VAMPİRİN ŞARKISI

ANNE RICE

KELEBEK
Bestseller

KELEBEK
Bestseller

Lestat: Hiç de geleneksel tanıma uymayan bir vampir. Ölü ama hayat dolu, dünyevi zevklerin peşinde koşmaktan asla usanmayan bir sahne düşkünü. Bu hikâyede Lestat'la birlikte 18. yüzyıl Paris'inin şehvet dolu ortamından, Augustus'un Roma' sına, Druidler'in İngiltere'sine, tarih öncesi Mısır'dan, 19. yüzyılın sonunu yaşayan New Orleans'a yaptığı akıl almaz bir yolculuğa çıkacaksınız.

Bu yolculuk Lestat'ı 20. yüzyılda bir rock starı yapacak ama zamanın içinde ve dünyanın her yerinde karanlık ölümsüzlüğünün sırrını ararken hem ölülerin hem de dirilerin düşmanlığını kazanacaktı.

VAMPİRİN ŞARKISI

VAMPİRLE KONUŞMA'YA zekice yazılmış, duyarlı bir devam kitabı. "İlki kadar zekice. Daha komik, çılgın ve rahatsız edici."
NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

"Başdöndürücü doruklara ulaşan, gözkamaştırıcı sahneler ve zengin karakterlerle bezenmiş unutulmaz bir hikâye."
LIBRARY JOURNAL.

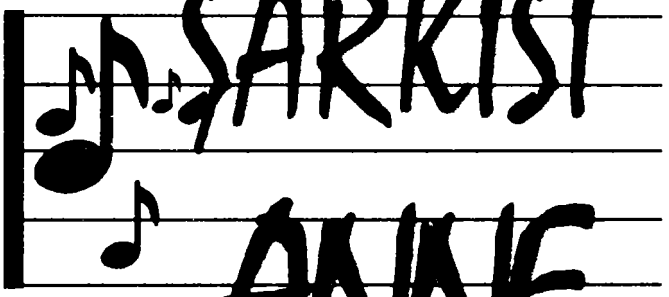
"nezih"
KİTABEVİ

ISBN 975-7736-80-5
9 789757 736806

ANNE RICE

VAMPİRİN ŞARKISI

VAMPİRİN ŞARKISI

ANNE RICE

KELEBEK
Bestseller

AB KİTAPÇILIK VE DAĞITIMCILIK LTD. ŞTİ

KELEBEK-BESTSELLER

the vampire lestat
adlı ingilizce baskısından
dilimize çeviren: deniz taneri
redaksiyon: ergül karakaya
kapak tasarımı: fatma bozkurt
kapak filmi: oluşur grafik - iklime öztürk
kapak baskı: seçil ofset
dizgi: nilgün baysal
montaj: iteka
iç baskı ve cilt: eko matbaacılık tesisleri
1.baskı: mart 2001

ISBN 975-7736-80-5

bu kitabın türkiye' deki yayın hakları
ab kitapçılık tarafından satın alınmıştır.

ab kitapçılık ve dağıtımcılık ltd. şti
cağaloğlu yokuşu evren han no 33 kat 234440 cağaloğlu-istanbul
tel 512 97 42 - 526 84 40 fax 512 91 33
WEB: www.kelebekyayinlari.com - E. POSTA: post@kelebekyayinlari.com

Yirminci Yüzyılda 1984'te Kent Merkezinde Bir Cumartesi Gecesi

Ben vampir Lestat'ım. Ölümsüzüm. Yani hemen hemen ölümsüz sayılırım. Güneşin ışığı, şiddetli bir ateşin sıcaklığı, bunlar beni yok edebilirler. Ama bunu başaramayabilirler de.

Bir seksen boyundayım. Genç bir ölümlü olduğum 1780 yılında bu oldukça etkileyici bir boydu. Şimdi de kötü sayılmaz. Neredeyse omuzlarıma dökülen, sık ve dalgalı sarı saçlarım var. Saçlarım floresan ışığında beyaz gibi görünüyorlar. Gözlerim gri ama çevrelerinin rengini yansıtıp mavi ya da mor görünebiliyorlar. Oldukça kısa, dar bir burnum ve güzel biçimli ama yüzüme biraz büyük gelen bir ağzım var. Ağzım çok hain ya da aşırı cömert görünebilir. Görünüşü çok duyguludur, ama duygularım her zaman yüz ifademden anlaşılır zaten. Yüzüm her zaman canlı ve hareketlidir.

Vampir doğam kendini aşırı beyaz ve parlak derimden açığa vuruyor. Her tür kameranın karşısında pudra sürmem gerekiyor.

Eğer kana susamışsam korkunç kötü görünürüm. Yanaklarım çöker, damarlarım kemiklerimin üzerinde halatlar gibi ortaya çıkarlar. Ama şimdi bunun olmasına izin vermiyorum. İnsan olmadığımın tek belirtisi el tırnaklarım. Tüm vampirlerde böyledir. Tırnaklarımız cam gibi görünür. Ve kimi insanlar başka hiçbir şeyi farketmediklerinde bile bunu farkederler.

Tam şimdi, Amerika'nın deyişiyle bir Rock Süperstar'ıyım. İlk albümüm 4 milyon sattı. Müzik grubumu bir kıyıdan ötekine taşıyacak ülke çapında bir konser turnesinin ilk durağı olarak San Fransisco'ya gidiyorum. Rock müzik kablolu televizyon kanalı MTV iki haftadır gece gündüz benim video kliplerimi yayınlıyor. Bunlar İngiltere'de 'Pop Top'ta ve Kıta'da da gösteriliyorlar. Belki Asya'nın kimi bölge-

lerine ve Japonya'ya da ulaşmışlardır. Bütün serinin video kasetleri dünya çapında satıyor.

Aynı zamanda geçen hafta yayınlanan yaşamöykümün de yazarıyım.

Yaşamöykümde kullandığım dil olan İngilizceye gelince, bunu yaklaşık iki yüzyıl önce Mississippi'den New Orleans'a gelen teknelerdeki adamlardan öğrenmiştim. Bundan sonra İngiliz yazarlarını okuyarak daha fazlasını öğrendim. Yıllar geçerken Shakespeare'den Mark Twain'e, H. Rider Haggard'a kadar bütün yazarların kitaplarını okudum. Son öğrendiklerim de yirminci yüzyılın başlarında Kara Maske dergisinin dedektif öykülerinden geldi. Sözcüğün tam anlamıyla yeraltına girmeden önce son okuduğum öyküler Kara Maske'deki Sam Spade maceralarıydı.

Bu 1929'da New Orleans'da oldu.

Yazı yazdığım zaman on sekizinci yüzyılda benim için doğal gelen bir yazı tarzına, o zamanlar okuduğum yazarların kullandığı biçimde anlatımlara doğru kayarım. Ama konuştuğumda aksanımın biraz Fransızca'ya kaymasına karşın bir gemici ve dedektif Sam Spade'in bir karışımı gibi anlaşılıyorum. Bu yüzden umarım zaman zaman satırların arasına bir on sekizinci yüzyıl havası üflersem göstereceğim tutarsızlıklara katlanırsınız.

Yirminci yüzyıla geçen yıl geldim.

Beni dışarı çıkaran iki şey vardı.

İlki uyumak üzere yeraltına girdiğim sıralarda gürültüleriyle havayı dolduran yüksek seslerden edindiğim bilgilerdi.

Tabii burada söylemek istediğim sesler radyoların, pikapların ve daha sonra da televizyonların sesleri. Yattığım yerin yakınındaki eski Garden District'in yollarından geçen arabalardaki radyoları duyuyordum. Benim evimi çevreleyen evlerdeki pikapları ve TV'leri duyuyordum.

Bir vampir yeraltına gittiğinde, yani kan içmeyi bırakıp yalnızca toprak altında yattığında çok geçmeden kendini uyandıramayacak kadar zayıf düşer ve ardından düşler görmeye başlar.

Bu durumdayken sesleri bulanık bir şekilde duyuyordum ve bunları kendi yarattığım imgelerle donatıyordum. Tıpkı bir ölümlünün uykusunda yaptığı gibi. Ama son elli beş yılda neler duyduğumu anımsamaya, eğlence programlarını izlemeye, haberleri dinlemeye, popüler şarkıların sözlerine ve ritimlerine kulak vermeye başladım.

Ve yavaş yavaş dünyanın geçirdiği değişikliklerin ne denli büyük olduğunu anlamaya başladım. Savaşlar ve buluşlar üzerine bilgi ve-

ren özel programları dinlemeye, konuşma dilinde kendini gösteren yeni biçimleri izlemeye başladım.

Sonra içimde bir şeyler yeniden uyandı. Artık düş görmediğimi anladım. Duyduklarımı düşünüyordum. Tümüyle uyanıktım. Toprakta yatıyordum ve kana susamıştım. Bilincim uyanmıştı. Eskiden açılan bütün yaraların artık iyileşmiş olabileceğine inanmaya başladım. Belki gücüm geri gelmişti. Belki de gücüm artmıştı bile. Çünkü eğer hiç yaralanmamış olsaydım böyle olacaktı. Böyle olup olmadığını anlamak istiyordum.

Durmaksızın insan kanı içmeyi düşünmeye başladım.

Benim geri gelmemin ikinci nedeni, kendilerine Şeytan'ın Gece Gezisi adını veren genç bir rock şarkıcıları grubuydu.

Altıncı Caddede bir eve taşındılar. Burası benim evimin altında uyukladığım Lafayette Mezarlığı yakınındaki Prytania'nın hemen yanındaydı. Ve 1984 yılında kendi rock müziklerinin provalarını yapmaya başladılar.

Elektrikli gitarlarının sızlanışını, kendilerinden geçip şarkı söylemelerini duyabiliyordum. Duyduğum radyo ve stereo şarkılar kadar iyiydi söyledikleri, üstelik pek çoğundan daha melodikti. Kulakları tırmalayan davullara karşın bunda romantik bir yan vardı. Elektrikli piyano harpiskord gibi duyuluyordu.

Müzikçilerin düşüncelerinden onların neye benzediklerini bana gösteren imgeler yakaladım. Birbirlerine ya da aynaya baktıklarında gördükleri şeyleri bana gösteren imgelerdi bunlar. İnce, güçlü ve son derece sevimli genç ölümlülerdi bunlar. Aldatıcı bir erkeksilikleri, giysilerinde ve davranışlarında biraz da yabanıllık vardı. İkisi erkek biri dişiydi.

Çaldıkları zaman çevremdeki başka yüksek seslerin çoğunu boğuyorlardı. Ama bundan hiç şikâyetim yoktu.

Yerimden kalkmak ve Şeytan'ın Gece Gezisi adındaki rock grubuna katılmayı düşünmeye başlamıştım. Şarkı söylemek ve dans etmek istiyordum.

Ama başlangıçta bu isteğimin altında çok fazla düşünce yattığını söyleyemem. Bu daha çok bir güdü gibiydi. Beni yerin altından kaldıracak kadar güçlü bir güdü.

Rock müzik dünyasından büyülenmiştim. Şarkıcıların iyi ve kötü konusunda çığlıklar atabilmeleri, kendilerinin melekler ya da şeytanlar olduklarını bildirmeleri ve ölümlülerin ayağa kalkıp onları alkışlaması beni çok etkiliyordu. Zaman zaman insan kılığına girmiş deliliğin kendisi gibi görünüyorlardı. Yine de sahnede yaptıkları şeyler

teknolojik olarak da göz kamaştırıcıydı. Aynı zamanda hem barbarcaydı hem de insan beyniyle yapılıyordu. Geçmiş çağlarda böyle bir şey hiçbir zaman görülmemişti.

Kuşkusuz bağırtıları yalnızca bir roldü. Kendi rollerini ne denli iyi oynarlarsa oynasınlar içlerinden hiçbiri şeytanlara ya da meleklere inanmıyordu. Eski İtalyan komedisinin oyuncuları gibi şaşırtıcı, buluşçu ve kurnazlardı.

Yine de kabalık ve küstahlık konusunda gidebildikleri aşırılıklar, ve en zenginlerden en yoksullara dek bütün dünyayı kucaklama yolları bütünüyle yeniydi.

Aynı zamanda rock müzikte vampirik bir yan vardı. Bence bunun doğaüstü olaylara ya da güçlere inanmayanların dahi kulağına yansıması olağandır. Yani, elektriğin tek bir notayı sonsuza dek uzatabilmesini, sonunda kendinizi sesin içinde eridiğinizi hissettiğiniz noktaya dek armoni üstüne armoni bindirilebilmesini söylemek istiyorum. Bu müzik dehşet konusunda öylesine ustaydı ki dünya daha önce böyle bir dehşetin hiçbir biçimini görmemişti.

Evet, buna yakınlaşmak istiyordum. Bunu yapmak istiyordum. Belki de Şeytan'ın Gece Gezisi grubunu ünlü yapmak istiyordum. Yukarı çıkmaya hazırdım.

Uyanmam aşağı yukarı bir hafta aldı. Yerin altında yaşayan küçük hayvanlardan yakalayabildiklerimin kanıyla karnımı doyurdum. Sonra fareleri yakalamak için yüzeyi tırmalamaya başladım. Sonra kedileri ve sonunda kaçınılmaz olarak bir insan kurbanı yakalamak çok zor değildi. Ama özellikle istediğim türden birisi için uzun süre beklemem gerekti. Benim yakalamak istediğim insan başka ölümlüleri öldürmüş ve buna pişman olmamış biriydi.

Sonunda biri geldi. Dünyanın öteki ucunda uzak bir yerlerde bir başkasını öldürmüş, saçı başı karmakarışık bir adam hemen parmaklığın dibinden yürüyordu. Gerçek bir katildi. Ve, oh, insanla dövüşmenin ve insan kanının o ilk tadı!

Yakındaki evlerden giysiler çalmak, Lafayette mezarlığında sakladığım altınlar ve mücevherlerden bazılarını almak hiç sorun olmadı.

Kuşkusuz zaman zaman korkuyordum. Kimyasalların ve petrolün kokusu beni hasta etti. Soğutucuların homurtuları ve tepemdeki jet uçaklarının uğultuları kulaklarımı incitti.

Ama ayakta geçirdiğim üçüncü geceden sonra, büyük, siyah bir Harley-Davidson'un üzerinde New Orleans çevresinde dolaşırken aynı gürültüleri kendim bol bol çıkarır olmuştum. Karnımı doyurmak için daha fazla katil arıyordum. Kurbanlarımdan aldığım muhteşem

siyah deri giysiler giyiyordum. Fırtına gibi dolaşırken cebimde hep kulağıma Bach'ın Fugue'ünü dolduran küçük bir Sony Walkman stereo vardı.

Yeniden vampir Lestat olmuştum. Eyleme geri dönmüştüm. New Orleans bir kez daha av alanım olmuştu.

Gücüme gelince, eh, bir zamanlar olduğunun üç katına çıkmıştı. Sokaktan dört katlı bir binanın tepesine atlayabilirdim. Pencerelerdeki demir parmaklıkları sökebilirdim. Bakır bir parayı ikiye bükebilirdim. İstediğim zaman çevredeki binalardaki insanların seslerini duyabilir ve düşüncelerini okuyabilirdim.

İlk haftanın sonunda bana yasal bir nüfus kâğıdı, Sosyal Güvenlik kartı ve ehliyet edinmemde yardımcı olması için kentin merkezindeki cam ve çelik gökdelenlerden birinden güzel bir dişi avukat tuttum. Eski hazinemin büyük bir bölümü ölümsüz Londra Bankası ve Rotschild Bankasının şifreli hesaplarından New Orleans'a yola çıkmışlardı.

Ama daha önemlisi gerçeklerin içinde yüzüyordum. Yüksek seslerin yirminci yüzyıl konusunda bana söyledikleri her şeyin doğru olduğunu biliyordum.

1984'te New Orleans sokaklarında motor gürültüleri çıkararak dolaşırken gördüklerim şunlardı:

İçinde uykuya daldığım karanlık ve ürkütücü endüstri dünyası sonunda kendini yakıp bitirmişti. Amerikan kafası artık eski burjuva gururuna aldırmıyordu ve uyuşumculuğu bir yana atmıştı.

İnsanlar yeniden maceracı ve erotik olmuşlardı. 1700'lerin sonlarındaki büyük orta sınıf devrimlerinden önceki eski günlerine benziyorlardı. Giderek o günlerde olduğu gibi görünüyorlardı.

Erkekler artık Sam Spade'in gömlek, kravat, gri takım ve gri şapkalı üniformasını giymiyorlardı. Bir kez daha üzerlerinde kadife ve ipekli giysiler vardı ve isterlerse parlak renklerde giyiniyorlardı. Artık saçlarını Romalı askerler gibi kesmeleri gerekmiyordu. Hangi boyda isterlerse o boya kadar uzatıyorlardı.

Ve kadınlar. Kadınlar muhteşemdi. İlkbaharın sıcağında Mısırlı firavunlar zamanındaki gibi çıplaktılar. Kısacık etekli giysileri vardı ya da isterlerse kıvrımlı bedenlerini sımsıkı saran erkek pantolonları ve gömlekleri giyiyorlardı. Markete giderken bile kendilerini boyuyor ve altın ve gümüşlerle süslüyorlardı. Bazen de yüzlerini yıkamış ve hiçbir süs takmaksızın dolaşabiliyorlardı. Saçlarını Marie Antoinette gibi kıvırıyor, tümüyle kesiyor ya da rüzgârda uçmaya bırakıyorlardı.

Belki de tarihte ilk kez erkekler kadar güçlü ve ilginçtiler.

Ve bunlar Amerika'nın sıradan insanlarıydı. Her zaman belli bir üstünlük ve yaşam enerjisine ulaşmayı başaran zenginler değildi yalnızca bu insanlar.

Eski Aristokratik duyusallık artık herkese yayılmıştı. Orta sınıf devriminin verdiği sözlere bağlı kalınmıştı. Bütün insanların sevmeye, lükse ve güzel şeylere hakları vardı.

Mağazalar oryantal güzellikleri satan yerler olmuşlardı. Mallar yumuşak renkli halılar üzerinde, etkili müziklerle, amber rengi ışıkların altında sergileniyordu. Bütün gece açık olan dükkânlarda mor ve yeşil şampuan şişeleri pırıltılı cam raflarda değerli taşlar gibi parlıyorlardı. Kız garsonlar işlerine parlak, deri koltuklu otomobillerde gidiyorlardı. Liman işçileri akşam evlerine gittiklerinde arka bahçelerindeki ısıtılmış havuzlarda yüzüyorlardı. Temizlikçiler ve tesisatçılar günün sonunda üstlerini değiştirdiklerinde ustaca dikilmiş hazır giysiler giyiyorlardı.

Aslında en eski zamanlardan beri dünyanın büyük kentlerinde her zaman var olan yoksulluk ve pislik neredeyse tümüyle yıkanıp uzaklaştırılmıştı.

Sokak aralarında açlıktan ölen göçmenler görmüyordunuz. İnsanların bir odada sekiz on kişi uyudukları kenar mahalleler yoktu. Kimse bulaşık suyunu kaldırımlara dökmüyordu. Dilenciler, sakatlar, öksüzler, umutsuz hastalıklara yakalananlar öylesine azalmıştı ki temiz ve bakımlı sokaklarda hiçbir yerleri yoktu.

Hatta park sıralarında ve otobüs duraklarında uyuyan sarhoşlar ve delilere bile düzenli olarak yemeleri için et veriliyordu, dinleyecekleri radyoları ve yıkanmış elbiseleri vardı.

Ama bu işin yalnızca yüzeyiydi. Bu hayranlık verici dalganın altında akıp giden daha derin değişiklikler beni bile şaşırtıyordu.

Örneğin zaman büyülü bir değişikliğe uğramıştı.

Artık eski olan rutin bir yolda yenisiyle değiştirilmiyordu. Tersine çevremde konuşulan İngilizce 1800'lerdeki ile aynıydı. Neredeyse eski argo sözler bile hâlâ geçerliydi. Bir yandan da 'onlar senin beynini yıkamışlar' ya da 'duygularının Freudian yanları' gibi yeni ve çarpıcı anlatımlar herkesin dudaklarındaydı.

Sanat ve eğlence dünyasına gelince, burada önceki tüm yüzyıllar 'yeniden kullanım'a sokulmuştu. Müzikçiler caz ve rock müziğin yanısıra Mozart çalıyorlardı. İnsanlar bir gece Shakespeare'i ertesi gece bir Fransız filmini seyretmeye gidiyorlardı.

Floresan ışıklı dev yapılarda ortaçağ madrigallerinin kasetlerini alabilir ve arabanızda otoyolda saatte 140 km ile giderken araba ste-

reonuzda dinleyebilirdiniz. Kitapçılarda Rönesans şiiri Dickens ve Ernest Hemingway'in kitaplarının yanıbaşında satılıyordu. Seks el kitapları ve Mısırlılar'ın Ölüler Kitabı aynı masada duruyordu.

Zaman zaman çevremde her yerdeki zenginlik ve temizlik bir yanılsamaya dönüşüyordu. Aklımı kaybettiğimi düşünüyordum.

Dükkân vitrinlerinde aptallaşmış biçimde bilgisayarları ve telefonları seyrediyordum. Doğanın en egzotik deniz kabukları gibi yalnızca biçim ve renkten oluşmuş gibi görünüyorlardı. Dev gümüş limuzinler French Quarter'ın dar sokaklarında zıpkın işlemeyen deniz canavarları gibi süzülüyorlardı. Kanal Caddesi üzerindeki eski tuğla binaların üzerinde yükselen parlak büro binalarının kuleleri gece gökyüzüne Mısır obeliskleri gibi dalıyorlardı. Sayısız televizyon programı her serinletilmiş otel odasına bitmeyen bir imgeler seli akıtıyordu.

Ama bu bir yanılsamalar dizisi değildi. Bu yüzyıl dünyayı her evresiyle birlikte hiç reddetmeksizin miras almıştı.

Ve bu beklenmedik mucizenin önemli bir yanı da bu insanların özgürlüklerinin ve zenginliklerinin ortasında ilginç bir bilgisizlik içinde olmalarıydı. Hıristiyan Tanrı 1700'lerde olduğu kadar ölüydü. Ve eskisinin yerini alacak hiçbir yeni mitolojik din doğmamıştı.

Tersine, bu çağın en yalın insanlarını güden laik ahlak yasaları bildiğim tüm dinsel ahlak yasalarından daha güçlüydü. Ölçütleri entelektüller koyuyordu. Ama tüm Amerika'da en sıradan insanlar 'barış', 'yoksullar' ve 'gezegen' konusunda sanki gizemli bir din tarafından güdülüyormuşçasına duyarlıydılar.

Açlığı bu yüzyılda dünyanın yüzünden silmeye kararlıydılar. Ne pahasına olursa olsun hastalığı ortadan kaldıracaklardı. Ölüm cezasına, doğmamış bebeklerin öldürülmelerine karşı ateşli tartışmalar yapıyorlardı. Ve 'çevre kirliliği' ve 'soykırım savaşı' tehlikelerine karşı geçmiş çağların insanlarının cadılarla ve dinsizlerle savaştıkları gibi ateşli biçimde savaşıyorlardı.

Cinselliğe gelince, artık bir önyargı ve korku konusu olmaktan çıkmıştı. En son dinsel kalıntılar üzerinden soyulmuştu. İnsanların çevrede yarı çıplak dolaşmalarının ve sokaklarda birbirlerine sarılıp öpüşmelerinin nedeni buydu. Şimdi artık geleneklerden, sorumluluktan ve bedenin güzelliğinden söz ediyorlardı. Üreme ve cinsel hastalıkları denetim altına almışlardı.

Ah, yirminci yüzyıl. Alı, büyük çarkın dönüşü.

En inanılmaz düşlerin bile ötesine geçmişti bu gelecek. Karamsar peygamberleri geçmiş çağların aptalları durumuna düşürmüştü.

Günahsız laik ahlak konusunda, bu iyimserlik konusunda çok düşündüm. Bu göz kamaştırıcı biçimde ışıklandırılmış dünyada insan yaşamının değeri hiçbir zaman olmadığı denli büyüktü.

Dev bir otel odasının amber renkli elektrik aydınlığında önümdeki ekranda inanılmaz ustalıkta yapılmış bir savaş filmi izledim. Adı Felaket Şimdi'ydi. Öylesine bir ses ve renk senfonisiydi ki. Batı dünyasının kötülüğe karşı çağlardır süren savaşının şarkısını söylüyordu. Kamboçya'nın yabanıl yeşilliğinde deli kumandan 'Dehşeti ve ahlaksal terörü kendine dost edinmelisin' diyordu. Buna Batılı adamın yanıtı her zamanki gibiydi: Hayır.

Hayır. Dehşet ve ahlaksal terör hiçbir zaman temize çıkarılamaz. Hiçbir gerçek değeri yoktur. Arı kötülüğün gerçek hiçbir yeri yoktur.

Ama bunun anlamı benim de bir yerimin olmadığı değil mi?

Belki de kötülüğü reddeden sanat dışında. Vampir çizgi romanları, korku romanları, eski gotik öyküler gibi. Ya da her bir ölümlünün kendi içinde kötülüğe karşı verdiği savaşı dramatize eden rock yıldızlarının gürleyen haykırışlarının dışında.

Bir Eski Dünya canavarının bu güçlü tabloda ne denli yersiz kaldığını görmesi onu toprağın içine geri göndermeye yeterdi. Toprağın altına girip ağlaması için bu yeterdi. Ya da biraz düşünürseniz bir rock şarkıcısı olması için de bu yeterliydi.

Ama başka Eski Dünya canavarları neredelerdi? Merak ediyordum. Her bir ölümün dev elektronik bilgisayarlara kaydedildiği ve bedenlerin dondurulmuş kapsüllere taşındığı bir dünyada başka vampirler nasıl varoluyorlardı? Belki de bir yığın felsefe konuşmasına ve bir yığın söz vermelerine karşın, sonunda her zaman yaptıkları gibi can sıkıcı böcekler gibi gölgelere saklanmışlardı.

Pekâlâ, Şeytan'ın Gece Gezisi adındaki küçük grupla birlikte sesimi yükselttiğim zaman onların hepsini çok geçmeden ışığa çıkaracaktım.

Eğitimimi sürdürdüm. Otobüs duraklarında, benzin istasyonlarında, içki içilen şık lokantalarda ölümlülerle konuştum. Kitaplar okudum. Moda mağazalarının parlak deri giysilerine büründüm. Beyaz dik yakalı gömlekler ve tiril tiril haki safari ceketleri giydim, ya da yumuşacık gri kadife hırkalar giyip boynuma kaşmir atkılar bağladım. Yüzümü pudraladım ki bütün gece açık süpermarketlerin, hamburgercilerin, gece kulübü denilen karnaval yerlerinin kimyasal ışıklarının altından geçebileyim.

Öğreniyordum. Gördüklerime âşık olmuştum.

Ve tek sorunum karnımı doyuracak katillerin çok az bulunmasıy-

dı. Saflığın ve bolluğun, kibarlığın ve mutluluğun ve dolu midelerin bu parlak dünyasında geçmişin alışıldık boğaz kesen hırsızları ve onların tehlikeli liman kahveleri neredeyse yok olmuştu.

Öyleyse geçimimi kazanmam için çalışmam gerekiyordu. Ama ben her zaman bir avcı olmuştum. Üzerinde tek bir ampül parlayan yeşil masanın çevresinde kolları dövmeli eski suçluların toplandığı dumanlı bilardo salonları ve büyük beton otellerin parlak saten kaplı gece kulüpleri en sevdiğim yerlerdi. Ve avlarım konusunda sürekli olarak daha çok şey öğreniyordum. Uyuşturucu satıcıları, kadın kiralayanlar, motosiklet çeteleriyle dolaşan katiller.

Suçsuz kanı içmeme konusunda her zamankinden daha kararlıydım.

Sonunda eski komşularımı, Şeytan'ın Gece Gezisi adındaki rock grubunu ziyaret etme zamanı gelmişti.

Sıcak ve yapışkan bir cuma gecesi altı buçukta bodrumdaki müzik stüdyosunun kapısını çaldım. Genç ve güzel ölümlülerin hepsi gökkuşağı renklerindeki ipek gömlekleri ve dapdaracık pantolonları içinde çevreye serilmiş esrarlı sigaralarını içiyor ve Güney'de bir şey yapamamış oldukları için berbat şanslarından yakınıyorlardı.

Uzun, temiz ve dağınık saçları ve kedi gibi hareketleriyle İncil'in meleklerine benziyorlardı. Takıları Mısırlı'ydı. Prova yaparken bile yüzlerini ve gözlerini boyamışlardı.

Yalnızca onlara bakmak bile heyecan ve sevgiyle dolmama yetmişti. Alex, Larry ve körpe, küçük Tough Cookie.

Dünyanın ayağımın altında kımıldamadan duruyor gibi göründüğü garip bir anda onlara kim olduğumu anlattım. Vampir sözcüğünde onlar için yeni hiçbir şey yoktu. Onların parladığı galakside binlerce başka şarkıcı, oyuncu kanatları takmış ve siyah pelerinler giymişti.

Yine de ölümlülere yasaklanmış gerçeği onlara anlatmak bana çok garip geldi. İki yüzyıl boyunca hiçbir zaman bunu bizden birisi olmak üzere işaretlenmiş olmayan birine söylememiştim. Kurbanlarıma bile gözleri kapanmadan önce bunu itiraf etmezdim.

Oysa şimdi bu yakışıklı genç yaratıklara açık ve seçik olarak anlatmıştım. Onlara, onlarla birlikte şarkı söylemek istediğimi, eğer bana güvenirlerse hepimizin zengin ve ünlü olacağını söyledim. Olağandışı ve acımasız bir tutku dalgasına yakalanıp onları bu odadan dışarıya, büyük dünyaya taşıyacağımı anlattım.

Bana baktıkları zaman gözleri buğulandı. Küçük yirminci yüzyıl odasının kireç sıvalı duvarlarında onların neşeli kahkahaları yankılandı.

Sabırlıydım. Niye olmayayım ki? Neredeyse her insan sesini ve hareketini taklit edebilecek bir şeytan olduğumu biliyordum. Ama onların anlamasını nasıl bekleyebilirdim? Elektrikli piyanoya gittim ve çalıp söylemeye başladım.

Başlangıçta önceden duyduğum rock şarkılarını taklit ettim, sonra eski şarkıları ve sözlerini yeniden yakaladım. Ruhumda derinlere gömülmüş ama hiçbir zaman terkedilmemiş Fransız şarkılarını. Bunları kaba ritimlerle sarıp sarmaladım. Gözümün önüne yüzyıllar önceki kalabalık küçük bir Paris tiyatrosu gelmişti. İçimde tehlikeli bir tutku kabardı. Dengemi tehdit ediyordu. Bunun bu denli çabuk gelmesi tehlikeliydi. Yine de şarkı söylemeyi sürdürdüm. Elektrikli piyanonun kaygan beyaz tuşlarını döverken içimde bir şeyler kırılıp açığa çıktı. Çevremdeki hassas ölümlü yaratıkların bunu hiçbir zaman anlayamayacaklarına aldırmıyordum. Onların coşmaları, bu ürkütücü, kopuk kopuk müziği sevmeleri, çığlıklar atmaları yeterliydi. Gelecek umutlarıyla dolmuşlardı, şimdiye dek bir türlü elde edemedikleri şeyi görüyorlardı. Teyplerini çalıştırdılar, birlikte çalıp söylemeye başladık. Stüdyo kanlarının kokusuyla ve fırtınalı şarkılarımızla dolmuştu.

Ama sonra en garip düşlerimde bile aklıma gelmeyecek bir şok oldu. Benim bu yaratıklara küçük itirafım kadar alışılmadık bir şey. Aslında bu öylesine sersemleticiydi ki, beni onların dünyasından gerisin geri yeraltına sürebilirdi.

Tekrar derin uyuşukluğuma geri dönerdim demek istemiyorum. Ama Şeytan'ın Gece Gezisi'nden kaçabilir ve sersemlemiş bir şekilde, aklımı başıma toplayabilmek için birkaç yıl dolaşabilirdim.

Erkekler, yani ince ve parlak davulcu Alex ve daha uzun boylu, sarı saçlı ağabeyi Larry onlara adımın Lestat olduğunu söylediğimde adımı anımsadılar.

Yalnızca adımı tanımakla da kalmadılar. Bir kitapta benimle ilgili olarak okudukları bir yığın bilgiyi de bana aktardılar.

Aslında, benim yalnızca sıradan bir vampir ya da Kont Drakula kılığına girmemiş olmam onları çok mutlu etmişti. Herkes Kont Drakula'dan bıkmıştı. Benim vampir Lestat olduğumu söylememi hayranlık verici bulmuşlardı.

'Vampir Lestat kılığına girmek mi?' diye sordum.

Hepsine uzun bir an boyunca baktım, düşüncelerini taramaya çalışıyordum. Kuşkusuz, benim gerçek bir vampir olduğuma inanmalarını beklememiştim. Ama benimki kadar alışılmadık adı olan bir uydurma vampir öyküsü okumuş olmaları. Bu nasıl açıklanabilirdi?

'Kitabı bana gösterin,' dedim.

Öteki odadan kitabı getirdiler. Ciltli, küçük bir romandı, dağılmak üzereydi. Astarı yoktu, cildi kopmuştu, bütün kitabı yalnızca bir şerit bir arada tutuyordu.

Kapağını görünce bir tür titremeye kapıldım. Vampirle Görüşme. Ölümlü bir gencin ölümsüzlerden birine anlattırdığı bir öyküydü bu.

Onlardan izin alıp öteki odaya gittim, yataklarına uzandım ve okumaya başladım. Yarısına kadar geldiğimde kitabı yanıma aldım ve evden ayrıldım. Kitabı okuyup bitirinceye dek bir sokak lambasının altında kazık gibi dikildim. Sonra dikkatle göğüs cebime yerleştirdim.

Yeniden grubun yanına dönmeden önce birkaç gece geçmişti.

Bu zamanın çoğunda geceleri Harley-Davidson motosikletimi gürleterek dolaşıp duruyordum. Kulağımda sesini sonuna kadar açtığım Bach'ın Goldberg Çeşitlemeleri akıp giderken kendime soruyordum. Lestat, şimdi ne yapmak istiyorsun?

Zamanın geri kalanında yeni bir amaçla çalışmalarımı sürdürdüm. Rock müzik üzerine yazılmış kalın, karton kapaklı tarihleri okuyordum. Albümleri dinliyor ve sessizce konser videolarına dalıyordum.

Gece boşalıp sessizleştiğinde Vampirle Görüşme'den seslerin sanki bir mezardan söylenmişcesine bana şarkı söylediklerini duyuyordum. Kitabı tekrar tekrar okudum. Sonra bir an müthiş bir öfkeye kapılıp parça parça ettim.

Sonunda kararımı vermiştim.

Genç avukatım Christine ile gökdelendeki karartılmış bürosunda buluştum. Bizi yalnızca kentin ışıkları aydınlatıyordu. Arkasındaki cam duvarların önünde öyle güzel görünüyordu ki. Ötelerdeki bulanık binalar binlerce meşalenin yandığı vahşi ve ilkel bir savaş alanı gibi görünüyorlardı.

'Artık benim küçük rock grubumun başarıya ulaşması yeterli değil,' dedim ona. 'Benim adımı ve sesimi dünyanın en uzak köşelerine taşıyacak bir ad yaratmamız gerekiyor.'

Avukatların her zaman yaptıkları gibi sakince ve akıllıca bütün hazinemi tehlikeye atmama karşı beni uyardı. Yine de manyakça bir kendine güvenle sözlerimi sürdürdüm. Onun da yavaş yavaş sağduyusunu yitirip bu düşüncenin çekimine kapıldığını hissedebiliyordum.

'En iyi Fransız rock video film yöneticileri,' dedim. 'Bunları kandırıp New York ve Los Angeles'ten getirmen gerekiyor. Bunun için gereğinden fazla param var. Burada çalışacağımız stüdyolar bulabile-

ceğinden eminim. Sonradan ses düzenlemeleri yapacak genç plak üreticilerini de bulacaksın. Burada da en iyilerini tutman gerekiyor. Bu girişim için ne harcayacağımız önemli değil. Önemli olan şey bunun öyle yapılması ki albümlerimiz, filmlerimiz ve yazmayı amaçladığım kitap piyasaya verilinceye kadar çalışmamız gizli kalacak.'

Sonunda zenginlik ve güç düşleriyle başı dönmeye başlamıştı. Notları alırken kalemi uçuyordu.

Peki ben onunla konuşurken neyi hayal ediyordum? Tüm dünya üzerinde benim türümden olanlara karşı beklenmedik bir başkaldırıyı ve korkunç bir gözdağı vermeyi.

'Bu rock videoları için,' dedim. 'Benim hayallerimi gerçekleştirecek yöneticiler bulmalısın. Filmler dizi olacaklar. Yazmak istediğim kitabın içindeki öyküyü anlatmaları gerekiyor. Şarkıların pek çoğunu şimdiden yazdım bile. En iyi aletleri ele geçirmelisin. Synthetizerlar, en iyi ses sistemleri, elektrogitarlar, kemanlar. Başka ayrıntılarla sonra ilgileniriz. Vampir giysilerinin çizilmesi, rock televizyon istasyonlarında nasıl sunulacağımız, San Fransisco'da ilk kez halkın karşısına nasıl çıkacağımız. Bunların hepsinin zamanı gelecek. Şimdi önemli olan gereken telefonları etmen ve başlamak için gereken bilgileri toplaman.'

İlk anlaşmalar yapılıp imzalanmadan önce Şeytan'ın Gece Gezisi'nin yanına geri dönmedim. Onları gördüğümde tarihler belirlenmiş, stüdyolar kiralanmış, anlaşma mektupları imzalanmıştı.

Bunlardan sonra Christine ile birlikte yola çıktık. Sevgili genç rock müzikçilerim Larry, Alex ve Tough Cookie için deniz canavarı gibi dev bir limuzinimiz vardı. Elimizde nefes kesici büyüklükte paralar ve imzalanacak kâğıtlar vardı.

Sakin Garden District Sokağının uykulu meşe ağaçlarının altında onların pırıldayan kristal bardaklarına şampanya doldurdum:

Ayışığında 'Vampir Lestat'ın Şerefine' şarkılar söyledik. Grubun yeni adı ve yazacağım kitabın adı bu olacaktı. Tough Cookie körpe küçük kollarını bana doladı. Kahkahalar ve şarap buharları arasında duygulu duygulu öpüştük. Ah, masum kanın o güzel kokusu!

Onlar arabanın kadife kaplı koltuklarına oturup uzaklaştıklarında, hoş kokulu gecenin içinde St. Charles Avenue'ye doğru yollandım ve benim küçük ölümlü dostlarımı bekleyen tehlikeyi düşündüm.

Kuşkusuz bu benden gelmezdi. Ama uzun gizlilik dönemi sona erdiğinde uğursuz ve pervasız yıldızlarıyla birlikte, bütün saflıkları ve masumluklarıyla uluslararası sahnenin ışıkları altına çıkacaklardı. Pekâlâ, onları koruyucular ve akla gelebilecek her amaç için peşlerine

takacağım adamlarla donatacaktım. Onları başka ölümsüzlerden elimden geldiğince koruyacaktım. Ve eğer bu ölümsüzler eski günlerde oldukları gibiyseler böyle bir insan gücüyle kaba bir mücadele riskine hiçbir zaman girmeyeceklerdi.

İnsan dolu bulvarda yürürken gözlerimi aynalı gözlüklerle örtmüştüm. Kent merkezine giden eski St. Charles tramvayına bindim.

Sabahın erken saatlerinin kalabalığı arasından Ville Books adındaki kibar, iki katlı kitapçıya yürüdüm. Burada rafta duran küçük karton kapaklı Vampirle Görüşme kitabına baktım durdum.

Bizim türümüzden olanlardan kaç tanesinin bu kitabı farkettiğini merak ediyordum. Bunun bir kurgu olduğunu düşünen ölümlülere aldırmıyordum. Ama başka vampirler ne düşünüyorlardı? Çünkü eğer bütün vampirlerin kutsal saydıkları tek bir yasa varsa bu da şuydu: ölümlülere bizim hakkımızda hiçbir şey anlatmamalısın.

İnsanlara güçlerimizin Karanlık Armağanını vermeyi amaçlamıyorsan 'sırlarımızı' hiçbir zaman onlara aktarmazsın. Başka ölümsüzlerin adlarını, yattıkları yerin neresi olduğunu hiçbir zaman söylemezsin.

Vampirle Görüşme'nin anlatıcısı olan sevgili Louis bunların hepsini yapmıştı. Benim rock şarkıcılarına gizlice kendimi açıklamamın çok ötelerine gitmişti. Yüz binlerce okuyucuya bunları anlatmıştı. Bir harita çizip New Orleans'da uyuklamakta olduğum noktanın tam üzerine bir X çizmenin dışında her şeyi yapmıştı. Oysa bu konuda gerçekten de neyi bildiği ve amaçlarının ne olduğu belli değildi.

Ne yapmış olursa olsun başkalarının onu avlayacakları kesindi. Ve vampirleri yok etmenin çok kolay yolları vardır, özellikle şimdi. Eğer hâlâ varlığını sürdürüyorsa dışlanmış biriydi ve kendi türümüzden gelecek öyle bir tehlikeyle karşı karşıyaydı ki şimdiye kadar hiçbir ölümlü böyle bir tehlikeyle karşılaşmamıştır.

Bütün bunlar benim kitabımı ve Vampir Lestat adındaki grubu olabildiğince ünlü yapmam için çok güçlü nedenlerdi. Louis'yi bulmam gerekiyordu. Onunla konuşmalıydım. Gerçekten de onun anlattığı olayları okuduktan sonra onun için içim sızladı. Onun romantik yanılsamalarına hatta dürüstlüğüne bile acıdım. Onun kibar kötülüğüne ve fiziksel görünüşüne, aldatıcı yumuşaklıktaki sesine bile acıyordum.

Kuşkusuz benim hakkımda söylediği yalanlar yüzünden ondan nefret ediyordum. Ama sevgim nefretimden çok daha büyüktü. On dokuzuncu yüzyılın karanlık ve romantik yıllarını benimle paylaşmıştı. Hiçbir ölümsüzün yapmadığı gibi bana yoldaşlık etmişti.

Ona öykümü yazarken içim sızlıyordu. Vampirle Görüşme'deki kötülüğe bir yanıt değildi öyküm, ama ona gelmeden önce gördüğüm ve öğrendiğim şeyleri anlatıyordum. Bu öyküyü ona daha önce anlatamamıştım.

Eski kurallara şimdi ben de aldırmıyordum.

Bunların her birini kırmak istiyordum. Kitabımın yalnızca Louis'yi değil, şimdiye dek tanıdığım ve sevdiğim tüm başka şeytanları çekmesini istiyordum. Yitirdiklerimi bulmak, benim uyuduğum gibi uyuyanları uyandırmak istiyordum.

Yeni yetmeler ve çok eskiler, güzeller, kötüler, deliler, kalpsizler. Video kliplerini izlediklerinde ve plakları dinlediklerinde, kitapçıların vitrinlerinde kitapları gördüklerinde bunların hepsi peşime düşeceklerdi. Ve hepsi de beni tam olarak nerede bulacaklarını bileceklerdi. Ben rock süperstarı Lestat olacaktım. İlk kez sahneye çıkacağım San Fransisco'ya gelmeleri yetecek. Ben orada olacağım.

Ama tüm maceranın bir başka nedeni daha vardı. Daha da tehlikeli, nefis ve delice bir neden.

Louis'nin bunu anlayacağını biliyordum. Görüşmesinin, itiraflarının arkasında yatan şey bu olmalıydı. Ölümlülerin bizi bilmelerini istiyordum. Alex, Larry ve Tough Cookie'ye, ve tatlı avukatım Christine'e anlattığım gibi bunu bütün dünyaya duyurmak istiyordum.

İnanmamaları önemli değildi. Bunun sanat olduğunu düşünmeleri önemli değildi. Asıl önemli olan iki yüzyıl gizlendikten sonra ölümlülere görünür olmamdı! Adımı yüksek sesle söylüyordum. Doğamı anlatıyordum. Oradaydım.

Ama burada da Louis'den ileri gidiyordum. Onun öyküsü, bütün garipliklerine karşın kurgu olarak görülmüştü. Ölümlülerin dünyasında bu Paris'teki eski Vampirler Tiyatrosu tablosu denli güvenliydi. Orada, uzaklardaki o gaz lambalarıyla aydınlatılmış eski sahnede vampirler vampirmiş gibi yapan aktörleri taklit ediyorlardı.

Oysa ben kameraların önünde spotların ışığına çıkacaktım. Donmuş parmaklarımla yüzlerce sıcak ve yumuşak ele uzanacak ve onlara dokunacaktım. Eğer yapabilirsem onların ödlerini patlatacaktım, büyüleyecektim ve eğer becerebilirsem onlara gerçeği gösterecektim.

Cesetlerin her gün artan sayılarda mezarlardan çıkmaya başladıklarını, bana en yakın olanların kaçınılmaz kuşkularına kulak vermeye başladıklarını bir düşünün, yalnızca düşünün. Sanatın sanat olmaya son verip gerçek olduğunu düşünün bir.

Demek istediğim şey şu; eğer buna gerçekten inanırlarsa, eğer bu dünyanın hâlâ Eski Dünyanın kötü yaratığını, yani vampiri barındır-

dığını gerçekten anlarlarsa olacakları bir düşünün. Oh, o zaman ne büyük ve görkemli bir savaş yapabilirdik.

Bilinecektik, avlanacaktık ve bizimle bu parlayan kent yabanıllığında dövüşeceklerdi. Şimdiye dek hiçbir mit canavarıyla insanlar böyle dövüşmediler.

Bu düşünceyi sevmemeyi nasıl başarabilirdim ki? En büyük tehlikeye, en büyük ve en korkunç yenilgiye değer olmayabilir miydi böyle bir şey? Yıkım anında bile hiçbir zaman olmadığım denli canlı olacaktım.

Ama gerçeği söylemek gerekirse hiçbir zaman bu noktaya geleceğini düşünmüyordum. Yani ölümlülerin bize inanacaklarını demek istiyorum. Ölümlüler hiçbir zaman beni korkutmamışlardır.

Olacak olan başka bir savaştı. Hepimizin bir araya geleceği ya da hepsinin benimle dövüşmeye geleceği savaş.

Vampir Lestat'ın gerçek nedeni buydu. Oynadığım oyun bu türden bir oyundu.

Ama gerçekten kendini açığa vurmanın ve yıkımın güzelim olanağı... Eh, bu da bu işi çok daha eğlenceli yapıyordu.

Canal Caddesinin karanlık yıkıntılarından eski moda French Quarter otelindeki odamın merdivenlerine geri döndüm. Her yer sessizdi ve bu da benim için uygundu. Pencerelerin altında Vieux Carre ve bunca zamandır tanıdığım İspanyol kasaba evlerinin dar küçük sokakları uzanıyordu.

Dev televizyonda Visconti'nin güzel filmi Venedikte Ölüm'ün videosunu izledim. Bir noktada oyunculardan biri kötülüğün gerekli olduğunu söyledi. Dahilerin gıdasıydı.

Buna inanmadım. Ama doğru olmasını isterdim. O zaman yalnızca canavar Lestat olabilirdim değil mi? Ve bir canavar olmada her zaman çok usta olmuştum. Ah, neyse...

Taşınabilir bilgisayarıma yeni bir disket yerleştirdim ve yaşamımın öyküsünü yazmaya başladım.

Vampir Lestat'ın İlke Eğitimi ve Maceraları

Bölüm Bir
Lelio'nun Uyanışı

1

Yirmi bir yaşımın kışında at sırtında yalnız başıma bir kurt sürüsünü öldürmeye gittim.

Bu babamın Fransa'da Auvergne'deki topraklarında oluyordu ve Fransız Devriminden önceki son on yılları yaşıyorduk.

Anımsayabildiğim en kötü kıştı. Kurtlar köylülerimizin koyunlarını çalıyor ve hatta geceleri köyün sokaklarında dolaşıyorlardı.

Bunlar benim için acılı yıllardı. Babam Markiz'di, ben onun yedinci oğluydum. Babamın ergenlik çağına ulaşana dek yaşayan üç oğlunun en küçüğüydüm. Unvan ya da topraklar üzerinde hiçbir hakkım ve hiçbir gelecek beklentim yoktu. Varsıl bir ailede bile en küçük oğulun durumu bu olabilir, oysa bizim servetimiz çok önceleri tükenmişti. Elimizdeki her şeyin yasal mirasçısı olan en yaşlı ağabeyim Augustin karısının getirdiği küçük çeyizi onunla evlenir evlenmez harcamıştı.

Bütün evrenim babamın şatosu, mülkleri ve yakındaki köydü. Ve huzursuz bir çocuk olarak doğmuştum. Düşler kuran, kızgın, her şeyden yakınan bir çocuktum. Ateşin başına oturup eski savaşlardan ve Güneş Kral'ın günlerinden konuşmazdım. Tarihin benim için hiçbir anlamı yoktu.

Ama bu puslu ve modası geçmiş dünyada bir avcı olmuştum. Aileyi beslemek için sülün, karaca avlıyor, dağdan akan ırmaklardan

alabalık yakalıyordum. Gereken ve ele geçirebildiğim her şeyi getiriyordum. O zamanlar yaşamım buydu ve bu yaşamı kimseyle paylaşmıyordum. Bunu yaptığım da çok iyi oluyordu, çünkü gerçekten de açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıyaydık.

Kuşkusuz, birinin kendi atalarının topraklarında avlanması soylu bir uğraştı ve yalnızca bizim bunu yapmaya hakkımız vardı. Benim ormanlarımda burjuvaların en zengini bile silahını doğrultamazdı. Ama zaten silahını doğrultması da gerekmiyordu. Onun parası vardı.

Yaşamımda iki kez bu yaşamdan kaçmaya çalıştım ama her seferinde yalnızca kanatlarım kırılmış olarak geri getirildim. Bu konuda daha fazlasını ilerde anlatacağım.

Tam şimdi tüm dağları kaplayan karı ve köylüleri korkutup koyunlarımı çalan kurtları düşünüyorum. Ve şimdi, o günlerde Fransa'da söylenegelen eski söz aklıma geliyor; eğer Auvergne kasabasında yaşadıysanız Paris'ten öteye gidemezdiniz.

Efendi olduğumdan, üstelik bir atın üzerinde oturup silah atabildiğim için köylülerin bana gelmeleri ve kurtlardan yakınmaları, kurtları benim avlamamı beklemeleri doğaldı. Bu benim görevimdi.

Ben de kurtlardan hiç korkmuyordum zaten. Yaşamımda hiçbir zaman bir insana saldıran bir kurt görmemiş ve duymamıştım. Ve eğer yapabilseydim onları zehirlerdim, ama et zehire batırılamayacak kadar kısıtlıydı.

Böylece soğuk bir ocak sabahında kurtları birer birer öldürmek için silahlandım. İç çakmaklı tabancam ve tüfeğim vardı. Yanıma hem bunları hem de eski tüfeklerimi ve babamın kılıcını aldım. Ama şatodan ayrılmadan önce bu küçük cephaneye daha önce hiç yüzlerine bakmadığım bir iki eski silah daha ekledim.

Şatomuz eski zırhlarla doluydu. Atalarım St. Louis'in Haçlı Seferlerinden bu yana soyluların sayısız savaşlarına katılmışlardı. Ve duvarlarda bu şangırdayan döküntülerin üzerinde bir yığın mızraklar, savaş baltaları, gülleler ve topuzlar asılıydı.

O sabah yanıma aldığım silahlar çok büyük çivili bir topuz ve kocaman bir gülleydi. Gülle bir zincire bağlanmış demir bir küreydi ve saldıran birinin üzerine korkunç bir hızla savrulabilirdi.

Şimdi, unutmayın bu on sekizinci yüzyılda oluyor. Beyaz peruklu Parisli'lerin yüksek topuklu saten terlikleriyle ayaklarının ucuna basarak dolaştıkları, enfiye çektikleri ve sonra da burunlarını işlemeli mendillere sildikleri yıllar.

Ve ben kaba botlarımı, antilop derisi ceketimi giymiş, eyerime bu eski silahları asmış, boyunlarında çivili tasmalarıyla en büyük iki kö-

peğim yanımda ava gidiyordum.

Benim yaşamım buydu. Ve pekâlâ Orta Çağlarda da yaşıyor olabilirdim. Ve posta yolundan geçen süslü elbiseli yolcuları yeterince görmüş olduğum için bunu oldukça keskin biçimde hissediyordum. Başkentteki soylular kırlarda yaşayan bizleri 'tavşan-yakalayıcılar' diye adlandırıyorlardı. Kuşkusuz biz de onları küçümseyip onlara kral ve kraliçenin dalkavukları diyorduk. Şatomuz binlerce yıldır ayaktaydı ve büyük Kardinal Richelieu bile bizim türümüze karşı savaşında eski kulelerimizi yıkmayı başaramamıştı. Ama daha önce söylediğim gibi tarihi pek önemsemiyordum.

Dağlara doğru at sürerken mutsuz ve öfkeliydim.

Kurtlarla şöyle iyi bir dövüş yapmak istiyordum. Köylülerin dediklerine göre sürüde beş kurt vardı. Benim de silahlarım ve bir kurdun omurgasını bir ısırışta koparacak kadar dişleri keskin ve güçlü olan iki köpeğim vardı.

Evet, yamaçlarda bir saat kadar at sürdüm. Sonra küçük bir vadiye geldim. Burayı öyle iyi biliyordum ki ne kadar kar yağarsa yağsın hiçbir şey gözümden kaçmazdı. Ve geniş boş alandan çıplak ormana doğru ilerlemeye başladığımda ilk ulumayı duydum.

Saniyeler içersinde bir başka uluma, sonra bir başkası daha duyuldu. Şimdi koro öyle uyumluydu ki sürüdekilerin sayısını anlayamaz olmuştum. Yalnızca beni gördüklerini ve birbirlerini çağırdıklarını anlıyordum. Ben de tam bunu yapmalarını umuyordum.

O zaman en ufak bir korku duyduğumu sanmıyorum. Ama bir şey hissetmiştim ve bu vücudumdaki tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Silahlarımı hazırladım. Köpeklerime hırlamayı kesmelerini emrettim ve bulanık bir düşünce bana açık alandan çıkıp bir an önce ormana girsem iyi olacağını söyledi.

Köpeklerim uzun uzun havlamaya başlamışlardı. Omuzumun üzerinden baktım ve kurtların yüzlerce metre arkamda olduklarını ve karın üzerinde dosdoğru üzerime doğru geldiklerini gördüm. Bunlar üç dev gri kurttu. Tek sıra olmuş geliyorlardı.

Ormana doğru kaçmaya başladım.

Üç kurt bana yetişemeden kolayca ormana varabilecekmişim gibi görünüyordu. Ama kurtlar aşırı zeki hayvanlardı ve ormana doğru hızla at sürerken sürünün geri kalanını gördüm. Solumdan beş kadar gelişkin hayvan önüme doğru koşuyordu. Bu bir tuzaktı ve ormana asla yetişemeyecektim. Sürüde köylülerin dediği gibi beş değil sekiz kurt vardı.

O anda bile korkmak aklıma gelmemişti. Hayvanların açlık çek-

tikleri belliydi, yoksa hiçbir zaman köyün yakınlarına gelmezlerdi. İnsanlara gösterdikleri doğal çekingenlik bütünüyle ortadan kalkmıştı.

Savaşa hazırlandım. Topuzu kemerime soktum ve tüfekle nişan aldım. Benden metrelerce ötedeki kocaman erkek hayvanı yere devirdim ve köpeklerimle sürü birbirlerine saldırdıkları sırada silahımı dolduracak zamanım oldu.

Çivili tasmaları yüzünden köpeklerimi boyunlarından yakalayamıyorlardı. Ve ilk karşılaşmada köpeklerim kurtlardan birini güçlü dişleriyle hemen yere yıktılar. Ateş edip bir ikinciyi de ben devirdim.

Ama sürü köpeklerin çevresini sarmıştı. Tekrar tekrar ateş edip, elimden geldiğince çabuk silahımı yeniden doldururken köpeklere nişan almamaya çalışıyordum. Yine de en küçük köpeğin arka ayakları kırılmış olarak yere düştüğünü gördüm. Kan karların üzerine yayılmıştı. Sürü ölen hayvanı yemeğe çalışırken ikinci köpek onlardan uzak duruyordu ama iki dakika içinde sürü ikinci köpeğin de karnını parçalayıp onu öldürdü.

Şimdi, dediğim gibi köpeklerim çok iri ve güçlü hayvanlardı. Onları kendim yetiştirip eğitmiştim. Her zaman onlarla avlanırdım ve şimdi onlardan köpekler diye söz etmeme karşın o zamanlar yalnızca adlarıyla çağırırdım ve öldüklerini gördüğüm zaman ilk kez üzerime aldığım şeyin ne olduğunu ve nelerin olabileceğini anladım.

Ama bunların tümü birkaç dakikada olmuştu.

Dört kurt ölü yatıyordu. Bir başkası ölümcül bir yara almıştı. Ama geriye üç tane kalmıştı. Köpeklerle yabanıl bir biçimde karınlarını doyuran bu üç kurttan biri çekik gözlerini bana dikmişti.

Tüfeğimi ateşledim, vuramadım, bu kez de tabancamla ateş ettim ve kurt üzerime doğru fırlarken atım geriledi.

Diğer kurtlar sanki iplerle çekilmiş gibi bana döndüler ve önlerindeki taze avı bıraktılar. Dizginleri sertçe çekerek atımı ormanın içine doğru istediği gibi koşmaya bıraktım.

Onların hırlamalarını ve dişlerinin sesini duyduğumda bile geriye bakmadım. Ama sonra dişlerin ayak bileğimi sıyırdıklarını hissettim. Öteki tabancayı çektim, sola döndüm ve ateş ettim. Kurt arka ayaklarının üzerinde ayağa kalkmış gibi göründü ama çok hızla gözden kayboldu ve atım yine geriledi. Neredeyse düşüyordum. Atımın arka ayaklarının altımdan çekildiğini hissettim.

Neredeyse ormana varmak üzereydim ve at yere yıkılmadan önce üzerinden yere atladım. Elimde dolu bir silah daha kalmıştı. Geriye döndüm, silahı iki elimle kavrayıp üzerime atlayan kurda körle-

mesine nişan aldım ve kafasını uçurdum.

Şimdi iki hayvan kalmıştı. Kısrak derin bir hırıltı çıkarıyordu, sonra bu ses bir çığlığa dönüştü. Yaşayan herhangi bir hayvandan şimdiye dek bu denli korkunç bir ses çıktığını duymamıştım. İki kurt ata saldırmışlardı.

Karların üzerinde yuvarlandım, altımdaki kayalık toprağı hissediyordum. Sonra ağaçlara doğru uzandım. Eğer silahlarımı yeniden doldurabilseydim onları orada vurabilirdim. Ama dallarını yakalayabileceğim kadar alçak tek bir ağaç bile yoktu.

Yakalamak için sıçradım, ayaklarım ağacın buzlu gövdesi üzerinde kayıyorlardı. Sonra kurtlar yaklaşırken yeniden yere düştüm. Elimde kalan tek silahı dolduracak zaman kalmamıştı. Elimde yalnızca gülle ve kılıç kalmıştı çünkü topuzu çok gerilerde bir yerde yitirmiştim.

Ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çalışırken büyük bir olasılıkla öleceğimi bildiğimi düşündüm. Ama vazgeçmek hiçbir zaman aklıma gelmedi. Delirmiştim, yabanileşmiştim. Neredeyse hırlayarak yüzümü hayvanlara döndüm ve iki kurttan bana daha yakın olanının dosdoğru gözünün içine baktım.

Kendimi dengelemek için ayaklarımı iki yana açtım. Gülleyi sol elime alıp kılıcı çektim. Kurtlar durdular. İlki arkasına baktıktan sonra başını eğdi ve yana doğru adımlar attı. Diğeri sanki görünmez bir işaret bekliyormuş gibiydi. İlki sakin bir şekilde yeniden bana baktı ve sonra ileri atıldı.

Gülleyi savurmaya başladım. Çivili top bir halka çiziyordu. Kendi hırıltılı nefesimi duyabiliyordum ve dizlerimi sanki ileri fırlayacakmış gibi büktüğümü biliyordum. Gülleyi hayvanın ağzının yan tarafına doğru nişanlayıp bütün gücümle savurdum ama yalnızca sıyırıp geçmişti.

Kurt geri kaçtı ve ikincisi benim etrafımda koşarak dönmeye başladı. Dönerek bana yaklaşıyor sonra yeniden uzaklaşıyordu. İkisi de gülleyi sallamama ve kılıcı savurmama yetecek kadar bana yaklaşıyor ve sonra yeniden kaçıyorlardı.

Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama planlarını anlamıştım. Beni yormak istiyorlardı ve buna yetecek güçleri vardı. Bu onlar için bir oyun olmuştu.

Kılıcımı savuruyor, gülleyi sallıyor, savaşıyordum, neredeyse dizlerimin üzerine düşecektim. Bu belki de yarım saatten fazla sürmedi ama böyle bir zaman için hiçbir ölçü yoktu.

Ve ayaklarım kesilirken umutsuzcasına son bir oyun oynadım.

Taş gibi durdum, silahlar iki yanımdaydı. Ve bu kez öldürmek üzere geldiler, ben de tam bunu yapmalarını umuyordum.

Son anda gülleyi savurdum, topun kemiği kırdığını hissettim, başın sağa doğru büküldüğünü gördüm, ve geniş kılıçla kurdun boynunu yardım.

Öteki kurt yanıma gelmişti. Dişlerini bacaklarıma geçirdiğini hissettim. Bir anda bacağımı yerinden koparabilirdi. Ama yüzünün yan tarafına vurdum, gözünü yerinden çıkarmıştım. Güllenin topu bunun üzerine çarptı. Kurt bacağımı bıraktı. Ve geriye doğru kaçarken kılıcımı çekecek kadar yer kazanmıştım. Kılıcı doğrudan hayvanın göğsüne sapladım ve geri çekmeden önce içerde döndürdüm.

Bu hepsinin sonuydu.

Sürü ölmüştü, ben yaşıyordum.

Boş, karla kaplı vadideki tek ses benim soluk alışım ve benden metrelerce ötede yatan ölen kısrağımın titrek çığlıklarıydı.

Aklımın yerinde olduğundan emin değilim. Aklımdan geçen şeylerin düşünceler olduğundan emin değilim. Karların üzerine yıkılmak istiyordum, ama yine de ölü kurtlardan uzaklaşıp ölmekte olan ata doğru yürüyordum.

Yaklaştığımda kısrak boynunu kaldırdı, ön ayaklarının üzerinde doğrulmaya çalıştı ve bir kez daha titrek çığlıklarından biriyle yalvardı. Ses dağlarda yankılandı. Göğe ulaşacak gibiydi. Ben orada durmuş ona bakıyordum. Karların beyazlığı üzerinde karanlık yaralı bedenini, ölmüş arka tarafını ve savaşan ön ayaklarını, göğe kaldırdığı burnunu, arkaya yapıştırdığı kulaklarını ve başında yuvarlanan dev masum gözlerini seyrediyordum ki attan bir çığlık yükseldi. Yarı yarıya yere yapıştırılmış bir böcek gibiydi ama o bir böcek değildi. O benim savaşan ve acı çeken kısrağımdı. Yeniden bedenini doğrultmaya çalıştı.

Eyerden tüfeğimi aldım. Doldurdum. Ve yattığı yerde kafasını sağa sola savurup doğrulmaya çalışırken onu yüreğinden vurdum.

Şimdi görünüşü düzelmişti. Hareketsiz ve ölü olarak yatıyordu, üzerinden kan akıyordu ve vadi sessizdi. Titriyordum. Kendimden çirkin bir boğulma sesi çıktığını duydum ve daha ne olduğunu anlamadan karların üzerine kustuğumu gördüm. Her tarafımı kurt ve kan kokusu sarmıştı. Ve yürümeye çalıştığımda neredeyse düşecektim.

Ama bir an bile durmadan ölü kurtlara doğru gittim. Beni neredeyse öldürecek olan son kurdu omuzlarımın üzerine aldım ve eve doğru yürümeye başladım.

Yol herhalde iki saat kadar sürmüştü.

Yine zamanı bilmiyorum. Ama yürürken bu kurtlarla dövüş sırasında hissettiğim ve öğrendiğim her şey kafamdan geçiyordu. Her tökezleyip düşüşümde içimde bir şeyler sertleşti ve kötüleşti.

Şatonun kapılarına ulaştığımda sanırım Lestat değildim. Bütünüyle başka biri olmuştum. Omuzlarımda kocaman kurtla büyük salona girdiğimde cesedin sıcaklığı epey azalmıştı ve ateşin parlaklığı gözlerimi incitiyordu. Yorgunluktan tükenmenin de ötesindeydim.

İçeri girdiğimde ağabeylerim masadan doğruldular, gözleri kör olan babam neler olduğunu öğrenmek istedi, annem onun elini okşadı. Tüm bunları gördüğümde konuşmaya başladım ama ne söylediğimi bilmiyorum. Sesimin çok donuk olduğunu biliyorum ve neler olduğunu anlatırken içimde her şeyin çok yalın olduğu duygusu vardı.

'Ve sonra... ve sonra...' gibi bir şey.

Ama ağabeyim Augustin bir anda beni kendime getirdi. Bana doğru geldi, ateşin ışığı arkasında kalıyordu. Sözlerimin yavaş ve tekdüze akışını birdenbire kesti.

'Seni küçük piç,' dedi soğuk bir sesle. 'Sen sekiz kurt öldürmedin!' Yüzünde çirkin ve karşısındakinden iğrenen bir ifade vardı.

Ama asıl ilginç olanı neredeyse bu sözleri söyler söylemez, her nasılsa yanlış bir şey yaptığını anlamış olmasıydı.

Belki benim yüzümdeki anlatım buna neden olmuştu. Belki de annemin öfkeyle mırıldanması ya da öteki ağabeyimin hiç ama hiçbir şey söylememiş olması. Bunun nedeni her neyse bu bir anda olmuştu ve üzerine çok ilginç bir utangaçlık geldi.

Bunun ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu, nasıl olup da öldürülmekten kurtulduğumu anlamadığını, hizmetçilerin bana hemen biraz çorba getirmelerini ve buna benzer şeyler geveledi, ama bunlar bir işe yaramadı. Tek bir saniyede olan şey geri alınamaz bir yanlıştı. Ve bunun ardından kendimi odamda yalnız başına yatar buldum. Kışın her zaman olduğu gibi köpeklerim yatağımda yanımda değillerdi, çünkü ölmüşlerdi. Ateşin yakılmamış olmasına karşın, pis ve kanlı giysilerimle yatak örtülerinin altına girdim ve derin bir uykuya daldım.

Günlerce odamda kaldım.

Köylülerin dağa çıktıklarını, kurtları bulduklarını ve şatoya getirdiklerini biliyordum, çünkü Augustin gelip anlatmıştı. Ama onunla konuşmadım.

Belki de bir hafta geçmişti. Başka köpeklerin bana yaklaşmasına dayanabildiğim zaman köpek barınağına gittim ve şimdiden koca-

man hayvanlar olmuş olan iki yavru aldım. Bunlar bana arkadaşlık ettiler. Geceleri onların arasında uyuyordum.

Hizmetçiler gelip gittiler. Ama hiç kimse beni rahatsız etmedi.

Ve sonra annem sessizce ve neredeyse sinsice odama geldi.

2

Akşam olmuştu. Yatağımın üzerinde oturuyordum. Köpeklerden biri yanıma uzanmıştı, öteki dizlerimin altında yatıyordu. Ateş gürül gürül yanıyordu.

Ve sonunda annem geliyordu. Sanırım bunu beklemem gerekirdi.

Gelenin o olduğunu, gölgede yaptığı ona özgü hareketlerden anladım. Başka birisi yanıma yaklaşacak olsa ona, 'Defol,' diye bağırırdım. Ama anneme hiçbir şey söylemedim.

Anneme karşı büyük ve sarsılmaz bir sevgi duyuyordum. Benden başka hiç kimsenin bunu yaptığını sanmıyorum. Ve onu gözümde çok değerli kılan şeylerden biri hiçbir zaman sıradan bir şey söylememesiydi.

'Kapıyı kapa,' 'Çorbanı iç,' 'Otur yerinde' gibi şeyler onun dudaklarından hiç dökülmezdi. Her zaman okurdu; aslında ailemizde belli bir eğitimi olan tek kişi oydu ve konuştuğu zaman bunu gerçekten konuşmak için yapardı. Bu yüzden şimdi ona kızgın değildim.

Tersine merakımı uyandırıyordu. Ne diyecekti ve bu söylediği şey benim için bir değişiklik getirecek miydi? Gelmesini istememiştim, onu düşünmemiştim bile ve ona bakmak yerine ateşe bakmayı sürdürdüm.

Ama aramızda güçlü bir iletişim vardı. Evden kaçmaya çalışıp geri getirildiğim zaman, bunun ardından gelen acıyı hafifletmenin yolunu bana gösteren o olmuştu. Benim için mucizeler yaratmıştı, oysa çevremizde hiç kimse bunu farketmemişti.

İlk bana olan desteğini gösterdiğinde on iki yaşındaydım. Bana biraz şiir ezberleten, okumayı ve Latince bir iki söz öğreten yaşlı köy rahibi beni yakındaki manastırdaki okula göndermelerini istiyordu.

Babam hayır dedi. Bana gereken her şeyi kendi evimde öğrenebilirdim. Ama annem başını kitaplarından kaldırdı ve babamla gürül-

tülü bir savaşa girişti. Eğer istersem gidebileceğimi söyledi. Kitaplarımın ve giysilerimin parasını ödemek için mücevherlerinden birini sattı. Mücevherler ona yaşlı bir İtalyan nineden geçmişti ve her birinin kendi öyküsü vardı. Onlardan birini satmak onun için güç bir şeydi. Ama bunu duraksamadan yapmıştı.

Babam kızgındı ve ona eğer kör olmadan önce böyle bir şey olmuş olsaydı kesinlikle engel olacağını anımsattı. Ağabeylerim en küçük oğlunun uzun süre manastırda kalmayacağını söyleyip babamı avuttular. Onlara kalırsa bana istemediğim bir şey yaptırdıkları anda kaçıp geri gelecektim.

Oysa ben eve kaçmadım. Manastır okulunu sevmiştim.

Kiliseyi ve ilahileri, binlerce eski kitabıyla kütüphaneyi, günü bölen çanları, yinelenen ayinleri seviyordum. Bulunduğum yerin temizliğini, burada her şeye iyi bakılmasını, büyük ev ve bahçelerin her yanında hiç durmaksızın süren çalışmayı seviyordum.

Yanlışlarım düzeltildiğinde, ki bu pek sık olmuyordu, derin bir mutluluk duyuyordum. Çünkü yaşamımda ilk kez birisi beni iyi bir insan yapmaya, bir şeyler öğrenebilmem için teşvik etmeye çalışıyordu.

Bir ay içersinde manastıra katılmak istediğimi bildirdim. Yaşamımı bu temiz ve düzenli manastır odalarında, kütüphanede parşömenlere yazı yazmakla ve antik kitapları okumayı öğrenmekle geçirmek istiyordum. Eğer istersem iyi olabileceğime inanan insanlarla sonuna dek birlikte olmak istiyordum.

Orada beni sevmişlerdi ve en alışılmadık şey buydu. Orada başka insanları mutsuz etmiyor ve kızdırmıyordum.

Manastırın başrahibi hemen babama mektup yazıp iznini istedi. Ve açık sözlü olmak gerekirse babamın benden kurtulduğu için mutlu olacağını sanıyordum.

Ama üç gün sonra beni eve götürmek için ağabeylerim geldiler. Kalmak için ağladım, yalvardım, ama başrahibin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Şatoya varır varmaz ağabeylerim kitaplarımı elimden aldılar ve beni bir odaya kapattılar. Niye bu denli kızdıklarını anlamamıştım. Bilmediğim bir nedenle bir aptal gibi davrandığımı düşündüklerini anlıyordum. Ağlamamı durduramıyordum. Odada dört dönüyor, çevremdeki eşyaları yumruklayıp kapıya tekme atıyordum.

Sonra ağabeyim Augustin odama gelip benimle konuşmaya başladı. İlk önce konunun çevresinde dolanıyordu ama sonunda açıkça ortaya çıkan şey büyük bir Fransız ailesinin hiçbir üyesinin yoksul bir

keşiş olamayacağıydı. Her şeyi nasıl bu denli yanlış anlayabilmiştim? Oraya okuma yazmayı öğrenmek için gönderilmiştim. Niçin her zaman aşırı uçlara gitmem gerekiyordu? Niçin her zaman yabani bir yaratık gibi davranıyordum?

Kilisede gerçek beklentileri olan bir rahip olma konusuna gelince, ailenin en küçük oğluydum değil mi? Yeğenlerime ve kuzenlerime karşı görevlerimi düşünmem gerekirdi.

Tüm bunların anlamı şuydu: Seni ailemizin soyuna yaraşır bir piskopos ya da kardinal yapmak için gerçek bir din adamı kariyerine sahip olmanı sağlayacak paramız yok, bu yüzden yaşamını cahil bir dilenci olarak geçirmen gerekiyor. Büyük salona gel ve babanla satranç oyna.

Bunu anladığım zaman yemek masasının başında ağladım ve evimizin bir kaos olduğu yolunda, kimsenin anlamadığı sözler mırıldandım, bu yüzden de yine odama geri gönderildim.

Sonra annem yanıma geldi.

Bana dedi ki: 'Kaosun ne olduğunu bilmiyorsun. Niçin böyle sözcükler kullanıyorsun?'

'Biliyorum,' dedim. Sonra ona evimizin her yerindeki pisliği ve çökmüşlüğü sıralayıp arkasından manastırın nasıl temiz ve düzenli olduğunu anlattım. Orası öyle bir yerdi ki orada eğer bir şeyler başarmayı aklına koyarsan bunu yapabilirdin.

Annem benimle tartışmadı. Ve yaşımın küçüklüğüne karşın annemin ona söylediğim alışılmadık şeylere ve düşüncelerimi onayladığını biliyordum.

Ertesi sabah benimle bir yolculuğa çıktı.

Komşumuz olan bir lordun göz alıcı şatosuna varmamız için yarım gün at sürmemiz gerekti. Orada annem ve bir beyefendi beni köpek barınağına götürdüler. Annem oradaki yeni doğmuş mastı cinsi yavru köpeklerden en beğendiklerimi seçmemi söyledi.

Hiçbir zaman bu küçük mastı yavruları denli narin ve sevimli bir şey görmemiştim. Bizi seyreden büyük köpekler uykulu aslanlara benziyorlardı. Çok görkemliydiler.

Neredeyse seçim yapamayacak denli heyecanlanmıştım. Lordun seçmemi önerdiği bir dişi ve erkeği aldım, eve dönerken yol boyunca onları kucağımdaki bir sepetin içinde taşıdım.

Ve bir ay içersinde annem bana ilk çakmaklı tabancamı ve ilk iyi binek atımı da aldı.

Tüm bunları niçin yaptığını hiçbir zaman söylemedi. Ama ben kendi yolumda bana verdiği şeylerin ne olduklarını anlamıştım. Kö-

pekleri yetiştirdim, onları eğittim ve onların çevresinde büyük bir köpek barınağı kurdum.

Bu köpeklerle gerçek bir avcı olmuştum ve on altı yaşıma geldiğimde kırlarda yaşıyordum.

Ama evde insanları her zamankinden de fazla rahatsız ediyordum. Hiç kimse üzüm bağını yeniden düzenlemekten, bir yana atılmış tarlaları yeniden ekmekten ya da yarıcıların hırsızlıklarına bir son vermekten söz etmemi dinlemek istemiyordu.

Hiçbir şeyi değiştiremiyordum. Yaşamın hiçbir değişiklik olmaksızın sessizce akışı bana öldürücü görünüyordu.

Yalnızca yaşamın tekdüzeliğini kırmak için tüm bayram günlerinde kiliseye gidiyordum. Ve köy panayırları kurulduğunda hep ben de oradaydım. Başka hiçbir zaman görmediğim küçük gösterileri aç gözlerle seyrediyordum. Rutini bozan her şeye hazırdım.

Geçen yıl gelenlerin aynısı hokkabazlar, pandomimciler ve akrobatlar olabilirdi bunlar, ama aldırmıyordum. Mevsimlerin değişmesinden ve geçmiş zaferlerin üzerine tembel gevezeliklerden daha fazla çekici ve güzeldi.

Ama on altı yaşına girdiğim yıl boyalı bir arabayla bir İtalyan tiyatro kumpanyası gelmişti. Arabalarının arkasına şimdiye dek gördüğüm en özenli sahneyi kurmuşlardı. Eski bir İtalyan komedisi oynuyorlardı. Oyunda Pantoloon ve Pulcinella, genç sevgililer olan Lelio ve Isabella, yaşlı doktor ve tüm eski numaralar vardı.

Bunu izlerken kendimden geçmiştim. Bu denli zekice, hızlı ve canlı bir şey görmemiştim hiç. Sözcükler onları izleyemeyeceğim denli hızla geçtikleri zaman bile oyuna bayılmıştım.

Kumpanyadakiler oyunlarını bitirip kalabalıktan para topladıktan sonra yanlarından ayrılmadım ve onlarla birlikte hana gidip içtikleri bütün şarapların parasını ödedim. Bunu yalnızca onlarla konuşabilmek için yapmıştım.

Bu kadınlara ve erkeklere sözle anlatılamaz bir sevgi duyuyordum. Bana her bir aktörün bütün yaşamı boyunca kendi rolünü oydığını, ezberlenmiş sözcükler kullanmadıklarını her şeyi sahnede çaçlamayla yarattıklarını anlattılar. Oynayacağın kişinin adını ve karakterini biliyordun öyleki bu karakteri anladığın için sahnede onun nasıl konuşması ve davranması gerekirse bunları yapıyordun. Oyunun bütün dehası burada yatıyordu.

Bunun adı commedia dell'arte'ydi.

Büyülenmiştim. Isabella'yı oynayan genç kıza âşık olmuştum. Oyuncularla birlikte arabalarına gittim, tüm kostümlerini ve boyalı

sahnelerini inceledim. Tavernada yeniden birlikte içki içerken benim Isabella'nın genç sevgilisi Lelio rolünü oynamama izin verdiler. Sonra ellerini çırpıp yeteneğim olduğunu söylediler. Onların yaptığı gibi rol yapabilirdim.

Başlangıçta bunların yalnızca boş övgüler olduğunu düşündüm, ama boş övgüler olup olmamalarına aldırmıyordum.

Ertesi sabah arabaları köyden çıkarken ben de içindeydim. Biriktirmeyi başardığım birkaç kuruş ve tüm elbiselerimi bir çarşafa sarmış ve arabanın arkasına gizlenmiştim. Bir aktör olacaktım.

Şimdi, eski İtalyan komedisinde genç kızın sevgilisi Lelio rolünü oynayan aktörün çok yakışıklı olması gerekiyordu ve bir maske takmıyordu. Eğer kibar, saygın ve aristokratik tavırları varsa bu daha da iyiydi çünkü rolün bir parçası da buydu.

Kumpanyadakiler benim bu özelliklerin hepsinden yana şanslı olduğumu düşünüyorlardı. Hemen beni bir sonraki gösteriye hazırladılar. Ve gösteriden önceki gün ötekilerle birlikte oyunun duyurusunu yaparak kasabayı dolaştım. Bizim köyümüzden çok daha büyük ve ilginç bir yer olduğu kesindi.

Göklerde uçuyordum. Ama ne yolculuk, ne hazırlıklar ne de diğer oyuncularla aramızdaki dostluk, sonunda küçük tahta sahneye çıktığım zamanki kendimden geçme duygusuyla yarışamazdı.

Hevesle Isabella'nın peşinde dolaşıyordum. Güzel ve akıllı sözler söyleme konusunda yaşamımda hiç olmadığım denli ustaydım. Sesimin çevremdeki taş duvarlarda yankılandığını duyuyordum. Kalabalıktan bana doğru gelen kahkahaları duyuyordum. Beni durdurmak için sahneden neredeyse zorla çekmeleri gerekti. Ama herkes büyük bir başarı gösterdiğimi biliyordu.

O gece, sevgilimi oynayan artist kız bana kendi özel ve çok yakın kucaklamalarını sundu. Onun kolları arasında uykuya daldım ve anımsadığım son şey Paris'e gittiğimizde St.-Germain fuarında oynayacağımızı ve sonra kumpanyadan ayrılacağımızı söylemesiydi. Paris'te önce Temple Bulvarında çalışacaktık ve sonunda Comedie Française'in ta kendisinde sahneye çıkacak ve Marie Antoinette ve Kral Louis rolünü oynayacaktık.

Ertesi sabah uyandığımda kız ve bütün diğer oyuncular gitmişlerdi ve yanımda ağabeylerim vardı.

Dostlarımın beni ele vermek için para mı aldıklarını yoksa bunu yalnızca korktukları için mi yaptıklarını hiçbir zaman bilemedim. İkincisinin olması daha olasıydı. Her ne olursa olsun eve geri getirilmiştim.

Ailemin yaptığım şeyden dehşete düştüğüne kuşku yoktu. On iki yaşındayken bir keşiş olmayı istemem bağışlanabilirdi. Ama tiyatroda şeytanın izleri vardı. Büyük Moliere'e bile Hıristiyan bir cenaze töreni yapılmamıştı. Ve ben pasaklı, serseri bir İtalyan grubuyla kaçmış, yüzümü beyaza boyayarak kasaba meydanında para karşılığı onlarla birlikte rol yapmıştım.

Çok kötü dayak yedim ve herkesi lanetlediğimde bir kez daha dövüldüm.

Bununla birlikte en kötü ceza annemin yüzündeki bakışı görmekti. Ona gideceğimi bile söylememiştim. Ve onu yaralamıştım. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Ama bu konuda hiç konuşmadı.

Yanıma geldiğinde ağlamamı dinledi. Gözlerinde yaşlar gördüm. Ve elini omuzuma koydu ki böyle bir şey yapması biraz garipti.

O birkaç günün benim için ne anlama geldiğini ona anlatmadım. Ama sanırım biliyordu. Büyülü bir şey tümüyle yitirilmişti. Ve bir kez daha babama karşı çıktı. Kınamalara, dayaklara ve kısıtlamalara bir son verdi.

Masada beni yanına oturttu. Benimle ilgilendi ve hiçbir zaman yapmadığı bir şeyi yaptı, benimle sohbet etti. Sonunda ailenin öfkesini bastırıp dağıtana dek bunu sürdürdü.

Sonunda, geçmişte olduğu gibi mücevherlerinden birini daha sattı ve kurtları öldürdüğüm zaman yanıma aldığım güzel av tüfeğini satın aldı.

Bu şimdiye kadar gördüklerimden çok üstün ve pahalı bir silahtı. Yine de sefil durumuma karşın bunu denemeye epey heveslenmiştim. Annem bunun yanına bir başka armağan daha ekledi. Daha önce gördüğüm bütün hayvanlardan daha hızlı ve güçlü, ipek tüylü, kestane rengi bir kısrak. Ama annemin bana gösterdiği rahatlatıcı tavırların yanında bunlar önemsiz kalıyordu.

Yine de içimdeki acı duygu yok olmamıştı.

Lelio olduğum zaman hissettiklerimi hiç unutmadım. Bu olanlardan sonra biraz daha acımasız olmuştum ve hiçbir zaman ama hiçbir zaman köy panayırına gitmedim. Buradan hiç ayrılamayacağım düşüncesini kavramıştım ve gariptir ki umutsuzluğum derinleştikçe eve daha da yararlı oluyordum.

On sekiz yaşıma geldiğimde hizmetçilerin ve ortakçıların yüreğine Tanrı korkusunu yerleştiren yalnızca ben olmuştum. Yalnızca ben eve yiyecek sağlıyordum. Ve garip bir nedenle bu bana doyum veriyordu. Niçin olduğunu bilmiyorum ama masada oturup herkesin be-

nim sağladığım yemekleri yediğini düşünmek hoşuma gidiyordu.

İşte böyle anlar beni anneme bağlamıştı. Bu anlar aramızda, çevremizdekilerin hiçbirinin farketmediği ve belki de yaşamlarında bir benzerini yaşamadıkları bir sevginin doğmasına neden olmuştu.

Ve şimdi de bu tuhaf anımda annem yanıma gelmişti. Kendimin de anlamadığım nedenlerle başka hiç kimsenin yanıma yaklaşmasını istemediğim bir andı bu.

Gözlerimi ateşten ayırmadığımdan onun yanımdaki hasır yatağa tırmandığını ve bunun üzerine çöktüğünü ancak yan gözle görebiliyordum.

Sessizlik. Yalnızca ateşin çıtırtısı ve yanımda uyuyan köpeklerin derin derin nefes almaları.

Sonra ona baktım ve bulanık bir şaşkınlık geçirdim.

Bütün kış boyunca hastaydı ve öksürüyordu. Şimdi de gerçekten hasta görünüyordu ve benim için her zaman çok önemli olan güzelliği ilk kez zedelenebilecek gibi görünüyordu.

Annemin köşeli bir yüzü vardı. Geniş ve çıkık elmacık kemikleri kusursuz bir incelikteydi. Çenesi güçlü ama son derece narindi. Ve kalın, kül rengi kirpiklerinin altından çok parlak kobalt mavisi gözleri ışıldıyordu.

Eğer bir kusuru varsa bu da belki bütün hatlarının çok ince ve bir kediyi andırdığından onu küçük bir kıza benzetmesiydi. Gözleri kızgın olduğu zaman daha da küçülürdü ve ağzı sevimli olmasına karşın sert bir görünümü vardı. Dudakları hiçbir zaman aşağı kıvrılmazdı, hiçbir yönde kıvrılmazlardı. Ağzı yüzünde küçük pembe bir güle benzerdi. Ama yanakları çok düzgündü ve yüzü dardı. Ciddi göründüğünde ağzının şekli hiç değişmemesine karşın bir nedenle hain bir anlatım kazanırdı.

Şimdi biraz çökmüştü. Ama bana yine de güzel görünüyordu. Hâlâ güzeldi. Ona bakmak hoşuma gidiyordu. Saçları gür ve sarışındı. Ben de saçlarımı ondan almıştım.

Yani en azından yüzeysel olarak onu andırıyordum. Ama benim hatlarım daha büyük, daha kaba ve ağzım daha değişkendi. Yine de benim ağzım da zaman zaman çok hain görünebilirdi. Ayrıca benim yüzümün ifadesinden hangi ruh durumunda olduğumu, muzurluk yapma yeteneğimi görebilirdiniz. Ne denli mutsuz olursam olayım histerik bir kahkahaya her zaman hazırdım. Annem pek sık gülmezdi. Çok soğuk görünmesine karşı yine de her zaman üzerinde küçük bir kızın tatlılığı vardı.

İşte böyle. Yatağımın üzerinde otururken onu seyrediyordum. Sanırım gözlerimi üzerine dikmiştim. Hemen benimle konuşmaya başladı.

'Nasıl olduğunu biliyorum,' dedi bana. Onu sessizce onayladığımı çok iyi anlıyordu.

'İlk kez bir çocuk taşıdığımda benim için de böyle olmuştu,' dedi. 'On iki saat boyunca acıyla kıvranmıştım. Acının elinde tutsak olmuştum. Tek kurtuluşumun ya doğurmak ya da kendi ölümüm olduğunu biliyordum. Her şey bittiğinde kollarımın arasında ağabeyin Augustin vardı ama kimsenin yanıma yaklaşmasını istemiyordum. Bunu hissetmemin nedeni onları suçlamam değildi, yalnızca saatlerce çok acı çekmiştim, cehenneme gidip gidip geri dönmüştüm. Onlar bunu yaşamamışlardı. Ve her yerdeki sessizliği hissetmiştim. Herkesin yaşadığı bu olayda, bu kaba doğum eyleminde sonuna dek yalnız olmanın ne anlama geldiğini anladım.'

'Evet, tam böyle,' diye yanıtladım. Biraz sarsılmıştım.

Bana yanıt vermedi. Zaten verseydi şaşırırdım. Söylemek istediği şeyleri söyledikten sonra benimle gevezelik etmeyecekti. Ama elini alnıma koydu ki bu da onun için alışılmadık bir davranıştı. Sonra üzerimde bunca zaman sonra hâlâ aynı kanlı av giysilerimin olduğunu görünce ikimiz de aynı anda bunun ne kadar hastalıklı bir şey olduğunu farkettik.

Bir süre sessiz kaldı.

Orada oturmuş annemin arkasındaki ateşi seyrederken ona birçok şey anlatmak istiyordum. Özellikle onu ne denli çok sevdiğimi.

Ama dikkatliydim. Onunla konuştuğum zaman sözümü kesmeyi bilirdi ve benim sevgime bulaşmak onun için çok itici bir şeydi.

Bütün yaşamım boyunca onun İtalyan kitapları okuduğunu ve kendi büyüdüğü yer olan Napoli'deki tanıdıklarına mektuplar yazdığını görmüştüm. Ama ağabeylerime ve bana alfabeyi öğretecek sabrı yoktu. Manastırdan geldiğim zaman da hiçbir şey değişmemişti. Yirmi yaşında olmama rağmen birkaç dua ve kendi adımdan başka bir şeyi yazmayı ya da okumayı bilmiyordum. Kitaplarını görmekten nefret ediyordum; annemin onlara gömülmesinden nefret ediyordum.

Ve biraz bulanık bir yolda nefret ettiğim bir başka şey daha vardı. Yalnızca çektiğim yoğun acılar onda küçük bir sıcaklık ya da ilgi uyandırabiliyorlardı.

Yine de benim kurtarıcım olmuştu. Ve benim için yalnızca o vardı. Yalnızlıktan ancak genç bir insanın olabileceği denli yorulmuş-

tum.

Şimdi yanımdaydı, kütüphanesinin koruyucu duvarlarının dışındaydı ve benimle ilgileniyordu.

Sonunda kalkıp gitmeyeceğine kendimi inandırdığımda kendimi onunla konuşurken buldum.

'Anne,' dedim alçak bir sesle. 'Bundan fazlası da var. Her şey olup bitmeden önce zaman zaman korkunç şeyler hissettim.' Yüzünün anlatımında hiçbir değişiklik olmadı. 'Yani zaman zaman rüyamda herkesi öldürebileceğimi görüyorum,' dedim. 'Düşümde ağabeylerimi ve babamı öldürüyorum. Odadan odaya gidip kurtlara yaptığım gibi hepsini doğruyorum. İçimde cinayet işleme isteği duyuyorum...'

'Ben de öyle, oğlum,' dedi. 'Ben de öyle.' Ve bana bakarken yüzü çok garip bir gülümsemeyle aydınlanmıştı.

Öne eğilip ona daha yakından baktım. Sesimi alçalttım.

'Bu olduğu zaman çığlık attığımı görüyorum,' diye sürdürdüm. 'Yüzümün buruştuğunu görüyorum ve ağzımdan kükremeler çıktığını duyuyorum. Ağzım O biçimini alıyor ve benden çığlıklar, haykırışlar yükseliyor.'

Aynı anlayışlı bakışlarla başını salladı. Sanki gözlerinin arkasında bir ateş yanıyor gibiydi.

'Ve anne, dağın tepesinde kurtlarla dövüşürken de biraz buna benziyordu.'

'Yalnızca biraz mı?' diye sordu.

Başımı salladım.

'Kurtları öldürdüğümde kendimi başka birisi gibi hissettim. Ve şimdi burada senin yanında oturanın kim olduğunu bilmiyorum. Senin oğlun Lestat mı yoksa öteki adam, yani katil mi?'

Uzun bir süre sessiz kaldı.

'Hayır,' dedi sonunda. 'Kurtları öldüren sendin. Sen avcısın, savaşçısın. Buradaki herkesten daha güçlüsün, senin trajedin bu.'

Başımı salladım. Bu doğruydu, ama sorun bu değildi. Böylesi bir mutsuzluğu açıklamıyordu bütün bunlar. Ama bunu söylemenin ne yararı vardı?

Bir süre bakışlarını çevirdi, sonra yine bana döndü.

'Ama sen pek çok şeysin,' dedi. 'Tek bir şey değil. Sen katilsin ve insansın. Ve yalnızca onlardan nefret ettiğin için içindeki katile boyun eğme. Buradan kurtulmak için cinayet ya da delilik yükünü üstüne almak zorunda değilsin. Kuşkusuz başka yollar da olmalı.'

Bu son iki tümce beni derinden vurmuştu. İşin köküne inmişti ve söylediklerinin arkasında yatan şeyler gözlerimi kamaştırmıştı.

Her zaman hem iyi bir insan olup hem de onlarla savaşamayacağımı hissetmiştim. İyi olmak onların karşısında yenilgiye uğramak anlamına geliyordu. Tabii daha ilginç bir iyilik düşüncesi bulamadığım sürece.

Bir süre sessizce oturduk. Aramızda bizim için bile alışılmadık bir yakınlık doğmuş gibiydi. Annem başının arkasında topuz yaptığı gür saçlarını karıştırarak ateşe bakıyordu.

'Benim kurduğum düşleri biliyor musun?' dedi, yine bana doğru bakarak. 'Onları öldürmeyi değil, bütünüyle gözardı ederek geri dönülmez bir yolda terketmeyi hayal ediyorum. Şarap içmeyi ve giysilerimi çıkarıp çırılçıplak dağdaki ırmaklara girecek kadar sarhoş olmayı hayal ediyorum.'

Neredeyse gülecektim. Ama bu gülünmeyecek kadar ciddi bir konuşmaydı. Bir an için onu doğru duyup duymadığımdan kuşku duyarak yüzüne baktım. Ama bu sözleri söylemişti ve söyleyecekleri bitmemişti.

'Sonra köye gittiğimi düşlüyorum,' dedi. 'Hana gidiyorum ve oraya gelen bütün adamları yatağıma alıyorum. Kaba erkekleri, çirkin erkekleri, yaşlı erkekleri, oğlanları. Yalnızca yatağımda yatıp onları birbiri ardına yatağıma alıyorum ve bundan dolayı müthiş bir zafer duygusuna kapılıyorum. Babana ve ağabeylerine ne olduğunu, yaşayıp yaşamadıklarını hiç düşünmeden tam bir kurtuluş duygusu yaşıyorum. Bu anda ben tam olarak kendimim, hiç kimseye ait değilim.'

Bir şey söyleyemeyecek denli sarsılmış ve şaşırmıştım. Ama bir yandan da korkunç bir biçimde eğleniyordum. Babamı, ağabeylerimi, köyün kurumlu satıcılarını, onların böyle bir şeyi nasıl karşılayacaklarını düşündüğümde bunu müthiş eğlenceli bulmuştum.

Ve eğer yüksek sesle gülmediysem bunun nedeni belki de annemin çıplak imgesinin bana gülmemem gerektiğini düşündürmesiydi. Ama tümüyle sessiz kalmayı da başaramadım. Birazcık güldüm, o da hafif bir gülümsemeyle başını salladı. Sanki birbirimizi anlıyoruz demek ister gibi kaşlarını kaldırdı.

Sonunda kahkahalar atmaya başladım. Yumruğumla dizimi dövüyor ve başımı arkamdaki yatağın tahtasına vuruyordum. Ve annem de neredeyse gülecekti. Belki de kendi sessiz dünyasında o da gülüyordu.

Garip bir andı. Neredeyse yabanıl bir duygu bana annemi, çevresini kuşatan her şeyden tümüyle ayrı bir insan olarak göstermişti. Gerçekten birbirimizi anlıyorduk ve ona duyduğum tüm kızgınlıklar artık o kadar önemli değildi.

Saçını tutturan tokayı çekti ve saçlarının omuzlarına yayılmasına izin verdi.

Bundan sonra belki de bir saat boyunca sessizce oturduk. Artık gülme ve konuşma yoktu. Yalnızca ateşin yanışı ve yanımda annem.

Ateşi görebilmek için yan dönmüştü. Profiline, burnunun ve dudaklarının ince çizgilerine bakmak güzeldi. Sonra dönüp bana baktı ve gereksiz duygulara yer vermeyen aynı dingin sesiyle şöyle dedi:

'Burayı hiç terkedemeyeceğim. Ölmek üzereyim.'

Dilimi yutmuştum. Biraz önceki sarsıntı bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

'Bu ilkbaharı geçireceğim,' diye sürdürdü. 'Belki yazı da. Ama bir kış daha yaşamayacağım. Biliyorum. Ciğerlerimdeki ağrı çok kötü.'

Acı dolu küçük bir çığlık attım. Sanırım öne eğildim ve 'Anne!' dedim.

'Daha fazla bir şey söyleme,' diye yanıtladı.

Sanırım anne diye çağırılmaktan nefret ediyordu, ama bunun için elimden bir şey gelmezdi.

'Yalnızca bunu bir başka ruhla konuşmak istedim,' dedi. 'Yüksek sesle söylendiğini duymak belki de. Bundan dehşete düşüyorum. Korkuyorum.'

Ellerini tutmak istedim ama buna hiçbir zaman izin vermeyeceğini biliyordum. Dokunulmaktan hoşlanmıyordu. Kollarını hiç kimseye dolamazdı. Ve böylece birbirimize bakışlarımızla sarıldık. Ona bakarken gözlerim yaşla dolmuştu.

Elime hafifçe vurdu.

'Bunu çok fazla düşünme,' dedi. 'Ben düşünmüyorum. Yalnızca arada sırada. Ama zamanı geldiğinde bensiz yaşamaya hazır olmalısın. Senin için bu şimdi düşündüğünden daha güç olabilir.'

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama sözcükler ağzımdan çıkmıyordu.

Tıpkı geldiği gibi sessizce yanımdan ayrıldı.

Ve giysilerim, sakalım, ya da ne kadar korkunç göründüğüm konusunda hiçbir şey söylemememiş olmasına karşın bana hizmetçileri gönderdi. Temiz elbiseler, bir tıraş bıçağı ve sıcak su getirmişlerdi. Kendimi sessizce onların eline bıraktım.

3

Kendimi biraz daha güçlü hissetmeye başlamıştım. Kurtlara karşı kazandığım zaferi düşünmeyi bırakmış annemi düşünüyordum.

'Dehşete düşüyorum' sözlerini düşünüyordum. Bu sözlerin ne anlama geldiğini çıkaramasam da kulağıma çok doğru geliyorlardı. Eğer ben de yavaş yavaş ölüyor olsaydım böyle hissederdim. Dağda kurtlarla birlikte olmak daha iyi olurdu.

Ama burada bundan daha fazlası vardı. Annem her zaman sessizce mutsuz olmuştu. Yaşamımızın dinginliğinden ve umutsuzluğundan en az benim kadar nefret ediyordu. Ve şimdi, üçü yaşayan beşi ölmüş sekiz çocuktan sonra kendisi ölüyordu. Bu onun için sondu.

Eğer ona kendini daha iyi hissettirecekse yerimden doğrulup karşı çıkmaya karar verdim. Ama bunu yapmaya çalıştığımda hiçbir şey başaramadım. Onun ölüyor olması düşüncesi dayanılmazdı. Odamda dolaşıp duruyor, bana getirilen yemekleri yiyordum ama onun yanına gitmiyordum.

Ama ayın sonunda beni odamdan çıkaracak ziyaretçiler geldi.

Annem odama geldi, köyden gelen ve kurtları öldürdüğüm için beni onurlandırmak isteyen tüccarları karşılamamı söyledi.

'Canı cehenneme,' dedim.

'Hayır, aşağı gelmelisin,' dedi. 'Sana armağanlar getirmişler. Şimdi görevini yap.'

Tüm bunlardan nefret ediyordum.

Salona geldiğimde orada zengin dükkân sahiplerini buldum. Ziyaretçilerim oldukça düzgün giyinmiş çok iyi tanıdığım insanlardı.

Ama aralarında çarpıcı bir genç adam vardı ki ilk bakışta tanıyamamıştım.

Benim yaşlarımda oldukça uzun boylu biriydi. Gözlerimiz karşılaştığında kim olduğunu anımsadım. Kumaş tüccarının en büyük oğlu Nicolas de Lenfent'ti, Paris'te okula gönderilmişti.

Görünüşü bakmaya değerdi.

Pembe ve altın rengi brokardan gösterişli bir ceketi vardı, altın topuklu ayakkabılar giymişti ve yakasından kat kat İtalyan dantelleri görünüyordu. Yalnızca koyu renkli ve kıvırcık saçı değişmemişti. Arkadan güzel ipek bir kurdeleyle bağlamış olmasına karşın nedense küçük bir oğlan çocuğunun saçına benziyordu.

Paris modası. Bu öyle bir şeydi ki yerel postaneden olabildiğince çabuk geçerdi.

Ve karşısında ben vardım. Yünden örülmüş giysilerim, deri botla-

nım ve on yedi kez tamir edilmiş sararmış dantel yakamla.

Eğilerek birbirimizi selamladık. Kasabanın sözcüsü olarak onun seçildiği belliydi. Alçak gönüllü bir tavırla siyah yünlü kumaşa sarılı paketi açtığında içinden kürk astarlı kırmızı kadifeden büyük bir pelerin çıktı. Muhteşem bir şeydi. Bana bakarken gözleri ışıl ışıldı. Bir krala baktığını düşünebilirdiniz.

'Mösyö, bunu kabul etmeniz için yalvarıyorum,' dedi çok içten bir şekilde. 'Astarı için kurtların en güzel kürkleri kullanıldı ve bu pelerinin kışın ava çıktığınızda işinize yarayacağını düşündük.'

'Ve bunlar da, Mösyö,' dedi babası, siyah süetten, kürk astarlı çok güzel dikilmiş bir çift botu uzatarak. 'Av için, Mösyö,' dedi.

Biraz etkilenmiştim. Benim yalnızca düşlerimde göreceğim denli varsıl olan bu adamları böyle davranmaya götüren amaçlar çok kibarcaydı, bir aristokrat olarak bana saygılarını sunuyorlardı.

Pelerini ve botları aldım. Şimdiye dek kimseye teşekkür etmediğim denli içtenlikle onlara teşekkür ettim.

Ve arkamdan ağabeyim Augustin'in şöyle dediğini duydum:

'Şimdi gerçekten de çekilmesi olanaksız olacak!'

Yüzümün kızardığını hissettim. Bu insanların karşısında böyle bir şey söylemesi korkunç bir terbiyesizlikti, ama Nicolas de Lenfent'e baktığımda benimle aynı duyguları hissettiğini gördüm.

Ayrılmak için öpüşürken kulağıma, 'Ben de çekilmez biriyim, Mösyö,' diye fısıldadı. 'Bir gün sizinle konuşmak için gelmeme izin verip bana kurtların tümünü nasıl öldürdüğünüzü anlatır mıydınız? Yalnızca çekilmesi olanaksız insanlar olanaksız işleri yapabilirler.'

Tüccarlardan hiçbiri benimle şimdiye dek böyle konuşmamıştı. Bir an için ikimiz de küçük oğlanlar olmuştuk. Ve yüksek sesle güldüm. Babası biraz huzursuz olmuştu. Ağabeyim fısıldamayı kesti, ama Nicolas de Lenfent bir Parisli havasıyla gülümsemeyi sürdürdü.

Onlar gider gitmez kırmızı kadife pelerini ve süet botları annemin odasına götürdüm.

Tembel tembel saçını fırçalarken her zamanki gibi kitap okuyordu. Pencereden gelen zayıf güneş ışığında saçlarında ilk kez beyaz teller gördüm. Nicolas de Lenfent'in dediklerini ona anlattım.

'O niçin çekilmez biri?' diye sordum. 'Bunu öyle içten söyledi ki sanki bunun arkasında başka bir anlam olduğunu söylemek istiyor gibiydi.'

Annem güldü.

'Gerçekten de başka bir anlamı var,' dedi. 'Nicolas gözden düştü.' Bir an için kitabına bakmayı kesti ve bana baktı. 'Tüm yaşamı boyun-

ca küçük bir aristokrat taklidi olmak üzere yetiştirildiğini biliyorsun. Paris'te hukuk okurken okulun ilk döneminde birdenbire kemana deli gibi âşık olmuş. Padua'dan gelen dehalardan biri olan bir İtalyan virtüözünü duymuş galiba. Bu adamın böylesine güzel çalabilmek için ruhunu şeytana sattığını söyler insanlar. Neyse, Nicolas Wolfgang Mozart'tan dersler almak için hemen her şeyi bir yana atmış. Kitaplarını satmış. Keman çalmaktan başka hiçbir şey yapmamış ve sonunda sınavlarını verememiş. Bir müzik adamı olmak istiyor. Düşünebiliyor musun?'

'Ve babası öfkeden ne yapacağını bilmiyor.'

'Tam olarak böyle. Hatta kemanını bile kırmış. İyi bir kumaşçı için değerli bir malın ne anlama geldiğini bilirsin.'

Gülümsedim.

'Öyleyse Nicolas'ın artık bir kemanı yok mu?'

'Yine bir kemanı var. Hemen Clermont'a kaçmış ve başka bir keman almak için saatini satmış. Gerçekten de çekilmez biri olduğu doğru ve işin en kötü yanı oldukça da güzel çalıyor olması.'

'Onu dinledin mi?'

Annem iyi müzikten anlardı. Napoli'de bununla büyümüştü. Oysa benim bütün duyduğum kilise korosu ve panayırdaki çalgıcılardı.

'Pazar ayinine gittiğimde duydum onu,' dedi. 'Dükkânın üst katındaki yatak odasında çalıyordu. Herkes onu duyabiliyordu ve babası ellerini kırmakla tehdit ediyordu.'

Böyle bir vahşetten biraz soluğum kesilmişti. Beni çok derinden etkilemişti! İstediği şeyi yaptığı için şimdiden onu sevdiğimi düşündüm.

'Tabii, hiçbir zaman bir şey olamayacak,' diye sürdürdü annem.

'Niye olmasın?'

'Yaşı çok büyük. Yirmi yaşındayken kemana başlayamazsın. Ama ben ne bilirim ki? Kendi yolunda büyüleyici biçimde çalıyor. Ve belki o da ruhunu şeytana satabilir.'

Biraz huzursuzca güldüm. Kulağa oldukça trajik geliyordu.

'Niçin kasabaya gidip onunla arkadaş olmuyorsun?' diye sordu.

'Niye böyle bir şey yapayım ki?' dedim.

'Gerçekten de Lestat. Ağabeylerin bundan nefret edecekler. Ve yaşlı tüccar sevinçten ne yapacağını şaşıracak. Düşün, kendi oğlu ve Markizin oğlu.'

'Bunlar yeterince iyi nedenler değil.'

'Paris'te kaldı,' dedi annem. Uzunca bir an bana baktı. Sonra kitabına geri döndü. Ara sıra tembel tembel saçını fırçalıyordu.

Kitap okumasını seyrettim, bundan nefret ediyordum. Nasıl olduğunu, öksürüğünün o gün çok kötü olup olmadığını sormak istiyordum. Ama konuyu ona açamadım.

Bana bir kez daha bakmaksızın. 'Kasabaya in ve onunla konuş Lestat,' dedi.

4

Nicolas de Lenfent'i görmeye karar vermem bir haftamı aldı.

Kırmızı, kürk astarlı pelerinimi ve süet botlarımı giydim ve köyün kıvrımlı ana yolundan aşağıya hana doğru yola düştüm.

Nicolas'ın babasının dükkânı hanın tam karşısındaydı ama hana girdiğimde Nicolas'ı ne görmüş ne de sesini duymuştum.

Benim başımı döndürmek için bir bardak şarap fazla fazla yeterdi. Onun için hancı karşımda eğilip en iyi şarabından bir şişeyi önüme koyduğunda ne yapacağımı bilmiyordum.

Kuşkusuz bu insanlar her zaman beni efendilerinin oğlu olarak görmüşlerdi. Ama kurtlar yüzünden bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum. Ve gariptir ki bu benim kendimi her zamankinden daha yalnız hissetmeme neden oluyordu.

İlk bardağı daha yeni doldurmuştum ki karşımda Nicolas belirdi. Açık kapıdan gelen ışığın önünde bir renk cümbüşü yaratıyordu.

Neyse ki önceki kadar iyi giyimli değildi. Yine de üzerindeki her şeyden zenginlik fışkırıyordu. İpek, kadife ve yepyeni deri giysiler.

Sanki koşmuş gibi yüzü kızarmış, saçları rüzgârdan karışmıştı ve gözlerinden heyecan okunuyordu. Önümde eğildi ve onu masama davet etmemi bekledi. Oturur oturmaz da bana sordu:

'Kurtları öldürmek nasıl bir şeydi Mösyö?' Sonra kollarını masanın üzerine dayayarak bana gözlerini dikti.

'Neden bana Paris'te yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlatmıyorsunuz Mösyö?' dedim ve hemen bunun alaycı ve kaba duyulduğunun farkına vardım. Hemen, 'Özür dilerim,' dedim. 'Gerçekten de bilmek isterdim. Üniversiteye gittiniz mi? Gerçekten Mozart'la mı çalıştınız? Paris'te insanlar ne yaparlar? Nelerden konuşurlar? Neler düşünürler?'

Bu soru yağmuru karşısında hafifçe güldü. Ben kendim de gül-

düm. Bir bardak daha getirmelerini işaret ettim ve şişeyi ona doğru ittim.

'Anlatın bana,' dedim, 'Paris'te tiyatroya gittiniz mi? Comedie Française'i gördünüz mü?'

'Pek çok kez,' diye biraz önemsemezcesine yanıtladı. 'Ama dinleyin, posta arabası neredeyse gelir. O zaman çok fazla gürültü olacak. Size yukarda özel bir odada yemek ikram etme onurunu bana bağışlayın. Bunu yapmayı öyle istiyorum ki...'

Ve ben beyefendilere yaraşır bir biçimde karşı çıkmayı başaramadan o her şeyi ısmarlamaya başlamıştı bile. Bizi biraz kaba ama konforlu küçük bir odaya aldılar.

Bu küçük tahta odalara neredeyse hiç gelmemiştim ve görür görmez burayı sevdim. Masa biraz sonra gelecek yemek için hazırlanmıştı, ateş şatomuzdaki gürleyen alevlere benzemiyordu, odayı gerçekten ısıtıyordu ve pencerenin kalın camı karla kaplı dağların üzerindeki mavi kış göğünü görmemize izin verecek kadar temizdi.

Benim oturmamı bekledikten sonra, 'Şimdi Paris konusunda bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım,' dedi dostça. 'Evet, gerçekten üniversiteye gittim.' Bunu söylerken sanki küçümsenecek bir şeyden söz edermiş gibi hafifçe yüzünü buruşturmuştu. 'Ve gerçekten de Mozart'la çalıştım, eğer öğrenciye gereksinimi olmasaydı benim umutsuz bir öğrenci olduğumu söylerdi. Şimdi nereden başlamak istiyorsunuz? Kentin kokusundan ya da cehennem gibi gürültüsünden mi? Her yerde çevrenizi saran aç kalabalıklardan mı? Her sokak arasında boynunuzu kesmek için bekleyen hırsızlardan mı?'

Tüm bunları elimle savuşturdum. Gülümsemesi sesinin tonundan çok farklıydı, davranışları açık ve çekiciydi.

'Gerçekten büyük bir Paris tiyatrosu...' dedim. 'Bana bunu anlatın... neye benziyor?'

Sanırım o odada tam dört saat kaldık ve tüm yaptığımız şarap içip konuşmak oldu.

Masa örtüsünün üzerine ıslak parmağıyla tiyatro planları çizdi, gördüğü oyunları, ünlü aktörleri, bulvarlardaki küçük evleri anlattı. Çok geçmeden bütün Paris'i anlatmaya başlamış ve alaycı karamsarlığını bir yana bırakmıştı. Ile de la Cite, Latin Quartre, Sorbonne, Louvre Nehrini anlatırken benim merakım onu da ateşlemişti.

Sonra daha soyut konulara girdik. Gazetelerin olayları nasıl aktardıklarını, öğrenci arkadaşlarının tartışmak için kafelerde nasıl toplandıklarını anlattı. Bana insanların huzursuz olduklarını ve monarşiyi sevmediklerini söyledi. Yönetimde bir değişiklik istiyorlardı ve uzun

süre sessiz kalmayacaklardı. Bana filozofları, Diderot, Voltaire ve Rousseau'yu anlattı.

Söylediği her şeyi anlayamıyordum. Ama hızlı ve zaman zaman alaycı konuşmasıyla bana neler olup bittiğinin çok eksiksiz bir tablosunu çizmişti.

Eğitimli insanların Tanrıya inanmadıklarını, bilimle sonsuz ölçüde daha fazla ilgilendiklerini, aristokrasinin büyük ölçüde gözden düştüğünü ve kilisenin de böyle olduğunu duymak beni şaşırtmamıştı. Zaman boş inanç değil akıl çağıydı ve o ne denli konuşursa o denli daha iyi anlıyordum.

Çok geçmeden bana Encyclopedie'nin özetini vermeye başlamıştı. Bu Diderot'nun başkanlığında gerçekleştirilen büyük bir bilgi derlemesiydi. Ve sonra salonları, içki partilerini, artistlerle geçirdiği akşamları anlatmaya geçti. Palais Royal'de düzenlenen halka açık baloları anlattı. Bunlara sıradan insanların yanı başında Marie Antoinette de katılıyordu.

'Sana şunu söyleyeceğim,' dedi sonunda. 'Bunların tümü bu odada gerçekte olduklarından kat kat daha iyi duyuluyor.'

'Sana inanmıyorum,' dedim yumuşak bir sesle. Konuşmayı kesmesini istemiyordum. Sürekli anlatmasını istiyordum.

'Laik bir çağdayız Mösyö' dedi bardaklarımıza yeni açılan şişeden şarap doldururken. 'Çok tehlikeli.'

'Niçin tehlikeli,' diye fısıldadım. 'Boş inançların sonu geldi, bundan daha iyi ne olabilir?'

'Gerçek bir on sekizinci yüzyıl insanı gibi konuştunuz Mösyö,' derken gülümsemesinde hafif bir melankoli vardı. 'Ama artık kimse hiçbir şeye değer vermiyor. Moda her şeyden önemli oldu. Tanrıtanımazlık bile bir moda.'

Her zaman laik bir kafam olmuştu, ama bunun felsefi bir nedeni yoktu. Ailemde hiç kimse Tanrıya pek inanmazdı ve hep böyle olmuştu. Kuşkusuz inandıklarını söylüyorlardı ve pazar ayinlerine gidiyorduk. Ama bu görevdi. Belki de binlerce aristokrat ailesinde olduğu gibi bizim ailemizde de gerçek din öleli çok olmuştu. Manastırda bile Tanrıya inanmıyordum. Çevremdeki keşişlere inanıyordum orada.

Bunu Nicolas'ı yaralamayacak uygun bir dille anlatmaya çalıştım, çünkü onun ailesi için durum daha farklıydı.

Sefil, para düşkünü babası bile -ki ona gizliden gizliye hayrandım- ateşli bir dindardı.

'Ama insanlar bu inançlar olmaksızın yaşayabilirler mi?' diye Ni-

colas neredeyse üzüntü içinde sordu. 'Çocuklar bunlar olmaksızın dünyayla yüz yüze gelebilirler mi?'

Niçin bu denli alaycı ve kötümser olduğunu anlamaya başlıyordum. Eski inancını yitireli çok olmamıştı. Bu konuda acı düşünceleri vardı.

Ama bu alaycılığı ne denli öldürücü olursa olsun, Nicolas'dan büyük bir enerji, önlenemez bir tutku fışkırıyordu. Ve bu beni ona doğru çekiyordu. Sanırım onu sevmiştim. İki bardak daha şarap içtikten sonra son derece saçma sözler edebilecek duruma gelmiştim.

'Her zaman inançlar olmaksızın yaşadım,' dedim.

'Evet, biliyorum,' diye yanıtladı. 'Cadıların öyküsünü anımsıyor musun? Cadıların yerinde ağladığın zamanı?'

'Cadılar için ağlamak mı?' Bir an için ona boş gözlerle baktım. Ama söyledikleri içimde acılı, beni aşağılayıcı bir şey uyandırmıştı. Anılarımın pek çoğunda bu özellik vardı. Ve şimdi cadılar için göz yaşı döktüğümü anımsamamı istiyordu. 'Anımsamıyorum,' dedim.

'İkimiz de küçük oğlanlardık. Rahip bize duaları öğretiyordu. Sonra rahip bizi eski günlerde cadıları yaktıkları yeri görmeye götürmüştü. Burada eski kazıklar vardı ve yerler kararmıştı.'

'Ah orası.' Titredim. 'Korkunç bir yerdi.'

'Bağırmaya ve ağlamaya başlamıştın. Markizin kendisinin gelmesi için birilerini göndermeleri gerekmişti çünkü bakıcın seni susturamıyordu.'

'Korkunç bir çocuktum,' dedim. Konuyu savuşturmaya çalışıyordum. Şimdi hatırlamıştım tabii. Çığlıklar atarak eve taşınmıştım. Geceleri ateşlerle dolu kâbuslar görür olmuştum. Birisi alnımı ıslatıyor ve 'Lestat, uyan,' diyordu.

Ama bu küçük sahneyi yıllardır düşünmemiştim. Ne zaman yakınına gelsem aklıma gelen şey yerin kendisiydi. Kararmış kazıklar, canlı canlı yakılan erkeklerin, kadınların ve çocukların imgeleri.

Nicolas beni inceliyordu. 'Annen seni almaya geldiğinde tüm bunların cehalet ve vahşet olduğunu söylemişti. Bize eski öyküleri anlattığı için rahibe öyle kızmıştı ki.'

Başımı salladım.

En korkuncu da tüm bu insanların bir hiç uğruna ölmeleriydi. Köyümüzün bu adları unutulmuş insanlarının hepsi masumdu. 'Boşinanç kurbanları,' demişti annem. 'Gerçekte cadı diye bir şey yoktur.' Çığlıklar atmamda şaşılacak ne vardı ki.

'Ama benim annem,' dedi Nicolas, 'Başka bir öykü anlatırdı. Ona göre cadılar şeytanla anlaşmışlardı, ekinleri kurutuyor ve kurt kılığı-

na girip koyunları ve çocukları öldürüyorlardı.'

'Ve bundan böyle hiç kimse Tanrı adına yakılmazsa dünya daha iyi bir yer olmayacak mı?' diye sordum. 'Eğer insanlara birbirlerine böyle şeyler yaptıran Tanrı inancının ortadan kalkması daha iyi değil mi? Bundan sonra böylesine dehşetli şeylerin olmayacağı laik bir dünyanın ne tehlikesi var?'

Nicolas öne doğru eğildi, yüzünü muzip biçimde buruşturmuştu.

'Kurtlar dağda seni yaralamadılar değil mi?' diye sordu şakacı bir sesle. 'Hiçbirimizin haberi yokken bir kurt adama dönüşmedin değil mi?' Hâlâ omuzlarımın üzerinde duran kadife pelerinin kenarındaki kürkleri okşuyordu. 'Anımsarsan rahip o zamanlar çok sayıda da kurt adam yaktıklarını anlatmıştı. Tam bir baş belasıymışlar.'

Güldüm.

'Eğer bir kurda dönüşürsem,' dedim. 'Sana şu kadarını söyleyeyim ki çevrede dolaşıp çocukları öldürmezdim. Çocukları hâlâ cadı yakma masallarıyla korkuttukları bu küçük, cehennem kuyusu köyden kaçardım. Paris yollarına düşer ve Paris'in surlarını görünceye dek durmadan ilerlerdim.'

'Ve Paris'in sefil bir cehennem çukuru olduğunu bulurdun,' dedi. 'Orada, Greve Meydanındaki barbar kalabalığın önünde hırsızları çarka bağlayıp kemiklerini kırdıklarını görürdün.'

'Hayır,' dedim. 'Göz kamaştırıcı bir kent görürdüm. Halkın kafasında büyük düşüncelerin doğduğu bir kent. Bu düşüncelerin buradan dünyanın karanlık köşelerini aydınlatmak üzere yayıldıklarını görürdüm.'

'Ah, sen bir hayalcisin!' dedi, ama hoşuna gitmişti. Gülümsediği zaman yakışıklıdan da öte oluyordu.

'Ve senin gibi insanlarla tanışırdım,' diye sürdürdüm. 'Kafalarında düşünceler taşıyan ve bunlara ses verecek hızlı dilleri olan insanlar. Ve kafelerde otururlar, birlikte içki içer ve sözcüklerle birbirimizle sert savaşlar verirdik. Ve tüm yaşamımızı Tanrısal bir coşkuyla konuşarak geçirirdik.'

Uzandı, kolunu boynuma doladı ve beni öptü. Neredeyse masayı devirecektik. İkimiz de keyifli bir sarhoşluğa kapılmıştık.

'Efendim, kurt öldürücü,' diye fısıldadı.

Üçüncü şarap şişesi geldiğinde yaşamımın daha önce hiç kimseye anlatmadığım yanlarını anlatmaya başlamıştım. Her gün dağlara at sürmenin, artık babamın evinin kulelerini göremeyecek denli uzaklara gitmenin, sürülmüş topraklardan ormanın hayaletlerle dolu gibi göründüğü yerlere doğru ilerlemenin nasıl bir şey olduğunu anlatıyordum.

Biraz önce onun yaptığı gibi şimdi de sözcükler benim içimden dışarı taşıyorlardı ve çok geçmeden yüreklerimizde duyduğumuz binlerce şeyden konuşmaya başladık. Gizli yalnızlıklarımızdan söz ettik birbirimize. Ve sözcükler zaman zaman annemle konuşurken olduğu gibi her zaman yerinde duyuluyorlardı. Özlemlerimizi ve doyumsuzluklarımızı anlatmaya başladığımızda birbirimize büyük bir coşkuyla, 'Evet, evet,' 'Tam öyle,' 'Ne demek istediğini çok iyi biliyorum,' 'Tabii, buna katlanamayacağını hissettin değil mi?' gibi şeyler söyler olmuştuk.

Bir şişe daha ve ateş yenilendi. Ve Nicolas'a bana keman çalması için yalvardım. Hemen kemanını getirmek için evine koştu.

Öğleden sonra olmuştu. Güneş pencereden vuruyordu ve ateş çok sıcaktı. Çok sarhoş olmuştuk. Yemek ısmarlamayı unutmuştuk. Ve sanırım yaşamımda hiç olmadığım denli mutluydum. Küçük yatağın üzerindeki hasır şilteye uzandım, ellerimi başımın arkasına koydum ve Nicolas'ın kemanını çıkarmasını seyrettim.

Kemanını omuzuna koydu ve tellerini çekip kenarındaki mandalları çevirmeye başladı.

Sonra yayı kaldırdı ve ilk notayı çalmak için tellerin üzerinden sert bir biçimde çekti.

Yerimde doğruldum ve sırtımı arkamdaki duvara dayayıp onu süzmeye başladım. Çünkü duyduğum seslere inanamıyordum.

Şarkının içine dalmıştı. Kemandan notaları söküp çıkarıyor gibiydi, her nota neredeyse saydam bir titreşimle havaya yayılıyordu. Gözleri kapalıydı, ağzı biraz çarpılmıştı, alt dudağı yana kaymıştı ve yüreğime neredeyse şarkının kendisi denli dokunan şey bütün bedeniyle müziğin içine girmesi, çalgıdan çıkan sesleri ruhunun kulağıyla dinliyor gibi görünmesiydi.

Hiç böyle bir müzik bilmiyordum. Bu müzikteki saflığı, yoğunluğu, yayını çektikçe tellerden yükselen hızlı ve parlak nota yağmuruna benzer bir şeyi hiç duymamıştım. Çaldığı şey Mozart'tı. Mozart'ın yazdığı her şeydeki neşe, enerji ve saf sevimlilik burada da vardı.

Bitirdiğinde gözlerimi dikmiş ona bakıyordum. Başımı ellerimin arasına almış olduğumu farkettim.

'Mösyö, sorun nedir?' dedi, neredeyse umutsuzca. Yerimden doğruldum, kollarımı ona doladım, iki yanağından öptüm, sonra da kemanı öptüm.

'Bana Mösyö demeyi kes,' dedim. 'Beni adımla çağır.' Gerisin geri yatağa uzandım, yüzümü kollarımın arasına gömdüm ve ağlamaya

başladım ve bir kez ağlamaya başlayınca göz yaşlarımı durduramaz oldum.

Yanıma oturdu, bana sarılıp niçin ağladığımı sordu. Ona bir şey söylemediğim halde müziğinin böyle bir etki yaratmasından şaşkına döndüğünü görebiliyordum. Şimdi içinde hiçbir alaycılık, acılık kalmamıştı.

Sanırım o gece beni eve o taşımıştı.

Ertesi sabah babasının dükkânının önündeki dolambaçlı taş yolda duruyor ve penceresine çakıl taşları atıyordum.

Başını dışarı uzattığında seslendim:

'Aşağıya inip konuşmamızı sürdürmek istiyor musun?'

5

Bundan böyle avlanmadığım zamanlarda tüm yaşamım Nicolas ve 'konuşmamız' ile geçer olmuştu.

İlkbahar yaklaşıyordu, dağlar yeşil bir örtüyle örtülmüştü, elma bahçesi yaşama geri dönüyordu. Nicolas ve ben her zaman birlikteydik.

Kayalık yamaçlarda yürüyüşe çıkıyor, çimenlerin üzerinde ekmeğimizi paylaşıp şarabımızı içiyor, güneyde eski bir manastırın yıkıntıları arasında dolaşıyorduk. Zaman zaman benim odamda oturuyor, zaman zaman mazgallara tırmanıyorduk. Ve sonra başkalarının bize dayanamayacakları denli sarhoş ve gürültücü olduğumuzda handaki odamıza geri dönüyorduk.

Ve haftalar geçtikte birbirimize içlerimizi daha da fazla açmıştık. Nicolas bana okulda geçen çocukluğunu, çocukluk yıllarının küçük düş kırıklıklarını, bildiği ve sevdiği insanları anlatıyordu.

Ve ben de ona acılarımı anlatmaya başlamıştım. En sonunda İtalyan oyuncularla kaçtığım zaman başıma gelenleri anlattım.

Bunu anlattığımda yine handaki odamızda ve her zamanki gibi sarhoştuk. Aslında bu sarhoşluk anlarını ikimiz de Altın Anlar diye adlandırıyorduk. Bu anlarda her şey anlamlı oluyordu. Her zaman bu anı uzatmaya çalışıyorduk ama sonunda kaçınılmaz olarak birimizden birinin itiraf etmesi gerekiyordu, 'Artık daha fazla dinleyemiyorum, sanırım Altın An geçti.'

O gece, pencereden dağların üzerindeki ayı seyrederken Altın An geldiğinde Paris'te olmamamızın, Opera'da ya da Comedie'de perdenin açılmasını bekliyor olmamamızın çok da korkunç olmadığını söylemiştim.

'Sen ve senin Paris tiyatroların,' dedi bana. 'Ne konuşursak konuşalım, her şeyi geriye tiyatrolara ve aktörlere getiriyorsun...'

Kocaman kahverengi gözleri güvenle bana bakıyordu. Sarhoşken bile kırmızı kadife Paris modasına uygun ceketiyle zarif ve şık görünüyordu.

'Aktörler birer büyücüdür,' dedim. 'Sahnede buluşlar yaparlar, yaratırlar, olmayacak şeyleri oldururlar.'

'Sahne ışıklarının parıltıları altında boyalı yüzlerinden ter fışkırdığını görünceye dek bekle,' diye yanıtladı.

'Ah, sen de bunu söylüyorsun,' dedim. 'Keman için her şeyden vazgeçen sen.'

Birden ciddileşti. Kendi savaşlarından yorgun düşmüş gibi bakıyordu.

'Evet böyle yaptım,' diye itiraf etti.

Şimdi bile babasıyla aralarında bir savaş olduğunu bütün köy biliyordu. Nicki, Paris'e okula geri dönmeyecekti.

'Çaldığın zaman yaşam getiriyorsun,' dedim. 'Hiçlikten bir şeyler yaratıyorsun. Güzel bir şeyin doğmasına neden oluyorsun. Ve bu benim için kutsal.'

'Ben müzik yapıyorum ve bu beni mutlu kılıyor,' dedi. 'Bunda kutsal ya da güzel ne var ki?'

Her zaman yaptığım gibi onun karamsarlığını ciddiye almadım.

'Bunca yıldır hiçbir şey yaratmayan, hiçbir şeyi değiştirmeyenler arasında yaşadım,' dedim. 'Aktörler ve müzikçiler. Bunlar benim azizlerim.'

'Azizler?' diye sordu. 'Kutsallık? İyilik? Lestat kullandığın sözcükler beni şaşkına döndürüyor.'

Gülümsedim ve başımı salladım.

'Anlamıyorsun. Ben insanların karakterlerinden söz ediyorum, neye inandıklarından değil. Yalnızca onun içine doğdular diye yararsız bir yaşamı kabul etmeyenlerden söz ediyorum. Daha iyi bir şeyler yapmak isteyenleri söylemek istiyorum. Onlar çalışıyorlar, özveride bulunuyorlar, bir şeyler yapıyorlar...'

Söylediklerimden duygulanmıştı ve ben de bunları söylediğime biraz şaşırmıştım. Yine de onu bir şekilde yaraladığımı hissediyordum.

'Bunda kutsal bir yan var,' dedim. 'Ve Tanrı olsun ya da olmasın güzellik var bunun içinde. Dağların orada olduklarını ve yıldızların parladıklarını bildiğim gibi biliyorum bunun böyle olduğunu.'

Bana üzgün göründü. Ve hâlâ incinmiş görünüyordu. Ama o an için onu düşünmüyordum.

Annemle olan konuşmamızı düşünüyordum. Hem iyi olup hem de ailemi reddedemeyeceğimi düşünmem aklıma gelmişti. Ama eğer söylediğim şeylere inansaydım...

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi sordu:

'Bu söylediklerine sen gerçekten inanıyor musun?'

'Belki evet, belki hayır,' dedim. Onun böyle üzgün görünmesine dayanamıyordum.

Ve sanırım ona oyuncularla kaçmamın bütün öyküsünü anlatmamın nedeni başka her şeyden çok üzgün görünmesine dayanamayışımdı. Bu birkaç günü ve kumpanyadakilerin bana verdikleri mutluluğu hiç kimseye, anneme bile anlatmamıştım.

'Şimdi, bu nasıl olur da güzel olmayabilir?' diye sordum. 'Böylesine bir mutluluk vermek ve almak? Oyunumuzu oynarken o kasabayı yaşama geri döndürmüştük. Sana söylüyorum, büyülü bir şey bu. Hastaları iyi edebilirdim, inan.'

Başını salladı. Bana söylemek istediği şeyler olduğunu biliyordum. Ama bana olan saygısından dolayı sessiz kalıyordu.

'Anlamıyorsun, değil mi?' diye sordum.

'Lestat, günah her zaman kendini iyi hissettirir,' dedi kısık bir sesle. 'Bunu görmüyor musun? Kilise niçin her zaman oyuncuları lanetliyor sanıyorsun? Tiyatro şarap tanrısı Dionisos'tan geldi. Aristoteles'de bunu okuyabilirsin. Ve Dionisos insanları baştan çıkaran bir tanrıydı. Sana sahnede olmak iyi geldi, çünkü burada başı bozukluk ve iffetsizlik vardı. Üzüm tanrısının çağlar boyunca insanlara verdiği hizmet buydu. Ve bunu yapmakla babana karşı çıktığın için başın göğe ermişti...'

'Hayır Nicki. Hayır, bin kere hayır.'

'Lestat, biz günah işleme konusunda ortağız,' dedi sonunda gülümseyerek. 'Her zaman böyle olduk. İkimiz de kötü davrandık. İkimiz de saygıdeğerliği bir yana bıraktık. Bizi birbirimize bağlayan şey bu.'

Şimdi üzgün ve yaralanmış görünme sırası bana gelmişti. Yepyeni bir şey olmadıkça Altın An geri alınamayacak biçimde elimizden kaçmıştı.

'Haydi,' dedim birden. 'Kemanını al, müziğinin kimseyi uyandır-

maması için ağaçlıkların arasında bir yere gidelim. Bunun içinde iyi bir şeylerin olup olmadığını göreceğiz.'

'Sen delisin!' dedi. Ama açılmamış şişeyi boynundan yakalamış ve hemen kapıya yönelmişti.

Ben de tam arkasındaydım.

Elinde kemanıyla evinden çıktığında dedi ki:

'Gel, cadıların yerine gidelim! Bak yarımay var. Her taraf aydınlık. Şeytanın yerine gidelim ve cadıların ruhu için dans edelim.'

Güldüm. Bunu kabul etmem için sarhoş olmuş olmam gerekir. 'İyilik ve temiz müzikle bu yeri yeniden kutsayacağız,' diye direttim.

Cadıların yerine yürüdüğümden bu yana yıllar, yıllar geçmişti.

Söylediği gibi ay yeterince aydınlıktı. Bir halka şeklinde dizilmiş kömürleşmiş kazıkları ve cadıların yakılmasından yüz yıl sonra bile üzerinde hiçbir şey büyümeyen toprağı görebiliyorduk. Ormanın yeni fidanları buraya yaklaşmıyorlardı. Bu yüzden bu açıklık çok rüzgârlıydı ve yukarda, kayalık yamacın yakınında köyün gölgeleri karanlıkta kalmışlardı.

Üzerimden hafif bir titreme geçti. Ama çocukluğumda 'diri diri yakıldılar' sözlerini duyup, insanların çektikleri acıları düşündüğüm zaman hissettiğim kederin yanında bu bir gölge gibi kalıyordu.

Nicki'nin beyaz dantel yakası soluk ışıkta parlıyordu. Hemen bir çingene şarkısı çalmaya ve çalarken dönerek dans etmeye başladı.

Yanık, geniş bir ağaç kütüğünün üzerine oturdum ve şişeden şarap içmeye başladım. Ve müzikle birlikte her zamanki yürek paralayıcı duygu geldi. Günah neydi ki, diye düşündüm, yaşamımın sonuna kadar bu korkunç yerde kalmaktan başka günah olabilir miydi? Ve çok geçmeden sessizce ve istemeye istemeye ağlıyordum.

Bana müzik hiç durmadı gibi gelmişti, oysa Nicki beni avutuyordu. Yan yana oturmuştuk ve Nicki bana dünyanın eşitsizliklerle dolu olduğunu, onun ve benim Fransa'nın bu berbat köşesinde tutsaklar olduğumuzu ve bir gün buradan kaçacağımızı anlatıyordu. Dağın tepesindeki şatodaki annemi düşündüm, üzüntüm öylesine derindi ki sonunda buna dayanamaz oldum. Nicki yeniden çalmaya başladı. Bana dans etmemi ve her şeyi unutmamı söylüyordu.

Evet, demek istiyordum, müzik sana bunu yaptırabilir. Bu günah mı? Böyle bir şey nasıl kötü olabilir? Döne döne dans ederken ben de onun peşine takıldım. Notalar kemandan yukarıya doğru uçan altın yapraklara benziyorlardı. Neredeyse uçuştuklarını görebiliyordum. Ben onun etrafında döne döne dans ederken o da daha hüzünlü ve insanı adeta kendinden geçirici bir müzik çalmaya başladı.

Kürk astarlı pelerinim uçuşuyordu, aya bakmak için başımı geriye atmıştım. Müzik her yanımdan bir duman gibi yükseliyordu, cadıların yeri artık cadıların yeri olmaktan çıkmıştı. Yalnızca dağlara doğru kıvrılan gökyüzü vardı tepemde.

Tüm bunlardan sonra izleyen günlerde birbirimize daha da yakınlaşmıştık.

Ama birkaç gece sonra çok olağandışı bir şey oldu.

Epey geç olmuştu. Yine handa oturuyorduk. Nicolas odada dolaşıp dururken her zaman kafamızda taşıdığımız şeyi söze döktü.

Hiç paramız olmasa bile Paris'e kaçacaktık. Paris'te dilencilik yapmak bile burada kalmaktan daha iyiydi. Daha iyi olması gerekiyordu.

Tabii ikimiz de şimdiye dek bu konuşmaya hazırlık yapıyorduk.

'Tabii, ama yalnızca sokak dilencileri olabiliriz Nicki,' dedim. 'Çünkü büyük evlerden dilenen parasız köylü kuzen olacağıma cehennemde yanarım daha iyi.'

'Senin böyle bir şey yapmanı istediğimi mi düşünüyorsun?' diye sordu. 'Kaçalım demek istiyorum Lestat. Hepsinin yüzüne tükürelim.'

Böyle sürdürmeyi istiyor muydum. Babalarımız bizi lanetleyeceklerdi. Olsun. Yaşamımız burada anlamsızdı zaten.

Bu birlikte kaçışımızın benim daha önce yaptıklarımdan binlerce kez daha ciddi bir şey olduğunu ikimiz de biliyorduk. Artık küçük oğlanlar değildik, birer erkek olmuştuk. Babalarımız bizi lanetleyeceklerdi ve bu hiçbirimizin gülüp geçeceği bir şey değildi.

Aynı zamanda yoksulluğun ne anlama geldiğini anlayacak denli büyümüştük.

'Acıktığımızda Paris'te ben ne yapabilirim?' diye sordum. 'Yemek için fare mi vuracağım?'

'Eğer zoruniu kalırsak ben Temple Bulvarında keman çalıp para toplarım, sen de tiyatrolara gidersin!' Şimdi beni gerçekten kışkırtıyordu. 'Tüm söylediklerin yalnızca sözde mi kalıyordu Lestat?' diyordu. 'Biliyorsun sendeki yakışıklılıkla Temple Bulvarında sahneye çıkman hiç zaman almaz.'

Konuşmamızdaki bu değişikliği çok sevmiştim. Bunu yapabileceğimize inandığını görmeyi çok sevmiştim. Tüm karamsarlığı uçup gitmişti. Yine de her on sözcüğün arasında 'tükürme' sözcüğünü tıkıştırıyordu. Tüm bunları yapmak olanaklı görünüyordu.

Ve burada yaşamlarımızın anlamsız olduğu düşüncesi bizi alevlendirmeye başladı.

Müziğin ve tiyatronun iyi oldukları, çünkü kaosu uzaklaştırdıkla-

rı temasını yeniden ele aldım. Kaos gündelik yaşamın anlamsızlığıydı, eğer şimdi ölecek olursak yaşamlarımız anlamsızlıktan başka bir şey olmayacaktı. Gerçekten de annemin çok geçmeden ölecek olmasının anlamsız olduğunu farkettim ve bana söylediklerini Nicolas'a anlattım. 'Dehşete kapılıyorum. Korkuyorum.'

Evet odada bir Altın An yaşandıysa şimdi bu bitmişti. Ve daha değişik bir şey olmaya başladı.

Bunu Karanlık An diye adlandırmam gerekiyor ama bu an da çok duyguluydu ve ürkütücü bir ışıkla doluydu. Hızlı hızlı konuşuyor, anlamsızlığı lanetliyorduk. Sonunda Nicolas yerine oturup başını elleri arasına aldığında şaraptan kocaman yudumlar aldım ve daha önce onun yaptığı gibi odada ileri geri dolaşmaya başladım.

Sözler ağzımdan çıkarken birden bir şeyi ayrımsadım. Belki de ölürken bile niçin yaşadığımız sorusunun yanıtını bulmayacaktık. En yeminli tanrıtanımaz bile ölüm sırasında bir yanıt bulacağını düşünür. Yani demek istediğim orada Tanrı olacaktır, ya da hiçbir şey olmayacaktır.

'Ama sorun tam bu,' dedim. 'Bu anda hiçbir buluş yapmıyoruz. Yalnızca duruyoruz. Tek bir şey bile bilmeden yokluğa geçiyoruz.' Evrenin, güneşin, gezegenlerin, yıldızların, kara gecenin sonsuza dek sürdüklerini gördüm ve gülmeye başladım.

'Anlayabiliyor musun? Tüm bunların niçin olduklarını hiçbir zaman bilmeyeceğiz, her şey bittiğinde bile!' diye bağırdım Nicolas'a. O yatağın üzerinde oturuyor, başını sallıyor ve testiden şarap içiyordu. 'Öleceğiz ve o zaman bile bilmeyeceğiz. Hiçbir zaman bilmeyeceğiz ve bu anlamsızlık sürüp gidecek. Artık biz bunu seyretmeyeceğiz yalnızca. Kafalarımızda buna bir anlam vermek için bir damlacık bile gücümüz olmayacak. Yalnızca gitmiş olacağız, bir damlacık bir şey bilmeden ölüp gideceğiz!'

Gülmem kesilmişti. Kımıldamadan durdum, söylediğim şeyin ne olduğunu çok iyi anlıyordum.

Hiçbir yargı günü, hiçbir son açıklama, tüm korkunç yanlışların düzeltildiği, tüm dehşetlerin kefaretinin ödendiği hiçbir parlak an yoktu.

Kazıkta yakılan cadıların öcü hiçbir zaman alınmayacaktı.

Bize hiç kimse bir şey anlatmayacaktı.

O anda bunu yalnızca anlamakla kalmamıştım, görüyordum! Ağzımdan tek bir ses çıkıyordu: 'Oh!' Giderek daha yüksek sesle 'Oh!' diyordum. Şarap şişesini elimden yere düşürdüm. Ellerimi başıma koyup bunu söylemeyi sürdürdüm. Ağzımın anneme anlattığım gibi

tam yuvarlak olduğunu görebiliyordum ve 'Oh, oh, oh!' demeyi sürdürdüm.

Durduramadığım bir hıçkırık gibi hep aynı şeyi söylüyordum. Nicolas bana sarıldı ve sarsmaya başladı.

'Lestat, dur!' diyordu.

Duramıyordum. Pencereye koştum, mandalını açıp elimdeki ağır cam bardağı dışarı savurdum ve yıldızlara baktım. Onları görmeye dayanamıyordum. Çevremde yalnızca boşluk, sessizlik olduğunu, sorumun yanıtının olmadığını görmeye dayanamıyordum. Nicolas beni camdan geriye çekip camı kapatırken hırıltılı bir sesle solumaya başladım.

Tekrar tekrar, 'İyi olacaksın,' diyordu Nicolas. 'Yalnızca uyuman gerekiyor.'

Herkesi uyandırmıştık. Sessiz kalamıyordum. Aynı sesi çıkarıp duruyordum. Arkamda Nicolas'la birlikte handan dışarıya, köyün yollarından şatoya doğru koştum. Nicolas beni yakalamaya çalışırken kapıları geçip odama çıktım.

'Uyu, şimdi buna ihtiyacın var,' deyip duruyordu bana umutsuzca. Sırtımı duvara dayamış yatıyordum, kulaklarımı ellerimle kapamıştım ve aynı ses gelmeyi sürdürüyordu. 'Oh, oh, oh.'

'Sabahleyin,' dedi. 'Her şey daha iyi olacak.'

Sabah olduğunda hiçbir şey daha iyi değildi.

Gece de daha iyi olmadı, aslında karanlığın gelmesiyle daha da kötüleşti.

Durumundan hoşnut bir insan gibi yürüyor, konuşuyor, ellerimi kollarımı sallıyordum ama derim yüzülmüş gibi hissediyordum. Titriyordum. Dişlerim birbirine çarpıyordu. Bunu durduramıyordum. Çevremdeki her şeye dehşetle bakıyordum. Karanlık beni ürkütüyordu. Salondaki eski zırhların görünüşü beni ürkütüyordu. Kurtların peşine giderken yanıma aldığım topuz ve gülleye baktım. Ağabeylerimin yüzlerine baktım. Her şeye baktım, ışıklı, renkli her şeyin, her gölgenin arkasında aynı şeyi görüyordum: ölüm. Ama bu ölüm daha önce düşündüğüme benzemiyordu, şimdi gördüğüm ölüm başka bir şeydi. Gerçek ölüm, bütünüyle ölmek, kaçınılmaz, geri alınamaz biçimde yokluğa dönüşmek.

Ve bu dayanılmaz heyecan içinde daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmaya başladım. Çevremdekilere dönüp onları durmaksızın sorguya çekiyordum.

'Tanrıya inanıyor musun?' diye sordum ağabeyim Augustin'e. 'Eğer inanmıyorsan nasıl yaşayabiliyorsun?'

'Gerçekten de hiç ama hiçbir şeye inanmıyor musun?' diye sordum kör babama. 'Eğer tam şu anda ölüyor olduğunu bilseydin Tanrıyı mı yoksa karanlığı mı görmeyi beklerdin! Söyle bana.'

'Sen delisin, her zaman deli oldun!' diye bağırdı. 'Çık git bu evden! Hepimizi çıldırtacaksın.'

Ayağa kalktı. Sakat ve kör olduğu için bunu yapması zordu ama yine de ayağa kalktı ve elindeki kadehi bana atmaya çalıştı. Tabii vuramamıştı.

Anneme bakamıyordum. Yanına gidemiyordum. Ona sorularımla acı çektiremezdim. Hana gittim. Cadıların yerini düşünmeye dayanamıyordum. Hiçbir şey beni köyün sonuna yürütemezdi! Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum, gözlerimi kapattım. Hiç ama hiçbir şey anlamaksızın ölmüş olanların düşüncelerine 'Defolun!' diye bağırdım.

İkinci gün de daha iyi değildi.

Haftanın sonuna geldiğimizde her şey eskisi kadar kötüydü.

Yedim, içtim, uyudum, ama uyanık her anımı panik ve acı içinde geçiriyordum. Köyün rahibine gittim ve Takdis mihrabı üzerinde gerçekten İsa'nın bedeninin durduğuna inanıp inanmadığını sorguladım. Kekeleyen yanıtlarını duyup gözlerindeki korkuyu gördükten sonra öncekinden daha umutsuz duygularla yanından ayrıldım.

'Ama hiçbir açıklama yoksa nasıl yaşayabilirsin, nasıl soluk almayı, hareket etmeyi ve bir şeyler yapmayı sürdürebilirsin?' diye çırpınıyordum. Nicolas belki müziğin kendimi daha iyi hissetmeme yardım edeceğini söyledi. Keman çalacaktı.

Bunun vereceği yoğun duygulardan korkuyordum. Ama bağlara gittik ve güneşin altında Nicolas bildiği tüm şarkıları çaldı. Kollarımı kavuşturmuş, dizlerimi karnıma çekmiş oturuyordum. Sıcak güneşin altında olmamıza karşın dişlerim birbirine çarpıyordu. Güneş küçük cilalı kemanın üzerinde parlıyordu. Önümde duran Nicolas'ın müziğe göre eğilip bükülüşünü seyrediyordum. Tertemiz, duru sesler büyülü bir biçimde dağılarak bütün bağı ve vadiyi sarıyorlardı. Ama aslında bu büyü değildi. Sonunda Nicolas kollarını bana doladı, sessizce oturduk ve sonunda çok yavaşça, 'Lestat, inan bana bu geçecek,' dedi.

'Yeniden çal,' dedim. 'Müziğin suçu yok.'

Nicolas gülümseyip başını salladı. Deli bir adamın isteklerine karşı çıkılmazdı.

Geçip gitmeyeceğini biliyordum, ve o anda hiçbir şey bana bunu unutturamazdı ama müziğe anlatılmaz bir gönül borcum vardı. Bu

dehşetin ortasında böylesine güzel bir şeyin olmasına teşekkür ediyordum içimdem.

Hiçbir şey anlayamazsınız ve hiçbir şeyi değiştiremezsiniz. Ama böyle müzik yapabilirsiniz. Köyün çocuklarının dans ettiklerini, kollarını kaldırıp dizlerini büktüklerini ve vücutlarını söyledikleri şarkının ritmine uydurduklarını gördüğümde de aynı gönül borcunu hissettim. Onları seyrederken ağlamaya başladım.

Yürüyüp kiliseye gittim. Dizlerimin üstüne çöküp duvara dayandım, karşımdaki eski heykellere baktım, ince ince oyulmuş parmakları, burunları, kulakları, yüzlerindeki anlatımları ve giysilerinin kıvrımlarını gördüğümde aynı gönül borcunu hissettim ve göz yaşlarımı durduramadım.

En azından bizim böyle güzel şeylerimiz vardı. Bu ne güzellikti.

Ama bana doğal olan hiçbir şey güzel görünmüyordu şimdi! Açıklıkta tek başına duran büyük ağacı görmek bile beni titretebilir ve çığlıklar attırabilirdi. Bağı müzikle doldur.

Ve size küçük bir sır vereyim. Gerçekte bu hiçbir zaman geçmedi.

6

Buna neden olan şey neydi? Gecenin geç saatlerine kadar içki içip konuşmamız mı buna neden olmuştu, yoksa annemin öleceğini söylemesiyle mi ilgisi vardı? Kurtların bu konuyla bir ilgisi var mıydı? Cadıların yerinin düş dünyam üzerinde yarattığı büyülü bir etkiden dolayı mı böyle olmuştum?

Bilmiyorum. Sanki dışardan üzerime gelen bir şey gibiydi. Bir an yalnızca bir düşünce oluyordu, bir başkasında gerçeğe dönüşüyordu. Sanırım böyle bir şeye karşı açık olmayı seçebilirdiniz ama bunu yaratmayı başaramazdınız.

Kuşkusuz zamanla etkisi zayıfladı. Ama gökyüzü bundan böyle hiçbir zaman aynı mavi tonunda olmadı. Demek istediğim bundan sonra sonsuza dek dünya gözüme başka türlü göründü ve en büyük mutluluk anlarımda bile arkalarda bir yere gizlenmiş bir karanlık, bir zayıflık ve umutsuzluk duygusu vardı.

Bu belki de olacak olanların bir ön duygusuydu. Ama böyle ol-

duğunu sanmıyorum. Bundan daha önemliydi, ve açık sözlü olmak gerekirse böyle ön duygulara da inanmam zaten.

Ama şimdi öyküye geri dönelim. Tüm bu sefillik dönemi boyunca annemden uzak durdum. Ölüm ve kaos konusunda bu canavarca şeylerden ona hiç söz etmeyecektim. Ama başka herkes anneme aklımı kaybettiğimi anlatmıştı.

Ve sonunda, Paskalya'dan önceki ilk pazar günü annem bana geldi.

Odamda yalnızdım, evdeki herkes her yıl bu geceyi kutlamak için yakılan geleneksel dev ateşi görmek için akşam üzeri köye gitmişti.

Bu kutlamadan her zaman nefret etmişimdir. Korkutucu bir yanı vardı, gürleyen alevler, danslar, şarkılar, sonra tuhaf ezgilerin eşliğinde ellerinde meşalelerle dağlara yürüyen köylüler.

Bir süre önce buna putperest bir ayin diyen bir rahibimiz olmuştu. Ama hemen ondan kurtulmanın bir yolunu buldular. Dağlarımızdaki çiftçiler eski ayinlerini korumayı bilirler. Tüm bunlar ağaçların bol meyve vermeleri ve ekinlerin iyi büyümesi için yapılıyordu. Ve bu kez her zamankinden daha yoğun olarak bu kadınların ve erkeklerin cadıları yakanlarla akrabalıklarını gördüğümü hissettim.

O andaki kafa durumumla bu bende dehşet uyandırdı. Kendi küçük ateşimi yaktım, beni ürküttüğü kadar kendine çeken büyük ateşe bakmak için pencereye gitme güdüsüne direnmeye çalışıyordum.

Annem içeri geldi, arkasından kapıyı kapattı ve benimle konuşması gerektiğini söyledi. Yumuşacık bir sesle.

'Sende ortaya çıkan değişikliklerin benim ölümümle bir ilgisi var mı?' diye sordu. 'Böyleyse söyle bana. Ve ellerini bana ver.'

Neredeyse çok uzun zamandır ilk kez beni öpüyordu. Solmuş elbiselerinin içinde zayıf görünüyordu, saçları taranmamıştı. Saçlarındaki beyaz telleri görmeye dayanamıyordum. Açlık çekiyor gibi görünüyordu.

Ama ona gerçeği söyledim. Bilmiyordum ve sonra handa başıma gelenlerden bazılarını açıkladım. Burada duyduğum dehşeti, düşüncelerimdeki garip mantığı sezdirmemeye çalışıyordum. Sözlerimin aslında her yönüyle kavranmamasına çalışıyordum.

Dinledi sonra şöyle dedi. 'Sen tam bir dövüşçüsün oğlum. Hiç kabul etmeyeceksin. Tüm insanlığın yazgısı bu olduğunda bile sen bunu kabul etmeyeceksin.'

'Yapamam!' dedim öfkeli bir tavırla.

'Seni bunun için seviyorum,' dedi. 'Handaki küçük odada, gecenin geç saatinde şarap içerken bunları görmek tam senin yapacağın

şey. Buna karşı da başka her şeye karşı olduğu gibi başkaldırmak yalnızca sana göre bir davranış.'

Aslında beni kınamadığını bilmeme karşın yeniden ağlamaya başladım. Sonra bir mendil çıkardı, açtığında ortaya bir sürü altın para çıktı.

'Bunu atlatacaksın,' dedi. 'Şimdilik ölüm düşüncesi, yaşamını bozuyor, hepsi bu. Ama yaşam ölümden daha önemlidir. Çok geçmeden bunu anlayacaksın. Şimdi söyleyeceklerimi dinle. Buraya doktoru ve hastaları iyileştirmeyi doktordan iyi bilen yaşlı köylü kadını çağırmıştım. İkisi de benimle aynı düşüncede. Uzun süre yaşamayacağım.'

'Dur, anne,' dedim. Ne denli bencil olduğumun ayrımındaydım ama bunun önüne geçemiyordum. 'Bu kez armağanlar falan olmayacak. Paranı gerisin geri yerine koy.'

'Otur,' dedi. Ateşin yanındaki tahta sırayı gösteriyordu. İstemeye istemeye dediğini yaptım, o da yanıma oturdu.

'Nicolas ile birlikte kaçmayı planladığınızı biliyorum,' dedi.

'Gitmeyeceğim Anne.'

'Ben ölünceye kadar mı?'

Ona yanıt vermedim. Nasıl bir ruh durumu içinde olduğumu size anlatamam. Daha çok gençtim, titriyordum, ve bu yaşayan, soluk alan kadının yaşamaya ve soluk almaya son vereceğini ve sonra çürüyüp toprak olacağını konuşmamız gerekiyordu. Ruhu boşlukta dönenip duracaktı, yaşamda çektiği her şey ve bunun sonlanışı hiçbir şeye varmayacaktı. Küçük yüzü bir peçe üzerine boyanmış gibiydi.

Uzaktaki köyden şarkı söyleyen köylülerin incecik sesleri geliyordu.

'Senin Paris'e gitmeni istiyorum, Lestat,' dedi. 'Bana ailemden kalan paranın tamamı bu. Bunu almanı istiyorum. Günüm geldiğinde senin Paris'te olduğunu bilerek ölmek istiyorum.'

Şaşırmıştım. Yıllar önce beni İtalyan kumpanyasının yanından geri getirdikleri zaman yüzünde beliren şaşkın anlatımı anımsadım. Uzun bir süre yüzüne baktım. Beni inandırmaya çalışırken sesi neredeyse kızmış gibi duyuluyordu.

Sorularımı gözlerimle sormaya çalıştım. Bunu gerçekten istiyor musun, diye sormaya çalışıyordum.

'Aynı babanın yaptığı gibi ben de seni burada tuttum,' dedi. 'Gururum yüzünden değil bencilliğim yüzünden. Şimdi bunun kefaretini ödüyorum. Senin gidişini göreceğim. Paris'e vardığında ne yapacağın umurumda değil. İster Nicolas keman çalarken şarkı söyle, is-

tersen St. Germain Panayırında sahnede taklalar at. Ama git ve yapacağın şeyi elinden geldiğince iyi yap.'

Onu kollarıma almaya çalıştım. İlk anda vücudunun kasıldığını hissettim ama sonra zayıfladı, bana dayandı ve kendini bana öylesine tam olarak bıraktı ki sanırım her zaman niçin bu denli tutuk davranmış olduğunu anladım. Ağladı. Daha önce hiç ağladığını duymamıştım. Tüm acısına karşın bu anı sevdim. Bu anı sevdiğim için kendimden utanıyordum, ama gitmesine izin vermeyecektim. Sıkıca sarıldım ve onun bana izin vermediği tüm zamanların yerine geçecek kadar çok öptüm onu. Bir an için aynı şeyin iki parçası gibi göründük.

Sonra sakinleşti. Kendini toplamış görünüyordu, yavaşça ama çok kesin biçimde benden ayrıldı ve beni kendinden uzağa itti.

Uzun bir süre konuştu. O zamanlar anlamadığım şeyler söyledi bana. Ava çıkarken at bindiğimi gördüğünde bundan nasıl inanılmaz bir zevk duyduğunu anlattı. Herkese kızdığım, babamı ve ağabeylerimi niçin böyle yaşamak zorunda olduğumuzu sora sora bunalttığım zaman da aynı zevki duymuştu. Neredeyse biraz ürpertici bir yolda onun bedeninin gizli bir parçası olduğumdan, onun için benim kadınlarda aslında olmayan bir organın yerine geçtiğimden söz etti.

'Sen benim içimdeki erkeksin,' dedi. 'Seni bu yüzden burada tuttum. Sensiz yaşamaktan korkuyordum ve belki şimdi seni uzaklara göndermekle yalnızca daha önce yapmam gereken şeyi yapıyorum.'

Beni biraz sarsmıştı. Bir kadının buna benzer bir şeyi hissedebileceğini ya da söze dökebileceğini hiç düşünmemiştim.

'Nicolas'ın babası planlarınızı biliyor,' dedi. 'Hancı konuşmalarınızı duymuş. Hemen ayrılmanız sizin için çok önemli. Şafak sökerken giden posta arabasına binin ve Paris'e ulaşır ulaşmaz bana mektup yaz. St. Germain Pazarının yanındaki Innocents Mezarlığında mektup yazıcılar vardır. Kendine İtalyanca yazabilen birini bul ki mektuplarını benden başka hiç kimse okuyamasın.'

Odadan ayrıldığında olanlara tam olarak inanamıyordum. Uzun bir süre önüme bakarak durdum. Hasır şilteli yatağıma, iki ceketime, kırmızı pelerine ve ateşin yanındaki bir çift ayakkabıma baktım durdum. Pencerenin dar aralığından tüm yaşamım boyunca bildiğim tek yer olan dağların kara gölgelerine baktım. Çok değerli, kısacık bir an için karanlık, karamsarlık üzerimden sıyrılıp uzaklaştı.

Sonra merdivenlerden aşağıya koştum. Aşağıya köye koşuyordum, Nicolas'ı bulup ona Paris'e gideceğimizi söyleyecektim! Bunu yapacaktık. Bu kez bizi hiçbir şey durduramazdı.

Nicolas ailesiyle birlikte meydandaki ateşi seyrediyordu. Beni görür görmez kollarını boynuma doladı, ben de onun beline sarıldım ve çekerek kalabalıktan uzaklaştırdım, çayırlığın sonuna götürdüm.

Havada yalnızca ilkbaharda duyulan taze ve yeşil koku vardı. Köylülerin şarkıları bile çok berbat duyulmuyordu. Dönerek dans etmeye başladım.

'Kemanını al!' dedim. 'Paris'e gitme üzerine bir şarkı çal. Yola çıkıyoruz. Sabahleyin gidiyoruz!'

'Peki Paris'te karnımızı nasıl doyuracağız?' Boş elleriyle sanki keman çalıyormuş gibi yaparken bu sözleri şarkı gibi söylüyordu. 'Yemek için fare mi avlayacaksın?'

'Oraya vardığımızda ne yapacağımızı sorma!' dedim. 'Önemli olan tek şey oraya varmamız.'

7

Eski mezar taşları, leş gibi kokan açık mezarlarıyla dev bir halk mezarlığı olan Les Innocents Mezarlığının öğlen kalabalığının ortasında Nicolas ile birlikte dururken iki hafta bile geçmemişti. Burası şimdiye dek gördüğüm en inanılmaz pazar yeriydi. Kokulara ve gürültülere aldırmadan bir İtalyan mektup yazıcının üzerine eğilmiş anneme ilk mektubumu yazdırıyordum.

Evet, gündüz ve gece yolculuk yaptıktan sonra güven içinde Paris'e varmıştık. Ile de la Cite'de oda tutmuştuk, anlatılamayacak denli mutluyduk ve Paris tüm düşlerimizin ötesinde sıcak, güzel ve büyüktü.

Kalemi kendi elime alıp ona yazabilmeyi isterdim.

Dev yapıları, dilenci, satıcı, soylu kaynayan kıvrım kıvrım uzanan eski sokakları, kalabalık bulvarların iki yanında uzanan üç dört katlı evleri görmenin nasıl bir şey olduğunu ona anlatabilmeyi isterdim.

Ona buradaki arabaları anlatabilmek isterdim. Yaldız ve cam kaplı bu şeker kutularının Pont Neuf ve Pont Notre Dame'a giden yollarda hiçbir şeye aldırmadan gidişlerini, Louvre'un, Royal Palas'ın önünden akıp gitmelerini.

Ona insanları anlatabilmek isterdim. Süslü çoraplı ve gümüş bastonlu beyefendilerin pastel renkli terlikleriyle çamurlardan sıçraya

sıçraya geçişlerini, inci işlemeli peruklu hanımların ipek ve saten eteklerini savuruşlarını, Tulier bahçelerinde başı yukarda yürüyen Marie Antoinette'in kendisini ilk kez görüşümü.

Kuşkusuz, ben doğmadan yıllar yıllar önce annem bunların hepsini görmüştü. Babasıyla birlikte Napoli'de, Londra'da ve Roma'da yaşamıştı. Ama ona bana vermiş olduğu şeyin ne olduğunu anlatmak istiyordum. Notre Dame'daki koroyu duymanın, tıkış tıkış dolu kafelerde Nicolas'la birlikte kendimize bir yer bulmanın, İngiliz kahvesi içerek onun eski dostlarıyla konuşmanın nasıl bir duygu verdiğini, Nicolas'ın güzel elbiselerini giyip dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu ve Comedie Française'in sahne ışıklarının altında hayranlıkla sahnedeki aktörleri seyretmenin güzelliğini aktarmak istiyordum anneme.

Ama bu mektuba yazdıklarım içinde belki de en ama en iyisi Ile de la Cite'de evimiz dediğimiz tavanarası odalarının adresi ve şu haberlerdi:

'Gerçek bir tiyatroda çok geçmeden sahneye çıkma konusunda umut verdiğim için bir aktörle birlikte çalışmak için işe alındım.'

Ona anlatmadığım şey odalarımıza çıkmak için altı kat merdiven tırmanmak zorunda olduğumuz, penceremizin altındaki ara sokakta kadınların ve erkeklerin bağırışıp kavga ettikleri, kasabadaki her opera, bale ve tiyatroya Nicolas'ı da sürüklediğim için şimdiden paramızın bitmiş olduğuydu. Çalıştığım kuruluş derme çatma bir bulvar tiyatrosuydu, burada oynamak panayırda oynamaktan olsa olsa bir basamak yukarı bir işti ve benim görevim oyuncuların giyinmesine yardım etmek, bilet satmak, yerleri süpürmek ve sorun çıkaranları dışarı atmaktı.

Ama bana göre cennetteydim. Kentteki hiçbir orkestranın ona iş vermemiş olmasına karşın Nicolas da böyle hissediyordu. Şimdi benim çalıştığım tiyatroda bir avuç müzisyenle birlikte solo müzikler çalıyordu. Gerçekten parasız kaldığımızda bulvarda da çalmıştı, ben de yanında, elimde şapka para toplamıştım. Utanma nedir bilmiyorduk.

Her akşam elimizde bir şişe ucuz şarap ve güzel bir Paris ekmeğiyle merdivenleri koşarak tırmanıyorduk. Auvergne'de yediğimiz şeylerden sonra bunlar bize tanrıların yiyecekleri gibi geliyordu. Uzun mumumuzun ışığında çatı katı yaşadığım en görkemli yer gibi görünüyordu.

Daha önce söylediğim gibi, handaki odanın dışında küçük tahta odalarda pek bulunmamıştım. Bu odanın alçı duvarları ve alçı bir tavanı vardı. Gerçek bir Paris odasıydı!

Yerleri cilalı tahtaydı ve üstelik çok iyi çeken yeni bir bacası olan küçücük bir şöminesi bile vardı.

Yamru yumru şiltelerde uyusak, komşularımızın dövüşleriyle uyandırılsak da ne olurdu ki. Paris'te uyanıyorduk ve saatlerce kol kola caddelerde, ara sokaklarda dolaşıyor, mücevherler, kumaşlar ve heykellerle dolu dükkânların vitrinlerini seyrediyorduk. Böylesi bir zenginlik görmemiştim. Her yanına et kokusu sızmış et pazarları bile hoşuma gidiyordu. Kentin gürültüleri, binlerce binlerce işçisinin, yazıcısının, zanaatçısının hiç durmaksızın çalışıp didinmeleri, sayısı belirsiz bir kalabalığın gidiş gelişleri.

Handa, karanlıkta gözümün önüne gelenleri gündüzleri neredeyse unutuyordum. Tabii kirli ara sokaklardan birinde ortada bırakılmış bir cesetle karşılaşmadıkça ya da de Greve Meydanında halkın önünde yapılan idamlardan birini görmedikçe. Paris'te bu kirli ara sokaklardan çok fazla vardı ve ne zaman de Greve Meydanında birisi idam edilecek olsa ben de orada oluyordum.

Titreyerek, neredeyse inleyerek meydandan uzaklaşıyordum. Eğer dikkatim dağıtılmasa buna saplanıp kalabilirdim ama Nicolas aman vermezdi.

'Lestat, yine sonu olmayan, değiştirilemez ve bilinemezlerinden konuşmaya başlama!' derdi. Eğer başlarsam bana vurmakla ya da beni sarsmakla tehdit ederdi.

Ve akşam saati geldiğinde ister bir idam görmüş olayım isterse olmayayım, gün ister çok güzel isterse yorucu geçmiş olsun içimde titremeler başlardı. Beni bundan kurtaran tek bir şey vardı: parlak ışıklarla aydınlatılmış tiyatronun sımsıcak, heyecanlı havası. Güneşin batma saatinde içerde güvenlikte olmaya özen gösteriyordum.

O zamanların Paris'inde bulvar tiyatroları yasal yerler bile değillerdi. Yalnızca Comedie Française ve Theatre des Italiens yönetim tarafından korunan tiyatrolardı ve tüm ciddi dramlar onların elindeydi. Trajediler gibi komediler de, Racine, Corneille ve parlak Voltaire'in oyunları da bunlar arasındaydı.

Ama Pantoloon'u, Harlequin'i Scramouche'u ve tüm geri kalanlarıyla benim sevdiğim eski İtalyan komedisi her zaman olduğu gibi yaşıyordu. St. Germain ve St. Laurens panayırlarında ip cambazları, akrobatlar, hokkabazlar, kukla tiyatroları ve sihirbazların arasında.

Bulvar tiyatroları bu panayırlardan gelişmişti. Benim zamanımda, yani on sekizinci yüzyılın son on yıllarında Temple Bulvarı boyunca yerleşik kuruluşlar olmuşlardı ve büyük tiyatrolara paraları yetmeyen yoksullara oynamalarına karşın oldukça varlıklı bir kalabalık da top-

lamışlardı. Pek çok aristokrat ve zengin burjuva bulvar gösterilerini seyretmek için localara doluyordu, çünkü bunlar çok canlıydı ve pek çok yetenekli oyuncu vardı, ayrıca büyük Racine'in ve büyük Voltaire'in oyunları gibi kasıntı değillerdi.

Biz tam benim önceden öğrendiğim biçimde İtalyan komedisi oynuyorduk. Oyun doğaçlamalarla doluydu, öyle ki oynadığımız şey her gece hem yeni ve değişik hem de her zaman aynıydı. Ayrıca şarkı söylüyor ve bir yığın saçmalık yapıyorduk. Bunu yapmamızın nedeni yalnızca halkın böyle şeyleri sevmesi değildi, ayrıca böyle yapmak zorundaydık da. Devlet tiyatrolarının tekelini kırmak için yalnızca tiyatro oynamamız yetmezdi.

Tiyatronun kendisi kırık dökük tahta bir fare kapanıydı, en fazla üç yüz kişi alabilirdi. Ama küçük sahnesi ve sahne destekleri olağanüstü kibardı, mavi kadife zengin bir sahne perdesi vardı ve küçük özel balkonları tahta kaplamaydı. Oyuncuları usta ve gerçekten yetenekliydi ya da bana öyle görünüyorlardı.

Yeni edindiğim bu karanlık korkum, ya da Nicolas'ın dediği gibi 'ölümlülük hastalığım' olmasaydı bile bu sahne kapısından geçmekten daha heyecanlı bir şey olamazdı.

Her akşam beş ya da altı saat küçük bir evrende yaşıyor ve soluk alıyordum. Burada kadınlar ve erkekler bağırıyor, gülüyor, tartışıyor, bir onunla bir bununla dövüşüyorlardı. Sahnenin arkasında hepimiz arkadaş olmasak bile birbirimizle yoldaş oluyorduk. Belki de bu okyanusun üzerinde küçük bir teknede olmaya benziyordu. Hepimiz birlikte kürek çekiyorduk, birbirimizden kaçma şansımız yoktu. Bu tanrısal bir duyguydu.

Nicolas biraz daha az coşkuluydu, ama bunu beklemek gerekirdi. Ve yanına zengin öğrenci arkadaşları geldiğinde daha da alaycı oluyordu. Onun böyle yaşamak için deli olması gerektiğini düşünüyorlardı. Bana gelince, artistlere kostümlerini giydiren ve çöp kovalarını boşaltan bir soylu için söyleyecek söz bulamıyorlardı.

Kuşkusuz bu genç burjuvaların hepsi aslında aristokrat olmak istiyorlardı. Unvanlar satın alıyor, ne zaman ellerinden gelse aristokrat ailelerden insanlarla evleniyorlardı. Bunların devrime katılmış ve aslında katılmak istedikleri sınıfı ortadan kaldırmaya yardım etmiş olmaları tarihin küçük şakalarından biridir.

Nicolas'ın arkadaşlarını bir daha hiç görmesem aldırmazdım. Aktörler benim ailem konusunda bir şey bilmiyorlardı ve gerçek adım olan de Lioncourt'u bırakıp bunun yerine kendime yalın Lestat de Valois adını almıştım.

Sahne konusunda öğrenebildiğim her şeyi öğreniyordum. Ezberliyor, rol yapıyordum. Sayısız sorular soruyordum. Her gece yalnızca Nicolas'ın solo kemanını çalmasını dinleyeceğim zaman eğitimimi kesiyordum. Minik orkestrada oturduğu yerden doğrulunca ışık onun üzerine çevrilirdi. O zaman Nicolas tüm seyircileri coşturacak kadar tatlı ve yeterince kısa bir sonat çalardı.

Tüm bu zaman boyunca ben de kendi ortaya çıkacağım anın düşünü kurdum. Beni çalıştıran, sorularımla bunalttığım ve taklit ettiğim yaşlı aktörler sonunda şöyle diyeceklerdi: 'Tamam Lestat, bu gece Lelio olarak senin oynaman gerekiyor. Şimdi ne yapacağını bilmelisin.'

Sonunda o an geldiğinde ağustos sonlarıydı.

Paris'in en sıcak olduğu günlerdi ve geceler neredeyse şurup gibiydi. Tiyatro mendilleri ve biletleriyle kendilerini yelpazeleyen yerinde duramaz izleyicilerle doluydu. Yüzüme sürdüğüm kalın beyaz boya ben daha sürerken eriyordu.

Nicolas'ın en iyi kadife ceketini giymiş, elime bir karton kılıç almıştım. Sahneye çıkmadan önce titriyor ve bunun idam edilmeyi beklemek gibi bir şey olduğunu düşünüyordum.

Ama sahneye çıkar çıkmaz döndüm ve dosdoğru tıkış tepiş dolu salona baktım. O anda çok garip bir şey oldu. Korku uçup gitmişti.

Yıllar yıllar önce uzak kasabada olduğu gibi sahne benim kendi yerimdi. Hep birlikte sahnede kavga ederek, sarılarak, komiklikler yaparak deli gibi koşturup dururken tiyatro kahkahalardan sarsılıyordu.

Üzerime çevrilen dikkat bana bir kucaklama gibi geliyordu. Her mimik, her söz izleyicilerden bir kahkaha tufanına neden oluyordu. Bu neredeyse aşırı kolay bir iş gibi görünüyordu, eğer bundan sonra sahneye çıkacak olan aktörler sabırsızlanıp bizi sahnenin arkasına doğru itmeselerdi yarım saat daha sürdürebilirdik.

Kalabalık bizi alkışlamak için ayağa kalkmıştı. Üstelik bunlar açık gökyüzünün altındaki taşralı izleyiciler değillerdi. Lelio ve Flaminia'nın geri gelmesi için seslenen bu insanlar Parisli izleyicilerdi.

Sahne arkasının loşluğunda dururken sersemlemiş gibiydim, neredeyse yere yıkılacaktım. O anda önümdeki hiçbir şeyi görmüyordum, gözümün önünde yalnızca sahne ışıklarının üzerinden bana bakan izleyiciler vardı. Hemen sahneye geri dönmek istiyordum. Flaminia'yı yakalayıp öptüm ve onun da beni tutkulu biçimde öptüğünü ayrımsadım.

Yaşlı menejerimiz Renaud onu geri çekti.

'Tamam Lestat,' dedi. Sanki bir şeye kızmış gibiydi. 'Tamam, ol-

dukça iyi başardın. Bundan sonra senin düzenli olarak sahneye çıkmana izin vereceğim.'

Ama neşemden olduğum yerde zıplamaya başlamadan birden çevremizde kumpanyanın yarısı toplanmıştı. Artistlerden biri olan Luchina hemen söze atıldı.

'Oh hayır. Onun düzenli olarak sahneye çıkmasına izin vermeyeceksin!' dedi. 'Bu çocuk Temple Bulvarının en yakışıklı aktörü ve sen hemen onu kiralayacaksın ve bunun için para ödeyeceksin. Bundan sonra tek bir süpürgeye ya da paspasa dokunmayacak.' Dehşete düşmüştüm. Kariyerim daha yeni başlamıştı ve daha başlarken bitecek gibi görünüyordu. Ama benim şaşkınlığıma karşın Renaud onun söylediği her şeyi kabul etti.

Kuşkusuz, yakışıklı diye çağırılmak gururumu okşamıştı ve yıllar önce sevgili rolü oynayan Lelio'nun oldukça yakışıklı olmasının gerektiğini öğrenmiştim. Biraz olsun aristokrat gibi yetiştirilmiş biri bu role çok iyi uyuyordu.

Ama eğer gerçekten Parisli izleyicilerin dikkatini çekeceksem, eğer Comedie Française'de benden söz etmelerini sağlayacaksam markizin ailesinden sahneye düşmüş sarı saçlı bir melekten daha fazlası olmam gerekiyordu. Büyük bir aktör olmam gerekiyordu ve böyle olmaya kararlıydım.

O gece Nicolas ve ben küp gibi sarhoş olup bunu kutladık. Bütün kumpanyayı odalarımıza toplamıştık. Kaygan çatılara tırmandım, kollarımı açıp Paris'e uzattım, Nicolas pencerede kemanını çaldı. Sonunda bütün mahalleyi uyandırdık.

Müzik insanı kendinden geçiriyordu, oysa sokak aralarında insanlar kızıp bağırıyor, tencerelere vuruyorlardı. Hiç aldırmadık. Cadıların yerinde yaptığımız gibi şarkı söyleyip dans ediyorduk. Neredeyse pencerenin kenarından aşağı düşecektim.

Ertesi gün elimde şarap şişesi, les Innocent'e yollandım. Batan güneşin ışıkları altında bütün öyküyü İtalyan mektup yazıcıya yazdırdım ve mektubu hemen anneme gönderdim. Sokaklarda gördüğüm herkesi kucaklamak istiyordum. Ben Lelio'ydum. Ben bir aktördüm.

Eylül ayı geldiğinde programlarda benim adım yazıyordu. Anneme bunları da gönderdim.

Artık eski komediyi oynamıyorduk. Ünlü bir yazarın, oyun yazarlarının genel grevi nedeniyle Comedie Française'de oynanamayan bir güldürüsünü oynuyorduk.

Kuşkusuz yazarın adını söyleyemiyorduk ama herkes oyunun kimin eseri olduğunu biliyordu ve sarayın yarısı her gece Renaud'un

Thespianlar Evini seyretmek için tiyatroyu dolduruyordu.

Başrolde değildim ama genç sevgiliydim, yine bir tür Lelio'yu oynuyordum ki bu rol neredeyse başrolden bile iyiydi ve çıktığım her sahnede bütün gözler benim üzerime toplanıyordu. Rolümü bana Nicolas öğretmişti, sürekli okuma öğrenmemle uğraşıyordu. Dördüncü oyuna geldiğinde oyun yazarı benim için fazladan bölümler ekledi.

İntermezzolarda Nicki'nin kendini göstermesine sıra geliyordu. Küçük Mozart sonatının en son yorumu bütün salonu yerine çiviliyordu, kimse arada dışarı çıkmak istemiyordu. Öğrenci arkadaşları bile geri gelmişlerdi. Özel balolara davetler alıyorduk. Neredeyse her gün anneme bir şeyler yazmak için les Innocent'in yolunu tutuyordum ve sonunda ona İngiliz gazetesi The Spectator'den kesilmiş yazılar gönderdim. Gazete küçük oyunumuzu ve özellikle üçüncü ve dördüncü perdede bayanların yüreklerini hoplatan sarışın çapkını övüyordu. Tabii ben bu yazıları okuyamamıştım. Ama gazeteyi bana getiren beyefendi bunun bir övgü olduğunu söylemişti ve Nicolas da böyle olduğuna yemin etmişti.

Sonbaharın serin akşamları geldiğinde sahnede kürk astarlı kırmızı pelerinimi giymeye başladım. Neredeyse kör olsanız ve salonun en arka sırasında otursanız bile bunu görmemeniz olanaksızdı. Yüzüme boyadığım beyaz boya konusunda daha ustalaşmıştım, yüzümün çizgilerini belirginleştirmek için yer yer gölgelendiriyordum. Gözlerimin çevresinin siyah boyanmasına ve dudaklarımın biraz kızartılmasına karşın aynı anda hem çarpıcı hem de çok insanca görünüyordum. Kalabalığın arasındaki kadınlardan sevgi notları alıyordum.

Nicolas sabahları İtalyan bir maestro ile müzik çalışıyordu. Yine de yiyecek, odun ve kömür için yeterli paramız vardı. Annem haftada iki mektup gönderiyordu ve sağlığının iyileşmeye başladığını söylüyordu. Son kış öksürdüğü kadar kötü öksürmüyordu. Ağrıları azalmıştı. Ama babalarımız bizi reddetmişlerdi ve adlarımızın anılmasını bile duymak istemiyorlardı.

Bununla kafamızı yormayacak denli mutluyduk. Ama karanlık korku 'ölümlülük hastalığı' soğuklar geldikten sonra sık sık yakama yapışmaya başlamıştı.

Paris'te soğuk daha kötü hissediliyordu. Dağlarda olduğu gibi temiz bir soğuk değildi. Yoksullar titreyerek, açlık içinde kapı aralarına sığınıyorlardı. Kaldırım taşı döşenmemiş, yamru yumru sokaklar pis bir çamurla kaplanmıştı. Gözlerimin önünde çıplak çocukların acı çektiklerini görüyordum ve çevrede eskisinden daha fazla terkedilmiş ceset yatıyordu. Hiçbir zaman kürk astarlı pelerinimden o zaman

olduğu denli hoşnut olmamıştım. Nicolas'la birlikte dışarı çıktığımızda pelerinimi ona da sarıyordum. Yağmur ve karların arasında birbirimize sıkıca sarılmış olarak dolaşıyorduk.

Soğuk olsun olmasın, o günlerdeki mutluluğu ne denli anlatsam abartmış olmam. Yaşam tam olarak olabileceğini düşündüğüm gibiydi. Herkes böyle diyordu. Gözümün önüne büyük sahnelerin, büyük bir aktörler grubu ile yapılacak Londra, İtalya ve giderek Amerika turnelerinin manzaraları geliyordu. Yine de acele etmek için hiçbir neden yoktu. Bardağım sonunda dolmuştu.

8

Ama Paris'te her yerin şimdiden buz tuttuğu ekim ayında izleyiciler arasında çok düzenli olarak garip bir yüz görmeye başladım. Bu yüz hep dikkatimi dağıtıyordu. Zaman zaman bana neredeyse ne yaptığımı unutturuyordu. Ve sonra birden yok oluyordu. Sonunda Nicki'ye bunun sözünü ettiğimde ilk gördüğümden bu yana yaklaşık on beş gün geçmişti.

Kendimi aptal hissediyordum ve bunu söze dökmekte güçlük çekiyordum.

'Salonda beni gözleyen biri var,' dedim.

'Herkes seni gözlüyor,' dedi Nicki. 'Senin istediğin şey de bu değil mi?'

O akşam kendini biraz üzgün hissediyordu ve biraz sert bir yanıt vermişti.

Akşam üzeri ateşi hazırlarken kemanda hiçbir zaman çok ilerleyemeyeceğini söylemişti. Kulağının bütün duyarlığına ve bütün yeteneğine karşın bilmediği çok şey vardı. Oysa benim büyük bir aktör olacağımdan emindi. Bunun saçma olduğunu söylemiştim ama ruhuma bir gölge düşmüştü. Annemin bana Nicolas için çok geç olduğunu söylediğini anımsamıştım.

Beni kıskanmadığını söyledi. Yalnızca biraz mutsuzdu, hepsi buydu.

Gizemli yüz sorununu bir yana bırakmaya karar verdim. Onu yüreklendirecek bir şeyler bulmaya çalıştım. Keman çaldığında insanlarda derin duygular uyandırdığını anımsattım ona. Sahne arkasında-

ki aktörler bile çaldığı şeyi dinlemek için yaptıkları işleri bırakıyorlardı. Çok yetenekli olduğu yadsınamazdı.

'Ama ben büyük bir kemancı olmak istiyorum,' dedi. 'Ve korkarım bu hiçbir zaman olmayacak. Evde olduğumuz sürece böyleymiş gibi davranabilirdim.'

'Vazgeçemezsin!' dedim.

'Lestat, izin ver sana karşı açık sözlü olayım,' dedi. 'Senin için her şey çok kolay. Sen gözünü neye diktiysen onu ele geçirdin. Biliyorum evde sefil bir yaşam sürdüğün on yılı düşünüyorsun. Ama o zaman bile kafana gerçekten koyduğun her şeyi başardın. Ve karar verdiğin gün Paris'e gelmek üzere yola çıktık.'

'Paris'e gelmekten pişman değilsin, değil mi?' diye sordum.

'Tabi ki değilim. Demek istediğim şey yalnızca senin olanaklı olmayan şeylerin olanaklı olduklarını düşünmen. En azından bizler için. Kurtları öldürmek gibi...'

Bunu söylediğinde üzerimden bir ürperti geçti ve bilmediğim bir nedenle yine izleyiciler arasında gördüğüm yüzü düşündüm. Bunun kurtlarla bir ilgisi vardı. Bir anlam veremiyordum, kafamdan atmaya çalıştım.

'Eğer keman çalmayı kafana koymuş olsaydın belki de şimdi Saray'da çalıyor olurdun,' dedi.

'Nicki bu zehirli bir konuşma,' dedim kısık bir sesle. 'İstediğini ele geçirmeye çalışmaktan başka bir şey yapamazsın. Başladığın zaman işin zorluklarını biliyordun. Yapacak başka bir şey yok, yalnızca...'

'Biliyorum.' Gülümsedi. 'Yalnızca anlamsızlığın yani ölümün dışında.'

'Evet,' dedim. 'Tüm yapabileceğin yaşamına anlam vermek, onu güzel yapmak...'

'Oh, yine iyilik diye başlama,' dedi. 'Sen ve senin ölümlülük hastalığın ve iyilik hastalığın.' Ateşe bakıyordu, sonra yüzüne bilerek küçümseyici bir anlam takınıp bana döndü. 'Biz bir aktörler ve eğlendiriciler yığınıyız ki kutsal topraklara bile gömülemeyiz. Biz toplum dışıyız.'

'Tanrım, bir şuna inanabilseydin,' dedim. 'Başkalarına üzüntülerini unutturduğumuz zaman iyi bir şey yapıyoruz, onlara kısacık bir an için bile bir şeyleri unutturduğumuzda...'

'Neleri? Öleceklerini mi?' Özellikle kötü niyetli bir gülümseme vardı yüzünde. 'Lestat, Paris'e geldiğin zaman kafanda tüm bunların değişeceğini düşünüyordum.'

'O senin aptallığınmış Nick,' diye yanıtladım. Şimdi beni kızdırı-

yordu. 'Temple Bulvarında iyi bir şey yapıyorum. Hissediyorum ki...'

Durdum, çünkü yine gizemli yüzü görmüştüm ve üzerimden karanlık bir duygu geçmişti, ağır bir duygu. Yine de bu çarpıcı yüz bile genellikle gülümsüyordu ve bu garip bir şeydi. Evet, gülümsüyordu... hoşnuttu...

'Lestat, seni seviyorum,' dedi Nicki ağır bir sesle. 'Seni yaşamımda çok az insanı sevdiğim denli çok seviyorum, ama iyilik konusundaki bütün bu düşüncelerinle gerçekten bir aptalsın.'

Güldüm.

'Nicolas,' dedim, 'Tanrı olmaksızın yaşayabilirim. Bundan sonra hiçbir yaşam olmadığı düşüncesiyle bile yaşamayı başarabilirim. Ama eğer iyilik olanağına inanmasaydım yaşamayı sürdürebileceğimi sanmıyorum. Bir kerecik olsun alay etmek yerine niçin bana neye inandığını söylemiyorsun?'

'Benim gördüğüm kadarıyla,' dedi, 'Zayıflık ve güç var. Ve iyi sanat ve kötü sanat var. Benim inandığım şey bu. Tam şu anda biz oldukça kötü bir sanat yapmakla uğraşıyoruz ve bunun güzellikle hiçbir ilgisi yok!'

Eğer burjuva kibiri konusunda kafamdan geçenlerin tümünü söyleseydim konuşmamız tam bir kavgaya dönebilirdi. Çünkü Renaud'da yaptıklarımızın büyük tiyatrolarda gördüklerimden birçok bakımdan daha iyi olduğuna bütün yüreğimle inanıyordum. Yalnızca çerçevesi biraz daha az göz kamaştırıcıydı. Bir burjuva beyefendisi niçin çerçeveyi unutamıyordu acaba? Yüzeyden daha derine bakması nasıl sağlanabilirdi?

Derin bir soluk aldım.

'Eğer iyilik gerçekten varsa,' dedi. 'O zaman ben onun karşı ucuyum. Ben kötüyüm ve kötülük içinde yuvarlanıyorum. İyiliğe burun büküyorum. Eğer bilmek zorundaysan söyleyeyim. Ben kemanı Renaud'a gelen budalaları mutlu etmek için çalmıyorum. Ben kemanı kendim için çalıyorum.'

Daha fazla bir şey duymak istemiyordum. Yatma zamanı gelmişti. Ama bu küçük konuşma beni yaralamıştı ve Nicolas bunu biliyordu. Botlarımı çıkarmaya başladığımda sandalyesinden kalktı, yanıma gelip oturdu.

'Üzgünüm,' dedi çok kırık bir sesle. Bir dakika önceki tavırlarına göre öylesine değişmişti ki başımı kaldırıp ona baktım. Öylesine genç ve öylesine sefil görünüyordu ki kolumu ona dolayıp buna daha fazla kafasını takmamasını söylemekten başka bir şey yapamazdım.

'Senin içinde bir parlaklık var, Lestat,' dedi. 'Bu herkesi sana çekiyor. Kızdığın ya da düş kırıklığına uğradığında bile bu parlaklık eksilmiyor...'

'Şiir yazıyorsun,' dedim. 'İkimiz de yorulduk.'

'Hayır, bu doğru,' dedi. 'Senin içinde neredeyse kör edici bir ışık var. Oysa bende yalnızca karanlık. Zaman zaman handa o gece ağlamaya ve titremeye başladığın zaman sana bulaşan karanlığın bu olduğunu düşünüyorum. Karanlığı senden uzak tutmaya çalışıyorum çünkü senin ışığın gerekiyor bana, hem de umutsuzcasına. Ama sana karanlık gerekmiyor.'

'Deli olan sensin,' dedim. 'Eğer kendini görebilseydin, kendi sesini, kendi müziğini duyabilseydin karanlığı görmezdin Nicki. Tümüyle senin kendinin olan bir aydınlık görürdün. Biraz loş bir aydınlık tamam ama sende ışık ve güzellik binlerce değişik doku içinde bir araya gelmişler.'

Ertesi gece gösteri özellikle güzel gitti. Canlı bir izleyici grubu vardı, fazladan birkaç şey daha sunmamız için bizi esinlendirdiler. Kendi başıma prova yaptığımda nedense gözüme hiç de ilginç görünmemiş birkaç yeni dans numarası yaptım ve sahnede inanılmaz iyi etki yaptı. Nick de kemanını olağanüstü güzel çaldı ve kendi bestelerinden birini ekledi.

Ama akşamın sonuna doğru yine bir an için o gizemli yüzü gördüm. Beni her zamankinden de kötü etkiledi, neredeyse şarkımın ritmini kaçıracaktım. Aslında bir an için başım boşlukta yüzüyor gibi hissettim.

Nicki ile yalnız kaldığımızda bunu ona söylemem gerekiyordu. Sahnede uyumuşum da düş görüyormuşum gibi garip bir duyguya kapıldığımı anlatmalıydım.

Şarabımızı küçük bir fıçının üzerine koymuş, şöminenin karşısında ateşin ışığında oturuyorduk. Nicki bir gece önceki kadar kaygılı ve üzgün görünüyordu.

Onun canını sıkmak istemiyordum ama yüzü de unutamıyordum.

'Pekâlâ, neye benziyor?' diye sordu Nicolas. Ellerini ısıtıyordu. Omuzunun üzerinden pencereden dışarı baktığımda karla kaplı çatıların tepelerini görüyordum ve bu beni daha da üşütüyordu. Bu konuşma hoşuma gitmiyordu.

'En kötü yanı da bu,' dedim. 'Tüm görebildiğim yalnızca bir yüz. Siyah bir şey giyiyor olmalı, bir ceket ve belki de bir kukuleta. Ama bana sanki bir maske gibi görünüyor bu yüz. Çok beyaz ve garip bir biçimde temiz. Demek istediğim yüzdeki çizgiler öyle derin ki sanki

siyah yağlıboyayla çizilmiş gibi. Bir an için görüyorum. Gerçekten parlıyor. Sonra yeniden baktığımda orada hiç kimse olmuyor. Yine de bu bile bir abartma. Görünümü bundan daha ince ama yine de...'

Anlattıklarım Nicki'yi de beni huzursuz ettiği denli huzursuz etmişe benziyordu. Hiçbir şey söylemedi. Ama yüzü sanki kendi üzüntüsünü unutmuş gibi yumuşamıştı.

'Bak, senin umutlarını ayaklandırmak istemiyorum,' dedi. Şimdi çok yumuşak ve içtendi. 'Ama belki de gördüğün şey gerçekten bir maskedir. Belki Comedie Française'den senin rolünü nasıl oynadığına bakmaya gelen birisidir.'

Başımı salladım. 'Öyle olmasını isterdim, ama hiç kimse buna benzer bir maske takmaz. Sana başka bir şey daha anlatacağım.'

Bekliyordu. Kendi hissettiklerimden kimilerini ona aktarıyor olduğumu görebiliyordum. Uzandı, şarap şişesini boynundan yakaladı ve bardağıma biraz şarap koydu.

'Her kimse bu,' dedim. 'Kurtları biliyor.'

'Ne dedin.'

'Bu adam kurtları biliyor.' Kendimi çok güvensiz hissediyordum. Tümüyle unutmuş olduğum bir düşü yeniden anımsar gibiydim. 'Evde kurtları öldürmüş olduğumu biliyor. Üzerimdeki pelerinin onların kürküyle astarlandığını biliyor.'

'Sen neden söz ediyorsun? Onunla konuştuğunu mu söylemek istiyorsun?'

'Hayır, sorun da tam bu,' dedim. Tüm bunlar benim için öylesine kafa karıştırıcı, öylesine bulanıktı ki. Yeniden o boşlukta yüzme duygusunu hissettim. 'Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Onunla hiç konuşmadım, hiç yakınına gitmedim. Ama biliyor.'

'Ah, Lestat,' dedi. Gerisin geri sıraya oturmuştu, bana en sevimli gülümsemesiyle gülümsüyordu. 'Neredeyse hayaletler görmeye de başlayacaksın. Tanıdığım herkesten daha güçlü bir hayal gücün var.'

'Hayalet diye bir şey yok,' diye yanıtladım alçak sesle. Kaşlarımı çatıp küçük ateşimize baktım. Ateşe birkaç kömür parçası daha ekledim.

Nicolas'ın tüm neşesi kaçmıştı.

'Kurtları nasıl bilebilir ki? Ve sen nasıl oluyor da...'

'Sana söyledim ya, bilmiyorum!' dedim. Düşünüyordum, hiçbir şey söylemeden oturuyordum, belki de tüm bunların ne denli saçma göründüklerini düşünüp canım sıkılıyordu.

Birlikte sessiz sessiz otururken odadaki tek ses ya da hareket ateşten geliyordu. Birden çok açık bir şekilde Kurtöldürücü dendiğini

duydum, sanki birisi bunu söylemişti.

Ama kimse bir şey söylememişti.

Nicki'ye baktım ama dudaklarının hiç oynamamış olduğunu çok iyi biliyordum. Sanırım yüzümün tüm kanı çekilmişti. Korkuya kapıldım, ama bu başka pek çok gece hissettiğim ölüm korkusu değildi, bana bütünüyle yabancı bambaşka bir korkuydu.

Oturduğum yerden kımıldamıyordum. Nicolas beni öptüğü zaman kendime karşı öyle güvensizleşmiştim ki hiçbir şey söyleyecek durumda değildim.

'Hadi, yatağa gidelim,' dedi Nicolas yavaş bir sesle.

Bölüm İki
Magnus'un Vasiyeti

1

Saat sabahın üçü olmalıydı, uykumda kilise çanlarının çaldığını duymuştum.

Paris'teki bütün aklıbaşında insanlar gibi kapımızın mandalını takmış ve penceremizi kilitlemiştik. Kömür ateşi ile ısıtılan bir odada bunu yapmak akıllıca değildi ama çatıdan penceremize gelen bir yol vardı bu yüzden içerden kilitliyorduk pencereyi.

Düşümde kurtları görüyordum. Dağdaydım, kurtlar çevremi sarmışlardı, ortaçağdan kalma gülleyi savuruyordum. Sonra kurtlar yine öldüler ve her şey iyiye gitti, yalnızca önümde karlar içinde yürümem gereken uzun yol vardı. At karın içinde haykırdı. Kısrağım taş zeminde yarı ezilmiş iğrenç bir böceğe dönüştü.

Bir ses uzun uzun ve yavaşça 'Kurtöldürücü' dedi. Bu fısıltı aynı zamanda hem bir çağrı hem de bir övgü gibiydi.

Gözlerimi açtım ya da öyle yaptığımı düşündüm. Odada ayakta duran bir şey vardı. Sırtı küçük şömineye dönük, eğilmiş uzun boylu birinin gölgesi. Şöminede henüz sönmemiş kömürlerin korları parlıyordu. Işık yukarı doğru vuruyor ve gölgenin kenarlarını aydınlatıyor sonra omuzlara ve başa ulaşmadan önce kesiliyordu. Ama tiyatroda izleyiciler arasında gördüğüm beyaz yüzle karşı karşıya olduğumu anlamıştım. Uykum dağıldıkça düşüncelerim keskinleşiyor ve odanın kilitli olduğunun, Nicolas'ın yanımda yattığının ve bu gölgenin yatağımızın başında durduğunun farkına varıyordum.

Nicolas'ın soluk aldığını duydum. Beyaz yüze baktım.

Ses yeniden duyuldu: 'Kurtöldürücü.' Ama yüz kımıldamamıştı ve gölge daha yakına geldiğinde yüzün bir maske olmadığını gördüm.

Siyah gözler, hızlı ve hesapçı siyah gözler ve bembeyaz bir ten. Gölgeden biraz dehşete düşürücü bir koku yayılıyordu, sanki nemli bir odadaki küflü giysilerin kokusu gibi.

Sanırım yatakta doğruldum. Ya da belki de yerimden kaldırıldım. Çünkü bir anda ayağa kalkmıştım. Uyku giysiler gibi üzerimden ayrılıyordu. Duvara dayanmıştım.

Gölgenin elinde kırmızı pelerinim vardı. Umutsuzca kılıcımı ve tüfeğimi düşündüm. Yatağın altında yerde duruyorlardı. Gölge kırmızı pelerini bana doğru uzattı, kürk astarlı kadife içersinden elinin ceketimin yakasını yakaladığını hissettim.

İleri doğru çekiliyordum. Oda boyunca sürükleniyordum. Nicolas'a seslendim. Elimden geldiğince yüksek sesle 'Nicki, Nicki!' diye çığlıklar attım. Aralanmış pencereyi gördüm ve sonra birdenbire cam binlerce küçük parçaya ayrıldı ve tahta çerçeve kırıldı. Yerin altı kat yukarsında, ara sokağın üzerinde uçuyordum.

Çığlıklar attım. Beni taşıyan şeyi tekmeledim. Kırmızı pelerine sarıldığım için hareket edemiyordum, bunu üzerimden çıkarmaya çalıştım.

Ama çatıların üzerinden uçuyorduk ve şimdi dosdoğru tuğla bir duvara doğru gidiyorduk! Yaratığın kolunda sallanıyordum ve sonra birdenbire yüksek bir yerin yüzeyinde yere fırlatıldım. Bir an için olduğum yerde yattım. Önümde Paris uzanıyordu, beyaz karlar, bacalar, kiliselerin çan kuleleri ve bunların üzerini örten gökyüzü. Sonra doğruldum, kürk astarlı pelerine ayağım takıldı ama kendimi toplayıp koşmaya başladım. Çatının kenarına koştum ve aşağı baktım. Aşağıda yüzlerce metre boyunca hiçbir şey yoktu, sonra başka bir kenar geliyordu ve bu da üzerinde koştuğum çatının aynıydı, neredeyse düşüyordum.

Umutsuzluğa kapıldım, hızlı hızlı soluk alıyordum. Kare biçiminde bir kulenin tepesindeydik, genişliği elli metreden fazla değildi! Her yana baktım ama bulunduğum yerden daha yüksek bir şey göremedim. Gölge durmuş bana bakıyordu. Çatlak, kısık bir sesle güldüğünü duydum, tıpkı daha önceki fısıltı gibiydi.

'Kurtöldürücü,' dedi yeniden.

'Lanet olsun!' diye bağırdım. 'Sen kim oluyorsun!' Öfke içinde yumruklarımı sıkıp üzerine atladım.

Hiç yerinden kımıldamadı. Ona vurduğumda taş bir duvara vurmuş gibi oldum. Beni geriye fırlatmıştı, karda ayağım kaydı, tökezledim ve yeniden saldırdım.

Gülüşü giderek daha yükseliyordu ve çok alaycılaşmıştı. Ama bu

kahkahada insanı alaycılığından da çok deli eden güçlü bir haz duyabiliyordum. Kulenin kenarına koştum ve yeniden yaratığa döndüm.

'Benden ne istiyorsun!' dedim. 'Sen kimsin?' Kahkaha atmaktan başka bir şey yapmadığını görünce yeniden saldırdım. Ama bu kez yüzüne ve boynuna atlamıştım ve ellerimi pençe gibi kullanıyordum. Başındaki kukuletayı çektim, yaratığın siyah saçlarını ve insan başına benzeyen başını gördüm. Derisi yumuşaktı yine de önceki gibi yerinden kımıldamıyordu.

Biraz geriledi, benimle oynamak için kollarını yukarı kaldırdı, küçük bir çocuğa yapar gibi beni ileri geri itmeye başladı. Gözlerimle izleyemeyeceğim denli hızlıydı. Yüzünü benden uzağa çevirmişti, bir o yana bir öteki yana döndürüyordu ve tüm bunları yaparken hiçbir çaba harcamıyor gibi görünüyordu. Onu yaralamak için ne denli çabalarsam çabalayım yumuşak beyaz derisinin ve kaygan siyah saçlarının elimin altından kaydığını hissediyordum.

'Cesur, güçlü küçük kurtöldürücü,' dedi bana. Sesi şimdi daha dolu ve daha derin duyuluyordu.

Soluk soluğa ve ter içinde kalmıştım. Durdum ve yüzünün ayrıntılarını incelemeye başladım. Tiyatroda yalnızca göz atabildiğim derin çizgilere, bir palyaço gülüşüyle gülen ağzına bakıyordum.

'Oh, Tanrım bana yardım et, yardım et...' dedim gerilerken. Böyle bir yüzün kımıldaması, anlam kazanması ve bana böylesine bir şefkatle bakması olanaksız görünüyordu. 'Tanrım!'

'Bu hangi tanrı, Kurtöldürücü?' diye sordu.

Arkamı ona döndüm ve korkunç bir sesle gürledim. Ellerinin metalden yapılmış kıskaçlar gibi omuzlarımı yakaladığını hissettim, son bir çırpınışla kurtulmaya çalışırken beni hızla sarsmaya başladı. Öyle yakınıma gelmişti ki karanlık ve kocaman açılmış gözleri tam karşımdaydı. Dudakları kapalıydı ama yine de gülümsüyordu, sonra eğildi ve ensemde dişlerinin batışını hissettim.

Adının ne olduğunu birden bulmuştum. Bütün çocukluk öykülerinden, eski masallardan duyduğum bu ad boğulan bir şeyin karanlık suyun yüzeyine fırlaması ve ışığa çıkması gibi aklıma gelmişti.

'Vampir!' Umutsuzca son bir çığlık attım ve yaratığı bütün gücümle itmeye çalıştım.

Sonra sessizlik geldi. Hiçbir şey kımıldamıyordu.

Hâlâ çatıda olduğumuzu biliyordum. Yaratığın kollarında beni tuttuğunu biliyordum, yine de bana ağırlığımızı yitirmişiz gibi geldi. Karanlığın içinde daha önce yaptığımızdan bile daha kolay ilerliyor-

duk.

'Evet, evet,' demek istiyordum. 'Tam olarak böyle.'

Çevremde her yanda yankılanan dev bir ses beni sarıyordu. Çok yavaş yavaş vuran kalın bir gong sesi belki de. Ses içimden akıp gidiyordu, öyle ki tüm eklemlerimde hiç alışıldık olmayan bir haz duyuyordum.

Dudaklarım kımıldadı ama hiç ses çıkmadı, yine de bu sorun değildi. Söylemek istediğim tüm şeyler açıkça önümdeydi ve önemli olan da buydu, bunların söylenmesi değil. Ve hiçbir şey söylememek ve hiçbir şey yapmamak için öylesine çok zaman vardı ki. Hiç ama hiç aceleye gerek yoktu.

Kendinden geçme. Sözcüğü söyledim ve konuşamasam ya da aslında dudaklarımı oynatmamış olsam bile bu tek sözcük bana çok açık göründü. Artık soluk almadığımı farkettim. Ama bir şey bana soluk aldırıyordu. O şey benim için soluk alıyordu ve soluması gongun ritmine uyuyordu. Bunun benim bedenimle hiçbir ilgisi yoktu ve onu seviyordum. Ritmi, hiç kesilmeden sürmesini, artık soluk almak, konuşmak ya da başka bir şey yapmak zorunda olmamayı seviyordum.

Annem bana gülümsedi. Ona, 'Seni seviyorum...' dedim, o da bana 'Evet, her zaman sevdin, her zaman sevdin...' dedi. Sonra manastırın kütüphanesinde oturuyordum, on iki yaşındaydım keşiş bana 'Büyük bir bilimci,' dedi, bütün kitapları açtım, her şeyi okuyabiliyordum. Latince, Yunanca, Fransızca. Aydınlatılmış harfler anlatılamayacak denli güzeldi, sonra döndüm ve yüzümü Renaud'un tiyatrosundaki izleyicilere çevirdim. Tümü ayağa kalkmıştı, bir kadın yüzünün önündeki boyalı yelpazeyi çektiğinde onun Marie Antoinette olduğunu gördüm. Bana 'Kurtöldürücü' dedi. Nicolas bana doğru koşuyor ve geri dönmem için ağlıyordu. Yüzü acı doluydu. Saçları dağılmış, gözleri kanlanmıştı. Beni yakalamaya çalıştı. 'Nicki benden uzaklaş!' dedim ve büyük bir acı içinde gongun sesinin silinmeye başladığını farkettim.

Ağladım, yalvardım. Durma, lütfen, lütfen. İstemiyorum... Hayır... lütfen.

'Kurtöldürücü Lelio,' dedi yaratık. Beni kollarında tutuyordu ve ben büyü bozulduğu için ağlıyordum.

'Yapma, yapma.'

Ağırlaşmıştım, bütün ağrıları ve acılarıyla bedenim bana geri gelmişti. Hıçkırarak ağlıyordum. Yerimden kaldırıldım, yaratığın omuzuna doğru yükseltildim ve kollarını dizlerime sardığını hissettim.

Tanrım beni koru demek istiyordum. Bedenimin her bir hücre-

siyle bunu söylemek istiyordum ama başaramıyordum. Aşağıda, yüzlerce metre aşağılarda ara sokak uzanıyordu. Bütün Paris ürkütücü bir görüntü aldı, kar ve ısırıcı bir rüzgâr vardı.

2

Uyandığımda çok susamıştım.

Buz gibi soğuk beyaz şarap içmek istiyordum. Hani sonbaharda bodrumdan çıkarılıp getirilen türden. Canım olgun bir elma gibi taze ve tatlı bir şey yemek istiyordu.

Aklımı kaybettiğimi farkettim ama bunun niçin olduğunu söyleyemiyordum.

Gözlerimi açtığımda öğleden sonra olduğunu biliyordum. Işık sabah ışığı da olabilirdi ama çok fazla zaman geçmişti. Öğleden sonraydı.

Geniş ve kocaman mandallı taş bir pencereden karla örtülü tepeleri ve uzaklardaki kentin ufacık çatılarını ve kulelerini gördüm. Posta arabasıyla geldiğimiz günden bu yana Paris'i böyle görmemiştim. Gözlerimi kapadım, gördüklerim hiç değişmeden kaldılar, sanki gözlerimi hiç açmamıştım.

Ama bu bir hayal değildi. Oradaydı. Pencereye karşın oda sıcaktı. Odada ateş vardı, kokusunu alabiliyordum ama ateş sönmüştü.

Kafamı kullanmaya çalıştım. Ama soğuk beyaz şarabı ve sepetteki elmaları düşünmemi durduramıyordum. Elmaları görebiliyordum. Ağacın dallarından aşağı yuvarlandığımı hissettim ve çevremde yeni kesilmiş ot kokusu aldım.

Yeşil çayırlarda güneş ışığı göz kamaştırıyordu. Nicolas'ın kahve- saçlarında ve kemanının koyu renk cilası üzerinde parlıyordu. Müzik yumuşacık bulutlara doğru yükseldi. Göğün önünde babamın evinin kulelerini gördüm.

Kuleler.

Yeniden gözlerimi açtım.

Şimdi Paris'ten çok uzaklarda yüksek bir kuledeki bir odada yattığımı biliyordum.

Tam önümde kabaca yapılmış küçük tahta bir masanın üstünde tam düşümde gördüğüm gibi bir şişe soğuk beyaz şarap duruyordu.

Uzun bir süre ona baktım. Üzerini kaplayan donmuş damlacıklara baktım ve ona uzanmanın ve içmenin olanaklı olduğuna inanamadım.

Şimdi çektiğim gibi bir susuzluk çekmemiştim hiç. Tüm bedenim susamıştı. Çok zayıftım ve biraz üşüyordum.

Kımıldadığımda oda da kımıldıyordu. Pencereden gökyüzü parlıyordu.

Sonunda şişeye uzandım, mantarını çıkardım, buruk, nefis kokusunu kokladım. Durmaksızın içtim, içtim. Bana ne olduğuna, nerede olduğuma ya da bu şişenin niçin buraya gönderildiğine hiç aldırmıyordum.

Başım öne doğru eğildi. Şişe neredeyse boşalmıştı ve uzaklarda kentin ışıkları kapkara gökyüzünde, arkalarında küçük bir ışık denizi bırakarak dağılıyorlardı.

Ellerimi başıma koydum.

Uyumuş olduğum yatak üzerine saman serpilmiş taştan başka bir şey değildi. Yavaş yavaş bunun bir tür hapishane olabileceğini anlamaya başlıyordum.

Ama ya şarap. Bir hapishanede olamayacak denli güzeldi. Kim bir tutukluya böyle bir şarap verirdi ki, tabii tutuklu idam edilecek değilse.

Sonra başka bir koku daha duydum. Öyle güçlü ve öyle güzeldi ki beni inletti. Çevreme baktım, ya da aslında çevreme bakmaya çalıştım demem gerek, çünkü neredeyse kımıldayamayacak denli zayıftım. Ama kokunun kaynağı yakınımdaydı, bu kocaman bir kâse et suyuydu. Et suyunun içinde bir yığın et parçası vardı ve üzerinden yükselen buharı görebiliyordum. Sıcacıktı henüz.

Hemen kâseyi iki elimle kavradım ve şarabı içtiğim gibi düşünmeden bir obur gibi içip bitirdim.

Daha önce bildiğim tüm yemeklerden daha doyurucuydu bu güçlü et suyu. Kâse boşalınca gerisin geri samanların üzerine düştüm. Sarhoştum, neredeyse hastaydım.

Karanlıkta bana doğru ilerleyen bir şey görür gibi oldum ama emin değildim. Cam şıngırtısı duydum.

'Daha şarap,' dedi bir ses bana ve ben bu sesi biliyordum.

Yavaş yavaş her şeyi anımsamaya başladım. Duvarları sıyırıp geçmemizi, küçük kare çatıyı, gülümseyen beyaz yüzü.

Bir an için hayır, bu olanaksız, kâbus olmalı diye düşündüm. Ama böyle değildi. Olmuştu ve birden kendimden geçmeyi, gongun sesini anımsadım. Sanki yeniden bilincimi yitiriyormuş gibi başımın dön-

düğünü hissettim.

Durdum. Bunun olmasına izin vermeyecektim. İçimde bir korku uyandı, kımıldamaya cesaret edemedim.

'Daha şarap,' dedi ses yine.

Başımı hafifçe döndürdüğümde mantarı üzerinde yeni bir şişe gördüm. Pencerenin parlak aydınlığı beni bekleyen şişenin üzerine vurmuştu.

Yeniden susadığımı hissettim. Bu kez et suyunun tuzu susuzluğumu daha da arttırmıştı. Dudaklarımı elimle sildim, şişeye uzandım ve yine içtim.

Gerisin geri taş duvara dayandım, karanlığın içinde bir şeyler görmeye uğraştım. Göreceğimi bildiğim şeyden biraz korkuyordum.

Kuşkusuz şimdi çok sarhoştum.

Pencereyi, kenti gördüm. Küçük masayı gördüm. Gözlerim yavaş yavaş odanın loş köşelerinde dolaşırken onun orada olduğunu gördüm.

Artık siyah kukuletalı pelerinini giymiyordu ve bir insanın yapacağı gibi oturmuyor ya da ayakta durmuyordu.

Daha çok pencerenin kalın taş çerçevesine dayanmış dinleniyor gibi görünüyordu. Bir dizi biraz pencereye doğru bükülmüştü, diğer bacağı pencerenin öteki yanından uzanmıştı. Kolları yanlarından sarkıyor gibi görünüyordu.

Bütünüyle gevşemiş ve cansız bir şey izlenimi yaratıyordu ama yüzü bir gece önce olduğu denli canlıydı. Dev kara gözleri derin çizgili beyaz tenini çekiştiriyor gibi görünüyordu. Burnu uzun ve inceydi ve ağzında bir palyaço gülümsemesi vardı. Azı dişlerinin renksiz dudağının kenarına ulaştığını görebiliyordum. Geniş beyaz alnından siyah ve gümüş rengi parlak bir yığın olarak yükselen saçları omuzlarına ve kollarına iniyordu.

Sanırım gülmüştü.

Dehşet bile duyamayacak durumdaydım. Çığlık bile atamıyordum.

Şarabı düşürmüştüm. Cam şişe yerde yuvarlanıyordu. Doğrulmaya, aklımı başıma toplamaya, bedenime yayılan sarhoşluktan kurtulmaya çalışırken ince, sarkık kolları ve bacakları bir anda canlandı.

Bana doğru ilerledi.

Çığlık atmadım. Kızgın bir öfkeyle gürledim ve yataktan fırladım. Küçük masayı devirdim ve ondan elimden geldiğince hızla uzaklaştım.

Ama bir gece önceki denli güçlü ve soğuk uzun beyaz parmakla-

rıyla beni yakaladı.

'Bırak gideyim, kahrolası, kahrolası, kahrolası!' Kekeliyordum. Aklım bana yalvarmam gerektiğini söylüyordu. 'Hiçbir şey yapmayacağım, yalnızca gitmek istiyorum. Lütfen. İzin ver buradan çıkayım. Çıkmak zorundayım. Bırak gideyim.'

Sıska suratı üzerime eğildi, dudakları beyaz yanaklarına doğru çekilmişti ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen kısık bir kahkahayla gülüyordu. Umutsuzca çırpınıyor, onu itmeye çalışıyordum. Yeniden yalvarmaya saçma sapan şeyler kekelemeye ve özür dilemeye başladım. Sonunda bağırdım, 'Tanrım, bana yardım et!' Korkunç ellerinden biriyle ağzımı kapattı.

'Artık bunları duymak istemiyorum Kurtöldürücü, yoksa seni cehennemin kurtlarına yediririm,' dedi yüzünde hain bir sırıtmayla. 'Ne diyorsun? Söyle bana ne diyorsun?'

Başımı salladım, elini gevşetti.

Sesinde bir anda sakinleştirici bir etki belirmişti. Konuştuğunda düşünmeye yetenekli gibi duyuluyordu. Neredeyse çok bilgili biri gibi duyuluyordu.

Sinmiştim. Ellerini kaldırdı ve başımı okşadı.

'Saçında güneş ışığı var,' diye fısıldadı. 'Ve mavi gök sonsuza dek gözlerine yerleşmiş.' Bana bakarken neredeyse derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Soluğunda ya da bedeninde hiçbir koku yoktu. Çürük kokusu giysilerinden geliyordu.

Beni tutmamasına karşın kımıldamaya cesaret edemiyordum. Üzerindeki giysilere gözümü diktim.

Bol kollu eskimiş ipek bir gömleği, eskimiş çorapları ve aşınmış kısa bir pantolonu vardı.

Kısaca erkeklerin yüzyıllar önce giyindikleri gibi giyinmişti. Evdeki duvar kâğıtlarında, annemin duvarında asılı olan Caravaggio'nun ve La Tour'un tablolarında böyle giysiler görmüştüm.

'Sen kusursuzsun Lelio'm, Kurtöldürücüm,' dedi bana. Geniş ağzı kocaman açılmıştı, küçük azı dişlerini görebiliyordum. Ağzında yalnızca bu dişler kalmıştı.

Titredim. Yere düşeceğimi hissettim.

Ama beni tek koluyla kolayca kaldırdı ve yavaşça yatağıma yatırdı.

Kafamda tutkuyla dua ediyordum. Tanrım, bana yardım et. Bakire Meryem bana yardım et, yardım et, yardım et, yardım et. Bir yandan da yüzüne bakıyordum.

Gördüğüm şey neydi? Bir gece önce ne görmüştüm? İhtiyarlık

maskesi, zamanın izleriyle derinden yarılmış, sırıtan yine de donmuş gibi görünen ve elleri kadar sert bir yüz. Yaşayan bir şey değildi. Bir canavardı. Bir vampirdi. Evet buydu. Mezardan çıkmış, kafası çalışan kan-emici bir ceset.

Peki kolları ve bacakları. Bunlar niçin beni dehşete düşürüyordu? Bir insana benziyordu ama bir insan gibi hareket etmiyordu. Yürüyor ya da emekliyor olması eğilmesi ya da diz çökmesi onun için önemli değil gibi görünüyordu. Beni tiksindiriyordu. Yine de çok etkilemişti. İtiraf etmem gerekiyordu. Beni derinden etkilemişti. Ama böyle garip bir düşünceye izin veremeyecek kadar büyük bir tehlike içindeydim.

Şimdi derin bir kahkaha attı. Dizleri birbirinden ayrık duruyordu, üzerime eğilmiş dururken parmaklarını yanaklarıma koymuştu.

'Eveeeet, güzel şey. Bana bakmak zordur!' dedi. Sesi yine bir fısıltı gibi çıkıyordu ve kesik kesik konuşuyordu. 'Ben yapıldığımda bile yaşlıydım, oysa sen kusursuzsun mavi gözlü Lelio'm. Sahne ışıkları olmadığında daha bile güzelsin.'

Uzun beyaz eliyle yine saçlarımla oynuyor, tutam tutam saçlarımı kaldırıp iç çekerek bırakıyordu.

'Ağlama Kurtöldürücü,' dedi. 'Sen seçildin, ve bu gece sona yaklaşırken Thespianlar Evindeki zavallı küçük başarıların önemsiz kalacaklar.'

Yine kısık kahkaha tufanı.

En azından o anda içimde hiçbir kuşku yoktu. Onu şeytan göndermişti, Tanrı ve şeytan vardı ve yalnızca birkaç saat öncesine kadar hissettiğim yalıtılmışlığın ötesinde bu karanlık varlıkların ve korkunç anlamların engin alanı uzanıyordu, ben de her nasılsa bunun içine yutulmuştum.

Yaşamım yüzünden cezalandırıldığımı açıkça görüyordum ama bu bana saçma görünüyordu. Benim gibi milyonlarca insan dünyanın son bulduğuna inanmıştı. Bunlar niçin benim başıma geliyordu? Kaçınılmaz olarak karamsar bir olanak biçimlenmeye başlamıştı kafamda. Belki de dünya eskisinden daha anlamlı değildi ve bu olanlar dehşetin bir başka türünden başka bir şey değildi...

'Tanrı adına, defol!' diye bağırdım. Şimdi Tanrıya inanmak zorundaydım. Bunu yapmalıydım. Tek ama tek umudum buydu. Haç çıkarmaya başladım.

Bir an için bana baktı. Gözlerinden öfke saçılıyordu, sonra hareketsiz kaldı.

Haç çıkarmamı seyretti. Tekrar tekrar Tanrıya seslenmemi dinle-

di.

Yalnızca gülümsüyordu. Yüzünü tiyatrolarda sahnenin üstüne asılı maskelere benzetmişti.

Bir çocuk gibi ağlayarak çırpınmaya başladım. 'Öyleyse cennette şeytan egemenmiş ve cennet aslında cehennem,' dedim ona. 'Oh, Tanrım beni terketme...' Yaşamım sırasında kısa bir süre için olsa bile sevmiş olduğum tüm azizleri çağırdım.

Yüzüme çok sert vurdu. Yana devrildim, neredeyse yataktan yere düşüyordum. Oda çevremde döndü. Şarabın ekşi tadı ağzıma geldi.

Yine parmaklarını boynumda hissettim.

'Evet, savaş Kurtöldürücü,' dedi. 'Savaşmadan cehenneme gitme. Tanrıyla alay et.'

'Alay etmem!' diye karşı çıktım.

Bir kez daha beni kendine çekti.

Kendimi bildim bileli yaptığım bütün dövüşlerden, kurtlarla dövüşümden bile daha sertçe dövüştüm onunla. Ona vurdum, tekmeledim, saçını çektim. Ama pekâlâ bir katedraldeki su oluklarıyla da dövüşüyor olabilirdim, öylesine güçlüydü.

Yalnızca gülümsüyordu.

Sonra yüzündeki tüm anlatım yok oldu. Yüzü sanki çok uzamış gibi görünüyordu. Yanakları çukurlaşmıştı, gözleri kocaman açıktı ve ağzını açtı. Alt dudağı kasıldı. Azı dişlerini gördüm.

'Kahrol, kahrol, kahrol!' diye gürlüyordum. Bana yaklaştı ve dişler etime saplandı.

Bu kez değil, bu kez değil diye çırpınıyordum. Hissetmeyecektim. Direnecektim. Bu kez ruhum için dövüşecektim.

Ama aynı şey yine oldu.

Uzaklardaki dünyanın tatlılığı ve yumuşaklığı, ve hatta vampirin çirkinliği bile garip bir biçimde benim dışımdaydı. Cama yapışmış bir böceğin bize dokunamayacağı için hiçbir iğrenme duygusu uyandırmamasına benziyordu. Sonra gongun sesini ve o inanılmaz hazzı duydum ve kendimi bütünüyle yitirdim. Bedenim yoktu, duyduğum haz bedensel bir şey değildi. Ben yalnızca haz olmuştum. Parlak rüyalar içersine kaydığımı hissediyordum.

Bir yeraltı mezarı gördüm, düzenli bir yerdi. Çok derin olmayan bir mezarın önünde beyaz bir vampir bekliyordu. Bu vampir ağır zincirlerle bağlıydı ve beni kaçıran canavar onun üzerine eğilmişti. Onun adının Magnus olduğunu ve şimdi gördüğüm rüyada henüz yaşıyor olduğunu biliyordum. Büyük bir simyacıydı. Alacakaranlık

çökmeden hemen önce bu uyuşuk vampiri toprak altından çıkarmış ve bağlamıştı.

Ve şimdi göğün ışığı yavaş yavaş sönerken Magnus çaresiz durumdaki ölümsüz tutsağından kendisini yaşayan ölülerden birine çevirecek büyülü ve lanetli kanı içiyordu. Bu ölümsüzlük hırsızlığı ihanetti. Karanlık bir Prometeus parlayan ateşi çalıyordu. Karanlıkta bir kahkaha. Yeraltı mezarının duvarlarında yankı yapan bir kahkaha. Yüzyıllar öncesinden geliyor gibi yankı yapıyordu. Ve mezarın kokusu. Sonra hiç tükenmeyecek gibi görünen ve dayanılmaz bir zevk veren kendinden geçme ve bir sona doğru yaklaşma.

Ağlıyordum. Samanların üzerine yattım ve 'Lütfen, durdurma...' dedim.

Magnus artık bana sarılmıyordu ve soluğum bir kez daha kendi soluğum olmuş, düşlerim dağılmıştı. Koyu mor bir perdeye takılmış mücevherler gibi geceyi dolduran yıldızlar yukarı doğru kayarlarken ben düşüyor, düşüyordum. 'Çok akıllıca. Ben gökyüzünün gerçek olduğunu düşünürdüm.'

Soğuk kış havası odada çok az kımıldıyordu. Yüzümde gözyaşlarını hissettim. Susuzluktan kavruluyordum.

Benden çok çok uzaklarda Magnus eğilmiş yüzüme bakıyordu. Elleri ince bacaklarının yanlarından aşağıya sallanıyordu.

Kımıldamaya çalıştım. Kıvranıyordum. Bütün bedenim susamıştı.

'Ölüyorsun, Kurtöldürücü,' dedi. 'Mavi gözlerindeki ışık yaz günlerinin geçişi gibi uzaklaşıyor...'

'Hayır, lütfen...' Bu susuzluk dayanılmazdı. Ağzım açılmış, sırtım geriye bükülmüştü. Ve sonunda en son dehşet, ölümün kendisi gelmişti.

'İşte bunu çocuk,' dedi. Yüzü artık sırıtan bir maske değildi baştan sona şefkat doluydu. Neredeyse insana benziyordu, neredeyse doğal olarak yaşlanmış bir insan gibiydi. 'İşte ve elde edeceksin,' dedi.

Çocukluğumun bütün pınarlarından akan suları görüyordum. 'Yardım et. Lütfen.'

'Sana tüm suların suyunu vereceğim,' dedi kulağıma ve artık hiç de beyaz gibi görünmüyordu. Yalnızca yanımda oturan yaşlı bir adamdı. Yüzü insan yüzüydü ve neredeyse üzgün görünüyordu.

Gülümsemesini ve merakla kalkan kaşlarını gözlerken bunun doğru olmadığını biliyordum. O insan değildi. Aynı eski canavardı, yalnızca şimdi içi benim kanımla doluydu.

'Tüm şarapların şarabı,' dedi soluk alırken. 'Bu benim Bedenim,

bu benim Kanım.' Sonra kolları bana dolandı. Beni kendine çekti ve ondan yayılan büyük bir sıcaklık hissettim. Yalnızca kanla değil ama benim için sevgiyle dolmuş görünüyordu.

'İste bunu, Kurtöldürücü, o zaman sonsuza dek yaşayacaksın,' dedi, ama sesi kaygılı ve ruhsuz duyuluyordu. Bakışında uzak ve trajik bir şeyler vardı.

Başımın yana döndüğünü hissettim. Bedenim denetleyemediğim ağır ve ıslak bir şeydi. İstemeyecektim, istemeden ölecektim. Sonra öylesine korktuğum büyük umutsuzluk, ölüm denilen o boşluk önümde uzanacaktı ama yine de hayır dedim. Dehşet içinde hayır dedim. Ona, o kaosa ve dehşete boyun eğmeyecektim. Hayır, dedim.

'Tükenmeyen yaşam,' diye fısıldadı.

Başım omuzuna düştü.

'İnatçı Kurtöldürücü.' Dudakları bana dokunuyor, sıcak, kokusuz soluğunu ensemde hissediyordum.

'İnatçı değil,' diye fısıldadım. Sesim öylesine zayıflamıştı ki beni duyup duymadığını merak ettim. 'Yürekli. İnatçı değil.' Bunu söylememek anlamsız göründü. Gurur şimdi ne anlama geliyordu ki? Şimdi anlamı olan bir şey var mıydı? Üstelik inatçı öylesine sıradan, öylesine acımasız bir sözdü ki.

Sağ eliyle tutarak yüzümü yukarı kaldırdı, sol elini kaldırıp kendi boğazını tırnaklarıyla yırttı.

Bedenim dehşetle kasılıp ikiye bükülmüştü, ama yüzümü yaraya yapıştırdı ve 'İç,' dedi.

Kendi kulaklarımı sağır edici bir çığlık attığımı duydum. Yaradan akan kan kurumuş ve çatlamış dudaklarıma değdi.

Susuzluğum neredeyse kulaklarımı çınlatır olmuştu. Dilim kanı yaladı ve bir girdaba yakalandığımı hissettim. Ağzımı açıp yaranın üzerine yapıştırdım. Büyük kaynaktan bütün gücümle çekmeye başladım. Bunun benim susuzluğumu şimdiye dek hiçbir şeyin doyurmadığı denli doyuracağını biliyordum.

Kan, kan, kan. Bu yalnızca susuzluğumun kuru hışırtısını geçirmekle kalmıyordu, tüm isteklerimi, tüm yoksunluğumu, sefilliğimi ve açlığımı da dindiriyordu.

Ağzım daha kocaman açıldı, ona daha da yapıştım. Kanın boğazımdan aşağı akışını hissediyordum. Bana dayadığı başını hissediyordum. Kollarının beni sıkı sıkıya sardığını hissediyordum.

Ona dayanmıştım. Kaslarını, kemiklerini, ellerini hissediyordum. Bedenini tanıyordum. Yine de içime yayılan bir uyuşukluk ve bu

uyuşukluğun içine işleyen her yeni duygu dalgasında bir ürperti duyuyordum. Duygu dalgaları içime işledikçe bu uyuşukluk giderek artıyor ve daha keskin oluyordu, hissettiğim şeyi neredeyse görebiliyordum.

Ama yine de içtikçe içime dolan tatlı, güzelim kan hepsinden üstündü.

Düşünebildiğim tek şey daha fazlası, bu koyu sıvıdan daha da fazlasıydı. Sanki içime bir ışık dolduğunu hissediyordum. Bu kırmızı ırmak göz kamaştırıcı bir parlaklıktaymış gibi görünüyordu ve yaşamımın tüm umutsuz isteklerini binlerce kez doyuruyordu.

Ama yapıştığım iskelet gibi beden altımda zayıf düşmeye başlamıştı. Soluğunun zayıfladığını duyabiliyordum. Yine de beni durdurmuyordu.

Onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Magnus, benim dünya dışı efendim, ne denli iğrenç görünsen de seni seviyorum, seviyorum. Her zaman istediğim, istediğim ve hiçbir zaman elde edemediğim şey buydu ve sen onu bana verdin.

Eğer bunu sürdürürsem öleceğimi hissettim, sürdürdüm ve ölmedim.

Ama birdenbire sevgiyle omuzlarımı okşayan ellerinin o korkunç gücüyle beni geri ittiğini hissettim.

Uzun ve acıklı bir çığlık attım. Çığlığımdaki acı beni şaşkınlığa düşürdü. Ama o beni ayağa kaldırıyordu. Hâlâ bana sarılıyordu.

Çok çok aşağılarda yıldızların soluk ışığında donuk donuk parlayan ağaçlarla kaplı bir tepenin karanlık zirvesi uzanıyordu.

Bunun ötesinde küçük ışıkları karanlığa değil ama yumuşak mor bir sise gömülü kent vardı. Işıltılar saçan kar eriyordu. Evlerin çatıları, kuleler, duvarlar, eflatun, leylak rengi ve pembe sayısız yüzey.

Metropol her yöne uzanıyordu.

Gözlerimi kısıp baktığımda milyonlarca pencereden saçılan mini mini ışıkları görüyordum ve sanki bu yetmezmiş gibi pencerelerin derinliklerinde insanların hareketlerini bile görebiliyordum. Mini mini sokaklarda mini mini ölümlüler yürüyorlardı. Gölgelerde elleri ve başları birbirine değenler, yalnız bir adam, rüzgârlı çan kulesine tırmanan minicik bir nokta. Gecenin mozağinde milyonlarca ruh. Sayısız insan sesinin yumuşak mırıltısı havada zayıflayarak kulağıma ulaşıyordu. Ağlamalar, şarkılar, müziğin incecik titreşimleri, çanların ağır vuruşları.

İnledim. Esinti saçlarımı uçuruyordu. Ağlarken kendi sesim kulağıma şimdiye dek hiç duymadığım bir ses gibi geliyordu.

Kent bulanıklaştı. Gözümün önünden silinmesine izin verdim. İçinde kaynaşan milyonlar yeniden leylak rengi gölgelerin ve sönen ışığın engin ve gözalıcı oyunları içersinde yittiler.

'Oh, sen ne yaptın, bana neler vermişsin!' diye fısıldadım.

Sözcüklerim birbirlerini izlemekten çok hepsi bir arada koşuyor gibi görünüyorlardı, ta ki sonunda tüm haykırışım dehşetimi ve sevincimi daha da arttıran yüksek ve kesiksiz tek bir ses oluncaya dek.

Eğer bir Tanrı vardıysa artık bunun önemi yoktu. O gizleri çok çok önceleri yağmalanmış, ışıkları çoktan sönmüş can sıkıcı ve ürkütücü bir evrenin parçasıydı. Benim içinde bulunduğum yer ise çevresinde gerçekten karmaşık olan her şeyin dönüp durduğu bir yerdi, burası yaşamın çarpan yüreğinin kendisiydi. Ah, bu karmaşıklığın çekiciliği, orada olma duygusu...

Arkamda canavarın ayaklarının taşların üzerinde sürtündüğü duyuluyordu.

Arkamı döndüğümde bembeyaz, kanı tükenmiş ve sanki kendisi değil de yalnızca dış kabuğu kalmış gibiydi. Gözlerinde kan kırmızısı yaşlar vardı, bana uzanırken acı çekiyora benziyordu.

Onu kucaklayıp göğsüme dayadım. Ona duyduğum sevgiyi şimdiye dek hiç kimseye duymamıştım.

'Ah, görmüyor musun?' diye fısıldadı zayıf sesiyle, 'Karanlık Armağanı benden devralması için seçilen varisim on ölümlüden daha güçlü ve yürekli. Bir bilsen nasıl bir Karanlık Çocuğu olacaksın.'

Göz kapaklarını öptüm. Yumuşak siyah saçlarını ellerime aldım. Benim için o iğrenç bir şey değildi şimdi, yalnızca tuhaf ve beyazdı ve belki de aşağılarda iç çeken ağaçlardan ya da beni millerce öteden çağıran titrek haykırıştan daha derin bir sesle doluydu.

Çökük yanakları, uzun boynu, zayıf bacakları... bunlar onun doğal parçalarından başka bir şey değildi.

'Hayır, acemi çaylak,' diye içini çekti. 'Öpücüklerini dünyaya sakla. Benim zamanım geldi ve şimdi bana yalnızca tek bir şey borçlusun. Şimdi beni izle.'

3

Beni dönen bir merdivenden aşağı indirdi. Gördüğüm her şey

dikkatimi çekiyordu. Kabaca şekil verilmiş taşlardan ışık saçılıyor gibi görünüyordu, karanlıkta oraya buraya fırlayan farelerde bile garip bir güzellik vardı.

Sonra kalın demir sürgülü tahta bir kapıyı açtı ve anahtarlarının asılı olduğu ağır halkayı elime verip beni büyük ve boş bir odaya soktu.

'Söylediğim gibi, şimdi sen benim varisimsim,' dedi. 'Bu ev ve bütün hazinem senin olacak. Ama ilkin sana söylediklerimi yapacaksın.'

Demirli pencerelerden ay ışığında parlayan bulutların uçsuz bucaksız manzarası görünüyordu ve yine sanki kollarını iki yana açmışa benzeyen kentin yumuşacık titreşen ışıklarını gördüm.

'Ah, daha sonra tüm bu gördüklerinden kendi payını alabilirsin,' dedi. Yerin ortasında duran kocaman bir odun yığınının önünde durup bana doğru döndü.

'Dikkatle dinle,' dedi. 'Çünkü seni terketmek üzereyim.' Aldırmaz bir tavırla odunları gösterdi. 'Ve bilmen gereken şeyler var. Şimdi sen ölümsüzsün. Doğan çok geçmeden seni ilk insan kurbanına götürecek. Hızlı davran ve acıma. Ama tadı ne denli güzel gelirse gelsin, kurbanının yüreği durmadan önce kan içmeyi kes.

'Önündeki yıllarda bu büyük anı hissedecek denli güçlü olacaksın, ama şimdilik bardağı tam boşalmadan hemen önce bırak, yoksa gururun sana çok pahalıya patlar.'

'Ama niçin beni bırakıyorsun!' diye umutsuzca sordum. Ona yapışmıştım. Kurbanlar, acıma, kan içme ... Bu sözcüklerle neredeyse fiziksel olarak darbeler yediğimi hissediyordum.

Elimden öylesine kolayca sıyrıldı ki hareketinden parmaklarım acımıştı. Şaşkın biçimde onları ovuşturmaya başladım. Ellerimdeki acı ölümlü acılara benzemiyordu.

Oysa o durmuş karşı duvardaki taşları gösteriyordu. Çok büyük bir taşın yerinden çıkarılmış olduğunu ve çevresindeki yüzeyden bir metre ötede durduğunu gördüm.

'O taşı yakala,' dedi. 'Ve duvardan dışarı çıkar.'

'Ama yapamam ki,' dedim. 'Kimbilir ne kadar ağırdır.'

'Çek onu dışarı!' Kemikli uzun parmaklarından biriyle taşı gösterirken yüzünde öyle bir anlatım vardı ki dediğini yapmaya çalıştım.

Büyük bir şaşkınlıkla taşı kolayca kımıldatabildiğimi gördüm. Taşın arkasında birinin emekleyerek içine girebileceği kadar büyük karanlık bir açıklık vardı.

Kuru bir kahkahayla güldü ve başını salladı.

'Burası, oğlum, benim hazineme giden yol,' dedi. 'Hazinemle ve

yeryüzünde sahip olduğum her şeyle ne istersen yap. Ama şimdi bana söz vermen gerekiyor.'

Sonra odunlardan iki ince dal kopardı ve bunları birbirine öylesine hızlı sürttü ki çok geçmeden parlak alevlerle yanıyorlardı.

Dalları yığının üzerine attı, odunların arasındaki katran ateşin hemen büyümesini sağladı. Alevlerden yuvarlak tavana ve taş duvarlara çok güçlü bir ışık düşüyordu.

Nefesim kesildi ve bir adım geri çekildim. Sarı ve turuncu rengin parıltısı beni büyülemiş ve korkutmuştu, oysa sıcağı hissetmeme karşın üzerimde bir etkisi olmamıştı. Anlamıştım. Bu ateş beni yakmazdı. Tersine sıcak çok hoştu ve ilk kez ne denli üşümüş olduğumun farkına vardım. Soğuktan üzerim buz tutmuştu ve ateş bunu eritiyordu. Neredeyse inliyordum.

Yeniden güldü. Aynı boş, hıçkırık gibi gülüş. Sonra ışığın içinde dans etmeye başladı. İnce bacakları yüzünden dans eden bir iskelete benziyordu. Kollarını başının üzerine kaldırdı, bedenini ve dizlerini bükerek ateşin çevresinde döndü durdu.

'Mon Dieu!' diye fısıldadım. Sersemlemiştim. Yalnızca bir saat öncesine dek onu böyle dans ederken görmek beni dehşete düşürürdü, ama şimdi kıvılcımların ışığında beni adım adım arkasından sürükleyen bir hayaletti. Ateş yırtık pırtık saten giysilerinin, pantolonunun üzerinde parlıyordu.

'Ama beni bırakamazsın!' Yalvardım. Düşüncelerimi temiz tutmaya, söylediği şeyleri anlamaya çalışıyordum. Sesim kulağıma korkunç geliyordu. Sesimi alçaltmaya, yumuşatmaya, biraz daha olması gerektiği gibi yapmaya çalıştım. 'Nereye gideceksin ki!'

O zaman en yüksek kahkahasını attı, kalçalarına vurup dans ederken giderek benden uzaklaşmaya başladı. Ellerini sanki kucaklayacakmışçasına ateşe uzatmıştı.

En kalın kütükler ancak şimdi yanmaya başlıyorlardı. Kocaman oda kilden yapılmış dev bir fırına benzemişti, pencerelerinden dumanlar püskürüyordu.

'Ateşe değil.' Geriye çekildim, kendimi duvara yapıştırdım. 'Ateşin içine giremezsin!'

Korkuya yenik düşüyordum, bütün sesler ve görüntülere yenik düşüyordum. Şimdiye dek bildiğim bütün duygulardan ayrı bir şeydi. Buna direnemez ya da reddedemezdim. Yarı hıçkırıyor yarı çığlık atıyordum.

'Oh, evet, girebilirim,' diye güldü. 'Evet, yapabilirim bunu!' Başını arkaya attı ve kahkahaları homurtulara dönüştü. 'Ama şimdi sıra

sende yavru kuş,' dedi. Önümde durmuş ve yine parmağını bana uzatmıştı. 'Şimdi söz vereceksin. Gel buraya benim yürekli Kurtöldürücüm. Biraz ölümlü onuru göstermen gerekiyor, yoksa yüreğim ikiye parçalansa bile seni ateşe atıp kendime başka bir varis bulurum. Yanıt ver bana!'

Konuşmaya çabaladım. Başımı salladım.

Keskin ışığın altında ellerimin beyaz olduklarını görebiliyordum. Alt dudağıma neredeyse beni bağırtacak denli güçlü bir ağrı saplandı.

Dişlerim şimdiden büyüyorlardı! Dişlerimi hissediyordum, panik içinde yüzüne baktım, ama sanki benim dehşetim hoşuna gidiyormuş gibi bana yan yan bakıyordu.

'Şimdi, ben yanıp kül olduktan sonra,' dedi bileğimi yakalayıp, 've ateş söndükten sonra, külleri ortalığa saçmalısın. Dinle beni küçüğüm. Külleri dağıt, yoksa geri dönebilirim ve bunun hangi biçimde olacağını düşünmeye bile cesaret edemiyorum. Ama şu sözlerime kulak ver. Eğer şimdi olduğumdan da çirkin olarak geri dönmeme izin verirsen senin peşine düşerim ve benim kadar korkunç görünene dek yakarım seni. Duyuyor musun?'

Yanıt vermek elimden gelmiyordu hâlâ. Bu korku değildi, cehennemdi. Dişlerimin büyüdüğünü, bütün bedenimin karıncalandığını hissediyordum. Çılgınca başımı salladım.

'Ah, evet.' Gülümserken o da başını sallıyordu. Ateş arkasındaki tavanı yalıyor, ışık yüzünün kenarlarında parlıyordu. 'Senden istediğim şey yalnızca bana acıman. Gideyim ki eğer bir cehennem varsa gidip onu bulabileyim, yoksa da hakkım olmayan tatlı bir uykuya dalabileyim. Eğer bir Karanlıklar Prensi varsa o zaman sonunda onu gözlerimle göreceğim ve yüzüne tüküreceğim.

'Onun için sana emrettiğim gibi yanık şeyleri çevreye saç ve bunu yerine getirdiğinde sana gösterdiğim alçak girişten benim yattığım yere git. İçeri girdiğinde taşı arkandan yerine yerleştirmeye çok dikkat et. İçerde benim tabutumu bulacaksın. Gündüzleri kendini bu kutuya kilitlemen gerekiyor yoksa güneşin ışığı seni yakıp kömüre çevirir. Sözlerime dikkat et, dünya yüzünde güneşten ve şimdi önünde gördüğün gibi alevlerden başka hiçbir şey yaşamını sonlandıramaz ve o zaman bile ancak ve ancak küllerin çevreye saçılırsa yaşamın biter.'

Yüzümü ondan ve alevlerden uzağa çevirdim. Ağlamaya başlamıştım, hıçkırmamı engelleyen tek şey ağzımı kapatan eldi.

Beni ateşin yanına doğru çekti, sonunda yerinden çıkarılan taşın

yanında duruyorduk ve parmağı yine taşı gösteriyordu.

'Lütfen, benimle kal, lütfen,' diye yalvardım. 'Birazcık olsun, yalnızca tek bir gece, sana yalvarıyorum!' Yine sesimin yüksekliği beni dehşete düşürdü. Bu benim sesim değildi. Kollarımı ona doladım. Sıkıca sarıldım. Çöküк, beyaz yüzü benim için anlatılamaz ölçüde güzeldi, kara gözleri dünyanın en garip anlatımıyla doluydu.

Işık saçlarında ve gözlerinde pırıltılar saçıyordu, sonra yine ağzına bir palyaço gülüşü kondurdu.

'Ah, açgözlü oğul,' dedi. 'Önünde bütün bir dünya ve ölümsüzlüğün olması yetmiyor mu? Hoşçakal küçüğüm. Söylediğimi yap. Külleri unutma! Ve bu taşın ötesinde, iç bölmede kendini geliştirmen ve ilerletmen için sana gerekecek her şeyi bulacaksın.'

Onu elimden kaçırmamaya çabaladım ama kulağımın dibinde alçak bir sesle gülüyor ve gücümden duyduğu hoşnutluğu anlatıyordu. 'Mükemmel, mükemmel,' diye fısıldadı. 'Şimdi, doğanın sana verdiği armağanlarla sonsuza dek yaşa güzel Kurtöldürücü ve bütün bunlara benim eklediğim hiç de doğal olmayan armağanları da kendi başına keşfet.'

Beni iterek kendisinden uzaklaştırdı. Sonra alevlerin ortasına doğru öylesine yükseğe ve öylesine uzağa atladı ki uçuyormuş gibi göründü bir an.

İnişini gördüm. Ateşin giysilerini yakaladığını gördüm.

Ağzı bir meşaleye dönmüş gibi göründü ve sonra birdenbire gözleri kocaman açıldı ve alevlerin ışığında ağzı kocaman karanlık bir mağaraya dönüştü. Kahkahası öylesine kulak tırmalayıcı bir yüksekliğe çıktı ki kulaklarımı kapadım.

Alevlerin arasında ellerinin ve ayaklarının üstünde aşağı yukarı zıplıyor gibi görünüyordu ve birden çığlıklarımın onun kahkahasını boğduğunu farkettim.

Örümcek ayağı gibi siyah kolları ve bacakları yükseldi, indi, yükseldi indi ve birden bire pörsüyüp sarktılar. Ateş parladı, gürledi. Ateşin ortasında korlardan başka bir şey göremez oldum.

Yine de bağırmayı sürdürdüm. Dizlerimin üstüne kapandım, ellerimle gözlerimi örttüm. Ama kapalı göz kapaklarımın arasından yine de görebiliyordum. Birbiri ardına dev patlamalarla çevreye kıvılcımlar saçılıyordu, sonunda alnımı taşlara dayadım.

4

Sanki taşın üzerinde yıllarca yatmış ve ateşin sonuna kadar yanıp, kömürleşmiş parçalara dönmesini izlemiş gibiydim.

Oda serinlemişti. Açık pencereden dondurucu bir rüzgâr esiyordu. Ağladım, ağladım. Kendi hıçkırıklarım kulaklarımda yankılanıp büyüyordu, öyle ki sonunda bu sese dayanamaz oldum. Bu durumda her şeyin, hatta hissettiğim sefilliğin bile gerçekte olduğundan çok daha büyük göründüğünü bilmenin hiçbir yararı yoktu.

Zaman zaman dua ettim yine. Bağışlanmak için yalvardım, ne için bağışlanacağımı söyleyemiyor olsam da. Kutsal Anneye, azizlere dua ettim. Ayetleri yineleyerek o kadar çok mırıldandım ki sonunda anlamsız tekerlemelere dönüştüler.

Sonra taşların üzerine uzandım, artık dualar mırıldanmıyordum ama güçlü olan, kutsal olan, varolan ya da olmayan her şeye her türlü adla kopuk kopuk yakarıyordum. Beni burada yalnız bırakmayın. Beni terketmeyin. Cadıların yerindeyim. Burası cadıların yeri. Bu gece düştüğümden de daha aşağılara düşmeye bırakmayın beni. Bunun olmasına izin vermeyin... Lestat, uyan.

Ama sürekli olarak Magnus'un sözlerini duyuyordum. Eğer bir cehennem varsa cehennemi bulmak için...Eğer bir Karanlıklar Prensi varsa...

Sonunda ellerimin ve dizlerimin üzerinde doğruldum. Kafamda bir hafiflik, delilik hissediyordum ve başım döner gibiydi. Ateşe baktığımda onu yeniden canlandırabileceğimi gördüm ve kendimi ateşe doğru attım.

Ama bunun vereceği acıları hayal etmek için kendimi zorlasam da böyle bir şey yapmaya hiç niyetimin olmadığını biliyordum.

Eninde sonunda, niye böyle bir şey yapacaktım ki? Cadıların yazgısını hak etmek için ne yapmıştım? Bir an için bile cehennemde olmayı istememiştim. Yalnızca Karanlıkların Prensi her kimse onun yüzüne tükürmek için oraya gitmeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Tersine, eğer lanetlenmiş bir şeysem, o zaman bırak o itoğlu it beni almaya kendisi gelsin! Gelsin ve bana niçin acı çekmemin gerektiğini anlatsın. Gerçekten de bilmek isterdim.

Hiçliğe gelince, eh, onun için biraz daha bekleyebilirim. Bunun üzerine en azından bir süre düşünebiliriz...

Yavaş yavaş üzerime alışılmadık bir dinginlik çöküyordu. Karanlıktı, acı ve büyüyen bir şaşkınlıkla doluyordum.

Artık insan değildim.

Yere çömelmiş, bunları düşünüp yavaş yavaş sönen korlara bakarken içimde inanılmaz büyüklükte bir güç toplanıyordu. Çocukça hıçkırıklar ağır ağır kesildi. Derimin beyazlığını, iki hain küçük dişin sertliğini ve tırnaklarımın karanlıkta cilalanmış gibi parlamasını incelemeye başladım.

Bedenimdeki bütün eski tanıdık ağrılar uzaklaşıyordu. Dumanı tüten odunlardan gelen sıcaklık hoşuma gidiyordu, sanki üzerime örtülen ya da bana sarılan bir şey gibiydi.

Zaman geçti; yine de geçmedi.

Odada dolaşan havadaki her değişiklik bir okşamaydı. Uzaklardaki yumuşak ışıklı kentten saat başını gösteren çan seslerinin korosunu duyduğumda bunlar ölümlü zamanın geçişini göstermiyorlardı benim için. Yalnızca tertemiz bir müzikti ve şaşkınlıktan ağzım açık bulutların geçip gidişini seyrediyordum.

Ama göğsümde yeni bir ağrı hissetmeye başladım. Çok sıcak ve keskin bir ağrıydı bu.

Damarlarımın içersinde ilerliyor, başımın çevresinde yoğunlaşıyor, sonra da karnımda ve barsaklarımda toplanıyor gibi hissediyordum. Gözlerimi kıstım, başımı bir yana eğdim. Bu ağrıdan korkmadığımı farkettim, onu hissederken daha çok dinliyor gibiydim.

Sonra ağrının nedenini gördüm. Dışkım küçük bir sağnak biçiminde beni terkediyordu. Bunu denetlemenin elimden gelmediğini gördüm. Yine de pisliğin giysilerimi kirlettiğini gördüğümde bu beni iğrendirmedi.

Odaya giren fareler küçücük, sessiz ayaklarıyla bu pisliğe yaklaştıklarında onlar bile beni iğrendirmedi.

Bu şeyler bana dokunamazlardı. Çevremde yığışsalar ve dışkıyı yemekle uğraşsalar bile bana dokunamazlardı.

Aslında karanlıkta hiçbir şeyin, mezarın en yapışkan böceklerinin bile bende iğrenme yaratabileceklerini düşünemiyordum. Bırak ellerimde ve yüzümde dolaşsınlar, artık bunun önemi yok.

Böyle şeylerden sinip ürken dünyanın parçası değildim. Başkalarını sindiren o karanlık türün bir parçası olduğum aklıma gelince gülümsedim. Yavaş yavaş ve büyük bir hazla güldüm.

Yine de üzüntüm benden tümüyle uzaklaşmamıştı. Bir düşünce gibi asılı kalmıştı ve bu düşüncenin içinde saf bir gerçeklik vardı.

Ben gittim. Ben bir vampirim. Yaşayabilmem için bir sürü insan ölecekler. Yaşayabilmek için onların kanını içeceğim ve Nicolas'ı bir daha hiç ama hiçbir zaman görmeyeceğim, annemi de, tanıdığım ve sevdiğim başka insanları da, insan ailemden başka hiç kimseyi de

görmeyeceğim. Kan içeceğim. Ve sonsuza dek yaşayacağım. Olacak olan tam bu. Ve olacak olan daha yalnızca başlıyor, yeni doğdu. Bunu ortaya çıkaran emek şimdiye dek hiç bilmediğim güzellikte bir kendinden geçmeydi.

Ayağa kalktım. Kendimi hafiflemiş, güçlü ve garip biçimde uyuşmuş hissediyordum. Sönmek üzere olan ateşin yanına gittim ve yanık kütüklerin arasından geçtim.

Hiçbir kemik yoktu. Sanki canavar eriyip dağılmış gibiydi. Ellerimle toparlayabildiğim külleri pencereye götürdüm ve rüzgâr onları yakaladığında Magnus'a, 'Elveda,' diye mırıldandım.

Beni duyabiliyor muydu acaba?

Sonunda geriye yalnızca kömürleşmiş kütükler kaldı. Kurumları ellerimle sildim ve tozlarını karanlığa üfledim.

İç odayı inceleme zamanı gelmişti.

5

Taş önceden gördüğüm gibi kolayca yerinden kımıldadı. İç tarafında içerden çekip kapayabilmem için bir kanca vardı.

Ama dar ve karanlık geçide girmek için karnımın üstüne yatmam gerekiyordu. Dizüstü çömeldim, geçidin içine göz gezdirdim. Sonunda hiçbir ışık görünmüyordu. Görünüşünü beğenmemiştim.

Eğer şimdi bir ölümlü olmuş olsaydım hiçbir şeyin beni böyle bir geçitte sürünmeye zorlayamayacağını biliyordum.

Ama yaşlı vampir güneşin de ateş kadar kesin biçimde beni yok edeceğini bana yeterince açık olarak anlatmıştı. Tabuta gitmem gerekiyordu. Korkunun bir tufan gibi geri geldiğini hissettim.

Yere dümdüz uzandım ve bir yılan gibi geçidin içine doğru süründüm. Korktuğum için başımı yukarı kaldıramıyordum. Geri dönüp taştaki kancayı yakalamak için hiç yer yoktu. Ayağımı kancaya takıp ileri doğru sürünmem ve kayayı arkamdan çekmem gerekiyordu.

Tam bir karanlık. Yalnızca dirseklerimin üzerinden birazcık doğrulabilmeme yetecek kadar yer vardı.

Soluğum kesildi, içimi korku sardı, başımı kaldıramamak düşüncesi beni neredeyse deliye döndürmüştü, sonunda başımı taşa çarp-

tım ve sızlayarak kımıldamadan yattım.

Ama ne yapmam gerekiyordu? Tabuta erişmeliydim.

Böylece kendime mızıldanmayı kesmeyi söyleyerek sürünmeye başladım. Gittikçe hızlanıyordum. Taşlar dizlerimi sıyırıyordu. Ellerim kendimi ileri çekecek girinti çıkıntılar arıyordu. Yeniden başımı panik içinde kaldırmamaya uğraşırken gösterdiğim çabadan boynum gerilmiş, ağrıyordu.

Sonunda başım birden bire karşısında katı taşı hissettiğinde onu bütün gücümle ittim. Soluk bir ışık içeri süzülürken taşın yuvarlandığını hissettim.

Geçitten yuvarlanarak çıktım ve kendimi küçük bir odada buldum.

Tavan alçak ve yuvarlaktı, yüksek pencere dardı ve önünde demir parmaklıklar vardı. Ama gecenin tatlı, mor ışığı karşı duvarın içine oyulmuş büyük bir ocağı ve yanında yakılmaya hazır bir odun kümesini aydınlatıyordu. Pencerenin altında taştan yapılmış eski bir lahit vardı.

Kırmızı, kürk astarlı kadife pelerinim lahitin üzerinde duruyordu. Kaba bir sıranın üzerinde altın ve İtalyan ipeği ile işlenmiş muhteşem bir giysi gözüme çarptı. Yanında kırmızı ipek bir pantolon, beyaz ipek çoraplar ve kırmızı topuklu ayakkabılar vardı.

Saçlarımı yüzümden arkaya attım, üst dudağımdaki ve alnımdaki teri sildim. Terim kanlıydı. Ellerime bakıp bunu gördüğümde garip bir heyecan hissettim.

Ah, ben neyim, diye düşündüm, ve gelecekte neler olacak? Uzun bir an boyunca bu kana baktım sonra parmaklarımı yaladım. İçimde capcanlı bir haz duydum. Ocağa doğru gidecek kadar kendimi toparlamam biraz zaman aldı.

Yaşlı vampirin yaptığı gibi iki çıra parçası aldım, bunları hızla ve sertçe birbirlerine sürünce onlardan alev yükseldiğinde neredeyse ortadan kaybolduklarını gördüm. Bunda hiçbir büyü yoktu, yalnızca ustalık gerekiyordu. Ateşte ısınınca kirli elbiselerimi çıkardım ve gömleğimle üzerimdeki en son insan dışkısı artıklarını sildim, sonra hepsini ateşe attım ve yeni giysilerimi giydim.

Kırmızı, göz kamaştırıcı kırmızı. Nicolas'ın bile böyle giysileri yoktu. Bunlar Versailles Sarayına yaraşır giysilerdi. İşlemelerin arasına inciler, küçücük yakutlar örülmüştü. Gömleğin danteli Valenciennes danteliydi, bunu yalnızca annemin gelinliğinde görmüştüm.

Kurt pelerinini omuzlarıma koydum. Eklemlerimdeki beyaz soğuğun geçmiş olmasına karşın kendimi buzdan oyulmuş bir yaratık gi-

bi hissediyordum. Gülümsememin sert, donuk bir pırıltı olduğunu hissediyordum. Giysilerimi ellerimle yoklamaya ve görmeye çalıştığımda kendimi çok yavaş buluyordum.

Ateşin ışığında tabuta baktım. Ağır kapağının üzerine yaşlı bir adam kabartması oyulmuştu ve bunun Magnus olduğunu hemen anladım.

Ama burada dingin biçimde yatıyordu, palyaço ağzı kapalıydı, gözleri yumuşak bir bakışla tavanı seyrediyordu, saçları derin dalgalı ve bukleli düzenli bir yele gibiydi.

Bu şeyin üç yüz yaşında olduğu kesindi. Elleri göğsüne kavuşturulmuş olarak yatıyordu, giysilerinin uzun eteği vardı ve birisi taşa oyulmuş olan kılıcın sapını ve kınının bir parçasını kırmıştı.

Belirsiz bir süre bunları seyrettim. Oldukça büyük çabayla ve dikkatle koparılmış oldukları belliydi.

Birisinin uzaklaştırmaya çalıştığı şey bir haç mıydı acaba? Ellerimi üzerinden geçirdim. Kuşkusuz hiçbir şey olmadı. Zaten tüm o duaları mırıldandığımda da bir şey olmamıştı ki. Sonra tabutun yanındaki tozların üzerine elimle bir haç çizdim.

Yine hiçbir şey olmadı.

Sonra haçın yanına İsa'nın bedenini, kollarını, diz kapaklarını, öne eğilmiş başını gösterecek birkaç çizgi ekledim. 'Efendi Mesih İsa' yazdım, bunlar adım dışında yazabildiğim tek şeydi. Yine bir şey olmadı.

Huzursuz gözlerle zaman zaman sözcükl re ve küçük haça bakarken tabutun kapağını kaldırmaya çalıştım.

Yeni gücümle bile bu iş kolay değildi. Hiçbir ölümlü insan bunu yalnız başına yapamazdı.

Ama asıl kafamı karıştıran şey karşılaştığım güçlüğün büyüklüğüydü. Sınırsız gücüm yoktu ve yaşlı vampirin gücüne sahip olmadığım kesindi. Şimdiki gücüm herhalde üç ya da dört adamın gücüne eşitti. Hesaplamak olanaksızdı.

O anda bana bu müthiş etkileyici göründü.

Tabutun içine baktım. Gölgelerle dolu dar bir yerden başka bir şey değildi. Kendimi burada yatarken düşünemiyordum. Kapağın kenarına kazınmış Latince sözcükler vardı ve bunları okuyamıyordum.

Bu çok canımı sıktı. Sözcüklerin orada olmamasını istedim. Magnus'a duyduğum özlem ve çaresizlik duygusu üstüme çökmeye başlamıştı. Beni bıraktığı için ondan nefret ediyordum! Birdenbire Magnus tam ateşe sıçramadan önce onu sevmemdeki ironiyi farkettim. Kırmızı giysileri gördüğümde ona sevgi duymuştum.

Şeytanlar birbirlerini severler mi? Cehennemde kol kola dolaşıp birbirlerine 'Ah, sen benim dostumsum, seni öyle seviyorum ki,' türünden sözler söylerler mi? Aslında bu benim için oldukça ilgisiz entelektüel bir soruydu çünkü cehenneme inanmıyordum. Ama bu kötülük kavramı ile ilgili bir soruydu öyle değil mi? Cehennemdeki tüm yaratıkların birbirlerinden nefret ettikleri düşünülür, tıpkı tüm kurtarılmışların ayırd etmeksizin bütün lanetlenmişlerden nefret etmeleri gibi.

Bunu tüm yaşamım boyunca böyle bilmiştim. Çocukken benim cennete annemin de cehenneme gidebileceğimiz ve annemden nefret etmem gerekebileceği düşüncesi beni dehşete düşürürdü. Ondan nefret edemezdim ki. Peki ya ikimiz de cehennemde olursak ne olacaktı?

Pekâlâ, şimdi biliyorum. İster cehenneme inanayım isterse inanmayayım vampirler birbirlerini sevebilirler, şeytana adanmış olmak birisini sevmeye son vermez. Ya da en azından o kısa anda bana öyle göründü. Ama ne olur yeniden ağlamaya başlamayayım. Tüm bu gözyaşlarına dayanamıyorum.

Gözlerimi tabutun başında yarı yarıya gizlenmiş büyük tahta sandığa çevirdim. Kilitli değildi. Açtığım zaman küflenmiş tahta kapağı neredeyse menteşelerinden kopup düşecekti.

Yaşlı efendimin bana hazinesini bıraktığını söylemesine karşın orada gördüklerim karşısında dilim tutuldu. Sandık tıka basa değerli taşlar, altın ve gümüşle doluydu. Sayısız elmas yüzükler, kolyeler, inci dizileri, altın külçeleri, paralar, yüzlerce ve yüzlerce değerli ıvır zıvır vardı.

Ellerimi yavaşça yığının üzerinde gezdirdim, sonra içlerinden bir avuç alıp havaya kaldırdım. Işık yakutların kırmızısının ve zümrütlerin yeşilinin üzerinde parlıyordu. Düşümde bile görmediğim renk kırılmaları, hesaplanamayacak bir zenginlik gördüm. Bu masallarda krala fidye olarak Karaib korsanlarına verildiği söylenen sandıktı.

Ve şimdi benimdi.

Yavaş yavaş inceledim. Kişisel ve eskimeye yatkın eşyalar saçılmıştı aralarına. Saten maskeler altın çerçeveleri içinde küflenmişti, takılar ve küpeler dantel mendillere, kumaş parçalarına takılmışlardı. Üzerinde altın çanlar asılı deri bir koşum kayışı, bir yüzüğün içinden geçirilmiş küflenmiş bir dantel parçası, düzinelerle enfiye kutusu, kadife kurdele rulolar vardı.

Magnus bunların tümünü kurbanlarından mı almıştı?

Mücevher kakmalı bir kılıcı elime aldım. Bizim zamanımız için

çok ağır bir kılıçtı. Yıpranmış bir ayakkabının yalnızca abanoz tokası sağlam kalmıştı.

Magnus'un canının istediği her şeyi aldığına kuşku yoktu. Yine de kendisi yırtık pırtık giysiler, başka bir çağdan kalma bir kostümle geziyor ve burada daha önceki yüzyıllardan bir dilencinin yaşayacağı gibi yaşıyordu. Bunu anlayamamıştım.

Ama bu hazinenin içine saçılmış başka nesneler de vardı. Göz kamaştırıcı taşlardan yapılmış tesbihler vardı ve uçlarında hâlâ haçları duruyordu! Küçük kutsal imgelere dokundum. Başımı salladım ve dudaklarımı ısırdım, bunları çalması ne kötü, demek ister gibiydim. Ama bunu aynı zamanda çok da komik bulmuştum. Üstelik Tanrının benim üzerimde hiçbir gücünün olmadığının daha öte bir kanıtıydı bunlar.

Bunları düşünüp, bunun ilk anda göründüğü denli raslantısal olup olmadığına karar vermeye çalışırken hazinenin içinden sapı inci işlemeli bir ayna aldım.

Aynaya herkesin sık sık yaptığı gibi neredeyse bilinçsizce baktım. Orada kendimi gördüm, bir adamın görünmesinin beklenebileceği gibi görünüyordum. Yalnız derim eski dostumunki gibi bembeyazdı, gözlerimin her zamanki mavisi hafifçe yanardöner mor ve kobalt karışımı bir renge dönüşmüştü. Saçlarım pırıl pırıldı, ellerimi saçlarımdan gezindirdiğimde yeni ve alışılmadık bir canlılık kazandıklarını hissettim.

Aslında aynadaki kesinlikle Lestat değildi, onun başka bir gereçten yapılmış bir kopyasıydı yalnızca! Yirmi yaşının yüzüme çizdiği birkaç çizgi de ya silinmiş ya da çok yalınlaşmıştı, yalnızca eskiden olduklarından biraz daha derinleşmişlerdi.

Aynadaki yansımamı seyrettim. Kendimi orada bulmak beni çılgına döndürmüştü. Yüzümü ovdum, hatta aynayı ovdum ve ağlamamak için dudaklarımı sıktım.

Sonunda gözlerimi kapadım, yeniden açtım ve aynadaki yaratığa çok kibarca gülümsedim. O da gülümsedi. Tamam bu Lestat'tı. Yüzünde kötü niyetli hiçbir şey yoktu. Pekâlâ çok kötü niyetli bir şey yoktu. Yalnızca eski haylazlığı ve taşkınlığı vardı. Aslında bu yaratık bir melek bile olabilirdi, yalnızca gözleri yaşla dolduğunda bu gözyaşları kırmızıydı ve bütün imge kırmızıya boyanmıştı çünkü görüşü kırmızı olmuştu. Bir de gülümsediği zaman alt dudağına değen küçük hain dişleri vardı ki bunlar onu gerçekten korkunç gösteriyordu. Oldukça sevimli bir yüzde korkunç biçimde yanlış, korkunç bir şey.

Ama birden kendi yansımama bakmakta olduğumu farkettim! Ha-

yaletlerin ve ruhlarını cehennemde kaybedenlerin aynada hiçbir yansımaları olmadığını yüzlerce kez duymamış mıydım?

Ne olduğumu bilmek için müthiş bir isteğe kapıldım. Ölümlü insanların arasında nasıl yürüyeceğimi bilmek istiyordum. Paris sokaklarında olmak, yaşamın daha önce gözüme çarpan bütün mucizelerine yeni gözlerimle bakmak istiyordum. İnsanların yüzlerini, çiçek açan ağaçları ve kelebekleri görmek istiyordum. Nicki'yi görmek, Nicki'nin müziğini çaldığını duymak... Hayır.

Bunu yapmayacağıma yemin ederim. Ama binlerce müzik biçimi vardı değil mi? Gözlerimi kapadığımda Opera'nın orkestrasını neredeyse duyar gibiydim, aryalar kulaklarımda yükseliyordu. Anımsadıklarım öylesine keskin ve duruydu.

Ama şimdi hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Ne neşe, ne sevinç ne de en yalın anı. Tümünde de sonuna dek yitirilmiş şeyler için duyulan büyük özlem ve giderek üzüntüyü duyacaktım. Aynayı yerine koydum ve sandıktan sararmış dantel mendillerden birini alıp gözyaşlarımı sildim. Yavaşça dönüp ateşin önüne oturdum. Yüzüme ve ellerime gelen sıcak çok tatlıydı.

Üzerime tatlı bir uyuşukluk çöktü ve gözlerimi kaparken yeniden birdenbire Magnus'un kan çalması üzerine garip bir düşün içine yuvarlandım. Büyülenme duygusu, baş döndürücü haz geri döndü... Magnus bana sarılıyordu, bana bağlıydı, kanım onun içine akıyordu. Ama eski yeraltı mezarında zincirlerin şakırtısını işittim, Magnus'un kollarındaki savunmasız vampiri gördüm. Bunda daha fazla bir şey vardı, önemli bir şey. Bir anlam. Hırsızlığın, ihanetin anlamı, hiç kimseye, ne Tanrıya ne şeytana ve hiçbir zaman insana teslim olmamanın anlamı.

Yarı uyur yarı uyanık bunları düşündüm durdum. Sonra aklıma çılgınca bir düşünce geldi. Tüm bunları Nicki'ye anlatacaktım. Eve gider gitmez her şeyi, rüyamı, bunun ne anlama gelebileceğini anlatacaktım, konuşacaktık... Çirkin bir şokla gözlerimi açtım. İçimdeki insan umarsız gözlerle odayı seyrediyordu. Yeniden ağlamaya başladı ve yeni doğmuş canavar henüz onu dizginleyemeyecek denli gençti. Hıçkırıklar durmak bilmiyordu, elimi ağzımın üzerine bastırdım.

Magnus, niçin beni terkettin? Magnus ne yapmam gerekiyor, nasıl sürdüreceğim bunu?

Dizlerimi yukarı çektim, başımı dizlerime dayadım ve yavaş yavaş bilincim açılmaya başladı.

Pekâlâ, bu vampir yaratığıymış gibi davranman çok eğlenceliydi, diye düşündüm. Göz kamaştırıcı giysiler giymek, parmaklarını tüm

bu görkemli parlaklığın arasına daldırman. Ama böyle yaşayamazsın! Karnını yaşayan varlıklarla doyuramazsın! Bir canavar bile olsan içinde bir vicdan var, senin için bu doğal... İyi ve kötü, iyi ve kötü. İnanmaksızın yaşayamazsın... Yarın yapacaklarına dayanamazsın... Yarın sen... yarın sen... yarın sen ne yapacaksın?

Kan içeceksin öyle değil mi?

Altınlar ve değerli taşlar yakındaki sandığın içinde kor gibi parlıyorlardı. Pencerenin parmaklıklarının ötesinde gri bulutların önünde uzak kentin mor ışıkları titreşiyordu. Onların kanı neye benzer? Sıcak, yaşayan kan, canavar kanı değil. Dilim üst damağımı iteledi, köpek dişlerimi.

Düşün bunu Kurtöldürücü.

Yavaş yavaş doğruldum. Sanki bunu yapan bedenim değil yalnızca isteğimmişçesine kolayca yaptım. Dış odadan yanıma aldığım demir anahtarlığı elime aldım ve kulemin geri kalanını incelemeye başladım.

6

Boş odalar. Parmaklıklı pencereler kulelerin üstünde gecenin büyük, sonsuz derinliği. Yerin üzerinde tüm bulduğum bu oldu.

Ama kulemin alt katında, tam sur merdivenlerine giden kapının dışında bir desteğin içinde reçineli bir meşale ve yanında bir oyukta kibrit kutusu vardı. Tozda izler vardı. Kilit iyice yağlanmıştı ve sonunda doğru anahtarı bulduğumda açmak çok kolay oldu.

Meşaleyi önümde tutarak dar bir merdivenden aşağı inmeye başladım. Çok çok aşağılarda bir yerlerden yükselen kötü bir kokudan biraz rahatsız olmuştum.

Bu kokuyu bildiğim kuşkusuz. Paris'in tüm mezarlıklarının ortak kokusuydu bu. Innocents Mezarlığında boğucu bir gaz denli yoğundu ve oradan alışveriş yapmak, mektup yazıcılarla iş yapmak için bu kokuya alışmanız gerekiyordu. Bu çürüyen bedenlerin kokusuydu.

Kokunun midemi bulandırmasına ve birkaç basamağı gerisin geri çıkmama neden olmasına karşın aslında o kadar da güçlü değildi ve yanan reçinenin kokusu da bunu bastırmaya yardımcı oluyordu.

Aşağıya inmeyi sürdürdüm. Eğer orada ölmüş ölümlüler varsa

herhalde ben de onlardan kaçmayacaktım.

Ama yer altındaki ilk katta hiçbir ceset görmedim. Yalnızca kocaman serin bir cenaze odası vardı. Paslanmış demir kapıları merdivenlere açılıyordu ve ortasında taştan yapılmış üç dev lahit vardı. Yukardaki Magnus'un hücresine çok benziyordu yalnızca çok daha büyüktü. Aynı yuvarlak tavan, aynı kaba ocak vardı burada.

Bunun tek anlamı bir zamanlar burada başka vampirlerin de uyumuş oldukları olabilirdi. Kimse kabristana ocak yapmaz. En azından benim bildiğim hiç kimse. Hatta burada da taştan yapılmış sıralar bile vardı. Lahitler de yukardakine benziyorlardı, üzerlerine büyük heykeller oyulmuştu.

Ama yılların tozu her şeyin üstüne çökmüştü. Ayrıca öyle çok örümcek ağı vardı ki. Şimdi burada hiçbir vampirin kalmadığı kesindi. Bu olanaksızdı. Yine de bu çok garipti. Bu tabutlarda yatanlar nereye gitmişlerdi? Magnus gibi kendilerini yakmışlar mıydı? Yoksa başka bir yerlerde varolmayı sürdürüyorlar mıydı?

İçeri girdim ve lahitleri birer birer açtım. İçlerinde tozdan başka bir şey yoktu. Başka vampirlerden hiçbir kanıt yoktu. Başka vampirlerin varolduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu.

Dışarı çıktım ve merdivenlerden inmeyi sürdürdüm. Çürüme kokusu giderek artıyordu. Çok geçmeden dayanılmaz duruma geldi.

Aşağıda görebildiğim bir kapının arkasından geliyordu ve kendimi oraya yaklaşmaya zorlamam epey güç oldu. Kuşkusuz ölümlü bir insan olarak bu kokudan tiksiniyordum, ama şimdi hissettiğim iğrenmenin yanında bu hiç kalırdı. Yeni bedenim bundan kaçmak istiyordu. Durdum, derin bir nefes aldım ve kendimi kapıdan geçmeye zorladım. Bu canavarın burada ne yaptığını görmeye kararlıydım.

Evet, koku gördüğüm şeyin yanında bir hiçti.

Derin bir hapishane hücresinde çürümenin her derecesinde cesetler üst üste atılmıştı. Kemikler ve çürük etin üzeri solucan ve böcek kaynıyordu. Fareler meşalenin ışığından kaçarken ayaklarıma sürünüyorlardı. Mide bulantım boğazımda düğümlenmişti. Koku beni boğuyordu.

Ama bu bedenlere bakmamak elimden gelmiyordu. Burada önemli bir şey vardı, anlamam gereken korkunç önemli bir şey. Ve birden farkına vardım. Bu ölü kurbanların hepsi erkekti. Botları ve yırtık giysileri bunun kanıtıydı ve her birinin benim kendi saçıma çok benzeyen sarı saçları vardı. Yüz hatları henüz görülebilen birkaç tanesinin genç, uzun boylu ince yapılı erkekler oldukları seçilebiliyordu. Ve buraya en son gelen... kolları parmaklıklara uzanmış olarak

yatan ıslak ceset... bana öylesine benziyordu ki kardeş olabilirdik.

Sarhoş gibi ilerledim, botumun kenarı başına değdi. Meşalemi aşağı indirdiğimde ağzım çığlık atacakmış gibi açıldı. İçleri böcek kaynayan ıslak, yapışkan gözler mavi renkteydi!

Geriye doğru sendeledim. Bu şeyin kımıldayacağı, ayak bileğimi yakalayacağı gibi çılgınca bir korkuya kapıldım ve niçin böyle yapacağını biliyordum. Duvara doğru çekilirken küflenmiş yemek dolu bir tabağa ve bir testiye ayağım takıldı. Testi devrildi ve kırıldı, içinden kusmuk gibi bayat süt döküldü.

Acı kaburgalarımda dolaştı. Kan sıvı bir ateş gibi ağzıma geldi ve dudaklarımı açıp önümdeki yere fışkırdı. Yere düşmemek için açık kapıya tutunmam gerekti.

Ama mide bulantısının verdiği sersemlik içinde kana baktım. Kanın göz alıcı kızıl rengine meşalenin ışığında baktım. Kanın taşlar arasından aşağı sızarken renginin koyulaşmasını seyrettim. Kan canlıydı ve tatlı kan kokusu ölülerin kokusunu bir bıçak gibi kesiyordu. Susuzluk kasılmaları midemin bulantısını kesti. Sırtım ağrıyordu. İnanılmaz bir esneklikle kana doğru eğiliyordum.

Tüm bunlar olurken düşüncelerim durmuyordu. Bu genç adam bu hücreye getirildiğinde canlıydı. Bu küflenmiş yemek ve süt ya onu beslemek ya da ona işkence yapmak için getirilmişti. Hücrede, bu cesetlerin arasında kapana kısılmış olarak ölmüştü. Çok geçmeden onlardan biri olacağını çok iyi biliyordu.

Tanrım, böyle bir acı çekmek! Böyle acı çekmek! Kimbilir kaç tanesi tam bu yazgıya uğrayacağını biliyordu. Hepsi de sarı saçlı, genç adamlar.

Dizlerimin üzerine çökmüş ve öne eğilmiştim. Sol elimle meşaleyi aşağıda tuttum ve başımı kana gelinceye kadar eğdim. Dilim ağzımdan dışarı fırlıyordu öyle ki bir yılanın diline benziyordu. Dilim yerdeki kanı yaladı. Haz titremeleri. Oh, öyle güzel ki!

Bunu yapan ben miydim? Şu ölü bedenin iki santim yakınındaki kanı yalayan ben miydim? Magnus'un beni getirdiği gibi buraya getirdiği şu ölü gencin iki santim ötesinde her bir yudumla birlikte çarpan benim yüreğim miydi? Magnus'un ölümsüzlük yerine ölüme mahkûm ettiği şu gencin yanında...

Kanı yalarken pis oda bir ateş gibi titreşiyordu. Ölü gencin saçı alnıma değiyordu. Kırık bir kristale benzeyen gözü bana dikilmişti.

Neden ben bu hücreye kapatılmamıştım? Bir zamanlar köyün hanındayken tahmin ettiğim dehşet yavaş yavaş üzerime çökerken parmaklıklara sarılmış çığlıklar atıyor olabilirdim şimdi. Hangi sınavı

geçmiştim ki şimdi bu durumda değildim?

Kan titremelerle kollarıma ve bacaklarıma yayıldı. İşittiğim ses benim kendi kaba, genizden gelen çığlıklarımdı ve bu ses kanın kızılı, gencin gözünün mavisi, sineğin kanadının parıltısı, solucanın kaygan gövdesi, meşalenin alevi denli büyüleyici bir sesti.

Meşaleyi düşürdüm ve dizlerimin üstünde geri geri gitmeye çabaladım. Bu sırada teneke tabağa çarpıp testiyi kırmıştım. Ayaklarımın üstünde doğruldum ve merdivenden yukarı koştum. Zindanın kapısını vurup kaparken çığlıklarım kulenin tepesine dek yükseliyordu.

Taşlara çarpıp bana geri gelen sesin içinde kendimi yitirmiştim. Duramıyordum, ağzımı kapatamıyordum.

Ama parmaklıklı çıkış kapısından ve yukardaki bir düzine dar pencereden sabahın habercisi olan ışıkları gördüm. Çığlıklarım kesildi. Taşlar parlamaya başlamışlardı. Işık yakıcı bir buhar gibi çevremi sarmıştı, göz kapaklarımı yakıyordu.

Koşmaya karar veren ben değildim. Düşünmeden yukarı, daha yukarı, iç bölmeye doğru koşuyordum.

Geçitten geçtiğimde oda soluk mor bir ateşle doluydu. Sandıktan dışarı taşan mücevherler kımıldıyor gibi görünüyorlardı. Tabutun kapağını kaldırırken neredeyse kör olmuştum.

Kapak hızla üzerime kapandı. Yüzümdeki ve ellerimdeki ağrı yavaş yavaş geçiyordu. Sakin ve güvenlik içinde yatıyordum. Korku ve üzüntü serin, dipsiz bir karanlığın içinde eriyordu.

7

Beni uyandıran susuzluk oldu. Uyanır uyanmaz nerede olduğumu ve kim olduğumu biliyordum.

Soğutulmuş beyaz şaraplar ya da babamın meyve bahçesindeki elma ağaçlarının altındaki taze yeşil çimenler gibi tatlı ölümlü düşler yoktu artık.

Taş tabutun dar karanlığında parmaklarımla köpek dişlerime dokundum. Tehlikeli ölçüde uzun ve keskinlerdi, küçük bıçaklar gibiydiler.

Ve kulede bir ölümlü vardı. Henüz dış odanın kapısına erişmemiş olmasına karşın düşüncelerini duyabiliyordum.

Merdivenlere giden kapının kilidinin açık olduğunu anladığında kapıldığı şaşkınlığı duydum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Yerdeki yanmış odunları bulduğu zaman hissettiği korkuyu duydum. 'Efendim,' diye bağırdı. Bir hizmetçiydi ve biraz da hain bir hizmetçiydi.

Onun düşüncesini böyle duyabilmem beni hayran bırakmıştı. Ama beni rahatsız eden başka bir şey vardı. Bu hizmetçinin kokusu!

Lahitin taş kapağını kaldırdım ve dışarı çıktım. Koku hafifti ama neredeyse dayanılmazdı. Yatağında tutkularımı doyurduğum ilk fahişenin mis kokusuna benziyordu. Kışın günlerce ve günlerce açlık çektikten sonra gelen kızarmış et kokusu gibiydi. Yeni şarap, taze elmalar ya da sıcak bir günde bir kayanın kenarından gürül gürül akan kaynaktan avuç avuç içtiğim su gibiydi.

Tek fark bu kokunun tüm bunlardan ölçülemez ölçüde daha zengin olması ve bunu isteyen açlığın sonsuz ölçüde daha keskin ve yalın hissedilmesiydi.

Gizli tünelden karanlığın içersinde yüzen bir yaratık gibi ilerledim ve taşı dışarı itip ayağa kalktım.

Ölümlü orada duruyordu. Yüzü uğradığı şoktan sararmıştı.

Yaşlı, çökmüş bir adamdı. Kafasındaki kimi kaygılardan onun ahırda çalıştığını ve bir araba sürücüsü olduğunu anlamıştım. Ama bunu ancak çok bulanık bir biçimde duyuyordum.

Sonra bana yönelik olarak hissettiği kötü duygular bir sobanın sıcağı gibi üzerime geldi. Burada yanlış anlaşılacak hiçbir şey yoktu. Gözleri yüzümde ve üzerimde dolaştı. İçinde nefret kaynıyordu. Üzerimdeki güzel giysileri o satın almıştı. Zindandaki talihsizler henüz yaşarlarken onlara bakan oydu. Sessiz bir isyanla niçin benim de orada olmadığımı soruyordu.

Düşünebileceğiniz gibi bu benim onu çok fazla sevmeme neden oldu. Bunun için onu ellerimle öldürebilirdim.

'Efendi!' dedi umutsuzca. 'Nerede o?'

Ama efendisinin kim olduğunu sanıyordu. Ona göre efendisi bir tür büyücüydü ve şimdi güç benim elimdeydi. Kısacası benim işime yarayacak hiçbir şey bilmiyordu.

Ama ben tüm bunları anlarken, onun iradesine karşın düşüncelerinden bunları çekip çıkarırken ellerindeki ve yüzündeki damarlardan etkilenmeye başlamıştım ve kokusu başımı döndürüyordu.

Yüreğinin sönük atışını hissedebiliyordum, kanının tadının nasıl olacağını hissedebiliyordum. Sonra bu sıcak kan içime dolduğunda neler hissedeceğimi düşündüm.

'Efendi gitti, ateşte yandı,' diye mırıldandım. Ağzımdan garip ve

tekdüze bir ses çıktığını duyuyordum. Yavaşça ona doğru ilerledim.

Kararmış yere baktı, yukarıya bakıp kararmış tavanı gördü. 'Hayır, bu bir yalan,' dedi. Öfkelenmişti ve öfkesi gözümde bir ışık gibi çaktı. Düşüncelerindeki acılığı ve umutsuzca kafa yoruşunu hissettim.

Alı, yalnızca yaşayan et böyle görünebilirdi! Doyurulmaz bir açlığın eline yakalanmıştım.

Ve o bunu biliyordu. Yabanıl ve anlaşılmaz bir yolla bunu hissetmişti. Bana hain gözlerle son kez baktıktan sonra merdivenlere koştu.

Onu hemen yakaladım. Aslında onu böylesine kolayca yakalamak hoşuma gitmişti. Bir an ona yetişmeyi ve aramızdaki uzaklığı kapatmayı istemiştim. Sonraki anda umarsız biçimde elimdeydi. Onu havaya kaldırmıştım, ayakları sallanıyor ve bana tekme atmak için geriliyordu.

Güçlü bir adamın bir çocuğun taşıyabileceği denli kolayca taşıyordum onu. Düşünceleri karmakarışıktı, kendini kurtarmak için ne yapacağına karar veremez durumda görünüyordu.

Ama bu düşüncelerin zayıf mırıltısı bana sergilediği görüntü tarafından bulandırılıyordu.

Gözleri artık ruhunun kapısı olmaktan çıkmıştı. Renkleri içimi bulandıran jelatin küreler olmuşlardı. Bedeni kıvranan sıcak et ve kandan bir lokmaydı. Ya benim olacaktı ya da ölecektim.

Bu yemeğin canlı olması, güzelim kanın bu çırpınan kollardan ve parmaklardan akıyor olması beni dehşete düşürdü ve sonra da tam böyle olması gerekiyor gibi göründü. O ne ise oydu, ben ne isem oydum ve ben şimdi kanımı onunla doyuracaktım.

Onu kendime çektim. Ensesindeki kabarık damarı yardım. Kan damağıma çarptı. Onu kendime bastırırken küçük bir çığlık attım. Efendinin kanı gibi yakıcı bir sıvı değildi, zindanın taşlarından içtiğim güzelim iksir gibi de değildi. Hayır, o ışıktı, yalnızca sıvı olmuştu. Oysa bu içtiğim kan binlerce kez daha lezzetliydi, onu pompalayan insan yüreğinin tadı vardı bunda. O sıcak, neredeyse dumanlı kokunun özünü taşıyordu.

Omuzlarımın yükseldiğini, parmaklarımın etine daha çok battığını ve benden hırıltılı bir sesin yükseldiğini hissettim. Küçücük soluklar alan ruhundan başka bir şey göremiyordum ama bu kendinden geçme öylesine güçlüydü ki onun ne olduğunun burada hiçbir önemi yoktu.

En son an gelmeden önce onu kendimden uzaklaştırmak için tüm

gücümü kullanmam gerekti. Yüreğinin duruşunu hissetmeyi nasıl isterdim. Vuruşların yavaşlamasını ve durmasını hissetmeyi, onu ele geçirdiğimi bilmeyi nasıl isterdim.

Ama cesaret edemedim.

Ağırlaşıp ellerimden kaydı, taşların üzerinde kolları ve bacakları yanlara açıldı, yarı kapalı gözkapaklarının altında gözlerinin akı görünüyordu.

Onun ölümüne arkamı dönmek elimden gelmedi. Büyülenmiş gibi seyrettim. En ufak bir ayrıntı gözümden kaçmadı. Soluğunun kesildiğini duydum, bedeninin çırpınmadan ölümün gevşemesine kendini bıraktığını gördüm.

Kan beni ısıtmıştı. Damarlarımda çarptığını hissediyordum. Ellerimle dokunduğumda yüzümün sıcaklığını duydum. Görüşüm çok keskinleşmişti. Hayal bile edilemeyecek denli güçlendiğimi hissediyordum.

Cesedi kaldırdım, kulenin dönen merdivenlerinden aşağılara, pis kokulu zindana sürükledim ve oradakilerin arasında çürümesi için içeri attım.

8

Dışarı çıkma, güçlerimi sınama zamanı gelmişti.

Ceplerimi taşıyabilecekleri kadar parayla doldurdum, değerli taşlarla süslü ve çok eski moda olmayan bir kılıç alarak aşağı indim. Kulenin demir kapısını arkamdan kilitledim.

Evin yıkıntılarından geriye yalnızca kule kalmıştı. Ama rüzgârda atların kokusunu aldım. Güçlü ve güzel bir kokuydu bu. Belki de bir hayvan da bu kokuyu böyle alırdı. Sessizce derme çatma ahıra yollandım.

Ahırda şık eski bir arabanın yanı sıra göz kamaştırıcı dört siyah kısrak vardı. Benden korkmamaları harika bir şeydi. Pürüzsüz bedenlerini ve uzun, yumuşak burunlarını öptüm. Aslında onlara öylesine âşık olmuştum ki yeni duyularımla onlardan öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için saatler harcayabilirdim. Ama başka şeyler yapma hevesi duyuyordum.

Ahırda bir de insan vardı ve içeri girer girmez onun kokusunu al-

mıştım. Ama derin derin uyuyordu ve uyandırdığımda aptal bir oğlan olduğunu, benim için hiçbir tehlikesinin olmadığını gördüm.

'Şimdi senin efendin benim,' dedim ona altın bir para verirken. 'Ama atı benim için eyerledikten sonra bu gece sana ihtiyacım olmayacak.'

Yeniden horlamaya başlamadan önce ahırda eyer olmadığını söyleyecek kadar beni anlamıştı.

Pekâlâ. Gemlerden birinden uzun araba dizginini kestim, kısrakların en güzelinin üzerine kendim koydum ve atı eyersiz sürdüm.

Altımdaki atın fırlayışının, soğuk rüzgârın ve gece göğünün derinliklerinin nasıl hissedildiğini size anlatamam. Bedenim hayvanın bedeniyle birleşmişti. Karların üzerinde uçuyor, yüksek sesle gülüyor ve zaman zaman şarkı söylüyordum. Daha önce hiç çıkmadığım yüksek notalara çıktım, sonra derin bir baritona indim. Zaman zaman neşeye benzer bir duyguyla yalnızca bağırıyordum. Bu neşe olmalıydı. Ama bir canavar nasıl neşe duyabilirdi?

Paris'e gitmek istiyordum tabi ki. Ama hazır olmadığımı biliyordum. Henüz güçlerim konusunda bilmediğim çok şey vardı. Bu yüzden ters yöne gittim ve sonunda küçük bir köyün kıyısına geldim.

Çevrede hiçbir insan yoktu. Küçük kiliseye yaklaştığımda garip, parlak mutluluğumu bozan bir insan öfkesi ve taşkınlığı hissettim.

Hemen attan indim ve kilisenin kapısını zorladım. Kilit kolayca açıldı, kilisenin ortasından Komünyon merdivenine ilerledim.

O anda ne hissettiğimi bilmiyorum. Belki bir şeyler olmasını istiyordum. Katil olduğumu hissediyordum ama yıldırım çarpmadı. Mihrabın üzerindeki adak mumlarının kırmızı ışığına baktım. Renkli camların aydınlatılmamış siyahlığında donmuş şekilleri seyrettim.

Umutsuzluk içinde Komünyon merdivenini çıktım ve ellerimi sayvanın üzerine koydum. Minicik kapılarını açtım, elimi uzattım mücevherlerle süslü takdis kabını içindeki kutsanmış ekmekle birlikte dışarı çıkardım. Hayır, burada hiçbir güç yoktu. Benim canavarca duyularımdan biriyle hissedebildiğim, görebildiğim ya da bilebildiğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey bana yanıt vermiyordu. Ekmek, altın, mum ve ışıktı bunlar yalnızca.

Mihrapta durup başımı eğdim. Ayinin ortasında bir rahibe benziyor olmalıydım. Sonra her şeyi yine sayvanın içine koydum ve sıkıca kapadım öyle ki kimse burada kutsal şeylere bir saygısızlık edildiğini bilmeyecekti.

Sonra kilisenin bir yanından aşağı inip ötekinden yukarı çıktım. Korkunç resimler ve heykellerden gözümü alamıyordum. Yalnızca

yaratıcı mucizeyi değil heykeltraş ve ressamın bunları yapış sürecini de görüyor olduğumun farkına vardım. Cilanın ışığı yakalamasını görüyordum. Perspektifteki küçük yanlışları, beklenmedik ustaca anlatım kıvılcımlarını görüyordum.

Büyük ustaların gözüme nasıl görüneceklerini düşünmeye başladım. Alçı duvarlara boyanmış en yalın desenleri seyrettiğimi farkettim. Sonra diz çöktüm ve mermerin içindeki damarlara bakmaya başladım. Sonunda yere uzanmış, merakla burnumun altındaki döşemeyi seyrettiğimi farkettim.

İş çığrından çıkmaya başlamıştı. Titreyerek ve ağlayarak ayağa kalktım. Mumlara sanki canlıymışlar gibi bakıyordum ve bundan çok rahatsız olmuştum.

Buradan çıkıp köye gitme zamanı gelmişti.

İki saat boyunca köyde kaldım ve bu zamanın çoğunda kimse beni görmedi ya da duymadı.

Bahçe duvarlarının üstünden atlamanın, topraktan alçak çatılara sıçramanın çok kolay olduğunu bulmuştum. Üç kat yüksekten yere atlayabiliyor, tırnaklarımı taşların arasındaki harca batırarak bir binanın yan duvarına tırmanabiliyordum.

Pencerelerden içersini gözetledim. Karışık yataklarında uyuyan çiftler, beşiklerinde uyuklayan bebekler, zayıf ışıkta dikiş diken yaşlı kadınlar gördüm.

Evlerin hepsi bir arada gözüme oyuncak evler gibi görünüyorlardı. Küçük tahta sandalyeleri, parlak ocakları, yamanmış perdeleri ve ovulmuş tahta zeminleriyle tam bir oyuncaklar derlemesi.

Tüm bunları hiçbir zaman bu yaşamın parçası olmamış biriymişim gibi görüyordum, en ince ayrıntıları sevgiyle seyrettim. Kancasına takılı kolalı beyaz bir önlük, ateşin önünde eski botlar, bir yatağın yanında bir testi.

Ve insanlar...oh, insanların her biri mucizeydi.

Tabi kokularını da alıyordum ama karnım toktu ve bu koku beni sefilleştirmiyordu. Onların pembe derilerini, narin kollarını ve bacaklarını, hareketlerindeki ölçülülüğü, bütün yaşam süreçlerini sanki hiçbir zaman onlardan biri olmamışım gibi hayranlıkla seyrediyordum. Her bir ellerinde beş parmaklarının olması bile dikkate değer görünüyordu. Esniyor, ağlıyor, uykularında yana dönüyorlardı. Onlardan büyülenmiştim.

Ve konuştuklarında en kalın duvar bile sözlerini duymamı engelleyemiyordu.

Ama keşiflerimin en cazip yanı bu insanların düşüncelerini duyu-

yor olmamdı. Tıpkı öldürdüğüm kötü hizmetçinin düşüncelerini duyduğum gibi onların düşüncelerini de duyuyordum. Mutsuzluk, sefillik, beklenti. Havada akanlar bunlardı. Kimileri zayıf, kimileri ürkütücü derecede güçlü, kimileri kaynağını ancak bilebileceğim denli zayıf bir kıpırtıydı.

Ama tam kesin konuşmak gerekirse, düşünceleri okuyamıyordum.

En sıradan düşünce bile benden gizliydi ve kendi kaygılarıma düştüğümde en güçlü tutku bile bunun içine giremiyordu. Kısaca bana gelenler yalnızca yoğun duygulardı ve bunları da ancak almak istediğimde geliyorlardı, ayrıca öfkenin ateşinde bile bana hiçbir şey göstermeyen kafalar da vardı.

Bu buluşlar beni sarsmış, neredeyse yaralamıştı. Tıpkı baktığım her yerde gördüğüm sıradan güzelliğin, gündelik şeylerin görkeminin yaptığı gibi. Ama bunun arkasında birdenbire ve umarsızcasına yuvarlanabileceğim bir uçurumun da olduğunu çok iyi biliyordum.

Eninde sonunda ben sıcacık yürekleri çarpan bu karmaşıklık ve saflık mucizelerinden biri değildim. Onlar benim kurbanlarımdı.

Köyü terketme zamanıydı. Burada yeterince şey öğrenmiştim. Ama tam ayrılmadan önce yüreklice bir şey yaptım. Bunu yapmamak elimde değildi.

Kırmızı pelerinimin yakasını yukarı kaldırıp hana girdim. Ateşten uzak bir köşe buldum ve bir bardak şarap istedim. Küçücük yerde herkes yan gözle bana baktı ama bunun nedeni aralarında doğaüstü bir varlığın olduğunu bilmeleri değildi. Yalnızca şık giyimli bir beyefendiye bakıyorlardı! Yirmi dakika orada kaldım ve bunu daha öte sınadım. Hiçbiri, bana şarap getiren adam bile bir şey sezmemişti! Tabi şaraba dokunmadım. Bedenimin bunun tek bir yudumuna bile dayanamayacağını biliyordum. Ama önemli olan bu değildi. Ölümlüleri aldatabiliyordum! Onların arasında dolaşabilirdim!

Handan ayrıldığımda çok sevinçliydim. Ağaçlıklara varır varmaz koşmaya başladım. Öyle hızlı koşuyordum ki gökyüzü ve ağaçlar silikleşmişti. Neredeyse uçuyordum.

Sonra durdum, zıpladım, dans ettim. Taşlar topladım ve onları düştükleri yeri göremeyeceğim denli uzaklara attım. Bir ağaçtan kopup yere düşmüş kapkalın, taze bir dal gördüm, yerden kaldırdım ve kuru bir dal parçası gibi dizimin üstünde kırdım.

Bağırdım, ciğerlerimin bütün gücüyle şarkılar söyledim. Gülerek çimenlerin üzerine yığıldım.

Sonra doğruldum, pelerinimi ve kılıcımı bir yana savurarak takla-

lar atmaya başladım. Tıpkı Renaud'daki akrobatlar gibi taklalar attım, sonra ellerimin üzerinde yürüdüm. Bunu bir daha yaptım ama bu kez arkaya doğru. Sonra yine öne doğru yürüdüm, ardından çift ve üçlü taklalar attım, dosdoğru havaya fırladım yerden yaklaşık on beş metre yukarıya sıçrayıp ayaklarımın üzerine düştüğümde birazcık soluğum kesilmişti ve bu numaraları biraz daha sürdürmek istiyordum.

Ama sabah oluyordu.

Gökyüzünde neredeyse sezilmeyecek denli küçük değişiklikler olmuştu ama ben Cehennem Çanları çalmışçasına sabahın geldiğini hissediyordum. Cehennem Çanları vampiri evine, ölüm uykusuna çağırıyorlardı. Ah, göğün yavaş yavaş ağarmasındaki tatlılık, silik çan kulelerinin tatlı manzarası. Birden aklıma garip bir düşünce geldi. Cehennemde ateşlerin ışığı güneş ışığı denli parlak olmalıydı ve benim göreceğim tek güneş ışığı bu olacaktı.

Ama ben ne yapmıştım ki? Düşündüm. Bunu istememiştim, vazgeçmemiştim. Magnus bana öleceğimi söylediğinde bile onunla dövüşmüştüm, yine de şimdi Cehennem Çanlarını duyuyordum.

Pekâlâ, aldırmıyorum bunlara.

Atıma binmeye hazır olarak kilisenin avlusuna ulaştığımda bir şey ilgimi kendi üzerine çekiyordu.

Atımın yularını tutmuş küçük mezarlığa bakıyor ve bunun ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Sonra aynı duygu yeniden geldi ve ne olduğunu biliyordum. Kilise avlusunda bir şeyin varlığını hissetmiştim.

Öyle sessizce durdum ki kanın damarlarımdan akışını duyuyordum.

Bu varlık insan değildi! Hiç kokusu yoktu ve ondan bana hiçbir insan düşüncesi ulaşmıyordu. Kendini gizlemiş ve savunmada gibi görünüyordu. Benim burada olduğumu biliyordu. Beni gözlüyordu.

Düş görüyor olabilir miydim?

Durdum çevreme bakıp dinlemeye koyuldum. Karların arasında orada burada gri mezar taşları görünüyordu. Çok uzaklarda taşlar kadar yıkık dökük bir sıra eski, büyük ve süslü kemer vardı.

Varlık kemerlerin yakınlarında bir yerdeymiş gibi görünüyordu ve yakındaki ağaçlara doğru kımıldadığını çok açıkça hissettim.

'Kimsin sen!' diye bağırdım. Sesim kulağıma bir bıçak gibi geliyordu. 'Yanıt ver bana!' diye daha da yüksek sesle bağırdım.

Varlığın büyük bir çalkalanma yarattığını hissettim, hızla uzaklaştığından emindim.

Ardından koşarak kilise avlusunu geçtim, uzaklaştığını hissedebi-

liyordum. Ama çıplak ormanda hiçbir şey görmedim sonra ondan daha güçlü olduğumu ve onun benden korktuğunu farkettim.

Şu işe bakın. Benden korkuyordu.

Bir bedeninin olup olmadığı, benim gibi bir vampir mi yoksa bedensiz bir şey mi olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

'Pekâlâ, kesin olan bir şey var,' dedim. 'Sen bir korkaksın!'

Havada küçücük bir dalgalanma. Orman bir an için soluk almış gibi göründü.

İçimde tüm bu zaman boyunca gelişen bir duyguyu, kendi gücümün duygusunu hissettim. Beni korkutacak hiçbir şey yoktu. Ne kilise, ne karanlık, ne zindanımdaki cesetlerin üzerinde kaynaşan kurtçuklar. Ne de ormana geri çekilen ve sonra yeniden yaklaşan bu garip ürkütücü güç. Ne de insanlar.

Ben alışılmadık bir iblistim! Eğer cehennemin basamaklarında dirseklerimi dizlerime dayamış oturuyor olsaydım ve şeytan bana, 'Lestat, gel, yeryüzünü korkutmak için hangi iblis olmayı istiyorsan onu seç,' demiş olsaydı şimdi olduğumdan daha iyi bir iblis seçemezdim. Birden acı çekme bana başka bir varoluşta tanıdığım bir düşünce gibi göründü, bunu bir daha yaşamayacaktım.

Şimdi bu ilk geceyi ve özellikle o özel anı düşündüğümde gülmemek elimden gelmiyor.

9

Bir sonraki gece yanıma taşıyabildiğim kadar altın alıp Paris'e gittim. Gözlerimi açtığımda güneş daha yeni ufkun altına inmişti, at binip şehre yollandığımda gökyüzünden henüz temiz mavi bir aydınlık yayılıyordu.

Açlıktan ölüyordum.

Şansıma daha kent duvarlarına varmadan bir haydutun saldırısına uğradım. Ormandan fırtına gibi fırladı, elinde tüfeği parlıyordu. Atımdan atlayıp yanına giderken kurşunun tüfekten fırladığını ve yanımdan geçtiğini gördüm.

Güçlü bir adamdı. Bana ettiği küfürlerin ve benimle dövüşmesinin bu denli hoşuma gitmesi beni şaşırtmıştı. Bir gece önce öldürdüğüm hain uşak yaşlıydı. Bu diri ve genç bir bedendi. Kötü tıraş edil-

miş sakalının kabalığı bile hoşuma gitmişti ve bana vururken ellerinin sertliğine bayıldım. Ama bu bir spor değildi. Dişlerimi damarına daldırdığımda yere çöktü ve kan ağzıma dolduğunda duyduğum duygu arı bir şehvetti. Bu zevk öylesine yüksekti ki yüreği durmadan önce bırakmam gerektiği aklımdan çıkıp gitmişti.

Birlikte dizlerimizin üzerinde kara yuvarlanmıştık, kanla birlikte içime giren yaşam korkunç bir etki yapmıştı. Uzun bir süre kımıldayamadım. Hmmm, şimdiden kuralları yıkıyorum, diye düşündüm. Şimdi ölmem mi gerekiyor? Ama böyle bir şey olacağa benzemiyordu. Yalnızca içimde yuvarlanan bir çılgınlık hissediyordum.

Ve kollarımda zavallı ölü piç vardı, eğer bıraksaydım tüfeğiyle yüzümü havaya uçuracak olan piç.

Kararan gökyüzüne bakmayı sürdürdüm. Önümde her yana doğru uzanan gölgeler yığını Paris'ti. Tüm bunlardan sonra hissettiğim tek şey bu sıcaklıktı ve bir de açıkça artan gücüm.

Şimdiye dek iyi gitmişti. Ayaklarımın üzerinde doğruldum, dudaklarımı sildim. Sonra cesedi lekesiz beyaz karların üzerinde elimden geldiğince uzağa fırlattım. Eskisinden de daha güçlüydüm.

Bir süre orada durdum. Obur ve canice hissediyordum kendimi. Bu zevk sonsuza dek sürsün diye yeniden öldürmekti tek istediğim. Ama daha fazla kan içemezdim, yavaş yavaş sakinleştim ve içimde bir şeyler değişmeye başladı. Üzerime bir umutsuzluk duygusu çöktü. Sanki hırsız benim bir dostum ya da akrabammış ve beni terketmiş gibi bir yalnızlık duygusu. Bunu anlayamıyordum, tek anladığım kanını içerken birbirimize çok yakınlaşmış olduğumuzdu. Şimdi üzerimde onun kokusu vardı ve nedense bu hoşuma gidiyordu. Oysa o metrelerce ötede karların arasında yatıyordu, elleri ve yüzü yükselen ayın ışığında gri görünüyordu.

Canı cehenneme, itoğluit beni öldürecekti öyle değil mi?

Bir saat içersinde Pierre Roget adında yetenekli bir avukatı Marais'deki evinde bulmuştum. Düşünceleri bana bütünüyle açık, hırslı bir genç adamdı bu. Açgözlü, zeki, kurnaz. Tam benim istediğim gibi. Yalnızca konuşurken onun düşüncelerini okuyabilmekle kalmıyordum, üstelik söylediğim her şeye de inanıyordu.

Saint-Domingue'li bir mirasyedinin kocasına hizmet etmeye çok istekliydi. Eğer gözlerim tropik ateşten dolayı rahatsız olmasaydı biri dışında bütün mumları yakacağı kesindi. Elimdeki değerli taş hazinesine girdiğinde bana saygıyla baktı. En saygın mücevhercilerle iş yapıyordu. Banka hesapları ve Auvergne'deki ailemle alışveriş için gereken mektuplar... tabii, hemen.

Bu Lelio'yu oynamaktan daha kolaydı.

Ama dikkatimi toplamakta çok zorlanıyordum. Her şey kafamı karıştırıyordu... pirinç mürekkep hokkasının üzerindeki mumun isli alevi, Çin işi duvar kâğıdının yaldızlı deseni ve Monsieur Roget'nin şaşırtıcı küçük yüzü, minicik dörtgen gözlüklerin arkasında parlayan gözleri. Dişleri bana piyano tuşlarını anımsatıyordu.

Odadaki sıradan nesneler dans ediyor gibi görünüyorlardı. Bir sandık pirinç tokmak gözleriyle bana bakıyordu. Üst katta bir kadının sobanın çıkardığı alçak homurtunun arasından duyulan şarkısı gizli bir dilde alçak ve titrek bir sesle, bana gel, diyor gibiydi.

Ama bunun sonsuza dek böyle süreceği açıktı, bu yüzden kendimi denetlemeyi öğrenmeliydim. Para bir ulakla babama, ağabeylerime ve Renaud'un Thespianlar Evinde bir müzikçi olan Nicolas de Lefent'e bu akşam gönderilmeliydi. Nicolas'a yalnızca bu paranın dostu Lestat de Lioncourt'tan geldiği söylenecekti. Lestat de Lioncourt, Nicolas de Lenfent'in hemen St. Louis'de ya da başka düzgün bir yerde iyi bir daireye çıkmasını istiyordu ve tabi ki Roget buna yardımcı olacaktı. Ardından Nicolas de Lenfent keman çalışacaktı. Roget, Nicolas de Lenfent'e bulunabilecek en iyi kemanı satın alacaktı, bir Stradivarius.

Sonunda annem Markiz Gabrielle de Lioncourt'a ayrı bir mektup yazılacaktı. Bu mektup başka kimsenin okuyamaması için İtalyanca yazılacak ve mektupla birlikte özel bir paket gönderilecekti. Eğer güney İtalya'da doğduğu yere bir yolculuğa çıkabilirse belki de bu onun verem hastalığının ilerlemesini durdurabilirdi.

Annemin kaçma özgürlüğüne sahip olacağını düşünmek başımı döndürüyordu. Bu konuda onun ne düşüneceğini merak ediyordum.

Biraz uzunca bir an Roget'in dediklerinden hiçbirini duymadım. Annemi yaşamında tek bir kez bir markiz olarak giyinmiş, şatomuzun kapılarından kendi altı atlı arabasıyla çıkarken gözümün önüne getirmiştim. Sonra yıpranmış yüzünü anımsadım ve ciğerlerindeki öksürüğü sanki yanımdaymış gibi duydum.

'Anneme mektubu ve parayı bu gece gönderin,' dedim. 'Bunun kaça patlayacağı umurumda değil, siz yalnızca yapın.' Onu bütün yaşamı boyunca rahatça yaşatacak kadar altın gönderiyordum. Tabii eğer bir yaşamı kaldıysa.

'Şimdi,' dedim. 'Güzel mobilyalar, tablolar, duvar kâğıtları satan bir satıcı tanıyor musunuz? Dükkânlarını ve depolarını bize tam bu akşam açacak birini?'

'Tabi, Mösyö. İzin verin ceketimi alayım. Hemen gidiyoruz.'

Birkaç dakika içinde kent yakınındaki St-Denis'e yola çıkmıştık.

Ve bundan saatler saatler sonra, ölümlü yardımcılarımla parası bol olanlar için hazırlanmış bir cennette dolanıyor, istediğim her şeyi alıyordum. Koltuklar, sandalyeler, porselen ve gümüş tabaklar, perdeler, heykelcikler. Her şey almam için beni bekliyordu. Giderek daha fazla eşya sandıklara konup hemen güneye gönderilmek üzere hazırlanırken kafamda içinde doğup büyüdüğüm şatoyu döşüyordum. Küçük yeğenlerime ve kuzenlerime düşlerinde bile görmedikleri oyuncaklar gönderdim. Gerçek yelkenleriyle mini mini gemiler, inanılmaz ustalıkta ve ayrıntıyla yapılmış bebek evleri.

Dokunduğum her şeyden bir şeyler öğreniyordum. Zaman zaman tüm bu renkler ve desenler aşırı parlak ve aşırı güçlü görünüyordu. İçimden ağlıyordum.

Ama tüm bu zaman boyunca insan rolünü kusursuzca oynamayı başarabilecektim, çok talihsiz tek bir yanlışlık olmasaydı.

Deponun içinde dolaşırken duvarın kenarından koşan bir fare kent farelerinin yürekliliğiyle çok yakınımızdan geçti. Kuşkusuz bunda alışılmadık hiçbir şey yoktu. Ama buradaki alçı, kereste ve işlenmiş kumaşların arasında fare olması çok garip görünüyordu. Ve yanımdakiler tepkimi yanlış anlayarak özürler dilemeye ve fareyi yanımızdan uzaklaştırmak için ayaklarını yere vurmaya başladılar.

Sesleri kulağıma bir tencerede kaynayan çorbadan çıkan sesler gibi karmakarışık geliyordu. Düşünebildiğim tek şey farenin minicik ayakları olduğu ve şimdiye dek bir fareyi ya da sıcak kanlı başka küçük bir yaratığı incelememiş olduğumdu. Gidip fareyi yakaladım ve sanırım bunu biraz aşırı kolayca yapmıştım. Farenin ayaklarına baktım. Küçük ayak tırnaklarının neye benzediğini, küçük ayak parmaklarının arasındaki etin nasıl göründüğünü görmek istiyordum ve insanları bütünüyle unutmuştum.

Beni kendime getiren birden hepsinin sessizleşmesi oldu. Hepsi de ağzı açık beni seyrediyorlardı.

Onlara elimden geldiğince masum bir şekilde gülümsedim, fareyi bıraktım ve alışverişi sürdürdüm.

Evet, bu konuda hiçbir şey söylemediler. Ama burada bir ders yatıyordu. Onları gerçekten de korkutmuştum.

O gece daha sonra avukatıma son bir görev daha verdim. Renaud adındaki bir tiyatro sahibine bana gösterdiği kibarlık için bir teşekkür notu ile birlikte yüz altın gönderecekti.

'O küçük tiyatronun durumunu öğrenin,' dedim. 'Herhangi bir borçları olup olmadığını öğrenin.'

Kuşkusuz hiçbir zaman bu tiyatronun yakınına gitmeyecektim. Olanları asla tahmin etmemeleri, böyle bir şeye hiç bulaşmamaları gerekiyordu. Şimdi tüm sevdiklerime elimden gelen her şeyi yapmıştım öyle değil mi?

Tüm bunlar tamamlandığında, kilise saatleri beyaz çatıların üzerinde üçü vurdukları ve her döndüğüm yerde kan kokusu duyacak denli acıktığım zaman kendimi boş Temple Bulvarında buldum.

Yerdeki kar arabaların tekerleklerinin altında çamura dönmüştü ve karşımda Thespianlar Evi duruyordu. Çamur sıçramış duvarları, yırtık afişleri ve genç ölümlü aktör Lestat de Valois'nin kırmızı harflerle yazılmış adının hâlâ silinmediği Thespianlar Evi.

10

İzleyen geceler saldırının doruğu oldular. Sanki kent kandan yapılmış gibi Paris'i içmeye başladım. Akşamın erken saatlerinde en kötü mahallelere saldırıyor hırsızları ve katilleri ele geçiriyordum. Sık sık onlara kendilerini savunma şansı vererek biraz oynuyor sonra ölümcül kucaklamamla yakalıyordum ve oburluk noktasına dek karnımı doyuruyordum.

Değişik öldürme türleriyle karnımı doyuruyordum: büyük, kaslı yaratıklar, küçük ve çevikler, kıllılar, koyu tenliler. Ama asıl favorim cebinizdeki bozuk paralar için sizi öldürmeye hazır olan çok genç yaştaki alçaklardı.

Homurdanmalarına ve küfürlerine bayılıyordum. Zaman zaman onları tek elimle tutuyor ve öfkeden köpürtene kadar onlara gülüyordum, sonra bıçaklarını çatıların üzerine atıyor, tüfeklerini duvarlara vurup parçalıyordum. Ama tüm bunlarda asıl gücüm yerinden fırlamasına hiçbir zaman izin verilmeyen bir kedi gibiydi. Onlarda en fazla tiksindiğim şey korkuydu. Eğer kurbanlarımdan biri gerçekten korkuyorsa genellikle ilgimi yitiriyordum.

Zaman geçtikçe ölümü ertelemeyi öğrendim. Birinden biraz, bir başkasından biraz daha fazla içiyordum ve sonra büyük ölüm yudumunu bir üçüncüden ya da dördüncüden alıyordum. Kendi hazzım için kovalamayı ve dövüşü çoğaltmaya çalışıyordum. Altı sağlıklı vampire yetecek denli avlanıp kan içerek sonunda tüm bunlara doy-

duğumda gözlerimi Paris'in geri kalanına, önceden paramın yetmediği tüm göz kamaştırıcı eğlencelere çeviriyordum.

Ama bunu yapmadan önce Nicolas'dan ya da annemden haber almak için Roget'nin evine uğruyordum.

Annemin mektupları benim şansımdan duyduğu mutlulukla doluydu ve eğer bunu yapacak gücü bulursa ilkbaharda İtalya'ya gitmeye söz veriyordu. Tam şimdi Paris'ten istediği şeyler kitaplar, gazeteler ve ona gönderdiğim harpiskord için notalardı. Ve bilmek istiyordu, ben gerçekten mutlu muydum? Düşlerimi gerçekleştirmiş miydim? Zenginlik konusunda kuşkucuydu. Renaud'dayken çok mutlu olmuştum. Ona içimi açmamı istiyordu.

Bu sözlerin bana okunmasını dinlemek acı vericiydi. Tam bir yalancı olma zamanı gelmişti ve ben bunu hiçbir zaman yapmamıştım. Ama onun için yapacaktım.

Nicki'ye gelince, onun armağanlarla ve bulanık öykülerle yatıştırılamayacağını, beni görmek isteyeceğini ve bu isteğinde direteceğini bilmem gerekirdi. Roget'yi biraz korkutuyordu.

Ama bu bir işe yaramazdı. Avukatın benim anlattıklarımdan başka anlatabileceği bir şey yoktu. Nicki'yi görmekten öylesine çekiniyordum ki taşındığı evin yerini bile sormamıştım. Avukata Nicki'nin İtalyan maestro ile çalıştığından ve isteyebileceği her şeye sahip olduğundan emin olmasını söyledim.

Ama her nasılsa Nicolas'ın tiyatrodan ayrılmadığını öğrenmiştim. Renaud'un Thespianlar Evinde çalmayı sürdürüyordu.

Bu benim tepemi attırmıştı. Niçin böyle bir saçmalık yapsındı ki?

Çünkü orayı seviyordu, tıpkı benim sevdiğim gibi, nedeni buydu. Gerçekten de birinin bunu bana söylemesi gerekli miydi? O küçücük fare kapanı gibi tiyatroda hepimiz birbirimize akraba olmuştuk. Perdenin açıldığı, dinleyicilerin alkışlamaya ve bağırmaya başladıkları anı düşünmemeliydim.

Hayır. Tiyatroya şarap ve şampanya kasaları gönder. Jeanette ve Luchina'ya, en fazla kavga ettiğim ve en çok sevdiğim kızlara çiçekler gönder, Renaud'a daha fazla armağanlar ve altın gönder. Onun borçlarını öde.

Ama geceler geçtikçe ve armağanlar gönderildikçe Renaud tüm bunlardan utanmaya başlamıştı. İki hafta sonra Roget, Renaud'un bir öneride bulunduğunu söyledi.

Thespianlar Evini satın almamı ve yönetici olarak onu tutmamı istiyordu. Elinde kullanabileceği yeterince para olursa şimdiye dek kalkıştıklarından daha büyük ve daha göz kamaştırıcı gösteriler sahne-

leyebilirdi. Benim param ve onun zekâsıyla bütün Paris'in Thespianlar Evinden söz etmesini sağlayabilirdik.

Hemen yanıt vermedim. İstersem tiyatronun benim olabileceğini kavramam biraz zaman aldı. Tıpkı sandıktaki mücevherler, üzerimdeki giysiler ya da yeğenlerime gönderdiğim bebek evi gibi bir tiyatroya da sahip olabilirdim. Hayır, dedim ve kapıyı çarpıp çıktım.

Sonra hemen geri geldim.

'Tamam, tiyatroyu satın alın,' dedim. 'Sonra ona istediği her şeyi yapması için on bin altın verin.' Bu bir hazineydi ve ben bunu niçin yaptığımı bile bilmiyordum.

Bu acı geçecek, diye düşündüm, geçmesi gerek. Düşüncelerim üzerinde belli bir denetim sağlamalıyım, bu şeylerin bana etki edemeyeceklerini anlamam gerek.

Önünde sonunda, şimdi zamanımı nerede geçiriyordum? Paris'in en büyük tiyatrolarında. Bale ve opera için, Moliere ve Racine'in dramları için en iyi yerler benimdi. Sahne ışıkları büyük aktörlerin üzerinde parlamaya başlamadan içeri giriyordum. Gökkuşağının her renginden giysilerim, parmaklarımda mücevherler, en son moda peruklarım, altın topuklu, elmas tokalı ayakkabılarım vardı.

Duyduğum şiirlerden sarhoş olmak için önümde sonsuz bir zaman dilimi uzanıyordu. Şarkılardan ve dans edenlerin kollarının dalgalanmasından sarhoş olmak için, Notre Dame'ın büyük mağarasındaki orgun titreşimlerinden sarhoş olmak için, benim için saatleri sayan küçük çanların sesinden sarhoş olmak için, Tuileries'nin boş bahçelerine sessizce düşen kardan sarhoş olmak için.

Ve her gecenin geçişiyle ölümlüler arasında daha az tedirginlik duyuyordum, kendimi onların yanında daha rahat hissediyordum.

Royal Palas'ta kalabalık bir baloya dalacak cesareti topladığımda daha bir ay bile geçmemişti. Cinayetimin ardından sıcak ve pespembeydim ve hemen dansa katıldım. En küçük bir kuşku uyandırmadım. Tersine kadınlar bana doğru çekiliyor gibi görünüyordu. Sıcak parmaklarının dokunuşu ve kollarının ve göğüslerinin yumuşak basıncı çok hoşuma gitmişti.

Ardından bulvarlarda akşamın erken saatlerinde dolaşan kalabalıkların içlerine daldım. Renaud'un önünden hızla geçip kukla tiyatrolarını, pandomimleri ve akrobatları görmek için başka tiyatrolara girdim. Artık sokak lambalarından kaçmıyordum. Kafelere gidiyordum ve yalnızca parmaklarımda sıcaklığını hissetmek için kahve satın alıyordum, canım istediğinde insanlarla konuşuyordum.

Onlarla monarşinin durumunu bile tartıştım. Bilardo ve kart oyun-

larında ustalaştım. Öyle görünüyordu ki eğer istesem Thespianlar Evine bile girebilirdim, bir bilet alıp balkona yerleşebilir ve neler olup bittiğine bakabilirdim. Nicolas'ı görebilirdim!

Ama bunu yapmadım. Nicki'nin yanına gittiğimde ne yapacaktım? Yabancıları, beni hiç tanımayan kadınları ve erkekleri aldatmak başka bir şeydi. Nicolas gözlerimin içine baksaydı ne görecekti? Üstelik yapacak çok fazla şeyim vardı dedim kendime.

Doğam ve güçlerim konusunda her gün daha fazla şey öğreniyordum.

Örneğin saçımın rengi daha açıktı ama saçlarım daha gürdü ve hiç uzamıyorlardı. Ne de pırıl pırıl el ve ayak tırnaklarım uzuyordu. Ama eğer onları törpülersem gün boyunca öldüğüm zaman oldukları uzunluğa kadar kendilerini yeniliyorlardı. İnsanların böyle gizleri gözleyerek bulmaları olanaksız olsa da başka şeyleri hissediyorlardı. Gözlerimin doğal olmayan pırıltısı, içlerinde çok fazla rengin yansıması ve derimdeki soluk bir ışıltı.

Acıktığımda bu pırıltı çok belirginleşiyordu. Karnımı doyurmam için bir neden daha.

Ve insanlara eğer çok yoğun bakışlarla bakarsam onları esir aldığımı ve sesimin çok sıkı bir ayarlama istediğini öğrenmiştim. Ölümlülerin duyamayacağı denli alçak sesle konuşabiliyordum ya da aşırı yüksek bir sesle bağırır ya da gülersem başka birinin kulak zarını delebilirdim. Kendi kulaklarımı bile zedeleyebilirdim.

Başka zorluklar da vardı: hareketlerim. Bir insan gibi yürüme, koşma, dans etme, gülümseme ve mimikler yapma eğilimindeydim, ama eğer şaşırır, dehşete düşer ya da üzülürsem bedenim bir akrobat gibi eğilip bükülebiliyordu.

Yüzümdeki anlatımlar bile korkunç aşırı olabiliyorlardı. Bir kez Temple Bulvarında yürürken aklıma Nicolas geldiği için kendimi unutmuş ve bir ağacın altına oturup dizlerimi yukarı çekmiştim. Ellerimi bir masaldaki çarpılmış bir cüce gibi başımın yanına koymuştum. Kadife ceketli ve beyaz ipek çoraplı on sekizinci yüzyıl beyefendileri böyle şeyler yapmazlardı, en azından sokaktayken.

Başka bir sefer binaların yüzeylerindeki ışık değişikliklerini seyretmeye dalmışken arabanın tepesine fırladım, bağdaş kurup oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım.

Evet bunlar insanları şaşırtıyordu. Onları ürkütüyordu. Ama oldukça sık başıma gelen şey, derimin beyazlığından korktuklarında bile yalnızca başlarını çevirmeleri oluyordu. Çabucak anlamıştım, kendilerini aldatıyorlardı, her şeyin açıklanabilir olduğuna inanmaya

çalışıyorlardı. Bu akılcı on sekizinci yüzyıl düşüncesinin alışkanlığıydı.

Ne de olsa yüz yıldır cadılar konusunda hiçbir olay olmamıştı. Bildiğim en son olay Güneş Kral Louis döneminde bir kâhinin diri diri yakılmasıyla sonuçlanan La Voisin davasıydı.

Ve burası Paris'ti. Eğer kristal bardağı kaldırdığımda yanlışlıkla elimde parçalandıysa ya da kapıyı açarken duvarlara çarptıysam insanlar sarhoş olduğumu varsayıyorlardı.

Ama zaman zaman ölümlüler daha bana sormadan soruları yanıtlıyordum. Yalnızca mumlara ya da ağaç dallarına bakarken uyurgezer gibi olabiliyordum ve öyle uzun süre hareketsiz kalıyordum ki insanlar hasta olup olmadığımı soruyorlardı.

En kötü sorun gülmekti. Gülme krizlerine tutulup uyuyamadığım oluyordu. Her şey bunu başlatabilirdi. Konumumun ne denli delice olduğunu düşünmem yetiyordu.

Bu bugün de kolayca başıma gelebilir. Hiçbir yitik, hiçbir acı, yazgım üzerine hiçbir derin anlayış bunu değiştirmez. Bir şey bana komik görünür. Gülmeye başlarım ve gülmemi durduramam.

Bu arada bu huyum başka vampirleri öfkeden küplere bindiriyor. Ama öyküde ileri atlamasam iyi olur.

Belki de dikkat etmişsinizdir. Başka vampirlerden hiç söz etmedim. Aslında hiç başka vampir bulamamıştım.

Tüm Paris'te doğaüstü başka hiçbir varlık bulamamıştım.

Sağımda solumda hep ölümlüler vardı ve zaman zaman tam ben kendimi böyle şeylerin olmadığına inandırdığım sırada bulanık ve ele gelmez bir varlığı hissediyordum.

Hiçbir zaman ilk gece köy kilisesinin avlusunda olduğundan daha hissedilir bir şey olmadı. Her zaman bir Paris mezarlığının yakınındayken oluyordu.

Her seferinde duruyordum, dönüyordum ve bunu açığa çıkarmaya çalışıyordum. Ama hiçbir zaman bir yararı olmadı, daha ben ondan emin olmadan hissettiğim şey gitmiş oluyordu. Kendi başıma onu hiçbir zaman bulamadım ve kent mezarlıklarının kokusu öylesine iç bulandırıcıydı ki onlardan içeri girmiyordum, giremiyordum.

Bu titizlikten ya da kulenin altındaki zindanın kötü anılarından daha fazlası gibi görünmeye başlamıştı. Ölülerin görünüşleri ya da kokuları karşısında duyduğum iğrenme doğamın bir parçası gibi görünüyordu.

Auvergne'de küçük bir çocukken olduğu gibi şimdi de idamları seyredemiyordum ve ceset gördüğümde yüzümü kapatıyordum.

Ölümün nedeni ben kendim olmadıkça ölüm beni rahatsız ediyordu ve kendi ölü kurbanlarımdan da hemen uzaklaşmam gerekiyordu.

Ama varlık konusuna dönersek bunun başka türden bir hayalet olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Benimle iletişim kuramayan bir şey miydi? Öte yandan bu varlığın beni gözlediğini ve belki de bilerek kendini bana hissettirdiğini açıkça seziyordum.

Durum ne olursa olsun Paris'te başka hiçbir vampir görmedim. Belki de belli bir zamanda bizlerden yalnızca tek birimizin var olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Belki de Magnus kanını çaldığı vampiri yok etmişti. Belki de güçlerini devrettikten sonra ortadan kalkması gerekiyordu. Ve ben de eğer başka birini vampir yapacak olursam ölecektim.

Ama hayır, bundan bir anlam çıkmıyordu. Magnus kanını bana verdikten sonra bile çok güçlüydü, üstelik vampir kurbanının güçlerini çaldığında onu zincirlere bağlamıştı.

Çok büyük ve çıldırtıcı bir gizemdi bu. Ama şimdilik bilgisizlik gerçekten mutluluktu. Magnus'un yardımı olmaksızın şeyleri keşfetme konusunda iyi gidiyordum. Belki de Magnus'un amacı da buydu. Belki de onun da yüzyıllar önceki öğrenme yolu bu olmuştu.

Onun sözlerini anımsadım. Kulenin gizli bölmesinde kendimi geliştirmek için bana gereken her şeyi bulacaktım.

Kentte dolaşırken saatler uçup gidiyordu. Yalnızca gündüzleri kulede gizlenmek için insanların yanından ayrılıyordum.

Yine de merak etmeye başlamıştım: Eğer onlarla dans edebilirsen, bilardo oynayabilirsen ve onlarla konuşabilirsen niçin yaşarken yaptığın gibi onlar arasında yaşayamayasın ki? Niçin onlardan biri gibi olamayasın? Ve o zaman yaşamın tam içine yeniden girip orada... ne? Söyle ne!

Neredeyse bahar gelmişti. Geceler giderek ısınıyordu. Thespianlar Evi perdeler arasına yeni akrobatlar getirmişti ve yeni bir dram sahneliyorlardı. Ağaçlar yeniden çiçeklenmişti ve uyanık her anımda Nicki'yi düşünüyordum.

Mart ayında bir gece Roget annemin mektubunu bana okurken onun okuduğu kadar iyi okuyabildiğimi farkettim. Hiç çalışmamama karşın binlerce kaynak bana okumayı öğretmişti. Mektubu eve giderken yanıma aldım.

İç bölme bile artık çok soğuk değildi. Pencerenin kenarına oturdum ve ilk kez annemin sözlerini yalnız başıma okudum. Neredeyse benimle konuşan sesini duyabiliyordum.

'Nicolas bana Renaud'un yerini satın aldığını yazdı. Demek bir za-

manlar öylesine mutlu olduğun bulvardaki küçük tiyatro artık senin. Ama mutluluk da senin mi hâlâ? Bana ne zaman yanıt vereceksin?'

Mektubu katladım ve cebime koydum. Kan gözyaşları gözlerime doluyordu. Niçin bu denli çok şeyi anlaması gerekiyordu ve yine de bu denli azını?

11

Rüzgâr ısırıcılığını yitirmişti. Kentin bütün kokuları geri geliyordu. Pazar yerleri çiçeklerle doluydu. Roget'nin evine koştum ve ne yaptığımı hiç düşünmeden bana Nicolas'ın nerede yaşadığını söylemesini istedim.

Yalnızca bir bakacaktım, sağlığının iyi olduğundan ve evinin yeterince güzel olduğundan emin olmak istiyordum.

Evi Ile St.-Louis'deydi. Tam istediğim gibi çok etkileyici bir evdi ama yola bakan bütün pencereler kapalıydı.

Uzun bir süre durup seyrettim. Yakınlardaki bir köprüden birbiri ardına arabalar geçiyordu. Nicki'yi görmek zorunda olduğumu biliyordum.

Köydeki duvarlara tırmandığım gibi duvara tırmanmaya başladım ve bunun ne kadar kolay olduğuna şaştım. Birbiri ardına katları tırmandım, geçmişte tırmanmaya cesaret ettiğimden çok çok daha yükseklere çıkmıştım. Sonra çatıya atladım ve oradan da avluya inmeye başladım. Nicki'nin katına bakacaktım.

Doğru pencereye gelmeden önce üç beş açık pencereyi geçtim. Sonunda Nicolas'ı bulmuştum. Yemek masasında oturuyordu, Jeanette ve Luchina da onunla birlikteydiler. Bir zamanlar ikimizin yaptığı gibi tiyatro kapandıktan sonra geç saatte yemek yiyorlardı.

Nicolas'ı görür görmez pencerenin kenarından uzaklaştım ve gözlerimi kapadım. Eğer sağ elim duvarı sıkıca yakalamamış olsaydı düşebilirdim. Odayı yalnızca bir an için görmüştüm ama tüm ayrıntılar beynime kazınmıştı.

Nicolas'ın üzerinde eski yeşil kadife giysileri vardı. Eskiden de evde bunları giyerdi. Ama çevresinde her yerde ona gönderdiğim zenginliğin izleri vardı. Raflarda deri ciltli kitaplar, üzerinde oval bir tab-

lo asılı, oymalı bir masa ve yeni bir piyanonun üzerinde parlayan İtalyan kemanı.

Ona gönderdiğim taşlı bir yüzüğü takmıştı, kahverengi saçı siyah ipek bir kurdeleyle arkadan toplanmıştı. Dirseklerini masaya dayamış, önündeki pahalı Çin porseleni tabaktan hiçbir şey yemeksizin düşüncelere dalmış oturuyordu.

Gözlerimi dikkatle açtım ve ona bir kez daha baktım. Doğal armağanlarının tümü ışıl ışıl parlıyordu. Narin ve güçlü kolları ve bacakları, kocaman üzgün gözleri, içinden çıkabilecek tüm ironi ve alaycılığa karşın çocukça ve öpülmeye hazır ağzı.

Onda daha önce hiç görmediğim ya da anlamadığım bir kırılganlık var gibi görünüyordu. Yine de sonsuz ölçüde zeki görünüyordu benim Nicki'm. Hızla konuşan Jeanette'i dinlerken karışık, ödünsüz düşüncelerle dolu gibiydi.

'Lestat evlendi,' diyordu Jeanette, Luchina başını sallarken. 'Karısı zengin ve karısının onun sıradan bir aktör olduğunu bilmesini istemiyor. Her şey bu kadar yalın.'

'Onu rahat bırakalım derim,' dedi Luchina. 'Tiyatroyu kapanmaktan kurtardı ve bizi hediyelere boğdu...'

'Buna inanmıyorum,' dedi Nicolas acıyla. 'O bizden utanmazdı.' Sesinde bastırılmış bir öfke, çirkin bir üzüntü vardı. 'Üstelik niçin bizi böyle terketti? Beni çağırdığını işittim! Pencere parçalanmıştı! Size söylüyorum, yarı uyanıktım, ve onun sesini duydum..'

Üzerlerine huzursuz bir sessizlik çöktü. Onun çatı katından kayboluşum konusunda anlattıklarına inanmıyorlardı ama bunu Nicolas'a söylemek onu daha da yalnız bırakacak ve daha fazla üzecekti. Bunu tüm düşüncelerinden hissedebiliyordum.

'Siz Lestat'ı gerçekten tanımadınız,' dedi şimdi neredeyse biraz ekşi bir sesle. Başka ölümlülerin ona izin verecekleri türden bir konuşmaya geri dönmeye çalışıyordu. 'Lestat bizden utanacak olan herkesin yüzüne tükürürdü! Bana para gönderiyor. Bu parayla ne yapmamı bekliyor? Bizimle oyun oynuyor!'

Diğerlerinden hiçbir yanıt gelmedi. Gizemli koruyucularına karşı konuşmayacak kadar akılları başlarındaydı onların. Her şey öyle iyi gidiyordu ki.

Uzayan sessizlikte Nicki'nin çektiği acının derinliğini hissettim. Sanki kafatasının içine bakıyormuşçasına biliyordum bunu ve dayanamıyordum.

O bilmeksizin ruhunun içine dalmaya dayanamıyordum. Yine de içinde engin, gizli bir alan hissetmemin önüne geçemiyordum. Be-

nim tüm düşündüklerimden de daha karanlıktı burası. Aklıma kendi içindeki karanlığın benim handa gördüğüm karanlığa benzediğini ve bunu benden gizlemeye çalıştığını söylediği geldi.

Bu alanı neredeyse görebiliyordum. Burası gerçekten de kendi kafasının ötesindeydi. Nicolas'ın kafası tüm bildiğimiz sınırların ötesine uzanan bir kaos için yalnızca bir kapı gibiydi.

Bu çok korkutucuydu. Bunu görmek istemiyordum. Onun hissettiklerini hissetmek istemiyordum.

Ama onun için ne yapabilirdim? Önemli olan buydu. Çektiği acıları bir kez ve sonuna dek sonlandırmak için ne yapabilirdim?

Yine de ona dokunmayı öyle istiyordum ki. Ellerine, kollarına, yüzüne. Bu yeni ölümsüz ellerimle onun tenini hissetmek istiyordum. Kendimi 'Canlı' sözcüğünü fısıldarken buldum. Evet, sen canlısın ve bunun anlamı senin ölebileceğin. Sana baktığımda gördüğüm her şey sonsuz yaşam cevherinden yoksun. Küçücük hareketlerin ve tanımlanamaz renklerin bir kaynaşması. Sanki hiçbir bedenin yokmuş ve sen bir ısı ve ışık derlemesiymişsin gibi. Sen ışığın kendisisin, peki ben neyim şimdi?

İstediğim kadar ölümsüz olayım bu ışık karşısında bir çıra gibi kıvrıldım.

Ama odanın atmosferi değişmişti. Luchina ve Jeanette kibar sözcüklerle veda ediyorlardı. Nicolas onları görmezden geliyordu. Pencereye dönmüştü, sanki gizli bir ses tarafından çağrılıyor gibi yerinden doğruldu. Yüzündeki bakış anlatılacak gibi değildi.

Orada olduğumu biliyordu.

Hemen kaygan duvardan çatıya fırladım.

Ama onu aşağıda duyabiliyordum hâlâ. Aşağı baktım ve pencerenin kenarında çıplak ellerini gördüm. Sessizliğin içinde onun paniğini duydum. Orada olduğumu hissetmişti! Benim varlığımı hissetmişti demek istiyorum. Tıpkı mezarlıklarda hissettiğim varlık gibi. Ama Lestat nasıl burada olabilir, diye kendisiyle tartışıyordu.

Hiçbir şey yapamayacak denli sarsılmıştım. Çatının pervazına yapıştım, diğerlerinin evden çıktıklarını, şimdi onun yalnız kaldığını hissedebiliyordum. Tüm düşünebildiğim şey onun hissettiği varlığın ne olduğuydu.

Demek istediğim, artık Lestat değildim, bir iblistim, güçlü ve açgözlü bir vampirdim. Ve yine de o benim varlığımı, Lestat'ın varlığını, tanıdığı genç adamın varlığını hissetmişti.

Bu, bir ölümlünün benim yüzümü görmesi ve kafası karışıkken ağzından benim adımın çıkmasından çok ayrı bir şeydi. Nicolas be-

nim canavar benliğimden, tanıdığı ve sevdiği bir şeyi tanımıştı.

Onu dinlemeyi kestim. Yalnızca çatıda uzandım.

Ama aşağıda hareket ettiğini biliyordum. Kemanı piyanonun üzerindeki yerinden kaldırdığını biliyordum ve yine pencereye geldiğini biliyordum.

Ellerimle kulaklarımı kapadım.

Ses yine de geldi. Ses aletten gecenin içine yükseliyordu. Havadan, ışıktan ya da bildiğimiz şeylerden apayrı parlayan bir öge gibiydi. Yıldızlara tırmanabilirdi sanki.

Tellerin üzerine eğildi, gözkapaklarımın arasından onun ileri geri sallandığını, başının sanki müziğin içersine işlemek istiyormuş gibi kemana eğildiğini neredeyse görebiliyordum. Sonra onunla ilgili tüm duyular yok oldu, geriye yalnızca ses kaldı.

Notaların uzun titreyişleri, pırıltılı sesler ve başka her tür konuşmayı sahte gösteren kemanın kendi dilinde şarkı söylemesi. Yine de şarkı derinleştikçe acının özü olmaya başladı. Sanki güzelliği yalnızca acımasız bir rastlantıydı, içinde hiçbir gerçeklik taşımayan bir yabanıllıktı.

Onun inandığı şey bu muydu? Ben iyilik üzerine konuşup dururken o buna mı inanıyordu? Kemanına bunu mu söyletiyordu? Bu uzun, duru, akıcı notaları yaratırken güzelliğin hiçbir anlamı olmadığını çünkü bunun içindeki acıdan geldiğini mi söylemek istiyordu? Bu notaların acıyla hiçbir ilgilerinin olmadığını, çünkü acının güzel olmadığını, öyleyse güzelliğin korkunç bir ironi olduğunu mu anlatıyordu?

Yanıtı bilmiyordum. Ama ses her zaman olduğu gibi onun ötesine geçmişti. Acıdan da daha büyük olmuştu. Hiç çaba göstermeksizin yavaş bir melodiye dönüşmüştü, tıpkı suyun dağdan aşağı inerken kendi yolunu bulması gibi. Giderek daha zengin ve yoğun oluyordu ve içinde disipline gelmeyen ve caydırıcı bir şey var gibi görünüyordu. Yürek paralayıcı ve engindi. Çatıda sırtüstü uzandım, gözlerimi yıldızlara diktim.

Ölümlülerin göremedikleri ışık noktacıkları. Hayalet gölgeler. Ve kemanın ham, iç paralayıcı sesi yavaş yavaş yoğun bir gerilimle sona yaklaşıyordu.

Kımıldamadım.

Kemanın benimle konuştuğu dili sessizce anlıyordum. Nicki, eğer bir kez daha konuşabilseydik... Eğer konuşmamız sürebilseydi.

Güzellik onun sandığı gibi bir aldatmaca değildi. Aslında tanınmayan bir ülkeydi. Orada binlerce öldürücü yanlış yapılabilirdi. Ora-

sı vahşi ve kayıtsız bir cennetti, iyi ve kötüyü gösterecek yol işaretleri yoktu.

Uygarlığın sanat yapmaya götüren tüm inceliklerine karşın güzellik yabanıldı. Tehlikeli ve yasasızdı, tıpkı insanın kafasında tutarlı tek bir düşüncenin olmadığı ya da davranış kurallarını kil tabakalarına yazdığı zamanlardan yüzbinlerce yıl önce yeryüzünün olduğu gibi. Güzellik Yabanıl Bir Bahçeydi.

Öyleyse en acı verici müziğin güzellikle dolu olması niçin onu yaralıyordu? Bu niçin ona acı veriyor, onu hiçbir değere ve erdeme bağlamıyor üzgün ve güvensiz yapıyordu?

İyi ve kötü, bunlar insanın yaptığı kavramlar. Ve insan gerçekten de Yabanıl Bahçeden daha iyi.

Ama belki de Nicki ruhunun en derin köşelerinde her zaman tüm şeyler arasında bir uyum olduğunu hayal etmişti, oysa ben her zaman bunun olanaksız olduğunu biliyordum. Nicki iyilik değil adalet hayal etmişti.

Ama şimdi artık böyle şeyleri birbirimizle hiçbir zaman tartışamayacaktık. Hiçbir zaman handa olamayacaktık. Bağışla beni Nicki. İyi ve kötü varolmayı sürdürüyorlar ve her zaman da olacaklar. Ama konuşmamız sonsuza dek bitti. Yine de daha çatıdan ayrılırken, Ile St.-Louis'i sessizce terkederken ne yapmak istediğimi biliyordum.

Bunu kendime itiraf etmemiştim ama biliyordum.

Sonraki gece Temple Bulvarına geldiğimde şimdiden epey geç olmuştu. Ile de la Cite'de karnımı iyice doyurmuştum, ve Renaud'un Thespianlar Evinde ilk perde çoktan başlamıştı.

12

Mahkemeye gider gibi giyinmiştim. Omuzlarımda gümüş işlemeli mor bir pelerin vardı. Yeni kılıcımın kabzası gümüş oymalıydı ve ayakkabılarımda alışılmadık ağır süslü tokalar vardı. Dantel, eldivenler, üç köşeli şapka. Tiyatroya kiralık bir arabayla geldim.

Ama arabacının parasını öder ödemez gerisin geri sokağa girdim ve sahne kapısını her zaman yaptığım gibi açtım.

O bildik atmosfer bir anda beni kuşattı. Kalın yağlıboya, ter ve parfüm dolu ucuz kostüm ve toz kokusu. Dekorların arasından ay-

dınlatılmış sahnenin bir parçasını görebiliyor ve salondan gelen kah-kahaları duyabiliyordum. Perde arasında sahneye çıkmak için bir grup akrobat sıralarını bekliyordu. Kırmızı pantolonları, şapkaları ve yakalarında küçük altın çanlarıyla bir palyaçolar kalabalığı vardı.

Başım döndü ve bir an için korktum. Burayı tehlikeli bir yer gibi hissediyordum ama yine de yeniden içerde olmak harikaydı. İçimde bir üzüntü kabarıyordu, hayır aslında bu bir panikti.

Luchina beni gördü ve bir çığlık attı. Sıkışık soyunma odalarının kapıları açıldı. Renaud bana geldi ve heyecanla elimi sıktı. Biraz önce yalnızca tahta ve kumaş olan yerde şimdi heyecanlı insanlarla, renkli ıslak yüzlerle dolu bir evren vardı. Kendimi dumanı tüten şamdandan geri kaçılırken buldum. 'Gözlerim... söndürün şunu.'

'Mumları söndürün, gözlerini rahatsız ediyor, görmüyor musunuz?' Jeanette sert biçimde bunları söylüyordu. Islak dudaklarını yüzümde hissettim. Herkes çevreme toplanmıştı, beni tanımayan akrobatlar bile. Bana öylesine çok şey öğretmiş olan eski sahne boyacıları ve marangozlar yanıma gelmişlerdi. Luchina, 'Nicki'yi çağırın, dedi, neredeyse hayır diye çığlık atacaktım.

Küçük ev alkışlarla sarsılıyordu. Perde iki taraftan çekilerek kapanmıştı. Yaşlı aktörler hemen yanıma toplandılar ve Renaud şampanya getirtti.

Gözlerimi ellerimle örtmüştüm. Sanki eğer onlara bakarsam her birini öldürecekmişim gibi geliyordu bana ve hissediyordum. Onları gözyaşlarındaki kanı görmeden önce gözyaşlarımı silmem gerektiğini biliyordum. Ama öylesine yakınımdaydılar ki mendilime uzanamıyordum. Birden korkunç bir zayıflık hissettim, kollarımı Jeanette ve Luchina'ya doladım ve yüzümü Luchina'nın yüzüne dayadım. Kuşlara benziyorlardı, kemikleri havayla doluydu, yürekleri kanat gibi çarpıyordu. Bir an için bir vampirin kulağıyla içlerindeki kanı dinledim ama bu ayıp bir şey gibi göründü bana. Kendimi sarılmaya, öpüşmeye bıraktım, yüreklerinin vuruşlarını duymazdan geldim. Onlara sarılıyor, pudralı derilerini kokluyor ve dudaklarının basıncını hissediyordum yeniden.

'Bizi nasıl kaygılandırdın bilemezsin,' diyordu Renaud. 'Ve sonra güzel talihinin öyküsü! Herkes, herkes!' Ellerini çırpıyordu. 'Bu Mösyö de Valois, bu büyük tiyatro kuruluşunun sahibi...' Sonra bir yığın şakayla karışık övgü dolu sözler söyledi. Yeni oyuncuları elim öpmeleri için çekiştiriyordu. Kızlara sımsıkı sarılmıştım, sanki onları bırakırsam parça parça ayrılacakmışım gibi geliyordu bana. Sonra Nicki'yi duydum. Benden yalnızca bir adım ötedeydi ve bana bakı-

yordu. Beni görmekten öylesine mutluydu ki artık acıları geçmişti.

Gözlerimi açmadım ama elini yüzümde hissettim. Sonra ensemi sıkıca yakaladı. Ona yol açmış olmalıydılar. Kollarımın arasına geldiğinde küçük bir dehşet kasılması hissettim ama ışık burada zayıftı ve ben de sıcak ve insanca görünmek için karnımı iyice doyurmuştum. Aldatmacanın anlaşılması için kime dua etmem gerektiğini bilmediğimi düşündüm, sonra geriye yalnızca Nicolas kaldı ve hiçbir şeye aldırmadım.

Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım.

Bir insanın bize nasıl göründüğünü nasıl anlatmalı! Bir gece önce Nicki'nin güzelliğinden bir hareket ve renk karışımı olarak söz ettiğimde birazcık anlatmaya çalışmıştım. Ama bizim için yaşayan tene bakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemezsiniz. O milyonlarca renk ve küçücük hareket gruplaşmaları, evet, bizim gördüğümüz yaşayan yaratığı oluşturan bu. Bu ışıltıya bir de yalnızca yaşayanlara özgü bir koku eklenir. Her bir insan bizim için güzeldir, eğer bunu düşünmek için kendimize şans verirsek. Yaşlılar ve hastalar, sokaklarda görmeden geçtiğimiz zavallılar bile güzeldir. Hepsi de açılmak üzere olan çiçeklere, kozasından çıkan kelebeğe benzerler.

Evet, Nicki'yi gördüğümde tüm bunları gördüm, damarlarından akan kanın kokusunu aldım ve baş döndürücü bir an süresince sevgiyi hissettim. Beni böylesine biçimsizleştirmiş olan korkunç şeylerin anılarını yalnızca bu sevgi silebilirdi. Kötülükle her kendimden geçişim, her yeni gücüm ve bana verdiği doyumlar gerçekdışı gibi görünüyordu gözüme. Belki de hâlâ sevebildiğim için derin bir sevinç hissetmiştim, eğer bundan hâlâ kuşkum kaldıysa şimdi bu son kuşkuya karşı da trajik bir utku kazanmıştım.

Çevremdeki tüm bu tanıdık şefkat beni sarhoş etmişti. Gözlerimi kapatabilir ve Nicolas'ı da yanıma alıp bilincin dışına kayabilirdim, ya da bana öyle görünüyordu.

Ama içimde başka bir şeyler uyanıyordu. Düşüncelerimin onu yakalayamayacağı ve denetimden çıkma tehlikesi göstermesine karşın yadsıyamayacağı bir hızla güçleniyordu bu yeni duygu. Nicki'yi istiyordum. Onu Ile de Cite'de benimle dövüşmüş kurbanları istediğim kadar kesinlikle istiyordum. Nicki'nin kanının benim içimde akmasını, onun kanının tadını, kokusunu ve sıcaklığını istiyordum.

Daracık yer çığlıklar ve kahkahalarla sarsılıyordu. Renaud akrobatlara perde arası gösterilerini yapmalarını söylüyor, Luchina şampanya açıyordu. Ama Nicki ve ben kucaklaşırken tüm bunlara kapalıydık.

Bedeninin sert sıcaklığı kasılmama ve geri çekilmeme neden oldu, oysa hiç kımıldamamış gibi görünüyordum. Annemi ve kardeşlerimi sevdiğim denli sevdiğim bu insanın, içimdeki tek duyarlı noktayı açığa çıkarmış olan bu insanın ele geçmez bir kale olması, kan için duyduğum susuzluktan habersiz olarak yüzlerce kurbanımın kolayca teslim oldukları bir kucaklamayı sürdürmesi beni çıldırtıyordu.

Ben bunun için yaratılmıştım. Yürümem gereken yol buydu. Başkaları benim için neydi ki şimdi? Paris'in yabanıllığında öldürdüğüm hırsızlar ve katillerin ne anlamı vardı? Benim asıl istediğim oydu. Nicki'nin ölümü olanağı, bu korkunç ve büyük olanak beynimde patladı. Kapalı gözkapaklarımın arkasındaki karanlık kan kırmızısı oldu. Nicki'nin kafasının o en son anında birden boşalışı, yaşamındaki karmaşıklığından vazgeçmesi.

Kımıldayamıyordum. Kanı sanki benim içimden akıyormuş gibi hissediyordum, dudaklarımı ensesine dayadım. İçimdeki her parçacık şöyle diyordu: 'Al onu, bu yerden uzaklaştır ve karnını onunla doyur, doyur... sonunda...' Sonunda ne? Sonunda ölünceye dek!

Kollarından ayrıldım ve Nicki'yi kendimden uzaklaştırdım. Çevremizdeki kalabalık bağırıyor ve gürültü yapıyordu. Renaud olanları seyreden akrobatlara bağırıyordu. Dışarda izleyiciler durmaksızın ritmik bir şekilde ellerini çırparak perde arası gösterilerini çağırıyorlardı. Orkestra akrobatlara eşlik etmesi gereken canlı müziği çalıyordu. Çevremde kemikler ve etler beni itip çekiyordu. Çevremde her şey bulanıklaştı. Aynı zamanda tam insanca bir bulantı hissettim.

Nicki dengesini kaybetmiş gibi görünüyordu. Gözlerimiz karşılaştığında ondan yayılan suçlamayı hissettim. Duyduğu üzüntüyü ve daha da kötüsü umutsuzluğa kapıldığını hissettim.

Hepsini bir yana ittim, yakalarında küçük ziller çıngırdayan akrobatları geçtim ve nedendir bilmem yan kapıya gitmek yerine sahnenin yan girişine doğru yürüdüm. Sahneyi görmek istiyordum. İzleyicileri görmek istiyordum. Adını bilmediğim, hiçbir sözcükle anlatamadığım bir şeyin derinlerine işlemek istiyordum.

Ama o anlarda deliydim. İstediğimi ya da düşündüğümü söylemenin hiçbir anlamı yoktu.

Göğsüm kabarıp iniyordu, susuzluk dışarı çıkmak için içimi tırmalayan bir kedi gibiydi. Perdenin yanındaki tahta kolona dayandığımda Nicki yaralanmış ve her şeyi yanlış anlamış bir yüzle yanıma geldi.

Yakıcı susuzluğuma aldırmadım. Onun içimi parçalamasına aldırmadım. Yalnızca çatının desteğini yakalamış ve tüm kurbanlarımı,

Paris'in döküntülerini görüyordum. Kentin barsaklarından fışkırıyorlardı. Seçtiğim yolun çılgınca olduğunu, bunun yalan olduğunu ve aslında kim olduğumu biliyordum. Kendi sefil ahlakımı yanımda taşımam, yalnızca lanetlenmişleri vurmam ve tüm bunlara karşın kurtarılmayı beklemem ne büyük bir budalalıktı. Ne olduğumu sanıyordum? Varsılların her gün işledikleri suçları işleyen yoksullara ceza veren Paris yargıçlarının ve savcılarının haksever bir yandaşı mıydım yoksa?

Kırık dökük kaplardan sert bir şarap içmiştim ve şimdi mihrabın eteğinde duran rahibin karşısındaydım. Rahibin elinde altın bir kupa vardı ve içindeki şarap Kuzunun Kanıydı.

Nicki hızla konuşuyordu.

'Lestat, ne oluyor? Söyle bana!' diyordu, sanki başkaları bizi duyamazmış gibi. 'Neredeydin? Sana neler oldu Lestat?'

Renaud ağzı açık kalan akrobatlara, 'Sahneye çıkın!' diye gürledi. Önümüzden geçip sahne ışıklarının dumanlı aydınlığına çıktılar ve bir dizi taklalar atmaya giriştiler.

Orkestra enstrümanlarından kuş sesleri çıkarıyordu. Bir parça kırmızı, alacalı giysiler, çalan ziller, kımıldanıp duran kalabalığın çığlıkları, 'Bize bir şeyler gösterin, bize iyi bir şeyler gösterin!'

Luchina beni öptü, onun beyaz boynuna, süt gibi ellerine baktım. Jeanette'in yüzündeki damarları görebiliyordum, alt dudağının yumuşacık yastığı yüzüme iyice yaklaşmıştı. Bir düzine küçük bardaktan köpüklü şampanya içiliyordu. Renaud 'ortaklığımız' üzerine konuşuyor ve bu akşamın küçük gösterisinin yalnızca bir başlangıç olduğunu ve çok yakında bulvarın en büyük tiyatrosu olacağımızı anlatan bir söylev veriyordu. Kendimi Lelio rolü için giydirilmiş gördüm ve dizüstü çöküp Flaminia'ya söylediğim aşk şarkısını söylerken duydum.

Önümde küçük ölümlüler takla atıyordu. Akrobatların başı gerisini sallayarak biraz kaba bir hareket yaptığında izleyiciler kahkaha atıyorlardı.

Daha düşünmeye zaman bulamadan sahneye çıkmıştım.

Tam ortada duruyordum, sahne ışıklarının sıcağını hissediyordum, duman gözlerimi acıtıyordu. Kalabalık salona, localara, salonun arkasındaki sıra sıra izleyiciye baktım. Akrobatlara sahneden çekilmelerini emrettiğimi duydum.

Kahkaha kulakları sağır ediciydi. Beni selamlayan haykırışlar ve çığlıklar patlamalar gibi duyuluyordu. Salondaki her bir yüzün arkasında sırıtan bir kafatasını açıkça görüyordum. Lelio olarak söyledi-

ğim küçük aşk şarkısından bir parçayı kopuk kopuk mırıldanıyordum. Sonradan bu parçayı sokaklarda da mırıldanmayı sürdürdüm. 'Güzelim Flavinia,' diye yineleyip durdum öyle ki sonunda sözcükler anlamsız seslere dönüştüler.

Hakaretler yağmaya başlamıştı.

'Sıra gösteride artık!' ve 'Yeterince yakışıklısın, şimdi de biraz hareket görelim!' Salondan birisi yarısı yenmiş bir elma fırlattı. Elma ayağımın dibine düştü.

Mor pelerinimin yakasını açtım ve yere attım. Gümüş kılıca da aynısını yaptım.

Dudaklarımda şarkı tutarsız bir mırıldanmaya dönüşmüştü ama çılgın şiir başımın içinde uğulduyordu. Güzelliğin yabanıllığını görüyordum, tıpkı bir gece önce Nicki çaldığı zaman gördüğüm gibi. Ahlak dünyası bu verimli yaban ormanında akılcılığın umutsuz bir düşü gibi görünüyordu, hiçbir şansı yoktu. Bu yalnızca bir hayaldi ve ben bunu anlamaktan çok görebiliyordum. Ama ben de bunun bir parçasıydım, tıpkı güzel ve tutkusuz yüzüyle pençelerini çığlıklar atan bir farenin sırtına geçiren bir kedi denli doğaldım bu ormanda.

'Bu Acımasız Biçici yeterince yakışıklı,' diye söylendim. 'Bu salondaki tüm kısa ömürlü mumları, havayı soluyup titreşen her bir ruhu bir üfleyişte söndürebilen bu Acımasız Biçici.'

Ama sözcükler artık ulaşamayacağım denli benden uzaklaşmışlardı. Belki de sözcükler öyle bir yere yükselmişlerdi ki burada bir Tanrı vardı ve bu Tanrı bir kobranın derisindeki renkli desenleri ve Nicki'nin kemanından fışkıran müziği yapan güzelim sekiz notayı anlayabiliyordu. Ama bu Tanrı bile güzellik ve çirkinliğin ötesini, 'öldürmeyeceksin' ilkesini anlayamazdı.

Yüzlerce terli yüz karanlıktan beni gözlüyordu. Dağınık peruklar, yalancı mücevherler, kırık dökük süsler, kıvrık kemiklerden su gibi akan deri. Yırtık pırtık elbiseli bir dilenciler kalabalığı salondan bana ıslıklar çalıyordu. Kambur, tek gözlü, kollarının altı leş gibi kokan, mezarın toprağından çıkardığınız bir kafatasındaki dişlerin renginde dişleri olan bir kalabalık.

Kollarımı savurdum, dizimi büktüm ve akrobatlar ve dansçıların yaptıkları gibi dönmeye başladım, tek ayağımın topuğu üzerinde hiç çaba harcamadan daha hızlı, daha daha hızlı döndüm, sonra arka üstü sıçrayıp geriye doğru taklalar atmaya başladım, ellerimin üzerinde yürüdüm, eskiden panayırlarda oyuncuların yaptıklarını gördüğüm her şeyi taklit ettim.

Alkışlar yükseldi. Köydeyken olduğum kadar esnektim ama sah-

ne küçüktü, hareketlerimi kısıtlıyordu, tavan üzerime doğru bastırıyor gibi geliyordu ve sahne ışıklarından yükselen duman çevremi sarıyordu. Flaminia'ya söylediğim küçük şarkı aklıma geldi ve yeniden zıplamaya ve dönmeye başladığımda avazım çıktığı kadar yüksek sesle bunu söylüyordum. Sonra başımı kaldırıp tavana baktım, dizlerimi zıplamak üzere büktüğümde bedenimin yukarıya çıkmasını istedim.

Bir anda çatı kirişlerine değdim ve ses çıkarmadan, güzel bir hareketle sahneye indim.

İzleyicilerin solukları kesilmişti. Sahnenin yanındaki küçük kalabalığın ağzı açık kalmıştı. Bu sırada sessiz kalmış olan müzikçiler birbirlerine dönüp bakıyorlardı. Sahnede teller gerili olmadığını görebiliyorlardı.

Ama izleyicilerin hayranlığı beni coşturmuştu. Bu kez yukarı çıkarken yol boyunca taklalar attım ve daha da yavaş hareketlerle aşağı indim.

Alkışlara çığlıklar, gülüşler karışmıştı ama sahnenin arkasındakilerin hiç sesi çıkmıyordu. İnsanlar çevrelerindekilerin onları onaylamasını istiyorlardı. Bir an için önümde Renaud'un yüzünü gördüm, ağzı açık, gözleri şaşkındı.

Yeniden dans etmeye başladım. Bu kez izleyiciler bu dansın güzel olup olmadığına aldırmıyorlardı. Bunu hissedebiliyordum, çünkü dans bir parodiye dönmüştü, her adım bir insanın yapabileceğinden çok daha büyük ve çok daha yavaştı.

Sahnenin arkasından biri bağırdı ve susması söylendi. Müzikçilerden ve ön sıralardan oturanlardan küçük çığlıklar yükseliyordu. İnsanlar huzursuzlanmaya ve birbirlerine fısıldamaya başlamışlardı ama arka sıralardaki güruh el çırpmayı sürdürüyordu.

Yüzlerinden heyecanlandıklarını ve giderek kızdıklarını görebiliyordum. Neydi bu yanılsamalar? Birdenbire artık eğlendiriciliklerini yitirmişlerdi; bunlardaki ustalığı anlayamıyorlardı; ve benim ciddi tavırlarımda bir şey onları korkutuyordu. Bir an onların çaresizliklerini hissettim.

Ve sonra yazgılarını hissettim.

Et ve paçavralara bürünmüş bir iskeletler sürüsü, onlar buydu işti. Yine de içlerinden cesaret fışkırıyordu, baskılanamaz gururlarıyla bana bağırıyorlardı.

Ellerimi yavaşça havaya kaldırıp dikkatlerini yeniden topladım ve çok yüksek sesle Flaminia'nın şarkısını söylemeye başladım. Sesim giderek yükseliyordu öyle ki sonunda önümdeki insanlar birden yer-

lerinden kalkıp bana bağırmaya başladılar. Ama ben daha da yüksek sesle şarkı söylemeyi sürdürdüm, sesim dayanılmaz bir gürlemeyle başka tüm sesleri bastırmıştı. Yüzlercesinin ayağa kalkarken sıraları devirdiklerini ve ellerini başlarının iki yanına bastırdıklarını gördüm.

Ağızları kocaman açılmış sessiz çığlıklar atıyorlardı.

Tam bir keşmekeş. Çığlıklar, küfürler arasında hepsi kapılara doğru birbirlerini itiyorlardı. Perdeler yerlerinden koparılmıştı. İnsanlar salondan sokağa fırlıyorlardı.

Korkunç şarkıyı kestim.

Kulakları çınlatan sessizlikte durup onları seyrettim. Her yöne kaçmaya çalışan zayıf, terli bedenler. Açık kapılardan içeri rüzgâr esiyordu. Tüm eklemlerimde garip bir soğukluk hissettim, gözlerim sanki camdan yapılmış gibiydi.

Bakmadan kılıcımı yerden aldım ve yerine koydum, buruşmuş, tozlu pelerinimin yakasına parmağımı geçirdim. Tüm bu hareketlerim yaptığım başka her şey denli kabaca görünüyordu. Nicolas'ın onun yaşamından korkuya kapılan iki aktörün elinden kurtulmaya çalışmasının ve adımı seslenmesinin artık hiç önemi kalmamış gibiydi.

Ama kaosta bir şey dikkatimi çekti. Bunun önemi var gibiydi, gerçekte çok ama çok önemli gibiydi. Localardan birinde kaçmaya çalışmayan, yerinden bile kımıldamayan biri vardı.

Yavaşça döndüm ve ona baktım. Orada kalması için ona meydan okuyordum. Yaşlı bir adamdı, sönük gri gözlerini inatçı bir kızgınlıkla üzerime dikmişti. Ona bakarken ağzımı kocaman açıp yüksek bir çığlık attığımı duydum. Bu ses sanki ruhumun derinliklerinden gelmiş gibiydi. Ses yükseldi yükseldi, geride kalan birkaç kişi yeniden kulaklarını tıkayıp saklandılar ve bana doğru koşan Nicolas bile bu sesin altında eğildi, iki eliyle başını tutuyordu.

Oysa yaşlı adam locadan kımıldamamıştı. Gri peruğunun altında kaşları çatık, öfkeli ve inatçı gözlerle bana bakıyordu.

Geri çekildim ve boş salon boyunca sıçradım, tam onun önündeki locaya indim. Ağzı açıldı ve gözleri büyüdü.

Yaşlılık bedenini biçimsizleştirmişti. Omuzları sarkmış, elleri bumburuşuktu ama gözlerinden okuduğum ruhu boş gururun ötesindeydi, ödün vermiyordu. Ağzı sertleşti, çenesi ileri çıktı. Ceketinin içersinden tüfeğini çekti ve iki eliyle bana nişan aldı.

'Lestat!' diye bağırıyordu Nicki.

Ama tüfek patladı ve mermi bütün gücüyle bana çarptı. Kımıldamadım. Yaşlı adamın durduğu gibi dimdik durdum, acı yuvarlanarak

içimden geçti ve kesildi. Arkasında tüm damarlarımda korkunç bir çekilme bıraktı.

Kan fışkırdı. Kan öyle bir akıyordu ki böylesini daha önce hiç görmemiştim. Gömleğimi ıslattı ve arkamdan aktığını hissedebiliyordum. Ama damarlarımdaki çekilme giderek güçlendi ve sırtımda ve göğsümde sıcak bir karıncalanma yayılmaya başladı.

Yaşlı adam bana baktı, hiçbir şey söyleyemiyordu. Tüfek elinden düştü. Başı arkaya düştü, gözleri körleşmişti ve bedeni sanki içindeki hava dışarı kaçmış gibi pörsüdü, yere yıkıldı.

Nicki merdivenleri tırmanmıştı, şimdi locaya doğru koşuyordu. Ağzından alçak, histerik bir mırıltı çıkıyordu. Benim ölümüme tanık olduğunu sanıyordu.

Kımıldamadan durup Magnus beni vampir yaptığından beri çektiğim korkunç yalnızlık duygusuyla bedenime kulak verdim. Yaraların artık orada olmadıklarını biliyordum.

İpek gömleğimin ve yırtık ceketimin üzerindeki kan kuruyordu. Bedenim sanki kurşunun geçtiği yerde atıyordu, damarlarımda aynı çekilme sürüyordu ama yara artık geçmişti.

Bana bakarken aklı başına gelen Nicolas yaralanmamış olduğumu anladı. Ama aklı ona bunun doğru olamayacağını söylüyordu.

Onu kenara ittim ve merdivenlere yürüdüm. Kendini üzerime fırlattı ama onu yana attım. Onun görünüşüne, kokusuna dayanamıyordum.

'Benden uzak dur!' dedim.

Ama yine geri geldi, kolunu boynuma doladı. Yüzü şişmişti ve korkunç bir ses çıkarıyordu.

'Bırak gideyim, Nicki!' diye onu tehdit ettim. Kabaca kendimden uzaklaştırdım, kollarını yerinden koparıp boynunu kıracaktım.

Boynunu kırmak...

İnledi, kekeledi. Çıkardığı sesler bir an, korkunç bir an kulağıma dağda ölen atımdan, karların içersinde bir böcek gibi ezilmiş atımdan çıkan sesler kadar dehşet verici geldi.

Ellerini çözerken neredeyse ne yaptığımı bilmez durumdaydım.

Bulvara çıkıp yürümeye başladığımda kalabalık çığlıklar atarak dağıldı.

Renaud onu durdurmaya çalışanların elinden kurtulup bana koştu..

'Mösyö!' Öpmek için elimi yakaladı, sonra kana bakıp durdu.

'Bir şey yok sevgili Renaud,' dedim ona. Sesimin sakinliğinden ve yumuşaklığından kendim de şaşırmıştım. Ama yeniden konuşmaya

başlarken bir şey dikkatimi dağıttı. Bulanık bir şekilde bunu dinlemem gerektiğini düşündüm ama yine de sürdürdüm.

'Bunu hiç düşünme sevgili Renaud,' dedim. 'Sahne kanı, bir yanılsama, başka bir şey değil. Bunların hepsi bir yanılsamaydı. Yeni bir tür tiyatro. Kabalığın dramı, evet kabalığın.'

Ama kafamı karıştıran şey yeniden geldi. Çevremdeki itiş kakışı hissediyordum, insanlar yaklaşmak için itişiyorlardı ama çok yakına gelmiyorlardı. Nicolas sesini çıkarmadan bakıyordu.

'Kendi oyunlarına devam et,' diyordum, neredeyse ağzımdan çıkanları düşünemez durumdaydım, 'Akrobatların, trajedilerin, uygarlaştırılmış tiyatronla devam et.'

Cebimden banknotlar çıkardım ve titreyen ellerine tutuşturdum. Kaldırıma bozuk paralar saçtım. Aktörler paraları toplamak için korka korka ilerlediler. Kafamı karıştıran garip şeyin kaynağını bulmak için çevremdeki kalabalığı gözden geçirdim, neydi bu, boşalmış tiyatronun kapısında kırık bir yürekle beni seyreden Nicolas değildi.

Hayır, hem tanıdık hem de tanıdık olmayan başka bir şeydi, karanlıkla bir ilgisi vardı bunun.

'En iyi soytarıları kirala, en iyi müzikçileri, en büyük sahne dekorcularını.' Daha çok banknot çıkardım. Sesim yeniden yükseliyordu, vampir sesi oluyordu. Yüzlerin buruştuğunu, ellerin yukarı kalktığını görüyordum ama kulaklarını kapadıklarını görmemden korkuyorlardı. 'Burada yapabileceklerinin hiçbir sınırı yok, HİÇBİR SINIR!'

Pelerinimi sürükleyerek aralarından ayrıldım, kılıcım garip bir ses çıkarıyordu, çünkü yerine doğru takmamıştım. Karanlıkla ilgili bir şey.

İlk ara sokağa dalıp koşmaya başladığımda duyduğum şeyin, aklımı dağıtan şeyin ne olduğunu biliyordum. Kalabalıkta o varlık da vardı, buna kuşku yoktu.

Bunu bilmemin yalın bir nedeni vardı: şimdi arka sokaklardan hiçbir ölümlünün koşamayacağı denli hızlı koşuyordum. Varlık da benimle birlikte koşuyordu ve varlık birden fazlaydı.

Bildiğim şeyden tam olarak emin olunca durdum.

Bulvardan yalnızca bir mil uzaklaşmıştım, durduğum dar sokak şimdiye dek gördüğüm en karanlık sokaktı. Birdenbire ve bilinçli olarak seslerini kesmeden önce onları duydum.

Onlarla oynayamayacak denli heyecanlı ve sefil hissediyordum kendimi! Çok sersemlemiştim. Eski soruları seslendim 'Kimsiniz, konuşun benimle!' Yakınlardaki pencerelerin camları titredi. Küçük odalarında ölümlüler gözlerini açtılar. Burada hiçbir mezarlık yoktu.

'Bana yanıt verin sizi korkaklar sürüsü. Eğer bir sesiniz varsa konuşun yoksa çekip gidin başımdan!'

Ve sonra beni duyabildiklerini, eğer isterlerse bana yanıt verebileceklerini anladım, ama bunu nasıl anladığımı size anlatamam. Her zaman hissettiğim şeyin yakınlarımda olmalarının ve yoğunluklarının baskılanamaz kanıtı olduğunu ve bunu saklayamadıklarını da anlamıştım. Ama düşüncelerini örtebiliyorlardı ve yaptıkları buydu. Demek istediğim düşünebiliyorlardı ve sözcükleri vardı.

Yavaşça ve uzun uzun soluk aldım.

Sessizliklerinden çok etkilenmiştim ama tam şimdi olanlar beni binlerce kez daha fazla etkilemişti. Geçmişte defalarca yaptığım gibi sırtımı onlara döndüm.

Beni izlediler. Bu kez beni izliyorlardı ve ne denli hızlı hareket edersem edeyim yakalıyorlardı.

Greve Meydanına gelip Notre Dame katedraline girinceye dek onların garip ve sessiz titreşimlerini hissetmeyi sürdürdüm.

Gecenin geri kalanını katedralde geçirdim. Sağ taraftaki duvarın yanında gölgeli bir yere kıvrıldım kaldım. Kanımı yitirdiğim için kana susamıştım ve ne zaman yanıma bir ölümlü yaklaşsa yaraların olduğu yerde güçlü bir çekme ve karıncalanma hissediyordum.

Ama bekledim.

Yanında küçük bir çocukla genç bir dilenci kadın yanıma yaklaştığında zamanın geldiğini biliyordum. Üzerimde kurumuş kanları görünce beni yakınlardaki bir hastaneye götürme telaşına düştü. Yüzü açlıktan incelmişti ama küçük kollarıyla beni yerimden kaldırmaya çalışıyordu.

Kadının bakışlarından onu etkilediğimi anlayana dek gözlerinin içine baktım. Üzerindeki paçavraların altında inip kalkan göğsünü hissettim. Küçük kıvrak bedeni üzerime devrildi, kanlı giysilerimin arasına onu yerleştirdiğimde kendini bana veriyordu. Onu öptüm, kirli kumaşı boynundan yana çekerken onun sıcaklığıyla karnımı doyuruyordum, sonra öyle ustalıkla kanını içtim ki uykulu küçük çocuk hiçbir şey görmedi. Ardından dikkatli, titreyen parmaklarla çocuğun yırtık gömleğini açtım. Bu da benimdi, bu küçücük boyun.

Şimdi hissettiğim kendinden geçmeyi anlatacak söz bulamıyorum. Önceleri hissettiklerim bir ırza geçmenin vereceği zevkti. Ama bu kurbanların kendilerini verişleri tam olarak sevgiyi andırıyordu. Kanları bile masumluklarından dolayı daha sıcak ve iyiliklerinden dolayı daha zengin gibiydi.

Ölümde birlikte uyurlarken onları seyrettim sonra. Bu gece kated-

ral onlara bir sığınak olmamıştı.

Gözümün önünde beliren Yabanıl Güzellik Bahçesinin aslında gerçek bir görüş olduğunu anlamıştım. Dünyada anlam vardı, evet, ve yasalar, bu kaçınılmazdı, ama bunlar yalnızca estetikle ilgiliydiler. Bu Yabanıl Bahçede, şu masum yaratıklar vampirin kollarına aittiler. Dünya üzerine binlerce başka şey söylenebilir, ama yalnızca estetik ilkeler doğrulanabilir ve yalnızca onlar aynı kalırlar.

Şimdi eve gitmeye hazırdım. Sabahın erken saatlerinde dışarı çıktığımda iştahım ve dünya arasındaki son engelin yıkıldığını biliyordum.

Artık hiç kimse, ne denli masum olursa olsun, bana karşı güvenlikte değildi. Bu Renaud'daki sevgili dostlarımı içeriyordu ve bu sevgili Nicki'mi de içeriyordu.

13

Paris'ten gitmelerini istiyordum. Afişlerin indirilmesini, kapıların kapanmasını istiyordum. Ölümlü yaşamımın en büyük ve en kalıcı mutluluğunu bulduğum küçük fare kapanı tiyatroda sessizlik ve karanlık olsun istiyordum.

Gecede bir düzine masum kurban bile onları düşünmemi durduramıyor, içimdeki acıyı geçiremiyordu. Onlara bunu nasıl yapabilmiştim? Niçin kendimi böylesi bir zorbalıkla kanıtlamam gerekmişti onlara? Bu yüzden artık hiçbir zaman onların bir parçası olamayacaktım.

Hayır, Renaud'u satın almıştım. Onu bulvarın gösteri merkezine dönüştürmüştüm. Ve şimdi kapatacaktım.

Bununla birlikte onlar hiçbir şeyden kuşkulanmamışlardı. Roget'nin onlara anlattığı yalın ve aptalca açıklamalara inanmışlardı. Ben tropik kolonilerin sıcağından geri döneli çok olmamıştı, güzel Paris şarabı başıma vurmuştu. Zararları tamir etmeleri için bir yığın para yine.

Gerçekte ne düşündüklerini yalnızca Tanrı bilebilir. Ama ertesi gece düzenli gösterilerine geri dönmüşlerdi ve Temple Bulvarının işe yaramaz kalabalığının kopan kargaşaya bir düzine akla yatkın açıklama getirdiğine kuşku yoktu. Kestane ağaçlarının altında kuyrıklar

olmuştu.

Yalnızca Nicki bunlara katılmıyordu. Çok fazla içmeye başlamıştı, tiyatroya geri dönmeyi ya da müzik çalışmayı reddediyordu. Onu ziyarete giden Roget'ye hakaret etmişti. En kötü kafelere ve tavernalara gidiyor, gece tehlikeli sokaklarda dolaşıp duruyordu.

Neyse, bunda ortağız, diye düşündüm.

Roget tüm bunları bana anlatırken ben masanın üzerindeki mumdan epey uzakta ileri geri yürüyordum. Yüzüm gerçek düşüncelerimi saklayan bir maskeydi.

'Paranın bu genç adam için pek anlamı yok, Mösyö,' diyordu. 'Genç adam yaşamı boyunca çok fazla parası olduğunu anımsattı bana. Beni rahatsız eden şeyler söyledi, Mösyö. Söylediği şeyler hiç hoşuma gitmedi.'

Kadife kepi, sabahlığı ve çıplak ayaklarıyla Roget bir çocuk şarkısından çıkmışa benziyordu. Gecenin ortasında onu yatağından kaldırmış ve terliklerini giymesi ya da saçını taraması için zaman tanımamıştım.

'Ne diyor?' diye sordum.

'Büyülerden söz ediyor, Mösyö. Doğal olmayan güçlerinizin olduğunu söylüyor. La Voisin ve Chambre Ardente'in sözünü ediyor. Güneş Kralı yönetimi sırasında saray üyeleri için büyüler ve zehirler yapmış bir cadıyla ilgili eski bir büyücülük davasını anlatıyor.'

'Böyle saçmalıklara şimdi kim inanır ki?' Şaşkına uğramışım gibi davrandım. Aslında ensemde saçlarım diken diken olmuştu.

'Mösyö, acı şeyler söylüyor,' diye sürdürdü. 'Onun deyişiyle sizin türünüzün her zaman büyük gizlere ulaşabildiğini söylüyor. Kasabanızda bir yeri anlatıp duruyor. Buranın adı cadıların yeriymiş.'

'Benim türüm!'

'Yani sizin bir aristokrat olduğunuzu söylemek istiyor, Mösyö,' dedi Roget. Biraz utanmıştı. 'Bir insan Mösyö de Lenfent denli kızdığında böyle şeyler önem kazanırlar. Ama kuşkularını başkalarına fısıldamıyor. Yalnızca bana anlatıyor. Sizin, onun sizi niçin aşağıladığını anlayacağınızı söylüyor. Buluşlarınızı onunla paylaşmayı reddetmişsiniz! Evet, Mösyö, buluşlarınızı. La Voisin'den konuşmayı sürdürüyor. Gökyüzü ve yeryüzü arasında akılcı hiçbir açıklaması olmayan şeyler olduğunu söylüyor. Şimdi cadıların yerinde niçin ağladığınızı bildiğini söylüyor.'

Bir an için Roget'nin yüzüne bakamaz olmuştum. Her şeyi ne de güzel çarpıtmıştı! Yine de tam gerçeği yakalamıştı. Bu ne muhteşem ve ne yersiz bir buluştu. Kendi bakış açısından Nicki haklıydı.

'Mösyö, siz çok iyi yürekli bir insansınız...' dedi Roget.

'Lütfen, gereksiz övgüleri bırakın.'

'Ama Mösyö de Lenfent inanılmaz şeyler söylüyor. Bugün ve bu çağda bile söylenmemesi gereken şeyler anlatıyor. Bedeninizin içinden bir merminin geçtiğini ve bunun sizi öldürmesi gerektiğini söylüyor.'

'Mermi beni sıyırıp geçti,' dedim. 'Roget bunu sürdürme. Onları Paris'ten uzaklaştır, tümünü.'

'Onları uzaklaştırmak mı?' dedi. 'Ama bu küçük girişim için öyle çok para yatırmıştınız...'

'Ne olmuş yani? Kim aldırıyor ki?' dedim. 'Onları Londra'ya, Dury Lane'e gönder. Renaud'a Londra'da kendi tiyatrosunu açmasına yetecek kadar para teklif et. Oradan Amerika'ya gidebilirler. Saint-Domingue'ye, New Orleans'a, New York'a. Dediğimi yapın, Mösyö. Bunun kaça patlayacağına aldırmıyorum. Tiyatromu kapatın ve onları gönderin!'

O zaman içimdeki sızı da geçecekti öyle değil mi? Sahnenin kenarında çevreme toplandıklarını görmem bitecekti, Lelio'yu düşünmem son bulacaktı. Taşradan gelen onların kovalarını boşaltan ve bunu bile severek yapan delikanlıyı düşünmeyecektim artık.

Roget korkmuş gibi görünüyordu. İyi giyimli bir deliye çalışmak nasıl bir şeydi acaba. Bu deli başka herkesin ödeyeceğinin üç katı fazla para ödediğinde kendi düşüncelerini bir yana mı atıyordu insan?

Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğim. Hiçbir zaman yeniden şu ya da bu biçimde bir insan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilemeyeceğim.

'Nicolas'a gelince. Onu İtalya'ya gitmeye ikna edeceksiniz. Bunu nasıl yapacağınızı size anlatacağım.'

'Mösyö, onu elbiselerini değiştirmeye bile ikna etmek öyle zor ki.'

'Bu daha kolay olacak. Annemin ne denli hasta olduğunu biliyorsunuz. Nicolas'a annemi İtalya'ya götürmesini söyleyin. Bu tam aradığımız şey. Napoli'deki konservatuarda da pekâlâ müzik çalışabilir ve annemin gitmesi gereken yer de tam orası.'

'Annenize mektup yazıyor... ona çok düşkün.'

'Çok iyi işte. Nicolas'ı o olmazsa annemin bu yolculuğu tamamlayamayacağına inandırın. Onun için tüm düzenlemeleri yapın. Mösyö, bunu başarmalısınız. Onun Paris'i terketmesi gerekiyor. Size bu haftanın sonuna dek zaman veriyorum, o zaman geldiğimde gittiği haberini duymak istiyorum.'

Kuşkusuz, bu Roget'den çok fazla şey istemekti. Ama başka hiçbir yol düşünemiyordum. Hiç kimse Nicki'nin büyücülük konusundaki düşüncelerine inanmazdı, sorun bu değildi. Ama şimdi biliyordum ki eğer Nicki, Paris'ten ayrılmazsa yavaş yavaş aklını yitirecekti.

Geceler geçerken, uyanık her saatimi onu arama, son bir karşılaşma riskine girme isteğimi bastırmaya çalışarak geçiriyordum.

Yalnızca bekliyordum. Onu sonsuza dek yitiriyor olduğumu çok iyi biliyordum. Bundan sonra olacakların nedenlerini hiçbir zaman bilemeyecekti. Bir zamanlar varoluşumuzun anlamsızlığına karşı çırpınan ben onu hiçbir açıklama vermeksizin uzaklaştırıyordum. Bu haksızlık ona yaşamının son gününe dek acı verebilirdi.

Bu bile gerçeği bilmenden daha iyidir Nicki. Şimdi belki de tüm yanılsamaları biraz daha iyi anlıyorumdur. Eğer yalnızca annemi İtalya'ya götürmeyi başarabilirsen, annem için hâlâ zaman kaldıysa...

Bu arada Renaud'un Thespianlar Evinin kapandığını kendi gözlerimle gördüm. Yakınlardaki bir kafede tiyatro grubunun İngiltere'ye yolculuğundan konuşulduğunu duydum. En azından planın bu kadarı yerine getirilmişti.

Sonunda Roget'nin kapısına gidip zili çaldığımda sekizinci gece şafak sökmek üzereydi.

Beklediğimden daha çabuk geldi kapıya. Her zamanki beyaz pamuklu geceliği içinde dağınık ve heyecanlı görünüyordu.

'Bu üzerinizdeki kıyafetten hoşlanmaya başlıyorum Mösyö,' dedim bıkkın bir sesle. 'Eğer gömlek, kol düğmeleri ve ceket giyseydiniz size şimdi güvendiğimin yarısı kadar bile güvenmeyecektim sanırım...'

'Mösyö,' diye sözümü kesti. 'Çok beklenmedik bir şey...'

'Önce bana yanıt verin. Renaud ve ötekiler mutlu bir şekilde İngiltere'ye gittiler değil mi?'

'Evet, Mösyö. Şimdiye Londra'ya varmışlardır, ama...'

'Ya Nicki? Auvergne'e, annemin yanına gitti değil mi? Bana yanılmadığımı söyleyin. Bu yapıldı değil mi?'

'Ama, Mösyö!' dedi. Sonra durdu. Hiç beklemezken düşüncelerinde annemin imgesini gördüm.

Düşünseydim bunun ne anlama geldiğini anlayacaktım. Bu adam bildiğim kadarıyla annemi hiçbir zaman görmemişti, öyleyse düşüncelerinde annemin resmi nasıl olabilirdi? Ama aklımı kullanmıyordum. Aslında aklım kafamdan uçup gitmişti.

'Annem...Bana çok geç kaldığımızı söylemiyorsun değil mi?' dedim.

'Mösyö, izin verin ceketimi alayım...' dedi anlamsızca. Zile uzandı.

Annemin imgesi yine oradaydı. Beyaz ve çökmüş yüzü dayanamayacağım kadar canlı olarak önümde duruyordu.

Roget'yi omuzlarından yakaladım.

'Sen annemi gördün! O burada.'

'Evet, Mösyö. Anneniz Paris'te. Şimdi sizi ona götüreceğim. Genç de Lenfent bana onun yolda olduğunu söyledi, ama size erişemedim, Mösyö! Size nasıl ulaşacağımı hiç bilmiyordum. Dün anneniz geldi.'

Yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştım. Sandalyeye çöktüm, annemin gözlerimin önünde beliren imgesi Roget'den yayılan her şeyi örtecek denli sıcak bir ışıkla parlıyordu. Yaşıyordu ve Paris'teydi. Nicki de hâlâ buradaydı ve annemin yanındaydı.

Roget bana yaklaştı, sanki dokunmak ister gibi elini bana uzattı:

'Mösyö, ben üstümü giyerken siz önden gidin. Anneniz Ile St. Louis'de, Mösyö Nicolas'ın üç kapı sağında. Hemen gitmeniz gerekiyor.'

Başımı kaldırıp ona aptal aptal baktım. Onu göremiyordum bile. Annemi görüyordum. Güneşin doğmasına bir saatten az kalmıştı ve kuleye ulaşmam üç çeyrek saat zamanımı alacaktı.

'Yarın... yarın gece,' dedim, sanırım kekeliyordum. Bu sözler Shakespeare'in Macbeth'inden aklımda kalmıştı... 'Yarın ve yarın ve yarın...'

'Mösyö, anlamıyorsunuz! Anneniz için hiçbir İtalya yolculuğu olmayacak. Sizi görmek için buraya gelmekle son yolculuğunu yaptı.'

Onu yanıtlamadığımı görünce beni yakaladı ve sarsmaya çalıştı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Onun için bir bedendim ve o da aklımı başıma getirmesi gereken insandı.

'Ona burada kalacak yer buldum,' dedi. 'Hastabakıcılar, doktorlar, isteyebileceğiniz her şey. Ama tüm bunlar onu yaşatmıyor. Onu yaşatan sizsiniz, Mösyö. Gözlerini kapamadan önce sizi görmesi gerek. Şimdi saati unutun ve ona gidin. Onunki kadar güçlü bir irade bile mucizeler yaratamaz.'

Yanıt veremiyordum. Tutarlı düşünemiyordum bile.

Ayağa kalktım ve kapıya gittim. Onu da yanımda sürüklüyordum. 'Şimdi anneme git,' dedim. 'Ve ona yarın gece yanına geleceğimi söyle.'

Başını salladı. Kızmıştı ve canı sıkılmıştı. Bana arkasını dönmeye

çalıştı.

Ona izin vermeyecektim.

'Hemen oraya gideceksin Roget,' dedim. 'Bütün gün yanında otur, anlıyor musun. Beni beklemesini sağla. Eğer uyursa yanından ayrılma. Eğer gitmeye kalkarsa onu uyandır ve onunla konuş. Ama ben oraya gelmeden ölmesine izin verme!'

Bölüm Üç
Markiz İçin Ölüm Duası

1

Vampir dilinde ben erkenci bir vampirim. Güneş ufkun altına iner inmez uyanırım ve kalktığımda gökyüzünde kırmızı ışık henüz bitmemiş olur. Pek çok vampir tam karanlık olmadan uyanmazlar. Bu yüzden onlara göre çok büyük bir üstünlüğüm var. Üstelik başka vampirler mezarlarına benden tam bir saat önce dönmek zorundadır. Bunu daha önce söylememiştim, çünkü o zaman bilmiyordum ancak çok daha sonraları bir anlamı oldu.

Ama bir sonraki gece gökyüzü alev alev yanarken ben Paris yolundaydım.

Lahitin içine girmeden önce elimdeki en saygıdeğer giysileri giymiştim ve şimdi Paris'in batısında güneşi kovalıyordum.

Sanki bütün kent yanıyordu. Işık benim için öylesine parlak ve dehşet vericiydi. Sonunda Notre Dame'ın arkasındaki köprüden geçip Ile St.-Louis'ye geldiğimde soluk soluğaydım.

Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da kendimi annemden nasıl gizleyeceğimi düşünmemiştim. Tek bildiğim şey henüz zaman varken onu görmek, ona sarılmak ve onunla birlikte olmak zorunda olduğumdu. Onun ölümünü düşünemiyordum. Bu tam bir felaketti ve yanan gökyüzüne ait bir şeydi. Belki de sıradan bir ölümlü gibi eğer onun son isteğini yerine getirebilirsem bu dehşetin her nasılsa benim denetimime gireceğine inanıyordum.

Sokakta onun evini bulduğumda alacakaranlık yeni yeni çöküyordu.

Oldukça şık bir konuttu. Roget ondan bekleneni yapmıştı. Kapıda bir uşak beni merdivenlerden yukarı çıkarmak üzere bekliyordu.

İçeri girdiğimde salonda iki hizmetçi ve bir hastabakıcı vardı.

Hastabakıcı, 'Mösyö de Lenfent onun yanında, Mösyö,' dedi. 'Sizi görmek için giyinmekte diretti. Pencerenin kenarına oturup katedralin kulelerine bakmak istemişti, Mösyö. Köprünün üzerinden geçerken gördü sizi.'

'Odadaki mumların biri dışında hepsini söndürün,' dedim. 'Ve Mösyö de Lenfent'e ve avukatıma dışarı çıkmalarını söyleyin.'

Roget hemen dışarı çıktı, sonra Nicolas belirdi.

O da annem için güzel giyinmişti. Üzerindeki her şey parlak kırmızı kadifedendi, içinde dantelli gömleği ve ellerinde beyaz eldivenler vardı. Son zamanlarda çok içki içtiği için zayıflamış, neredeyse çökmüştü. Yine de tüm bunlar güzelliğini daha da canlı kılmıştı. Gözlerimiz karşılaştığında içinden taşan kin yüreğimi dağladı.

'Markiz bugün biraz daha güçlü, Mösyö,' dedi Roget. 'Ama çok kötü kanaması var. Doktorların dediğine göre...'

Sustu ve arkaya yatak odasına baktı. Düşünceleri yeterince açıktı. Annem bu geceyi çıkaramayacaktı.

'Onu hemen yatağına yatırın, Mösyö.'

'Yatağına geri yatırmanın ne anlamı var?' dedim. Sesim sönük bir mırıltıydı. 'Belki de kahrolası pencerenin yanında ölmek istiyordur. Niçin olmasın ki?'

'Mösyö!' diye Roget yavaş sesle yalvardı.

Ona Nicki'yi de alıp gitmesini söylemek istedim.

Ama bana bir şeyler oluyordu. Koridora çıktım ve yatak odasına baktım. Annem oradaydı. Kendimde fiziksel bir değişiklik hissettim. Kımıldayamıyor ve konuşamıyordum. Annem içerdeydi ve gerçekten ölüyordu.

İçerdeki bütün küçük sesler bir vızıltıya dönüştü. Çift kapının arasından çok güzel bir yatak odası, altın sarısı cibinlikli beyaz boyalı bir yatak, aynı altın sarısı perdelerin asılı olduğu bir pencere ve pencerenin yüksek pervazının ötesinde gökyüzünde altın bulutların silik izlerini gördüm. Ama bunların tümü bulanıktı ve biraz da dayanılmazdı. Ona vermeyi istediğim tüm bu lüks ve bedeninin çökmek üzere olduğunu hissetmesi. Bunun onu deli edip etmediğini, onu güldürüp güldürmediğini merak ettim.

Kapıda doktor belirdi. Hastabakıcı içerde istediğim gibi yalnızca tek bir mumun yandığını söylemek üzere geldi. İlaçların kokusu bir parfümün gül kokusuna karışıyordu ve birden annemin düşüncelerini işittiğimi farkettim.

Beklerken kafasının donuk titreyişini duyuyordum. Zayıflamış eti-

nin içinde kemikleri öylesine sızlıyordu ki yumuşak kadife koltukta bir battaniyeye sarınmış otururken bile neredeyse dayanılmaz ağrılar çekiyordu.

Umutsuz bekleyişinin altında hangi düşünceler vardı? Lestat, Lestat, Lestat, bunu duyabiliyordum. Ama bunun altında:

'Ağrı daha da kötüleşsin, çünkü ancak ağrı gerçekten korkunç olduğu zaman ölmek istiyorum. Ağrı ölmekten bile mutlu olacağım kadar kötüleştiğinde bu denli korkmayacağım. Ağrının çok çok korkunç olmasını istiyorum ki korkmayayım.'

'Mösyö.' Doktor koluma dokundu. 'Rahibin gelmesini istemiyor.'

'Hayır... istemeyecektir.'

Başını kapıya çevirmişti. Eğer şimdi içeri girmezsem bu ne kadar canını acıtacak olsa da ayağa kalkacak ve bana gelecekti.

Kımıldayamayacakmış gibiydim. Ama yine de doktoru ve hasta-bakıcıyı geçip, odaya girdim ve kapıları kapadım.

Kan kokusu.

Pencerenin soluk ışığında oturuyordu. Koyu mavi taftadan güzel bir elbise giymişti. Bir eli kucağındaydı, ötekini koltuğun koluna dayamıştı. Gür sarı saçlarını kulaklarının arkasına toplamıştı, pembe kurdelelerin arasından bukleleri omuzlarından aşağı dökülüyordu.Yanaklarını çok hafif pembeye boyamıştı.

Bir an için gözüme küçük bir çocukken göründüğü gibi göründü. Öylesine güzeldi. Zaman ve hastalık yüzünün simetrisini değiştirmişti, saçını da. Birden yürek parçalayıcı bir mutluluk hissettim. Onun yanındayken yeniden ölümlü ve masum olduğum, her şeyin yolunda olduğu, gerçekten de yolunda olduğu duygusuna kapıldım.

Hiçbir ölüm ya da dehşet yoktu. Yalnızca onun odasında ikimiz vardık ve beni kollarına alacaktı. Durdum.

Ona çok yaklaşmıştım, başını kaldırdığında ağlıyordu. Paris elbisesinin kemeri çok sıkı bağlanmıştı. Boynundaki ve ellerindeki deri öylesine ince ve renksizdi ki bakmaya dayanamıyordum. Bana bakan gözlerin çevresi morarmıştı. Üzerinde ölüm kokusu alıyordum. Çürüme kokusu alıyordum.

Ama ışık saçıyordu ve benimdi; her zaman olduğu gibiydi. Bütün gücümle ona onunla ilgili ilk anımdaki kadar güzel olduğunu söylemeye çalışıyordum sessizce. Eski güzel elbiselerini giydiği, dikkatle süslendiği ve arabada beni kucağında kiliseye götürdüğü günkü kadar güzel olduğunu.

Ve ona ne denli değer verdiğimi düşüncelerimle ona aktarmaya çalıştığım bu garip anda beni işittiğini farkettim. Beni her zaman sev-

diği yanıtını veriyordu.

Bu daha sormamış olduğum bir soruya yanıttı. Bunun önemini biliyordu. Gözlerinde duru bir bakış vardı.

Eğer tüm bunlarda bir gariplik olduğunu, sözcükler olmadan birbirimizle konuşmamızdaki tuhaflığı sezdiyse bile bunu gösteren hiçbir ipucu vermedi. Kuşkusuz tam olarak kavrayamamıştı. Yalnızca içinden taşan bir sevgi hissetmiş olmalıydı.

'Buraya gel ki seni görebileyim,' dedi. 'Şimdiki halinle.'

Mum pencerenin pervazında kolunun yakınındaydı. Yaptığım şeyi ona açıkça göstererek mumu söndürdüm. Sarışın kaşlarının çatıldığını, bana bakarken mavi gözlerinin biraz açıldığını gördüm. Ona gelirken giydiğim parlak işlemeli ipek giysiye, yakamdaki dantellere ve mücevher kakmalı kılıcıma bakıyordu.

'Niçin seni görmemi istemiyorsun?' diye sordu. 'Paris'e seni görmek için geldim. Yak mumu yeniden.' Ama sözlerinde gerçek bir sertlik yoktu. Burada onun yanındaydım ve bu yeterliydi.

Önünde diz çöktüm. Aklımdan ölümlülere uygun bir konuşma geçiriyordum. Ona Nicki ile İtalya'ya gitmesi gerektiğini söyleyecektim. Daha konuşmaya başlayamadan çok açık bir sesle, 'Çok geç canım. Yolculuğu hiçbir zaman tamamlayamazdım. Yeterince uzağa geldim,' dedi.

Bir acı dalgası konuşmasını durdurdu. Kemerin bağlandığı yerden belini saran bir acıydı bu. Annem acıyı benden gizlemek için yüzüne çok donuk bir anlam verdi. Bunu yaptığında küçük bir kıza benzemişti. Yine içindeki hastalığın, ciğerlerindeki çürümenin ve kan pıhtılarının kokusunu aldım.

Düşünceleri acıyla dolmuştu. Bana korktuğunu haykırmak istiyordu. Bana yanında kalmam ve bu acı bitene kadar ayrılmamam için yalvarmak istiyordu, ama bunu yapamıyordu. Onun reddedeceğimi düşündüğünü anladığımda çok şaşırdım. Benim bunları anlayamayacak denli genç ve düşüncesiz olduğumu sanıyordu.

Bu dayanılmaz bir acıydı.

Onun yanından uzaklaştığımın bilincinde bile değildim, ama odanın öteki ucuna yürümüştüm. Bilincime kazınanlar aptalca küçük ayrıntılardı: boyalı tavanda dans eden periler, yaldızlı kapı tokmakları, beyaz mumların üzerinde küçük sarkıtlar oluşturan erimiş mum damlaları. Burası gözüme çok itici, aşırı süslü görünüyordu. Acaba o da buradan nefret ediyor muydu? Yine çıplak taş duvarlı odalarda olmak istiyor muydu?

Annemi düşünürken sanki, 'yarın ve yarın ve yarın...' varmış gibi

düşünüyordum. Dönüp ona baktım, biçimli bedeni pencere pervazına dayanmıştı. Arkasından görülen gökyüzünün karanlığı derinleşmişti. Yeni bir ışık, sokak lambalarının, yoldan geçen arabaların ve yakınlardaki pencerelerin ışığı yüzünün küçük üçgenine hafifçe dokunuyordu.

'Benimle konuşamaz mısın?' dedi yavaşça. 'Tüm bunların nereden geldiğini bana anlatamaz mısın? Hepimize böylesine büyük bir mutluluk getirdin.' Konuşmak bile canını acıtıyordu. 'Ama sen kendin ne hissediyorsun?'

Sanırım onu aldatmanın sınırına gelmiştim. Elimdeki tüm güçleri kullanıp güçlü bir doygunluk duygusu yaratmak üzereydim. Ölümsüzlere özgü bir ustalıkla ona ölümlü yalanlar anlatacaktım. Konuşacak, konuşacak, her bir sözcüğümü eksiksiz oluncaya dek sınayarak konuşmayı sürdürecektim. Ama sessizce bir şeyler oldu.

Bir saniyeden fazla sessiz kaldığımı sanmıyorum, ama içimde bir şeyler değişmişti. Beni derinden etkileyen bir değişiklik olmuştu. Bir an için engin ve dehşete düşürücü bir olanak gözümün önüne gelmişti... Aynı anda sorgulamaksızın kararımı verdim.

Bu olanağın sözle anlatılacak ya da planlanacak hiçbir yanı yoktu. Eğer birisi o anda bana bunu sormuş olsaydı yalanlardım. 'Hayır, bu düşünebileceğim en son şey. Sen beni ne sanıyorsun, ne tür bir canavar olduğumu düşünüyorsun,' derdim. Yine de seçim yapılmıştı.

Değişmez kesinlikte bir şey anlamıştım.

Annem artık hiçbir şey söylemiyordu. Yeniden korkmaya başlamıştı ve acı yeniden başlamıştı. Ama çektiği acıya karşın koltuktan doğruldu.

Üzerinden battaniyenin kayıp düştüğünü gördüm ve bana doğru geldiğini anladım. Onu durdurmam gerekiyordu ama bunu yapmadım. Bana doğru uzanan ellerini gördüm ve bir anda güçlü bir rüzgârla itilmiş gibi gerisin geri devrildi.

Halının üzerinde arkaya doğru sendeleyip koltuğun ilersine duvarın dibine düşmüştü. Ama hemen sanki yapmak istediği şey de zaten buymuş gibi çok hareketsizleşti. Yüzünde hiçbir korku izi yoktu. Yine de yüreği hızla çarpıyordu. Yüzünde daha çok şaşkınlık ve şaşırtıcı bir sakinlik vardı.

Eğer o anda bir şeyler düşündüysem bunların neler olduğunu bilmiyorum. Tıpkı onun bana doğru geldiği gibi kararlı biçimde ona doğru gittim. Yüzündeki her tepkiyi ölçe ölçe yanına yaklaştım. Sonunda, bana doğru uzandığı zamanki kadar yakınlaşmıştık birbirimi-

ze. Derime ve gözlerime bakıyordu, birdenbire yeniden elini uzattı ve yüzüme dokundu.

'Canlı değil!' Ondan sessizce yükselen korkunç kavrayış buydu. 'Başka bir şeye dönüşmüş. Ama CANLI DEĞİL.'

Sakin bir şekilde hayır, dedim. Bu doğru değildi. Ona bir dizi imge gönderdim. Varoluşumun neye dönüştüğünü gösteren küçük küçük sahneler. Paris gecelerinin dokusundan küçücük parçalar, dünyayı sessizce yaran bir bıçak duygusu.

Küçük bir hırıltıyla soluyordu. Acı içinde bir yumruk olmuş, etine tırnaklarını geçirmişti. Yutkundu, acıya direnmek için dudaklarını sıktı. Alev alev yanan gözlerini üzerime dikmişti. Şimdi artık aramızdaki iletişimin duyularla değil ama düşüncelerle olduğunu biliyordu.

'Peki nasıl?' diye sordu.

Ne yapmaya çalıştığımı sorgulamaksızın ona öyküyü adım adım anlattım. Beni tiyatroda izleyen hayalete benzer yaratık tarafından dışarıya sürüklendiğim kırık pencere, kule, karılarımızı değiştirmemiz. İçinde uyuduğum tabutu, oradaki hazineleri, geceleri dolaşmalarımı, güçlerimi ve hepsinin üstünde hissettiğim susuzluğun doğasını anlattım ona. Kanın tadı, kanın verdiği duygular, tüm tutkuların tüm açlıkların bu tek isteğin içersinde keskinleşmesi ve bu tek isteğin tekrar tekrar ölümle doyurulması.

Acı onu kemiriyordu ama artık bunu hissetmiyordu. Bana bakarken ondan geriye kalan tek şey gözleriydi. Ona bu şeyleri anlattığımda aslında bir şey amaçlamamıştım ama bu anlattıklarımla onu elime geçirdiğimi hissediyordum. Yüzümü ona çevirmiştim öyle ki aşağıda sokaktan geçen arabaların ışıkları yüzüme vuruyordu.

Gözlerimi ondan ayırmaksızın pencerenin pervazındaki gümüş şamdana uzandım, yavaşça havaya kaldırıp metali elimde büktüm. Parmaklarımla metali kıvırıp burktum.

Mumlar yere düştüler.

Gözleri yuvalarından fırladı. Arkaya doğru gerileyip benden uzaklaştı. Sol eliyle yatağının perdelerini yakalarken ağzından kan geldi.

Kan ciğerlerinden sessiz ve dev bir öksürükle geliyordu. Dizlerinin üstüne kayıyordu. Yatak örtüsü kan olmuştu.

Elimdeki kıvrık gümüş nesneye baktım. Bu aptalca büklümlerin hiçbir anlamı yoktu, elimden bıraktım. Anneme baktım. Acıdan bilincini yitirmemeye çalışıyordu. Kusan bir sarhoşun yapacağı gibi sarsak hareketlerle ağzını hızla yatak örtülerine sildi ve kendini doğrultmayı başaramayıp yere devrildi.

Onun başının üstünde duruyordum. Onu gözlüyordum. Şimdi

ona verdiğim sözün yanında bir anlık acısının hiçbir anlamı yoktu. Yine aramızda hiçbir sözcük geçmiyordu, yalnızca sözcüklerle anlatılmış bütün sorulardan daha yoğun olarak ortaya atılan soru vardı. Şimdi benimle gelmek istiyor musun? BENiMLE BiRLiKTE BUNUN iÇiNE KATILMAK iSTİYOR MUSUN ŞiMDi?

Senden hiçbir şey saklamadım. Ne bilgisizliğimi, ne korkumu, ne de eğer yapmaya çalıştığım şeyi başaramazsam başıma gelebilecek olanlardan duyduğum dehşeti. Bunu sana verip veremeyeceğimi ya da vermenin bedelinin ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama senin için bunu göze alacağım ve birlikte keşfedeceğiz. Buradaki gizemi ve dehşeti birlikte keşfedeceğiz, tıpkı başka her şeyi yalnız başıma keşfettiğim gibi.

Bütün varlığıyla, 'Evet,' dedi.

'Evet!' diye yüksek sesle, sarhoş gibi bağırdı birden. Belki de sesi her zaman böyleydi ama yine de daha önce hiç böyle duymamıştım. Gözleri sımsıkı kapandı ve başı soldan sağa döndü. 'Evet!'

Öne eğildim ve açık dudaklarındaki kanı öptüm. Bu bütün eklemlerimde bir kıvılcım çakmasına neden oldu. Ona duyduğum susuzluk onun yalnızca tenini görüyordu. Kollarım onun hafif, ince bedenini sardı, havaya kaldırdım, kaldırdım, ta ki kollarımda onunla pencerenin kenarında durduğumu görünceye dek. Saçları arkasına dökülmüştü. Ciğerlerinden yine kan geldi ama artık bunun önemi kalmamıştı.

Onunla birlikteki yaşamımızın anıları sarmıştı bizi. Bu anılar çevremizde ağlarını ördüler ve bizi dünyadan kopardılar. Çocukluğun yumuşacık şiirleri ve şarkıları, sözcükleri tanımadan önce, yalnızca yastığının üzerinde ışık kıpırdaşmalarını seyrettiğim zamanlar ondan yayılan duygu, ağlamamı dindiren sesi, sonra ona duyduğum nefret, ona olan gereksinimim ve onu binlerce kapalı kapının ardında yitirişim, acımasız yanıtlar, duyduğu büyük dehşet, anlaşılmaz kafası, kayıtsızlığı ve tanımlanamaz gücü.

Bu akışın içersine birdenbire susuzluk fışkırdı. Onunla ilgili tüm düşüncelerimi bulanıklaştırmıyor ama ısıtıyordu bu susuzluk. Öyle ki sonunda o et ve kan, anne ve sevgili, parmaklarımın ve dudaklarımın acımasız basıncı altında bildiğim ve istediğim her şey olmuştu. Dişlerimi ona geçirdim, katılaştığını ve içini çektiğini hissettim. Sıcak kan fışkırdığından ağzımın bunu yakalamak için kocaman açıldığını duydum.

Yüreği ve ruhu yarılıp açılmıştı. Artık hiçbir yaşı yoktu, tek bir an bile yoktu onun için. Tüm bildiklerim soldu ve titreşmeye başladı.

Artık anne yoktu, küçük gereksinimler ya da önemsiz korkular yoktu. O kimse oydu. O Gabrielle'ydi.

Tüm yaşamı onu savunmaya gelmişti. Yıllar, yıllar süren acı ve yalnızlık, içinde yaşamaya yazgılandığı ıslak, boş odalarda yaşamını harcaması, tek sığınağı olan kitapları, onu yiyip bitiren ve sonra terkeden çocukları, ağrıları ve en son düşmanı olan hastalık. Bu hastalık şimdi ona kurtuluş sözü vererek dostu olmuştu. Sözcüklerin ve imgelerin ötesinde tutkularının gizli çarpıntıları, deliliği, umutsuzluğu reddedişi yatıyordu.

Onu kollarımda tutuyordum. Ayakları yerden kesilmişti. Kollarım dar sırtını sarmıştı, ellerim sarkmış başını yakalamışlardı. Kanın fışkırmasıyla çıkardığım yüksek homurtular çarpan yüreğine eşlik eden bir şarkı gibiydi. Ama yürek hızla yavaşlıyordu. Ölümü yaklaşıyordu ve bütün iradesiyle ölüme karşı çarpıyordu yüreği. Son bir reddediş çırpınışıyla onu kendimden uzağa ittim ve sımsıkı tuttum.

Neredeyse bayılmak üzereydim. Susuzluk onun yüreğini istiyordu. Susuzluk bir simyacı değildi. Orada dudaklarım ayrılmış, gözlerim ateşler saçarak duruyordum. Onu kendimden çok uzaklarda tutuyordum. Sanki iki varlık olmuştum, biri onu ezmek istiyordu, diğeri onu bana getirmek.

Gözleri açıktı ama kör gibi bakıyorlardı. Bir an için tüm acıların ötesinde bir yerlere gitti. Orada yalnızca tatlılık ve belki anlayış olabilecek bir şey vardı. Ama sonra adımı çağırdığını işittim.

Sağ bileğimi ağzına yaklaştırdım, damarı parçaladım ve bileğimi ağzına dayadım. Kan dilinin üstüne aktığında kımıldamadı.

'Anne, iç,' dedim çılgın gibi ve daha sert bastırdım. Ama şimdiden bir değişiklik başlamıştı.

Dudakları titredi, ağzı bileğimin üstüne kitlendi. Birden içime dolan acı yüreğimi kuşatıyordu.

Bedeni uzadı, gerildi, ilk yudumu yutarken sol eli bileğimi kavramak için yükseldi. Acı giderek artıyordu, neredeyse çığlık atacaktım. Acının damarlarımı dağlayan erimiş metal gibi akışını görebiliyordum neredeyse. Tüm eklemlerimi ve kaslarımı dağlıyordu. Oysa bunun nedeni yalnızca annemin ondan aldığım kanı emmesi ve benden geri almasıydı. Şimdi kendi başına ayakta duruyordu, başı hafifçe göğsüme eğilmişti. Üzerime bir uyuşukluk yayılmaya başladı. Bu uyuşuklukla birlikte yakıcı bir çekilme duygusu geliyordu. Yüreğim her vuruşuyla çekilmeyi arttırarak acıyı çoğaltıyordu.

Annem giderek daha sert ve daha hızlı çekiyordu kanı. Elinin bileğimi daha sıkı kavradığını ve bedeninin sertleştiğini hissediyordum.

Onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum ama bunu yapmayacaktım. Ayaklarım tutmaz duruma geldiğinde beni ayakta tutan o oldu. Başım dönüyor, gözlerimin önünde oda sağa sola dalgalanıyordu. Ama o yine de sürdürüyordu. Önümde her yöne uzanan engin bir sessizlik açıldı ve isteksizce onu arkaya ittim.

Tökezledi ve pencerenin kenarında durdu. Uzun parmaklarını açık ağzına bastırıyordu. Arkamı dönüp yakındaki bir sandalyenin üzerine yığılmadan önce bir an için bembeyaz yüzüne baktım. Koyu mavi taftadan ince elbisesinin içinde bedeni büyümüş gibi görünüyordu. Gözleri ışık saçan kristal kürelere benzemişti.

Sanırım o anda aptal bir ölümlü gibi, 'Anne,' dedim ve gözlerimi kapadım.

2

Sandalyede oturuyordum. Sonsuza dek uykuya dalmış gibiydim ama aslında hiç uyumamıştım. Babamın evindeydim.

Çevreme bakınıp kömür maşasını ve köpeklerimi aradım. Hiç şarap kalıp kalmadığını anlamaya çalışırken pencerenin çevresindeki altın sarısı perdeyi ve akşam yıldızlarının önünde Notre Dame'ın arka duvarını gördüm. Sonra orada annemi gördüm.

Paris'teydik ve sonsuza dek yaşayacaktık.

Ellerinde bir şey vardı. Başka bir şamdan. Bir kibrit kutusu. Dimdik duruyordu ve hareketleri çok hızlıydı. Elindeki ateşi birer birer mumlara dokundurdu. Küçük alevler yükseldi, duvarlardaki boyalı çiçekler tavana yükseldiler, tavandaki dansözler bir an için kımıldadılar ve sonra yine donup kaldılar.

Önümde duruyordu, şamdan sağındaydı. Yüzü beyaz ve pürüzsüzdü. Gözlerinin altındaki karanlık gölgeler gitmişti. Aslında yüzündeki tüm izler ve kusurlar yok olmuştu. Şimdi kusursuzdu.

Yaşlılıkla yüzünde beliren çizgiler azalmış ve garip biçimde derinleşmişlerdi. Şimdi gözlerinin kenarlarında küçük gülümseme çizgileri ve ağzının iki yanında çok ince yarıklar vardı yalnızca. Gözkapakları hafifçe sarkıktı ve bu onun yüzünün simetrisini, üçgen biçimini daha çok açığa seriyordu. Dudakları yumuşacık bir pembeydi. Üzerine düşen ışıkla parlayan bir elmas gibi narin görünüyordu.

Gözlerimi kapatıp yeniden açtığımda bunun bir yanılsama olmadığını gördüm. Sessizliği de bir yanılsama değildi. Bedeninin daha da büyük bir değişikliğe uğradığını farkettim. Genç bir kadının dolgunluğunu kazanmıştı yeniden. Hastalığının pörsüttüğü göğüsleri elbisesinin karanlık taftasının altında kabarıyordu. Teninde bir ışık yansıması gibi hafif bir pembelik vardı. Ama saçları daha da şaşırtıcıydı çünkü canlı gibi görünüyorlardı. Saçlarının içinde o denli çok ışık oynaşması vardı ki pürüzsüz beyaz yüzün ve boynun çevresinde ışık saçan binlerce minicik kıvılcım gibi görünüyorlardı.

Boynundaki yaralar geçiyordu.

Cesaret isteyen son bir hareket kalmıştı şimdi. Gözlerine bakmak.

Bu vampir gözlerinle, Magnus ateşin içine atladığından bu yana ilk kez kendin gibi bir başka varlığa bakmak.

Bir ses çıkarmış olmalıydım, çünkü sanki böyle yapmışım gibi hafifçe bir yanıt vermişti. Artık onu çağırabileceğim tek ad vardı, Gabrielle. 'Gabrielle,' dedim ona. Çok özel düşüncelerim dışında hiçbir zaman onu bu adla çağırmamıştım. Neredeyse gülümsediğini gördüm.

Bileğime baktım. Yara geçmişti ama susuzluk içimi dağlıyordu. Damarlarım sanki ben onlarla konuşmuşum gibi benimle konuşuyorlardı. Ona baktım ve dudaklarının küçük bir açlık hareketiyle kımıldadıklarını gördüm. Bana sanki, 'Anlamıyor musun?' der gibi garip ve anlamlı bir bakışla bakıyordu.

Ama hiçbir şey dediğini duymamıştım. Sessizlik, yalnızca dolu dolu bana bakan gözlerinin güzelliği ve belki de birbirimizde gördüğümüz sevgi vardı şimdi. Ama sessizlik her yöne uzanıyor ve hiçbir şey anlatmıyordu. Düşüncelerini bana kapatıyor muydu? Sessizce bunu sordum ona ama anlıyor gibi görünmedi.

'Şimdi,' derken sesi beni şaşırttı. Önceleri olduğundan daha yumuşak ve yankılıydı. Bir an için Auvergne'deydik, kar yağıyordu, bana şarkı söylüyordu ve sesi büyük bir mağaradaymış gibi yankılanıyordu. Ama şarkı bitti. Bana, 'Git...kaybettiğin kanın hepsini yeniden bul, çabuk!' dedi. Benim gönlümü almak için başını salladı, yakınıma geldi ve elimi çekiştirdi. 'Aynada kendine bak,' diye fısıldadı.

Ama biliyordum. Ondan aldığımdan daha fazla kan vermiştim ona. Açlık çekiyordum. Ona gelmeden önce karnımı doyurmamıştım bile.

Ama hecelerin seslerinin, gözlerimin önünde beliren kar yağışı ve şarkının anısıyla öylesine doluydum ki bir an için yanıt vermedim. Benim parmaklarıma dokunan parmaklarına baktım. Tenlerimizin

aynı olduğunu gördüm. Sandalyeden doğruldum, ellerini tuttum, sonra kollarına ve yüzüne dokundum. Bu iş olmuştu ve ben hâlâ yaşıyordum! Şimdi o beniımleydi. Dayanılmaz bir yalnızlık içersinden gelmişti ve benimleydi. Birden ona sarılmaktan, onu kendime bastırmaktan ve hiçbir zaman bırakmamaktan başka bir şey düşünemez oldum.

Sarılıp havaya kaldırdım, ayakları yerden kesildi. Kollarımda salladım, döndüm, döndüm.

Başını arkaya atmıştı, kahkahaları içinden taşıyor, giderek yükseliyordu. Sonunda elimi ağzının üstüne kapattım.

'Sesinle odadaki tüm camları kırabilirsin,' diye fısıldadım. Yan gözle kapıya baktım. Dışarda Nicki ve Roget vardı.

'Öyleyse bırak kırayım!' dedi ve anlatımında şakacılıktan eser yoktu. Onu yere indirdim. Sanırım birbirimize tekrar tekrar sarıldık. Bunu yapmadan duramıyordum.

Ama dairede başka ölümlüler dolaşıyordu. Doktor ve hastabakıcılar içeri girmeleri gerektiğini düşünüyorlardı.

Kapıya baktığını gördüm. O da onları duyabiliyordu. Peki ama ben niçin onu duyamıyordum?

Ellerimden kurtuldu, gözleri bir nesneden ötekine dolaşıyordu. Yeniden mumları yakaladı, aynaya yaklaştırıp yüzüne baktı.

Ona neler olduğunu anlıyordum. Yeni görünüşünü anlamak için zamana gereksinimi vardı. Ama buradan dışarı çıkmamız gerekiyordu.

Duvarın arkasından Nicki'nin sesini duyabiliyordum, doktordan kapıyı çalmasını istiyordu.

Onu buradan nasıl çıkaracaktım, dışardakilerden nasıl kurtulacaktım?

Kapıya baktığımı görünce, 'Hayır, o yoldan değil,' dedi.

Yatağa, masanın üzerinde duran şeylere bakıyordu. Yatağa gitti, yastığın altından mücevherlerini aldı, inceledi ve eskimiş kadife torbaya koydu yeniden. Sonra torbayı eteğine tutturdu, öyle ki kumaş kıvrımlarının arasından görünmez olmuştu.

Bu küçük hareketlerinde önemli bir hava vardı. Kafasının bana kapalı olmasına karşın bu odadan tek istediği şeyin bunlar olduğunu anlıyordum. Yanında getirdiği giysilere, eski gümüş fırçasına ve tarağına, yatağın yanındaki masanın üzerindeki yıpranmış kitaplarına veda ediyordu.

Birisi kapıyı vuruyordu.

'Niçin şu yoldan gitmeyelim?' diye sordu ve pencereye dönerek

camı açtı. Rüzgâr altın rengi perdeleri şişirdi ve ensesindeki saçları uçurdu. Dönüp bana baktığında görünüşü içimi titretti. Saçları yüzünün çevresinde uçuşuyordu, içlerinde binlerce rengin parıldadığı gözlerinde vahşi ve neredeyse trajik bir ışık vardı. Hiçbir şeyden korkmadığını anlıyordum.

Ona sarıldım ve bir an hiç bırakmamak istedim. Yüzümü saçlarına gömdüm ve düşünebildiğim tek şey birlikte olduğumuz ve şimdi bizi hiçbir şeyin ayırmayacağıydı. Sessizliğini, onu niçin duyamadığımı anlayamıyordum ama bunun onun yaptığı bir şey olmadığını biliyordum ve belki de geçeceğine inanıyordum. Benimleydi. Dünya buydu. Ölüm benim kumandanımdı ve ben ona binlerce kurban vermiştim ama annemi ellerinden çekip almıştım. Bunu yüksek sesle söyledim. Başka umutsuz ve anlamsız şeyler söyledim. Biz ikimiz aynı korkunç ve öldürücü varlıklardık, Yabanıl Bahçede dolaşıyorduk. İmgeleri onun gözüne gerçek gibi göstermeye, Yabanıl Bahçenin anlamını anlatmaya çalıştım. Anlamasa da önemli değildi.

'Yabanıl Bahçe,' diye yineledi sözcükleri saygıyla. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Başım zonkluyordu. Beni öptüğünü ve sanki düşüncelerine eşlik edermiş gibi küçük fısıltılarla konuştuğunu duydum.

'Ama şimdi bana yardım et. Senin bunu yapmanı görmek istiyorum, şimdi. Sonra birbirimize sarılmak için sonsuz zamanımız var. Gel.' diyordu.

Susuzluk. Kavruluyor olmalıydım. Bana kan gerekiyordu ve o da kan tadı istiyordu, bunu istediğini biliyordum. Çünkü o ilk gece bunu istediğimi hatırlıyordum. Fiziksel ölümünün acısının, sıvıların onu terkedişinden duyduğu acının ancak kan içerse geçeceği geldi birden aklıma.

Kapı yeniden vuruldu. Kilitli değildi.

Pencere pervazına tırmandım ve ona uzandım. Hemen kollarımın arasına geldi. Hiç ağırlığı yok gibiydi ama gücünü, kavrayışının sıkılığını hissedebiliyordum. Yine de aşağıdaki ara sokağı, duvarın tepesini ve ilerdeki nehri görünce bir an için kuşkulu göründü.

'Kollarını boynuma dola,' dedim. 'Ve sıkı tutun.'

Taşlara tırmandım. Yüzü bana dönüktü, ayakları sallanıyordu. Sonunda çatının kaygan tahtalarına eriştik.

Elini yakaladım, arkamdan çekerek koşmaya başladım. Giderek daha hızlı koşuyordum. Olukların, bacaların üzerinden geçtik, dar ara sokakların üzerlerinden sıçradık, ta ki adanın öte yanına erişinceye dek. Her an çığlık atmasını ya da bana sarılmasını bekliyordum

ama o korkmuyordu.

Nehrin sol yakasındaki çatıların tepelerine ve nehir boyunca sıra sıra dizilmiş, içleri yırtık pırtık giysili insanlarla dolu binlerce tekneye bakarak sessizce durdu. Bir an için rüzgârın saçlarını dağıtışını hissetmek ister gibi yerinden kımıldamadı. Ona bakarken, onu incelerken, dönüşümün tüm yanlarını gözlerken yarı uykulu gibiydim, ama ona bütün kenti gezdirmek, her şeyi göstermek, öğrendiğim her şeyi öğretmek için anlatılmaz bir heyecanla doluydum. Artık tıpkı benim gibi fiziksel yorgunluk diye bir şey tanımayacaktı. Üstelik Magnus ateşe atladığında hissettiğim dehşeti de hissetmemişti.

Aşağıdan nehir boyunca hızla bir araba geliyordu. Nehre doğru kaymaya başladığında sürücüsü eğildi, yüksek arabacı koltuğunda dengesini korumaya çalıştı. Annemin elini yakaladım ve ona bu yaklaşan arabayı gösterdim.

Tam altımıza geldiği zaman atladık ve sessizce arabanın üstüne indik. Sürücü çevresine bakamayacak denli meşguldü. Onu sıkıca tuttum, dengesini sağlamasına yardımcı oldum. Artık ikimiz de rahatça gidiyorduk ve istediğimiz zaman arabadan atlamaya hazırdık.

Bunu onunla birlikte yapmak anlatılmaz ölçüde heyecan vericiydi.

Köprünün üzerinden hızla geçtik, katedrali arkada bıraktık ve Pont Neuf'daki kalabalığın içine daldık. Yine onun kahkahasını duydum. Yukardaki pencerelerden aşağıya, bize bakanların ne gördüklerini merak ettim. Şık giyimli iki kişi arabanın dengesiz tepesine tutunuyordu, tıpkı yaramaz çocukların bir sala tutunmaları gibi.

Araba sallandı. Hızla St.-Germain-des-Pres'ye ilerliyor, önümüzdeki kalabalığı iki yana kaçırıyorduk. Yerleşim yerlerine yaklaşırken les Innocents mezarlığını arkamızda bırakmıştık.

Bir an için varlığın zayıf titreyişini hissettim ama öyle hızlı geçti ki kendimden kuşkulandım. Geriye baktığımda ondan kalan hiçbir iz yakalayamadım. Gabrielle ile varlık üzerine konuşacağımızı olağanüstü bir açıklıkla anladım. Her şeyi birbirimizle konuşacak ve her şeyi birlikte karşılayacaktık. Bu gece de kendi yolunda Magnus'un beni değiştirdiği gece gibi bir kıyamet gecesiydi ve daha yeni başlamıştı.

Tam istediğim gibi bir mahalleye gelmiştik şimdi. Yeniden elini tuttum ve onu arkamdan çekip arabadan sokağa atladım.

Hızla dönen tekerlekler gözünü almıştı ama bir an içinde uzaklaştılar. Dağınık görünüşünden de daha fazla dikkati çeken yanı zamandan ve yerden koparılmış bir kadın gibi görünmesiydi. Üzerinde

yalnızca elbisesi ve terlikleri vardı. Hiçbir zincire bağlı değildi, özgürce uçabilirdi.

Dar bir arka sokağa girdik ve birlikte koşmaya başladık. Kollarımızı birbirimize sarmıştık, zaman zaman üstümüzdeki duvarları, küçük aralıklarından ışık sızan kırık pencereleri süzen gözlerini görmek için ona bakıyordum.

Onun ne gördüğünü biliyordum. Üzerine basınç yapan sesleri tanıyordum. Ama yine de ondan gelen hiçbir şey duyamıyordum. Belki de bilerek kendini bana kapıyor olduğunu düşünmek beni biraz korkutuyordu.

Ama durmuştu. Ölümünün ilk kasılmalarını geçiriyordu. Bunu yüzünden görebiliyordum.

Onu sakinleştirmeye çalıştım ve daha önce ona gösterdiğim şeyleri hızlı sözlerle anımsattım.

'Bu çok kısa bir acı. Senin bildiğin acıyla hiçbir benzerliği yok. Birkaç saat içersinde geçecek, eğer şimdi içersek belki daha bile kısa sürer.'

Başını salladı, korkudan daha çok sabırsızlık duyuyordu.

Küçük bir alana geldik. Eski bir evin kapı girişinde genç bir adam duruyordu. Birini bekler gibiydi, yüzünü saklamak için gri paltosunun yakasını yukarı kaldırmıştı.

Onu alacak denli güçlü müydü? Benim olduğum denli güçlü müydü? Bunu anlamanın zamanı gelmişti.

'Eğer susuzluk seni bunu yapmaya götürmüyorsa o zaman henüz erken demektir,' dedim ona.

Ona baktığımda içimi bir ürperti sardı. Dikkatinin yoğunlaşması neredeyse insanca görünüyordu, öylesine yoğun ve öylesine sabitti. Gözleri daha önce gördüğüm trajedi duygusuyla gölgelenmişti. Onun için hiçbir şey yitmemişti. Ama adama doğru yürürken artık insan değildi. Tam bir yırtıcı hayvan olmuştu ve yine de bir adama doğru ağır ağır yürüyen bir kadındı, aslında bir hanımefendiydi. Şapkası ya da pelerini yoktu üzerinde ve yanındakilerden ayrı düşmüştü, yardım istemek üzere bir beyefendiye yaklaşıyordu.

Bunu izlemek ürkütücüydü. Taşların üzerinden sanki onlara dokunmuyormuş gibi ilerliyordu. Her şey, giderek rüzgârda sağa sola uçuşan saçları bile her nasılsa onun emri altındaymış gibi görünüyordu. Bu amansız adımlarla duvarın kendisinin içersinden bile geçebilirdi.

Gölgelerin arasına çekildim.

Adam hızlandı, ona dönerken botlarının topukları taşların üzerin-

de hafif bir sürtünme sesi çıkardı. Annem adamın kulağına bir şey fısıldayacakmış gibi parmak uçlarında yükseldi. Bir an için kararsızlık geçirmiş gibi geldi bana. Belki de biraz ürkmüştü. Eğer ürktüyse o zaman susuzluğu henüz yeterince güçlenecek zamanı bulamamış demekti. Ama duraksaması bir saniyeden fazla sürmedi. Adamın kanını emiyordu şimdi, adam güçsüz düşmüştü ve ben gözlemekten başka hiçbir şey yapamayacak denli çok etkilenmiştim.

Ama birdenbire aklıma onu yürek konusunda uyarmadığım geldi. Böyle bir şeyi nasıl unutabilmiştim? Ona doğru koştum ama şimdiden adamı bırakmıştı bile. Adam duvara doğru sendeledi, başı bir yana sarktı, şapkası ayaklarının yanına düştü. Ölmüştü.

Adamın başında durmuş ona bakıyordu. Kanın onu ısıttığını, teninin rengini ve dudaklarının kırmızısını derinleştirdiğini gördüm. Bana baktığı zaman gözleri mor kıvılcımlar saçıyordu, tıpkı onun odasına geldiğimde gökyüzünün aldığı rengi almışlardı. Sanki gördüğü şeyi tam olarak kabul etmemiş gibi garip bir şaşkınlıkla kurbanına bakarken ben de sessizce onu seyrediyordum. Saçları yine karışmıştı, onun için topladım.

Kollarımın arasına girdi. Onu kurbanından uzaklaştırdım. Bir ya da iki kez arkasına baktıktan sonra dosdoğru önüne bakmaya başladı.

'Bu gecelik bu kadar yeter. Şimdi kuledeki eve gitmeliyiz,' dedim. ona hazineyi göstermek ve güvenli bir yerde onunla birlikte olmak, ona sarılmak ve eğer tüm bunlardan dolayı düşünceleri dağılmaya başlarsa onu rahatlatmak istiyordum. Yeniden ölüm kasılmalarını hissetmeye başlamıştı. Şimdi ateşin başında dinlenebilirdi.

'Hayır, henüz gitmek istemiyorum,' dedi. 'Acı çok sürmeyecek diye söz vermiştin öyle değil mi? Geçmesini ve sonra burada olmayı istiyorum.' Bana baktı ve gülümsedi. 'Paris'e ölmek için geldim ya,' diye fısıldadı.

Her şey dikkatini dağıtıyordu. Gri paltosuyla yere yığılmış olan öldürdüğü adam, bir su birikintisi üzerinde gökyüzünün yansıması, yakınlarda bir duvarın üzerinde dolaşan bir kedi. Kan içinde sıcaktı ve hareket ediyordu.

Elini yakaladım ve beni izlemesi için zorladım. 'Benim de içmem gerekiyor,' dedim.

'Evet, görüyorum,' diye fısıldadı. 'O adamı senin alman gerekirdi. Düşünmeliydim... Sen bir beyefendisin, şimdi bile.'

'Açlıktan ölen bir beyefendi,' diye gülümsedim. 'Canavarlar için bir kibarlık kuralları bulacağız diye uğraşmayalım istersen.' Güldüm.

Onu öptüm, ama birden dikkatim dağıldı. Elini çok sert yakaladım.

Çok uzaklarda, Les Innocents yönünde varlığı her zamankinden de güçlü olarak duymuştum.

Annem de benim kadar sessizleşmişti, başını yavaşça bir yana eğdi, kulağının üzerine dökülen saçlarını yana çekti.

'Duyuyor musun?' diye sordum.

Bana baktı. 'Başka biri mi!' Gözlerini kısarak duyguyu hissettiği yöne doğru baktı.

'Yasadışı!' dedi yüksek sesle.

'Ne?' Yasadışı, yasadışı, yasadışı. İçimde bir hafifleme dalgası hissettim, sanki anımsanmış bir düş gibi. Bir düşten parçalar gibi. Ama düşünemiyordum. Yaptıklarım bana zarar vermişti. Kan içmem gerekiyordu.

'Bize yasadışılar dedi, sen duymadın mı?' dedi. Sonra yeniden dinledi, ama artık gitmişti, ikimiz de bir şey duymadık. Yasadışı diyen bu duru sesi alıp almadığımdan emin değildim, ama almışım gibi geliyordu bana.

'Her neyse aldırma,' dedim. 'Hiçbir zaman daha yakına gelmiyor.' Ama daha konuşurken bile bu kez daha kötü niyetli olduğunu biliyordum. Les Innocents'den uzaklaşmak istiyordum. 'Mezarlıklarda yaşıyor,' diye mırıldandım. 'Belki de başka yerlerde uzun süre yaşıyamıyordur.'

Ama daha ben konuşmamı bitirmeden onu yeniden hissettim ve bu kez ondan şimdiye dek hissettiğim en güçlü kötü duyguları yayıyor gibi geldi.

'Gülüyor,' diye fısıldadı annem.

Ona baktım. Benden daha duru biçimde duyduğu kuşkusuzdu.

'Ona gözdağı ver!' dedim. 'Ona korkak olduğunu söyle, ortaya çıkmaya çağır!'

Bana şaşkın gözlerle baktı.

'İstediğin şey gerçekten de bu mu?' diye sordu kısık bir sesle. Hafifçe titriyordu, onu sakinleştirdim. Kasılmalardan biri başlamış gibi koluyla belini sardı.

'O zaman şimdi yapma,' dedim. 'Zaman uygun değil. Onu yeniden duyacağız, tam onu unuttuğumuz zaman kendini yeniden duyuracak.'

'Gitti,' dedi. 'Ama bizden nefret ediyor bu şey...'

'Gel ondan uzaklaşalım,' dedim yatıştırıcı bir sesle ve kolumu beline dolayıp onu hızla uzaklaştırdım.

Anneme beni varlıktan ve onun alışıldık oyunlarından daha fazla

düşündüren ve kaygılandıran şeyi söylememiştim. Eğer varlığı benim kadar, belki de benden daha iyi duyabiliyorsa o zaman benim bütün yeteneklerim onda da vardı. Bunların arasında imgeleri ve düşünceleri gönderme ve alma yeteneği de bulunuyordu. Oysa artık birbirimizi duyamıyorduk.

3

Nehri geçer geçmez kendime bir kurban buldum ve adamı bulur bulmaz da şimdiye dek yalnız başına yaptığım her şeyi şimdi annemle birlikte yapacağımı çok derinden hissettim. Şimdi yapacaklarımı gözleyecek, onlardan öğrenecekti. Böylesine bir yakınlık beni olağanüstü heyecanlandırdı.

Kurbanımı tavernadan dışarı çıkarmak için onunla alay ettim, onu öfkeden deliye döndürdüm ve sonra da kanını içtim. Anneme gösteriş yaptığımı, her şeyi biraz daha acımasızca ve oyun gibi yaptığımı biliyordum. Öldürme anı geldiğinde bu öylesine yoğun oldu ki ardından gergin bir durumda kaldım.

Buna bayılmıştı. Her şeyi gözlerken sanki benim kan içmem gibi o da gördüklerini içiyordu. Tekrar birbirimizin yanına gittiğimizde ona sarıldım, sıcaklığını hissettim, o da benim sıcaklığımı hissetti. Kan beynimde dolaşıyordu. Birbirimize sarılı kaldık. Üzerimizdeki ince giysiler bile yabancı görünüyordu, karanlıkta yanan iki heykel gibiydik.

Bundan sonra gece tüm alışıldık boyutlarını yitirdi. Aslında hâlâ ölümsüz yaşamımın en uzun gecelerinden biri olarak kalmayı sürdürür.

Sonsuz, dipsiz ve çıldırtıcı bir geceydi. Gecenin getirdiği hazlara ve sürprizlere karşı bir savunmam olsun istediğim anlar oldu, ama böyle bir şeyim yoktu.

Adını pek çok kez söyleyerek bunu doğallaştırmaya çalışmama karşın henüz benim için aslında Gabrielle değildi. O yalnızca oydu. Tüm yaşamım boyunca, tüm varlığımla gereksindiğim tek insan. Sevmiş olduğum tek kadın.

Tam olarak ölmesi uzun sürmedi.

Ölümü tamamlanana dek kalmak üzere boş bir bodrum katı bul-

duk. Orada bu tamamlanana kadar onu kollarımın arasında tutup konuştum. Tüm başıma gelenleri bir kez daha anlattım ve bu kez sözcükleri kullandım.

Ona kuleyi anlattım, Magnus'un söylediği her şeyi anlattım. Varlığın kendini ne zamanlar hissettirdiğini anlattım. Buna nasıl alıştığımı, giderek bıktığımı ve artık kovalamak istemediğimi anlattım. Pek çok kez ona imgeler göndermeye çalıştım ama bir işe yaramadı. Bu konuda hiçbir şey söylemedim. O da söylemedi. Ama çok dikkatle dinledi.

Nicki'nin kuşkularından söz ettim. Nicki anneme bunların hiç sözünü etmemişti. Nicki'den şimdi eskisinden daha fazla korktuğumu açıkladım. Bir başka açık pencere, bir başka boş oda daha. Üstelik bu kez bunların garipliğini doğrulayacak tanıklar da vardı.

Ama aldırmamasını söyledim. Roget'ye bunları anlaşılır kılacak bir öykü uyduracaktım. Nicki'yi doğrultmak için bir yol bulacaktım. Onu bana bağlayan kuşkular zincirini kıracaktım.

Tüm bu anlattıklarım epey hayran bırakmış gibi görünüyordu ama aslında pek de fazla önemsemiyordu. Onu asıl ilgilendiren şey şimdi önünde neyin yattığıydı.

Ölümü tamamlandığında yerinde durdurulamaz oldu. Tırmanamayacağı hiçbir duvar, girmeyeceği hiçbir kapı, sıçramayacağı hiçbir çatı yoktu.

Sanki sonsuza dek yaşayacağına inanmıyor gibiydi; ona doğaüstü canlılığın bir geceliğine verildiğini ve şafakla birlikte ölüm gelmeden önce her şeyin bilinip başarılması gerektiğini düşünüyordu.

Birçok kez onu kuleye gitmeye ikna etmeye çalıştım. Saatler geçtikçe üzerime ruhsal bir yorgunluk çökmeye başlamıştı. Kulenin sessizliği içinde oturup olanları düşünmeye gereksiniyordum. Gözlerimi açacak ve bir an için yalnızca siyahlığı görecektim. Oysa o yalnızca denemeler ve maceralar istiyordu.

Ölümlülerin evlerine girmemizi ve ona gereken giysileri aramamızı önerdi. Giysilerimi her zaman doğru yoldan edindiğimi söylediğimde güldü.

'Bir evin boş olup olmadığını duyabiliriz,' dedi. Sokaklarda hızla hareket ederken gözleri karanlık evlerin pencerelerindeydi. 'Hizmetçilerin uyuyup uyumadıklarını duyabiliriz.'

Daha önce böyle bir şey yapmaya hiç kalkışmamış olmama karşın söyledikleri hiç de saçma değildi. Çok geçmeden dar arka merdivenlerde, halı kaplı koridorlarda onun peşinden yürüyordum. Bunun kolaylığına şaşırmış ve ölümlülerin yaşadıkları özel odaların ay-

rıntılarına hayran kalmıştım. Kişisel eşyalara dokunmanın hoşuma gittiğini buldum: yelpazeler, enfiye kutuları, evin efendisinin okumuş olduğu gazete, ateşin önündeki botları. Pencerelerden içeriyi gözetlemek kadar eğlenceliydi.

Ama onun amacı başkaydı. Büyük bir St. Germain evinde, bayanların giyinme odasında kendi yeni ve daha dolgun bedenine uyan şık elbiseler hazinesi bulmuştu. Eski taftayı üzerinden sıyırmasına ve pembe kadifeler giymesine yardımcı oldum. Saçları devekuşu tüylü bir şapkanın altından çıkan düzenli bukleler olmuştu. Onun görünüşü beni yine şaşkına çevirmişti. Ölümlülerin kokularıyla dolu bu aşırı lüks döşenmiş evde onunla birlikte dolaşmak garip, ürkütücü bir duygu veriyordu. Tuvalet masasının üzerinde duran şeyleri topladı. Bir parfüm şişesi, altın bir makas. Aynada kendine baktı.

Yeniden onu öpmeye gittim, beni durdurmadı. Öpüşen sevgililer olmuştuk. Aynada görünen tablo beyaz-yüzlü sevgililerin tablosuydu. Koşarak hizmetçilerin merdiveninden indik ve dışarıya, gece sokaklarına çıktık.

Opera'ya, Comedie'ye girdik, sonra Royal Palas'ta bir baloya gittik. Ölümlülerin bize bakışları ama kim olduğumuzu anlayamayışları, bütünüyle aldatılmış olarak bize doğru çekilmeleri çok hoşuna gitti.

Bunun ardından kiliseleri dolaşırken varlığı çok keskin olarak duyduk, sonra da gitti. Krallığımızı gözden geçirmek için çan kulelerine tırmandık, sonra yalnızca çevremizdeki ölümlüleri hissetmek ve koklamak için kısa bir süre kalabalık kahvelere girdik. Buralarda baş başa oturup birbirimize kaçamak bakışlarla bakarak gülüştük.

Kahve fincanından yükselen buhara, lambaların çevrelerine toplanan sigara dumanlarına bakarken düşlere daldı.

Her şeyden çok karanlık, boş sokakları ve temiz havayı sevmişti. Yeniden ağaçların dallarına ve çatılara tırmanmak istedi. Her zaman kenti dolaşırken çatılarda dolaşmamama ve arabaların tepelerinde gezmememe şaştı.

Gece yarısını biraz geçerken terkedilmiş pazar yerlerinde el ele dolaşıyorduk.

Varlığı yeniden hissetmiştik ama ikimiz de bu kez daha öncekinde olduğu gibi bize iletilen bir şey hissetmemiştik. Bu benim kafamı karıştırıyordu.

Ama çevremizdeki her şey onun için şaşırtıcılığını sürdürüyordu. Çöpler, fareleri kovalayan kediler, garip sessizlik, kentin en karanlık köşelerinin bile bizim için bir tehlike olmaması. Bunu bana da söy-

ledi. Belki de onu her şeyden çok büyüleyen şey hırsız yuvalarının yanından kendimizi duyurmadan geçebilmemiz, bizimle uğraşacak kadar budala herkesi kolayca yenebilecek olmamız, hem görülür hem görülmez olmamız, ele gelir ama ne yaptığı hiçbir zaman bilinemez olmamızdı.

Onu acele ettirmiyor ya da sorular sormuyordum. Yalnızca onunla birlikte dolaşıyordum. Zaman zaman kendi düşüncelerime dalıyordum.

Yakışıklı, ince yapılı genç bir adam atının sırtında karanlık yolda bize yaklaşırken gözüme sanki bir hayalet gibi göründü. Yaşayanlar dünyasından ölüler dünyasına gelen biri gibi. Bana Nicolas'ı anımsattı, çünkü onun gibi koyu renk saçlı, koyu renk gözlüydü ve yüzünde masum ama yine de düşünceli bir anlatım vardı. Pazar yerinde yalnız dolaşmaması gerekiyordu. Nicki'den daha gençti ve gerçekten de çok aptaldı.

Ama annem büyük pembe bir kedi gibi ona yaklaşıp onu neredeyse hiç ses çıkarmadan atından aşağı indirinceye dek ne denli aptal olduğunu anlamamıştım.

Sarsılmıştım. Kurbanlarının suçsuz olması onu hiç rahatsız etmiyordu. Ahlak konusunda benim verdiğim savaşlarla uğraşmamıştı. Ama önünde sonunda ben kendim de artık bu savaşları vermediğime göre, onu yargılamak için ben kim oluyordum ki? Yine de genç adamı böylesine rahatça öldürmesi, ondan içtiği bir damlacık kanın onu öldürecek denli çok olmamasına karşın zarif bir hareketle kurbanının boynunu kırması beni kızdırmıştı. Bütün bunlara rağmen izlemek aşırı heyecanlıydı.

Benden daha soğuktu. Her şeyde benden daha iyi olduğunu düşündüm. Magnus, 'Acımayacaksın,' demişti. Ama bu öldürmek zorunda değilken bile öldüreceğimiz anlamına mı geliyordu?

Bir an sonra bunu niçin yaptığı açığa çıktı. Üzerindeki pembe kadife giysileri yırtarak çıkardı ve delikanlının giysilerini giydi. Onu giysileri için seçmişti.

Bunu daha gerçekçi olarak çizmeye çalışırsam, delikanlının giysilerini giydiğinde o da bir delikanlı olmuştu.

Krem rengi ipek çoraplarını, kızıl pantolonunu, ipek gömleğini ve sarı yeleğini giymiş ve üzerine de kızıl pelerini geçirmişti. Delikanlının saçındaki kızıl renkli kurdeleyi bile almıştı.

Tüm bunların güzelliğine karşı içimde bir isyan uyandı. Bu yeni giysileri içinde dimdik duruyordu. Omuzlarından aşağı dökülen saçları şimdi bir kadının güzel buklelerinden çok bir aslan yelesine ben-

ziyorlardı. O zaman onu parçalamak istedim. Gözlerimi kapadım.

Yeniden baktığımda tüm gördüklerimden ve birlikte yaptıklarımızdan başım dönüyordu. Ölü delikanlının böylesine yakınında olmaya dayanamıyordum.

Sarı saçlarının tümünü kızıl kurdeleyle arkadan topladı ve buklelerini sırtından aşağıya bıraktı. Pembe elbiseyi delikanlının gövdesinin üzerine örttü, kılıcı alıp beline taktı, bir kere yerine sokup çıkararak denedi.

'Tamam, gidelim canım,' dedi ve beni öptü.

Yerimden kımıldayamıyordum. Kuleye geri dönmek ve yalnızca onun yakınında olmak istiyordum. Bana baktı, yola çıkmak istediğini gösterircesine başımı okşadı. Biraz sonra önümden neredeyse koşarak ilerliyordu.

Kollarının bacaklarının özgürlüğünü hissetmesi gerekiyordu. Kendimi onu yakalamak için arkasında koşuştururken buldum.

Daha önce böyle bir şey başıma gelmemişti. Uçuyor gibi görünüyordu. Kapalı ahırları ve çöp yığınlarının arasında şimşek gibi koşmasına bakarken neredeyse dengemi yitiriyordum. Yine durdum.

Dönüp yanıma geldi ve beni öptü. 'Ama artık öyle giyinmem için hiçbir neden yok, öyle değil mi?' diye sordu. Benimle küçük bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu.

'Hayır, kuşkusuz yok,' dedim. Belki de benim düşüncelerimi okuyamıyor olması aslında iyi bir şeydi. Bacaklarına bakmamak elimden gelmiyordu. Krem rengi çorapların içinde kusursuz görünüyorlardı. Kısa ceketi ince belinin çevresini sarıyordu. Yüzü alev alevdi.

O zamanlar hiçbir kadının bacaklarını görmediğinizi anımsayın. Ya da ince belini ve kalçalarını sımsıkı saran ipek pantolonları.

Ama şimdi aslında o bir kadın değildi öyle değil mi? Ben de bir erkek değildim. Bir anlık bir sessizlikte bunun dehşetini içimde hissettim.

'Gel, yeniden çatılara çıkmak istiyorum,' dedi. 'Temple Bulvarına gitmek istiyorum. Tiyatroyu görmem gerekiyor. Senin satın aldığın ve sonra da kapattığın tiyatroyu. Bana gösterecek misin?' Bunu sorarken yüzümü inceliyordu.

'Tabii,' dedim. 'Niçin olmasın?'

Sonunda Ile St.-Louis'ye dönüp ay ışığıyla aydınlanmış nehrin kenarında durduğumuzda sonsuz gecenin bitmesine iki saat kalmıştı. Parke taşlı yolun aşağılarında bir yerlerde kısrağımın onu bıraktığım yerde bağlı durduğunu gördüm. Belki de bizim ayrılışımızdan sonraki karışıklıkta kimse onu farketmemişti.

Nicki ya da Roget'in bir izini duyabilmek için ikimiz de çok sessizce çevremizi dinledik ama ev terkedilmiş ve karanlık görünüyordu.

'Yine de yakındalar,' diye fısıldadı. 'Sanırım biraz daha aşağılarda bir yerdeler...'

'Nicki'nin dairesi,' dedim. 'Ve Nicki'nin dairesinden birisi kısrağı gözlüyor olabilir. Belki geri dönebileceğimizi düşünüp oraya bir hizmetçi yerleştirmiş olabilirler.'

'Atı bırakıp yeni bir tane çalmak daha iyi,' dedi.

'Hayır, o benim atım,' dedim. Ama elimi sıktığını hissettim.

Yine eski dostumuz ortalardaydı. Varlık bu kez de adanın öte yanında Sol Kıyıya doğru Seine Nehri boyunca ilerliyordu.

'Gitti,' dedi. 'Gel gidelim. Başka bir binek çalabiliriz.'

'Bekle. Kısrağın bana gelmesini sağlamaya çalışacağım. Bağını koparmasını sağlayabilirim.'

'Bunu yapabilir misin?'

'Göreceğiz.' Tüm düşüncelerimi kısrağın üzerinde yoğunlaştırdım. Ona sessizce başını geri çekmesini ve onu bağlayan ipten kurtulup gelmesini söylüyordum.

Bir saniye içinde at onu bağlayan koşumların ucunda tepiniyordu. Sonra geriledi ve bağları kopardı.

Taşların üzerinde dörtnala koşarak yanımıza geldi, hemen üzerine atladık. Önce Gabrielle ve hemen arkasından ben bindim. Koşumlardan geriye kalanı elime alıp atı deli gibi koşmaya zorladım.

Köprüyü geçerken arkamızda bir şeyler hissettim. Ölümlülerin düşünceleri kaynaşıyordu.

Ama Ile de la Cite'nin kara yankılı yollarında gözden yitmiştik.

Kuleye geldiğimizde reçineli meşaleyi yaktım ve onu aşağıya, zindana götürdüm. Yukardaki odaya götürecek zaman kalmamıştı.

Gözleri cam gibi olmuştu. Dar merdivenlerden inerken dalgın gözlerle çevresine bakıyordu. Koyu renk taşların önünde kızıl giysileri parlıyordu.

Aşağıdaki hücrelerden yükselen koku onu biraz rahatsız etmişti ama ona bunun bizi hiç ilgilendirmediğini yumuşak bir sesle anlattım. Bir kez dev mezar odasına girdiğimizde ağır demir parmaklıklı kapı kapanınca koku dışarda kalmıştı.

Meşale tavanın alçak kubbelerine, üç büyük lahite ve üzerlerindeki oymalara ışık düşürüyordu.

Korkmuş gibi görünmüyordu. Kendisine seçtiği lahitin taşını kaldırıp kaldıramayacağını denemesi gerektiğini söyledim. Onun için

benim kaldırmam gerekebilirdi.

Üç lahitin üzerindeki oyma resimleri inceledi. Bir an düşündükten sonra kadın lahitini değil ama üzerinde zırhlı bir şövalye resmi oyulu olanını seçti. Yavaşça üzerindeki taş kapağı yana itti ve içeri baktı.

Benim kadar güçlü değildi ama yeterince güçlüydü.

'Korkma,' dedim.

'Hayır, bu konuda kaygılanmana gerek yok,' diye yanıtladı yavaşça. Sesinde tatlı bir yankı ve çok hafif bir üzüntü vardı. Ellerini taşların üzerinde gezdirirken düş görüyor gibi gözüküyordu.

'Bu saatte,' dedi. 'Şimdiden tabuta yatırılmış olabilirdi, yani annen demek istiyorum. Oda kötü kokularla ve yüzlerce mumun isiyle dolu olacaktı. Ölümün ne denli aşağılayıcı bir şey olduğunu bir düşün. Yabancılar onun elbiselerini çıkaracak, yıkayacak ve yeniden giydireceklerdi. Son uykusunda çökmüş ve savunmasız bir durumdayken görecekti onu yabancılar. Sonra koridorlarda fısıldayanlar sağlıklarının ne kadar iyi olduğunu, ailelerinde en ufak bir hastalık olmadığını, hiç ama hiç veremli olmadığını anlatacaklardı. "Zavallı Markiz" diyeceklerdi. Kendi parası olup olmadığını merak ediyor olacaklardı. Parasını oğullarına mı bıraktı? Sonra kirli çarşafları toplamaya gelen yaşlı kadın ölü kadının elindeki yüzüklerden birini çalacaktı.'

Başımı salladım. Peki şimdi demek istiyordum. Bu zindandaki mezardayız, taş yataklara yatmaya hazırlanıyoruz ve yanımızda yalnızca fareler olacak. Ama bu bile ölümden sonsuz derecede daha iyi, öyle değil mi? Sonsuza dek karabasanlar dünyasında dolaşmanın da kendi karanlık görkemi var.

Solgun ve üşümüş görünüyordu. Uykulu hareketlerle cebinden bir şey çıkardı.

St.-Germain'de bayanların masasından aldığı altın makastı bu. Meşalenin ışığında biblo gibi parlıyordu.

'Hayır, anne,' dedim. Kendi sesim beni şaşırtmıştı. Kubbeli tavanda çok keskin bir yankı yapıp geri geliyordu. Diğer lahitlerin üzerindeki kabartmalar acımasız tanıklar gibi görünüyordu. Yüreğimde hissettiğim acıdan konuşamıyordum.

Kötü sesler, makas şakırtıları. Saçlarından büyük bukleler yere düşüyordu.

'Oooooh, anne.'

Yere, saçlarına baktı. Ayakkabısının ucuyla sessizce saçları karıştırdı, sonra bana baktı. Şimdi kesinlikle genç bir adam olmuştu. Kısa saçı yanaklarının üzerinde kıvrılıyordu. Ama gözleri kapanıyordu.

Bana uzandı, makas elinden düştü.

'Şimdi dinlen,' diye fısıldadı.

'Yalnızca güneşin doğuşu yüzünden,' diye onu rahatlatmaya çalıştım. Benden daha çabuk zayıf düşüyordu. Bana arkasını döndü ve tabuta doğru gitti. Kucağıma aldığımda gözleri kapanmıştı. Lahitin üzerindeki taşı biraz daha sağa doğru itip onu içine yatırdım, kollarının ve bacaklarının doğal ve kibar hareketleriyle yerleşmesini seyrettim.

Yüzüne şimdiden uykunun dinginliği gelmişti. Saçları küçük bir oğlanın bukleleriyle yüzünü çevreliyordu.

Ölü gibi görünüyordu, sanki büyü bozulmuştu.

Ona bakmayı sürdürüyordum.

Dişlerimi bastırıp dilimin ucunu ısırarak kanattım. Sonra öne eğilip kanın parlak damlalarla dudaklarının üzerine dökülmesine izin verdim. Gözleri açıldı. Menekşe rengi ve parlak gözlerle bana bakıyordu. Kan açılan ağzına aktı. Beni öpmek için yavaşça doğruldu. Dilimi ağzına soktum. Dudakları soğuktu. Benim dudaklarım da soğuktu. Ama kan sıcaktı ve ikimizin arasında akıyordu.

'İyi geceler, sevdiğim,' dedim. 'Benim karanlık meleğim Gabrielle.'

Onu kollarımın arasından bıraktığımda uykuya dalmıştı. Taşı üzerine kapattım.

4

Yeraltındaki karanlık mezarda uyanmaktan hoşlanmamıştım. Havadaki serinlik ve aşağıdaki tutsak hücrelerinden gelen koku hoşuma gitmemişti. Tüm ölü şeylerin burada yattığını hissediyordum.

Birden içimi bir korku sardı. Ya şimdi kalkmazsa? Ya gözleri bir daha hiç açılmazsa? Yaptığım şey konusunda ne biliyordum ki?

Yine de tabutun kapağını yerinden oynatıp dün gece yaptığım gibi uykusunda onu seyretmek küstahça ve ayıp bir şey gibi göründü gözüme. Üzerime bir ölümlü utangaçlığı çöktü. Evde kapısını çalmadan açmaya, yatağının perdelerini aralamaya hiçbir zaman cesaret etmemiştim.

Kalkacaktı. Kalkmak zorundaydı ve taşı kendisinin kaldırması, nasıl kalkacağını bilmesi, susuzluğun onu buna götürmesi daha iyiydi. Tıpkı uygun anda beni de bunu yapmaya sürüklemiş olduğu gibi.

Duvardaki meşaleyi yaktım ve temiz hava solumak için kısa bir süre dışarı çıktım. Sonra arkamdaki kapıları kilitlemeksizin güneşin batışını izlemek için Magnus'un hücresine çıktım.

Uyandığında onu duyacağımı düşünüyordum.

Bir saat geçmiş olmalı. Göğün mavisi soldu, yıldızlar doğdu ve uzaklarda Paris binlerce fenerini yaktı. Pencerenin kenarında üzerine oturduğum demir parmaklıkların yanından ayrıldım ve onun için mücevherler seçmek üzere sandığın başına gittim.

Mücevherleri hâlâ seviyordu. Odadan ayrılırken eski mücevherlerini yanına almıştı. Daha iyi görmek için mumları yaktım ama aslında gerekmiyordu. Işıltıları gözüme güzel görünüyordu daha çok. Onun için çok narin ve çok güzel şeyler buldum. Küçük erkek ceketinin yakalarına iliştireceği inci işlemeli iğneler, onun küçük ellerinde erkeksi görünecek yüzükler.

Arada sırada onu duymaya çalışıyordum. Yine aynı soğukluk yüreğimi sarıyordu. Ya uyanmazsa? Ya onun için yalnızca tek bir gece vardıysa? İçimi dehşet kaplıyordu. Sandıktaki mücevher denizi, mum ışığının üzerlerinde dans ettiği kesme taşlar, altınlar, bunların hiçbir anlamı yoktu.

Ama onu duymuyordum. Dışardaki rüzgârı, ağaçların yumuşak hışırtısını, uzakta ahırda çalışan çocuğun ıslık çaldığını duyabiliyordum.

Uzaklarda, bir köyde bir kilise çanı çaldı.

Sonra birdenbire birinin beni gözlediği duygusuna kapıldım. Bu benim için öylesine alışılmadık bir şeydi ki paniğe kapıldım. Arkamı dönerken neredeyse sandığa çarpıp tökezliyordum. Gizli tünelin ağzına baktım, kimse yoktu.

Mum ışığının taşların üzerinde oyunlar oynadığı ve lahitin üzerinde Magnus'un yüzünün çevreyi süzdüğü bu küçük ve boş hücrede hiç kimse yoktu.

Sonra dosdoğru önüme, parmaklıklı pencereye baktım.

Ve onun da bana baktığını gördüm.

Bana havada uçuyormuş gibi göründü. İki eliyle parmaklıkları tutuyor ve gülümsüyordu.

Neredeyse bir çığlık atıyordum. Geriledim, bütün bedenimden ter fışkırdı. Böylesine hazırlıksız yakalandığım, böylesine açıkça ürktüğüm için utanmıştım.

Ama o kımıldamadı, hâlâ gülümsüyordu. Yüzündeki dinginlik yavaş yavaş yerini yaramaz bir anlatıma bıraktı. Mum ışığı gözlerinde parlıyordu.

'Ölümsüzleri böyle korkutmak güzel bir davranış değil,' dedim.

Yaşadığı zamanlar hiç gülmediği denli özgür ve kolayca gülüyordu.

Kımıldayıp sesler çıkardığını görünce rahatladım. Kızardığımı biliyordum.

'Buraya nasıl geldin!' dedim. Pencereye gittim, parmaklıklardan dışarı uzanıp iki bileğini de yakaladım.

Küçücük ağzı yalnızca tatlılık ve gülümsemeydi. Saçları yüzünün çevresinde pırıl pırıl parlıyordu.

'Duvarı tırmandım tabii,' dedi. 'Buraya nasıl geldiğimi sanıyordun ki?'

'Peki, şimdi aşağı in. Parmaklıkların arasından geçemezsin. Seni karşılamak için aşağıya geliyorum.'

'Bu konuda çok haklısın,' dedi. 'Tüm pencerelere baktım. Yukardaki surlarda bekle beni. Daha çabuk olur.'

Tırmanmaya başladı. Botlarını parmaklıkların arasına geçiriyordu. Sonra gözden yitti.

Merdivenlerden birlikte inerken bir gece önceki gibi yerinde duramıyordu.

'Niçin burada sallanıp duruyoruz?' dedi. 'Niçin şimdi Paris'e gitmiyoruz?'

Onda yanlış bir şeyler vardı, ne kadar güzel olursa olsun, bir şeyler doğru değildi... neydi bu?

Şimdi öpücükler istemiyordu, konuşmak bile istemiyordu aslında. Bu da benim biraz canımı acıtıyordu.

'Sana iç odayı göstermek istiyorum,' dedim. 'Ve mücevherleri.'

'Mücevherler?' diye sordu.

Pencereden onları görmemişti. Sandığın kapağı görüşünü kapatıyordu. Önümden yürüyerek Magnus'un yandığı odaya girdi, sonra tünelden sürünerek geçti.

Sandığı gördüğünde büyük bir şaşkınlığa uğradı.

Omuzlarının üzerinden saçını biraz sabırsızca arkaya attı ve broşları, yüzükleri, küçük süsleri incelemeye başladı. Bunlar çok zaman önce birer birer satmak zorunda kaldığı kendi mücevherlerine benziyorlardı.

'Bunları yüzyıllar boyunca toplamış olmalı,' dedi. 'Üstelik de böylesine değerli şeyler. Alacaklarını seçmiş olmalı değil mi? Kimbilir na-

sıl bir yaratıktı.'

Yine neredeyse öfkeyle saçını arkaya attı. Saçları daha açık renk, daha parlak ve daha gür görünüyordu. Göz kamaştırıcıydı.

'İnciler, şunlara bak,' dedim. 'Bir de şu yüzüklere.' Önceden onun için seçtiğim yüzükleri gösterdim. Elini elime aldım ve yüzükleri parmaklarına geçirdim. Parmakları sanki kendilerine özgü bir yaşamları varmış ve bu yapılan özellikle onların hoşuna gitmiş gibi hareket ediyorlardı. Yeniden güldü.

'Ah, ne olursa olsun bizler muhteşem şeytanlarız öyle değil mi?'

'Yabanıl Bahçenin avcıları,' dedim.

'Öyleyse Paris'e gidelim,' dedi. Yüzünde hafif bir acı vardı, susamıştı. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Acaba ben onun gözüne onun bana göründüğünün yarısı kadar büyüleyici görünüyor muydum?

Saçlarını alnından arkaya itti, gözleri söylediği sözcüklerin yoğunluğuyla koyulaştı.

'Bu akşam karnımı çabucak doyurmak istiyorum,' dedi. 'Sonra kentten dışarıya, ormanlara gitmek istiyorum. Hiçbir kadının ya da erkeğin olmadığı yerlere gidelim. Yalnızca rüzgârın, karanlık ağaçların ve tepemizde yıldızların olduğu yerlere gidelim. Kutsal sessizliğe.'

Yine pencereye yaklaştı. Sırtı dar ve düzdü, yanına uzanan elleri yüzüklerin parıltısıyla canlanmıştı. Erkek ceketinin kalın kol kapaklarından çıktıklarından daha da ince ve narin görünüyorlardı. Yükseklerdeki silik bulutlara ve akşam sisinin mor katmanları arasında yanan yıldızlara bakıyordu.

'Roget'ye gitmem gerekiyor,' dedim yavaşça. 'Nicki ile ilgilenmeliyim, onlara sana ne olduğu konusunda bir yalan uydurmalıyım.'

Bana döndüğünde küçük yüzü birden soğuk bir görünüm almıştı. Evde yaptığım bir şeyi beğenmediğindeki yüzüne benzemişti. Ama bir daha hiçbir zaman böyle bakmayacaktı.

'Niçin onlara benimle ilgili bir şeyler anlatacaksın ki?' diye sordu. 'Niçin onlarla bir daha kafanı yorasın ki?'

Bu beni biraz sarsmıştı. Ama bütünüyle de bir sürpriz değildi benim için. Belki de bunu bekliyordum. Belki de tüm zaman boyunca onda bunu hissetmiştim, bu sorulmayan soruları.

Nicki'nin o ölürken yatağının yanında oturduğunu söylemek istedim, bunun da bir anlamı yok muydu? Ama kulağa ne denli duygusal, ne denli ölümlü, ne denli aptalca geliyordu.

Yine de aptalca değildi.

'Seni yargılamak istemiyorum,' dedi. Kollarını kavuşturup pence-

reye yaslandı. 'Yalnızca anlamıyorum. Niçin bize mektup yazdın? Niçin bütün o armağanları gönderdin? Niçin ayın bu beyaz ateşini alıp onunla istediğin yere gitmedin?'

'Ama nereye gitmek isteyecektim ki?' diye sordum. 'Tanıdığım ve sevdiğim herkesten uzağa mı? Seni, Nicki'yi, giderek babamı ve ağabeylerimi bile düşünmeyi bırakmak istemiyordum. Ben kendi istediğim şeyi yaptım,' dedim.

'Öyleyse bunda vicdanının hiçbir rolü yok?'

'Eğer vicdanını dinlersen yapmak istediğin şeyi yaparsın,' dedim. 'Ama benim söylediğim şey bundan daha yalın. Ben senin sana verdiğim zenginliklere sahip olmanı istedim. Senin mutlu olmanı istedim.'

Uzun bir süre derin derin düşündü.

'Seni unutmuş olmamı mı isterdin?' diye sordum. Sesim öfkeliydi.

Hemen yanıt vermedi.

'Hayır, tabi ki hayır,' dedi. 'Ve eğer başka türlü olmuş olsaydı seni hiçbir zaman affetmezdim, buna eminim. Ama ya geri kalanlar? Onlara beş kuruş değer vermiyorum. Onlarla bir daha hiçbir zaman konuşmayacağım. Onların yüzlerine hiçbir zaman bakmayacağım.'

Başımı salladım. Ama söylediği şeyler hiç hoşuma gitmiyordu. Beni korkutuyordu.

'Ölmüş olduğum düşüncesinin üstesinden gelemiyorum,' dedi. 'Tüm yaşayan yaratıklardan sonuna dek kopmuş olduğumu hissediyorum. Tad alabilirim, görebilirim, duyabilirim. Kan içebilirim. Ama görülemeyen, şeylere etkisi olamayan bir şey gibiyim.'

'Böyle değil,' dedim. 'Ayrıca bu hissetmenin, görmenin, dokunmanın ve tad almanın eğer sevgi olmazsa senin için nereye dek yeteceğini düşünüyorsun. Eğer yanında hiç kimse yoksa?'

Anlamazlıkla baktı yüzüme.

'Oh, niçin sana bunları anlatmakla uğraşıyorum ki?' dedim. 'Seninle birlikteyim. İkimiz bir aradayız. Yalnız olduğum zaman nasıl olduğunu bilemezsin. Hayal bile edemezsin.'

'Senin canını sıktım, böyle yapmak istemiyordum,' dedi. 'Onlara ne istersen onu söyle. Belki yutabilecekleri bir öykü uydurabilirsin. Eğer seninle birlikte gelmemi istersen gelirim. Benden istediğin şeyi yapacağım. Ama tek bir sorum daha var.' Sesini alçalttı. 'Bu gücü onlarla paylaşmak istemediğine eminsin değil mi?'

'Hayır, asla.' Başımı salladım, bu düşüncenin benim için ne kadar uzak olduğunu göstermek ister gibiydim. Mücevherlere bakıyor ve gönderdiğim armağanları düşünüyordum. Bebek evini düşünüyor-

dum. Onlara bir bebek evi göndermiştim. Renaud'un oyuncularının güvenlik içinde İngiltere'ye geçtiklerini düşünüyordum.

'Nicolas'la bile mi?'

'Hayır, Tanrı korusun!' Ona baktım.

Sanki bu yanıtı onaylarmış gibi hafifçe başını salladı. Sonra yine başka bir şey düşünür gibi bir anlatımla saçını arkaya attı.

'Niçin Nicolas ile paylaşmazsın?' diye sordu.

Bunun bitmesini istiyordum.

'Çünkü o çok genç,' dedim. 'Ve önünde bütün bir yaşam var. Ölümün eşiğinde değil.' Şimdi biraz fazla huzursuz olmuştum. Sefil bir durumdaydım. 'Zamanla bizi unutacak...' Asıl söylemek istediğim şey konuşmalarımızı unutacağıydı.

'Yarın ölebilir,' dedi. 'Yolda bir araba onu ezebilir...'

'Yapmamı ister miydin?' diye sordum yüzüne bakarak.

'Hayır, bunu yapmanı istemezdim. Ama ben kim oluyorum ki sana ne yapmanı söyleyeyim. Yalnızca seni anlamaya çalışıyorum.'

Uzun ve ağır saçları yeniden omuzlarına dökülmüştü, bıkmış bir hareketle iki eliyle saçlarını yakaladı.

Sonra birdenbire alçak, ıslık gibi bir ses çıkardı ve bedeni katılaştı. Uzun buklelerini eline almış ve gözlerini onlara dikmişti.

'Tanrım,' diye fısıldadı. Sonra birden kasılıp saçlarını bıraktı ve çığlık attı.

Ses beni felç etmişti. Başımda beyaz bir ağrı şimşeği çaktı. Onun bağırdığını hiç duymamıştım. Yeniden çığlık attı, sanki yanıyordu. Pencereye doğru arkaya yaslanmıştı ve saçına bakarken giderek daha yüksek sesle çığlık atıyordu. Saçlarına dokundu sonra parmakları yanmış gibi elini çekti. Pencereye tırmanmaya çalıştı. Çığlık atıyor, sağa sola kıvranıyordu. Kendi saçından kurtulmak ister gibiydi.

'Yeter!' diye bağırdım. Omuzlarından yakalayıp sarstım. Soluk soluğa kalmıştı. Olanları hemen anlamıştım. Saçları yeniden uzamıştı! Uyurken saçları yeniden eski boylarına gelmişlerdi. Üstelik şimdi daha gür ve daha parlaklardı. Görünüşündeki ayrımsadığım ama ne olduğunu anlayamadığım gariplik buydu. Şimdi onun gördüğü şey de buydu.

'Yeter artık!' diye daha yüksek sesle bağırdım. Bedeni öylesine şiddetle sarsılıyordu ki onu kollarımın arasında tutmakta güçlük çekiyordum. 'Yalnızca saçların eski boyuna uzadı, başka bir şey yok!' diye direttim. 'Bu senin için doğal bir şey, anlamıyor musun? Hiçbir önemi yok!'

Hıçkırıyor ve sakinleşmeye çalışıyordu, yine de saçlarına her do-

kunduğunda sanki parmakları yanmış gibi çığlık atıyordu. Elimden kurtulmaya çalıştı, sonra dehşet içinde saçlarını çekiştirmeye başladı.

Bu kez onu sertçe sarstım.

'Gabrielle!' dedim. 'Beni anlıyor musun? Saçların yeniden uzadı, ve her kestiğinde yine uzayacak! Bunda dehşete kapılacak bir şey yok. Tanrı aşkına yeter artık!' Eğer çığlık atmayı bırakmazsa öfkeye kapılacağımı hissediyordum. Onun kadar kötü biçimde titriyordum.

Çığlık atmayı bıraktı, ufak ufak hıçkırıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim, Auvergne'deki yıllar boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştı. Ateşin yanındaki sıraya götürmeme izin verdi. Sıranın üzerine oturttum. Ellerini şakaklarına koydu ve soluğunu tutmaya çalıştı. Bedeni yavaş yavaş öne arkaya sallanıyordu.

Çevremde bir makas aradım. Ama hiç makasım yoktu. Küçük altın makas aşağıdaki mezarda yere düşmüştü. Bıçağımı çıkardım.

Ellerini yüzüne kapamış sessizce ağlıyordu.

'Yeniden kesmemi ister misin?' diye sordum.

Yanıt vermedi.

'Gabrielle, beni dinle.' Ellerini yüzünden çektim. 'Eğer istersen yeniden keserim. Her gece kesip yakarız, hepsi bu.'

Birden gözlerini yüzüme dikip öylesine sessizce bakmaya başladı ki ne yapacağımı bilmedim. Yüzü gözyaşlarından kana bulanmıştı, çamaşırlarının üzeri kan olmuştu.

'Keseyim mi?' diye sordum yeniden.

Sanki birisi ona vurmuş ve bir yerlerini kanatmış gibi görünüyordu. Gözleri merakla kocaman açılmıştı, gözlerinden akan kan gözyaşları pürüzsüz yanaklarına dökülüyordu. Onu seyrederken gözyaşları yavaş yavaş kesildi, beyaz teninin üzerinde kan damlaları koyulaşıp kurudular.

İpek mendilimle yüzünü dikkatle sildim. Kuledeki elbise dolabıma gittim. Paris'te benim için dikilen giysileri getirip burada tutuyordum.

Ceketini çıkardım. Bana yardımcı olmak ya da beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Üzerindeki keten gömleğin düğmelerini çözdüm.

Göğüslerini gördüm. Uçlarının küçük pembeliği dışında bembeyazdılar. Onlara bakmamaya çalışarak üzerine yeni bir gömlek giydirdim ve hızla düğmelerini iliklediem. Sonra saçlarını fırçaladım, fırçaladım, fırçaladım. Bıçakla kesmeyi istemediğimden hepsini toplayıp uzun bir örgü ördüm, sonra ceketini giydirdim.

Kendini topladığını ve gücünün geri geldiğini hissedebiliyordum.

Olanlardan utanmış görünmüyordu. Ben de utanmasını istemiyordum. Yalnızca olanları irdeliyordu. Ama konuşmuyor ve kımıldamıyordu.

Onunla konuşmaya başladım.

'Küçükken bana gidip gördüğün yerleri anlatırdın. Napoli'nin, Venedik'in resimlerini gösterirdin. Anımsıyor musun? Ya o eski kitapları? Londra'dan, St. Petersburg'dan, gördüğün tüm bu yerlerden getirdiğin küçük küçük şeyler vardı.'

Yanıt vermedi.

'Tüm bu yerlere gitmemizi istiyorum. Onları şimdi görmek istiyorum. Onları görmek ve oralarda yaşamak istiyorum. Daha da uzaklara, yaşarken görmeyi hayal bile edemeyeceğim yerlere gitmek istiyorum.'

Yüzünde bir şey değişmişti.

'Yeniden uzayacağını biliyor muydun?' diye fısıltıyla sordu.

'Hayır. Yani evet demek istiyorum. Düşünmedim. Böyle olacağını bilmem gerekiyordu.'

Uzun bir süre bana aynı sakin, durgun bakışlarla baktı.

'Bu şeylerle ilgili bir şeyler seni hiç korkuttu mu?' diye sordu. Sesi genzinden geliyor ve yabancı bir ses gibi duyuluyordu. 'Bir şeyler seni hiç durdurdu mu?' diye sordu. Ağzı açıktı, kusursuzdu ve bir insan ağzı gibi görünüyordu.

'Bilmiyorum,' diye fısıldadım umutsuzca. 'Bunun ne önemi var anlamıyorum,' dedim. Ama şimdi kafamın karıştığını hissediyordum. Yine saçlarını her gece kesip yakabileceğimizi söyledim. Kolaydı.

'Evet, yakmak gerek,' diye içini çekti. 'Yoksa zaman içersinde kulenin bütün odalarını doldurur değil mi? Masaldaki Rapunzel'in saçı gibi olur. Kötü cüce Rumpelstiltskin masalındaki değirmencinin kızının samanlardan örmek zorunda olduğu altın gibi olur.'

'Biz kendi masallarımızı yazacağız sevgilim,' dedim. 'Bundan çıkarılacak ders, seni şimdiki durumunda hiçbir şeyin yok edemeyeceği. Her yara iyileşecek. Sen bir tanrıçasın.'

'Ve tanrıça susuyor,' dedi.

Saatler sonra, bulvarda iki öğrenci gibi kol kola yürürken bunların hepsi unutulmuştu. Yanaklarımız kırmızı, tenimiz sıcaktı.

Ama avukatıma gitmek üzere onu terketmedim. O da kırların sessizliğine gitmedi. Birbirimizin yakınında kaldık. Arada sırada varlığın çok hafif titreşimleri başımızı çevirmemize neden oluyordu.

5

Saat üçe geldiğinde sığır ahırlarına ulaşmıştık ve varlığın bizi izlediğini biliyorduk.

Yarım saat, kırk beş dakika kadar onu duymadık. Sonra donuk uğultu yeniden geldi. Bu beni deli ediyordu.

Ondan anlaşılabilir düşünceler duymak için ne denli çabaladıysak da tek ayırd edebildiğimiz şey kötü niyetti. Bir de zaman zaman büyük bir ateşe düşen kuru yaprakların görünüşü gibi bir karışıklık.

Tekrar eve dönmek için yola çıktığımıza memnun olmuştu. Bu şey onu rahatsız etmiyordu. Yalnızca daha önce söylediği gibi kırların boşluğunu ve sessizliğini istiyordu.

Açık alan önümüzde uzandığında öyle hızlı gidiyorduk ki tek ses rüzgârın sesiydi. Sanırım bir de onun gülüşünü duyuyordum ama bundan emin değildim. O da benim gibi rüzgârın yüzüne çarpmasını seviyordu. Karanlık tepelerin üzerinde yıldızların parıltısını seviyordu.

Ama gece zaman zaman için için ağlayıp ağlamadığını merak ediyordum. Kimi zamanlar kapalı ve sessiz oluyordu, gözleri sanki ağlıyormuş gibi titriyordu ama hiç gözyaşı olmuyordu.

Sanırım derin derin bunları düşünmeye dalmıştım ki sığ bir akıntının kıyılarında büyümüş sık bir ormana yaklaşmıştık. Birden kısrağım geriledi ve yana çekildi.

Bu öylesine beklenmedik olmuştu ki neredeyse yere düşüyordum. Gabrielle kolumu sıkıca yakaladı.

Bu küçük geçitten atımla her gece gidiyordum, sonra da suyun üzerindeki küçük tahta köprüden geçerdim. Atın nallarının tahta üzerindeki seslerini çok severdim ve ardından yüksek kıyıya tırmanırdım. Atım yolu biliyordu. Ama şimdi bu yoldan gitmek istemiyordu.

Atım önce gerilemeye çalıştı sonra kendi başına geri döndü ve dörtnala Paris'e doğru gitmeye başladık. Sonunda bütün gücümü kullanıp onu dizginlemeyi başardım.

Gabrielle arkasındaki gür ekinlere, nehri gizleyen karanlık dalların sallanışına bakıyordu. Sonra rüzgârın ince uğultusu ve yaprakların yumuşak hışırtısı duyuldu. Ağaçların arasında varlığın bulunduğunun kesin göstergesi.

İkimizin de bunu aynı anda duyduğumuza eminim, çünkü ben Gabrielle'ye daha sıkı sarılırken o da başını sallıyor ve elimi sıkıyordu.

'Daha güçlü!' dedi bana hızla. 'Ve bu kez yalnız değil.'

'Evet,' dedim kızgınlıkla. 'Ve benimle evimin arasında duruyor!' Kılıcımı çektim, sol kolumla Gabrielle'ye sarıldım.

'Onun üzerine gitmiyorsun değil mi?' diye bağırdı.

'Gitmez olur muyum!' dedim, atımı dizginlemeye çalışırken. 'Güneşin doğmasına iki saatten az var. Kılıcını çek!'

Benimle konuşmak için geri dönmeye çalıştı ama atı ileri doğru sürmeye başlamıştım bile. Ona yapmasını söylediğim gibi kılıcını çekti. Küçük eliyle kılıcın sapını bir erkek gibi kavramıştı.

Ekinlerin yanına vardığımızda şeyin kaçacağından emindim. Şimdiye kadar kahrolası şey geri dönüp kaçmaktan başka bir şey yapmamıştı ki. Atımı ürküttüğü ve Gabrielle'yi korkuttuğu için çok öfkeliydim.

Keskin bir tekme ve kafa gücümün tümünü kullanarak atın dosdoğru köprünün üzerine sürdüm.

Silahımı sıkıca kavradım. Öne doğru eğildim, Gabrielle altımda kalmıştı. Ateş püsküren bir canavar gibiydim. Kısrağın nalları suyun üstündeki tahtalara çarptığında bu cinleri ilk kez gördüm!

Bir an için üzerimizde beyaz yüzler ve beyaz kollar gördüm. Ağızlarından korkunç çığlıklar yükseliyordu. Üzerimizdeki dalları sarsıyor ve dallardan yaprakları döküyordu bu çığlıklar.

Nehrin karşı kıyısına ulaştığımız sırada 'Sizi kahrolası atmaca sürüsü!' diye bağırdım. Ama Gabrielle bir çığlık attı.

Arkamda bir şey atın üzerine binmişti. Islak toprakta atın ayakları kayıyordu. Arkamdaki şey kılıcımı sallamaya çalışırken omuzumu ve kolumu tutuyordu.

Kılıcı Gabrielle'nin başının üzerinden geçirdim ve sol elime aldım. Yaratığı öfkeyle doğradım. Uçarak uzaklaştığını gördüm. Karanlıkta beyaz bir sis gibiydi. Bu sırada bir başkası üzerimize atladı. Elleri pençe gibiydi. Gabrielle'nin kılıcı uzanan kolu kesti. Kolun havaya uçtuğunu gördüm, kan bir şelale gibi akıyordu. Çığlıklar acılı haykırışlara döndü. Her birini parça parça etmek istiyordum. Atı öyle hızla geri döndürdüm ki geriledi ve neredeyse yıkılacaktı.

Ama Gabrielle atın yelesini yakalamıştı ve atı açık yola doğru sürdü.

Kuleye doğru hızla giderken arkamızdan çığlıklarını duyuyorduk. Kısrak bu koşuya dayanamayıp yere yıkıldığında onu terkettik ve el ele kapılara doğru koştuk.

Onlar dış duvara tırmanmadan önce gizli geçitten geçip iç odaya girmemiz gerektiğini biliyordum. Bizi taşı yerinden çıkarırken görmemeliydiler.

Kapıları arkamdan elimden geldiğince hızla kapatıp Gabrielle'yi merdivenlerden yukarı taşıdım.

Gizli odaya erişip taşı yeniden yerine koyduğumuzda aşağıda homurdandıklarını ve çığlık attıklarını duyuyordum. Duvarları kazımaya başlamışlardı.

Bir kucak odun yakalayıp pencerenin altına fırlattım.

'Çabuk, çıralar,' dedim.

Ama şimdiden parmaklıklarda yarım düzine beyaz surat belirmişti. Çığlıkları küçük hücrede korkunç yankılar yapıyordu. Bir an için onlara bakakaldım.

Demir parmaklıklara yarasalar gibi yapışmışlardı ama yarasa değillerdi. Bunlar vampirlerdi. Bizim gibi insan biçiminde vampirlerdi.

Pis saç yığınları arasından karanlık gözler bizi izliyordu. Homurtular giderek daha yüksek ve kulak tırmalayıcı oluyordu. Demirlere yapışan parmakların üzeri kir kaplıydı. Görebildiğim giysiler renksiz paçavralardan başka bir şey değildi. Üzerlerinden bir mezar kokusu yükseliyordu.

Gabrielle çırayı duvara sürdü ve onu yakalamak için uzandıklarında geriye sıçradı. Köpek dişlerini gösteriyorlardı. Dişlerini gıcırdatıyorlardı. Eller odunları yakalayıp bize fırlatmak için uzanıyordu. Hepsi birlikte parmaklığa asıldılar ve onu taştan koparmaya çalıştılar.

'Kibrit kutusunu bul,' diye bağırdım. Kalın odun parçalarından birini yakaladım ve en yakınımdaki yüze vurdum. Yaratığı duvardan kolayca düşürebilmiştim. Zayıf şeylerdi. Düşerken attığı çığlığı duydum ama diğerleri elleriyle odunu yakalamış benimle boğuşuyorlardı. Pis cinlerden birini daha düşürdüm. Ama bu sırada Gabrielle çırayı tutuşturmuştu.

Alevler yukarı doğru yükseldi. Homurtuların yerini telaşlı konuşmalar aldı.

'Bu ateş, kaçın, aşağı inin, yoldan çekilin aptallar! Aşağı, aşağı. Parmaklıklar ısındı! Çabuk uzaklaşın!'

Son derece düzgün Fransızca! Bir yığın yöresel sövgü.

Gülmekten patlayacaktım. Gabrielle'ye bakarken ayağımı yere vurup onları gösteriyordum.

'Kahrol, lanetli yaratık!' diye bağırdı biri. Sonra alevler ellerini yalayınca homurdandı ve geri düştü.

'Kafirler, yasadışılar kahrolsun!' diye çığlıklar geliyordu aşağıdan. Kısa sürede hepsi birden koro halinde bağırmaya başladılar. 'Tanrının Evine girmeye cesaret eden yasadışılar kahrolsun!'

Ama bir yandan da hızla yere iniyorlardı. Kalın kütükler ateş al-

mıştı, alevler tavana yükseliyorlardı.

'Geldiğiniz mezarlığa geri dönün, gösterişçiler sürüsü!' dedim. Eğer pencereye yaklaşabilseydim ateşi üzerlerine atacaktım.

Gabrielle sessizce duruyordu. Gözleri kısıktı, dinliyordu.

Aşağıda çığlıklar ve homurtular sürüyordu. Kutsal yasaları çiğneyenlere, lanetlilere, Tanrının ve Şeytanın gazabını çekenlere lanetler yağdırıyorlardı. Kapıları ve alt kat pencerelerini açmaya çalışıyorlardı. Duvarlara taşlar atmak gibi aptalca şeyler yapıyorlardı.

'İçeri giremezler,' dedi Gabrielle tekdüze bir sesle. Başı yana eğik, dikkatle dinlemeyi sürdürüyordu. 'Kapıyı kıramazlar.'

Ben o kadar emin değildim. Kapı paslıydı, çok eskiydi. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Yere çöktüm. Tabutun kenarına yaslandım. Kollarımı göğsüme kavuşturdum ve öne eğildim. Artık gülmüyordum.

O da duvara yaslanıp oturmuştu. Ayaklarını ileri uzatmıştı. Göğsü hafif hafif inip kalkıyordu. Saç örgüsü çözülmüştü. Başının çevresinde bir kobranın kuyruğu gibi duruyordu, serbest saç tutamları beyaz yanaklarına değiyordu. Giysileri is olmuştu.

Ateşin sıcaklığı eziciydi. Havasız oda dumanla dolmuştu. Pencereden dışarı alevler fışkırıyordu. Ama oradaki birazcık havayı soluyabiliyorduk. Sıcak ve yorgunluktan başka bir sıkıntımız yoktu.

Yavaş yavaş kapı konusunda haklı olduğunu ayrımsadım. Kapıyı kırmayı başaramamışlardı. Uzaklaştıklarını duyabiliyordum.

'Tanrının gazabı kafirlerin cezasını versin!'

Ahırların yanından hafif bir çatışma duyuldu. Kafamda zavallı, yarım akıllı ölümlü ahır hizmetçisinin saklandığı yerden korku içinde çekilip çıkarılışını gördüm. Öfkem iki katına çıktı. Bana kendi düşüncelerinin imgelerini gönderiyorlardı. Zavallı çocuğun öldürülmesinin imgelerini. Kahrolsunlar.

'Kımıldama,' dedi Gabrielle. 'Artık çok geç.'

Dinlerken gözleri büyüdü, sonra yeniden kısıldı. Zavallı, acınacak yaratık ölmüştü.

Tıpkı küçük karanlık bir kuşun ahırlardan yükselişini görür gibi ölümü gördüğümü hissettim. O da öne eğilmişti, sanki aynı şeyi görür gibiydi. Sonra bilincini kaybetmiş gibi geriye yaslandı ama aslında kaybetmemişti. Bir şeyler mırıldanıyordu, 'kırmızı kadife' gibi duyuluyordu ama kendi kendine mırıldandığından sözcükleri yakalayamadım.

'Sizi bunun için cezalandıracağım haydut çetesi!' dedim yüksek sesle. Bu düşünceyi onlara gönderdim. 'Evimi huzursuz ettiniz. Ye-

min ederim size bunu ödeteceğim.'

Ama kollarım ve bacaklarım giderek daha ağırlaşıyordu. Ateşin sıcaklığı neredeyse uyuşturucu bir etki yapıyordu. Geceleyin olan tüm garip şeylerin acısı çıkıyordu.

Yorgunluğum ve ateşin ışığı yüzünden saati kestiremiyordum. Bir an için düş görmeye başladım sanırım, sonra titreyerek uyandım. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

Başımı kaldırdığımda bu dünyadan olmayan genç bir oğlan gördüm, zarif genç bir oğlan odanın içinde ileri geri yürüyordu.

Tabii bu Gabrielle'ydi yalnızca.

6

İleri geri yürürken neredeyse tükenmez bir güç izlenimi veriyordu. Yine de bunların tümü eşsiz bir zerafetle birlikteydi. Kütüklere tekme atıyor, sönmek üzere olan ateşin karamış artıklarına bakıyordu. Belki bir saat daha vardı.

'Ama kim bunlar,' diye sordu. Tepemde dimdik, ayakları yana açık duruyordu. Elleri akıcı hareketler yapıyordu. 'Niçin bize yasadışılar, lanetliler diyorlar?'

'Sana bildiğim her şeyi anlattım,' diye itiraf ettim. 'Bu geceye dek onların yüzlerinin, kollarının, ya da gerçek seslerinin olduğunu bile düşünmemiştim.'

Ayağa kalktım ve elbiselerimi silkeledim.

'Kiliselere girdiğimiz için bizi lanetlediler!' dedi. 'Onlardan bize gelen imgeleri yakaladın mı? Bunu nasıl yaptığımızı bilmiyorlar ve kendileri böyle bir şeyi yapmaya cesaret edemiyorlar.'

İlk kez titrediğini gördüm. Telaşa kapıldığını gösteren başka izler de vardı. Gözlerinin etrafındaki derisi titriyordu, yüzüne düşen saçları sinirli sinirli arkaya atıyordu.

'Gabrielle,' dedim. Yetkeli ve güvenilir bir tonla konuşmaya çalışıyordum. 'Önemli olan şimdi buradan çıkmamız. Bu yaratıkların ne kadar erken kalktıklarını bilmiyoruz, ya da güneşin batışından ne kadar sonra geri döneceklerini. Saklanmak için başka bir yer bulmak zorundayız.

'Zindandaki mezar,' diye bağırdı.

'Bundanda kötü bir tuzak,' dedim. 'Eğer kapıyı kırarlarsa.' Yine gökyüzüne baktım. Alçak geçişin önündeki taşı çektim. 'Gel,' dedim.

'Ama nereye gidiyoruz?' diye sordu. Bu gece ilk kez neredeyse zayıf görünüyordu.

'Buranın doğusunda bir köye,' dedim. 'En güvenilir yerin köy kilisesinin içi olduğu çok açık değil mi?'

'Bunu yapar mısın?' diye sordu. 'Kilisenin içi.'

'Tabii yaparım. Tam şimdi söylediğin gibi, bu küçük canavarlar oraya girmeye hiçbir zaman cesaret edemezler! Mihrabın altındaki odacıklar bir mezar kadar derin ve karanlık.'

'Ama Lestat, mihrabın altında yatmak!'

'Anne, beni şaşırtıyorsun,' dedim. 'Ben Notre Dame'ın çatısının altında kendime kurbanlar buldum.' Ama aklıma başka küçük bir düşünce gelmişti. Magnus'un sandığına gittim ve hazinenin içinden bir şeyler ayıklamaya başladım. İki tespih aldım. Biri inci, biri de zümrütten yapılmıştı, ikisinin de ucunda küçük haçları vardı.

Beni izlerken yüzü bembeyazdı.

'Al bunu,' deyip zümrütten yapılmış olanı ona verdim. 'Bunu üzerinde taşı. Eğer onlarla karşılaşırsak haçı göster onlara. Eğer yanılmıyorsam haçtan kaçacaklardır.'

'Peki kilisede güvenli bir yer bulamazsak ne olacak?'

'Nerden bileyim? O zaman buraya geri geleceğiz.'

İçinde korkunun yükseldiğini hissedebiliyordum ve bu korkuyu çevresine yayıyordu. Pencereden sönen yıldızlara bakarken kararsızdı. Sonsuz yaşam sözü almıştı oysa şimdi yine tehlikedeydi.

Hızla tesbihi elinden alıp onu öptüm ve tesbihi kısa ceketinin cebine koydum.

'Zümrüt sonsuz yaşam anlamına gelir, anne,' dedim.

Orada dururken gözüme yine genç bir oğlan gibi görünüyordu. Ateşin son ışıkları yanaklarının ve ağzının çizgilerine vuruyordu.

'Daha önce söylediğim gibi,' diye fısıldadı. 'Sen hiçbir şeyden korkmazsın değil mi?'

'Korksam ne olur, korkmasam ne olur?' diye omuz silktim. Kolunu yakaladım ve onu geçide çektim. 'Biz başkalarının korktuğu yaratıklarız,' dedim. 'Bunu unutma.'

Ahırlara ulaştığımızda oğlanın vahşice öldürülmüş olduğunu gördüm. Kırık bedeni saman saçılmış zeminde sanki bir Titan tarafından fırlatılmış gibi kıvrılmış yatıyordu. Başının arkası parçalanmıştı. Onunla ya da benimle alay etmek için çocuğa bir beyefendinin şık kadife ceketini giydirmişlerdi. Kırmızı kadife. Onlar bunları yaparken

annemin mırıldandığı sözcükler bunlardı. Ben yalnızca ölümü görmüştüm. İğrenerek başımı çevirdim. Tüm atlar gitmişti.

'Bunu ödeyecekler,' dedim.

Elini tuttum. Ama o zavallı çocuğun bedeninden gözlerini alamıyordu. Bana baktı.

'Üşüyorum,' diye fısıldadı. 'Eklemlerim güçlerini yitiriyorlar. Karanlık bir yere gitmem gerekiyor, gitmem gerekiyor. Bunu hissedebiliyorum.'

Onu hızla yakındaki tepenin üzerinden geçirip yola doğru götürdüm.

Bu köyün kilise avlusunda kuşkusuz homurdanan küçük canavarlar gizlenmemişti. Olacaklarını da düşünmemiştim. Eski mezarların üzerindeki toprak uzun zamandır ellenmemişti.

Gabrielle'nin bunları görecek durumu yoktu.

Onu yarı yarıya kucağımda taşıyarak kilisenin yan kapısına ulaştım, sessizce kilidi kırdım.

'Her tarafım buz gibi. Gözlerim yanıyor,' dedi yeniden kısık bir sesle. 'Karanlık bir yerler..'

Ama onu içeriye sokmaya başladığımda durdu.

'Ya haklılarsa,' dedi. 'Ya biz Tanrının Evine ait değilsek.'

'Tüm bunlar ıvır zıvır saçmalıklar. Tanrı, Tanrının Evinde değil ki.'

'Yapma...' diye mırıldandı.

Onu kilisenin yan tarafından geçirip mihrabın önüne getirdim. Yüzünü kapattı. Baktığında karşısında hacı gördü. Derin derin içini çekti. Ama başını bana çevirdiğinde gözlerini renkli camlardan gelen ışıklardan koruyordu. Doğan güneşi ben daha hissetmeye bile başlamamıştım ama onu yakıyordu!

Bir gece önce yaptığım gibi onu yakaladım. Eski bir lahit bulmam gerekiyordu, yıllardır kullanılmayan bir lahit. Kutsal Meryem'in mihrabına doğru gittim. Buradaki oymalar neredeyse silinmişlerdi. Diz üstü çöküp tırnaklarımı kapağın çevresine geçirdim. Derin bir kabirin içinde küflenmiş tek bir tabut duruyordu.

Kabirin içine girip onu da yanıma çektim ve kapağı yerine kapattım.

Mürekkep gibi siyahtı çevremiz. Tabut elimin altında parçalandığında sağ elim ufalanan bir kafatasına değdi. Başka kemiklerin çıkıntılarını göğsümün altında hissediyordum. Gabrielle kendinden geçmiş gibi konuştu:

'Evet, ışıktan uzaklaştık.'

'Güvenlikteyiz,' diye fısıldadım.

Kemikleri yana itip çürük tahtalardan kendimize bir yer yaptım. Tozlar insan çürümesi kokusu içermeyecek denli eskiydi.

Ama belki bir saat, belki de daha uzun süre uykuya dalamadım.

Ahırda çalışan çocuğu aklımdan çıkaramıyordum. Süslü kırmızı kadife ceket giydirilmiş, ezilip parçalanarak bir kenara atılmıştı. Bu ceketi daha önce görmüştüm ama nerede görmüş olduğumu bulamıyordum. Benim kendi ceketlerimden biri miydi? Kuleye mi girmişlerdi? Hayır, bunun olanağı yoktu, içeri girememişlerdi. Benim ceketimin aynısı bir ceket mi yaptırmışlardı? Benimle alay etmek için bu kadar sıkıntıya girerler miydi? Hayır. Böyle yaratıklar böyle bir şeyi nasıl yapabileceklerdi ki? Ama yine de...özellikle bu ceket. Bunda bir tuhaflık vardı...

7

Gözlerimi açtığımda dünyanın en yumuşak, en tatlı şarkısını duydum. Ses her zaman olduğu gibi beni çocukluğuma götürdüğünde gözümün önüne bütün ailemizin köyün kilisesine gittiği bir kış gecesi canlandı. Burada yanan mumların altında saatlerce durmuştuk. Papaz elindeki hacı yukarıya kaldırmış yürüyüşün önüne geçmeden önce tütsülerin ağır, iç gıcıklayıcı kokularını solumuştuk.

Kalın camın arkasındaki büyük, yuvarlak, beyaz Kutsal Ekmeğin nasıl göründüğü aklıma geldi: Çevresindeki altınlar ve mücevherlerden ışık saçılıyordu. Dantelli gömlekli çocukların yürürken devirmemeye çalıştıkları işlemeli sayvan tehlikeli biçimde iki yana sallanıyordu.

Bunun arkasından gelen binlerce Takdis duası beynime eski bir ilahinin sözlerini kazımıştı.

O Salutaris Hostia
Quae caeli pandis ostium
Bella premunt bostilia,
Da robur, fer auxilium...

Büyük kır kilisesinde yan mihrabın beyaz mermer kapağının altında bu kırık tabutun içinde yatarken Gabrielle uykusunda bana sa-

nlıyordu. Yavaş yavaş üzerimde yüzlerce ve yüzlerce insanın tam şimdi bu ilahiyi söylüyor olduklarını farkettim.

Kilise insan doluydu! Onlar gidene dek bu kahrolası kemik yuvasından dışarı çıkamazdık.

Karanlıkta çevremde yaratıkların hareket ettiklerini hissedebiliyordum. Üzerinden yattığım ufalanmış, dağılmış iskeletin kokusunu alabiliyordum. Toprağın kokusunu da alabiliyordum ve soğuğun nemini hissedebiliyordum.

Gabrielle'nin bana sarılan elleri ölü ellerdi. Yüzü bir kemik gibi kıpırtısızdı.

Bunu düşünmemeye ve hiç kıpırdamadan yatmaya çalıştım.

Yukarda yüzlerce insan soluk alıyor ve içini çekiyordu. Belki de binlercesi. Şimdi ikinci ilahiye geçmişlerdi.

Şimdi ne olacak, diye düşündüm umursamazca. Dualar, kutsamalar. Tüm geceler içinde özellikle bu gece burada yatıp düşünmeye zamanım yoktu. Dışarı çıkmalıydım. Kırmızı kadife ceketin imgesi yine gözümün önüne geldi. Garip bir nedenle beni acele etmeye zorluyor ve açıklanamaz bir acı veriyordu.

Birdenbire Gabrielle gözlerini açtı. Tabii ben görmemiştim. Burası kapkaranlıktı. Yalnızca hissetmiştim. Eklemlerinin canlandığını hissetmiştim.

Kımıldar kımıldamaz endişe içinde kaskatı kesildi. Elimle ağzını kapadım.

'Ses çıkarma,' diye fısıldadım ama korkusunu hissedebiliyordum.

Önceki gece yaşadığı tüm dehşet verici şeyler geri geliyordu ve şimdi de kırık bir iskeletle birlikte bir lahitin içindeydi. Kaldıramayacağı kadar ağır bir taşın altında yatıyordu.

'Kilisedeyiz!' diye fısıldadım. 'Ve güvenlikteyiz.'

Şarkı yükseliyordu. 'Tantum ergo Sacramentum, Veneremur cernui.'

'Hayır, bu bir Takdis Ayini,' diye Gabrielle içini çekti. Sessiz yatmaya çalışıyordu ama birden kendini yitirdi. İki kolumla onu sıkıca kavramam gerekti.

'Dışarı çıkmalıyız,' diye fısıldadı. 'Lestat, mihrapta Kutsal Adaklar var, Tanrı sevgisi için bunlar!'

Tahta tabutun kalıntıları altındaki taşın üzerinde çatırdamaya başlamıştı. Onun üzerine yattım ve ağırlığımla onu yere yapıştırdım.

'Şimdi sessizce yat, beni duyuyor musun!' dedim. 'Beklemekten başka bir seçeneğimiz yok.'

Ama onun korkusu bana da bulaşıyordu. Dizlerimin altında ke-

mik parçalarının ezildiğini hissediyor, çürümüş kumaş kokusu alıyordum. Ölüm kokusu lahitin duvarlarına işlemiş gibi geliyordu ve bu kokuyla içerde kapalı kalmaya dayanamayacağımı biliyordum.

'Yapamayız,' dedi soluk soluğa. 'Burada kalamayız. Dışarı çıkmalıyım!' Neredeyse sızlanmaya başlamıştı. 'Lestat, yapamam.' İki eliyle önce duvarlara sonra üzerimizdeki taşa dokundu. Dudaklarından bir dehşet sesinin çıktığını duydum.

Yukarda ilahi durmuştu. Papaz mihrabın merdivenlerini tırmanacak, Kutsal Ekmeğin üzerindeki camı iki eliyle kaldıracaktı. Kilisedekilere dönecek ve Kutsal Ekmeği havaya kaldırarak onları kutsayacaktı. Gabrielle de bunu biliyordu tabii ama birden çıldırmıştı. Altımda kıvranıyor beni yana itmeye çalışıyordu.

'Pekâlâ, dinle beni!' diye fısıldadım. Bunu daha fazla sürdüremezdim. 'Dışarı çıkıyoruz. Ama bunu vampirlere yaraşır bir şekilde yapacağız. Duyuyor musun! Dışarda, kilisenin içinde bin kişi var ve biz onların ödünü patlatacağız. Taşı kaldıracağım ve ikimiz birlikte ayağa kalkacağız. Bunu yaparken kollarını havaya kaldır ve elinden gelen en korkunç suratı takın, eğer elinden gelirse çığlık da at. Bu onların geri çekilmelerine neden olacak. Üzerimize atlayıp bizi hapse atmak yerine geri kaçacaklar.'

Bana yanıt vermek için bile duracak durumda değildi. Çırpınıyor, çürük tahtalara topuklarıyla vuruyordu.

Yerimde doğruldum, mermer kapağı iki elimle ittim ve lahitten tam söylediğim gibi dışarı fırladım. Pelerinimi dev bir yay gibi yukarı kaldırmıştım.

Koronun önüne atladım, mum ışıklarının arasında çıkarabileceğim en yüksek çığlığı attım.

Önümde yüzlerce kişi ayağa kalktı, yüzlerce ağız çığlık atmak üzere açıldı.

Bir kez daha bağırdıktan sonra Gabrielle'nin elini yakaladım ve kalabalığın üzerine doğru yürüdüm. Gabrielle tiz bir çığlık attı. Sol elini pençe gibi öne uzatmıştı. Herkes paniğe kapılmıştı. Kadınlar ve erkekler çocuklarını yakalıyor, bağıra çağıra geri kaçışıyorlardı.

Ağır kapılar bir anda kara geceye ve serin rüzgâra açıldı. Gabrielle'yi önümden ittim ve geriye dönüp en yüksek çığlığımı attım. Titreyen, bağrışan kalabalığa köpek dişlerimi gösterdim. Arkamdan gelen birkaç kişinin beni mi izlediğini yoksa panik içinde ne yapacaklarını şaşırmış olarak mı davrandıklarını ayırd edemediğim için cebimden altın paralar çıkarıp yerlere saçtım.

'Şeytan yerlere para atıyor!' diye birisi haykırdı.

Mezarlıktan sıyrıldık ve kırlara doğru kaçtık.

Saniyeler içinde koruluğa varmıştık. Önümüzde, ağaçların arasında büyük bir evin ahırlarının kokusunu alabiliyordum.

Sessizce durdum, dikkatle dinlemek için neredeyse ikiye katlandım ve atların yerini buldum. Onlara doğru koştuk. Ahırlarda nallarının donuk gürültüsünü duyuyorduk.

Alçak bir çitin üzerinden atladım. Gabrielle peşimden geliyordu. Ahırın kapısına geldiğimizde kapıyı menteşelerinden söktüm. Güzel bir beygir kırık ahırdan dışarı fırladığında hemen onun sırtına atladık. Gabrielle önümde yerine yerleşince ona sarıldım.

Topuklarımı hayvanın sağrısına bastırdım. Güneye ormanlara ve Paris'e doğru yola çıktık.

8

Kente yaklaşırken kafamda bir plan tasarlamaya çalıştım ama işin gerçeği ne yapacağım konusunda pek fazla bir fikrim yoktu.

Bu pis küçük canavarlardan kaçınmanın yolu yoktu. Bir savaşa doğru gidiyorduk. Bunun kurtları öldürmek için yola çıktığım sabahtan pek farkı yoktu. Yine öfke doluydum ve bu işi bitirmeye kararlıydım.

Bir an için silik mırıltılarını işittiğimizde Montmartre'ın çiftlik evlerine yeni gelmiştik. Mırıltıları kötü bir duman gibi çevreyi sarıyordu.

Gabrielle de ben de onları karşılamaya hazır olmak için hemen karnımızı doyurmamız gerektiğini biliyorduk.

Küçük çiftliklerden birinde durduk. Gizlenerek meyve bahçesinden geçip arka kapıya geldik. İçerde boş bir ocağın önünde uyuklayan bir adam ve karısını bulduk.

İşimizi bitirdiğimizde birlikte evden dışarı çıktık ve küçük sebze bahçesine geçtik. Burada bir an için sessizce durup inci grisi gökyüzüne baktık. Ötekilerden ses çıkmıyordu. Her yanda yalnızca sessizlik, taze kanın verdiği duruluk ve yukarda toplanan bulutların getireceği yağmurun kokusu vardı.

Dönüp sessizce beygiri çağırdım. Dizginleri elime aldığımda Gabrielle'ye döndüm.

'Paris'e gitmekten başka bir yol göremiyorum,' dedim ona. 'Bu küçük hayvanlarla yüz yüze karşılaşacağız. Onlar kendilerini yeniden gösterip savaşa başlayana dek yapmam gereken şeyler var. Nicki'yi düşünmem gerekiyor. Roget ile konuşmalıyım.'

'Şimdi ölümlü saçmalıklarının zamanı değil,' dedi.

Kilise lahitinin kirleri henüz ceketinde ve saçlarında duruyordu. Tozlara bulanmış bir meleğe benziyordu.

'Onların benimle yapmak istediğim şeylerin arasına girmelerine izin veremem,' dedim.

Derin bir soluk aldı.

'Bu yaratıkları peşinden sevgili Mösyö Roget'ne mi sürüklemek istiyorsun?' diye sordu.

Bu düşünülemeyecek denli korkunç bir şeydi.

İlk yağmur damlaları düşmeye başlamışlardı ve içtiğim kana karşın soğuğu hissediyordum. Biraz sonra hızla yağmaya başlayacaktı yağmur.

'Pekâlâ,' dedim. 'Bu iş bitene kadar hiçbir şey yapılamaz!' Ata tırmandım ve onun eline uzandım.

'Yaralanmak seni yalnızca kamçılamaya yarıyor değil mi?' diye sordu. Beni inceliyordu. 'Yaptıkları ya da yapmaya çalıştıkları şey her neydiyse yalnızca seni daha da güçlendirdi.'

'İşte, ölümlü saçmalığı diye ben buna derim!' dedim. 'Hadi gel!'

'Lestat,' dedi, durgun bir sesle. 'Ahırdaki çocuğu öldürdükten sonra üzerine bir beyefendinin ceketini giydirmişlerdi. Ceketi gördün mü? Bunu daha önce de görmemiş miydin?'

Kahrolası kırmızı kadife ceket...

'Ben görmüştüm,' dedi. 'Paris'te yatağımın yanında ona saatlerce baktım. O ceket Nicolas de Lenfent'indi.'

Ona bakakaldım bir an. Ama onu gördüğümü hiç sanmıyorum. İçimde kabaran öfke tümüyle sessizleşmişti. Bunun üzüntü olduğunun kanıtını bulana dek öfke diye düşündüm. Sonra düşünmedim.

Bulanık bir biçimde bildiğim şey Nicki ile aramızdaki tutkunun ne denli güçlü olduğu konusunda annemin hiçbir düşüncesinin olmadığıydı. Bunun bizi nasıl felç edebileceğini bilmiyordu. Sanırım dudaklarımı kıpırdattım, ama hiç sesim çıkmıyordu.

'Onu öldürdüklerini sanmıyorum, Lestat,' dedi.

Yine konuşmaya çalıştım. Niçin böyle dediğini sormak istiyordum, ama yapamıyordum. Meyve bahçesine gözümü dikmiş bakıyordum.

'Yaşıyor sanırım,' dedi. 'Onların tutsağı olmuş. Yoksa orada onun

bedenini bırakır ve ahırdaki çocukla uğraşmazlardı.'

'Belki, belki değil.' Sözcüklerin çıkması için dudaklarımı zorlamam gerekmişti.

'Ceket bir gözdağıydı.'

Buna daha fazla dayanamazdım.

'Peşlerinden gidiyorum,' dedim. 'Kuleye geri dönmek ister misin? Eğer bunu başaramazsam...'

'Seni bırakmaya hiç niyetim yok,' dedi.

Temple Bulvarına ulaştığımızda yağmur iyice hızlanmıştı, parke taşlar binlerce lambanın ışığını yansıtıyorlardı.

Düşüncelerim akıldan çok sezgilerime dayanan stratejilere dönüşmüştü. Bir dövüş için hiç olmadığım denli hazırdım. Ama kendi yerimizin ne olduğunu anlamamız gerekiyordu. Kaç taneydiler? Ne istiyorlardı? Bizi yakalayıp yok etmek mi yoksa korkutup kovalamak mı istiyorlardı? Öfkemi bastırmam gerekiyordu. Çocuksu, boş inançlı olduklarını, kolayca korkutulup kovalanabildiklerini unutmamalıydım.

Notre Dame yakınındaki yüksek ve eski apartmanlara geldiğimizde onların yakınımızda olduklarını duydum. Titreşimler gümüş bir kırbaç gibi çarpıyor ve aynı hızla yok oluyorlardı.

Gabrielle kendini yukarı çekti. Sol eli ile bileğimi tutuyordu, sağ eli kılıcının sapındaydı.

Önümüzde karanlığın içersinde körlemesine dönen kıvrık bir arka sokağa girdik. Atın nallarının demir takırtıları sessizliği bölüyordu. Bu sesin sinirlerimi bozmaması için çabalamam gerekiyordu.

Sanırım onları aynı anda gördük.

Gabrielle arkaya, bana doğru yaslandı. Korktuğumu düşünmesinler diye soluğumu içime çekmeden bekledim.

Üstümüzde, yükseklerde, dar arka sokağın iki yanında apartmanların balkonlarının üzerinde beyaz yüzleri görünüyordu. Alçalan gökyüzünün önünde soluk bir parıltı ve gümüş yağmurun sessiz damlaları.

Atı hızla ileri sürdüm. Yukarda çatıların üzerinde fareler gibi kaçıştılar. Sesleri ölümlülerin hiçbir zaman duyamayacağı zayıf bir homurdanmaya dönüştü.

Önümüzdeki duvarlardan sarkan beyaz kollarını ve bacaklarını gördüğümüzde Gabrielle küçük bir çığlık atıp sustu. Arkamızdan ayaklarının taşlar üzerindeki sesini duyuyordum.

'Doğru üzerlerine,' diye bağırdım ve kılıcımı çekip yolumuzun üstüne atlayan iki paçavralı yaratığın tam üzerine sürdüm atımı. 'Kah-

rolası yaratıklar, çekilin yolumdan,' diye bağırdım. Atın ayaklarının altından çığlıklarını duyuyordum.

Bir an için tükenmiş yüzlerine baktım. Yukarımızdakiler kaybolmuşlardı, arkamızdakiler zayıflamış görünüyorlardı. İlerlemeyi sürdürdük, bizi izleyenlerle aramızdaki uzaklığı giderek açıyorduk. Sonunda bomboş Greve Meydanına geldik.

Ama onlar da meydanın kenarlarında toplanıyorlardı. Bu kez düşüncelerini duyuyordum. Bir tanesi bizim gücümüzün ne olduğunu bilmek istiyor ve niçin korkmaları gerektiğini soruyordu. Bir başkası bizi kuşatmalarında diretiyordu.

O anda Gabrielle'den bir gücün yayıldığı kuşkusuzdu. Çünkü onlardan yana bakıp kılıcının sapını sıkıca kavradığı zaman geri çekildiklerini gördüm.

'Dur, onları durdur!' dedi yavaşça. 'Çok korkuyorlar.' Sonra onlara sövdüğünü duydum. Çünkü Dieu Otelinin gölgeleri arasından bu küçük cinlerden altı tanesi daha üzerimize doğru uçuyordu. İnce beyaz kolları ve bacakları paçavralarla şöyle böyle örtülmüştü, saçları uçuşuyordu, ağızlarından korkunç hırıltılar çıkıyordu. Ötekilere yetişmeye çalışıyorlardı. Çevremizi kuşatan kötülük güç kazanıyordu.

At geriledi ve neredeyse bizi üzerinden atacaktı. Ben ata gitmesini söylerken onlar da durmasını söylüyorlardı.

Gabrielle'yi belinden yakaladım, atın üstünden aşağı atladım ve son hızımla Notre Dame'ın kapılarına koştum.

Alaycı ve çirkin bir gevezeliğe başladılar, sessizce bana hakaretler ve gözdağları yağdırıyorlardı:

'Cesaret edemezsin, cesaret edemezsin!' Kötülük bir fırının ağzından fışkıran sıcak gibi üzerimize geliyordu. Ayakları çevremizde yerlere vuruyor, koşuşturuyordu. Ellerinin kılıcımı ve ceketimi yakalamaya uğraştığını hissettim.

Ama kiliseye ulaştığımızda neler olacağını biliyordum. Son bir sıçrama yaptım, Gabrielle'yi önümden itiyordum. Birlikte katedralin eşiğinin üzerinden atlayıp kapıdan içeri süzüldük ve taşların üzerine indik.

Çığlıklar. Korkunç kuru çığlıklar yükseliyordu. Sonra sanki bütün yığın bir top patlamasıyla dağıtılmış gibi hareketler duyuldu.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum. Onlara kahkahalarla gülüyordum. Ama daha fazlasını duymak için kapının bu denli yakınında beklemedim. Gabrielle ayağa kalkmıştı. Beni arkasından çekerek koşmaya başladı. Birlikte gölgeli kilisenin derinlerine doğru ilerledik, bir kemerden bir başkasına koşuyorduk. Sonunda dua yerinin soluk

mum ışıklarına ulaştık. Mihrabın yakınında karanlık ve boş bir köşe bulup birlikte dizlerimizin üzerine çöktük.

'Tıpkı o kahrolası kurtlar gibi!' dedim. 'Kanlı bir tuzak.'

'Shhh, birazcık sus,' dedi Gabrielle bana sarılırken. 'Yoksa ölümsüz yüreğim çatlayacak.'

9

Epey bir zaman sonra gerildiğini hissettim. Meydana doğru bakıyordu.

'Nicolas'ı düşünme,' dedi. 'Bekliyorlar ve dinliyorlar. Kafalarımızdan geçen her şeyi duyuyorlar.'

'Ama onlar ne düşünüyorlar?' diye fısıldadım. 'Onların kafalarından ne geçiyor?'

Onun dikkatini yoğunlaştırdığını hissedebiliyordum.

Ona iyice yaklaştım ve uzaktaki açık kapılardan giren gümüş rengi ışığa baktım dosdoğru. Şimdi ben de onları duyabiliyordum, ama yalnızca tümünün bir arada çıkardıkları zayıf mırıltıydı duyduğum.

Ama yağmura bakmaya başladığımda üzerime çok güçlü bir huzur çöktü. Bu neredeyse haz verici bir duyguydu. Onlara boyun eğmemiz gerekiyor gibi göründü. Onlara daha fazla direnmek aptalcaydı. Yalnızca dışarı çıkıp kendimizi onlara teslim edersek her şey çözülecekti. Nicolas'ı ellerinde tutuyorlardı. Biz teslim olursak ona işkence yapmayacaklardı, kollarını, bacaklarını koparmayacaklardı.

Nicolas'ı onların ellerinde gördüm. Yalnızca ipek gömleği ve pantolonu vardı üzerinde çünkü ceketini almışlardı. Kollarını yerinden çıkardıkları zaman attığı çığlıkları duydum. Ben de, 'Hayır,' diye çığlık attım, sonra kilisedeki ölümlüler duymasın diye elimle ağzımı kapattım.

Gabrielle uzandı ve parmaklarıyla dudaklarıma dokundu.

'Bunu ona yapmadılar,' dedi kısık bir sesle. 'Bu yalnızca bir gözdağı. Nicolas'ı düşünme.'

'Öyleyse henüz yaşıyor,' diye fısıldadım.

'Öyle inanmamızı istiyorlar. Dinle.'

Yine aynı huzur duygusu geldi üzerime. Onlara katılmamız için çağrı yapıyorlardı. Kiliseden dışarı çıkın. Bize teslim olun. Sizi iyi kar-

şılayacağız ve eğer gelirseniz ikinize de zarar vermeyeceğiz.

Kapıya doğru döndüm ve ayağa kalktım. Endişeyle Gabrielle de arkamda doğruldu, eliyle dikkat etmemi işaret ediyordu. Benimle konuşmaya bile korkuyor gibi görünüyordu. İkimiz de gümüş ışığın geldiği büyük kemerden yana baktık.

Bize yalan söylüyorsunuz, dedim. Bizim üzerimizde hiçbir gücünüz yok! Bu uzaktaki kapıya doğru yuvarlanan bir karşı koyma dalgasıydı. Size teslim olmak mı? Eğer bunu yaparsak üçümüzü de tutsak etmenize kim engel olacak! Niçin dışarı çıkalım ki? Bu kilisenin içinde güvenlikteyiz; en derin lahitlerinde gizlenebiliriz. İnananlar arasında avlanabilir, kiliseye gelenlerin kanlarını kimsenin farketmeyeceği denli ustalıkla içebilir, sonra da kurbanlarımızı kafaları karışık biçimde sokaklarda ölmek üzere dışarı gönderebiliriz. Ya siz ne yapabilirsiniz, kapıdan içeri bile giremiyorsunuz. Üstelik Nicolas'ın elinizde olduğuna inanmıyoruz. Onu bize gösterin. Kapıya gelsin ve bizimle konuşsun.

Gabrielle'nin kafası iyice karışmıştı. Söylediklerimin ne olduğunu anlamak için bana bakıyordu. Onların ne dediklerini duyduğu açıktı. Ben onlara bu uyarıları gönderirken onları duyamıyordum.

Dalgaları zayıflamış gibi görünüyordu, ama durmamıştı.

Önceki gibi sürüyordu, sanki ben onları yanıtlamamışım gibi, sanki birileri mırıldanıyormuş gibi. Yeniden ateşkes sözü vermeye başladı, şimdi büyük hazlardan, onlara katılmanın ne denli haz verici olacağından söz ediyordu. Tüm çelişkiler çözülecekti. Yeniden duygusallaştı ses, güzelleşti.

'Sefil korkaklarsınız hepiniz,' diye içimi çektim. Bu kez Gabrielle de duysun diye yüksek sesle söylemiştim. 'Nicolas'ı kiliseye gönderin.'

Seslerinin mırıltısı zayıfladı. Kesilmedi ama mırıltının gerisinde boş bir sessizlik vardı, sanki başka sesler kesilmiş ve geriye yalnızca bir iki ses kalmış gibiydi. Sonra ince, şiddetli bir biçimde tartışma ve isyan sesleri duydum.

Gabrielle'nin gözleri kısıldı.

Sessizlik. Şimdi dışarda yalnızca ölümlüler vardı. Rüzgâra karşın Greve Meydanına doğru ilerliyorlardı. Geri çekileceklerine inanmıyordum. Şimdi Nicki'yi kurtarmak için ne yapacaktık.

Gözlerimi kırpıştırdım. Birden kendimi bitkin hissettim. Neredeyse bir umutsuzluk duygusuna kapılmıştım. Bu saçma, diye düşünüyordum bir yandan da, ben hiçbir zaman umutsuzluk duymam! Başkaları duyar ama ben duymam. Ne olursa olsun savaşmayı sürdürü-

rüm. Her zaman. Bitkinliğimin ve öfkemin arasında Magnus'un ateşin içinde hoplayıp zıplaması geldi gözümün önüne. Alevler onu yutmadan önce yüzündeki gülüşü gördüm. Bu umutsuzluk muydu?

Bu düşünce beni felç etti. O zaman nasıl dehşete kapıldıysam gene öyle dehşete kapıldım. Başka birisi bana Magnus'u anlatıyormuş gibi garip bir duyguya kapıldım. Magnus'un düşüncesinin aklıma gelmesinin nedeni buydu!

'Çok zeki...' diye fısıldadı Gabrielle.

'Onu dinleme. Bizim kendi düşüncelerimizle oyunlar oynuyor,' dedim.

Ama onun arkasından açık kapıya doğru baktığımda küçük bir figürün belirdiğini gördüm. Bu bir adamdan çok genç bir oğlana benziyordu.

Bunun Nicolas olmasını öylesine istiyordum ki, ama hemen o olmadığını anladım. Nicolas'dan daha ufaktı ve daha yapılıydı. Bu yaratık bir insan değildi.

Gabrielle yumuşak bir şaşkınlık sesi çıkardı. Neredeyse saygıyla dua ediyor gibi duyuluyordu.

Yaratık o zamanlar erkeklerin giyindikleri gibi giyinmemişti. Üzerinde çok zarif, kemerli bir tünik vardı. Düzgün yapılı bacaklarına çoraplar giymişti. Kollarının geniş yenleri iki yandan sarkıyordu. Aslında Magnus gibi giyinmişti ve bir an için delice bir düşünceyle bir büyü yapıldığını ve Magnus'un geri geldiğini düşündüm.

Aptalca bir düşünce. Dediğim gibi, bu bir oğlandı, kıvırcık saçlı bir başı vardı. Gümüş ışığın içinde dosdoğru kilisenin içine yürüdü. Bir an için duraksadı. Sonra başını yana eğdi, yukarı bakıyor gibi görünüyordu. Kilisenin ortasından geçip bize doğru geldi. Ayakları taşların üzerinde en ufak bir ses çıkarmıyordu.

Mihrabın yanındaki mumların ışığına doğru gitti. Giysileri siyah kadifedendi, bir zamanlar çok güzel oldukları belliydi, ama şimdi zaman onları eskitmiş ve üzerleri kirle dolmuştu. Ama yüzünün beyazlığı ışıldıyordu. Bir tanrıya, Caravaggio'nun resimlerinden çıkma bir Eros'a benziyordu yüzü. Bir yandan kışkırtıcı, bir yandan da göklerden gelme bir görünüşü vardı kestane rengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle.

Ona bakarken Gabrielle'yi kendime çektim. Bu yaratıkta hiçbir şey bize bakış tarzından daha çok korkutmamıştı beni. Kişiliklerimizin her bir ayrıntısını inceliyordu, sonra yavaşça uzandı ve kibarca mihrabın taşına dokundu. Mihraba, üzerindeki haca, azizlere baktı, sonra dönüp tekrar bize baktı.

Bize çok yaklaşmıştı. Yumuşak incelemesi yerini neredeyse tanrısal bir anlatıma bıraktı. Daha önce işittiğim ses geldi bu yaratıktan. Bizi boyun eğmeye çağırıyor, anlatılmaz bir tatlılıkla birbirimizi sevmemiz gerektiğini söylüyordu. Onun, Gabrielle'nin ve benim.

Bunda safça bir şey vardı. Orada durmuş bize çağrılar gönderiyordu.

İçgüdüsel olarak ona karşı direndim. Gözlerimin sanki düşüncelerimin önüne bir duvar örülmüş gibi opaklaştığını hissettim. Yine de onun için öyle bir özlem duyuyordum ki ona boyun eğmeyi, onu izlemeyi ve onun tarafından yönlendirilmeyi özlüyordum. Geçmişteki tüm özlemlerim bunun yanında hiç kalıyordu. Benim için Magnus gibi bir gizemdi. Tek ayrımı anlatılamaz ölçüde güzel olmasıydı. İçinde Magnus'ta olmayan sonsuz bir karmaşa ve derinlik yatıyor gibi görünüyordu.

Ölümsüz yaşamımın acıları üzerime çöküyordu. Bana gel. Bana gel çünkü yalnızca ben ve benim benzerlerim hissettiğin yalnızlığa son verebilirler, diyordu. Bu anlatılmaz bir üzüntü kaynağına dokunuyordu. Üzüntünün derinliğine ses veriyordu. Sesimin olması yerde güçlü bir yumru oluşup boğazımı kurutmuştu. Yine de direndim.

Biz ikimiz birlikteyiz, diye direttim, Gabrielle'ye daha sıkı sarılıp. Sonra ona sordum, Nicolas nerede? Bu soruyu sordum ve bunda direttim. Duyduğum ya da gördüğüm hiçbir şeye boyun eğmedim.

Dudaklarını ıslattı; bu çok insanca bir davranıştı. Sessizce yanımıza yaklaştı. Yakınımıza dek gelmişti, sırayla yüzlerimize bakıyordu. İnsan sesine hiç benzemeyen bir sesle konuştu.

'Magnus,' dedi. Engelsiz, okşayıcı bir sesti bu. 'Magnus senin dediğin gibi ateşe mi gitti?'

'Ben hiçbir zaman bunu söylemedim,' diye yanıtladım. Kendi insan sesim beni şaşırtmıştı. Ama şimdi birkaç saniye önceki düşüncelerimi söylemek istediğini anlamıştım. 'Çok doğru,' diye yanıtladım. 'Ateşe gitti.' Niçin birini bu konuda aldatacaktım ki?

Düşüncelerine işlemeye çalıştım. Bunu yaptığımı anlamıştı ve bana öyle garip imgeler gösterdi ki ağzım açık kaldı.

Bir an için gördüğüm şey neydi? Bunu bilmiyordum bile. Cennet ve cehennem, ya da ikisi bir arada, cennette ağaçlardan sarkan çiçeklerden kan içen vampirler.

Bir iğrenme dalgası hissettim. Sanki benim özel düşlerimin içine girmiş gibiydi.

Ama durdu. Gözlerini hafifçe kırpıştırdı ve anlaşılmaz bir saygıyla yere baktı. Duyduğum iğrenme onu engelliyordu. Benim yanıtımı

önceden görememişti. Bunu beklemiyordu... neyi? Böyle güçlü yanıtı?

Evet, ve bana neredeyse kibar bir dille bunu anlatıyordu.

Kibarlığına yanıt verdim. Kulede beni ve Magnus'u görmesine izin verdim. Magnus'un ateşe atlamadan önceki sözlerini anımsadım. Bunların hepsini görmesini sağladım.

Başını salladı ve Magnus'un söylediği sözleri anlattığımda yüzünde hafif bir değişiklik oldu. Sanki alnı düzleşmiş, bütün derisi gerilmiş gibiydi. Yanıt olarak kendisiyle ilgili hiçbir bilgi vermedi bana.

Tersine, beni çok şaşırtan bir tutumla gözlerini kilisenin ana mihrabına çevirdi. Bizi sıyırıp geçti, sırtını bize dönmüştü. Bizden korkacağı hiçbir şey yok gibi davranıyordu, sanki bir an için bizi unutmuştu.

Dua yerine ilerledi, yavaşça yukarı çıktı. İnsanlar gibi yürümüyordu. Daha çok bir gölge parçasından bir diğerine hızla kayıyordu. Sanki gözden yitiyor ve yeniden ortaya çıkıyor gibiydi. Işıkta hiçbir zaman görünmüyordu. Kilisede gezinen insanların gözlerini ona çevirmeleri o anda gözden yitmesi için yeterliydi.

Bu yeteneğine şaşırmıştım, çünkü bu yetenekten başka bir şey değildi. Onun gibi hareket edip edemeyeceğimi merak ettiğimden koroya doğru giderken onu izledim. Gabrielle de hiç ses çıkarmadan arkamdan geliyordu.

Sanırım ikimiz de bunun düşündüğümüzden daha kolay olduğunu anlamıştık. Yine de bizi yanında gördüğünde şaşırdı.

Ve tam bu şaşkınlığıyla en büyük zayıflığının bir ipucunu vermişti bana, gururu. Onu izlememiz, böylesine hafif hareket edebilmemiz ve aynı zamanda düşüncelerimizi gizleyebilmemiz onun gururunu kırmıştı.

Ama daha kötüleri gelecekti. Bunu algıladığımı anladığında- bir an için açığa çıkmıştı- kızgınlığı iki katına çıktı. Yakıcı bir sıcaklık yayıldı ondan ve bu aslında sıcaklık değildi.

Gabrielle aşağılayıcı küçük bir ses çıkardı. Gözleri onun üzerinde parladı, bir saniye içinde aralarında beni dışlayan bir iletişim oldu. Şaşırmış görünüyordu.

Ama daha büyük bir savaş içine düşmüştü ve ben de bunu anlamaya çabalıyordum. Çevresindeki inananlara baktı, sonra mihraba, Her şeye -gücü yetenin- tüm imgelerine ve Bakire Meryem'e baktı. Gerçekten de Caravaggio'nun elinden çıkma bir tanrıya benziyordu. Masum görünüşlü yüzünün sert beyazlığı üzerinde ışık oyunları oluşuyordu.

Sonra kolunu ceketimin içinden geçirerek belime doladı. Dokunuşu öylesine garip, öylesine tatlı ve öylesine baştan çıkarıcıydı ki. Yüzünün güzelliği beni büyülemişti, yerimden kımıldamadım. Öteki kolunu Gabrielle'nin beline doladı. İkisinin bir arada görünüşü, melek ve melek tablosu düşüncelerimi karmakarışık etmişti.

'Gelmelisin,' dedi.

'Niçin, nereye?' diye sordu Gabrielle. Yoğun bir basınç hissettim. İrademe karşı beni yerimden kımıldatmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Ayaklarımı taş zemine sıkıca bastırmıştım. Gabrielle'nin ona bakarken yüzünün sertleştiğini gördüm. Sonra yine şaşırdı. Deliye dönmüştü ve bunu bizden gizleyemiyordu.

Demek kafa gücümüzü olduğu gibi fiziksel gücümüzü de yanlış hesaplamıştı. İlginç.

'Şimdi gelmelisin,' dedi. İradesinin bütün gücünü üzerimde uyguluyordu. Bunu aldatılamayacak denli açıkça göremiyordum. 'Dışarı çık, izleyicilerim sana zarar vermeyecekler.'

'Bize yalan söylüyorsun,' dedim. 'İzleyicilerini uzaklaştırdın ve izleyicilerin geri dönmeden önce dışarı çıkmamızı istiyorsun çünkü onların senin kiliseden çıktığını görmelerini istemiyorsun. Onların senin kiliseye girdiğini bilmelerini istemiyorsun.'

Gabrielle yine aşağılayıcı bir sesle güldü.

Elimi göğsüne dayayıp onu itmeye çalıştım. Magnus denli güçlü olabilirdi. Ama korkutulmayı reddediyordum. 'Onların görmelerini niçin istemiyorsun?' diye fısıldadım. Gözlerimi yüzüne dikmiştim.

Öylesine şaşırtıcı ve korkutucu biçimde değişmeye başladı ki soluğum tutuldu. Melek gibi görünüşü pörsümeye başlamıştı. Gözleri genişledi, ağzı çarpıldı. Bütün bedeni çarpıldı. Dişlerini gıcırdatıp yumruklarını sıkmamak için kendini zorluyor gibi görünüyordu.

Gabrielle uzaklaştı. Ben güldüm. Aslında gülmek istemiyordum ama buna engel olamıyordum. Dehşet vericiydi ama aynı zamanda da çok komikti.

Şaşkına döndürücü bir hızla bu yanılsama yok oldu ve eski görünüşüne geri döndü. Tanrısal anlatımı bile geri gelmişti. Kesiksiz bir düşünce akışıyla bana onun düşündüğünden sonsuz ölçüde daha güçlü olduğumu anlatıyordu. Ama kiliseden çıktığını görmek ötekileri korkuturdu, onun için hemen girmemiz gerekiyordu.

'Yine yalanlar,' diye fısıldadı Gabrielle.

Onunki gibi bir gururun hiçbir şeyi affetmeyeceğini biliyordum. Eğer bu yaratığı atlatamazsam Nicolas'ın durumu çok kötüydü.

Geri dönüp Gabrielle'nin elini tuttum. Kilisenin ortasından ön ka-

pıya doğru ilerlemeye başladık. Gabrielle soru sorar gibi bir ona bir bana bakıyordu. Yüzü beyaz ve gergindi.

'Sabırlı ol,' diye fısıldadım. Dönüp baktığımda bizden çok geride kalmıştı, sırtı ana mihraba dönüktü. Gözleri öylesine büyüktü ki gözüme korkunç göründü. Bir hayalet gibi dehşet vericiydi.

Kilisenin girişine geldiğimizde bütün gücümle ötekileri çağırıyordum. Bunu yaparken de Gabrielle'ye yüksek sesle fısıldıyordum. Geri gelmelerini ve isterlerse kiliseye girmelerini söylüyordum. Hiçbir şey onlara zarar veremezdi, önderleri kilisenin içinde mihrabın önünde duruyordu ve bundan hiç zarar görmemişti.

Sözcükleri yüksek sesle söylüyor, aralarına çağrıları sıkıştırıyordum. Gabrielle de bana katıldı. Benimle birlikte söylediklerimi yineliyordu.

Ana mihraptan bize doğru geldiğini hissettim, sonra birdenbire gözden yitirdim. Arkamızda nerede olduğunu bilmiyordum.

Aniden beni yakaladı ve yanımda belirdi. Gabrielle yere fırlatılmıştı. Beni kucaklayıp kapıdan sürüklemeye çalışıyordu.

Ama onunla dövüştüm. Umutsuz bir biçimde Magnus'tan öğrendiğim her şeyi anımsamaya çalışıyordum. Garip yürüyüşü ve bu yaratığın garip hareketleri. Onu yana savurdum. Bunu ağır bir ölümlüyü yana savurur gibi yapmadım, doğrudan havaya fırlattım.

Tam beklediğim gibi bir takla attı ve duvara çarptı.

Ölümlüler huzursuz olmuşlardı. Hareketler görmüş, sesler duymuşlardı. Ama yeniden gözden yitti. Gabrielle ve ben gölgelerde başkalarından farklı görünmüyorduk.

Gabrielle'ye yoldan çekilmesini işaret ettim. Sonra yeniden belirdi, doğrudan benim üzerime geliyordu ama olacak olanları anladım ve yana çekildim.

Benden yaklaşık yirmi metre uzakta taşların üzerine serildiğini gördüm. Bana sanki bir tanrıymışım gibi hayranlıkla bakıyordu. Uzun kestane rengi saçları dağılmıştı, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. Yüzünün o kibar masumluğuna karşın iradesi sıcak bir dalga gibi benim üzerime geliyor, bana zayıf, eksik ve aptal olduğumu, izleyicileri gelir gelmez kolumu bacağımı koparacaklarını söylüyordu. Benim ölümlü sevgilimi ölünceye dek yavaş yavaş kızartacaklardı.

Sessizce güldüm. Bu eski bir komedideki dövüş denli gülünçtü.

Gabrielle bir birimize bir ötekimize bakıyordu.

Yine diğerlerini çağırdım ve bu kez çağrımı yanıtladıklarını ve soru sorduklarını duydum.

'Kilisenin içine gelin,' diye yineledim durdum. Ayağa kalkıp kör

ve sarsak bir öfkeyle üzerime doğru gelirken bile yinelemeyi sürdürdüm. Gabrielle ile aynı anda onu yakaladık ve sıkıca tuttuk. Artık kımıldayamıyordu.

Beni bir an dehşete düşüren bir hareketle köpek dişlerini boynuma daldırmaya çalıştı. Yusyuvarlak açılan gözlerindeki boş bakışları ve geri çekilen dudağının açığa çıkardığı köpek dişini gördüm. Geriye savurdum. Yine gözden yitti.

Ötekiler giderek yaklaşıyorlardı.

'Önderiniz kilisenin içinde, gelin görün!' diye yineledim. 'Eğer içinizden biri kiliseye girecek olursa ona bir zarar gelmeyecek.'

Gabrielle'nin bir uyarı çığlığı attığını işittim. Ama çok geç kalmıştı. Tam önümde, sanki yerden biter gibi ayağa kalktı ve çeneme bir yumruk attı. Başım öylesine geri savrulmuştu ki kilisenin tavanını gördüm. Daha kendime gelemeden sırtımın ortasına sert bir yumruk attı, kapıdan dışarı uçup meydanın taşları üzerine düştüm.

Bölüm Dört
Karanlığın Çocukları

1

Görebildiğim tek şey yağmurdu. Ama çevremi sarmış olduklarını duyabiliyordum. Onlara emirler veriyordu.

'Bu ikisinin öyle büyük güçleri yok,' diyordu onlara düşünceleriyle. Sanki serseri çocuklara emrediyormuş gibiydi, sözü hiç uzatmıyordu. 'İkisini de tutsak alın.'

Gabrielle, 'Lestat, dövüşme, bunu uzatmak bir işe yaramaz,' dedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Ama yaşamım boyunca hiç kimseye teslim olmamıştım. Onu arkamdan çekerek Dieu Otelinin önünden geçip köprüye doğru koştum.

Islak ceketler ve çamurlu arabalar arasından koşuyorduk, yine de bize yaklaşıyorlardı. Öyle hızlı hareket ediyorlardı ki ölümlüler için neredeyse görünmez olmuşlardı, üstelik şimdi bizden de pek korkmuyorlardı.

Sol Kıyının karanlık sokaklarında oyun son buldu.

Üstümde ve altımda melek yüzlü şeytanlar gibi beyaz yüzler belirdi. Silahımı çekmeye çalıştığımda kollarımın üzerinde ellerini hissettim. Gabrielle'nin, 'Bırak ne olacaksa olsun,' dediğini duydum.

Kılıcımı sıkıca tuttum, ama beni yerden havaya kaldırmalarına engel olamadım. Gabrielle'yi de havaya kaldırıyorlardı.

Korkunç bir imgeler yığını arasından bizi nereye götürdüklerini anladım. Les Innocent yalnızca birkaç metre ötedeydi. Her gece pis kokulu açık mezarlarda yakılan ateşlerin ışıklarını şimdiden görebiliyordum. Ateşlerin pis kokuları uzaklaştıracağını düşünüyordu insanlar.

Kolumu Gabrielle'nin boynuna doladım ve bu kokuya dayanama-

dığımı haykırdım. Ama bizi karanlığın içersinde hızla taşıyorlardı. Kapılardan, beyaz mermer mezarların üzerinden geçtik.

'Tabii dayanamazsın,' dedim, kendimle savaşarak. 'Öyleyse yaşamla karnını doyurmak için yapılmışken niçin ölülerin arasında yaşayasın ki?'

Ama şimdi öyle bir bulantı hissediyordum ki ne sözel ne de fiziksel savaşı sürdürecek gücüm kalmamıştı. Çevremizde her yerde çürümenin değişik aşamalarında bedenler yatıyordu. Zengin lahitlerden bile bu koku yükseliyordu.

Mezarlığın daha karanlık bölümlerine ilerleyip dev bir lahitin içine girerken onların da bu kokudan benim kadar nefret ettiklerini anladım. Nasıl iğrendiklerini hissedebiliyordum, yine de sanki bunu yiyormuş gibi ağızlarını ve ciğerlerini açıyorlardı. Gabrielle bana yaslanmış titriyordu, parmakları boynuma saplanmıştı.

Başka bir kapıdan geçtik, sonra sönük meşale ışığında toprak merdivenlerden aşağı indik.

Koku gittikçe güçleniyordu. Sanki çamurlu duvarlardan sızıyormuş gibiydi. Yüzümü yere çevirdim ve ardımdaki merdivenlerin üzerine ince bir kan sızıntısı kustum. Hızla ilerlediğimiz için biraz sonra bunu görmez oldum.

'Mezarlar arasında yaşam,' dedim öfkeyle. 'Söyleyin bana niçin şimdiden cehennem acıları içinde yaşamayı seçiyorsunuz?'

'Sessiz ol,' dedi yakınımdakilerden biri. Bu koyu renk gözlü, cadı gibi saçlı bir dişiydi. 'Sen lanetlisin,' dedi. 'Sen bir kafirsin.'

'Şeytan aşkına aptalın teki olma sevgilim!' diye alay ettim. Göz göze gelmiştik. 'Eğer şeytan sana -her şeye gücü yetenden- bir damlacık bile daha iyi davranıyorsa sorun yok!'

Güldü. Ya da aslında gülmeye başladı, sonra gülmesine izin yokmuş gibi durdu. İlginç ve eğlenceli küçük bir toplantı olacaktı bizimkisi!

Yerin altında gittikçe daha aşağılara iniyorduk.

Titreyen ışık, çıplak ayakların çamurda çıkardığı sesler, yüzüme sürünen pis paçavralar. Bir an için sırıtan bir kafatası gördüm. Sonra bir tane daha. Biraz sonra duvarda bir oyuğu dolduran bir yığın kafatası.

Çırpınıp ellerinden kurtulmaya çalıştım. Ayağım bir başka yığına çarptı, kemikler merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Vampirler beni daha sıkı yakaladılar, daha yükseğe kaldırmaya çalıştılar. Şimdi duvarlara heykeller gibi gömülmüş çürük cesetlerin önünden geçiyorduk. Çürük paçavralardan kemikler fırlamıştı.

'Bu çok iğrenç!' dedim dişlerimin arasından.

Merdivenlerin başına gelmiştik ve büyük bir yeraltı mezarı içerisinden taşınıyorduk. Bakır davulların alçak ve hızlı vuruşlarını duyabiliyordum.

Önümüzde meşaleler yanıyordu ve yas çığlıkları korosuna uzaktan gelen acı dolu başka haykırışlar karışıyordu. Yine de bu kafa karıştırıcı çığlıkların ötesindeki başka bir şey dikkatimi çekmişti.

Bütün bu pisliğe karşın yakınlarda bir ölümlünün olduğunu hissetmiştim. Bu Nicolas'tı, yaşıyordu ve onu duyabiliyordum. Düşüncelerinin sıcak, nazik akışı güzelim kokusu ile karışıyordu. Düşüncelerinde çok ama çok yanlış bir şeyler vardı. Tam bir kaos içindeydiler.

Gabrielle'nin bunu yakalayıp yakalamadığını bilemiyordum.

Birden tozların arasına, yere fırlatıldık. Diğerleri bizden uzaklaştılar.

Ayaklarım üzerinde doğruldum, Gabrielle'yi de ayağa kaldırdım. Büyük, kubbeli bir odada olduğumuzu gördüm. Durduğumuz yerin ortasında vampirlerin bir üçgen oluşturacak biçimde tuttuğu meşaleler odayı şöyle böyle aydınlatıyordu.

Odanın arkasında dev kara bir şey vardı. Odun, katran, küflenmiş kumaş ve yaşayan ölümlü kokuyordu. Nicolas oradaydı.

Gabrielle'nin saçı kurdelesinden tümüyle çözülmüş, omuzlarına dökülmüştü. Görünürde sakin, dikkatli gözlerle çevresine bakınıyordu.

Çevremizde çığlıklar yükseldi ama en kulak tırmalayıcı sesler daha önce gördüğümüz öteki varlıklardan çıkıyordu. Bunlar yerin derinlerinden bir yerlerden gelen yaratıklardı.

Birden bu çığlıkların vampirlerden geldiğini anladım. Kan için çığlık atıyorlardı. Bağışlanıp buradan çıkarılmaları için çığlık atıyorlardı. Cehennemin ateşlerine bile razıydılar.

Ses de koku denli dayanılmazdı.

Nicki'den gerçek hiçbir düşünce gelmiyordu, yalnızca kafasının şekilsiz titreşimlerini alabiliyordum. Düş mü görüyordu? Delirmiş miydi?

Davulların sesi çok yüksek ve çok yakından geliyordu. Yine de bu çığlıklar sık sık vuruşları bölüyordu. En yakınımızdakilerin çığlıkları yavaş yavaş kesildi ama davullar sürüyordu. Birdenbire tokmak sesleri başımın içinden gelmeye başlamıştı.

Ellerimi kulaklarıma kapatmamak için umutsuzca çabalarken çevreme bakındım.

Büyük bir halka oluşturulmuştu ve bu yaratıkların en az on tanesi buradaydı. Gençler, yaşlılar, kadınlar ve erkekler, genç bir oğlan gördüm. Hepsi insan giysilerinin artıklarıyla giyinmişlerdi, üzerleri çamur içinde, ayakları çıplak, saçları pis ve karmakarışıktı. Merdivenlerde konuştuğum kadın da oradaydı. Biçimli bedenine pis bir elbise giymişti. Bizi incelerken hızlı kara gözleri çamurun içindeki mücevherler gibi parlıyordu. Bu nöbetçilerin ötesinde, gölgede bakır davulları çalan bir çift vardı.

Sessizce gücüm olsun, diye yalvardım. Nicolas'ı düşünmeksizin duymaya çalıştım. Ağırbaşlı bir söz veriyordum: Hepimizi buradan dışarı çıkaracağım, gerçi tam şimdi bunu nasıl yapacağımı bilmiyor olsam da.

Davulun vuruşları yavaşlıyor, boğazıma bir yumru gibi tıkanan, bana yabancı bir korku duygusu uyandıran çirkin bir kadanza dönüşüyordu. Meşale taşıyıcılardan biri yanıma yaklaştı.

Diğerlerinin beklentisini hissedebiliyordum. Alevler bana dokunduğunda heyecanları elle tutulur olmuştu.

Yaratığın elinden meşaleyi kaptım, sağ bileğini yakalayıp dizlerinin üstüne çökünceye kadar büktüm. Sert bir tekmeyle onu yuvarladım. Diğerleri bana koşarken meşaleyi hızla savurarak onları uzakta tutuyordum.

Sonra meydan okurcasına meşaleyi yere fırlattım.

Bu onları savunmasız yakalamıştı, bir anda sessizleştiklerini hissettim. Heyecanları sönmüştü, ya da aslında daha sabırlı, daha az ele gelir bir şeye dönüşmüştü.

Davullar durmaksızın çalıyordu. Ama davulları duymuyor gibi görünüyorlardı. Ayakkabılarımızın tokalarına, saçlarımıza, yüzlerimize öyle bir kederle bakıyorlardı ki sanki aç ve acı içinde gibi görünüyorlardı. Genç oğlan acılı bir bakışla dokunmak için elini Gabrielle'ye uzattı.

'Geri çekil!' diye tısladım. Boyun eğdi, geri çekilirken yerdeki meşaleyi de kaptı.

Ama şimdi kesin olarak biliyordum ki kıskançlık ve merakla çevriliydik ve bu en büyük üstünlüğümüzdü.

Tek tek yüzlerine baktım, sonra ağır ağır ceketimdeki ve kollarımdaki tozları silkelemeye başladım. Omuzlarımı dikleştirirken ceketimi çekiştirip düzelttim. Sonra elimi saçlarımda gezdirdim ve ellerimi kavuşturup dimdik durdum. Haksever ve saygın bakışlarla çevreme bakmaya başladım.

Gabrielle hafifçe gülümsedi. O da dimdik duruyordu, eli kılıcının

kabzasındaydı.

Bunun diğerleri üzerindeki etkisi yaygın bir hayranlık oldu. Koyu renk gözlü kadın büyülenmişti. Ona göz kırptım. Eğer birisi onu bir şelalenin içine atsa ve orada yarım saat tutsa müthiş güzel bir yaratık olabilirdi. Ona bunu sessizce söyledim. Geriye doğru iki adım attı ve elbisesini çekiştirip göğüslerini kapattı. İlginç. Gerçekten de çok ilginç.

'Tüm bunların anlamı nedir?' diye sordum. Sanki çok ilginç yaratıklarmış gibi yüzlerine bakıyordum. Gabrielle yine hafifçe gülümsedi.

'Siz kim olduğunuzu sanıyorsunuz?' diye sordum. 'Zincir şangırdatarak mezarlıklarda ve eski şatolarda dolaşan hayaletlerin imgeleri misiniz yoksa?'

Huzursuz huzursuz birbirlerine bakıyorlardı. Davullar susmuştu.

'Küçükken dadım bana böyle yaratıklarla ilgili korkunç masallar anlatırdı,' dedim. 'Onların her an evimizdeki zırhlardan dışarı fırlayıp, beni bağıra çağıra kaçırabileceklerini anlatırdı.'

Ayağımı yere vurdum ve öne doğru eğildim. 'SİZ BU MUSUNUZ?' Çığlık atıp geri kaçtılar.

Bununla birlikte siyah gözlü kadın kımıldamamıştı.

Yumuşak bir sesle güldüm.

'Sizin bedenleriniz de tıpkı bizimkiler gibi, öyle değil mi?' diye sordum yavaşça. 'Güzel, pürüzsüz, ve gözlerinizde kendi güçlerimin kanıtını görüyorum. Çok garip...'

Kafaları karışmıştı. Duvarlardaki homurdanmalar zayıflamıştı. Sanki acılarına karşın mezarlardakiler de dinlemeye başlamışlardı.

'Böyle bir pisliğin içinde yaşamak çok mu eğlenceli?' diye sordum. 'Onun için mi böyle yapıyorsunuz?'

Korku. Yine kıskançlık. Onların yazgısından kaçmayı nasıl becerebilmiştik?

Koyu renk gözlü kadın keskin bir sesle, 'Bizim önderimiz Şeytan,' dedi. Kibar bir sesi vardı. Ölümlüyken tanımaya değer biri olmalıydı. 'Ve biz de Şeytana hizmet ediyoruz, bunun için yaratıldık.'

'Niçin?' diye sordum kibarca.

Tüm çevremde kargaşa.

Nicolas'dan hafif titreşimler geliyordu. Bir yönelimi olmayan bir heyecan duyuyordu. Acaba sesimi mi duymuştu?

'Başkaldırmakla hepimizin üzerine Tanrının gazabını getireceksin,' dedi oğlan. İçlerinde en küçüğü oydu, on altı yaşından fazla değildi herhalde bu duruma geldiğinde. 'Kendini beğenmişliğin ve kö-

tülüğün yüzünden Karanlık Yolları görmezden geldin. Ölümlülerin arasında yaşıyorsun! Işıklı yerlerde dolaşıyorsun.'

'Peki, sen niçin yapmıyorsun bunları?' diye sordum. 'Bu kefaret yolculuğun bittiği zaman beyaz kanatlarınla cennete mi gideceksin? Şeytan bunu mu söz verdi? Esenlik? Eğer senin yerinde olsaydım buna güvenmezdim.'

'Günahların için cehennem çukuruna atılacaksın!' dedi ötekilerden biri. Sıska bir kadındı bu. 'Dünya üzerinde kötülük yapma gücün olmayacak artık.'

'Peki bu ne zaman olacakmış?' diye sordum. 'Altı aydır böyleyim. Tanrı ve Şeytan beni rahatsız etmediler. Beni rahatsız edenler sizler oldunuz!'

Şimdi onları dağıtıp yenmek çok olanaklıydı. Ama Nicki ne olacaktı? Yalnızca düşüncelerini okuyabilseydim, büyük siyah kumaş yığınının arkasında ne yaptığının belli bir imgesini alabilseydim.

Gözlerimi vampirlerden ayırmadım.

Odun ve katran olduğu kesindi. Bir de bu kahrolası meşaleler vardı.

Kara gözlü kadın yanaştı. Gözlerinde hiçbir kötülük yoktu, yalnızca hayranlık vardı. Ama oğlan öfke içinde onu kenara itti. Öylesine yakınıma geldi ki yüzümde soluğunu hissettim.

'Piç!' dedi. 'Seni yapan Magnus sözleşmeye karşı çıktığı için, Karanlık Yollara karşı çıktığı için dışlanmıştı. Sen de Karanlık Armağanı bu kadına aceleyle, kendini beğenmişlikle verdin. Tıpkı sana verildiği gibi.'

'Eğer Şeytan seni cezalandırmazsa,' dedi sıska kadın. 'Seni biz cezalandırırız. Bu bizim hem görevimiz hem de hakkımız.'

Oğlan siyah örtülü odun yığınını gösterdi. Diğerlerine geri çekilmelerini işaret etti.

Bakır davullar yine hızla ve yüksek sesle çalmaya başladılar. Halka genişledi, meşale taşıyıcılar siyah kumaşa yaklaştılar.

Ötekiler arasından ikisi eski örtüyü yırttılar. Siyah kumaş yırtılırken boğucu bir toz bulutu yükseldi.

Odun yığını Magnus'u yutan yığın kadar büyüktü.

Yığının tepesinde kaba tahtadan bir kafes vardı, Nicolas parmaklıkların önünde dizlerinin üzerine yığılmıştı. Kör gözlerle bize bakıyordu. Yüzünde ya da düşüncelerinde bizi tanıdığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Vampirler bize göstermek için meşalelerini yukarı kaldırmışlardı. Bizi odaya ilk getirdiklerinde olduğu gibi heyecanın yükselmeye baş-

ladığını hissettim.

Nicki'nin boynunda mor lekeler vardı. Gömleğinin danteli diğerlerinin üzerindeki paçavralar gibi pisti. Pantolonu sökülmüş ve yırtılmıştı. Her yeri çürükler içindeydi ve neredeyse ölecek denli kanı çekilmişti.

Korku yüreğimde sessizce patladı, ama onların görmek istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. Korkuyu içimde gizledim.

Kafes hiçbir şey değildi. Onu kırabilirdim. Yalnızca üç meşale vardı. Soru ne zaman ve nasıl harekete geçeceğimdi. Böyle yok olmamalıydık, böyle değil.

Kendimi soğuk bir anlatımla Nicolas'ı süzerken buldum. Çıralara, kabaca kesilmiş odunlara bakıyordum soğuk bir yüzle. İçimde öfke kabarıyordu. Gabrielle'nin yüzü bir nefret maskesine dönüşmüştü.

Grup bunu hissetmiş gibiydi. Hafifçe uzaklaşıyor, sonra kafaları karışmış ve kendilerine güvenmez bir havada yeniden yaklaşıyorlardı.

Ama başka bir şey daha oluyordu. Çember daralıyordu.

Gabrielle koluma dokundu.

'Önder geliyor,' dedi.

Bir yerlerde bir kapı açıldı. Davullar hızlandı ve duvarların içine tutsak edilenler bağışlanıp bırakılmaları için acılı seslerle yalvarmaya başladılar. Çevremizdeki vampirler çılgın gibi bağrışmaya giriştiler. Elimden gelen tek şey kulaklarımı kapatmamaktı.

Güçlü bir içgüdü bana öndere bakmamamı söylüyordu. Ama ona direnemedim ve yavaşça dönüp baktım. Güçlerini yeniden ölçmek istiyordum.

2

Büyük çemberin ortasına doğru ilerliyordu, odun yığını arkasında kalmıştı. Yanında garip bir kadın vampir vardı.

Meşalenin ışığında ona baktığım zaman Notre Dame'a girdiği zaman yaşadığım şaşkınlığı yaşadım.

Bu yalnızca güzelliği değildi; asıl sarsıcı yanı, çocuksu yüzündeki inanılmaz masumluktu. Öyle hafif ve hızlı hareket ediyordu ki ayaklarının adım attığını göremiyordum. Kocaman gözleri bize öfkeyle

bakıyordu, saçları bütün toza karşın hafif bir kızıl ışık saçıyordu.

Düşüncelerini okumaya çalıştım. Neydi kafasındaki? Böylesine yüce bir varlık niçin bütün dünyayı ele geçirmek varken bu sefil hayaletlere kumanda ediyordu? Katedralin mihrabında onunla karşı karşıya dururken neredeyse keşfetmek üzere olduğum şeyi bulmaya çalıştım yine. Eğer bunu bilirsem belki onu yenebilirdim ve onu yenecektim.

Sanırım bana yanıt verdiğini gördüm. Sessiz bir yanıt. Masum anlatımıyla cehennem çukurunun içinde bir cennet pırıltısı gibiydi. Sanki şeytan düşüşten sonra bir melek biçimini ve melek yüzünü korumuştu.

Ama çok yanlış bir şeyler vardı. Önder konuşmuyordu. Davullar endişeli endişeli çalıyorlardı ama ortak bir inanç yoktu. Kara gözlü kadın vampir diğerleri çığlık atarken onlara katılmamıştı. Sonra diğerleri de sustular.

Önderin yanında gelen kadın eski bir kraliçe gibi giyinmiş garip bir yaratıktı. Yırtık pırtık pelerini ve örgülü bir kemeri vardı. Bu kadın gülmeye başladı.

Oradakilerin ne kadar şaşkına döndüklerini anlayabiliyordum. Bakır davullardan birinin sesi kesildi.

Kraliçe yaratık giderek daha yüksek sesle gülüyordu. Karışık saçlarının pis peçesi altından beyaz dişleri parlıyordu.

Bir zamanlar güzel bir kadın olmalıydı ve onu çökerten ölümlü yaşı olmamıştı. Daha çok bir deliye benziyordu. Yüzünde korkunç bir sırıtış yerleşmişti, yabanıl gözlerle çevresine bakıyordu. Bedeni gülerken birdenbire bükülüverdi. Tıpkı Magnus'un kendi cenaze ateşinin çevresinde dans ederken bükülmesi gibi.

'Seni uyarmamış mıydım?' diye bağırdı. 'Uyarmamış mıydım?'

Arkasında, gerilerde küçük kafesin içinde Nicolas kıpırdadı. Kahkahanın kulağını tırmaladığını hissediyordum. Ama gözünü ayırmadan bana bakıyordu. Yüzünün zedelenmiş olmasına karşın eski duyarlı yüz çizgileri bozulmamıştı. İçinde korku ve kötülük savaşıyordu. Bunlar merak ve neredeyse umutsuzluk duygusuyla karışmışlardı.

Kestane rengi saçlı önder kraliçe vampire baktı. Yüzündeki anlatımı okumak olanaksızdı. Elinde meşale taşıyan oğlan öne atıldı ve kadına hemen susması için bağırdı. Şimdi üzerindeki paçavralara karşın neredeyse soylu bir görünümü vardı.

Kadın ona sırtını döndü ve yüzünü bize çevirdi. Ağzından sözcükler kısık, cinsiyetsiz bir sesle çıkıyordu ve çok geçmeden bunlar

kahkahaya dönüştüler.

'Bin kez söyledim, ama beni dinlemedin,' dedi. Titrediğinde üzerindeki pelerin dalgalanıyordu. 'Bana deli dedin. Zamanın kurbanı, yeryüzünde çok uzun kalmaktan çürümüş başıboş bir Cassandra olduğumu söylüyordun. Pekâlâ, görüyorsun, tahminlerimin her biri doğru çıktı.'

Önder onu hiç tanımıyormuş gibi davranıyordu.

'Ve sana bunu ilk ve son kez göstermek için bu yaratık gerekiyormuş,' diyerek bana yaklaşırken yüzü Magnus'un yüzü gibi korkunç ve komik bir maskeye benziyordu. 'Bu oyuncu kendini beğenmiş gerekiyormuş sana.'

Tıslad, soluğunu içine çekti ve dimdik durdu. Bir an için tam sessiz kaldığında güzel bir kadına dönüştü. Onun saçlarını taramak, kendi ellerimle yıkamak, ona modern bir giysi giydirmek, kendi zamanımın aynasında görmek istedim onu. Aslında bu düşünceyle bir anda kafam karmakarışık oldu. Onu geri almak ve çirkin kılığını üzerinden sıyırıp atmak istiyordum.

Sanırım bir an için sonsuz yaşam kavramı içimde alev alev yandı. Ölümsüzlüğün ne olduğunu biliyordum. O kadınla her şey olanaklıydı, ya da o bir an için öyle görünüyordu.

Yüzüme baktı ve düşündüğüm şeylerin imgelerini yakaladığında yüzünün tatlılığı daha da arttı. Ama deliliğin verdiği neşe geri geliyordu.

'Cezalandırın onları,' diye atıldı oğlan. 'Şeytanın yargısını yerine getirin. Ateşi yakın.'

Ama kocaman odada kimse kımıldamadı.

Yaşlı kadın dudakları kapalı olarak konuşmayla şarkı arası bir şeyler mırıldanıyordu. Önder önceki gibi gözlerini dikmiş bakıyordu.

Ama oğlan panik içersinde üzerimize ilerledi. Köpek dişlerini gösteriyor, ellerini pençe gibi uzatıyordu.

Elindeki meşaleyi kaptım, göğsüne nereye attığıma bakmadan bir yumruk yapıştırıp tozlu çemberin diğer yanına fırlattım onu. Çıraların içersinde kayıp odun yığınına çarptı. Meşaleyi toprağa bastırıp söndürdüm.

Kraliçe vampir çığlıklar atarak gülüyordu. Bu diğerlerini korkutmuş görünüyordu ama önderin yüzünde hiçbir şey değişmedi.

'Ben burada durup Şeytan'ın yargısını filan beklemeyeceğim!' dedim çevremde halka olanlara bakarak. 'Ancak Şeytanı buraya getirirseniz beklerim.'

'Evet çocuk, anlat onlara! Sana yanıt versinler!' dedi yaşlı kadın

zafer dolu bir sesle.

Oğlan yine ayaklarının üzerinde doğrulmuştu.

'Sen suçlarını biliyorsun,' diye gürledi yeniden halkanın arasına girerken. Öfkeden köpürüyordu şimdi ve çevresine güç yayıyordu. Onlardan herhangi birini üzerlerindeki ölümlü biçimlerle yargılamanın ne denli olanaksız olduğunu anlıyordum. Yaşlı bir adam, sıska yaşlı bir kadın, yeni yetme bir çocuk ya da çocuksu önderleri onların en yaşlısı olabilirdi.

'Durun,' dedi daha da yakınımıza gelirken. Diğerlerinin dikkatini üzerinde hissettiğinden gri gözleri ışıklar saçıyordu. 'Bu düşman burada ya da başka bir yerde bir çırak filan değil. Kabul edilmeyi istemedi. Şeytana yemin etmedi. Ölüm yatağında ruhunu şeytana vermedi, aslında o ölmedi!' Sesi giderek yükseliyordu. 'O hiçbir zaman gömülmedi! Paris'in tam göbeğinde bir iş adamı gibi işlerini yürütüyor!'

Duvarlardan yükselen çığlıklar onu yanıtlıyorlardı. Ama çemberin üzerinde duran vampirler ona bakarlarken sessizleşmişlerdi. Köpek dişi titredi.

Kollarını yukarı kaldırdı ve sızlandı. Vampirlerden bir ikisi yanıt verdi. Öfkeden yüzünün biçimi bozulmuştu.

Yaşlı kraliçe vampir tiz bir kahkaha attı ve neredeyse manyak bir gülümsemeyle bana baktı.

Ama oğlan vazgeçmiyordu.

'Yüreğinin hoşuna giden şeyleri yapıyor. Bu kesinlikle yasaktır,' diye çığlık attı. Ayağını yere vurduğunda üzerindeki giysiler sallanıyordu. 'Bedensel haz için kurulmuş sarayların içlerine giriyor, orada ölümlüler müzik çalarken, dans ederken onlarla birlikte oluyor!'

'Kes şu saçmalamalarını!' dedim. Ama aslında söyleyeceği şeyleri duymak isterdim.

İleri doğru uzandı, parmağını yüzüme uzattı.

'Hiçbir ayin onu bunlardan arındıramaz!' diye bağırdı. 'Karanlık Yemin için Karanlık Kutsama için çok geç artık...'

'Karanlık Kutsamalar? Karanlık Yeminler?' Yaşlı kraliçeye döndüm. 'Sen ne diyorsun tüm bunlara? Magnus ateşe gittiğinde ne kadar yaşlıysa sen de onun kadar yaşlısın... Niçin tüm bunların sürmesine katlanıyorsun?'

Gözleri bir an için sanki ondan bağımsız davranırcasına fıldır fıldır döndüler, sonra yine çılgın kahkahası duyuldu.

'Sana hiçbir zaman zarar vermeyeceğim genç çocuk,' dedi. 'İkinize de.' Gabrielle'ye sevgiyle bakıyordu. 'Büyük bir macera için Şeytanın Yoluna çıktınız. Önünüzde sizi bekleyen yüzyıllara karışmaya

benim ne hakkım var?'

Şeytanın Yolu. Söylenen şeyler arasında ruhumda temiz bir ses veren ilk şey buydu. Yalnızca ona bakmak bile içimi neşe doldurıyordu. Kendi yolunda o Magnus'un ikiziydi.

'Oh evet, senin yaratıcın denli yaşlıyım!' Gülümsedi. Beyaz köpek dişleri alt dudağına değer gibi olup gözden yitti. Onu kayıtsızca seyreden öndere bir göz attı. 'Buradaydım,' dedi. 'Bu çukurun içindeydim, Magnus gizlerimizi bizden çaldığında. Büyük simyacı Magnus... Sonra ona sonsuz yaşamı verecek kanı içti. Bu Karanlıklar Dünyasının daha önce hiç görmediği bir şeydi. Ve şimdi, üç yüzyıl geçti. Kendi tertemiz, katışıksız armağanını sana verdi o güzel çocuk!'

Yüzü yeniden sırıtan komedi maskesine dönüştü. Magnus'un yüzüne öyle benziyordu ki.

'Göster bana, çocuk,' dedi. 'Sana verdiği gücü göster. Daha önce Armağanı kimseye vermemiş böylesine güçlü biri tarafından bir vampir yapılmanın ne anlama geldiğini biliyor musun? Burada bu yasaktır çocuk. Onun yaşında hiç kimse güçlerini başkasına iletmez! Çünkü eğer bunu yaparsa onun doğurduğu yeni gelen kolaylıkla şu kibar önderi ve onunla sözleşme yapanları yenebilir.'

'Kes şu delice gevezeliği!' diye atıldı oğlan.

Ama herkes dinliyordu. Güzel kara gözlü kadın yaşlı kraliçeyi daha iyi görmek için yakınımıza yaklaşmış ve şimdi bizden nefret etmeyi ya da korkmayı bütünüyle unutmuştu.

'Yüz yıl önce yeterince konuşmuştun,' diye gürledi oğlan yaşlı kraliçeye. Susmasını emreder gibi ellerini havaya kaldırmıştı. 'Buradaki tüm yaşlılar gibi sen de delisin. Senin çektiğin ölüm de bu. Hepinize söylüyorum, bu yasadışı yaratık cezalandırılmalı. Onun yaptığı kadın hepimizin önünde yok edildiğinde düzen yeniden kurulacak.'

Yepyeni bir öfkeyle diğerlerine döndü.

'Size söylüyorum, tüm kötü şeyler gibi siz de yeryüzünde Tanrının iradesiyle dolaşıyorsunuz, ölümlülere onun Tanrısal Görkeminin acısını çektiriyorsunuz. Eğer kafirlik yaparsanız Tanrının iradesiyle yok edilebilirsiniz ve cehennem ateşlerine atılırsınız. Çünkü sizler lanetli ruhlarsınız, size ölümsüzlük ancak acı ve işkence çekmeniz pahasına verildi.'

Kararsız bir sızlanma dalgası yükseldi.

'Neyse, sonunda ne olduğunu gördük bütün felsefenin,' dedim. 'Ve tüm bunlar bir yalan üzerine dayanıyor. Daha şimdiden cehenneme gitmeyi seçmiş gibi korkudan titriyorsunuz. En aşağı ölümlü-

den daha kötü zincirlere bağlısınız ve biz bunu yapmadığımız için bizi cezalandırmak istiyorsunuz öyle mi? Bizim örneğimizi izleyin çünkü biz böyle yapmıyoruz!'

Çevremizdeki vampirlerin kimileri bize bakıyor, kimileri heyecanla birbirleriyle konuşuyorlardı. Dönüp dönüp öndere ve yaşlı kraliçeye bakıyorlardı.

Ama önder hiçbir şey söylemiyordu.

Oğlan düzeni sağlamak için haykırdı.

'Kutsal yerlere saygısızlık göstermesi yetmez mi,' dedi. 'Ölümlü bir insan gibi dolaşması yetmez mi? Tam bu gece bir köyde bütün bir kilise cemaatine dehşet saçtı. Tüm Paris bundan, mihrabın altından doğrulan gulyabanilerden söz ediyor. O, onay ya da ayin olmaksızın Karanlık Hileleri verdiği bu dişi vampir yaptılar bunu.'

Çevredekiler içlerini çekiyor ve mırıldanıyorlardı. Ama yaşlı kraliçe neşe çığlıkları atıyordu.

'Bunlar büyük suçlar,' dedi. 'Size söylüyorum, cezadan kurtulamazlar. Sanki kendisi ölümlü bir adammış gibi satın aldığı bulvar tiyatrosunun sahnesinde yaptıklarını bilmeyeniniz var mı aranızda? Orada binlerce Paris'linin önünde Karanlıkların Çocuğu olarak sahip olduğu güçleri sergiledi. Yüzyıllardır koruduğumuz gizlilik yalnızca onun ve sıradan bir kalabalığın eğlencesi için açığa çıktı.'

Yaşlı kraliçe ellerini ovuşturdu, bana bakarken başını yana eğdi.

'Bunların hepsi doğru mu çocuk?' diye sordu. 'Operada bir locada oturdun mu? Fransız tiyatrosunun sahne ışıkları önünde durdun mu? Sen ve böylesine kusursuzca yarattığın bu güzel kadın, Tuileries Sarayında kral ve kraliçe ile dans ettiniz mi? Bulvarlarda altın bir araba içinde dolaştığın doğru mu?'

Güldü, güldü. Gözleri zaman zaman diğerlerini tarıyordu. Sanki sıcak bir ışık demeti gönderir gibi bu onları yatıştırıyordu.

'Ah, böylesine kibarlık ve böylesine saygınlık,' diye sürdürdü. 'Büyük Katedrale girdiğinde ne oldu? Anlat bana şimdi.'

'Hiç ama hiçbir şey madam!' dedim.

'Büyük suçlar!' diye gürledi vampir oğlan. 'Bunlar bir kenti, giderek bir krallığı bize karşı ayaklandıracak denli büyük şeyler. Yüzyıllar boyunca bu metropolde sessizce avlandık. Büyük güçlerimizden yalnızca küçük bir fısıltıyı açığa vurduk. Biz avcılarız, gece yaratıklarıyız. İnsanların yüreklerindeki korkuyu yaşatmak için varız, çılgın cinler olmak için değil!'

'Ah, ama bu çok yüce bir şey,' diye şarkı söyler gibi konuştu yaşlı kraliçe. Gözlerini kubbeli tavana dikmişti. 'Taş yastığımın üstünde

yukardaki ölümlü dünyanın düşlerini gördüm. Mezarımda yatarken duyduğum sesler, yeni müzikler kulağıma ninni gibi geliyordu. İnanılmaz buluşlar gözümün önüne geliyordu. Düşüncelerimin zamansız tapınağında bu dünyanın ne denli yürekli olduğunu biliyordum. Beni göz kamaştırıcı biçimlerinin dışında tutsa bile Şeytanın Yolundan korkusuzca onun yüreğine gitmeyi özlüyordum.'

Gri gözlü oğlan öfkeden kendinden geçmişti.

'Boşverin yargılamayı,' dedi, öndere bakarak. 'Ateşi şimdi yakın.'

Kraliçe abartılı bir biçimde öne eğilerek yolumdan çekildi. Oğlan en yakınındaki meşaleye uzanırken onun üzerine fırladım, meşaleyi kaptım ve oğlanı tepe takla tavana doğru fırlattım. Aşağı inerken baş aşağı gelmişti. Meşaleyi söndürdüm.

Geriye tek bir meşale daha kalmıştı. İçerdekiler ne yapacaklarını şaşırmışlardı, kimileri yardım etmek için oğlana doğru koşuyor, başkaları birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Önder sanki bir düş görüyormuş gibi taş kesilmiş duruyordu.

Bu arada ilerledim, odun yığınının üzerine tırmandım, küçük tahta kafesin önündeki tahtaları kopardım.

Nicolas canlı bir cesede benziyordu. Gözleri ağırlaşmıştı, ağzı sanki mezarlığın öteki yanından bana gülümsüyormuş, benden nefret ediyormuş gibi çarpılmıştı. Onu kafesten kurtardım ve toprak zemine çektim. Ateşliydi, kısık bir sesle bana sövüp sayıyordu. Bunu görmezden geldim ve elimden geldiğince başkalarından gizlemeye çalıştım.

Yaşlı kraliçe hayranlık içinde seyrediyordu. En ufak bir korku izi göstermeden bizi seyreden Gabrielle'ye baktım. Ceketimin cebinden inci tesbihi çıkardım, Nicolas'ın boynuna geçirip haçın görünmesini sağladım. Nicki küçük haça anlamaz gözlerle bakıyordu, sonra gülmeye başladı. İçindeki bütün nefret ve kötülük bu alçak, metalik sese vurmuştu. Vampirlerin çıkardıkları seslerin tam tersiydi. Bu seste insan kanını duyabilirdiniz. Duvarlarda yankılanan seste insan sesindeki dalgalar vardı. Kaba, sıcak ve garip bir biçimde tamamlanmamış gibi göründü bana aramızdaki bu tek ölümlü. Porselen bebeklerin arasına bırakılmış bir çocuk gibiydi.

İçerdekiler daha da karışmışlardı. Yerdeki sönmüş iki meşaleye kimse dokunmamıştı.

'Şimdi, kendi kurallarınıza göre ona zarar veremezsiniz,' dedim. 'Oysa ona bu doğaüstü korunmayı sağlayan bir vampir. Söyleyin bakalım bunu nasıl çözeceksiniz?'

Nicki'yi öne doğru taşıdım. Gabrielle onu kollarına almak için he-

men yanımıza geldi.

Bunu kabul etti, ama sanki onu tanımıyormuş gibi bakıyordu Gabrielle'ye. Yüzüne dokunmak için parmaklarını uzattı. Gabrielle bir bebeğin elini tutar gibi elini uzaklaştırdı. Gözlerini bana ve öndere dikti.

'Eğer önderinizin size söyleyecek hiçbir sözü yoksa benim birkaç sözüm var,' dedim. 'Gidin ve Seine sularında yıkanın, eğer nasıl yapılacağını anımsıyorsanız doğru dürüst insanlar gibi giyinin ve insanlar arasında öyle gezinin.'

Yenilgiye uğrayan vampir oğlan tökezleyerek halkanın içine girmişti. Ona doğrulması için yardım edenleri kabaca itti.

'Armand,' diye yalvardı sessiz öndere. 'Seninle sözleşme yapanları düzene sok! Armand! Kurtar bizi!'

'Cehennem adına,' diye ondan daha yüksek bir sesle bağırdım. 'Şeytan niçin size güzellik, kıvraklık, düşünceleri okuyacak gözler, insanları büyüleyecek kafalar verdi?'

Hepsinin gözleri üzerime dikilmişti. Gri gözlü çocuk yine, 'Armand,' diye bağırdı, ama boşunaydı.

'Size verilen armağanları boşuna harcıyorsunuz!' dedim. 'Daha da kötüsü, ölümsüzlüğünüzü boşuna harcıyorsunuz! Yeryüzünde ölümlülerden başka hiçbir şey geçmişin boş inançlarının pençesinde yaşayacak denli kafasız ve çelişki dolu olamaz.'

Tam bir sessizlik egemendi. Nicki'nin yavaş yavaş soluk aldığını duyabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordum. Ölümün kendisine karşı savaşan uyuşturulmuş hayranlığını hissedebiliyordum.

'Kafanız hiç çalışmıyor mu?' diye sordum ötekilere, sesim sessizliğin içinde yükseliyordu. 'Hiçbir ustalığınız yok mu sizin? Ben bir öksüzken bu denli çok olanakla karşılaşmışken kötü ana babalar tarafından yetiştirilen sizler...' bunu söylerken öndere ve öfkeli oğlana baktım. 'Yeraltında kör yaratıklar gibi el yordamıyla ilerliyorsunuz?'

'Şeytanın gücü seni cehenneme atacak,' diye haykırdı oğlan. Geri kalan tüm gücünü topluyordu.

'Bunu söyleyip duruyorsun!' dedim. 'Ve hepimiz görüyoruz ki hiçbir şeyin olduğu yok!'

Onaylayan yüksek mırıltılar duyuldu.

'Eğer bunun olacağını gerçekten düşünüyor olsaydın,' dedim. 'Beni buralara getirme sıkıntısına girmezdin.'

Onaylayan sesler daha da yükseldi.

Önderin küçük, terkedilmiş görünüşüne baktım. Tüm gözler benden ona döndü. Vampir kraliçe bile ona baktı.

Sessizliğin içersinde fısıldadığını duydum.

'Her şey bitti.'

Duvarlarda işkence çekenlerden bile ses çıkmadı.

Sonra önder yeniden konuştu.

'Gidin şimdi, hepiniz, bu işin sonu bu.'

'Armand, hayır!' diye yalvardı oğlan.

Ama diğerleri geriliyorlardı. Fısıldarken yüzlerini ellerinin arkasında gizliyorlardı. Davullar bir yana atılmıştı, yanan tek meşale duvarda asılı duruyordu.

Önderi gözlüyordum. Sözlerinin bizi bırakma amacıyla söylenmediğini biliyordum.

Karşı çıkan oğlanı da diğerleriyle birlikte gönderdikten sonra yanında yalnızca kraliçe kalmıştı. Bakışlarını bir kez daha bana çevirdi.

3

Dev kubbesiyle büyük ve boş odada yalnızca bizi seyreden iki vampir kalmıştı. Duvardaki tek meşaleden zayıf ve ürkütücü bir ışık yayılıyordu.

Sessizce düşünüyordum: Diğerleri mezarlığı terkedecekler miydi, yoksa merdivenlerin tepesinde mi toplanacaklardı? İçlerinden Nicki'yi canlı olarak buradan çıkarmama izin verecek biri var mıydı? Oğlan yakınlarda bekleyecekti ama o zayıftı. Yaşlı kraliçe hiçbir şey yapmayacaktı. Geriye aslında yalnızca önder kalıyordu. Ama şimdi dürtüsel davranmamam gerekiyordu.

Bana bakmayı sürdürüyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

'Armand?' dedim saygıyla. 'Sana böyle diyebilir miyim?' Daha yakınına gittim. Yüzündeki en ufak değişikliği yakalamaya çalışıyordum. 'Önderin sen olduğun açık. Bize tüm bunları açıklayabilecek tek kişi de sensin.'

Ama sözcüklerim düşüncelerimi gizlemeye pek yetmiyordu. Aslında ona başvuruyordum. Onları tüm bunlara nasıl sürüklediğini soruyordum. En az yaşlı kraliçe kadar yaşı olmalıydı. Onların anlayamadıkları bir derinliği vardı. Yeniden Notre Dame'ın mihrabı önünde duruşu geldi gözümün önüne. Yüzünde ölümsüzlüğün ifadesi vardı o zaman. Ona tam olarak inandığımı ayrımsadım. Tüm zaman

boyunca önümde sessizce duran bu eski varlığa inanıyordum.

Şimdi bir an için bir insan duygusu gösterip göstermeyeceğini araştırıyordum. Bilgeliğin açığa çıkaracağı şeyin bu olduğunu düşünüyordum. İçimdeki ölümlü, handa kaosu gördüğü zaman ağlayan zayıf yanım şöyle dedi:

'Armand, tüm bunların anlamı ne?'

Kahverengi gözlerde bir ikilem belirir gibi oldu. Ama sonra yüzde bir anda öylesine bir öfke belirdi ki geri çekildim.

Gördüklerime inanamıyordum. Notre Dame'da gördüğüm hızlı değişiklikler bunun yanında hiç kalırdı. Kötülüğün böyle tam olarak bedenselleştiğini hiç görmemiştim. Gabrielle bile geri çekildi. Nicki'yi korumak için sağ elini kaldırdı. Onun yanına gidinceye dek geriledim, kollarımız birbirine dokunuyordu.

Ama aynı mucizeli yolla nefret eridi. Yüz yeniden ölümlü bir oğlanın tatlı ve taze yüzü olmuştu.

Yaşlı kraliçe vampir neredeyse kendini beğenmiş bir havayla gülümsedi ve beyaz pençelerini saçlarından geçirdi.

'Açıklama için bana mı geliyorsun?' diye sordu önder.

Gözleri Gabrielle'nin ve onun omuzunun arkasındaki Nicolas'ın üzerinde dolaştı. Sonra bana geri döndü.

'Dünyanın sonuna dek konuşabilirim,' dedi. 'Ve yine de burada neyi yok ettiğini sana anlatamam.'

Sanırım yaşlı kraliçe karşı çıktığını gösteren bir ses çıkardı ama ben önderle uğraşıyordum. Konuşmasının yumuşaklığı ve içinde köpüren büyük öfkeyle.

'Zamanın başından bu yana,' dedi. 'Bu gizemler varoldular.' Bu dev odada dururken küçücük görünüyordu. Sesi hiç çaba harcamadan çıkıyordu, elleri iki yanından sarkıyordu. 'En eski günlerden bu yana insanların kentlerinde bizim türümüz dolaşır. Tanrının ve Şeytanın bizden istediği gibi insanları avlayıp onlarla besleniriz. Bizler Şeytanın seçtikleriyiz ve saflarımıza alınanların ölümsüzlüğün Karanlık Armağanını almadan önce yüzlerce suç işleyerek kendilerini kanıtlamaları gerekir.'

Yanıma biraz daha yaklaşmıştı, meşalenin ışığı gözlerinde parlıyordu.

'Onlar sevdiklerinin önünde ölmüş gibi göründüler,' dedi. 'Ve onlara bir damlacık kendi kanımızdan vererek gelişimizi beklerken tabutun içinde çektikleri acılara katlanmalarını sağladık. Ancak bundan sonra Karanlık Armağan verildi onlara ve ardından yeniden mezara kapatıldılar, ta ki susuzlukları onlara dar tabutu kırıp doğrulacak gü-

cü verinceye dek.'

Sesi biraz yükselmiş ve bu boş odada yankılanır olmuştu.

'Bu karanlık odalarda öğrendikleri şey ölümdü,' dedi. 'Doğrulduklarında anladıkları şey ölüm ve kötülüğün gücüydü. Tabutu kıran, onları içerde tutan demir kapıları açan güç buydu. Bunu yapamayanlarsa zavallılardı. Onların sızlanmaları ertesi gün ölümlüler getiriyordu, çünkü gece onlara kimse yanıt vermiyordu. Onlara hiç acımadık.

'Ama yerlerinde doğrulanlar, ah, bunlar yeryüzünde dolaşan, sınanmış, arınmış vampirlerdi, Karanlığın Çocukları, bir yeni yetmenin kanıyla doğmuşlardı, hiçbir zaman efendinin tam gücü verilmiyordu ve böylece gerçekten güçlenene dek geçen zamanda Karanlık Armağanı kullanabilecek bilgeliği edinebiliyorlardı. Bunlar Karanlığın Kurallarına bağlıydılar. Ölülerin arasında yaşamak, çünkü biz ölü şeyleriz, her zaman kendi mezarına ya da çok yakındaki bir mezara geri dönmek. Işıklı yerlerden sakınmak, kurbanlarını başkalarının yanından uzaklaştırıp kutsal olmayan, lanetli yerlerde öldürmek ve Tanrının gücünü, boyundaki haçı, Kutsal Ekmeği ve Şarabı sonsuza dek saymak. Asla ve asla Tanrının Evine girmemek. Eğer girersen güçlerini yitirecek ve cehenneme atılacaksın, yeryüzündeki egemenliğin yakıcı işkencelerle sonlanacak.'

Durakladı. İlk kez kraliçeye baktı ve bana öyle göründü ki kraliçenin yüzü onu deli ediyordu.

'Bu şeyleri aşağıladın,' dedi kraliçeye. 'Magnus da bu şeyleri aşağıladı!' Titremeye başlamıştı. 'Onun deliliği bundandı, seninki de öyle, ama sana söylüyorum, sen bu gizemleri anlamıyorsun! Onları cam gibi kırıyorsun, ama cehaletinden başka gücün yok. Tek yaptığın kırıp dökmek.'

Arkasını döndü, sözlerini sürdürüp sürdürmeyeceği konusunda kararsızlık çekiyordu. Dev yeraltı mezarına bakındı.

Yaşlı vampir kraliçenin yavaşça şarkı söylediğini duydum.

Kısık bir sesle tekerleme gibi bir şey söylüyor ve öne arkaya sallanıyordu. Başı yana eğikti, gözleri düş görür gibiydi. Bir kez daha gözüme güzel göründü.

'Benim çocuklarım için her şey bitti,' diye fısıldadı önder. 'Her şey sona erdi, çünkü şimdi tüm bunlara aldırmayacaklarını biliyorlar. Bizi bir arada tutan, bize lanetli yaratıklar olarak dayanma gücü veren şeyler! Burada bizi koruyan gizemler.'

Yine bana baktı.

'Ve sen benden açıklamalar istiyorsun!' dedi. 'Karanlık Hilelerin

oyunları senin için utanmazca bir açgözlülükten başka bir şey değil. Seni taşıyan rahime verdin sen onları! Niçin buna da vermiyorsun, uzaklardan her gece tapındığın bu şeytanın kemancısına?'

'Sana söylememiş miydim?' diye şarkı söyledi vampir kraliçe. 'Her zaman bilmiyor muydum? Haçta korkulacak hiçbir şey yok, ne de Kutsal Suda ya da Kutsal Ekmeğin kendisinde...' Bu sözcükleri yineliyor, melodiyi kısık sesle mırıldanırken ekliyordu: 'Ve eski ayinler, tütsü, ateş, verilen sözler. Kötü Yaratığı gördüğümüzü sanırken o karanlık, fısıldayan...'

'Sus!' dedi önder, sesini alçaltarak. Elleri garip biçimde insanca bir davranışla kulaklarına gitti. Küçük bir oğlana benziyordu neredeyse. Tanrım, ölümsüz bedenlerimiz bizim için nasıl çeşitli hapishaneler olabiliyordu. Ölümsüz yüzlerimiz gerçek ruhlarımızı saklayan maskeler olabiliyorlardı.

Yine gözlerini üzerime dikti. Bir an için o hayalet gibi dönüşümlerinden birini geçireceğini ya da denetlenemez bir yabanıllığa kapılacağını sandım, kendimi sağlam durmaya hazırladım.

Ama bana sessizce yalvarıyordu.

Niçin ortaya çıktı bu! Söylediklerini yüksek sesle yinelerken, sesi öfkesinden kuruyan boğazında takılıyordu. 'Sen bana açıklayacaksın! On vampire denk gücün ve bir cehennem dolusu cine bedel yürekliliğinle niçin sen çıktın karşıma? İşlemeli giysilerin ve deri çizmelerinle dünyada fırtına gibi esiyordun! Thespianlar Evinin aktörü Lelio, niçin bizi bulvarda büyük bir drama dönüştürdün? Söyle bana niçin?'

'Bu Magnus'un gücüydü, Magnus'un dehasıydı,' diye şarkı söylüyordu kadın vampir, bir yandan da istekle gülümsüyordu.

'Hayır!' diye başını salladı. 'Sana söylüyorum. O tüm hesapların ötesinde. Hiçbir sınır tanımıyor, bu yüzden de hiçbir sınırı yok. Ama niçin!'

Biraz daha yakınıma geldi. Yürüdüğü belli olmuyordu ama bir hayalet gibi daha belirginleşmişti.

'Niçin sen,' diye bağırdı yine. 'İnsanların sokaklarında yürüyecek, kilitlerini kıracak, onları adlarıyla çağıracak denli yüreklisin. Saçlarını tarıyorlar, giysilerini dikiyorlar! Onların masalarında kumar oynuyorsun! Onları aldatıyor, onlara sarılıyor, başka ölümlülerin gülüp dans ettikleri yerlerden birkaç adım ötede kanlarını içiyorsun. Mezarlıklardan uzak duruyor, kiliselerin lahitlerinden dışarı fırlıyorsun. Niçin sen! Düşüncesiz, küstah, cahil ve kendini beğenmiş! Sen bana bir açıklama yap. Yanıt ver bana!'

Yüreğim hızla çarpıyordu. Yüzüm sıcaktı, damarlarımda kanın vu-

ruşunu hissediyordum. Şimdi ondan hiç korkmuyordum, ama tüm ölümlü öfkelerin ötesinde öfkeliydim ve bunun niçin olduğunu anlamıyordum.

Düşüncelerini paramparça etmek istiyordum. Duyduklarım bu boş inançlar, bu saçmalıklardı. O izleyicilerinin anlamadığı şeyleri anlayan üstün bir varlık değildi. Buna yalnızca inanmakla kalmıyordu, varlığı bu inançtan geliyordu.

Ne olduğunu çok açıkça görmüştüm. Hiç de bir şeytan ya da melek değildi. Yalnızca güneşin gökyüzünün küçük kubbesindeki yörüngesinde döndüğü, yıldızların karanlık gecelerde tanrıların ve tanrıçaların ellerinde taşıdıkları fenerler olduğu karanlık çağlardan kalma mini mini bir akıl parçacığıydı. O zamanlar insanlar bu büyük dünyanın merkeziydiler. O zamanlar her sorunun bir yanıtı vardı. O da buydu işte. Cadıların ay ışığında dans ettikleri, şövalyelerin ejderhalarla savaştıkları eski günlerin bir çocuğu.

Ah, zavallı yitik çocuk. Hiçbir şeyi anlayamadığı bir yüzyılda, büyük bir kentin mezarlarının altında dolaşıp duruyordu. Belki de ölümlü biçimi ona benim düşündüğümden de daha uygundu.

Ama ne denli güzel olursa olsun, ona acımanın zamanı değildi. Duvarlara hapsedilenler onun emriyle acı çekiyorlardı. Dışarı gönderdiklerini geri çağırabilirdi.

Sorusuna onun kabul edebileceği bir yanıt bulmam gerekiyordu. Gerçek yetmezdi. Eski düşünürlerin akıl çağı başlamadan önceki dünyada yaptıkları gibi yanıtı şiirsel bir yolda vermeliydim.

'Yanıtım mı?' dedim yavaşça. Düşüncelerimi topluyordum ve Gabrielle'nin uyarısını, Nicki'nin korkusunu neredeyse hissedebiliyordum. 'Ben bir gizem satıcısı değilim,' dedim. 'Ne de felsefeyi severim. Ama burada olanlar yeterince açık.'

Garip bir dürüstlükle yüzüme baktı.

'Eğer Tanrının gücünden bu denli korkuyorsan,' dedim. 'O zaman kilisenin öğretileri senin için yabancı olmamalı. İyiliğin biçimlerinin çağlar boyunca değişikliklere uğradığını bilmen gerekir. Göğün altındaki tüm zamanlarda azizler vardı.'

Bunların onu yakaladığı görünüyordu. Kullandığım sözcükler içini ısıtmıştı.

'Eski günlerde,' dedim. 'Onları yaksın diye tutuşturulan ateşleri söndüren şehitler, Tanrının sesini duyduklarında havaya yükselen gizemciler vardı. Ama dünya değişince azizler de değiştiler. Artık uysal rahipler ve rahibelerden başka bir şey değiller. Hastaneler ve yetimhaneler açıyorlar, ama orduları dize getirmek ya da yabanıl hay-

vanları evcilleştirmek için melekleri çağırmıyorlar.'

Yüzünde hiçbir değişiklik göremiyordum ama konuşmayı sürdürdüm.

'Tabi ki kötülük de böyle bir değişikliğe uğradı. O da biçimini değiştiriyor. Bu çağda senin izleyicilerini korkutan haça inanan kaç kişi kaldı? Ölümlülerin birbirleriyle cennet ve cehennem üzerine konuştuklarını mı sanıyorsun? Konuştukları şey felsefe ve bilim! Bir kilise avlusunda hava karardıktan sonra beyaz suratlı hayaletlerin dolaşıp durmasından onlara ne? Bir yığın cinayetin arasında birkaç cinayet daha işlense ne olacak ki? Bunlardan Tanrıya, Şeytana ya da insana ne?'

Yeniden yaşlı kraliçe vampirin güldüğünü duydum.

Ama Armand konuşmuyor ve kımıldamıyordu.

'Senin oyun bahçen bile elinden alınacak yakında,' diye sürdürdüm. 'İçinde gizlendiğiniz bu mezarlık yakında tümüyle Paris'ten çıkarılacak. Bu laik çağda atalarımızın kemikleri bile kutsal değil artık.'

Yüzü birden yumuşadı. Ne denli sarsıldığını gizleyemiyordu.

'Les Innocent'i yıkmak mı!' diye fısıldadı. 'Bana yalan söylüyorsun...'

'Ben hiçbir zaman yalan söylemem,' dedim umursamaz bir tavırla. 'En azından sevmediklerime asla. Paris halkı artık çevresinde mezarlık kokusu istemiyor. Ölülerin kalıntıları onlar için senin için olduğu gibi bir önem taşımıyor. Birkaç yıl içersinde burası pazar yerleriyle, sokaklarla ve evlerle kaplanacak. Alışveriş. İşbilirlik. On sekizinci yüzyıl dünyası bu işte.'

'Dur!' diye fısıldadı. 'Ben varolduğum sürece Les Innocent de varoldu!' Çocuksu yüzü gerilmişti. Yaşlı kraliçe aldırmıyordu söylenenlere.

'Görmüyor musun?' dedim yavaşça. 'Yeni bir çağdayız. Bu çağ yeni bir kötülük gerektiriyor. Ve bu yeni kötülük benim.' Duraklayıp onu izledim. 'Ben bu zamanın vampiriyim.'

Benim göstermek istediğim noktayı önceden görmemişti. İlk kez korkunç bir anlayış uyandığını gördüm onda. Gerçek bir korkunun izlerini gördüm.

Onu onayladığımı gösteren küçük bir hareket yaptım.

'Bu gece köy kilisesinde olanlar,' dedim dikkatle. 'Bunların kabaca olduklarını kabul etmeye hazırım. Tiyatroda yaptıklarım daha da kötüydü. Ama bunlar acemice yanlışlar. Bana duyduğun kinin kaynağının bunlar olmadığını biliyorsun. Bir an için onları unut, güzelliğimi ve gücümü gözünün önüne getirmeye çalış. Benim nasıl bir kö-

tülük olduğumu görmeye çalış. Ölümlülerin giysilerine bürünmüş olarak dünyayı pençeme düşürüyorum. Düşmanların en kötüsü, canavar, başka herkesle aynı görünüyor.'

Kadın vampir gülüşünü alçak sesli bir şarkıya dönüştürmüştü. Armand'dan yalnızca acı duyguları hissediyordum, oysa kadından sıcak sevgi dalgaları yayılıyordu.

'Bir düşün bunu Armand,' dedim dikkatle. 'Ölüm niçin karanlıklara gizlensin ki? Ölüm niçin kapıda beklesin ki? Benim giremeyeceğim hiçbir yatak odası, hiçbir balo salonu yok. Dünyanın pırıltısı içersinde ölüm, koridorda ayaklarının ucuna basarak gelen ölüm, ben buyum. Bana Karanlık Armağanlardan söz et. Ben onları kullanıyorum. Ben ipek ve danteller giyinmiş Beyefendi Ölümüm. Mumları söndürmeye geldim. Gülü yüreğinden çürütmeye geldim.'

Nicolas'dan hafif bir inilti yükseldi.

Sanırım Armand'ın içini çektiğini duydum.

'Benden saklanabilecekleri hiçbir yer yok,' dedim. 'Les Innocent'i yıkacak olan bu Tanrısız ve güçlü insanlar benden kaçamazlar. Beni dışarda tutabilecek hiçbir kilit yok.'

Sessizce bana baktı. Üzgün ve sakin görünüyordu. Gözleri hafifçe koyulaşmıştı, ama kötülük ya da öfke okunmuyordu. Uzun bir süre konuşmadı, sonra:

'Bu çok harika bir görev,' dedi. 'Onlar arasında yaşarken acımasızca kötülük yapmak onlara. Ama yine de hâlâ anlamayan sensin.'

'Nasıl oluyor bu?' diye sordum.

'Dünyada, insanlar arasında yaşamaya dayanamazsın. Yaşamını sürdüremezsin.'

'Ama bunu yapıyorum,' dedim yalın bir sesle. 'Eski gizemler, yerlerini yeni bir biçime bıraktılar. Bunun arkasından ne geleceğini kim bilebilir? Senin şimdiki durumunda hiçbir romans yok. Benim durumumda büyük bir romans var!'

'Bu denli güçlü olamazsın,' dedi. 'Ne dediğini bilmiyorsun, daha yeni var edildin, gençsin.'

'Yine de bu çocuk çok güçlü,' diye mırıldandı kraliçe. 'Yeni doğmuş yoldaşı da öyle. Bu ikisi şişirilmiş ideaların ve büyük aklın düşmanları.'

'İnsanlar arasında yaşayamazsın!' diye diretti Armand yine.

Bir an için yüzü renklenmişti. Ama şimdi benim düşmanım değildi. Daha çok bana önemli bir gerçeği anlatmak için çabalayan bir yaşlıydı. Aynı zamanda bana yalvaran bir çocuğa benziyordu. Bütün özü bu çabasında yatıyordu. Söylemesi gereken şeyi dinlemem için bana yalvarıyordu.

'Niçin yaşayamazmışım ki? Sana söylüyorum, ben insanlar dünyasına aitim. Beni ölümsüz kılan şey onların kanları.'

'Ah, evet, ölümsüz, ama sen bunu anlamaya başlamadın bile,' dedi. 'Bu yalnızca bir sözcükten daha fazlası. Seni yaratanın yazgısına bak bir kez. Magnus niçin kendini alevlere attı? Bu bizim aramızda herkesin bildiği bir gerçek ve sen bunu tahmin bile etmedin. İnsanlar arasında yaşadığında geçen yıllar seni deliliğe sürükleyecek. Başkalarının yaşlandıklarını ve öldüklerini, krallıkların büyüyüp güçlendikten sonra yıkıldıklarını görmek, anladığın ve değer verdiğin herkesi yitirmek, buna kim dayanabilir? Senin korunman ve esenliğin ancak kendi ölümsüz türünün arasında yaşamanla olanaklı. Eski yolların hiçbir zaman değişmediklerini görmüyor musun?'

Bu esenlik sözcüğünü kullandığı için şaşırmış biçimde durakladı. Sözcük oda içersinde yankılandı. Dudakları yeniden söylermiş gibi bir biçim aldı.

'Armand,' dedi yaşlı kraliçe yavaşça. 'Delilik en yaşlılara her zaman gelebilir biliyorsun. İster eski yollardan gitsinler, isterlerse o yolları terketsinler.' Sanki ona beyaz pençeleriyle saldıracakmış gibi bir hareket yaptı. Armand ona soğuk gözlerle bakmaya başlayınca kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. 'Eski yolları senin sürdürdüğünden daha uzun sürdürdüm ve delirdim, öyle değil mi? Belki de bunlara böylesine bağlı kalmamın nedeni buydu!'

Armand başını karşı çıkarcasına kızgınlıkla salladı. Kendisi bunun böyle olmasının gerekmediğinin yaşayan kanıtı değil miydi?

Ama kraliçe bana yaklaştı, kolumu tuttu ve yüzümü kendisine çevirdi.

'Magnus sana hiçbir şey anlatmadı mı, çocuk?' diye sordu.

Ondan akan olağanüstü gücü hissettim.

'Diğerleri bu kutsal yerde gezip dururken,' dedi. 'Ben karla kaplı tarlalardan geçip Magnus'u bulmaya gittim. Gücüm şimdi öylesine büyük ki sanki kanatlarım varmış gibiydi. Penceresine tırmandığımda onu odasında buldum. Birlikte uzak yıldızlardan başka hiç kimsenin görmediği kulelerde dolaştık.'

Daha da yakınıma geldi. Kolumu giderek sıkıyordu.

'Magnus çok şey biliyordu,' dedi. 'Senin düşmanın delilik değil, eğer gerçekten güçlüysen onu yenersin. Sözleşmesini terkeden ve insanlar arasında dolaşan bir vampir delilik gelmeden çok önce korkunç bir cehennemle yüz yüze gelir. Ölümlüleri dayanılmaz ölçüde sevmeye başlar. Bu sevgiyle her şeyi anlamaya başlar.'

'Bırak beni gideyim,' diye fısıldadım yavaşça. Ellerinden çok ba-

kışları beni olduğum yerde tutuyordu.

'Zamanın geçişiyle ölümlüleri onların kendilerini hiç anlayamayacakları bir yolda anlamaya başlar,' diye sürdürdü, kaşları kalkmıştı. 'Ve sonunda öyle bir an gelir ki yaşamı sonlandırmaya ya da acı çektirmeye dayanamaz duruma gelir. Bu acıdan onu kurtaracak şey yalnızca delilik ya da kendi ölümüdür. Magnus'un bana anlattığı yaşlıların yazgısı buydu. Magnus'un kendisi de sonunda tüm bunları çekmeye başlamıştı.'

Sonunda beni bıraktı. Sanki bir gemicinin camındaki bir imge gibi benden geri çekildi.

'Söylediklerine inanmıyorum,' diye fısıldadım. Ama fısıltım tıslama gibiydi. 'Magnus? Ölümlüleri sevmek?'

'Tabii sen sevmiyorsundur,' dedi bir palyaço sırıtışıyla.

Armand da hiçbir şey anlamıyormuş gibi ona bakıyordu.

'Sözlerimin şimdi hiçbir anlamı yok,' diye ekledi. 'Ama bunu anlamak için önünde dünyanın tüm zamanı var!'

Kahkahalar, homurdanmayla karışan kahkahalar tavana doğru yükseliyordu. Duvarlardan yine çığlıklar geldi. Kahkaha atarken başını arkaya atıyordu.

Armand ona bakarken dehşete kapılmıştı. Kahkahaların ondan ışıklar gibi saçıldığını görüyordu.

'Hayır, bu bir yalan, aptalca bir uydurma!' dedim. Başım zonklamaya başlamıştı birden. Gözlerim ağrıyordu. 'Bu sevgi düşüncesi ahlaksal bir saçmalıktan doğmuş bir kavram!'

Ellerimi şakaklarıma koydum. İçimdeki öldürücü ağrı artıyordu. Ağrı görüşümü bulandırıyor, gözlerimin önüne Magnus'un zindanını getiriyordu. Pis yeraltı mezarında kendilerinden önce lanetlenenlerin çürümüş bedenleri arasında ölen ölümlü tutsakları görüyordum.

Armand şimdi bana sanki yaşlı kraliçenin kahkahalarıyla ona işkence yapması gibi ona işkence yapıyormuşum gibi bakıyordu. Kraliçenin kahkahaları alçalıyor, yükseliyor, kesilmeden sürüyordu. Armand bana dokunmak ister gibi ellerini uzattı ama buna cesaret edemedi.

Son aylarda yaşadığım bütün acılar ve sıkıntılar içimde bir araya gelmişlerdi. Birden Renaud'un sahnesinde yaptığım gibi gürlemeye başlayacak gibi hissettim kendimi. Bu duygulardan serseme dönmüştüm. Yine anlamsız heceler mırıldanıyordum yüksek sesle.

'Lestat!' diye fısıldadı Gabrielle.

'Ölümlüleri sevmek?' dedim. Yaşlı kraliçenin insana benzemeyen yüzüne baktım. Siyah kirpiklerinin parlak gözlerinin çevresinde ok-

lar gibi görünmesi birden beni dehşete düşürdü. Teni cansız mermer gibiydi. 'Ölümlüleri sevmek? Bunu yapman üç yüz yıl mı aldı?' Gabrielle'ye baktım. 'Onlara sarıldığım ilk geceden başlayarak sevdim onları. Yaşamlarını, ölümlerini içerken onları seviyorum. Sevgili Tanrım. Karanlık Armağanın özü bu değil mi zaten?'

Sesim o gece tiyatroda olduğu gibi giderek yükseliyordu. 'Oh, onları sevmemek için siz kim oluyorsunuz? Tüm bilgeliğiniz hissetmek için bu yalın yetenekten yoksunsa çok zavallı bir şey olmalı!'

Onlardan uzaklaştım, bu dev mezara bakıyordum. Başlarımızın üzerinde ıslak topraktan kubbe yükseliyordu. Bütün çevrem gerçek bir yerden bir sanrıya dönüşmeye başlamıştı.

'Tanrım, Karanlık Hile ile aklınızı mı yitirdiniz,' diye sordum. 'Ayinleriniz, yeni katılanları mezarlara kapatmanız sizi beyinsiz mi yaptı? Yoksa yaşarken de mi canavardınız? Nasıl olur da aldığımız her solukta ölümlüleri sevmeyiz?'

Hiç yanıt yoktu. Açlık çekenlerin anlamsız çığlıklarından başka ses duyulmuyordu. Yanıt yoktu. Yalnızca Nicki'nin yüreğinin hafif hafif çarptığı duyuluyordu.

'Pekâlâ, durum her ne olursa olsun, şimdi beni dinleyin,' dedim.

Parmağımı Armand'a ve yaşlı kraliçeye uzattım.

'Bunun için ruhumu hiçbir zaman Şeytana satmadım! Bu yanımdakini vampir yaptığım zaman bunun nedeni onu bedenini buradaki cesetleri yiyen böceklerden kurtarmaktı. Eğer sizin sözünü ettiğiniz cehennem ölümlüleri sevmekse, ben şimdiden o cehennemdeyim. Yazgımla karşılaştım. Bunu bana bırakın. Şimdi tüm hesaplaşmalarımızı tamamladık.'

Sesim çatallandı. Soluk soluğa kaldım. Ellerimi saçlarımda dolaştırdım. Armand bana yaklaşırken titrer gibi görünüyordu. Yüzü bir saflık ve saygınlık mucizesi gibiydi.

'Ölü şeyler, ölü şeyler...' dedim. 'Daha fazla yaklaşmayın. Bu iğrenç yerde delilik ve sevgiden söz etmek! Ve o yaşlı canavar Magnus onları zindanına kapatmıştı. Onları, tutsaklarını nasıl sevebilirdi? Oğlanların kanatlarını kopardıkları kelebekleri sevdiği gibi seviyordu herhalde!'

'Hayır çocuk, anladığını sanıyorsun ama anlamıyorsun,' diye söylendi kadın vampir. 'Sen sevmeye yeni başladın.' Yumuşak, yankılı bir kahkaha attı. 'Onlar için üzüntü duyuyorsun yalnızca, hepsi bu. Ve sen kendin hem insan olmayı hem de olmamayı başaramazsın. Öyle değil mi?'

'Yalanlar!' dedim. Gabrielle'ye yaklaştım, kolumu ona doladım.

'Sevgi senin her şeyi anlamanı sağlayacak,' diye sürdürdü yaşlı kraliçe. 'Sen kendin kötü, nefret edilecek bir şeysin. Senin ölümsüzlüğün bu, çocuk. Bunu daha da derinden anlayacaksın.'

Sonra kollarını geriye atıp yine uludu.

'Kahrol,' dedim. Gabrielle ve Nicki'yi yakaladım, onları geriye, kapıya doğru taşıdım. 'Sen şimdiden cehennemdesin,' dedim. 'Ve şimdi niyetim seni cehenneminde bırakmak.'

Nicolas'ı Gabrielle'nin kollarından aldım, yeraltı mezarından merdivenlere doğru koştuk.

Yaşlı kraliçe arkamızdan keskin kahkahalar atıyordu.

Orfe'nin yaptığı gibi insanca bir davranışla durdum ve geriye baktım.

'Lestat, çabuk ol!' diye fısıldadı Nicolas kulağıma. Gabrielle umutsuzca gelmem için işaret ediyordu.

Armand kımıldamamıştı. Yaşlı kadın onun yanında durmuş, hâlâ gülüyordu.

'Güle güle cesur çocuklar,' diye bağırdı. 'Şeytanın Yolunda cesurca ilerleyin. Şeytanın Yolunda gidebildiğiniz kadar gidin.'

Mezardan dışarı fırladığımızda vampirler kalabalığı soğuk yağmurun altında korkmuş hayaletler gibi dağıldı. Hızla Les Innocent'den dışarı fırlayıp kalabalık Paris sokaklarına gidişimizi izlerken şaşkınlıktan hiçbir şey yapamaz durumdaydılar.

Birkaç dakika içinde bir araba çalmış ve kentten çıkıp kırlara doğru yola düşmüştük.

Arabanın atlarını acımasızca sürüyordum. Ama bir ölümlü gibi öylesine yorgundum ki doğaüstü gücüm yalnızca düşüncede kalmıştı. Yolun her dönemecinde pis cinlerin bizi sardıklarını görmeyi bekliyordum.

Ama her nasılsa bir handan Nicolas için gerekecek yiyecek ve içeceği ve onu sıcak tutacak battaniyeleri almayı başarmıştım.

Tepeye varmamızdan çok önce bilincini yitirmişti. Onu Magnus'un beni götürdüğü yüksek kuleye taşıdım merdivenlerden çıkarıp.

Emdikleri kan yüzünden boynu hâlâ şiş ve morarmıştı. Onu saman yatağa yatırdığımda derin derin uyuyor olmasına karşın susuzluğunu hissedebiliyordum. Magnus benim kanımı içtiği zaman hissettiğim kavurucu susuzluktu şimdi çektiği.

Pekâlâ, uyandığında yanında bol bol şarap ve yemek olacaktı. Ve ölmeyeceğini biliyordum, ama bunu nasıl bildiğimi söyleyemiyordum.

Gündüz saatlerini nasıl geçireceğini düşünemiyordum bile. Ama bir kez anahtarı kapının üzerinde çevirir çevirmez güvenlikte olacaktı. Benim için ne olmuş olursa olsun, ya da gelecekte benim için ne olacak olursa olsun ben uyurken hiçbir ölümlü benim inime giremezdi.

Bunun ötesinde bir şey düşünemiyordum. Uykuda gezen bir ölümlü gibi hissediyordum kendimi.

Gabrielle içeri geldiğinde ona bakmayı sürdürüyordum. Bulanık ve karışık düşlerini duyuyordum. Les Innocents'deki dehşetin düşünü görüyordu. Gabrielle ahırdaki zavallı, şanssız çocuğu gömmeyi bitirmişti. Yine tozlu bir melek gibi görünüyordu. Saçları kirden sertleşmiş ve karışmıştı, incecik ışıklar parlıyordu aralarında.

Uzun bir süre Nicki'ye baktı, sonra beni odadan dışarı çıkardı. Kapıyı kilitledikten sonra beni aşağıdaki mezar odasına götürdü. Orada kollarını sıkıca bana sardı ve bana dayandı. O da yorgunluktan çökmek üzereydi.

'Dinle beni,' dedi sonunda. Geri çekilmiş ve elleriyle yüzümü tutmuştu. 'Uyanır uyanmaz onu Fransa'dan dışarı çıkaracağız. Hiç kimse onun çılgın masallarına inanmayacaktır.'

Yanıt vermedim. Ne dediğini, nasıl düşündüğünü, amacının ne olduğunu anlayamıyordum. Başım dönüyordu.

'Renaud'un oyuncularına yaptığın gibi onu da kendi kuklan yapabilirsin,' dedi. 'Onu Yeni Dünya'ya gönderebilirsin.'

'Uyu,' diye fısıldadım. Açık ağzını öptüm. Gözlerim kapalı olarak ona sarıldım. Yeniden mezarlığı gördüm, garip, insana benzemeyen seslerini duydum. Bunların hepsi bitecekti.

'Nicolas gittikten sonra ötekiler konusunda konuşabiliriz,' dedi Gabrielle sakin bir sesle. 'Belki bir süre için hep birlikte Paris'i terkederiz...'

Onu bıraktım, arkamı döndüm, lahite gittim ve bir an için taş kapağa dayanıp dinlendim. Ölümsüz yaşamımda ilk kez mezarın sessizliğini istiyordum. İşlerin denetimimden çıktığını hissediyordum.

Sanki başka bir şey daha söylemiş gibi geldi bana. Yapma bunu!

4

Uyandığımda Nicki'nin çığlıklarını duydum. Meşe ağacından yapılma kapıya tekmeler atıyor, onu tutsak ettiğim içim bana sövüyordu. Sesi kuleyi doldurmuştu, kokusu taş duvarlardan dışarı sızıyordu. Yaşayan etin ve kanın kokusu öylesine iştah açıcıydı ki, onun eti ve onun kokusu.

Gabrielle henüz uyuyordu.

Yapma bunu.

Kötülük senfonisi, delilik senfonisi. Duvarlardan dışarı taşan buydu. Hayalet imgelerini, işkenceyi içine almaya çalışan, onu dille kuşatmaya çalışan felsefe...

Merdiven aralığına çıktığımda onun çığlıkları ve insan kokusu bir burgaç gibi yakaladı beni.

Tüm tanıdık kokular bunun içindeydi. Tahta bir masanın üzerindeki akşam güneşi, kırmızı şarap, küçük bir ateşin dumanı.

'Lestat! Beni duyuyor musun! Lestat!' Kapıya yumruklar yağdırıyordu.

Çocukluk masallarının anısı. Dev, ininde insan kokusu aldığını söyler. Dehşet. Devin insanı bulacağını bilirdim. İnsanın peşinden adım adım yaklaştığını duyabilirdim. O zamanlar insan bendim.

Ama artık değil.

Duman, etin tuzu ve damarlara vuran kan.

'Burası cadıların yeri! Lestat, beni duyuyor musun! Burası cadıların yeri!'

Aramızdaki eski sırların sönük titreşimleri. Sevgi, yalnızca bizim bildiğimiz, hissettiğimiz şeyler. Cadıların yerinde dans etmek. Bunları yadsıyabilir misin? Aramızda geçen her şeyi yadsıyabilir misin?

Onu Fransa'dan dışarı çıkar. Yeni Dünyaya gönder. Peki sonra ne olacak? Tüm yaşamı boyunca ruhları görmüş biraz ilginç ama genelde sıkıcı ölümlülerden biri olacak. Durmaksızın onlardan söz edecek ve kimse ona inanmayacak. Delilik derinleşecek. Sonunda gülünç bir deli mi olacak? Serserilerin ve kabadayıların karnını doyurduğu zavallılardan biri olarak kirli bir ceketle Port-au-Prince sokaklarında kalabalığa keman mı çalacak?

'Onu da kuklan yap,' demişti Gabrielle. Ben kukla oynatıcı mı olmuştum? Onun delice masallarına kimse inanmayacak.

Ama bizim kaldığımız yeri biliyor, anne. Adlarımızı, akrabalarımızı biliyor. Bizimle ilgili çok fazla şey biliyor. Sessizce başka bir ülkeye asla gitmeyecektir. Üstelik onlar peşine takılabilirler. Onlar şimdi

onun yaşamasına izin vermezler artık.

Nerede onlar?

Çığlıklarının yankıları içersinde merdivenleri çıktım, açık alandaki küçük parmaklıklı pencerelerden dışarı baktım. Yeniden gelecekler. Gelmeleri gerek. İlkin yalnızdım, sonra

Gabrielle yanımdaydı, ve şimdi de onlar vardı!

Ama asıl nokta neydi? Bunu istiyor olması mı? Ona gücü vermediğim için bağırmış durmuştu.

Yoksa şimdi kendime aradığım özürü mü bulmuştum. İlk andan başlayarak yapmak istediğim şey için bana gereken özür bu muydu? Sevgili Nicolas'ım. Ölümsüzlük bizi bekliyor. Ölü olmanın tüm büyük ve göz kamaştırıcı hazları bizi bekliyor.

Ona doğru merdivenleri tırmanmayı sürdürüyordum. Susuzluk içimde şarkı söylüyordu. Çığlıklarının canı cehenneme. Susuzluk şarkı söylüyordu ve ben onun şarkısının aracıydım.

Nicki'nin çığlıkları anlaşılmaz olmaya başlamıştı. Sövgülerinin hepsi birleşmiş, çektiği sefaleti anlatan tek bir çığlığa dönüşmüştü. Bunu ses olmaksızın da anlayabiliyordum. Dudaklarından yükselen kopuk heceler hem tanrısal hem bedenseldi. Kanının yüreğinden fışkırışı gibiydi.

Anahtarı çıkardım ve kilide soktum. Birden sessizleşti. Düşünceleri geriye, kendi içine doğru akıyordu. Sanki bir okyanus tek bir kabuğun gizemli kıvrımlarına dolmaya çalışıyordu.

Odanın gölgelerinde onu görmeye çalıştım. Ona duyduğum sevgi, aylarca süren özlem, onun için duyduğum gizli ve sarsılmaz gereksinim, istek. Bana bakarken ne söylediğini bilmeyen ölümlü yanını görmeye çalıştım.

'Sen ve senin iyilik gevezeliklerin,' derken sesi kısık, gözleri parlaktı. 'İyi ve kötü gevezeliğin. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlatıyordun. Ölümü anlatıyordun, evet ölümü, dehşeti, trajediyi...'

Sözcükler. Gittikçe kabaran öfke dalgasının doğurduğu sözcükler çiçek açan tomurcuklara benziyorlardı. Yaprakları geri kıvrılıyor, birbirinden ayrılıyordu.

'...ve sen bunu onunla paylaştın. Lord'un oğlu büyük armağanını, Karanlık Armağanı Lord'un karısına verdi. Şatoda yaşayanlar Karanlık Armağanı paylaşır. Onlar hiçbir zaman cadıların yerine sürüklenmezler. Orada insan yağı insanların yakıldığı sırıkların dibinde birikir, ama onlar oraya götürülmezler. Hayır artık gözleri dikiş dikemeyecek kadar körleşmiş ihtiyar ineği, tarlayı süremeyen aptal oğlanı götürün oraya. Peki Lord'un oğlu, kurtöldürücü bize ne verir. Hani

şu cadıların yerinde ağlayan çocuk. Yerlere saçılmış bozuk paralar. Bu bizim için yeter de artar bile!'

Bedeni sarsılıyordu. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Gergin teni yırtık ipeğin arasından parlıyordu. Bunun yalnızca görünüşü bile çarpıcıydı. Heykeltraşların yapmaya bayıldıkları türden dar, gergin kalçaları, koyu renk teninde göğüslerinin pembe uçları.

'Bu güç,' dedi, sanki gün boyunca bu sözleri aynı yoğunlukla söylemiş ve benim orada olup olmadığıma aldırmıyormuş gibi tükürükler saçarak. 'Tüm yalanları anlamsız kılan bu güç, her şeyin üzerine yayılan bu karanlık güç, her şeyi bulanıklaştıran bu gerçek...'

Hayır. Dil. Gerçek değil.

Şarap şişeleri boşalmış, yemek yenmişti. İnce ve güçlü kolları savaşmak için sertleşmişti. Ama hangi savaş? Kurdelesi açılmış, kahverengi saçları dağılmıştı. Gözleri kocaman açık ve bulanık bakışlıydı.

Birden duvarı itmeye başladı. Sanki benden uzaklaşmak için duvarın içinden geçmeye çalışıyordu. Onların kanını içtiklerini, felç olduğunu, duyduğu büyük hazzı bulanık biçimde anımsıyordu. Yine de hemen ileri doğru atıldı. Tökezledi, elleriyle orada olmayan şeyleri yakalamaya çalışıyordu ayakta durabilmek için.

Ama sesi birden kesilmişti.

Yüzünde bir şeyler beliriyordu.

'Bunu benden nasıl gizlersin!' diye fısıldadı. Eski büyülerin, ışıklı efsanelerin tüm gölge varlıklarının yaşadığı ürkütücü bir katmanın düşünceleri vardı kafasında. Doğal şeylerin önemsizleştiği gizli bir bilgiyle sarhoş olmuştu. Sonbaharda ağaçlardan düşen yapraklar, meyve bahçesindeki güneş artık bir mucize değildi.

Hayır.

Ondan yükselen koku tütsü gibiydi, kilise mumlarından yükselen sıcaklık ve duman gibiydi. Çıplak göğsünün derisi altında yüreği çarpıyordu. İnce beli terden parlıyordu, ter kalın deri kemerini ıslatıyordu. Tuz dolu kan. Zorlukla soluk alabiliyordum.

Ve soluk alıyorduk. Soluk alıyor, tadı, kokuyu hissediyor ve susuyorduk.

'Her şeyi yanlış anladın.' Bu konuşan Lestat mıydı? Sanki kötü cinlerden biri gibi duyuluyordu. Sesi bir insan sesine öykünen iğrenç bir varlık gibi geliyordu kulağa. 'Gördüğün ve duyduğun her şeyi yanlış anladın.'

'Elimde olan her şeyi seninle paylaşırdım!' Öfke yine yükseliyordu. Bana uzandı. 'Hiçbir zaman anlamayan asıl sensin,' diye fısıldadı.

'Yaşamını al ve git buradan. Koş.'

'Bunun her şeyi doğrulayan şey olduğunu görmüyor musun? Varolmayı doğrulama. An kötülük, her şeyden üstün kötülük!' Gözlerinde zafer okunuyordu. Birden elini uzattı ve yüzümü yakaladı.

'Bana sataşma!' dedim. Öyle hızlı vurmuşum ki geriye devrildiğinde hiç ses çıkarmadı. 'Bu bana sunulduğunda hayır dedim. Sana da hayır demeni söylüyorum. Son nefesime dek hayır dedim ben.'

'Sen her zaman bir aptal oldun zaten,' dedi. 'Sana bunu söylemiştim.' Ama gücü zayıflıyordu. Sarsılıyordu, öfke umutsuzluğa dönüyordu. Kollarını yine kaldırdı ama sonra durdu. 'Sen önemsiz şeylere inandın,' dedi neredeyse kibarca. 'Görmeyi başaramadığın bir şey vardı. Şimdi sahip olduğun şeyin ne olduğunu bilmemen olanaklı mı?' Gözlerinin parıltısı bir anda gözyaşlarına dönüştü.

Yüzü buruştu. İçinden dökülen sevgi sözcükleri dile gelmiyorlardı..

Birden üzerime korkunç bir utangaçlık çöktü. Sessiz ve öldürücüydüm. Onun üzerinde uygulayabileceğim müthiş bir gücümün olduğunu ve onun bunu bildiğini hissettim. Ona duyduğum sevgi bu güç duygusunu kızıştırıyordu. Bu duyguyu yakıcı bir utanmaya doğru sürüklüyor ve bu da çılgın bir tempoyla başka bir şeye dönüşüyordu.

Yine tiyatronun yan tarafındaydık; Auvergne'deki küçük handaydık. Yalnızca kanının değil ama birden kapıldığı dehşetin de kokusunu aldım. Bir adım geri çekilmişti. Tam o anda içimde bir şimşek çaktı.

Daha da küçük ve kırılgan görünüyordu. Yine de hiçbir zaman şimdi olduğu kadar güçlü ve çekici görünmemişti.

Yanına yaklaşırken yüzündeki tüm anlatımlar silindi. Gözleri inanılmaz duruluktaydı. Kafası açılmıştı, Gabrielle'nin kafasının açıldığı gibi. Kısacık bir an çakan bir şimşekte ikimiz birlikte tavan arasındaki odamızdaydık. Ay karla kaplı çatıların üzerinde parlarken konuşuyor, konuşuyorduk, ya da Paris sokaklarında yürüyorduk, şarap şişesini birbirimize uzatıyorduk. Başlarımız kış yağmurundan korunmak için eğikti. Önümüzde yaşlanıncaya dek geçecek sonsuz uzun zaman vardı, kimbilir bizi ne denli çok mutluluk ve acı bekliyordu. Çekeceğimiz sefillik bile ölümlü bir gizem taşıyordu. Ama Nicki'nin yüzündeki anlatımda bu an yavaş yavaş söndü.

'Gel bana Nicki,' diye fısıldadım. Çağırmak için iki elimi havaya kaldırmıştım. 'Eğer bunu istiyorsan gelmen gerekiyor...'

Bir mağaranın ağzından açık denize doğru uçan bir kuş gördüm.

Kuşta ve üzerinde uçtuğu bitmez tükenmez dalgalarda ürkütücü birşeyler vardı. Kuş yükseldi, yükseldi, gökyüzü gümüşe döndü, sonra gümüş yavaş yavaş söndü ve gökyüzü kararda. Akşam karanlığı, korkacak bir şey yok, gerçekten bir şey yok. Kutsanmış karanlık. Ama bu anlaşılmaz biçimde bir yokluğa doğru düşüyordu, geriye yalnızca yukarı doğru yükselen minicik yaratık kalmıştı. Boş mağaralar, boş kumlar, boş deniz.

Bakmayı, dinlemeyi, ellerimle dokunmayı sevdiğim her şey ama her şey yok olmuştu ya da hiç varolmamışlardı. Kuş dönerek yükseliyordu. Uçtu, uçtu, beni geçti ya da daha doğrusu hiç kimseyi geçmedi. Bütün manzara oydu. Bu minicik gözün karanlığında ne tarih ne de anlam vardı.

Çığlık attım ama hiç ses çıkmadı. Ağzımın kanla dolu olduğunu hissettim, her yudum boğazımdan dipsiz bir susuzluğa akıyordu. Evet demek istedim, şimdi anlıyorum. Bu karanlığın ne denli korkunç, ne denli dayanılmaz olduğunu anlıyorum şimdi. Bilmiyordum. Bilemezdim. Çıplak kıyılarda, sınırsız denizin üstünde karanlığın içinde uçan kuş. Sevgili Tanrım, durdur bunu. Handaki dehşetten de daha kötüydü. Karlara düşen atın umutsuz çığlıklarından da kötüydü. Ama kan eninde sonunda kandı ve yürek oradaydı, tam dudaklarımın ucunda yavaş yavaş vuruyordu.

Şimdi sevgilim, şimdi tam zamanı. Yüreğinde çarpan yaşamı yutabilir ve seni yokluğa gönderebilirim. Orada anlaşılacak ya da affedilecek hiçbir şey yok. Ya da seni kendime getirebilirim.

Nicki'yi geriye doğru ittim. Ezilmiş bir şey gibi sarıldım ona. Ama gördüklerim durmuyordu.

Kolları boynuma dolandı, yüzü ıslanmıştı, gözleri yukarı kayıyordu. Sonra dili dışarı çıktı. Kendi boynumda onun için açtığım yarığı sert bir biçimde emmeye başladı. Evet istekliydi.

Ama lütfen gözümün önünde beliren şeylere son ver. Yukarı uçuşa, renksiz ve uçsuz bucaksız manzaraya, rüzgârın uğultusunda hiçbir anlamı kalmayan arayışa son ver. Bu karanlıkla karşılaştırıldığında acı hiçbir şey değil. İstemiyorum... İstemiyorum...

Ama silinmeye başlamıştı. Yavaş yavaş siliniyordu.

Sonunda bitti. Gabrielle'de olduğu gibi sessizlik çöktü. Sessizlik. Benden ayrılmıştı. Onu kendimden uzakta tutuyordum, neredeyse düşmek üzereydi. Eli ağzına gitmişti, kan çenesinden aşağı damlıyordu. Ağzı açıktı, kana karşın ağzından kuru bir ses çıktı, kuru bir çığlık.

Onun ötesinde, metalik denizin ve tek tanık olan yalnız kuşun

ötesinde kapının ağzında Gabrielle'yi gördüm. Saçları Bakire Meryem gibi omuzlarına dökülüyordu. Çok üzüntülü bir ifadeyle konuştu.

'Felaket, oğlum.'

Geceyarısı geldiğinde Nicki'nin konuşmadığı, hiçbir sese yanıt vermediği ve kendi isteğiyle hiçbir hareket yapmadığı açığa çıkmıştı. Götürüldüğü yerlerde sessizce kalıyordu. Eğer ölüm ona acı çektiriyorsa bunu belirtecek hiçbir şey yapmıyordu. Eğer gördüğü yeni bir şey hoşuna gidiyorsa bunu kendisine saklıyordu. Susuzluk bile onu yerinden kımıldatmadı.

Saatlerce onu sessizce inceledikten sonra elinden tutup temizleyen, üzerine yeni elbiseler giydiren Gabrielle oldu. Siyah yünlü seçmişti. Elimdeki tek tük ağırbaşlı ceketten biri buydu. İçine giydiği alçakgönüllü gömlek Nicki'yi genç bir din adamına benzetmişti. Biraz aşırı ciddi ve saf bir havası vardı.

Mezarın sessizliğinde onları izlerken birbirlerinin düşüncelerini duyabildiklerinden hiç kuşkum yoktu. Hiçbir söz söylemeden Gabrielle onun giyinmesine yardımcı oldu. Hiçbir söz söylemeden ateşin yanındaki sıraya gönderdi.

Sonunda, 'Şimdi avlanacak,' dedi. Nicki'ye baktığı zaman o Gabrielle'ye hiç bakmadan, sanki bir iple çekilmiş gibi ayağa kalktı.

Uyuşmuş bir durumda onların gidişini izledim. Merdivenlerde ayak seslerini duydum. Sonra arkalarından geçitten geçip dışarı çıktım, kapının kenarındaki parmaklıklara tutunup gidişlerine baktım. Uzakta kedi gibi iki ruh.

Gecenin boşluğu üzerime çöken buz gibi bir soğuktu. Geri döndüğümde ocağın ateşi bile beni ısıtmadı.

Boşluk. Kendi kendime tam istediğim gibi sessiz dedim. Paris'teki pis savaştan sonra yalnız kalmak istemiştim. Sessizlik ve Gabrielle'ye itiraf edemediğim bir şeyin farkına varmak. Farkına vardığım bu şey aç bir hayvan gibi içimi kemiriyordu. Şimdi Nicolas'ı görmeye dayanamıyordum.

5

Ertesi gece gözlerimi açtığımda yapmak istediğim şeyi biliyordum. Nicki'ye bakmaya dayanıp dayanamamam önemli değildi. Onu

bu duruma ben getirmiştim ve bir yolda bu uyku durumundan uyandıracak olan da bendim.

Av onu değiştirmemişti, gerçi yeterince öldürmüş ve kan içmiş gibi görünse de. Şimdi hissettiğim bulantılardan onu korumak ve Paris'e gidip onu canlandıracak tek şeyi getirmek bana düşüyordu.

Yaşadığı sürece tek sevdiği şey kemandı. Belki şimdi onu bu uyandırabilirdi. Kemanı eline verecektim, onu yeniden çalmak isteyecekti, bu yeni yetenekleriyle çalacaktı onu ve her şey değişecekti. Yüreğimdeki soğukluk da bir biçimde eriyecekti.

Gabrielle kalkar kalkmaz ona yapacağım şeyi anlattım.

'Ama ya ötekiler ne olacak?' dedi. 'Paris'e yalnız başına gidemezsin.'

'Evet, gidebilirim,' dedim. 'Senin burada onunla kalman gerekiyor. Eğer o küçük canavarlar buraya gelirlerse bu durumdayken onu kandırıp dışarı çıkarabilirler. Üstelik Les Innocents'de neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Eğer gerçek bir ateşkes yaptıysak bunu bilmek isterim.'

'Senin gitmen hoşuma gitmiyor,' dedi başını sallayıp. 'Sana söylüyorum, eğer önderle yeniden konuşmamız gerektiğine, ondan ve yaşlı kadından öğreneceğimiz şeyler olduğuna inanmasam Paris'i bu gece terkederdim.'

'Onlar bize ne öğretebilirler ki?' dedim soğuk bir sesle. 'Güneşin aslında dünyanın çevresinde döndüğünü mü? Dünyanın düz olduğunu mu?' Ama sözlerimdeki acılık beni utandırdı.

Bana söyleyebilecekleri şeylerden biri yaptığım vampirler birbirlerinin düşüncelerini duyarken benim onları niçin duyamadığımdı. Ama Nicki'ye duyduğum tiksinme beni öylesine sersemletmişti ki bunları düşünemez durumdaydım.

Yalnızca Gabrielle'ye baktım ve Karanlık Hilenin büyüsünü onda göstermesinin nasıl gözkamaştırıcı bir etkisi olduğunu düşündüm. Gençliğinin güzelliğine kavuşması, küçük bir çocukken bana görünen tanrıça olması yeniden, tüm bunlar büyüleyiciydi. Nicki'nin değişmesini görmek onun ölümünü görmekti.

Belki de ruhumdaki sözcükleri okumaksızın Gabrielle beni gereğinden de iyi anlamıştı.

Yavaşça birbirimize sarıldık. 'Dikkatli ol,' dedi.

Kemanını aramak için hemen dairesine gitsem iyi olacaktı. Üstelik bir de zavallı Roget ile ilgilenmek gerekiyordu. Bir yığın yalan söylemek gerekecekti. Şu Paris'ten ayrılma işi giderek gözüme daha da doğru gözükmeye başlamıştı.

Ama saatler boyunca yalnızca canım ne istiyorsa onu yaptım. Tuileries'de ve bulvarlarda avlandım. Les Innocents'de toplanan grup yokmuş, Nicki henüz yaşıyormuş da bir yerlerde güvenlik içindeymiş ve Paris yeniden benim olmuş gibi davrandım.

Ama her an onları dinliyordum. Yaşlı kraliçeyi düşünüyordum. Onları en az beklediğim yerde duydum. Temple Bulvarında Renaud'un yerine yaklaşıyordum duyduğumda.

Onların deyişiyle ışıklı yerlerde dolaşıyor olmaları garipti. Ama birkaç saniye içerisinde tiyatronun arkasında gizlendiklerini anladım. Bu kez hiçbir kötülük duyulmuyordu, yalnızca yakınlarda olduğumu hissettiklerinde umutsuz bir heyecana kapılmışlardı.

Sonra koyu renk gözlü, cadı saçlı, güzel vampir kadının beyaz yüzünü gördüm. Sokak arasında, sahne kapısının yanındaydı. Beni tanıdığını göstermek için öne doğru çıktı.

Birkaç dakika ileri geri gidip geldim. Bulvarda her zamanki ilkbahar akşamı manzarası vardı. Yüzlerce yaya dolaşıyor, araba trafiği durmaksızın akıyordu. Bir yığın sokak çalgıcısı, hokkabaz ve palyaço vardı. Aydınlık tiyatrolar kalabalığı içeri çağırmak üzere kapılarını açmışlardı. Bu yaratıklarla konuşmak için bütün bunları terketmeme ne gerek vardı? Dinledim. Dört taneydiler ve heyecanla gelmemi bekliyorlardı. Müthiş bir korkuya kapılmışlardı.

Pekâlâ. Atımı geri döndürdüm, ara sokağa saptım ve taş duvarın önünde toplaştıkları yere dek gittim.

Gri gözlü çocuk da oradaydı, bu beni şaşırtmıştı. Yüzünde şaşkın bir anlatım vardı. Uzun boylu sarışın bir erkek vampir arkasında güzel bir kadınla birlikte duruyordu. İkisi de cüzzamlılar gibi paçavralara bürünmüşlerdi. Benimle konuşan, Les Innocents'in merdivenlerinde şakama gülen güzel vampir kadın oldu:

'Bana yardım etmelisin!' diye fısıldadı.

'Ben mi?' Atımı sakinleştirmeye çalıştım. Onlardan hoşlanmamıştı. 'Sana niçin yardım etmem gereksin ki?' diye sordum.

'Sözleşmeyi dağıtıyor,' dedi.

'Bizi dağıtıyor...' dedi oğlan. Ama bana bakmıyordu. Önündeki taşlara bakıyordu ve düşüncelerinden olup biten şeylerin küçük izlerini yakalayabildim. Odun yığını ateşe verilmişti, Armand izleyicilerini ateşe atlamaya zorluyordu.

Bunu kafamdan çıkarıp atmaya çalıştım. Ama imgeler şimdi hepsinden gelmeye başlamıştı. Koyu renk gözlü güzel vampir resimleri daha keskinleştirirken dosdoğru gözümün içine bakıyordu. Armand diğerlerini ateşe sürüklerken elindeki kocaman, kömürleşmiş bir

odunu savuruyordu, sonra onlar kaçmaya çalışırken hepsinin üzerlerine vurup ateşin içine itiyordu.

'Tanrım, siz on iki kişi değil miydiniz!' dedim. 'Dövüşemediniz mi?'

'Dövüştük ve buradayız,' dedi kadın. 'Altı tanemizi yaktı, geri kalanlarımız kaçtı. Korku içinde gün boyunca garip yerlerde dinlendik. Daha önce böyle bir şeyi hiç yapmamıştık. Kutsal mezarımızdan uzakta hiç uyumamıştık. Başımıza ne geleceğini bilmiyorduk. Sonra uyandığımızda o da oraya gelmişti. İçimizden iki kişiyi daha yok etmeyi başardı. Geriye yalnızca dördümüz kaldık. Derinlerdeki mezarları bile açtı ve orada açlık çekenleri yaktı. Buluşma yerimize giden tünelleri tıkamak için üzerlerindeki toprağı yıktı.'

Oğlan yavaşça başını kaldırdı.

'Bunu bize sen yaptın,' diye fısıldadı. 'Hepimizin başını derde soktun.'

Kadın bir adım öne doğru çıktı.

'Bize yardım etmelisin,' dedi. 'Bizimle yeni bir sözleşme yap. Senin varolduğun gibi varolmamız için bize yardım et.' Sabırsız gözlerle oğlana baktı.

'Peki yaşlı kadına ne oldu?' diye sordum.

'Bunları o başlattı,' dedi oğlan acı bir sesle. 'Kendini ateşe attı. Magnus'la buluşmaya gideceğini söyledi. Gülüyordu. Armand o zaman bizi ateşe doğru kovalamaya başladı.'

Başımı eğdim. Demek o da gitmişti. Tüm bildikleri ve gördükleri de onunla birlikte gitmişti ve arkasında bu aptal, kötü çocuğu bırakmıştı. Bu çocuk da onun bildiklerinin yanlış olduğuna inanıyordu.

'Bize yardım etmelisin,' dedi kara gözlü kadın. 'Biliyorsun, sözleşmenin efendisi olarak zayıfları, yaşamını sürdüremeyecek olanları yok etmeye hakkı var.'

'Sözleşmenin kaosa düşmesine izin veremezdi,' dedi başka bir kadın vampir. Oğlanın arkasında duruyordu. 'Karanlık Yollara inanç olmayınca diğerleri yanlışlar yapabilir, ölümlüleri uyarabilirlerdi. Ama eğer yeni bir sözleşme oluşturmamız için bize yardım edersen, kendimizi yeni yollarda geliştiririz...'

'Biz sözleşmenin en güçlüleriyiz,' dedi adam. 'Eğer onu yeterince uzun süre kendimizden uzak tutabilir ve onsuz kendimizi sürdürebilirsek o zaman ilerde bizi rahat bırakabilir.'

'Bizi yok edecek,' dedi oğlan. 'Bizi hiçbir zaman rahat bırakmayacak. Birbirimizden ayrıldığımız anı bekleyecek...'

'Görünmez değil ki,' dedi uzun boylu erkek. 'Üstelik tüm inancı-

nı da yitirdi, bunu unutma.'

'Sen Magnus'un kulesinde yaşıyorsun. Orası güvenli bir yer...' dedi oğlan umutsuz bir sesle.

'Hayır, onu sizinle paylaşamam,' dedim. 'Bu savaşı kendi başınıza kazanmanız gerekiyor.'

'Ama bize yol göstereceksin değil mi?' dedi adam.

'Bana ihtiyacınız yok,' dedim. 'Benim örneğimden şimdiye dek ne öğrendiniz? Dün gece söylenen şeylerden ne öğrendiniz?'

'Senin ona daha sonra söylediklerin bizim için daha eğitici oldu,' dedi kara gözlü kadın. 'Ona yeni bir kötülükten söz ettiğini duyduk. Yakışıklı bir insan kılığında bu dünyada dolaşmaya yazgılanmış bir kötülükten.'

'Tamam, öyleyse o kılığa girin,' dedim. 'Kurbanlarınızın giysilerini, ceplerindeki paralarını alın. O zaman siz de benim gibi ölümlüler arasında dolaşabilirsiniz. Zaman içersinde kendi küçük kalenizi, gizli sığınağınızı edinecek kadar zengin olabilirsiniz. O zaman artık dilenciler ya da hayaletler olmazsınız.'

Yüzlerindeki umutsuzluğu görebiliyordum. Yine de dikkatle dinliyorlardı.

'Ama derimiz, sesimizin tınısı...' dedi kara gözlü kadın.

'Ölümlüleri kandırabilirsiniz. Bu çok kolay. Yalnızca biraz ustalık istiyor.'

'Ama nasıl başlayacağız,' dedi oğlan donuk bir sesle. Bu işe biraz istemeyerek katılmış gibiydi. 'Ne tür ölümlülermiş gibi yapacağız?'

'Bunu kendiniz seçin!' dedim. 'Çevrenize bakın. İsterseniz çingene kılığına girin. Bunun çok zor olmaması gerek. Ya da belki daha iyisi pandomimciler.' Bulvarın ışıklarına doğru baktım.

'Pandomimciler!' dedi kara gözlü kadın, küçük bir heyecan kıvılcımı uyanmıştı yüzünde.

'Evet, aktörler. Sokak oyuncuları. Akrobatlar. Akrobat olun. Onları gördüğünüze eminim. Beyaz yüzlerinizi boya ile örtebilirsiniz. Yüzünüzdeki anlatım ve aşırı hareketleriniz dikkati çekmez. Bundan daha iyi bir kılık seçemezsiniz. Bulvarda bu kentte yaşayan ölümlülerin her türlü davranışını göreceksiniz. Öğrenmeniz gereken her şeyi onlardan öğrenirsiniz.'

Kadın gülümsedi ve ötekilere baktı. Adam derin düşüncelere dalmıştı, öteki kadın dalgındı, oğlan kararsız görünüyordu.

'Elinizdeki güçlerle kolayca hokkabazlar ve sihirbazlar olabilirsiniz,' dedim. 'Bunu yapmak sizin için çok kolay. Binlerce insan sizi görür ve hiçbiri sizin kim olduğunuzu anlayamaz.'

'Bu küçük tiyatroda sahneye çıktığında senin başına gelen bu olmadı ama,' dedi oğlan soğuk soğuk. 'Yüreklerine dehşet saçtın.'

'Çünkü öyle yapmayı seçmiştim,' dedim. Acı titremeleri. 'Bu da benim trajedim. Ama istediğim zaman herkesi kandırabilirim ve bunu siz de yapabilirsiniz.'

Elimi cebime soktum, bir avuç altın para çıkardım. Bunları kara gözlü kadına verdim. Paraları iki eliyle aldı ve sanki ellerini yakıyormuş gibi baktı onlara. Başını kaldırdı, gözlerinde kendi imgemi gördüm. Renaud'un sahnesinde kalabalığı sokaklara kaçıran o korkunç gösterilerimi yapıyordum.

Ama kafasında bir başka düşünce daha vardı. Tiyatronun terkedilmiş olduğunu, kumpanyayı gönderdiğimi biliyordu.

Bir an için bunu irdeledim, acının iki katına çıkmasına ve içimden geçmesine izin verdim. Diğerlerinin bunu hissedip hissetmediklerini merak ediyordum. Önünde sonunda bunun ne anlamı vardı ki?

'Evet, lütfen,' dedi güzel olanı. Uzanıp soğuk beyaz parmaklarıyla elime dokundu. 'Tiyatrodan içeri girmemize izin ver, lütfen.' Dönüp Renaud'un arka kapılarına baktı.

İzin ver içeri girsinler. Bırak mezarımın üzerinde dans etsinler.

Ama içerde eski kostümler olabilirdi. Kumpanyanın kendilerine yepyeni şeyler almaya yetecek bol bol parası vardı. Belki beyaz boyalar bulunabilirdi. Fıçılarda su vardı. Ayrılmanın telaşı içinde arkalarında binlerce hazine bıraktıkları kesindi.

Uyuşmuştum. Tüm bunları düşünmeyi başaramıyordum. Burada olan tüm şeyleri kucaklamak için geriye uzanmak istemiyordum.

'Pekâlâ,' derken sanki küçük bir şey dikkatimi dağıtmış gibi başka bir yana bakıyordum. 'Eğer istiyorsanız tiyatroya girebilirsiniz. İçerde bulduğunuz her şeyi kullanabilirsiniz.'

Kadın daha yaklaştı ve birden dudaklarını elime bastırdı.

'Bunu unutmayacağız,' dedi. 'Benim adım Eleni, bu oğlan Laurent, şu adam Felix ve yanındaki kadın Eugenie. Eğer Armand sana karşı bir şey yapacak olursa bu bize karşı yapılmış bir şey olacak.'

'Umarım kendinizi geliştirirsiniz,' dedim ve gariptir, bunu gerçekten istiyordum. Tüm Karanlık Yollarına ve Karanlık Ayinlerine karşın hepimizin paylaştığı bu karabasanı gerçekten istemiş biri var mıydı acaba aralarında. Şimdi hepimiz iyisiyle kötüsüyle Karanlığın Çocuklarıydık.

'Ama burada yapacaklarınız konusunda kafanızı kullanın,' diye uyardım onları. 'Kurbanlarınızı hiçbir zaman buraya getirmeyin ya da buranın yakınlarında öldürmeyin. Akıllı olun ve saklanma yerinizi

güvenli tutun.'

Ile St.-Louis'deki köprünün üzerinden geçerken saat üç olmuştu. Yeterince zaman yitirmiştim. Şimdi kemanı bulmam gerekiyordu.

Ama Nicki'nin evine yaklaşır yaklaşmaz yanlış bir şeyler olduğunu gördüm. Pencereler boştu. Tüm perdeler indirilmişti yine de ev ışık doluydu. Sanki içerde yüzlerce mum yanıyor gibiydi. Çok garip. Roget henüz daireyi geri almış olamazdı. Nicki'nin başına bir şeyler geldiğini anlamaya yetecek kadar zaman geçmemişti.

Hızla çatıya tırmandım ve duvardan avluya bakan pencereye indim. Buradaki perdeler de indirilmişti.

Tüm şamdanlarda mumlar yanıyordu. Piyanonun ve masanın üzerinde mum artıklarının içine batırılmış mumlar vardı. Oda karmakarışıktı.

Tüm kitaplar raflardan indirilmişti. Kimi kitaplar parçalanmış, sayfaları koparılmıştı. Notalar bile yaprak yaprak koparılıp halının üzerine atılmıştı. Tüm resimler ve başka küçük eşyalar, paralar, anahtarlar masaların üzerine yayılmıştı.

Belki de cinler Nicki'yi alırken her şeyi yıkıp devirmişlerdi. Ama mumları yakan kimdi? Bir anlam çıkaramıyordum.

Dinledim. Dairede kimse yoktu. Ya da öyle görünüyordu. Ama sonra düşünceler değil de incecik sesler duydum. Bir an için gözlerimi kısıp dikkatimi yoğunlaştırdım. Sayfaların çevrildiğini duydum, sonra yere bir şey düşürüldü. Daha fazla sayfa çevrildi. Sert, eski parşömen sayfalar. Sonra yine bir kitap düştü.

Pencereyi elimden geldiğince sessizce açtım. Küçük sesler sürüyordu ama hiçbir insan kokusu, hiçbir düşünce dalgası yoktu.

Yine de burada bir koku vardı. Eski tütün ve mum kokusundan daha güçlü bir koku. Vampirlerin mezar toprağından çıktıklarında üzerlerinde olan koku.

Holde daha da fazla mum vardı. Yatak odasında da mumlar ve aynı dağınıklık vardı. Kitaplar açılıp düzensiz yığınlar olarak sağa sola atılmıştı, yatak örtüleri buruşmuş, resimler üstüste yığılmıştı. Dolaplar boşaltılmış, çekmeceler çekilmişti.

Keman hiçbir yerde değildi. Bunu anlayabilmiştim.

Küçük sesler başka bir odadan geliyordu. Sayfalar hızla çevriliyordu.

Bu her kimse orada olmama aldırmıyordu. Tabii onun kim olduğunu çok iyi biliyordum. Bir an bile durmuyordu.

Holün sonuna dek yürüdüm, kütüphanenin kapısında durdum ve kendimi onu seyrederken buldum. Yaptığı işi kesmemişti.

Evet, bu Armand'dı. Yine de burada göründüğü gibi karşıma çıkmasına hiç hazır değildim.

Mermer Sezar büstünün üzerindeki mum erimiş alttaki yerküre üzerine akmıştı. Halının üzerinde kitap dağları vardı. Yalnızca en dipteki son köşe kalmıştı boşaltılmamış ve Armand da orada duruyordu. Üzerinde hâlâ eski paçavralar vardı, saçları toz içindeydi. Ellerini sayfalar üzerinde dolaştırırken beni görmezden geldi. Gözleri önündeki sözcüklerin üzerindeydi, dudakları aralanmış, yüzünde yaprağı kemiren bir böceği andıran bir anlatım vardı.

Aslında çok korkunç görünüyordu. Kitaplardaki her şeyi emip içine alıyordu.

Sonunda elindeki kitabı bırakıp yeni bir tane aldı ve aynı yolda onu da yutmaya başladı. Parmaklar tümceler üzerinde doğaüstü bir hızla aşağı kayıyordu.

O zaman dairedeki her şeyi bu yolda incelemiş olduğunu anladım. Yatak örtülerini ve perdeleri, kancalarından çıkardığı resimleri, dolap ve çekmecelerin içinde bulunan şeyleri. Ama kitaplardan yoğunlaştırılmış bilgi alıyordu. Sezar'ın Galler Savaşı'ndan modern İngiliz romanlarına kadar her şey yerde yatıyordu.

Ama asıl dehşet verici olan şey tavırları değildi. Arkasında bıraktığı kargaşa korkunçtu. Kullandığı hiçbir şeyi önemsemiyordu.

Ve beni de hiç ama hiç önemsemiyordu.

En son kitabını bitirdi ya da ondan koptu ve alt raftaki gazetelere gitti.

Kendimi odadan gerileyerek çıkıp ondan uzaklaşırken buldum. Uyuşmuş biçimde onun küçük, kirli bedenine bakıyordum. Kestane rengi saçları bütün toza karşın pırıl pırıl parlıyordu, gözleri iki lamba gibi yanıyordu.

Tüm bu mumlar ve dairenin canlı renkleri arasında, yeraltı dünyasından gelme bu kirli cüce çok kaba görünüyordu ama yine de güzelliği yerindeydi. Güzel görünmek için Notre Dame'ın gölgeleri ya da yeraltı mezarındaki meşalenin ateşi gerekmiyordu ona. Bu parlak ışıkta üzerinde daha önce görmediğim bir acımasızlık vardı.

Ezici bir kafa karışıklığı hissettim. Hem tehlikeli hem de çekiciydi. Sonsuza dek onu seyredebilirdim, ama güçlü bir içgüdü, uzaklaş buradan, diyordu. Eğer istiyorsa bu yeri ona bırak. Senin için artık ne anlamı var ki?

Keman. Umutsuzca kemanı düşünmeye çalıştım. Ellerinin önündeki sözcükler üzerinde dolaşmasını, gözlerinin amansız kuvvetini seyretmemeye uğraştım.

Ama beni büyülüyordu sanki.

Sırtımı ona döndüm ve salona gittim. Ellerim titriyordu. Orada olduğunu bilmeye dayanamıyordum. Her yeri aradım ama kahrolası kemanı hiçbir yerde bulamadım. Nicki onu ne yapmış olabilirdi acaba? Düşünemiyordum.

Hemen kuleye geri dön.

Kütüphanenin önünden hızla geçmeye çalışırken sessiz sesi bana durmamı söyledi. Boğazıma yapışan bir el gibiydi. Geri döndüm ve gözlerini bana diktiğini gördüm.

Onları seviyor musun, sessiz çocuklarını seviyor musun? Onlar seni seviyorlar mı? Bana sorduğu şey buydu. Sonsuz bir yankıyla yayılıyordu söyledikleri içimde.

Kanın yüzüme yükseldiğini hissettim. Ona bakarken ısı bir maske gibi yüzüme yayıldı.

Şimdi bütün kitaplar yerdeydi. O yıkıntıların arasında duran bir hayalet, inandığı şeytanın gönderdiği bir ziyaretçiydi. Oysa yüzü öylesine narin, öylesine gençti ki.

Görüyorsun, Karanlık Hile hiçbir zaman sevgi getirmez, o yalnızca sessizlik getirir. Sessiz olduğu zaman sesi daha yumuşak, daha duru geliyordu, en azından yankılanmıyordu. Biz onlara Şeytan'ın yeni vampir ile efendisinin birbirlerinde huzur aramalarını istemediğini söylerdik. Eninde sonunda ikisinin de Şeytan'a hizmet etmesi gerekiyor.

Her sözcük içime işliyordu. Her sözcük gizli, aşağılayıcı bir merak ve incelikle alınıyordu. Ama onun bunu görmesini istemiyordum. Kızgın bir sesle, 'Benden ne istiyorsun?' dedim.

Konuşmak bir şeyleri parçalıyordu. Şimdi ondan daha önceki savaşlarımızda ve tartışmalarımızda olduğundan daha fazla korkuyordum. Benim korkmama neden olanlardan, bilmem gereken şeyleri bilenlerden, benim üzerimde gücü olanlardan nefret ediyordum.

'Bu okumayı bilmemeye benziyor değil mi?' dedi yüksek sesle. 'Ve senin yaratıcın, dışlanmış Magnus, o senin cehaletine aldırmıyordu. Sana en yalın şeyleri bile anlatmadı öyle değil mi?'

Konuşurken yüzünün anlatımında hiçbir şey değişmemişti.

'Bu her zaman böyle olmadı mı zaten? Sana bir şey öğretmeye çalışan oldu mu hiç?'

'Bu söylediklerini benim kafamdan alıyorsun...' dedim. Dehşete düşmüştüm. Küçük bir çocukken gittiğim manastırı gördüm, raflar dolusu kitap vardı ve ben okuyamıyordum. Gabrielle kitaplarının üzerine eğilmişti, sırtı bize dönüktü. 'Kes şunu!' diye fısıldadım.

Çok uzun bir zaman geçmiş gibi göründü. Nerede olduğumu unutur gibi olmuştum. Yine konuşuyordu ama bu kez sessiz olarak.

Seni hiçbir zaman doyurmadılar, şu yeni yarattığın vampirleri demek istiyorum. Sessizlikte yabancılık ve küçümseme giderek daha da artacak.

Kımıldamak istiyordum ama kımıldamıyordum. Konuşmayı sürdürürken yaptığım tek şey ona bakmaktı.

Sen beni özlüyorsun ve ben de seni. Tüm bu evrende yalnızca biz ikimiz birbirimize layığız. Bunu bilmiyor musun?

Tonsuz sözcükler kemanın sonsuza dek uzattığı bir nota gibi uzuyor, yükseliyordu.

'Bu delilik,' diye fısıldadım. Bana söylediği şeyleri düşündüm. Başkalarının anlattıkları korkunç şeyler yüzünden beni suçlamıştı. İzleyicilerini ateşe atmıştı.

'Bu delilik mi?' diye sordu. 'Öyleyse kendi sessizlerinin yanına git. Şimdi bile sana söyleyemedikleri şeyleri birbirlerine söylüyorlar.'

'Yalan söylüyorsun...' dedim.

'Ve zaman onların bağımsızlıklarını güçlendirecek. Ama bunu kendi gözlerinle gör. Bana gelmek istediğinde beni bulman yeterince kolay olacak. Zaten nereye gidebilirim ki? Ne yapabilirim? Beni yeniden bir öksüz yaptın.'

'Ben yapmadım...' dedim.

'Evet, sen yaptın,' dedi. 'Bunu sen yaptın. Her şeyi yıktın.' Yine de sesinde öfke yoktu. 'Ama gelişini bekleyebilirim. Yalnızca benim yanıtını verebileceğim soruları sormanı bekleyebilirim.'

Uzun bir süre ona baktım. Ne kadar uzun sürdüğünü bilmiyorum. Sanki kımıldayamıyor, ondan başka hiçbir şeyi göremiyordum. Üzerime Notre Dame'da hissettiğim huzur duygusu gelmişti. Yaptığı büyü yine etkilemişti. Odanın ışıkları çok parlaktı. Çevresinde ışıktan başka bir şey yoktu, sanki ben ona, o da bana yaklaşıyordu, oysa hiçbirimiz kımıldamıyorduk. Beni kendine doğru çekiyordu.

Geri döndüm, tökezledim, dengemi yitiriyordum. Ama odadan çıkmayı başarmıştım. Holden koşarak geçtim, pencereden dışarı çıkıp çatıya tırmandım.

Peşimden geliyormuşçasına hızla Ile de la Cite'ye doğru at sürdüm. Kenti arkamda bırakıncaya kadar yüreğimin çılgınca atışı dinmedi.

Cehennemin Çanları çalıyor.

Sabahın ilk ışıklarının önünde kule karanlıklar içindeydi. Kendi küçük grubum şimdiden zindandaki mezarlarında uykuya dalmışlardı.

Onlara bakmak için mezarları açmadım. Aslında bunu yapmayı çok istiyordum. Yalnızca Gabrielle'yi görmek, eline dokunmak istiyordum.

Yalnız başıma surlara tırmanıp yaklaşan sabahın alev alev mucizesine baktım. Bunun sonunu bir daha asla görmeyecektim. Cehennemin Çanları çalıyordu, bu benim gizli müziğimdi.

Ama bir başka ses daha geliyordu. Merdivenlerden çıkarken bunun ne olduğunu biliyordum. Bana yetişecek kadar güçlü olması beni şaşırtmıştı. Sonsuz uzaklıkları aşan kısık ve tatlı bir şarkı gibiydi.

Bir kez, yıllar önce köyünden çıkıp kuzeye doğru yürüyen bir köylü çocuğun şarkı söylediğini duymuştum. Birilerinin onu dinlediğini bilmiyordu. Uçsuz bucaksız kırlarda yalnız başına olduğunu sanıyordu. Sesinde ona dünya dışı bir güzellik veren bir güç ve anlık vardı. Eski şarkının sözleri önemli değildi.

Şimdi beni çağıran bu sesti. Bizi ayıran uzaklıkları aşan, tüm sesleri kendi içine toplayan bu yalnız ses.

Yeniden korkmuştum. Yine de merdivenin tepesindeki kapıyı açtım ve taş çatıya çıktım. Sabah rüzgârı ipek gibiydi, son yıldızlar bir düş gibi titreşiyorlardı. Gökyüzü bir kubbeden çok üzerimde sonsuza dek yükselen bir sis yığınıydı, yıldızlar sisin içersinde yukarı doğru çıkarken küçülüyorlardı.

Uzaklardan gelen ses giderek keskinleşiyordu. Yüksek dağlarda söylenen bir şarkı gibi içime işliyordu bu ses.

Bir ışığın karanlığı bölmesi gibi bu şarkı da içime dalıyordu. Bana gel; yalnızca bana gelmen yeter, her şey affedilecek. Hiçbir zaman olmadığım kadar yalnızım.

Sesle birlikte sonsuz bir olanak duygusu doğmaya başlamıştı. Merak, beklenti duyguları yanlarında Notre Dame'ın açık kapıları önünde yalnız başına duran Armand'ın imgesini getiriyorlardı. Zaman ve uzay yanılsamaydı. Ana mihrabın önünde bir ışık yağmuru içinde duruyordu. Paçavralar içinde bulanık bir şekil. Gözden yiterken titreşmeye başlamıştı. Gözlerinde yalnızca sabır vardı. Les Innocents'in altında şimdi hiçbir yeraltı mezarı yoktu. Nicki'nin kitaplığında ışıkların altında bitirdiği kitapları boş kabuklar gibi yere fırlatan paçavralı hayaletin kabalığı yoktu.

Sanırım diz çöktüm ve başımı taşlara dayadım. Ayın bir hayal gibi çözüldüğünü gördüm. Güneş ona dokunmuş olmalıydı çünkü benim de canımı acıtmıştı, gözlerimi kapamam gerekti.

Zevkten kendimden geçtiğimi hissediyordum. Sanki ruhum kan akıtmaksızın Karanlık Hilenin görkemini bilebilirdi. Bana içimi par-

çalayan, ruhumun en narin, en gizli parçasını araştıran sesin yakınlığı yetecekti.

Benden ne istiyorsun demek istedim yine. Bu denli kısa bir süre önce böylesine acımasızca şeyler yapmışken şimdi bu affetme nasıl olabilir? Sözleşmeyle sana bağlı olanlar yok edildi. Dehşet verici şeyler oldu. Düşünmek istemiyorum bunları... Hepsini yine söylemek istedim.

Ama şimdi de daha önce olduğu gibi sözcükleri şekillendiremiyordum. Bu kez eğer denemeye cesaret edersem duyduğum zevkin beni eriteceğini ve beni bıraktığında hissedeceğim acının kana duyduğum susuzluktan çok daha kötü olacağını biliyordum.

Yine de bu duygunun gizemi içersinde kımıldamadan dururken bile benim kendimin olmayan garip imgeler ve düşünceler olduğunu biliyordum çevremde.

Zindana indiğimi gördüm. Sevdiğim, yakınım olan canavarların cansız bedenlerini kaldırdım. Onları kulenin tepesine taşıdım ve orada yükselen güneşin altına bıraktım. Cehennemin Çanları onları uyarmak için boşuna çalıyordu. Güneş onları aldı ve insan saçları olan kömürlere dönüştürdü.

Düşüncem bunlardan geri çekildi. En yürek parçalayıcı düş kırıklığından geri çekildi.

'Hâlâ çocuk,' diye fısıldadım. Ah, bu düş kırıklığının acısı, yok olma olanağı... 'Böyle şeyleri benim yapabileceğimi düşünecek kadar aptal mısın?'

Ses söndü, benden uzaklaştı. Tenimin her gözeneğinde yalnızlığımı hissettim. Sanki tüm örtülerim sonsuza dek üzerimden alınmıştı, sonsuza dek şimdi olduğu gibi çıplak ve sefil kalacaktım.

Uzaklarda ruhun büyük bir dil gibi kendi üzerine kıvrılırken saçtığı gücün yarattığı titremeleri hissettim.

'İhanet!' dedim yüksek sesle. 'Ama, oh, bunun verdiği acıyı yanlış hesapladın. Nasıl olur da beni istediğini söylersin!'

Gitmişti. Tümüyle yok olmuştu. Umutsuzca geri dönmesini, hatta benimle dövüşmesini istedim. Olanak duygusunu, o güzelim alevi istiyordum.

Notre Dame'daki çocuksu, neredeyse tatlı yüzünü gördüm. Eski bir da Vinci azizinin yüzüne benziyordu. Korkunç bir ölüm duygusu geçti üzerimden.

6

Gabrielle uyanır uyanmaz onu Nicki'den uzaklaştırıp sessiz ormana götürdüm ve önceki gece olanların tümünü anlattım. Armand'ın bana önerdiği ve söylediği her şeyi anlattım. Utanarak onunla benim aramdaki sessizlikten söz ettim, artık bunun değişmeyeceğini bildiğimi söyledim.

'En kısa zamanda Paris'ten ayrılacağız,' dedim sonunda. 'Bu yaratık çok tehlikeli. Üstelik tiyatroyu verdiğim vampirler onun öğrettiklerinden başka bir şey bilmiyorlar. Diyorum ki Paris onlara kalsın. Biz yaşlı kraliçenin sözleriyle Şeytanın Yolunu tutalım.'

Ondan kızgınlık bekliyordum. Armand'a kötü duygular yönelteceğini sanıyordum. Ama bütün anlattıklarım boyunca sakin sakin dinledi.

'Lestat çok fazla yanıtlanmamış soru var,' dedi. 'Bu eski sözleşmenin nasıl başladığını bilmek istiyorum. Armand'ın bizimle ilgili olarak bildiği her şeyi bilmek istiyorum.'

'Anne, ben bunlara sırtımı dönmek istiyorum. Nasıl başladığına aldırmıyorum. Belki o kendisi bile bilmiyordur bunu.'

'Anlıyorum Lestat,' dedi sakin bir sesle. 'İnan bana, anlıyorum. Bütün her şeyi bir yana bırakırsak, bu yaratıklar benim için ormandaki ağaçlar ya da gökteki yıldızlar kadar bile önemli değil. Rüzgârın akımlarını ya da düşen yaprakların çizdiği çizgileri incelemeyi yeğlerim...'

'Tam olarak böyle.'

'Ama aceleci olmamalıyız. Şimdi önemli olan şey üçümüzün bir arada kalması. Kente birlikte gideceğiz ve birlikte buradan ayrılmak için yavaş yavaş hazırlık yapacağız. Ve Nicolas'ı kemanıyla uyandırmak için birlikte uğraşacağız.'

Nicki konusunda konuşmak istiyordum. Sessizliğinin arkasında ne yattığını sormak istiyordum, o neler anlayabilmişti? Ama sözcükler boğazıma takıldı. Her zaman olduğu gibi o ilk dakikalarda verdiği yargı geldi aklıma: 'Felaket, oğlum.'

Kolunu bana doladı ve kuleye geri döndük.

'Senin düşüncelerini okumak zorunda değilim,' dedi. 'Yüreğinde ne olduğunu anlamak için. Gel onu Paris'e götürelim. Stradivarius'u bulmaya çalışalım.' Beni öpmek için ayaklarının ucunda yükseldi. 'Tüm bunlar olmadan önce birlikte Şeytanın Yoluna çıkmıştık,' dedi. 'Yakında yeniden orada olacağız.'

Nicolas'ı Paris'e götürmek de başka her yere götürmek kadar ko-

laydı. Bir hayalet gibi atına bindi ve yanımızdan geldi. Yalnızca rüzgârda uçuşan saçı ve pelerini canlı gibi görünüyordu.

Ile de la Cite'de karnımızı doyurduğumuzda onun avlanmasını ya da öldürmesini seyredemedim.

Tüm bunları bir uyurgezer sarsaklığıyla yaptığını görmek umutlarımı kırıyordu. Sonsuza dek böyle sürdürebileceğinden başka hiçbir şeyi kanıtlamıyordu bunlar. Sessiz yoldaşımız canlandırılmış bir cesetten pek farklı değildi.

Yine de arka sokaktan birlikte geçerken beklenmedik bir duygu hissettim. Biz iki değil üç kişiydik şimdi. Bir sözleşme. Ah bir de onu uyandırabilseydim.

Ama önce Roget'yi ziyaret etmek gerekiyordu. Avukatla yalnız başına karşı karşıya gelmeliydim. Bu yüzden avukatın evine birkaç kapı kala onlardan ayrıldım. Kapıyı çalarken tiyatro kariyerimin en zor performansına hazırlıyordum kendimi.

Ama çok çabuk öğreneceğim önemli bir ders bekliyordu beni. Ölümlüler dünyanın güvenli bir yer olduğuna inanmak ve inandırılmak istiyorlardı. Roget beni gördüğü için aşırı mutlu oldu. Sağ ve sağlıklı olduğum için ve onun hizmetlerini istemeyi sürdürdüğüm için öyle rahatlamıştı ki saçma sapan açıklamalarım daha başlamadan o başını sallıyordu.

-Ve ölümlülerin kafa huzurları konusundaki bu dersi hiçbir zaman unutmadım. Bir hayalet evi parçalıyor, her yere çinko tavalar fırlatıyor, yastıklara su döküyor, tüm saatleri olduk olmadık zamanlarda çaldırıyor olsa bile, ölümlüler sunulan her türlü 'doğal açıklamayı' kabul etmeye hazır olacaklardır. Bu açıklama nelerin olup bittiği konusundaki belirgin doğaüstü açıklamaya göre ne kadar saçma bir açıklama olursa olsun bunun hiçbir önemi olmaz.-

Aynı zamanda Gabrielle ve benim yatak odasına açılan hizmetçi kapısında dışarı çıktığımıza da inandığı açığa çıktı. Bu benim daha önce düşünmediğim bir olanaktı. Bükülmüş şamdan konusunda tüm yapmam gereken annemi gördüğüm zaman acıdan kendimi kaybettiğim konusunda bir şeyler mırıldanmak oldu. Bunu çok iyi anlıyordu.

Ayrılmamızın nedenine gelince, Gabrielle herkesten uzaklaştırılmak istediğinde diretmişti. Onu bir manastıra götürmüştüm ve şimdi oradaydı.

'Ah, Mösyö, böylesine iyileşmesi bir mucize,' dedim. 'Onu bir görebilseydiniz. Ama önemli değil. Hemen Nicolas de Lenfent ile birlikte İtalya'ya gideceğiz. Bunun için para, kredi mektupları, büyük

bir yolculuk arabası ve altı at gerekiyor. Bununla ilgilenirsiniz. Her şey cuma sabahına hazır olsun. Ayrıca babama yazıp annemi İtalya'ya götürdüğümü bildirin. Babamla ilgili bir sorun yoktur sanırım.'

'Evet, evet, ona hiçbir şey söylemedim, ama hiç merak etmeyin...'

'Çok iyi düşünmüşsünüz. Size güvenebileceğimi biliyordum. Siz olmasanız ne yapardım? Peki bu yakutları benim için hemen paraya çevirebilir misiniz? Bir de sanırım elimde çok eski İspanyol paraları olacaktı.'

Deli gibi yazı yazıyordu. Kuşkuları gülümsememin sıcaklığında eriyordu. Yapacak bir şeyleri olduğu için öyle mutluydu ki!

'Temple Bulvarındaki mülküm boş kalsın,' dedim. 'Ve tabi her şeyi benim için düzenlemeyi sürdüreceksiniz.' Ve böyle böyle sürdü.

Temple Bulvarındaki mülküm, paçavralar içinde umutsuz bir vampirler çetesinin saklanma yeri. Tabii Armand şimdiden onları bulup eski kostümler gibi yakmadıysa. Bu sorunun yanıtını öğrenmem çok zaman almayacaktı.

Tam insanlara yakışır biçimde kendi kendime ıslık çalarak merdivenlerden indim. Bu zorlu görevi tamamladığım için neşeliydim. Sonra Nicki ve Gabrielle'nin ortalarda görünmediklerini farkettim.

Durdum ve sokakta çevreme bakındım.

Gabrielle'nin sesini duymam ve sokağın köşesinden belirdiğini görmem aynı anda oldu.

'Lestat, o gitti, kayboldu,' dedi.

Ona yanıt veremiyordum. 'Ne demek istiyorsun, kayıp mı oldu!' türünden aptalca bir şeyler söyledim. Ama düşüncelerim kendi kafamın içindeki sözcükleri boğuyordu. Eğer o ana dek Nicki'yi sevdiğimden kuşku duymayı sürdürdüğümü düşündüysem kendime yalan söylemiştim.

'Arkamı döner dönmez kayboldu. Gerçekten bu kadar çabuktu,' dedi. Yarı şaşkın, yarı kızgındı.

'Başka herhangi bir şey duydun mu?'

'Hayır, hiçbir şey. Yalnızca çok hızlı hareket ediyordu.'

'Evet, eğer kendi başına hareket ettiyse, eğer biri onu götürmediyse...'

'Eğer Armand onu götürmüş olsa korkusunu hissederdim,' diye diretti.

'Ama o korku hissediyor muydu? Herhangi bir şey hissediyor muydu ki?' Çok endişelenmiştim. Tüm çevremizi dev bir tekerlek gibi kuşatan karanlığın içinde yitirmiştik onu. Sanırım yumruğumu sıktım. Paniğe kapıldığımı gösteren küçük bir hareket yapmış olmalı-

yım.

'Dinle beni,' dedi. 'Kafasında dönüp dolaşan yalnızca iki şey vardı...'

'Söyle bana!'

'Biri Les Innocents'de onu yakmak için hazırladıkları odun yığını, öteki de küçük bir tiyatro. Sahne ışıkları, bir sahne.'

'Renaud'un yeri,' dedim.

Gabrielle ile birlikte öyle hızlı hareket ediyorduk ki gürültülü bulvara ulaşmamız ve kalabalığın arasından Renaud'un yerine varmamız bir çeyrek saatten fazla almadı. Arkaya, sahne kapısına gittik.

Tüm duvarlar sökülmüş, kilitler kırılmıştı. Ama sessizce hole girip arkadan dolaşarak sahneye giderken Eleni'nin sesini duymadım. Burada hiç kimse yoktu.

Belki de Armand çocuklarını toplamıştı. Bu benim yüzümden olmuştu çünkü onları içeri almamıştım.

Yerlerde sahnenin artıklarından, gece ve gündüz, dağ ve vadi dekorlarından başka bir şey yoktu. Açık soyunma odalarında küçük dolaplarda şurada burada bir ayna arkamızda açık bıraktığımız kapıdan giren ışığı yansıtıyordu.

Gabrielle birden kolumu yakaladı. Sahnenin yanını gösteriyordu. Yüzünden gördüğünün ötekiler olmadığını anladım. Nicki oradaydı.

Sahnenin yan tarafına gittim. İki yanda kadife perdeler açılmıştı ve orkestra yerinde Nicki'nin gölgesini açıkça görebiliyordum. Eski yerinde oturuyordu. Ellerini kavuşturmuştu. Yüzü bana dönüktü ama beni farketmedi. Hep yaptığı gibi boşluğa bakıyordu.

Gabrielle'nin onu vampir yaptıktan sonraki gece söylediği garip sözleri anımsadım. Öldüğü ve artık ölümlü dünyada hiçbir şeye etki edemeyeceği duygusunu üzerinden atamadığını söylemişti bana o zaman.

Nicki de böyle cansız ve yarı saydam görünüyordu. Hayaletli evlerin gölgelerinde dolaşan sessiz, anlamsız yüzlü hayaletlere benziyordu. Tozlu eşyaların içinde yok olmuştu neredeyse. Bu korku belki de başka her korkudan daha kötüydü.

Kemanın orada olup olmadığını görmek için baktım. Belki de yerde ya da sandalyesine dayalıydı. Ama orada olmadığını gördüm sanırım. Yine de bir şans vardı.

'Burada dur ve seyret,' dedim Gabrielle'ye. Ama karanlık tiyatroya bakarken, eski kokuları solurken yüreğim boğazımda atıyordu. Niçin bizi buraya getirdin Nicki? Bu hayaletli yere? Ama ben sana bunu nasıl sorabilirim ki? Kendim de geri gelmiştim değil mi?

Yaşlı primadonnanın soyunma odasında bulduğum ilk mumu yaktım. Açık boya kutuları saçılmıştı her yere. Askılarda bir yığın kullanılmayan kostüm asılıydı. Geçtiğim tüm odalar sahne giysileri, unutulmuş taraklar, fırçalar, vazolarda solmuş çiçeklerle doluydu. Yerlere pudra dökülmüştü.

Yeniden Eleni ve diğerlerini düşündüm ve buralarda Les Innocents'in hafif bir kokusunu aldığımı farkettim. Sonra yere dökülen pudranın üzerinde çıplak ayak izleri gördüm. Evet buraya gelmişlerdi. Mumları da yakmışlardı, çünkü mum kokusu çok tazeydi.

Her ne olursa olsun benim eski soyunma odama girmemişlerdi. Her gösteriden önce bu odayı Nicki ile paylaşırdık. Kilitliydi. Kapıyı kırıp içeri girdiğimde çirkin bir şokla karşılaştım. Oda tam onu bıraktığım gibi kalmıştı.

Temiz ve düzenliydi, ayna bile parlatılmıştı. Oda buradaki son gecemde olduğu gibi benim eşyalarımla doluydu. Duvardaki kancaya eski ceketim asılıydı. Evden kaçarken giydiğim eski ceket ve bir çift buruşuk çizme. Boyalarım düzenle yerleştirilmişti. Yalnızca tiyatroda taktığım peruk tahta askısının üzerine takılmıştı. Gabrielle'den gelen mektuplar küçük bir torbada duruyordu. Oyunumuzun sözünü eden eski İngiliz ve Fransız gazeteleri kenarda yığılıydı. Yarısı dolu bir şişe şarap vardı.

Ve mermer makyaj masasının altındaki karanlıkta, buruşuk siyah bir ceket tarafından yarı yarıya örtülü olarak parlak keman kutusu duruyordu. Bu evden yanımızda getirdiğimiz kutu değildi. Hayır. Bu kutuda onun için aldığım değerli hediye olmalıydı, Stradivarius kemanı.

Eğildim ve kapağı açtım. Gerçekten de çok güzel bir aletti. Narindi, karanlık bir parlaklığı vardı ve tüm bu önemsiz şeyler arasında duruyordu.

Eleni ve diğerlerinin eğer bu odaya girselerdi bunu alıp almayacaklarını merak ettim. Onunla neler yapılabileceğini bilirler miydi acaba?

Bir an için mumu yere koydum ve kemanı dikkatle kutudan çıkardım. Sonra binlerce kez Nicki'nin yaptığını gördüğüm gibi yayın kılını gerdim, aleti ve mumu sahneye geri götürdüm. Eğildim ve sahneye ışık veren uzun mumları yakmaya başladım.

Gabrielle bir şey yapmadan beni izliyordu. Sonra yardım etmek için yanıma geldi. Mumları birbiri ardına yaktı, ardından köşelerdeki şamdanları yaktı.

Nicki kımıldamış gibi göründü ama belki de bu yalnızca profilini

aydınlatan yumuşak ışığın bir oyunuydu. Kadifenin derin büklümleri canlandı. İşlemeli küçük aynalar parladılar ve localar ışıl ışıl yanmaya başladı.

Bu küçük yer, bizim yerimiz güzel bir yerdi. Ölümlü varlıklar olan bizler için dünyaya açılan kapıydı. Ve sonunda cehenneme açılan kapı olmuştu.

İşimi bitirince sahnede durup yaldızlı parmaklıklara, tavandan sarkan yeni avizeye ve sahnenin üstündeki kemere baktım. Komedi ve trajedi maskeleri aynı boyundan çıkan iki yüze benziyorlardı.

Burası boş olduğunda çok daha küçük görünüyordu. Oysa dolu olduğunda Paris'in hiçbir tiyatrosu ondan daha büyük görünemezdi.

Dışardan bulvar trafiğinin boğuk gürültüsü geliyor, arada sırada küçük kıvılcımlar gibi genel uğultunun üstüne çıkan ince insan sesleri duyuluyordu. Ağır bir araba geçmiş olmalıydı çünkü tiyatrodaki her şey hafifçe sarsıldı. Mum ışıkları aynaların önünde titreşti, sağ ve sol tarafta toplanmış dev sahne perdesi sallandı, üzerinde bulutlarla güzel bir bahçeyi gösteren dekor biraz sarsıldı.

Nicki'nin arkasından geçip küçük merdivenlerden aşağı inerken o hiç bana bakmıyordu. Elimde kemanla ona doğru gittim.

Gabrielle sahne arkasına geçmişti yine. Küçük yüzü soğuk ama sabırlıydı. Yanındaki sütuna yaslanmıştı. Uzun saçlı, garip bir adam gibi görünüyordu.

Kemanı Nicki'nin omuzundan aşağı uzatıp kucağına bıraktım. Kımıldadığını hissettim, sanki derin bir soluk almış gibiydi. Başını arkaya, bana doğru yasladı. Yavaş yavaş sol elini kaldırıp kemanın boynunu tuttu ve yayı sağ eline aldı.

Diz çöktüm, ellerimi omuzlarına koydum, onu yanaklarından öptüm. Üzerinde bir insanın sıcaklığı yoktu. Benim Nicolas'ımın mermer bir yontusu gibiydi.

'Çal onu,' diye fısıldadım. 'Onu burada yalnızca bizim için çal.'

Yavaşça yüzünü bana çevirdi. Karanlık Hile anından bu yana ilk kez gözlerimin içine baktı. Küçücük bir ses çıkardı. Bu öylesine gergin bir sesti ki sanki artık konuşamaz olmuş gibiydi. Konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Ama sonra dilini dudaklarında gezdirdi ve zorlukla duyabileceğim denli alçak bir sesle şöyle dedi:

'Şeytanın aleti.'

'Evet,' dedim. 'Eğer buna inanmak zorundaysan inan. Ama çal yeter ki.'

Parmakları teller üzerinde kararsız hareketlerle dolaştı. Kemanın tahtasına parmaklarının ucuyla vurdu. Titreyen ellerle telleri çekti ve

akord etmek için kulakları çok yavaşça kıvırmaya başladı. Sanki tüm dikkatiyle bu işi ilk kez yapmayı öğreniyormuş gibiydi.

Dışarda bulvarda bir yerlerde çocuklar gülüyorlardı. Tahta tekerlekler parke taşların üzerinde takırdıyordu. Akordsuz, cızırtılı kesik notalar gerilimi keskinleştiriyordu.

Bir an için aleti kulağına dayadı. Bana sonsuz bir zaman boyunca hiç kımıldamamış gibi göründü, sonra yavaşça ayağa kalktı. Orkestra yerinden ayrıldım, sıralara gittim ve aydınlatılmış sahnenin parlaklığı önündeki siyah gölgesine bakarak ayakta durdum.

Aralarda defalarca yaptığı gibi yüzünü boş tiyatroya çevirdi ve kemanı çenesine kaldırdı. Gözüme bir şimşek çakışı kadar hızlı görünen bir hareketle yayı tellerin üzerinden geçirdi.

Sessizliğin içinde ilk akorlar yükseldi, sesler derinleşirken uzadı uzadı, sesin kendisinin dibine ulaştı. Sonra notalar yükseldi, zengin ve karanlık bir feryada dönüştüler. Narin kemandan bir simyacının çıkardığı seslere dönüştüler. Sonunda salonu birdenbire öfkeyle akan bir melodi doldurdu.

Sesler bedenimin içersinde dolaşıyor, kemiklerime işliyor gibi geliyordu bana.

Parmaklarının hareketini, yayı çekişini göremiyordum. Gördüğüm tek şey bedeninin sağa sola sallanması, müziğin onu kıvırıp bükmesi, öne arkaya eğmesiydi.

Müzik giderek yükseldi, tizleşti, hızlandı, yine de her nota kusursuzdu. Bu hiç çaba göstermeden yapılan bir şeydi, tüm ölümlü düşlerin ötesinde bir virtüözlüktü. Keman yalnızca şarkı söylemekle kalmıyor konuşuyor, bir şeyler anlatmakta diretiyordu. Keman bir öykü anlatıyordu.

Müzik bir haykırıştı. Kendini büyüleyici dans ritmlerine dolayan bir dehşet öyküsüydü bu. Nicki'yi sağa sola savuruyordu. Sahne ışıklarının önünde saçları parlak bir yığın gibi görünüyordu. Kanlı terler döküyordu. Kanın kokusunu alabiliyordum.

Ama ben de ikiye katlanıyordum, gerileyip ondan uzaklaşıyordum. Ondan saklanmak ister gibi sıranın üzerine çöküyordum. Daha önce bu salonda dehşete kapılan ölümlülerin benden saklanmaya çalışmaları gibi.

Ve anlıyordum, kemanın Nicki'nin başına gelen her şeyi anlatıyor olduğunu çok iyi anlıyordum. Bu patlayan bir karanlıktı, erimiş karanlıktı. Güzelliği sönmeye yüz tutmuş kömürlerin güzelliği gibiydi. Yalnızca aslında ne denli karanlık olduğunu göstermeye yetecek kadar aydınlık vardı.

Bu saldırı karşısında Gabrielle de bedenini kımıldamadan yerinde tutmakta zorlanıyordu. Yüzü kasılmıştı, elleri başına gitmişti. Aslan yelesi saçları dağılmış, gözleri kapalıydı.

Ama şarkının tertemiz notaları arasından başka bir ses daha geliyordu. Onlar buradaydılar. Tiyatrodan içeri girmişlerdi ve kenardan bize doğru geliyorlardı.

Müzik inanılmaz doruklara erişmişti, ses bir an için kısıldı sonra yeniden yükseldi. Duygu ve arı mantık karışımı onu dayanılabilir sınırların ötesine götürmüştü yine de sürüyor, sürüyordu.

Diğerleri yavaş yavaş sahne perdelerinin arkasında belirdiler. İlkin Eleni'nin biçimli bedeni, sonra Laurent ve son olarak Felix ve Eugenie. Akrobatlar, sokak oyuncuları olmuşlardı. Bunlara uygun giysiler vardı üzerlerinde. Erkekler palyaço kılıklarının altına beyaz pantolonlar giymişlerdi, kadınların çiçekli, kabarık etekleri ve ayaklarında dans pabuçları vardı. Boyalı beyaz yüzlerinde rujları parlıyordu, parlak vampir gözlerinin çevresini sürmeyle boyamışlardı.

Bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi Nicki'ye doğru kaydılar. Sahne ışıklarının aydınlığına geldiklerinde güzellikleri daha da çok ortaya çıktı. Saçları parıldıyordu, hareketleri yumuşak ve kedi gibiydi. Yüzlerinde uyanık bir anlatım vardı.

Nicki yüzünü yavaşça onlara çevirirken kıvranıyordu. Şarkı çılgınca bir yalvarışa dönüşmüştü, melodisini sürdürürken sendeliyor, kendini topluyor ve yükselip gürlemeye başlıyordu.

Eleni dehşete kapılmış ya da büyülenmiş gibi kocaman açık gözleriyle ona bakıyordu. Sonra kolları yavaş ve dramatik bir hareketle başının üzerine yükseldi, boynu daha da narin ve güzel görünüyordu. Öteki kadın bir dansın ilk adımını atmak üzere dizini kaldırıp yerinde döndü, ayak başparmağı yere bakıyordu. Ama Nicki'nin müziğinin ritmini birden yakalayan uzun boylu adam oldu. Başını yana eğerek yukardan sarkan dört rafya tarafından oynatılan dev bir kukla gibi kollarını ve bacaklarını oynatmaya başladı.

Ötekiler bunu gördüler. Bulvarda kuklaları görmüşlerdi. Birden hepsi mekânik bir dansa giriştiler. Hızlı hareketleri titremeler gibiydi, yüzleri tahta yüzler gibi bütünüyle anlamsızdı.

İçimden büyük bir sevinç dalgası geçti. Sanki müziğin üzerime saldığı sıcaklık birden soluk alabilmemi sağlamıştı. Onların hoplayıp zıplamalarını, kollarını bacaklarını yukarı fırlatarak görünmez iplerin ucundaymış gibi kıvrılıp bükülmelerini izlerken büyük bir haz duyuyordum.

Müziğin yüreğini bulup çıkarmışlardı. Korkunç yakarıları ve şarkı

söylemekte diretmesi arasındaki dengeyi yakalamışlardı ve kuklaların iplerini yöneten Nicki'ydi.

Ama bu değişiyordu. Şimdi onlar Nicki için dans ederken Nicki de onlar için çalmaya başlamıştı.

Sahneye doğru bir adım attı, sahne ışıklarının üzerinden atlayıp onların ortasına indi. Işık kemanında, parlayan yüzünde kaydı.

Hiç tükenmeyen melodiye yeni bir alaycılık bulaşmıştı. Şarkıyı kesen ve onu daha da acılı ve aynı zamanda da daha da tatlı kılan küçük duraklamalar girmişti şimdi müziğe.

Hoplayıp zıplayan, eklemlerini tahtadanmış gibi oynatan kuklalar şimdi Nicki'nin çevresini sarmışlardı. Parmaklar şaklatılıyor, başlar iki yana sallanıyordu. Sonunda Nicki'nin melodisi yürek parçalayıcı bir üzüntü içersinde eridiğinde sert hareketlerini bıraktılar ve yavaş, akıcı, içe işleyen bir dansa başladılar.

Sanki tek bir kafa denetliyordu onları, sanki Nicki'nin müziğiyle olduğu denli düşüncelerine göre dans ediyorlardı. Nicki de çalarken onlarla birlikte dans etmeye başladı. Vuruşlar giderek hızlanıyordu, Lenten'de yakılan ateşlerin çevresinde dans eden bir kır kemancısı olmuştu şimdi. Çevresindekiler kırda dans eden çiftlere dönüşmüşlerdi. Kadınların etekleri uçuşuyor, erkekler kadınları havaya kaldırırken dizlerini büküyorlardı. Yumuşacık bir sevgi tablosu yaratıyorlardı.

Donmuş, önümdeki manzarayı seyrediyordum. Doğadışı dansçılar, canavar kemancı. Kollar ve bacaklar hiçbir insanın yapamayacağı bir yavaşlıkta, inanılmaz bir incelikle hareket ediyordu. Müzik hepimizi yutan bir ateş gibiydi.

Şimdi müzik bir acı ve dehşet çığlığı olmuştu. Ruhun tüm şeylere karşı başkaldırısını anlatıyordu. Yine dansçılar sesleri görülür kıldılar. Yüzler yukarda, kemerin üzerindeki trajedi maskeleri gibi acı içinde buruştu, eğer sırtımı onlara dönmezsem ağlayacağımı biliyordum.

Daha fazla duymak ya da görmek istemiyordum. Nicki sanki elindeki keman artık denetleyemediği bir hayvanmış gibi öne arkaya sallanıyordu. Tellerin üzerinden yayını kısa ve sert vuruşlarla kaydırıyordu.

Dansçılar önüne arkasına geçiyor, onu kucaklıyordu. Birden ellerini havaya kaldırdığında onu yakaladılar. Kemanı başının üzerine kaldırmıştı.

Yüksek, kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. Göğsü bu kahkahayla titriyor, kolları ve bacakları bükülüyordu. Sonra başını eğdi ve göz-

lerini üzerime dikti. Olanca gücüyle çığlık attı.

'KARŞINIZDA VAMPİRLER TİYATROSU! VAMPİRLER TİYATROSU! BULVARIN EN BÜYÜK GÖSTERİSİ!'

Diğerleri şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. Ama yine hepsi tek bir şey düşünüp, ellerini çırpıp haykırmaya başladılar. Havaya sıçradılar, neşe çığlıkları atıyorlardı. Kollarını boynuna dolayıp onu öptüler. Çevresinde bir halka oluşturup dans ediyor, kollarına alıp birbirlerine uzatıyorlardı Nicki'yi. Nicki onları kendisine çekip öpücüklerine karşılık verdiği zaman kahkahaları daha da yükseldi. Uzun pembe dilleriyle yüzündeki teri yalıyorlardı.

'Vampirler Tiyatrosu!' Nicki'den ayrıldılar olmayan izleyicileri, dünyayı selamladılar. Sahne ışıklarını selamlıyorlardı. Hoplayıp zıplayarak ve çığlıklar atarak tavana sıçrayıp gürültüler çıkararak sahnenin tahtalarının üzerine düştüler.

Müziğin son titreşimleri havadan silinmişti, bunun yerini bir çığlıklar, tepinmeler ve kahkahalar gürültüsü almıştı. Çanların çalması denli yüksekti bu gürültü.

Sırtımı onlara döndüğümü anımsamıyorum. Sahnenin merdivenlerine tırmandığımı ve onları geçtiğimi anımsamıyorum. Ama bunu yapmış olmalıyım.

Çünkü birden kendimi küçük soyunma odamda uzun ve dar masanın başında oturur bulmuştum. Sırtım köşeye dönüktü, dizimi bükmüş, başımı aynanın soğuk camına dayamıştım. Gabrielle de oradaydı.

Hırıltılı soluklar alıyordum, soluğumun sesi beni rahatsız ediyordu. Çevremde gördüğüm şeyler, sahnede taktığım peruk, dekor, bunlar içimde duygu fırtınaları uyandırıyordu. Ama soluk alamıyordum. Düşünemiyordum.

Sonra kapıda Nicki belirdi. Gabrielle'yi kenara itti, gücü hepimizi şaşırtmıştı. Nicki parmağını bana uzattı.

'Pekâlâ, beğenmedin mi yaptıklarımızı patron?' diye sordu. Bana doğru ilerlerken kesiksiz bir sesle konuşuyordu, sözcükler tek bir büyük sözcüğe dönüşmüştü. 'Gösterimizin görkemine, mükemmelliğine hayran kalmadın mı? Elinde böylesine çok olan paralarınla Vampirler Tiyatrosunu başlatmayacak mısın? Tiyatronun bu en son ve muhteşem amacını yerine getirmesini sağlamayacak mısın? Nasıldı bakayım, "yeni kötülük, gülü yüreğinden çürütme, her şeyin tam ortasında ölüm"...'

Bir dilsizden bir manyağa dönüşmüştü. Konuşmayı kestiği zamanlarda bile dudaklarından anlamsız, çılgınca sesler bir kaynaktan

fışkıran sular gibi dökülüyordu. Yüzü sert ve gergindi, parlayan kan damlaları aşağıya yuvarlanarak beyaz gömleğinin boynunu lekeliyordu.

Arkasından diğerlerinin neredeyse masum gülüşleri duyuluyordu. Yalnızca Eleni gülmüyor, Nicki'nin omuzunun üzerinden bakarak aramızda geçenleri anlamaya çalışıyordu.

Daha da yakınıma geldi, yarı gülerek, yarı yüzünü buruşturarak parmağını göğsüme bastırdı.

'Konuş bakalım. Buradaki göz kamaştırıcı olayı görmüyor musun? Görmüyor musun büyük dehayı?' Yumruklarıyla göğsüne vurdu. 'Gösterilerimize gelecekler, sandıklarımızı altınla dolduracaklar ve aralarında kimleri barındırdıklarından, Parisli'lerin gözleri önünde gelişen şeyin ne olduğundan hiçbir zaman kuşkulanmayacaklar. Arka sokaklarda karınlarımızı onlarla doyuracağız ve aydınlık sahnede bizi alkışlayacaklar...'

Arkadaki oğlandan bir kahkaha geldi. Bir tanburinin tıngırtısı, öteki kadının ince sesi duyuldu. Adamın uzun kahkahası bir kurdele gibi yuvarlandı. Çığlıklar arasında koşarak bir çember çiziyordu.

Nicki içeri girdi, arkasındaki ışık görünmez oldu. Eleni'yi göremiyordum.

'Göz kamaştırıcı kötülük!' dedi. Kötü duygularla doluydu, beyaz elleri bir deniz yaratığının pençelerine benziyordu, her an beni parçalamaya hazır gibi görünüyorlardı. 'Karanlık ormanın tanrısına şimdiye dek hiç kimsenin hizmet etmediği gibi hizmet etmek, üstelik bunu uygarlığın tam göbeğinde yapmak. Sen tiyatroyu bunun için kurtardın. Yürekli koruyuculuğun bu tanrısal adağı doğurdu.'

'Bu önemsiz!' dedim. 'Yalnızca güzel ve ustaca bir şey, daha fazlası değil.'

Sesim yüksek değildi ama onu ve diğerlerini susturmuştu. İçimdeki sarsıntı yavaş yavaş daha az acı verici, denetlemesi daha kolay bir duyguya dönüşüyordu.

Bulvardaki seslerden başka bir şey duyulmuyordu yine. Nicki'nin içinde yakıcı bir öfke uyandı, bana bakarken öğrencileri dans ediyordu.

'Sen bir yalancısın, aşağılık bir yalancı,' dedi.

'Bunda göz kamaştırıcı hiçbir şey yok,' diye yanıtladım. 'Yüce hiçbir şey yok. Zavallı ölümlüleri kandırmak, onlarla alay etmek ve sonra da aynı eski, anlamsız yolda geceleri onların yaşamlarını almak için buradan dışarı çıkmak. Kaçınılmaz acımasızlık ve sarsaklıkla birbiri ardına öldürelim ki yaşayabilelim. Her insan bir başkasını öldü-

rebilir! Kemanını sonsuza dek çal. İstediğin gibi dans et. Eğer bu seni uğraştırmaya ve sonsuzluğu geçirmene yardımcı olacaksa onlara paralarının karşılığını ver. Bu yalnızca güzel ve ustaca. Yabanıl Bahçede bir asma. Daha ötesi değil.'

'Utanmaz yalancı!' dedi dişlerinin arasından. 'Sen Tanrı'nın budalasısın, evet busun sen. Her şeyin üzerine yayılan, her şeyi anlamsız kılan karanlık gizleri ele geçirdin ve Magnus'un kulesinden her şeyi yönettiği o aylar boyunca onlarla ne yaptın, iyi bir insan gibi yaşamaya çalışmaktan başka? İyi bir insan!'

Beni öpecek denli yakınımdaydı. Tükürüğündeki kan yüzüme çarpıyordu.

'Sanatların koruyucusu,' diye tısladı. 'Ailene armağanlar verdin, bize armağanlar verdin!' Bir adım geriledi, bana küçümseyerek tepeden bakıyordu.

'Pekâlâ, altınla boyadığın ve kadifelerle donattığın küçük tiyatroyu alacağız,' dedi. 'Ve bu tiyatroda kötülüğe eski sözleşmenin bütün yaptığı hizmetlerden daha göz kamaştırıcı hizmetler vereceğiz.' Döndü ve Eleni'ye baktı. Sonra diğerlerine baktı. 'Kutsal tüm şeylerle alay edeceğiz. Onları her gün daha büyük kabalıklar ve kafirce şeylere sürükleyeceğiz. Şaşırtacağız. Büyüleyeceğiz. Ama hepsinin üstünde kanlarıyla olduğu gibi altınlarıyla da besleneceğiz ve tam ortalarında güçleneceğiz.'

'Evet,' dedi arkasındaki oğlan. 'Yenilmez olacağız.' Yüzünde çılgınca bir anlatım vardı Nicolas'a bakarken. 'Onların kendi dünyalarında adımız ve yerimiz olacak.'

'Ve onların üzerinde gücümüz,' dedi öteki kadın. 'Üstelik de onları inceleyebileceğimiz, tanıyabileceğimiz, seçtiğimiz zamanda onları yok etmek için yöntemlerimizi eksiksizleştirebileceğimiz bir gözlem noktamız olacak.'

'Tiyatroyu istiyorum,' dedi Nicolas bana. 'Senden bunu istiyorum. Onu yeniden açmak için gereken belgeleri ve parayı istiyorum senden. Buradaki yardımcılarım beni dinlemeye hazırlar.'

'İstersen alabilirsin,' diye yanıtladım. 'Eğer senden, bana duyduğun nefretten ve parçalanmış bilincinden kurtulacaksam tiyatro senindir.'

Masadan doğruldum, ona doğru gittim. Sanırım yolumu kesmeyi düşündü ama açıklanamaz bir şey oldu. Kımıldamadığını görünce öfkem yükseldi ve görünmez bir yumruk gibi içimden dışarı taştı. Yumruk ona çarpmış gibi gerilediğini gördüm. Birden sert bir şekilde duvara çarptı.

O anda oradan ayrılabilirdim. Gabrielle'nin beni izlemeyi beklediğini biliyordum. Ama ayrılmadım. Durdum ve arkama dönüp Nicki'ye baktım. Sanki kımıldayamıyor gibi hâlâ duvara dayalı duruyordu. Beni gözlüyordu. Nefreti eski sevgi denli saf, katışıksızdı.

Ama anlamak istiyordum. Gerçekten de ne olduğunu bilmek istiyordum. Sessizce ona yaklaştım, bu kez gözdağı veren bendim. Ellerim pençeler gibiydi, korkusunu hissedebiliyordum. Eleni dışında hepsi korku dolmuştu.

Onun çok yakınına geldiğimde durdum, dimdik bana bakıyordu. Sanki ona sorduğum şeyin ne olduğunu çok iyi biliyor gibiydi.

'Hepsi bir yanlış anlama sevgilim,' dedi. Dili yakıcıydı. Kan terleri boşanıyordu yeniden. Gözleri ıslakmış gibi parlıyordu. 'Bu ötekileri yaralamak içindi anlamıyor musun? Keman çalmam onları kızdırmak, onların beni yönetemeyecekleri bir ada bulmak içindi. Benim yıkılışımı görecek ve bu konuda hiçbir şey yapamayacaklardı.'

Yanıt vermedim. Sürdürmesini istiyordum.

'Paris'e gitmeye karar verdiğimizde, Paris'te açlık çekeceğimizi, her gün daha aşağılara düşeceğimizi düşünüyordum. Benim istediğim şey buydu. Onların değil benim istediğim şey. Ben, onların gözde oğlu, onlardan kopacaktım. Birlikte batacaktık! Oh, batmamız gerekiyordu.'

'Oh, Nicki...' diye fısıldadım.

'Ama batmadın, Lestat,' dedi. Kaşları kalkmıştı. 'Açlık, soğuk, bunların hiçbiri seni durdurmadı. Sen bir utkuydun!' Sesi öfkeden kalınlaşmıştı. 'Bir çukurda sarhoş olup ölmedin. Her şeyi tepetakla çevirdin! Lanetli olmamız gerekirken sen bundan güç kazandın, tutkuların, coşkularının sonu yoktu. Işık, her zaman ışık. Ve senden gelen ışıkla denk bir karanlık vardı bende! İçindeki her coşkunluk beni yaralıyor, içimde o denli karanlık ve umutsuzluk yaratıyordu! Sonra büyü, büyüyü ele geçirdin, şakaların şakası eline geçti ve beni ondan korudun! Onu eline geçirince ne yaptın peki? Şeytanca güçlerini iyi bir insanın davranışlarına öykünmek için kullandın!'

Arkamı döndüm. Gölgelere kaçışmış olduklarını gördüm, en uzakta Gabrielle duruyordu. Elini kaldırınca üzerine ışık düştüğünü gördüm. Beni çağırıyordu.

Nicki uzandı ve omuzuma dokundu. Dokunuşundan bile nefretini hissedebiliyordum. Nefretle dokunulmak iğrenç bir şeydi.

'Beyinsiz bir güneş ışığı gibi eski sözleşmenin yasalarını karmakarışık ettin!' diye fısıldadı. 'Amacın neydi? Işıkla dolu katil bir canavar ne anlama geliyor?'

Döndüm, ona bir tokat atıp soyunma odasına yuvarladım. Sağ eli aynayı kırdı, başı uzaktaki duvara çarptı.

Bir an için eski elbiseler yığınının arasında kırılmış bir şey gibi yattı, sonra gözlerinde yeniden kararlılık belirdi. Yüzü yavaş bir gülümsemeyle yumuşadı. Yavaşça doğruldu ve karşısındakini küçümseyen bir ölümlünün yapacağı gibi ceketini silkeledi ve saçlarını düzeltti.

Bizi yakalayanlar beni tozların arasına attığında Les Innocents'de ben de aynı hareketleri yapmıştım.

Sonra aynı saygın havayla yanıma geldi, şimdiye dek gördüğüm en çirkin gülümseme vardı yüzünde.

'Seni aşağılıyorum,' dedi. 'Ama seninle işim bitti. Senden gücü aldım ve bunu nasıl kullanacağımı biliyorum. Sen bunu bilmiyorsun. Sonunda utkuyu nereden kazanacağımı kendimin seçeceğim dünyadayım. Karanlıkta artık eşitiz. Bana tiyatroyu vereceksin, çünkü bana borçlusun bunu. Üstelik sen insanlara armağanlar vermez miydin? Aç çocuklara altın paralar. Sonra bir daha senin ışığını görmeyeceğim.'

Doğruldu ve ellerini diğerlerine uzattı.

'Gelin güzellerim gelin. Yazacağımız oyunlar, yapacağımız işler var. Benden öğreneceğiniz şeyler var. Ölümlülerin nasıl olduklarını biliyorum. Karanlık ve göz kamaştırıcı sanatımızda büyük buluşlar yapmalıyız. Sözleşmemiz bütün sözleşmelerin kıskanacağı bir şey olmalı. Şimdiye dek hiç yapılmamış şeyler yapacağız.'

Diğerleri bana baktılar, korkmuş ve kararsızdılar. Bu sessiz ve gergin anda derin bir soluk aldığımı duydum. Görüşüm genişlemişti. Yine sahnenin yanlarını, yüksek kemerleri, karanlığa uzanan sahne duvarlarını ve bunun ötesinde tozlu sahnenin ucunda küçük bir parlaklık gördüm. Tiyatronun gölgelere gömüldüğünü gördüm ve tek bir ana sığan sınırsız bir anılar sağnağında burada şimdiye dek olan bitenlerin tümünü anladım. Bir karabasanın bir başkasını doğurduğunu gördüm, bir öykünün sona erdiğini gördüm.

'Vampirler Tiyatrosu' diye fısıldadım. 'Bu küçük sahnede Karanlık Hileyi işlettik.' Ötekilerin hiçbiri yanıt verme yürekliliğini göstermedi. Nicolas yalnızca gülümsedi.

Tiyatroyu terketmek için arkamı dönerken herkesi ona gönderen bir hareketle elimi kaldırdım. Veda etmiştim.

Yürümemi kestiğimde bulvarın ışıklarından çok uzakta değildik. Sözcükler olmaksızın binlerce korkunç şey geldi aklıma. Armand onu yok etmeye gelecekti, yeni bulduğu kız ve erkek kardeşleri onun çılgınlığından bıkıp onu terkedeceklerdi, sabah olduğunda güneşten

gizlenecek bir yer bulamayıp yollarda tökezleyerek dolaşıyor olacaktı. Gökyüzüne baktım. Konuşamıyor ya da soluk alamıyordum.

Gabrielle kolunu bana doladı, ben de ona sarıldım, yüzümü saçlarına gömdüm. Teni serin kadife gibiydi, yüzü, dudakları. Sevgisi insan yürekleri ve insan tenleriyle hiçbir ilgisi olmayan inanılmaz bir arılıkla beni sardı.

Ona sarılıp havaya kaldırdım. Karanlıkta aynı taştan oyulmuş sevgililer gibiydik. Ayrı geçirilmiş bir yaşamla ilgili hiçbir anımız yoktu.

'O seçimini yaptı oğlum,' dedi. 'Ne olduysa oldu artık. Şimdi özgürsün.'

'Anne, bunu nasıl söyleyebilirsin?' diye fısıldadım. 'Bilmiyordu. Hâlâ bilmiyor...'

'Bırak onu artık Lestat,' dedi. 'Yanındakiler ona bakacaklardır.'

'Ama şimdi o şeytanı, Armand'ı bulmam gerekiyor değil mi?' dedim kaygıyla. 'Onları rahat bırakmasını sağlamalıyım.'

Ertesi akşam Paris'e geldiğimde Nicki'nin benden önce Roget'ye gitmiş olduğunu öğrendim.

Bir saat önce gelmiş, deliler gibi kapıları çalmıştı. Gölgelerde bağıra çağıra tiyatronun kâğıtlarını ve ona söz verdiğimi söylediği paraları istemişti. Roget'yi ve ailesini tehdit etmişti. Aynı zamanda Roget'den Renaud'a ve Londra'daki grubuna yazmasını ve eve gelmelerini söylemelerini istemişti. Onları yeni bir tiyatro bekliyordu ve hemen gelmelerini istiyordu. Roget bu isteğini reddedince Londra'daki adreslerini istemiş ve Roget'nin masasını karıştırmaya başlamıştı.

Bunu işittiğimde sessiz bir öfkeye kapıldım. Demek ki hepsini vampir yapmak istiyordu bu şeytan yavrusu, bu pervasız ve çılgın canavar.

Buna izin vermeyecektim.

Roget'ye Londra'ya bir ulak göndermesini ve Nicolas de Lenfent'in aklını yitirdiğini bildirmesini söyledim. Oyuncuların eve gelmemeleri gerekiyordu.

Sonra Temple Bulvarına gittim ve onu prova yaparken buldum. Daha önceki gibi heyecanlı ve deliydi. Yeniden süslü elbiselerini giymiş, babasının gözde oğlu olduğu zamanlardan kalma eski mücevherlerini takmıştı, ama kravatı yamuk bağlanmıştı, çorapları eğri büğrüydü, saçları yirmi yıldır aynada kendini görmemiş bir Bastille tutuklusunun saçları gibi darmadağınıktı.

Eleni ve diğerlerinin önünde ona Paris'te başka hiçbir oyuncunun öldürülmeyeceği ya da sözleşmeye katılmak için kandırılmayacağı,

Renaud ve oyuncularını ne şimdi ne de önümüzdeki yıllarda Vampirler Tiyatrosuna getirilmeyecekleri, tiyatronun para denetimini elinde tutan Roget'ye en küçük bir zarar gelmeyeceği konularında söz vermedikçe benden hiçbir şey alamayacağını söyledim.

Bana güldü ve önceki gibi benimle alay etti. Ama Eleni onu susturdu. Onun kafasındaki planları öğrenince dehşete kapılmıştı. Bana söz veren ve diğerlerinin de söz vermesini sağlayan Eleni oldu. Nicki'yi korkutan, eski yollar üzerine bir yığın şey anlatarak kafasını karıştıran ve gerileten de Eleni oldu.

Sonunda Vampirler Tiyatrosunun ve gelirlerinin denetimini Eleni'ye verdim. Gelirler Roget'den geçerek Eleni'ye gelecek ve onun bu paralarla istediği her şeyi yapmaya izni olacaktı.

O gece Eleni'den ayrılmadan önce Armand konusunda ne bildiğini sordum. Gabrielle bizimle birlikteydi. Yine arka sokakta, sahne kapısının yanındaydık.

'Bizi gözlüyor,' diye yanıtladı Eleni. 'Zaman zaman kendini gösteriyor.' Yüzü kafamı karıştırmıştı. Üzgün görünüyordu. 'Ama ne yapacağını yalnızca Tanrı bilir,' diye ekledi korkuyla. 'Burada neler olduğunu bulduğu zaman yapacaklarını yalnızca Tanrı bilir.'

Bölüm Beş
Vampir Armand

1

İlkbahar yağmuru. Sokaktaki ağaçların her yeni yaprağına, her kaldırım taşına işleyen ışık yağmuru, ışığı boş karanlığın içlerine taşıyan yağmur damlaları.

Krallık Sarayında balo var.

Kral ve kraliçe oradalar, halktan insanlarla dans ediyorlar. Karanlık köşelerde entrika konuşmaları. Kim aldırır ki? Krallıklar yükselir ve düşer. Yalnızca Louvre'daki tabloları yakmayın hepsi bu.

Yeniden bir ölümlüler denizinin ortasındayım; taze yüzler ve kırmızı yanaklar, kadınların başlarında bin yılın bütün saçmalıklarıyla taranmış pudralı saç yığınları, saçlarının arasına üç direkli minicik gemiler ve küçük kuşlar bile yerleştirilmiş. İpek ve kurdele dağları. Tüylü kanatlar gibi saten gömlekleri içinde horozlara benzeyen geniş göğüslü adamlar. Elmaslar gözlerimi acıtıyor.

Sesler zaman zaman tenimden içeri sızıyor. Hiçbir sınır tanımayan kahkahalar, gözleri kör eden mum öbekleri, müziğin dalgaları duvarları sarsıyor.

Rüzgârla açık kapılardan içeri giren yağmur.

İnsan kokuları açlığımı yavaş yavaş uyandırıyor. Beyaz omuzlar, beyaz boyunlar, sonsuz bir ritimle çarpan güçlü yürekler, zenginlikler içinde gizlenmiş bu çıplak çocuklar arasında her türlüsü var, ipekli kordonların, işlemeli kumaşların altında saklanmış yırtıcı ruhlar, yüksek ökçelerin içinde ağrı çeken ayaklar, gözlerinin çevresinde kabuk gibi maskeler.

Bir bedenden çıkan hava bir başkasının içine solunuyor. Müzik, o da bir kulaktan diğerine geçer mi acaba eski bir sözde olduğu gi-

bi? Işık soluyoruz, müzik soluyoruz, içimizden geçip giden anı soluyoruz.

Zaman zaman gözler bulanık bir beklenti havasıyla benim üzerime çevriliyor. Beyaz tenim onları duraklatıyordu, ama onlar kendileri de tenleri solgun olsun diye damarlarındaki kanı akıttıklarından bunda pek bir ilginçlik görmüyorlar. -İsterseniz leğeni sizin için tutabilir, sonra da içindekileri içebilirim.- Ve gözlerim, bu sahte mücevherler denizinde bilinmeyen nadide bir çift taş gibiydi?

Yine de fısıltılar çevremde akıp gidiyor. Ve o kokular, ah, hiçbiri ötekine benzemiyor. Zaman zaman şurada burada benim kim olduğumu hisseden ölümlülerden yüksek sesle söylenmişçesine açıkça duyulan çağrılar geliyordu, isteklerini duyuyordum.

Ölüme eski bir dilde hoşgeldin diyorlardı. Ölüm odadan geçerken onlar ölümün özlemini çekiyorlardı. Ama gerçekten biliyorlar mıydı? Tabi ki bilmiyorlardı. Ben de bilmiyordum! Bu gerçekten korkunç bir şeydi. Ben kim oluyorum bu gizi saklamak, onu paylaşma özlemini çekmek için? Şuradaki ince kadını almak, yuvarlak küçük göğsünün tombul etinden kan emmek isteyen ben kimim?

İnsan müziği hızla akıyordu. Odanın renkleri bir an için alevlendi, sanki hepsi bunun içinde eriyecek gibi oldu. Açlık keskinleşti. Artık bu yalnızca bir düşünce değildi. Damarlarım onunla atıyordu. Birisi ölecekti. Bir an içinde emilip kurutulacaktı. Buna dayanamıyorum, bunu düşünmeye, olacağını bilmeye dayanamıyorum. Boyunu saran parmaklar damardaki kanı hissediyor, etin bunu bana vereceğini hissediyor! Nereye? Bu benim bedenim, bu benim kanım.

Gücünü dışarı gönder, Lestat, uygun bulduğun yüreği söndürmek için bir yılan dili gibi dışarı çıkar onu.

Sıkıştırılacak denli tombullaşmış küçük kollar, iyice tıraş edilmiş sarışın sakallarından geriye yalnızca pırıltılar kalmış erkek yüzleri, parmaklarımın altında çırpınan kaslar, hiç şansınız yoktu.

Birdenbire bu tanrısal kimyanın, çürümeyi reddeden bu tablonun altında kemikleri gördüm!

Bu komik perukların altında kafatasları, sallanan yelpazenin arkasından bakan iki boş delik. Yalnızca çanların çalmasını bekleyen titrek iskeletlerle dolu bir salon. Tıpkı Renaud'un yerinde izleyicileri dehşete düşüren gösterileri yaptığımda karşımda beliren tablo gibi. Bu salondaki her yaratığın bu dehşetle tanışması gerekiyordu.

Buradan çıkmalıydım. Çok korkunç bir hesap yanlışı yapmıştım. Bu ölümdü ve ancak dışarı çıkabilirsem bundan uzaklaşabilirdim! Ama bu korkunç yer bir vampir yuvasıymış gibi her yanım ölümlü

varlıklarla kuşatılmıştı. Fırlayıp kaçacak olsam bütün balo salonu paniğe kapılacaktı. Açık kapıları elimden geldiğince yavaşça ittim.

Uzaktaki duvarın önünde, saten ve dantel yığınlarının arasında gözümün ucuyla bir hayal gibi gördüğüm şey Armand'dı.

Armand.

Eğer bana çağrılar gönderdiyse bunları işitmemiştim. Eğer beni selamladıysa bunu hissetmemiştim. Tek yaptığı şey bana bakmaktı. Kat kat satenler ve mücevherler arasında parlak bir yaratık. Baloda kendini gösteren Sinderella'ya benziyordu. Örümcek ağları yığınının altında gözlerini açan ve sıcak elinin küçücük bir hareketiyle bunları uzaklaştıran Uyuyan Güzel. Bedensel güzelliği soluğumu kesmişti.

Evet, giysileri ve görünüşü bütünüyle bu dünyaya uygundu, yine de bütün bu ipekler ve danteller içinde daha da doğaüstü görünüyordu. Yüzü ışıl ışıldı, koyu renk gözlerinde derin bir bakış vardı ve kısacık bir an için gözleri cehennemin ateşlerini gösteren pencereler gibi parladılar. Sonra sesini duydum. Sesi alçak ve neredeyse alaycıydı, duymak için dikkat etmeye zorluyordu. Pekâlâ, beni arıyordun, dedi, ve işte buradayım, seni bekliyorum. Bunca zamandır seni bekliyordum.

Sanırım başımı başka bir yana çevirmeyi başaramadan olduğum yerde kalakaldığım o anda bile hissettiğim tek şey, bu dünyada dolaşıp durduğum yıllar boyunca hiçbir zaman bizim ne denli dehşet verici yaratıklar olduğumuzun böylesine açıkça ortaya serilmediğiydi.

Kalabalığın ortasında yürek parçalayıcı bir masumlukla duruyor gibi görünüyordu.

Yine de ona baktığımda yeraltı mezarları görüyor, bakır davulların vurduğunu duyuyordum. Hiç gitmediğim tarlalar gördüm, meşalelerle aydınlatılmışlardı. Bulanık ilahiler duydum, yüzüme vuran ateşin sıcaklığını hissettim. Bunlar, bu gördüğüm şeyler ondan gelmiyordu. Ben bunları kendi başıma yaratıyordum.

Yine de ölümlüyken de ölümsüzken de Nicolas hiçbir zaman bu denli çekici olmamıştı. Gabrielle hiçbir zaman beni böylesine büyülememişti.

Sevgili Tanrım, bu sevgi. Bu istek. Geçmişteki tüm aşklarım bunun yalnızca gölgeleri.

Mırıldanan bir düşünce dalgasıyla bana bunun böyle olmayacağını düşünmekle aptallık ettiğimi söylüyordu.

Kim seni ve beni bizim birbirimizi sevdiğimiz gibi sevebilir, diye fısıldadı. Dudakları gerçekten kımıldamış gibi göründü.

Başkaları ona baktılar. Balo salonundaki ölümlülerin gülünç bir yavaşlıkla kımıldadıklarını gördüm. Gözlerin onun üzerinden kayıp geçtiğini gördüm. Başını eğdiğinde ışık üzerine yepyeni bir açıdan düşüyor, çevresinde bir aydınlık oluşuyordu.

Ona doğru gidiyordum. Sağ elini kaldırıp beni selamlıyor gibi göründü bir an, sonra böyle yapmamış gibi göründü. Arkasını döndü, önümde dar beli, dik omuzları, ipek pantolonun altında yüksek ve gergin kalçalarıyla genç bir oğlan figürü gördüm. Oğlan kapıyı açarken bana döndü ve yeniden işaret etti.

Çılgın bir düşünce gelmişti aklıma.

Onun arkasından gidiyordum ve öteki şeyler hiç olmamış gibi geldi bana. Les Innocents'in altında hiçbir yeraltı mezarı yoktu, o hiçbir zaman eski korkunç düşman olmamıştı. Her nasılsa güvenlikteydik.

İsteklerimizin toplamıydık, bu bizi kurtarıyordu. Önümde ölümsüzlüğümün sonsuz, tadına bakılmamış dehşeti uzanmıyordu. Tanıdık ışıkların bize yol gösterdiği dingin denizlerde yol alıyorduk ve birbirimizin kollarında olmamızın zamanı gelmişti.

İkimize özel, soğuk ve karanlık bir uzay çevreliyordu bizi. Balonun sesleri uzaklaşmıştı. İçtiği kanla ısınmıştı, yüreğinin güçlü vuruşunu duyabiliyordum. Beni kendine yaklaştırdı, yüksek pencerelerin ötesinde geçen arabaların ışıkları parlıyor, Paris'i Paris yapan tüm şeyler kesiksiz, hafif bir sesle güvenlik ve rahattan söz ediyorlardı.

Hiçbir zaman ölmemiştim. Dünya yeniden başlıyordu. Kollarımı uzattım, yüreğini göğsümde hissettim. Nicolas'ıma seslenip onu uyarmaya çalıştım. Hepimizin yazgısının belli olduğunu söylemeye çalışıyordum. Yaşamlarımız adım adım bizden uzaklaşıyordu. Meyva bahçesinde yeşil güneş ışığına bulanmış elma ağaçlarını gördüğümde delirdiğimi hissettim.

'Hayır, hayır çok sevdiğim,' diye fısıldıyordu. 'Yalnızca barış ve tatlılık, sonunda kolların benimkilerin arasında.'

'Bu çok büyük bir şans biliyor musun!' diye fısıldadım birden. 'Ben isteksiz bir kötülüğüm. Yitik bir çocuk gibi ağlıyorum. Eve gitmek istiyorum.'

Evet, evet, dudaklarında kan tadı vardı, ama bu insan kanı değildi. Bu Magnus'un bana verdiği iksir gibiydi. Geri çekildiğimi hissettim. Bu kez kaçabilirdim. Bir şansım daha vardı. Tekerlek dönüşünü tamamlamıştı.

İçmeyeceğim için ağlıyordum; içmeyecektim. Sonra boynuma sert bir şekilde batan, ruhuma saplanan sert iki diş hissettim.

Kımıldayamıyordum. O gece geldiği gibi geliyordu kendinden geçme. Kollarımda ölümlüleri tuttuğum zamanlardan binlerce kez daha güçlüydü. Ne yaptığını biliyordum! Benden kanını doyuruyordu. Beni kurutuyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, düşmemem için beni tuttuğunu hissediyordum. Kan içimden durduramadığım bir güçle dışarı akıyordu.

'Şeytan!' diye bağırmaya çalıştım. Sözcük dudaklarımdan dışarı çıkana dek zorlandım, zorlandım, birden eklemlerim felç oldu. 'Şeytan!' diye gürledim yeniden. Kendinden geçtiği sırada onu yakaladım ve yere fırlattım.

Bir anda ellerim onu yakalamıştı. Kapıları parçalayarak onu dışarıya, geceye sürükledim.

Topukları taşlara sürtünüyordu, yüzü bir öfke maskesi olmuştu. Sağ kolunu yakalayıp onu sağa sola savurdum. Başı arkaya bükülmüştü, nerede olduğunu göremiyor, hiçbir şeyi yakalayamıyordu. Sağ elimle ona vurdum, vurdum. Kulaklarından, gözlerinden, burnundan kan fışkırmaya başladı.

Sarayın ışıklarından çekip ağaçların arasına sürükledim. Benimle boğuşurken tüm gücünü toplayıp kendini kurtarmaya çalıştı. Beni öldüreceğini çünkü şimdi benim gücüme sahip olduğunu söylüyordu. Benden gücümü içmiş ve bunu kendi gücüne katmıştı. Onu yenmenin olanaksız olduğunu bildiriyordu.

Çıldırmıştım, boynunu yakaladım, başını yere bastırdım. Açık ağzından kan fışkırana dek sıktım boğazını.

Elinden gelse bağıracaktı. Dizlerimi göğsüne basmıştım. Boynu parmaklarımın altında ezildi, kanlar fışkırdı, başını sağa sola çeviriyordu, gözleri giderek daha kocaman açılıyor ama hiçbir şey görmüyordu. Sonra ellerimin altında gevşediğini hissettim ve bıraktım.

Yeniden vurmaya başladım. Sonra kılıcımı çektim ve kafasını kestim.

Eğer elinden geliyorsa böyle yaşasın şimdi. İstiyorsa ölümsüz olsun bakalım bu haliyle. Tekrar kılıcı havaya kaldırdım, ona baktığımda yağmur yüzüne dökülüyordu. Yarı canlı gibi bana bakıyordu. Yalvarmak, kımıldamak gelmiyordu elinden.

Bekledim. Yalvarmasını istiyordum. Yalanlar ve kandırmalarla dolu güçlü sesiyle bana seslenmesini istiyordum. Göz kamaştırıcı tek bir an için canlı ve özgür olduğuma inanmamı sağlayan o sesi duymak istiyordum. Kahrolası affedilmez yalan. Yeryüzünde dolaştığım sürece unutmayacaktım bu yalanı. Öfkemin beni onun mezarının eşiğinden ileri götürmesini istiyordum.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Bu sessiz ve sefil anında güzelliği yavaş yavaş geri döndü.

Yolun kenarında, geçen trafiğin, atların nallarının ve tahta tekerleklerin çıkardığı seslerin birkaç adım ötesinde yatıyordu kırılmış bir bebek gibi.

Bu kırılmış çocukta yüzyılların kötülüğü ve yüzyılların bilgeliği vardı. Ondan yükselen şey alçakça bir yalvarış değildi, yalnızca ne olduğunun yumuşak, zedelenmiş bir duygusunu yayıyordu çevresine. Benim yalnızca düşlerimde gördüğüm karanlık çağları görmüş gözler, yaşlı mı yaşlı bir cin.

Onu bıraktım. Doğruldum ve kılıcımı yerine yerleştirdim.

Ondan birkaç adım uzaklaştım ve ıslak bir taş sıranın üzerine yığıldım.

Uzaklarda sarayın kırık pencerelerinde insanlar bir şeyler yapıyorlardı.

Ama bu kafası karışmış ölümlülerle benim arama gece giriyordu. Armand'ın kımıldamadan yattığı yere baktım gönülsüzce.

Yüzü bana dönüktü, saçları bir bukle ve kan yumağı olmuştu. Gözleri kapalı, elleri yanında açılmıştı. Zamanın terkedilmiş bir çocuğu gibi görünüyordu. Doğaüstü bir kaza. Benim olduğum kadar o da sefil görünüyordu.

Böyle olmak için ne yapmıştı? Bunca zaman önce böylesine genç birinin herhangi bir kararın anlamını anlayabilmesi olanaklı mıydı? Böyle olmak için söz vermenin ne anlama geldiğini bilebilir miydi?

Doğruldum, yavaşça ona doğru yürüdüm. Başında dikildim ve baktım. Kan ipek gömleğine işlemiş ve yüzünü lekelemişti.

İçini çekmiş gibi göründü, soluğunu duydum.

Gözlerini açmadı, ölümlüler belki de yüzünde hiçbir anlam göremezlerdi. Ama ben onun üzüntüsünü hissediyordum. Bu üzüntünün ne denli yoğun olduğunu hissettim ve hissetmemiş olmayı istedim. Bir an için bizi ayıran uçurumu anladım. Benim oldukça yalın biçimde kendimi savunmamın karşısında nasıl yenilmiş olduğunu gördüm.

Anlayamadığı şeyi yok etmeye çalışmıştı umutsuzca.

Oysa ben içgüdüsel olarak ve neredeyse çaba göstermeksizin yenmiştim onu.

Nicolas yüzünden duyduğum tüm acılar geri geldi. Gabrielle'nin sözlerini, Nicolas'ın sövgülerini anımsadım. Onun duyduğu sefillik ve keder yanında benim kızgınlığım hiçbir şeydi.

Belki de eğilip onu yerden kaldırmamın nedeni buydu. Belki de böylesine güzel, böylesine yitik göründüğü için ve eninde sonunda

aynı özden yapıldığımız için yapmıştım bunu.

Onu ölümlülerin bulacakları bu yerden uzaklaştıracak olanın kendi türünden biri olması yeterince doğal değil miydi?

Bana hiç direnç göstermedi. Bir anda ayağa kalkmıştı. Yanımda sarhoş gibi yürüyordu, kolumu omuzuna dolamıştım, Krallık Sarayından uzaklaşıp St. Honore Caddesine doğru gidene dek ona destek verdim.

Yanımızdan geçenlere yan gözle bakıyordum, sonunda ağaçların altında tanıdık bir şekil belirdi. Bundan hiçbir ölümlü kokusu yükselmiyordu. Gabrielle'nin bir süredir orada olduğunu anladım.

İkircimli adımlarla ve sessizce geldi. Kana bulanmış ipeği ve beyaz tendeki kesikleri görünce yüzü bir an gerildi, sonra onu taşımama yardımcı olmak için uzandı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

Karanlık bahçelerin uzaklarında ötekilerin olduklarını hissediyordum. Onları görmeden önce duymuştum, Nicki de oradaydı.

Gabrielle'nin geldiği gibi gelmişlerdi, millerce uzaktan sanki bir burgaca yakalanmış ya da anlayamadığım bulanık bir iletiyle çağrılmış gibi buraya çekilmişlerdi. Biz uzaklaşırken yalnızca durup bizi izlediler.

2

Armand'ı sığır ahırlarına götürdük ve orada atıma bindirdik. Ama her an düşecekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden ben de arkasına bindim. Üçümüz birlikte oradan ayrıldık.

Kırlarda uzanan yol boyunca ne yapacağımı düşünüyordum. Onu kendi inime götürmenin ne anlama geldiğini merak ediyordum. Gabrielle karşı çıkmamıştı. Zaman zaman ona bakıyordu. Armand'dan hiçbir şey duymuyordum, önümde otururken küçücük görünüyordu, bir çocuk gibi hafifti ama bir çocuk değildi.

Kuşkusuz kulenin nerede olduğunu her zaman biliyordu, ama onu dışarda tutan şey parmaklıklar mıydı? Şimdi onu içeri alacaktım. Niçin Gabrielle hiçbir şey söylemiyordu bana? Bu bizim istediğimiz karşılaşmaydı, beklediğimiz şeydi, ama Gabrielle'nin biraz önce Armand'ın bana ne yaptığını bildiğine emindim.

Sonunda attan indiğimizde önümden yürüdü ve kapıya gelmemi bekledi. Kilidin demir anahtarını çıkarmıştım. Kapıyı açmadan önce onu inceledim. Böyle bir canavardan neler beklenebilirdi acaba. Çağlar öncesinden gelme konukseverlik kurallarının gece yaratıkları için bir anlamı var mıydı?

Gözleri kocaman, kahverengi ve yenilmişti. Neredeyse uyukluyor gibi görünüyorlardı. Sessiz ve uzun bir an boyunca bana baktı, sonra sol elini uzattı. Parmakları kapının ortasındaki demir çubuğu kavradı.

Yüksek bir gıcırtıyla kapı taştan kopmaya başladığında umutsuzca onu izliyordum. Ama durdu ve demir çubuğu biraz bükmekle yetindi. Demek istediği şeyi anlamıştık. Bu kuleye ne zaman istese girebilirdi.

Büktüğü demir çubuğu inceledim. Onu yenmiştim. Şimdi yaptığı şeyi ben de yapabilir miydim? Bilmiyordum. Kendi güçlerimi hesaplayamazken onunkileri nasıl hesaplayabilecektim ki?

'Gel,' dedi Gabrielle biraz sabırsızca. Merdivenlerden yolu göstererek zindandaki mezar odasına indi.

Burası her zamanki gibi soğuktu. Taze ilkbahar havası buraya hiçbir zaman değmemişti. Gabrielle eski ocakta büyük bir ateş yaktı, bu sırada ben de mumları yaktım. Armand taş sırada oturmuş bize bakıyordu. Sıcağın onun üzerindeki etkisini gördüm. Bedeni biraz daha büyümüş gibi görünüyordu, sanki sıcağı soluyup içine doldurmuştu.

Çevresine bakarken ışığı emiyor gibiydi. Bakışları duruydu.

Sıcağın ve ışığın vampir üzerindeki etkisini kestirmek olanaksızdı. Yine de eski sözleşme bunların ikisinden de uzak duruyordu.

Başka bir sıranın üzerine oturdum ve gözlerimi geniş, alçak odada gezdirdim.

Tüm bu süre boyunca Gabrielle ayakta durmuştu. Şimdi ona yaklaşıyordu. Bir mendil çıkardı ve Armand'ın yüzüne dokundu.

Armand ateşe, mumlara ve kubbeli tavanda oynaşan gölgelere baktığı gibi ona da gözlerini dikti. Başka her şey gibi bu da ilgisini çekmiş gibi görünüyordu.

Yüzündeki yaraların neredeyse silinmiş olduğunu gördüğümde bir titreme hissettim! Kemikleri yeniden birleşmişti, yüzü tümüyle düzelmişti, yalnızca yitirdiği kandan dolayı biraz sersemlemişti.

İrademe karşın yüreğim hafifçe çarptı. Surlarda sesini duyduğum zaman da böyle olmuştu.

Yalnızca yarım saat önce dişlerini enseme sapladığı sırada yalanını yakaladığımda hissettiğim acıyı düşündüm.

Ondan nefret ediyordum.

Ama ona bakmamak elimden gelmiyordu. Gabrielle saçlarını taradı. Ellerindeki kanları temizledi. Tüm bunlar yapılırken zayıf ve çaresiz görünüyordu. Gabrielle'nin yüzündeki anlatım yardımsever bir meleğin anlatımı olmaktan çok bir merak anlatımıydı. Onun yakınında olmak, ona dokunmak ve onu incelemek istiyordu. Titrek ışıkta birbirlerine baktılar.

Armand biraz öne eğildi, gözleri kararmıştı. Kendini toparlayarak gözlerini kapıya doğru çevirdiğinde artık aptal bir ifadeyle bakmıyordu. İpek yakaşındaki kan olmasaydı neredeyse insana benziyordu. Neredeyse...

'Şimdi ne yapacaksın?' diye sordum. Gabrielle'nin de anlaması için konuşmuştum. 'Paris'te kalacak mısın? Eleni ve diğerlerine izin verecek misin?'

Ondan hiçbir yanıt gelmiyordu. Beni inceliyordu, taş sıraları, lahitleri inceliyordu. Üç lahit vardı.

'Ne yaptıklarını biliyorsun tabii,' dedim. 'Paris'ten ayrılacak mısın yoksa kalıyor musun?'

Bana, ona ve başkalarına yaptığım şeyin ne denli büyük olduğunu anlatmak istiyor gibi göründü bir an, ama sonra vazgeçti. Yüzü bir an için çarpıldı. Yenilmişti, sıcaktı ve insan sefaleti doluydu. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. Acaba böyle görünen bir insan olduğundan bu yana ne kadar zaman geçmişti?

Beni duydu. Ama yanıtlamadı. Ateşin yakınında duran Gabrielle'ye baktı, sonra bana baktı. Sessizce konuştu, Beni sev. Her şeyi yıktın! Ama eğer beni seversen her şey yeni bir biçimde yeniden yapılabilir. Sev beni.

Bununla birlikte bu sessiz yalvarışda öyle bir akıcılık vardı ki bunları söze dökemiyorum.

'Beni sevmen için ne yapabilirim?' diye fısıldadı. 'Ne verebilirim? Tanık olduğum her şeyin bilgisini, güçlerimizin gizlerini, kendi gizemimi?'

Yanıt vermek ona sövmek gibi göründü. Surların üzerinde olduğu gibi ağlamak üzere olduğumu hissediyordum. Bu sessiz iletişimin bütün arılığına karşın gerçekten konuştuğu zaman sesi duygularına güzelim bir yankı veriyordu.

Notre Dame'da olduğu gibi eğer melekler varsa bu sesle konuştukları duygusuna kapıldım.

Ama şimdi yanımda olduğunu ayrımsamam beni bu yersiz, kafa karıştırıcı düşünceden uyandırdı. Kollarını boynuma doluyor ve yü-

zünü yüzüme dayıyordu. Yeniden çağrılarına başlamıştı. Bu kez Krallık Sarayındaki varsıl, sarsıcı baştan çıkarma çağrıları değildi ama. Millerce öteden şarkı söyleyen sesle çağırıyordu beni. Yalnızca ikimizin bilebileceği ve anlayabileceği, ölümlülerin hiç bilmedikleri şeyler olduğunu anlatıyordu. Eğer ona açılır, gücümü ve gizlerimi ona verirsem bana kendininkileri vereceğini söylüyordu. Beni yok etmeye çalışmıştı ve bunu yapamadığı için beni daha da fazla seviyordu.

Bu sarsıcı bir düşünceydi. Yine de tehlikeyi seziyordum. Hissettiğim tek bir şey vardı, Kendini Sakın.

Gabrielle'nin ne gördüğünü ya da ne duyduğunu bilmiyorum. Ne hissettiğini bilmiyorum.

Sezgilerim onun gözlerinden kaçınmamı söylüyordu. Şu anda bu dünyada ona bakmaktan ve onu anlamaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu, yine de bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Yeniden Les Innocents'deki kemikler geldi gözümün önüne, Krallık Sarayında imgelerini gördüğüm cehennem ateşleri. On sekizinci yüzyılın tüm dantelleri ve kadifeleri bir araya gelseler ona bir insan yüzü veremezlerdi.

Bunu ondan gizleyemiyordum ve bunları Gabrielle'ye açıklayamamam bana derin bir acı veriyordu. O anda Gabrielle ile aramızdaki korkunç sessizlik neredeyse dayanılmaz olmuştu.

Onunla konuşabilirdim, evet onunla düşler görebilirdim. İçimde duyduğum bir saygı ve dehşet duygusu ona uzanmama ve onu kucaklamama neden oldu. Kafa karışıklığım ve isteğimle dövüşerek ona sarıldım.

'Evet, Paris'i terket,' diye fısıldadı. 'Ama beni yanına al. Artık burada nasıl varolacağımı bilmiyorum. Bir dehşetler karnavalına tökezledim. Lütfen...'

Kendi sesimin, 'Hayır,' dediğini duydum.

'Senin için hiçbir değerim yok mu?' diye sordu. Gabrielle'ye döndü. Ona bakarken Gabrielle'nin yüzü üzüntülü ve durgundu. Yüreğinden neler geçtiğini bilemiyordum ve tüm üzüntüme karşın Armand'ın şimdi beni dışlayıp Gabrielle ile konuştuğunu ayrımsadım. Gabrielle ne yanıt vermişti?

Ama şimdi ikimizi de zorluyordu. 'Sizin kendi dışınızda saygı duyduğunuz hiçbir şey yok mu?'

'Seni bu gece yok edebilirdim,' dedim. 'Bana bunu yaptırmayan şey duyduğum saygıydı.'

'Hayır.' İnsana benzer bir tavırla başını salladı. 'Bunu hiçbir zaman yapamazdın.'

Gülümsedim. Belki de bu dediği doğruydu. Ama onu bütünüyle başka bir yoldan yok ediyorduk.

'Evet,' dedi. 'Bu doğru. Beni yok ediyorsunuz. Yardım edin bana,' diye fısıldadı. 'Önünüzdeki onca yıldan bana da birkaç kısa yıl verin. İkinize de yalvarıyorum. Tek istediğim bu.'

'Hayır,' dedim yine.

Sıranın üzerinde benim çok yakınımdaydı. Bana bakıyordu. Yüzü öfkeyle kendi içine kapanırken yeniden o dar, karanlık, korkunç görünümü aldı. Gerçek hiçbir maddeden yapılmamış gibiydi. Onu sağlam ve güzel tutan tek şey iradesiydi. İradesinin akışı kesildiğinde balmumu bir bebek gibi eriyordu.

Ama önceden olduğu gibi hemen kendine geldi. 'Yanılsama' geçmişti.

Ayağa kalktı ve gerileyerek ateşin önüne gitti.

Ondan gönderilen iletiler elegelir olmuştu. Gözleri ona ait değil gibi görünüyorlardı. Bu gözler yeryüzüne ait değillerdi. Arkasında alev alev yanan ateş başının çevresine ürkütücü bir hale çiziyordu.

'Sizi lanetliyorum!' diye fısıldadı.

Bir korku dalgası hissettim.

'Sizi lanetliyorum,' dedi yeniden ve yaklaştı. 'Öyleyse ölümlüleri sevin, daha önce yaşadığınız gibi hiçbir şeye aldırmadan yaşayın. Her şeye açlık ve sevgi dolu olarak yaşayın. Ama yalnızca kendi türünüzün sevgisinin sizi kurtarabileceği bir zaman gelecek.' Gabrielle'ye göz attı. 'Böyle çocukların demek istemiyorum!'

Bu öylesine güçlüydü ki üzerimdeki etkisini gizleyemiyordum. Sıradan doğrulduğumu ve ondan uzaklaşıp Gabrielle'ye doğru kaydığımı ayrımsadım.

'Size boş ellerle gelmem,' diye sürdürdü. Sesi bilerek yumuşamıştı. 'Size kendimden hiçbir şey vermeden yalvarmaya gelmem. Bana bakın. Bende gördüklerinizin size gerekmediğini söyleyin bana. Benim gücüm, ilerde sizi bekleyen sınavlardan geçmenizi sağlayacak olan güç.'

Gabrielle'ye diktiği gözleri parlıyordu. Bir an için gözlerini ondan ayırmadı ve Gabrielle'nin vücudunun kasılarak titremeye başladığını gördüm.

'Bırak onu!' dedim.

'Ona ne dediğimi bilmiyorsun,' dedi soğukça. 'Onu yaralamaya çalışmıyorum. Ama ölümlülere duyduğun sevgiyle şimdiden neler yapmışsın?'

Eğer onu durdurmasaydım korkunç bir şey söyleyecekti. Beni ya

da Gabrielle'yi yaralayacak bir şey söyleyecekti. Nicki'ye olanların hepsini biliyordu. Bildiğini biliyordum. Eğer ruhumun derinliklerinde bir yerlerde Nicki'nin yok olmasını isteseydim bunu da bilecekti! Niçin içime girmesine izin vermiştim? Niçin neler yapabileceğini anlamamıştım?

'Oh, ama anlamıyor musunuz, bu her zaman böyle olur,' dedi aynı yumuşaklıkla. 'Her seferinde ölüm ve uyanma ölümlü ruha acı verir, bu yüzden birini vampir yaptığınız zaman, yaşamını aldığınız için sizden nefret edecektir. Kimileri sizi aşağılamaya dek götürür bunu. Bazısı çılgın ve öfkeli biri olarak ortaya çıkar, bir başkası denetleyemediğiniz bir canavar olur. Biri üstünlüğünüzden dolayı sizi kıskanacak, bir başkası ruhunu size kapatacaktır.' Burada yeniden Gabrielle'ye göz attı ve yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. 'Aranızdaki perde her zaman kalacak. Her zaman, sonsuza dek yalnız olacaksınız!'

'Bunu duymak istemiyorum. Bunun bir anlamı yok,' dedim.

Gabrielle'nin yüzü çirkin bir değişime uğramıştı. Şimdi ona nefretle bakıyordu. Buna emindim.

Armand kahkahaya benzer acılı, küçük bir ses çıkardı. Ama bu hiç de bir kahkaha değildi.

'İnsan yüzlü sevgililer,' diye alay etti benimle. 'Yanlışını görmüyor musun? Ötekisi senden her şeyin ötesinde nefret ediyor. Verdiğin karanlık kan buradakini de eskisinden bile soğuk yaptı öyle değil mi? Ama ne denli güçlü olursa olsun onun bile ölümsüz olmaktan korktuğu anlar gelecek ve ona yapılanlar için kimi suçlayacak sanıyorsun?'

'Sen bir aptalsın,' diye fısıldadı Gabrielle.

'Kemancıyı bundan korumaya çalıştın. Ama onu korumaya hiç çalışmadın.'

'Daha fazla konuşma,' diye yanıtladım. 'Beni kendinden nefret ettireceksin. İstediğin şey bu mu?'

'Hayır, gerçeği söylüyorum, sen de böyle olduğunu biliyorsun. İkinizin de hiçbir zaman bilemeyeceği şey birbirinize duyduğunuzu nefretin ve aşağılamanın gerçek derinliği. Ya da acının, ya da sevginin.'

Durakladı. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Tam olarak onun yapmasından korktuğum şeyi yapıyordu ve ben kendimi nasıl savunacağımı bilmiyordum.

'Eğer bu yanındakiyle birlikte beni terkedersen,' diye sürdürdü. 'Aynı şeyi yeniden yapacaksın. Nicolas'a hiçbir zaman sahip olmadın.

Bu yanındaki de senden nasıl kurtulacağını merak ediyor. Ve senin ondan farkın kendi başına kalamaman.'

Yanıt veremiyordum. Gabrielle'nin gözleri küçülmüş, ağzı biraz daha acımasızlaşmıştı.

'Bu yüzden başka ölümlüler arayacağın zaman gelecek,' diye sürdürdü. 'Bir kez daha Karanlık Hilenin sana özlemini çektiğin sevgiyi getireceğini umacaksın. Bu yeni sakatlanmış, ne yapacağını bilmediğin çocuklarla zamana karşı kaleler dikmeye çalışacaksın. Bu kaleler eğer yarım yüzyıl ayakta kalırlarsa hapishanelere dönüşecekler. Seni uyarıyorum. Zamana karşı gerçek kale ancak senin kadar güçlü ve bilge olanlarla yükseltilebilir.'

Zamana karşı kale. Tüm cahilliğime karşın bu sözcüklerin gücünü anlıyordum. İçimdeki korku yayıldı, binlerce başka şeyi içine alacak şekilde her yana uzandı.

Armand bir an için uzaklardaymış gibi göründü. Ateşin aydınlığında anlatılamaz bir güzellikteydi. Saçlarının koyu kestane rengi telleri pürüzsüz alnına dökülüyordu, dudakları melek gibi bir gülümsemeyle aralanmıştı.

'Eski yolları yitirdiysek bile birbirimizin olamaz mıyız?' diye sordu. Şimdi sesi yeniden çağrıların sesi olmuştu. 'Senin acılarını başka kim anlayabilir? O gece küçük tiyatronun sahnesinde durup sevdiğin herkesi korkuturken kafandan geçenleri başka kim bilebilir?'

'Bu konuda konuşma,' diye fısıldadım. Ama yeniden yumuşuyordum, onun gözlerine ve sesine doğru kayıyordum. Surlarda geçirdiğim gece hissettiğim kendimden geçmeye çok yaklaşmıştım. Tüm irademi toplayıp Gabrielle'ye uzandım.

'Baş kaldıran izleyicilerim senin değerli kemancının müziğiyle eğlenirken, iğrenç bulvar gösterileri yaparken aklından geçenleri kim anlayabilir?' diye sordu.

Konuşmadım.

'Vampirler Tiyatrosu!' Dudakları üzgün bir gülümsemeyle gerilmişti. 'Bu kadın burada yatan ironiyi, acımasızlığı kavrayabiliyor mu? Genç bir adam olarak sahnede durduğunda ve izleyicilerin çığlıklar attıklarını duyduğunda neler hissettiğini biliyor mu? Zamanın şimdi olduğu gibi senin düşmanın olmak yerine dostun olduğu günlerin nasıl olduğunu? Sahnenin yanında kollarını açtığın, ölümlü sevgililerin sana koştuğu, küçük ailen sana sarıldığı zaman...'

'Lütfen dur. Durmanı istiyorum.'

'Başka hiç kimse ruhunun büyüklüğünü biliyor mu?'

Cadı hilesi. Bu acaba daha ustaca kullanılmış mıdır hiç? Bu güzel

dilin pürüzsüz akışının altında aslında bize söylediği şey şuydu: Bana gelin, sizin çevresinde yörüngeye gireceğiniz güneş olacağım ve birbirinizden sakladığınız sırlarınız benim ışığımla ortaya çıkacak. Hiç bilmediğiniz güçlerim ve büyülerimle sizi denetleyeceğim, sizi ele geçireceğim ve sizi yok edeceğim!

'Sana daha önce sormuştum,' dedim. 'Ne istiyorsun? Gerçekten istediğin şey ne?'

'Sen!' dedi. 'Sen ve o! Bu yol ağzında bir üçlü olmamızı istiyorum!'

Sana teslim olmamızı istemiyor musun?

Başımı salladım. Gabrielle'nin de aynı kaygıyı duyduğunu görüyordum.

Kızgın değildi; şimdi hiçbir kötü niyeti yoktu. Yine de aynı ayartıcı sesiyle bir kez daha konuştu:

'Sizi lanetliyorum,' dedi. Bana sanki bağırıyormuş gibi geldi.

'Beni altettiğin anda sana kendimi sundum,' dedi. 'Karanlık çocukların sana vurduklarında, sana karşı ayaklandıklarında bunu anımsa. Beni anımsa.'

Sarsılmıştım. Renaud'da Nicolas'la aramızdaki her şeyin acıklı ve berbat bir sona ulaştığı zaman olduğumdan daha fazla sarsılmıştım. Les Innocents'in altındaki yeraltı mezarında bir kez bile korku duymamıştım. Ama bu odaya girdiğimizden beri korku duyuyordum.

İçimde yeni bir öfke köpürmeye başladı. Bu onun denetleyemeyeceği denli korkunçtu.

Başını öne eğip yana çevirdiğini gördüm. Küçüldü, hafifledi, alevlerin önünde dururken kollarını bedenine yapıştırmıştı. Şimdi beni yaralayacak gözdağları bulmaya çalışıyordu. Bunlar dudaklarına ulaşmadan kalsalar da hepsini duymuştum.

Ama bir saniyenin küçücük bir parçası için bir şey görüşümü bozdu. Belki bu bir mumun kıpırtısıydı. Belki de kendi göz kırpmamdı. Her neydiyse o anda Armand gözden yitti. Ya da gözden yitmeye çalıştı. Karanlık büyük bir iz gibi ateşten uzağa sıçradığını gördüm.

'Hayır!' diye çığlık attım. Görmeyi bile başaramadığım bir şeyin üzerine atladım. Yeniden görebiliyordum onu, ellerimdeydi.

Yalnızca çok hızlı hareket etmişti ve ben daha hızlı hareket etmiştim. Yeraltı odasının kapısının önünde yüz yüze duruyorduk. Yeniden, 'Hayır,' dedim. Gitmesine izin vermeyecektim.

'Böyle değil, böyle ayrılamayız. Birbirimizden nefret ederek ayrılamayız.' Birden tüm irademçözüldü ve onu kucakladım, kendini ne şimdi ne de başka zaman kurtaramasın diye sımsıkı sarıldım.

Ne olduğuna, o lanetli anda bana yalan söylerken ne yaptığına,

beni altetmeye çalışmasına aldırmıyordum. Artık bir ölümlü olmadığıma ve hiçbir zaman da olmayacağıma aldırmıyordum.

Yalnızca kalmasını istiyordum. Onunla birlikte olmak istiyordum. Söylediği her şey gerçekti. Yine de hiçbir zaman onun istediği gibi olamazdı. Bizim üzerimizde gücü olamazdı. Gabrielle'yi benden ayıramazdı.

Yine de bizden istediği şeyin ne olduğunu gerçekten anlayıp anlamadığını merak ettim. Söylediği masum sözlere gerçekten inanması olanaklı mıydı?

Konuşmaksızın, onayını almaksızın onu ateşin yanındaki sıraya götürdüm. Yeniden tehlike hissettim, korkunç tehlike. Ama bunun önemi yoktu. Burada bizimle kalması gerekiyordu şimdi.

Gabrielle kendi kendine mırıldanıyordu. İleri geri yürüyordu. Pelerini bir omuzundan sarkmıştı ve bizim orada olduğumuzu neredeyse unutmuş gibi görünüyordu.

Armand onu izliyordu. Gabrielle birdenbire, beklenmedik bir şekilde ona döndü ve yüksek sesle konuştu.

'Lestat'a geldin, "Beni yanına al" dedin. "Sev beni" dedin, üstün bilginden ve sırlarından söz ettin ama ikimize de yalanlardan başka bir şey vermedin.'

'Anlama gücümü gösterdim,' diye yanıtladı yumuşak bir mırıltıyla.

'Hayır o gücünle oyunlar oynadın,' dedi Gabrielle. 'Tablolar çizdin. Üstelik de bunlar biraz çocuksu tablolardı. Hep bunu yaptın. Sarayda Lestat'ı birbirinden güzel yanılsamalarla kandırdın, oysa tek amacın ona saldırmaktı. Burada da dövüşe biraz ara verilince yapmaya çalıştığın tek şey bizi birbirimize düşürmeye çalışmak...'

'Evet, daha önce gösterdiklerimin aldatmaca olduğunu itiraf ediyorum,' diye yanıtladı. 'Ama burada söylediğim şeyler gerçek. Sen şimdiden oğlunu ölümlüleri sevdiği için küçük görüyorsun. Onların yanında olmaya gereksindiği için, kemancıya eğilim duyduğu için aşağılıyorsun onu. Karanlık Armağanın kemancıyı delirteceğini ve sonunda onu yıkıma götüreceğini biliyordun. Karanlığın bütün çocuklarından özgür olmak istiyorsun. Bunu benden gizleyemezsin.'

'Alı, öyle anlayışsızsın ki,' dedi. 'Görüyorsun ama görmüyorsun. Ölümlü olarak kaç yıl yaşadın sen? Onlardan anımsadığın hiçbir şey var mı? Senin gördüklerin benim oğlum için hissettiğim tutkuların tamamı değil. Onu yaratılmış başka hiçbir varlığı sevmediğim gibi sevdim. Yalnızlığım içinde oğlum benim her şeyimdi. Nasıl oluyor da gözlerinin önündeki tabloyu yorumlamayı başaramıyorsun?'

'Yorumlamayı başaramayan sensin,' diye yanıtladı aynı yumuşak sesle. 'Eğer başka herhangi birine gerçek bir özlem duymuş olsaydın oğlun için hissettiklerinin bunun yanında hiçbir şey olduğunu anlardın.'

'Böyle konuşmak boşuna,' dedim.

'Hayır,' dedi Gabrielle en ufak bir kuşku göstermeksizin. 'Oğlum ve ben birbirimize birden fazla yolda yakınız. Elli yıllık yaşamımda kendim gibi güçlü hiç kimse görmedim oğlumdan başka. Bizi ayıran şeyi her zaman onarabiliriz. Ama sen bu şeyleri ateşe atılacak odun gibi kullanırken seni nasıl kendimizden biri yapacağız! Ama daha önemli bir şeyi anlamalısın. Seni istememiz için bize kendinden ne verebilirsin?'

'Size gereken şey benim yol göstericiliğim,' diye yanıtladı. 'Maceranıza daha yeni başladınız ve sizi ayakta tutacak hiçbir inancınız yok. Bir yol gösterme olmaksızın yaşayamazsınız...'

'Milyonlarca insan inanç ya da yol gösterici olmaksızın yaşıyor. Bunlar olmaksızın yaşayamayan sensin,' dedi Gabrielle.

Acı çektiğini görüyordum.

Ama Gabrielle konuşmayı sürdürdü. Dingin sesinde duygu yoktu, neredeyse bir monolog gibiydi:

'Benim başka sorularım var,' dedi. 'Bilmem gereken şeyler var. Yaşamımı kucaklayan bir felsefe olmaksızın yaşayamam, ama bunun tanrılara ya da şeytanlara inançlarla ilgisi yok.' İleri geri yürümeye başladı yine, konuşurken Armand'a bakıyordu zaman zaman.

'Örneğin güzelliğin niçin varolduğunu bilmek istiyorum,' dedi. 'Doğa niçin onu beslemeyi sürdürüyor, bir ağacın yaşamı ve onun güzelliği arasındaki bağlantı nedir, bir denizin ya da şimşeklerle dolu bir fırtınanın varlığını bunların bizde uyandırdıkları duygularla bağlayan şey ne? Eğer Tanrı yoksa, eğer bu şeyler tek bir dizge içersinde birleştirilmiş değillerse o zaman niçin bizim için böyle simgesel güçler taşıyorlar? Lestat buna Yabanıl Bahçe diyor ama benim için bu yeterli değil. Bu manyakça merakın ya da adını ne koyarsanız koyun bu düşüncelerin beni insan kurbanlarımdan uzaklaştırdığını itiraf etmem gerek. Bu beni açıklık alanlara, kırlara, insanların yarattıkları şeylerden uzaklara götürüyor. Belki beni oğlumdan da uzaklaştıracak, çünkü o insanın ve onun yaptıklarının büyüsüne kapılmış.'

Armand'ın yanına gitti, davranışlarında kadın olduğunu düşündürecek hiçbir şey kalmamıştı. Armand'ın yüzüne bakarken gözlerini kıstı.

'Ama benim için Şeytanın Yolunu aydınlatan fener bu,' dedi. 'Sen o yolda hangi fenerle yolculuk yaptın? Şeytana tapınmaktan, ve boş inançlardan başka ne öğrendin sen? Bizimle ilgili olarak ne biliyorsun ve biz nasıl varolduk? Bunu bize anlat, bu bir şeye değer. Ama belki de bu da bir şeye değmez.'

Armand'ın sesi çıkmıyordu. Hayranlığını gizlemeyi başaramıyordu.

Saf bir kafa karışıklığı ile Gabrielle'yi seyrediyordu. Sonra yerinden doğruldu ve kayarak uzaklaştı, Gabrielle'den kaçmaya çalıştığı açıktı. Boş gözlerle önüne bakarken zedelenmiş bir ruhtu şimdi.

Sessizlik her yanı kapladı. Bir an için içimde ona karşı garip bir koruma duygusu uyandı. Gabrielle onu bildim bileli yaptığı gibi kendisini ilgilendiren şeyler konusunda süssüz gerçekleri anlatmıştı. Ve her zamanki gibi karşısındakilere hiç aldırmıyordu. Onu ilgilendiren şeylerden söz etmiş ve Armand'ın içine düştüğü durumu hiç düşünmemişti.

Başka bir düzleme gel, demişti, benim düzlemime. Armand şaşırtılmış, küçümsenmişti. Çaresizliği beni endişelendirecek boyuttaydı. Gabrielle'nin saldırısından kendine gelemiyordu.

Geri döndü ve yine sıralara doğru gitti, sanki oturacak gibiydi. Sonra lahite ve ardından duvara doğru yürüdü. Bu katı yüzeyler onun için itici geliyor gibiydi. İradesi ilkin görünmez bir alanda onlarla karşı karşıya kalıyor ve buradan geriliyordu sanki.

Odadan dışarı fırladı, dar taş merdivenlere koştu, sonra dönüp geri geldi.

Düşüncelerini kendi içersine kilitlemişti ya da daha da kötüsü hiçbir düşünce yoktu.

Kafasında yalnızca önünde gördüğü şeylerin karmakarışık imgeleri vardı. Bakışlarına karşılık verenler yalın maddesel şeylerdi. Demir çivili kapı, mumlar, ateş. Paris sokakları geliyordu gözünün önüne. Sokak satıcıları, tek atlı arabalar, bir orkestranın sesleri, çok yakınlarda okuduğu kitaplardan sözcükler ve anlatımlardan bulanık bir yığın.

Buna dayanamıyordum, ama Gabrielle sert bir şekilde olduğum yerde kalmamı işaret etti.

Yeraltı odasında bir şeyler oluyordu. Havanın kendisine bir şeyler oluyordu.

Bir şeyler değişmişti. Mumlar bile erimişlerdi. Ateş arkasındaki kararmış taşları yalıyor ve çatırdıyordu, fareler aşağıdaki ölü odalarına kaçmışlardı.

Armand kemerli kapı ağzında durdu. Saatler geçmiş gibi geliyordu ama geçmemişti. Gabrielle odanın bir köşesinde ondan uzakta duruyordu. Yüzü dingin ve dikkatliydi, gözleri küçülmüş, pırıl pırıl parlıyordu.

Armand bizimle konuşacaktı, ama bize bir açıklama yapmayacaktı. Söyleyeceği şeylerin bir yönü bile yoktu. Sanki onu kesip içini açmıştık, imgeler kan gibi fışkırıyordu.

Armand kapının ağzında küçük bir oğlandı, elleriyle kendi kollarını yakalamıştı. Ne hissettiğimi biliyordum. Bu başka bir varlıkla korkunç bir yakınlıktı. Öyle bir yakınlaşma ki öldürmenin kendinden geçme anları bile bunun yanında soluk ve denetim altında görünüyordu. Armand açılmıştı ve artık eski sessiz sesini ince, şiirli gösteren imgelerin göz kamaştırıcı akışını içinde tutamıyordu.

Hep hissettiğim tehlike, bende korku uyandıran şey bu muydu? Bunu anladığımda ona boyun eğdim. Öyle göründü ki yaşamımın bütün büyük derslerini tehlikeyle yüz yüze kaldığımda öğrenmiştim. Korku bir kez daha çevremdeki kabuğu kırıyordu, öyle ki başka bir şey yaşam kazanacaktı.

Ölümlü ya da ölümsüz tüm varoluşum boyunca hiçbir zaman buna benzer bir tehlikeyle karşı karşıya kalmamıştım.

Armand'ın Öyküsü
3

Oda gözden silindi. Duvarlar yok olmuştu.

Atlılar geldiler. Ufukta bir bulut toplanıyordu. Sonra korku çığlıkları. Atlılar sürü halinde saldırırlarken kaba köylü elbiseleri giymiş kestane rengi saçlı bir çocuk koşuyor koşuyordu. Çocuk yakalanıp eyerin üzerine atıldığında dövüşüyor, tekmeler atıyordu. Çocuğu yakalayan binici onu dünyanın sonuna götürmüştü. Bu çocuk Armand'dı.

Bunların geçtiği yer Rusya'nın güneyindeki steplerdi, ama Armand buranın Rusya olduğunu bilmiyordu. Onun bildikleri Ana, Baba, Kilise, Tanrı ve Şeytandı. Ama evinin adını, konuştuğu dilin adını bile bilmiyordu. Onu kaçıranların Tatar olduklarını, tanıdığı ve bildiği şeyleri bir daha hiç görmeyeceğini bilmiyordu.

Karanlık, geminin sallantıları, hiç bitmeyen mide bulantısının ar-

dından korkudan ve uyuşturucu umutsuzluktan uyanma, Bizans İmparatorluğunun son günlerindeki Konstantinople'un pırıltılar saçarak göz alabildiğine uzanan inanılmaz yapıları, düşlere yaraşır kalabalıkları ve köle pazarları. Yabancı dillerin ürkütücü gevezeliği, hareketlerin evrensel dilinde verilen gözdağları ve çevresinde her yanını kuşatan, birbirinden ayırd edemediği, kim olduklarını bilmediği, ellerinden kaçamadığı düşmanlar.

Armand geriye, bu ürkütücü ana bakıp düşmanlarının adlarını ve tarihlerini bulup çıkarmadan önce yıllar yıllar geçecekti, bir ölümlünün yaşamına sığmayacak yıllar. Onu hadım edecek olan Bizanslı subaylar, aynısını yapacak olan Müslüman harem ağaları, eğer daha sarışın ve daha güçlü olsaydı onu Kahire'ye götürecek olan Mısırlı Memluk savaşçıları. Tüm bunlar arasında en göz kamaştırıcıları olan yumuşak dilli, kadife yelekli Venedikliler. Kendisinin de Hıristiyan olmasına karşın bu Venedikli Hıristiyanlar onu incelerken birbirlerine kibarca gülüyorlardı. O dilsiz gibi duruyordu. Yanıt veremiyor, yalvaramıyor, umut bile edemiyordu.

Önünde açılan denizleri, Ege'nin ve Adriyatik denizinin dev mavi dalgalarını gördüm. Yeniden deniz tutmuştu, artık yaşamayacağına yemin ediyordu.

Sonra iç denizin parıltılı yüzeyinden yükselen Venedik sarayları, düzinelerce gizli odası olan bir eve götürülüşü. Gökyüzünün ışığını yalnızca parmaklıklı pencerelerden görebiliyordu, diğer oğlanlar onunla Venedik'in yumuşak dilinde konuşuyorlardı. Onu kandırmak için tehdit ediyor ve yalancıktan yüzüne gülüyorlardı. Bu mermer ve meşale ışığı dünyasında tüm korkularına ve boş inançlarına karşın yabancılarla işlemek zorunda bırakıldığı günahlar. Her oda aynı alışıldık hareketleri çevreleyen bir yumuşaklık tablosuna açılıyordu, ardından açıklanamaz ve acımasız istekler doyuruluyordu.

Günlerce, günlerce boyun eğmeyi reddetmişti, açtı, yaralıydı, artık hiç kimseyle konuşmuyordu. Sonunda bir gece yine bu kapılardan birinden içeri itilmişti. Kirliydi, kapatıldığı karanlık odadan sonra gözleri hiçbir şey görmez olmuştu. Onu almak için bekleyen yaratık kırmızı kadifeler giymiş, uzun boylu biriydi. Uzun, neredeyse ışıldayan bir yüzü vardı. Ona soğuk parmaklarıyla kibarca dokunmuştu. Paraların el değiştirdiğini gördüğünde ağlamamıştı Armand, yarı düşte gibiydi. Ama bu çok büyük bir paraydı. Çok fazla para. Satılmıştı. Onu satın alanın yüzü aşırı pürüzsüzdü, bir maske olabilirdi.

En son anda çığlık atmıştı. Boyun eğeceğine, artık dövüşmeyeceğine yemin etmişti. Biri ona nereye götürüldüğünü anlatmayacak

mıydı, artık başkaldırmayacaktı, lütfen, lütfen. Ama merdivenlerden aşağıya, suyun karanlık kokusuna doğru sürüklenirken bile yeni Efendisinin güçlü, narin parmaklarını hissetmişti. Boynunda serin, duyarlı dudakları hissetmişti. Bunlar artık onu asla, asla yaralayamazlardı ve ilk ölümcül, karşı koyulmaz öpücük.

Vampir öpücüğünde sevgi... sevgi ve sevgi. Bu öpücük Armand'ı yıkamış temizlemişti. Bir gondola bindirilmişti, uğursuz, dev bir böcek gibi ilerleyen gondol dar bir kanaldan onu başka bir evin altına götürmüştü.

Hazdan sarhoştu. Saçlarını okşayan ipek gibi beyaz ellerden, ona güzel olduğunu söyleyen sesten sarhoş olmuştu. Sevişirken duygu dolu bir anlatımla parlarken, birden mermer gibi hareketsizleşen ve mücevherlerden yapılmış gibi berrak, göz kamaştırıcı görünen yüzden sarhoş olmuştu. Bu yüz ay ışığında bir havuza benziyordu. Parmağının ucuyla bile dokunsan tüm yaşamı yüzeye çıkıyor ve bir an sonra da sessizce eski durumuna dönüyordu.

Sabah ışığında bu öpücüklerin anısıyla sarhoştu, yalnızdı birbiri ardına kapıları açarken. Bu kapılar kitaplar, haritalar, granit ve mermer heykellerle dolu odalara açılıyordu. Onu bulan diğer çıraklar sabırla ona yapacağı işi öğrettiler. Parlak boyaları öğütürlerken onları seyretmesine izin veriyorlardı. Ona renkleri yumurta sarısıyla karıştırmayı, tuvallerin üzerine yumurta sarısından nasıl cila yapılacağını öğrettiler. İskelenin üstünde dikkatli fırça darbeleriyle dev güneşler ve bulutların ancak en kenarlarını boyarlarken onu da yanlarına alıyor, yalnızca Usta'nın fırçasının dokunabildiği dev yüzleri, elleri ve melek kanatlarını gösteriyorlardı.

Onlarla birlikte uzun masaya oturup daha önce hiç tatmadığı lezzetli yemekler yerken, hiç tükenmeyen şarabı içerken sarhoştu.

Sonunda uykuya dalıyor ve alacakaranlıkta Efendi kocaman yatağın kenarında dururken uyanıyordu. Efendi kırmızı kadifeleri, lamba ışığında parlayan gür beyaz saçları ve kobalt mavisi gözlerinde yalın bir mutlulukla ancak düşlerde görülecek denli güzeldi. Ölümcül öpücük.

'Ah, evet, sizden hiçbir zaman ayrılmayacağım...korkmuyorum.'

'Yakında sevgili çocuk, yakında gerçekten birleşeceğiz.'

Evin her yanında meşaleler yanıyordu. Efendi iskelenin tepesindeydi, elinde fırçası vardı: 'Orada dur, orada ışıkta dur, kımıldama,' ve aynı konumda donmuş gibi saatlerce duruyordu. Sonra şafak sökerken tabloda, bir meleğin yüzünde kendi yüzünü görüyordu. Efendi bitmez tükenmez koridorlardan aşağı inerken gülümsüyordu...

'Hayır Efendim, beni terketme, izin ver seninle kalayım, gitme...'

Yeniden gündüz oluyordu, ceplerindeki paralar gerçek altındı. Ve karanlık yeşil su yolları boyunca uzanan saraylarıyla Venedik'in görkemi. Diğer çıraklar onunla kol kola yürüyorlardı. Tertemiz hava ve Piazza San Marco'nun üzerindeki mavi gök çocukluğunda gördüğü düşlere benziyordu. Sonra alacakaranlıkta yine palazzo, Efendinin gelişi, Efendinin elinde fırça ile daha küçük bir tuvale eğilmesi, çırakların yarı dehşet, yarı hayranlık bakışları altında Efendinin daha daha hızlı çalışması, başını kaldırması, onu görmesi ve fırçayı bir yana bırakması, diğerleri gece yarısına dek çalışırken onu kocaman stüdyodan çıkarması. Yüzü Efendinin elleri arasında, yine yatak odasında yalnızlar, bu sır, kimseye bir şey söyleme, öpücük.

İki yıl? Üç yıl? Bu günlerin görkemini yeniden yaratabilecek, bunu anlatabilecek söz bulunamaz. O limandan savaşa giden filolar, Bizans mihraplarından yükselen ilahiler, kiliselerdeki ve piazzadaki platformlarda oynanan tutku ve mucize tiyatroları, San Marco, San Zanipolo ve Palazzo Ducale'nin duvarlarına yayılan ışıltılı mozayikler. Ve bu sokaklarda yürüyen ressamlar, Giambonu, Ucello, Vivarini, Bellini. Bitmez tükenmez oruç günleri, ilahiler söyleyen alaylar. Ve her zaman sabahın erken saatlerinde, palazzonun geniş, meşalelerle aydınlatılan odasında, diğer çıraklar odalarında uyurken Efendi ile baş başa. Bundan önce Efendinin fırçası tuvalin üzerinde uçarken bir şey yaratmaktan çok resmin üzerindeki örtüyü kaldırıyor gibi görünürdü. Meleklerin kanatlarının oluşturduğu kemerin altında güneş, gök ve deniz uzanıyor.

Ve Efendinin çığlıklar atarak, boya kutularını her yana savurarak, gözlerini kafasından koparıp atmak istercesine kavrayarak doğrulduğu o korkunç ve kaçınılmaz anlar.

'Niçin göremiyorum? Niçin ölümlülerin gördüğünden daha iyi göremiyorum?'

Efendiye sımsıkı sarılma. Öpücüğün getireceği kendinden geçmeyi bekleme. Karanlık sır, konuşulmayan sır. Efendinin şafak sökmeden önce kapıdan dışarı süzülmesi.

'İzin ver seninle geleyim Efendim.'

'Yakında canım, sevgilim, küçüğüm. Yeterince güçlü, yeterince uzun boylu olduğun, artık hiçbir pürüzün kalmadığı zaman. Git şimdi ve seni bekleyen bütün hazları dene, bir kadının sevgisini yaşa, izleyen gecelerde bir erkeğin sevgisini de yaşa. Genelevde öğrendiğin acıları unut ve henüz zaman varken bu şeylerin tadına bak.'

Tam güneşin doğmasından önce Efendi hemen her gece yeniden

geliyordu. Bu gelişinde ona sarılmak için üzerine eğildiği zaman kızarmış ve sıcak olurdu. Bu kucaklama alacakaranlıkta yeniden alacağı öpücüğe kadar geçen gündüz saatlerinde onu ayakta tutacaktı.

Okumayı ve yazmayı öğrenmişti. Tabloları kiliselere, büyük sarayların mabetlerine götürüyor, ödemeleri alıyor, boyalar ve yağlar için pazarlık yapıyordu. Yataklar yapılmadığında, yemek hazır olmadığında hizmetçileri azarlıyordu. Çıraklar onu seviyorlardı. Çıraklar işleri bitip Efendinin gönderdiği yeni yerlerine giderken onları gözyaşlarıyla uğurluyordu. Efendi resim yaparken Efendiye şiir okuyordu. Fülüt çalmayı ve şarkı söylemeyi de öğrenmişti.

Efendinin birkaç geceliğine Venedik'ten ayrıldığı üzüntülü zamanlarda Efendinin yokluğunda işleri yöneten oydu. Çektiği acıları başkalarından gizliyor, bunun ancak Efendi geri döndüğünde son bulabileceğini biliyordu.

Sonunda bir gece, Venedik'in bile uykuda olduğu sabahın erken saatlerinde Efendi geldi.

'Güzel çocuk, zaman geldi. Bana gelme ve benim gibi olma zamanı. İstediğin şey bu mu?'

'Evet.'

'Sonsuza dek kötülük yapanların kanlarıyla besleneceksin benim gibi, bu sırları dünyanın sonuna dek koruyacaksın.'

'Yemin ederim boyun eğeceğim. Seninle birlikte olacağım Efendim, her zaman. Beni yaratan sen oldun. Daha büyük hiçbir isteğim olmadı asla.'

Efendinin fırçası iskelenin kalaslarının üzerindeki tavana ulaşan tabloda bir resmi gösteriyordu.

'Bundan sonra görebileceğin tek güneş bu olacak. Ama ışığı hiçbir ölümlünün görmediği gibi görebileceğin gecelerle dolu binlerce yıl senin olacak. Prometheus gibi uzak yıldızlardan çalacaksın ışığı. Her şeyi anlayacağın sonsuz bir aydınlık.'

Ardından kaç ay geçmişti? Karanlık Armağanın gücünden sersemleme.

Birlikte sokak aralarında ve kanallarda dolaşılan bu gece yaşamı. Karanlığın tehlikeleriyle bir olma ve artık ondan korkmama. Öldürmenin verdiği o kendinden geçme. Ama asla ve asla masum ruhları değil. Hayır, her zaman kötülük yapanları. Kardeşini öldürenin kafasını açıp içindekileri okumak ve sonra ölümlü kurbandaki kötülüğü içerken bunu bir kendinden geçmeye dönüştürmek. Efendi yol gösteriyor, av paylaşılıyordu.

Sonra resim yapma. Yeni yeteneğin mucizelerinin kendini göster-

diği yalnız saatler. Fırça zaman zaman cilalı yüzeyin üzerinde sanki kendi başına hareket ediyordu. Tuvalin üzerinde ikisi birlikte çalışırlarken ölümlü çıraklar boya kutuları ve şarap şişeleri arasında uyuyorlardı. Bu yüce ve dingin yaşamı bozan tek bir gizem vardı. Efendi eskiden olduğu gibi arada sırada arkada kalanlara bitmeyecekmiş gibi görünen yolculuklara çıkmak üzere Venedik'ten ayrılıyordu.

Şimdi ayrılmak daha da korkunç olmuştu. Efendi olmadan yalnız başına avlanmak, avdan sonra derinlerdeki bodrumda yalnız başına yatıp beklemek. Efendinin kahkahasının çınlamasını ya da Efendinin yüreğinin vuruşunu duymamak.

'Ama nereye gidiyorsun? Niçin seninle birlikte gidemiyorum?' Armand yalvarıyordu. Bir sırrı paylaşmıyorlar mıydı? Niçin bu gizem açıklanmıyordu?

'Hayır benim güzel çocuğum. Bu yüke hazır değilsin. Bu binlerce yıldır olduğu gibi yalnız benim yüküm olmak zorunda. Bir gün yapmak zorunda olduğum şeylerde bana yardım edeceksin. Ama ancak bu bilgiye hazır olduğun zaman. Bilmeyi gerçekten istediğini gösterdiğin ve hiç kimsenin sen istemedikçe bu bilgiyi senden alamayacağı denli kuvvetli olduğun zaman. O güne dek seni terketmekten başka bir seçeneğimin olmadığını anla. Korunması Gerekenlere bakmaya gidiyorum her zaman yaptığım gibi.'

Korunması Gerekenler.

Armand bunun üzerine kafa yordu. Bu onu korkutuyordu. Ama en kötüsü Efendiyi ondan uzaklaştırıyordu. Ancak Efendi her defasında ona geri döndüğü için artık korkmamayı öğrenmişti.

'Korunması Gerekenler barış içindeler ya da sessizler,' diyordu kırmızı pelerinini omuzlarına alırken. 'Bundan daha fazlasını hiçbir zaman öğrenemeyebiliriz.'

Sonra yeniden avlanmaya gideceklerdi, Venedik sokaklarında kötülük yapanları yakalayacaklardı o ve Efendi.

Ama bu ne kadar sürebilirdi. Tek bir ölümlü yaşamı boyunca? Yüz ölümlü yaşamı boyunca?

Akşamın alacakaranlığında Efendi su düzlemine dek inen derin bodrumdaki tabutunun başında durduğunda bu karanlık zevk dünyasında altı ay bile geçmemişti.

'Kalk Armand, buradan ayrılmalıyız. Geldiler!'

'Kim geldi Efendim? Korunması Gerekenler mi?'

'Hayır canım. Bunlar başkaları. Gel, acele etmeliyiz!'

'Ama bize nasıl zarar verebilirler ki? Niçin gitmemiz gerekiyor?'

Pencerelerde beyaz yüzler vardı, kapıları yumrukluyorlardı. Cam-

lar kırılıyordu. Efendi tablolara bakarak bir o yana bir bu yana dönüyordu. Duman kokusu. Yanık zift kokusu. Birileri bodrumdan yukarı çıkıyor, yukarlardan aşağıya iniyorlardı.

'Koş, hiçbir şeyi kurtaracak zaman yok.' Merdivenlerden çatıya çıktılar.

Siyah kukuletalı figürler kapı aralarında ellerindeki meşaleleri sallıyorlardı. Aşağıdaki odalar alev alev yanıyor, pencereler patlıyor, merdiven araları sıcaktan kaynıyordu. Bütün tablolar yanıyordu.

'Çatıya Armand. Gel!'

Bu karanlık giysilerin içinde bizim gibi yaratıklar vardı! Bize benzeyen başkaları! Efendi merdivenlere koşarken onları her yöne dağıtıyordu. Tavana ve duvarlara çarptıklarında kemikleri kırılıyordu.

'Kafir!' diye gürlüyordu yabancı sesler. Kollar Armand'ı yakalayıp bırakmadılar. Yukarda merdivenin en tepesinde Efendi ona geri döndü:

'Armand! Gücüne güven. Gel!'

Ama Efendiyi arkadan kuşatıyorlardı. Onu çevrelemişlerdi. Duvarlara fırlatılan bir tanenin yerine üç tane daha beliriyordu. Sonunda Efendinin kadife giysilerine, kırmızı uzun kollu ceketine, beyaz saçlarına elli meşale dayanmıştı. Ateş onu yakıp tüketirken tavana dek yükselmiş, yaşayan bir meşaleye dönüştürmüştü. Alev alev yanan kollarıyla bile kendini savunuyor, saldıranlar yanan meşaleleri odunlar gibi ayaklarına atarlarken onları tutuşturuyordu.

Ama Armand'ı yanan evden çıkarıp uzaklara taşımışlardı. İçerden ölümlü çırakların çığlıkları geliyordu. Köle gemisi denli korkunç bir geminin ambarında kanallardan geçip Venedik'ten ayrılmışlardı. Gece göğü altında açıklık bir yerdeydiler. Armand ağlıyor, bağırıyordu.

'Kafir, kafir!' Ortada dev bir ateş yanıyordu. Çevresinde kukuletalı figürlerden bir zincir vardı ve çığlıklar yükseliyordu, 'Ateşe atın.'

'Hayır, bana bunu yapmayın, hayır!'

Taşlaşmış bir biçimde onları seyrederken ölümlü çırakların, Efendinin kardeşlerinin ateşe taşındıklarını gördü. Yukarıya doğru fırlatılıp alevlerin arasına düşerken Efendinin tek kardeşi olan bu çıraklar panik çığlıkları atıyorlardı.

'Hayır...durdurun bunu, onlar masum! Tanrı aşkına, durun, masum onlar...' Çığlıklar atıyordu, ama şimdi onun sırası gelmişti. Çırpınırken onu da yukarı kaldırdılar. Alevlerin üzerine düşmesi için yukarı fırlatılmıştı.

'Efendim, yardım et bana!' Sonra tüm sözcükler korkunç bir çığlığa dönüştü.

Alevler, çığlıklar, delilik.

Ama ateşten çıkarılmıştı. Yaşama geri çekilmişti. Yerde yatıyor, gökyüzüne bakıyordu. Alevler yıldızları yalıyor gibi görünüyordu, ama o onlardan çok uzaklardaydı ve artık sıcağı bile hissedemiyordu. Yanık giysilerinin ve yanık saçlarının kokusunu duyabiliyordu. Yüzü, elleri acıyordu ve en kötüsü kanı dışarı akıyordu. Dudaklarını zorlukla oynatabiliyordu...

'...Efendinin tüm kendini beğenmiş işleri yok edildi, Karanlık Güçleriyle ölümlüler arasında yaptığı bütün kendini beğenmiş yaratıları, meleklerin, azizlerin ve yaşayan ölümlülerin imgeleri, hepsi yok edildi! Sen de yok edilmek istiyor musun? Yoksa Şeytana hizmet etmek mi istiyorsun? Seçimini yap. Ateşin tadına baktın, ateş seni bekliyor, sana aç. Cehennem seni bekliyor. Seçimini yapacak mısın?'

'...evet...'

'...Şeytana gerektiği gibi hizmet etmek için.'

'Evet...'

'Yeryüzünün tüm şeyleri boş gururdur ve sen Karanlık Gücünü hiçbir zaman ölümlü kendini beğenmişlik için kullanmayacaksın, resim yapmayacak, müzik yaratmayacak, dans etmeyecek, ölümlüleri eğlendirmek için şiirler okumayacaksın ama sonsuza dek Şeytana hizmet edeceksin. Karanlık Güçlerini kandırmak, korkutmak ve yok etmek için kullanacaksın. Yalnızca yok etmek için...'

'Evet...'

'Yalnızca tek bir Efendiyi tanıyacak ve sayacaksın. Her zaman ve sonsuza dek tek Efendin Şeytan olacak...Gerçek efendine karanlık, acı ve sıkıntı içinde hizmet edeceksin. Kafanı ve yüreğini ona teslim edeceksin...'

'Evet.'

'Şeytana boyun eğen kardeşlerinden hiçbir sır saklamayacaksın. Kafirin tüm bilgilerini ve sorumluluklarını bize anlatacaksın...'

Sessizlik.

'Sorumluluklarıyla ilgili tüm bilgileri anlatacaksın, çocuk! Hadi, alevler bekliyor.'

'Sizi anlamıyorum...'

'Korunması Gerekenler. Anlat hadi.'

'Ne anlatayım? Acı çekmek istemediğimden başka bir şey bilmiyorum. Çok korkuyorum.'

'Gerçeği anlat Karanlığın Çocuğu. Nerede onlar? Korunması Gerekenler nerede?'

'Bilmiyorum. Eğer sizde de aynı güç varsa düşüncelerimi okuyun.

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok.'

'Peki ama ne onlar çocuk? Sana hiç anlatmadı mı? Korunması Gerekenler nedir?'

Demek ki onlar da anlamıyorlardı. Onlar için de bu Efendim için olduğu gibi bir anlatımdan daha fazlası değildi. Bu bilgiyi sen istemedikçe kimsenin senden alamayacağı denli güçlü olduğun zaman. Efendi bilgece davranmıştı.

'Bunun anlamı ne? Nerede onlar? Bir yanıt almalıyız.'

'Size yemin ederim bu bilgi bende yok. Elimdeki tek şey olan bütün korkum üzerine yemin ederim ki bilmiyorum!'

Üzerinde beyaz yüzler birer birer beliriyordu. Tatsız dudaklar sert, tatlı öpücükler veriyor, eller onu okşuyordu, bileklerinde parıldayan kan damlacıkları vardı. Gerçeğin kanın içinde dışarı çıkmasını istiyorlardı. Ama ne olacak ki? Kan kandı.

'Sen şimdi kötülüğün çocuğusun.'

'Evet.'

'Efendin Marius için ağlama. Marius şimdi ait olduğu cehenneme gitti. Şimdi seni iyileştirecek kanı iç, doğrul, kendi türünle birlikte Şeytanın görkemi için dans et! Ölümsüzlük gerçekten senin olacak!'

'Evet.' Başını kaldırırken kan dilini yakıyor, işkence edici bir yavaşlıkla içine doluyordu. 'Oh, lütfen.'

Çevresinde Latince sözler, davulların alçak vuruşları duyuluyordu. Söylediklerine inanmışlardı. Gerçeği söylediğini anlamışlardı. Onu öldürmeyeceklerdi ve duyduğu haz tüm başka düşünceleri sönük bırakıyordu. Ellerindeki ve yüzündeki acı bu kendinden geçme içinde eriyordu.

'Doğrul genç ve Karanlığın Çocuklarına katıl.'

'Evet.' Beyaz eller ellerini tutmak için uzanıyordu. Davulların vuruşlarının arasına borozanların ve lutların çığlıkları karışıyor, arplar hipnoz edici bir müzik çalıyorlardı. Çevresindeki halka kımıldamaya başlamıştı. Kukuletalı figürler dizlerini yukarı kaldırıp arkaya eğildikçe siyah pelerinler uçuşuyordu.

Hızla dönerken zıplıyor ve yere iniyor, kendi çevrelerinde dönüyorlardı. Kapalı dudaklarından mırıltılı bir ses yükseliyordu.

Halka giderek daha hızlı dönüyordu. Mırıltı hiçbir biçimi ya da sürekliliği olmayan melankolik bir titreşimdi ama yine de bir tür konuşma gibi görünüyordu. Düşüncelerin yankısı gibiydi. Bir çığlığa dönüşmeyen bir inilti gibi giderek yükseliyordu.

Armand da aynı sesi çıkarıyordu. Dönüyor, dönmekten başı dönünce havaya sıçrıyordu. Eller onu yakalıyor, dudaklar onu öpüyor-

du. Kendi çevresinde dönüyor, başkaları tarafından çekiştiriliyordu. Birisi Latince bağırıyor, bir başkası daha yüksek sesle bağırarak yanıt veriyor sonra bir başka yanıt daha geliyordu.

Uçuyordu. Artık yeryüzüne bağlı değildi. Efendinin ölümünün, tabloların ölümünün ve sevdiği ölümlülerin ölümünün acısı uzakta kalıyordu. Rüzgâr onun yanından geçmiş, sıcak yüzünü ve gözlerini yakmıştı. Ama şarkı öyle güzeldi ki sözlerini bilmediğine aldırmıyordu, ya da Şeytana dua ediyor olduğuna. Böyle bir duaya nasıl inanılacağını bilmiyordu. Onun bunu bilmediğini kimse bilmiyordu. Şimdi koro olmuş ağlıyor, ağıt yakıyor sonra yine dönüp zıplıyor, öne arkaya sallanıyorlardı. Ateş gözlerini kör ettiğinde ve yüzlerini yaladığında başlarını arkaya atıyorlardı. Birisi bağırdı, 'Evet, EVET!'

Müzik yükseldi. Her yanda davullardan, tamburinlerden, yükselen seslerden barbarca bir ritm doğdu sonunda. Vampirler ellerini yukarı kaldırdılar, uludular, önünden garip biçimlerde çarpılmış figürler akıp gidiyordu. Sırtlar arkaya eğilmiş, topuklar yere vuruyordu. Cehennemin cinlerinin neşesi. Bu onu dehşete düşürüyor ve kendine çağırıyordu. Eller onu yakalayıp çekiştirdiklerinde ötekiler gibi ayaklarını yere vurdu, kıvrılıp bükülerek onlar gibi dans etti. Acının içinden akıp gitmesine izin verdi, eklemlerini büktü ve çığlıklar attı.

Şafak sökmeden önce çılgın gibiydi. Çevresinde onu okşayan, yatıştıran bir düzine kardeşi vardı. Onu yeryüzünün bağrına açılan bir merdivenden aşağı indiriyorlardı.

İzleyen aylarda Armand, Efendisinin yakılıp ölmediğini görmüştü düşlerinde.

Efendisi çatıdan düşmüştü, ateş saçan bir göktaşı gibi aşağıdaki kanala düşüp kurtuluyordu düşlerinde. Kuzey İtalya dağlarının derinliklerinde yaşıyordu Efendisi. Onu gelmesi için çağırıyordu. Efendisi Korunması Gerekenlere sığınmıştı.

Zaman zaman düşlerde Efendisi her zaman olduğu denli güçlü ve parlaktı. Güzellik onun ayrılmaz bir parçası gibi görünüyordu. Başka zamanlar yanıp kapkara olduğunu, nefes alan bir kömüre dönüştüğünü görüyordu. Gözleri kocaman ve sarıydı, yalnızca saçı eskiden olduğu gibi gür ve parlaktı. Zayıf düşmüş yerlerde sürünüyor, yardım etmesi için Armand'a yalvarıyordu. Arkasında Korunması Gerekenlerin barınağından sıcak bir ışık yayılıyordu. Buradan tütsü kokuları geliyordu. İçerde eski bir büyünün sözü veriliyordu. Tüm kötülüğün ve iyiliğin ötesinde soğuk, egzotik bir güzellik sözü vardı orada.

Ama bunlar boş hayallerdi. Efendisi ateşin ve güneş ışığının on-

ları yok edebileceğini anlatmıştı. Efendisini alevler içinde görmüştü. Bu düşleri görmek ölümlü yaşamının geri gelmesini istemek gibiydi.

Gözlerini açıp ayı, yıldızları, önünde uzanan denizin sessiz aynasını gördüğünde hiçbir umut, hiçbir acı ve hiçbir sevinç olmadığını biliyordu. Bu şeylerin tümü Efendiden gelmişti ve Efendi artık yoktu.

'Ben şeytanın çocuğuyum.' Bu şiirdi. İçindeki tüm irade sönmüştü, karanlık kardeşlikten başka bir şey kalmamıştı. Şimdi suçluları olduğu gibi masumları da öldürüyordu. Öldürmek her şeyden daha acımasızdı.

Roma'da yeraltı mezarlarında yaşayanların büyük sözleşmesine katılmıştı, önderleri Santino'nun önünde eğilmişti. Santino onu aralarına almak için kollarını açıp taş merdivenlerden inmişti. Bu büyük önder Kara Ölüm günlerinde Karanlığa Doğmuştu. Armand'a her yeri veba sardığı sırada, 1349'da gördüğü şeyleri anlattı. Onlar Kara Ölümün kendisi gibi olacaklardı, açıklaması olmayan bir sıkıntı. İnsanları Tanrı'nın acımasından ya da dünya işlerine karıştığından kuşkuya düşürecek bir dert.

İnsan kafataslarının sıralandığı kutsal bir odaya götürmüştü Santino, Armand'ı. Ona vampirlerin öyküsünü anlatmıştı.

Tüm zamanlar boyunca bizler, tıpkı kurtlar gibi ölümlülere ceza vermek için varolduk. Roma'daki sözleşmede, Roma Kilisesinin karanlık gölgeleri altında en eksiksiz biçimimizi aldık.

Armand ayinleri ve ortak yasakları şimdiden biliyordu, şimdi büyük yasaları öğrenmesi gerekiyordu:

Bir — Her sözleşmenin kendi önderi olmalıdır ve yalnızca önder bir ölümlünün üzerinde Karanlık Hilenin uygulanmasına karar verebilir. Yöntemlerin ve ayinlerin doğru biçimde yerine getirilmesini gözetir.

İki — Karanlık Armağanların hiçbir zaman sakatlara, özürlülere, çocuklara ya da Karanlık Güçlerine karşın kendi başına yaşamını sürdüremeyecek olanlara verilmemesi gerekir. Ayrıca Karanlık Armağanları alacak olan ölümlüler her zaman güzel kişiler olmalıdır ki böylece Karanlık Hile uygulandığında Tanrı'ya yapılan sövgü daha da büyük olsun.

Üç — Yaşlı bir vampir büyüsüyle yeni bir vampirin kanını hiçbir zaman çok güçlü yapmamalıdır. Çünkü tüm armağanlarımız yaşımızla birlikte doğal olarak artacaktır ve yaşlı vampirlerin aktaramayacak kadar büyük güçleri vardır. Şeytanın Çocuğunun başına gelen felaketler eğer onu yok etmezlerse iyileştiğinde onun güçlerini arttırırlar.

Yine de Şeytan sürüyü yaşlıların gücünden korur, çünkü neredeyse hepsi sonunda delirirler.

Özellikle bu konuda Armand'ın görmesi gereken şey üç yüz yıldan daha yaşlı hiçbir vampirin olmadığıydı. O zaman yaşayan hiçbir vampir ilk Roma sözleşmesini anımsayamazdı. Şeytan sık sık vampirlerini eve çağırıyordu.

Ama Armand burada aynı zamanda Karanlık Hilenin etkilerinin çok genç bir vampir tarafından aktarıldıklarında ve gereken özen gösterildiğinde bile önceden tahmin edilemeyeceğini de anlamalıydı. Hiç kimsenin bilmediği nedenlerle Karanlığa Doğan kimi ölümlüler Titanlar denli güçlü olurken başkaları kımıldayan cesetlerden başka bir şey değillerdi. Ölümlülerin ustaca seçilmelerinin gerekmesinin nedeni buydu. Büyük tutkuları ve bastırılmaz iradeleri olanlardan da bunların hiçbirine sahip olmayanlardan da kaçınmak gerekiyordu.

Dört — Hiçbir vampir bir başka vampiri yok edemez, yalnızca sözleşmenin önderinin sürüsünün yaşamı ve ölümü üzerine karar verme gücü vardır. Ayrıca yaşlıları ve delileri artık Şeytana hizmet edemez duruma geldiklerinde ateşe götürmek önderin görevidir. Doğru yapılmayan tüm vampirleri yok etmek de önderin görevidir. Kendi başlarına yaşamlarını sürdüremeyecek denli kötü yaralanan vampirleri önderin yok etmesi gerekir. Ve son olarak önder tüm yasadışıları ve yasaları çiğneyenleri yok etmek zorundadır.

Beş — Hiçbir vampir bir ölümlüye gerçek doğasını açıkladıktan sonra bu ölümlünün yaşamasına izin veremez. Hiçbir vampir bir ölümlüye vampirlerin öyküsünü anlattıktan sonra bu ölümlünün yaşamını sürdürmesine izin veremez. Hiçbir vampir vampirlerin tarihini ya da vampirler üzerine herhangi bir gerçek bilgiyi yazmaya girişmemelidir, çünkü böyle bir tarih ölümlüler tarafından bulunabilir. Ölümlüler mezar taşlarının üzerindekiler dışında vampirlerin adlarını hiçbir zaman bilmemeli ve hiçbir vampir ölümlülere kendisinin ya da başka vampirlerin barınaklarının yerini bildirmemelidir.

Bunlar tüm vampirlerin boyun eğmesi gereken büyük emirlerdi. Bunlar Ölmeyenler arasında varolmanın koşullarıydı.

Yine de Armand'ın bilmesi gereken bir şey vardı. Eskiler arasında her zaman korkunç güçleri olan heretik vampirlerle ilgili öyküler anlatılırdı. Bu vampirler hiçbir yetke tanımaz, Şeytana bile boyun eğmezlerdi, binlerce yıl yaşamışlardı. Zaman zaman Binyılın Çocukları denirdi onlara. Avrupa'nın kuzeyinde İngiliz ve İskoç ormanlarında dolaşan Mael ile ilgili öyküler anlatılırdı. Küçük Asya'da Pandora efsanesi vardı. Mısır'da tam o sıralarda vampir Ramses'le ilgili eski öy-

kü yeniden anlatılır olmuştu.

Dünyanın her köşesinde böyle öyküler anlatılırdı. Tek bir tanesi dışında bu öykülerin hayal ürünleri olduğunu söyleyip bir yana atmak kolaydı. Eski Heretik Marius, Venedik'te yaşıyor ve Karanlık Çocuklarını cezalandırıyordu. Marius'un efsanesi doğruydu. Ama Marius artık yoktu.

Armand bu son yargı konusunda hiçbir şey söylemedi. Santino'ya gördüğü düşleri anlatmadı. Aslında bu düşler onun için de silikleşmeye başlamışlardı, tıpkı Marius'un tablolarındaki renkler gibi. Artık Armand'ın yüreğini ya da kafasını okumaya çalışacak olanların göremeyecekleri denli derinlere gömülmüşlerdi.

Santino, Korunması Gerekenlerden söz ettiği zaman Armand yine bunun anlamını bilmediğini itiraf etti. Bunu Santino da bilmiyordu ve Santino'nun tanıdığı vampirler arasında da bilen yoktu.

Ölüm bir sırdı. Ölüm Marius'tu. Bu yüzden eski ve işe yaramaz bir sırrı sessizliğe terketmek en iyisiydi. Efendimiz ve Ustamız Şeytandır. Her şey Şeytan ile anlaşılır ve bilinir olur.

Armand, Santino'yu hoşnut etmişti. Yasaları ezberlemiş, törenlerde yapılan büyüleri öğrenmişti. Şimdiye dek karşılaştığı en büyük Sabbat'ları görmüştü. En güçlü, en güzel, en yetenekli vampirler eğitiyordu onu. Ona öğretilenleri öyle iyi öğrenmişti ki başıboş Karanlık Çocuklarını sözleşmeye toplayan bir misyoner olmuştu, Sabbat törenlerinde diğerlerini yönetiyordu. Dünya, ten ve şeytan istediği zaman Karanlık Hile'nin uygulanışını gözetiyordu.

İspanya'da, Almanya'da ve Fransa'da vampirlere Karanlık Kutsamaları ve Karanlık Ayinleri öğretiyordu. Yabanıl ve dirençli Karanlık Çocukları ile tanışmış, onlarla birlikteyken çevresini saran silik alevleri hissetmişti. Sözleşmedekiler onun çevresini sarıp yüzleştiklerinde onun gücü çevresindekileri birleştiriyordu.

Öldürme işinde tanıdığı Karanlık Çocuklarından çok daha fazla ustalamıştı. Gerçekten ölmek isteyenleri kendine çağırmayı öğrenmişti. Yalnızca ölümlülerin yaşadıkları yerlerin yakınlarında durması ve sessizce çağırması yetiyordu kurbanının ona gelmesi için.

Bunların yaşlı, genç, kötü, hastalıklı, çirkin ya da güzel olmalarına aldırmıyordu, çünkü seçmiyordu. Eğer isterlerse onlara göz kamaştırıcı tablolar gösteriyordu, ama onlara doğru gitmiyor, onlara sarılmıyordu. Kaçınılmaz bir şekilde ona doğru çekilen kurbanları sarılıyorlardı Armand'a. Sıcak, yaşayan tenleri Armand'a dokunduğunda, dudaklarını aralayıp kanın aktığını hissettiğinde, sefilliklerini bilebildiği tek yolda sonlandırdığını anlıyordu.

Bu anların en iyilerinde ona öyle görünüyordu ki yaptığı şey bütünüyle ruhsal bir eylemdi. Öldürmenin getirdiği tensel kendinden geçmeye karşın dünyadaki açlıklar ve kafa karışıklıkları ile kirlenmemişti.

Bu eylemde ruhsal ve tensel olan bir araya geliyordu. Armand bundan sağ çıkanın ruhsal yan olduğuna inanıyordu. Bu Kutsal Yemek gibi geliyordu ona. İsa'nın Çocuklarının Kanı ölümün gerçekleştiği o kısa an içersinde ona yaşamın özünü anlatmaya yarıyordu yalnızca. Bu ruhsal doygunluğunun yanında onun dengi olanlar yalnızca Tanrının büyük azizleriydi. Gizemle bu yüzleşme, bu aracılık ve reddetmede yanında başka kimse yoktu.

Yine de yoldaşlarının en büyüklerinin kendilerini yok ettiklerini, delirdiklerini görmüştü. Sözleşmelerin kaçınılmaz biçimde çözüldüklerine, Karanlık Çocukları içinde en eksiksiz yaratılanların ölümsüzlüğe yenik düştüklerine tanık olmuştu. Zaman zaman kendisinin hiçbir zaman yenilmemiş olmasının korkunç bir ceza olduğunu hissediyordu.

Acaba o da o eskilerden biri olmaya mı yazgılanmıştı? Binyıl Çocuklarından biri mi olacaktı o da? Hâlâ anlatılıp duran öykülere inanılabilir miydi?

Zaman zaman gezgin bir vampir uzaklardaki Rus kenti Moskova'da efsanelerin Pandora'sının görüldüğünü, ya da İngiltere kıyılarında Mael'in yaşadığını anlatırdı. Gezginler Marius'tan bile söz ediyorlardı. Mısır'da ya da Yunanistan'da görüldüğünü söylüyorlardı. Ama bu öykü anlatıcıların kendileri onları görmemişlerdi. Aslında hiçbir şey bilmiyorlardı. Bunlar yalnızca kulaktan kulağa dolaşan öykülerdi.

Bu öyküler Şeytanın söz dinler hizmetçisinin dikkatini dağıtmıyor ya da onu eğlendirmiyorlardı. Armand, Karanlık Yollara sessizce boyun eğmiş hizmetini sürdürüyordu.

Yine de bu uzun boyun eğiş yüzyıllarında Armand iki sır saklamıştı. Bunlar yalnızca onun sırlarıydı, gündüzleri içine kapandığı tabuttan ya da taktığı birkaç muskadan daha çok onun malıydı bu sırlar.

İlki yalnızlığı ne denli büyük olursa olsun, belli bir avunma bulacağı kız ve erkekler için arayışı ne denli uzun sürmüş olursa olsun hiçbir zaman kendisi Kara Hile'yi uygulamamıştı. Şeytana bunu vermeyecekti. Kendisi tarafından yapılmış bir Karanlık Çocuğu vermeyecekti Şeytana.

İzleyicilerinden sakladığı ikinci sır onları korumak içindi. Giderek

derinleşen umutsuzluğunun ne denli büyük olduğunu onlara hiçbir zaman belli etmemişti.

Hiçbir şey istemediğini, hiçbir şeye değer vermediğini, sonunda hiçbir şeye inanmadığını, giderek artan korkunç güçlerinden hiçbir haz almadığını, ölümsüz yaşamını bir boşluk içersinde sürdürdüğünü, bunu kıran tek şeyin her geceki öldürmeler olduğunu onlara söylememişti. İzleyicileri ona gereksindikleri sürece bu sırrı onlardan saklamıştı. Onları ancak böyle yönetebilmişti çünkü korkusu onları da korkuturdu.

Ama şimdi bitmişti.

Büyük bir döngü sonlanmıştı. Yıllar önce anlamıştı bunu, daha henüz bunun bir döngü olduğunu anlamadan önce bile sonlanacağını anlamıştı.

Roma'dan gelen dağınık yolcular Santino'nun sürüsünü terkettiğini anlatıyorlardı. Kimileri delirip ormanlara gittiğini, başkaları ateşe atladığını, yine başkaları 'dünya'nın onu yuttuğunu, ölümlülerin onu kara bir arabaya bindirip götürdüklerini ve bir daha görünmediğini anlatıyorlardı.

'Ya ateşe ya da efsaneye dönüşürüz,' demişti öykü anlatıcılardan biri.

Sonra Roma'daki kaos ile ilgili sözler dolaşmaya başladı. Sözleşmenin başına geçmek için bir düzine önder kara kukuletayı takmış ve kara giysiler giymişti ama şimdi geriye hiçbiri kalmamıştı.

1700 yılından sonra İtalya'dan hiçbir şey duyulmaz olmuştu. Yarım yüzyıl boyunca Armand gerçek bir Sabbat çılgınlığı yaratmak için kendisine ya da çevresindekilere güvenememişti. Kırmızı kadife giysileri içindeki Efendisi Marius'u, göz kamaştıran tablolarla dolu palazzoyu görmüştü düşlerinde ve korkmuştu.

Sonra birisi gelmişti.

Çocukları kürk astarlı kırmızı kadife bir pelerin giyen bu yeni vampiri anlatmak için Les Innocents'in altındaki mezarlara koşmuşlardı. Yeni vampir kiliselere saygısızlık edebiliyor, haç taşıyanları öldürebiliyor, ışıklı yerlerde dolaşabiliyordu. Kırmızı kadife. Bu yalnızca bir raslantıydı, ama yine de onu deli ediyordu, kendisine yönelik bir sövgü gibi görüyordu bunu. Ruhunun dayanamayacağı bir acı veriyordu.

Sonra kadın yapılmıştı. Aslan yelesi saçlı, bir meleğin adını taşıyan, oğlu denli güzel ve güçlü kadın.

Armand yeraltı mezarının merdivenlerinden dışarı çıkmıştı. Bize saldırırken çetesinin başındaydı. Tıpkı yüzyıllar önce Venedik'te onu

ve Efendisini yok eden kukuletalılar gibi.

Ve başarısız kalmıştı.

Bu garip dantelli ve işlemeli giysileriyle duruyordu karşımızda. Cebinde paralar vardı. Kafasında okuduğu binlerce kitaptan gelen imgeler yüzüyordu. Paris adındaki büyük kentin ışıklı yerlerinde gördüğü şeylerle parçalanmış hissediyordu kendini. Sanki yaşlı Efendisinin kulağına fısıldadığını duyuyordu:

Ama ışığı hiçbir ölümlünün görmediği gibi görebileceğin gecelerle dolu binlerce yıl senin olacak. Prometheus gibi uzak yıldızlardan çalacaksın ışığı. Her şeyi anlayacağın sonsuz bir aydınlık.

'Tüm bunlar gözümden kaçmış,' dedi. 'Dünyaya geri verilmiş biri gibiyim Lestat. Sen ve Gabrielle, siz, eski Efendimin gök mavisi, şafak kızılı ve altın sarısıyla boyadığı imgeler gibisiniz.'

Hâlâ kapının ağzında duruyordu, kollarını kavuşturmuş bize bakıyor ve sessizce soruyordu:

Bilinecek ne var? Verilecek ne var? Biz Tanrı tarafından terkedildik. Şeytanın Yolu önümde uzanmıyor ve kulaklarımda çanlar çalmıyor.

4

Belki bir saat, belki de daha uzun bir zaman geçti. Armand ateşin başında oturuyordu. Yüzünde çoktandır unutulan kavganın hiçbir izi kalmamıştı artık. Böyle sessiz sessiz otururken boşalmış bir deniz kabuğu denli çabuk kırılabilir gibi görünüyordu.

Gabrielle onun karşısında oturuyordu. O da sessizce alevleri seyrediyordu. Yüzü kaygılı ve şefkatliydi. Düşüncelerini bilmemek bana acı veriyordu.

Marius'u düşünüyordum. Marius, Marius, Marius... Gerçek dünyanın içinde yaşayıp gerçek dünyanın resimlerini çizen vampir Marius. Ölümlüler için dev tablolar, portreler, palazzosunun duvarlarına freskolar yapan Marius.

Ve gerçek dünya hiçbir zaman ondan kuşkulanmamış, onu avlamamış ve dışlamamıştı. Tabloları yakmaya gelenler bu kukuletalı düşmanlar çetesiydi, Karanlık Armağanı onunla paylaşanlar yakmıştı onları. Acaba Marius'un kendisi buna Karanlık Armağan mı diyordu?

Marius'un ölümlüler arasında yaşayıp sanatını uygulayamayacağını söyleyenler onlardı.

Ölümlüler arasında olmazdı.

Renaud'un yerindeki küçük sahne geldi gözümün önünde. Şarkı söylediğimi, sonra şarkımın bir gürlemeye dönüştüğünü duydum. Nicolas, 'Bu göz kamaştırıcı,' demişti. Ben 'Bu önemsiz,' diye yanıtlamıştım. Nicolas'a bu sözler tokat gibi gelmişti. Onun o gece söylemediği bir şeyi söylemiş olduğunu hayal ettim. 'Bırak inanabildiğim şeye inanayım. Sen bunu hiçbir zaman yapmayacaksın.'

Marius'un dev tabloları Venedik ve Padua'nın kiliselerinde, rahip okullarında ve belki de şatolarının duvarlarında asılıydı. Vampirler bunları indirmek için kutsal yerlere girmezlerdi. Öyleyse bunlar oralarda bir yerlerdeydiler. Belki de altlarında kendilerini yaratan vampirin imzası vardı. Bu vampir çevresindeki ölümlü çıraklarıyla birlikte yapmıştı bu tabloları. Ölümlü bir sevgilisi vardı, her gece bir damlacık kanını içtiği. Sonra öldürmek için yalnız başına dışarı çıkıyordu.

Handa yaşamın anlamsızlığını gördüğüm geceyi düşündüm. Armand'ın öyküsünün yumuşak ve dipsiz kederi, içinde boğulabileceğim bir okyanus gibi göründü gözüme. Bu Nicki'nin düşüncelerindeki fırtınalı kıyılardan daha kötüydü. Bu karanlık, bu hiçlik üç yüzyıl sürmüştü.

Ateşin başındaki parlak kestane rengi saçlı çocuk yeniden ağzını açtığında buradan çıkacak karanlık tüm dünyayı kaplayacak bir mürekkep gibiydi.

Öykünün kahramanı olan o Venedikli usta olmasaydı böyle olacaktı da. Ama o usta boyadığı tablolara anlam vermek gibi heretik bir eyleme girişmişti. Sonra bizim kendi türümüz, yani Şeytanın seçtikleri onu yaşayan bir meşaleye dönüştürmüşlerdi.

Gabrielle öyküdeki tabloları benim gördüğüm gibi görmüş müydü? Bu tablolar benim düşüncelerimi tutuşturdukları gibi onunkileri de tutuşturmuşlar mıydı?

Marius onu ruhumda sonsuza dek dolaştıracak bir yolda gidiyordu. Yanında da onun tablolarını yeniden kaosa dönüştüren kukuletalı düşmanları vardı.

Donuk bir üzüntüyle gezginlerin anlattıkları öyküleri düşündüm. Marius yaşıyordu, Mısır'da ya da Yunanistan'da görülmüştü.

Armand'a sormak istiyordum, bu olanaklı değil miydi? Marius çok güçlü olmalıydı... Ama ona böyle bir şey sormak saygısızlık gibi göründü.

'Eski efsane,' diye fısıldadı. Sesi içinden çıkan ses gibi keskindi.

Hiç acele etmeden, gözlerini alevlerden ayırmadan sürdürdü, 'Onların ikimizi de yok etmesinden önceki zamanlardan kalma eski efsaneler bunlar.'

'Belki de değildir,' dedim. Gördüklerim, duvarlardaki tablolar yankılandı. 'Belki de Marius yaşıyordur.'

'Biz mucizeleriz ya da dehşet verici şeyleriz,' dedi yavaşça. 'Bu bizi nasıl görmek istediğine bağlı. İster karanlık kan yoluyla olsun, ister verilen sözler ya da ziyaretlerimiz yoluyla, bir kez bizi tanıdığın zaman her şeyin olanaklı olduğunu sanırsın. Ama bu böyle değil. Dünya hemen bu mucizeyi kuşatır ve başka mucizeler umamazsın. Yani, yeni sınırlara alışırsın ve bir kez daha sınırlar her şeyi belirler. Onun için Marius'un sürdüğünü söylüyorlar. Hepsi bir yerlerde sürüyor, senin inanmak istediğin şey bu.

'Roma'daki sözleşmeden, benim ayinleri öğrettiğim gecelere katılanlardan hiçbiri kalmadı geriye. Belki sözleşme de uzun zaman önce son bulmuştur. Sözleşmedekilerle herhangi bir iletişim kurduğumdan bu yana yıllar, yıllar geçti. Ama hepsi bir yerlerde olmalılar öyle değil mi? Eninde sonunda biz ölemeyiz.' İçini çekti. 'Sorun bu değil,' dedi.

Sorun daha büyük ve daha korkunç bir şeydi. Armand bu kederin altında ezilebilirdi. Onunla dövüştüğümüzde kanını yitirmişti, şimdi susuzluk çekiyordu, içinde sessizce yanan fırın yaralarını iyileştiriyordu. Ama tüm bunlara karşın avlanmak için yukardaki dünyaya çıkmak istemiyordu. Susuzluğa ve sessiz fırının sıcaklığına katlanmayı yeğliyordu. Burada ve bizimle birlikte kalmayı yeğliyordu.

Ama yanıtı şimdiden biliyordu. Bizimle birlikte olamazdı.

Gabrielle ve ben ona bunu anlatmak için hiçbir şey söylememiştik. Soruyu kafamızdan geçirmemiz bile gerekmemişti. Her şeyi bilen Tanrının geleceği bilmesi gibi Armand da bunu biliyordu.

Dayanılmaz umutsuzluk. Gabrielle'nin yüzündeki anlatım daha da kaygılı ve hüzün doluydu.

'Tüm ruhumla seni yanımıza almak istediğimi biliyorsun,' dedim. Kendi duygularımdan şaşkınlığa düşmüştüm. 'Ama bu hepimiz için felaket olur.'

Onda hiçbir değişiklik olmadı. Biliyordu. Gabrielle'de de hiçbir değişiklik olmadı.

'Marius'u düşünmemi durduramıyorum,' diye itiraf ettim.

Biliyorum ve en garibi Korunması Gerekenleri düşünmüyor olman.

'Bu yalnızca gizemlerden biri daha,' dedim. 'Binlerce gizem var.

Ben Marius'u düşünüyorum! Kendi tutkularımın ve beni hayran bırakan şeylerin kölesi olduğumu biliyorsun. Marius'a böyle kafamı takmam ürkütücü bir şey. Öyküden bu tek ışıltılı figürü yakalamam.'

Sorun değil. Eğer hoşuna gidiyorsa al onu. Verdiğim şeyi yitirmiyorum.

'Bir varlık acısını böylesine sel gibi açığa vurduğu zaman bütün trajediye saygı göstermen gerekir. Anlamaya çalışmalısın. Böylesine çaresizlik, böylesine umutsuzluk benim için neredeyse anlaşılmaz bir şey, Marius'u düşünmemin nedeni bu. Marius'u anlıyorum. Seni anlamıyorum.'

Niçin?

Sessizlik.

Gerçeği duymaya hakkı yok muydu?

'Ben her zaman bir isyancı oldum,' dedim. 'Sen ise seni ele geçiren her şeyin kölesi oldun.'

'Ben kendi sözleşmemdekilerin önderiydim!'

'Hayır. Marius'un kölesiydin, sonra Karanlığın Çocuklarının kölesi oldun. Önce birinin büyüsüne kapıldın sonra bir başkasının. Şimdi kapılacağın bir büyünün yokluğunun acısını çekiyorsun. Sanırım biraz önce bunu anlamamı sağladığında tüylerim ürperdi. Sanki kendi olduğumdan başka birisiymişim gibi bir duygu verdin bana.'

'Sorun değil,' dedi, gözleri hâlâ ateşteydi. 'Sen karar ve eylem terimlerinde düşünüyorsun yalnızca. Bu öykü bir açıklama değildi. Ben de senin düşüncelerinde ya da sözlerinde saygılı bir tanınma bulmak isteyen bir varlık değilim. Verdiğin yanıtın söze dökülemeyecek denli engin olduğunu biliyoruz hepimiz. Ve üçümüz de biliyoruz ki bu son yanıt. Benim bilmediğim şey bunun niçin böyle olduğu. Tamam, sizden çok ayrı bir yaratığım ve sen beni anlayamıyorsun. Peki ama niçin sizinle birlikte gidemem? Eğer beni yanınıza alırsanız istediğiniz her şeyi yapacağım. Sizin emrinize gireceğim.'

Elinde fırçası ve boya kutularıyla Marius'u düşündüm.

'O tabloları yaktıktan sonra sana anlattıkları şeylere nasıl inanabildin?' diye sordum. 'Kendini nasıl onlara verebildin?'

Kışkırtma, yükselen öfke.

Gabrielle'nin yüzünde dikkatli bir anlatım belirdi ama korku yoktu.

'Peki sen, sahnede durmuş izleyiciler tiyatrodan dışarı çıkmak için bağırışırlarken sen neye inanıyordun? İzleyicilerim bana anlattılar bunu. Kalabalığı dehşete düşüren vampir ve Temple Bulvarına kendini atan kalabalık. Senin inandığın şey ölümlüler arasında yerinin olma-

dığıydı. Yerinin olmadığını biliyordun. Üstelik o zaman kukuletalı pelerinleriyle bir düşman çetesi de yoktu. Sana söylüyorum, sen de biliyordun bunu. Marius'un da ölümlüler arasında yeri yoktu. Benim de yoktu.'

'Ah, ama o başka bir şey.'

'Hayır, değil. Vampirler Tiyatrosunu küçümsemenin nedeni bu. Tam şu anda onlar kendi küçük dramlarını oynuyor ve bulvarın kalabalıklarının verdiği altınları topluyorlar. Sen Marius'un aldattığı gibi aldatmak istemiyorsun. Bu seni insanlıktan daha da uzaklaştırıyor. Ölümlüymüş gibi rol yapmak istiyorsun, ama aldatmak seni öfkelendiriyor ve sana insanları öldürtüyor.'

'Sahnede o anda,' dedim. 'Ben kendimi açığa vurdum. Aldatmanın tam tersini yaptım. İnsanlığa benim gibi bir canavarın kendi insanları ile bir araya gelebileceğini göstermek istedim bir yolda. Benden kaçmaları beni görmemelerinden daha iyiydi. Benim bir canavar olduğumu bilmeleri dünyada avladıklarım tarafından tanınmadan dolaşmaktan daha iyidir diye düşündüm.'

'Ama daha iyi değildi.'

'Hayır. Marius'un yaptığı şey daha iyiydi. O aldatmadı.'

'Tabii ki aldattı. O herkesi aptal yerine koydu.'

'Hayır, Marius ölümlü yaşama öykünmenin bir yolunu buldu. Ölümlülerle bir olmanın yoluydu onun bulduğu. Yalnızca kötülük yapanları öldürdü ve ölümlülerin yaptığı gibi resimler yaptı. Melekler, mavi gökler, bulutlar. Anlatırken bunları görmemi sağlayan sensin. Güzel şeyler yarattı Marius. Ondaki bilgeliği ve boş gururdan ne denli yoksun olduğunu anlıyorum. Kendini açığa vurması gerekmiyordu. Bin yıl yaşamıştı, kendine inandığından çok boyadığı gökyüzü manzaralarına inanıyordu.'

Kafa karışıklığı.

Şimdi bunun ne önemi var. Melekler çizen bir şeytan işte.

'Bunlar yalnızca mecazlar,' dedim. 'Ve sorun bu değil! Eğer kendini yeniden ayağa kaldıracaksan, eğer yeniden Şeytanın Yolunu bulacaksan bu önemli değil! Bizim de varolabileceğimiz yollar var. Bana tek gereken şey yaşama öykünmenin bir yolunu bulmak. Bunu bir bulabilsem...'

'Benim için hiçbir anlamı olmayan şeyler söylüyorsunuz. Biz Tanrının terkettiği varlıklarız.'

Gabrielle birden ona baktı. 'Sen Tanrıya inanıyor musun?' diye sordu.

'Evet, her zaman Tanrıya inandım,' diye yanıtladı. 'Uydurma olan

bizim efendimiz, yani Şeytan, ve beni yüzüstü bırakan da bu uydurma efendi oldu.'

'Oh, o zaman sen gerçekten lanetlisin,' dedim. 'Karanlığın Çocuklarının kardeşliği içersine gerilemenin aslında günah olmayan bir günahtan gerileme olduğunu çok iyi biliyorsun.'

Öfke.

'Yüreğin hiçbir zaman senin olmayacak olan bir şeyin özlemini çekiyor,' diye karşılık verdi. Sesi birden yükselmişti. 'Gabrielle ve Nicolas'ı eşikten aşırıp yanına getirdin, ama geri dönemezsin.'

'Niçin kendi öyküne kulak vermiyorsun?' diye sordum. 'Bunun nedeni seni onlar konusunda uyarmadığı, onların ellerine düşmene izin verdiği için Marius'u hiçbir zaman bağışlamamış olman mı? Bundan böyle Marius'tan örnek, esin, ya da başka hiçbir şey almamaya mı karar verdin? Ben Marius değilim, ama sana şunu söylüyorum. Şeytanın Yoluna adım attığımdan bu yana bana bir şey öğretebilecek tek bir yaşlıdan söz edildiğini duydum ve bu da senin Venedikli ustan Marius. O benimle konuşuyor şimdi. Bana ölümsüz olmanın yolu konusunda bir şeyler anlatıyor.'

'Aldatmaca bunlar.'

'Hayır aldatmaca değil! Yüreği hiçbir zaman onun olmayacak bir şeyin özlemini çeken sensin aslında. Başka bir inanç, başka bir büyü, bunları istemediğini söyle bana.'

Hiç yanıt yok.

'Biz senin için Marius olamayız,' dedim. 'Ne de karanlık efendin Santino olabiliriz. Seni ötelere taşıyacak büyük görüşleri olan sanatçılar değiliz biz. Bir bölük dolusu ruha cehennem azabı çektirecek kötü sözleşme efendileri de değiliz. Oysa senin istediğin, üzerinde böylesine görkemli bir egemenliğin kurulması.'

Farkında olmadan ayağa kalkmıştım. Ateşe yaklaşmış ve oturduğu yerde ona bakıyordum.

Yan gözle Gabrielle'nin hafifçe başını sallayarak beni onayladığını gördüm. Bir an için gözlerini kapatmıştı, sanki rahatça bir soluk almak ister gibiydi.

Armand tümüyle sessizdi.

'Bu boşluğun acısını çekmen ve seni varlığını sürdürmeye zorlayacak olan şeyi bulman gerekiyor.' dedim. 'Eğer bizimle birlikte gelirsen biz sana bunu gösteremeyeceğiz ve sen bizi yok edeceksin.'

'Bu acı nasıl çekilir?' Başını kaldırıp bana baktı, anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı. 'Nereden başlamalıyım. Siz Tanrının sağ kolu gibi hareket ediyorsunuz! Ama benim için Marius'un içinde yaşadığı

gerçek dünya erişemeyeceğim denli uzakta. Hiçbir zaman onun içinde yaşamadım. Camı itiyorum ama içeri nasıl gireceğim?'

'Sana bunu anlatamam,' dedim.

'Bu çağı incelemelisin,' diye araya girdi Gabrielle. Sesi dingin ama emrediciydi.

Armand konuşurken Gabrielle'ye bakıyordu.

'Bu çağı anlamalısın,' diye sürdürdü Gabrielle. 'Yazınını, müziğini, sanatını incelemelisin. Yerin derinliklerinden yukarı çıkmak zorunda kaldığını söylüyordun. Şimdi dünyanın içinde yaşa.'

Armand'dan hiçbir yanıt gelmedi. Gözümün önüne yerlere saçılmış kitaplarıyla Nicki'nin odaları geldi. Yığınlarla Batı uygarlığı.

'Bunu yapmak için bulvardan ve tiyatrodan daha iyi bir yer olabilir mi?' diye sordu Gabrielle.

Yüzünü buruşturup başını yana çevirdi Armand, ama Gabrielle baskı yapmayı sürdürdü.

'Senin sözleşmeye önderlik etme yeteneğin var ve sözleşme hâlâ orada.'

Umutsuz bir ses çıktı ağzından.

'Nicolas henüz deneyimsiz,' dedi Gabrielle. 'Dışardaki dünya konusunda onlara birçok şey öğretebilir ama onları yönetemez. Eleni adındaki kadın çok zeki, sana yolu açacaktır.'

'Onların oyunlarından bana ne?' diye fısıldadı Armand.

'Bu varolmanın bir yolu,' dedi Gabrielle. 'Senin için şimdi en önemli şey de bu.'

'Vampirler Tiyatrosu. Ateşi yeğlerim.'

'Düşün bunu,' dedi. 'Burada senin bile reddedemeyeceğin eksiksiz bir yan var. Bizler ölümlü olan şeylerin yanılsamalarıyız, sahne de gerçeğin bir yanılsaması değil mi?'

'Bu berbat bir şey,' dedi. 'Ne demiş Lestat bunun için? Önemsiz?'

'Bunu Nicolas'a söylemişti, çünkü Nicolas bunun üzerine fantastik felsefeler kuracaktı,' dedi Gabrielle. 'Sen şimdi fantastik felsefeler olmaksızın yaşamalısın, tıpkı Marius'un çırağıyken yaşadığın gibi. Çağı öğrenmek için yaşa. Lestat kötülüğün değerine inanmaz. Ama sen buna inanıyorsun. İnandığını biliyorum.'

'Ben kötülüğüm,' dedi yarım bir gülümsemeyle. Neredeyse gülüyordu. 'Bu bir inanç sorunu değil, öyle değil mi? Ama üç yüz yıldır izlediğim ruhsal yoldan sonra böyle bir haz ve aldatmaca dünyasında kendimi sergileyebileceğime inanıyor musun? Bizler kötülüğün azizleriydik,' diye karşı çıktı. 'Sıradan bir kötülük olmak istemiyorum. Olmayacağım.'

'Sen de sıradan olmayan biri ol,' dedi. Biraz sabırsızlanmaya başlamıştı. 'Eğer kötülüksen haz ve aldatmaca nasıl senin düşmanların olabilirler ki? Dünya, ten ve şeytan insana karşı kurdukları komplolarda birbirlerine her zaman yardım etmezler mi?'

Buna aldırmadığını söylemek ister gibi başını salladı.

'Sen kötülükten çok ruhsal olanla ilgileniyorsun,' diye araya girdim. Onu yakından izliyordum. 'Öyle değil mi?'

'Evet,' dedi hemen.

'Ama görmüyor musun, kristal bir bardaktaki şarabın rengi ruhsal olabilir,' diye sürdürdüm. 'Bir yüzdeki bakış, bir kemanın müziği. Ruhsal şeyler bütün somutluğuyla bir Paris tiyatrosunun içine işleyebilirler. Orada o tiyatronun nasıl bir yer olacağı konusunda ruhsal görüşler taşıyanların gücü tarafından biçimlendirilmemiş hiçbir şey bulamazsın.'

İçinde bir şeyler uyandı ama bunu uzaklaştırdı.

'Açgözlülükle halkı baştan çıkarın,' dedi Gabrielle. 'Tanrı aşkına, ya da şeytan aşkına tiyatronun gücünü istediğiniz gibi kullanın.'

'Efendinin tabloları ruhsal değil miydi?' diye sordum. Şimdi bu düşünceyle birlikte içimde bir uyarı hissediyordum. 'O zamanın büyük çalışmalarına bakıp da bunların ruhsal bir gücün açığa vuruluşu olmadığını söyleyebilecek tek kişi var mıdır?'

'Ben de kendime bu soruyu sordum,' diye yanıtladı Armand, 'Pek çok kez. Bu ruhsal mı yoksa tensel bir haz mıydı? Tabloda çizilen melek maddeye yakalanmış bir ruh muydu, yoksa madde mi ruhsal bir şeye dönüşmüştü?'

'Sonradan sana ne yapmış olurlarsa olsunlar güzellikten ve efendinin işlerinin değerinden hiçbir zaman kuşku duymadın,' dedim. 'Kuşku duymadığını biliyorum. Burada madde ruhsal bir şeye dönüştürülmüştü. Artık boya olmaya son vermiş, büyülü bir şey olmuştu. Tıpkı öldürdüğümüzde kanın kan olmaya son verip yaşam olması gibi.'

Gözleri buğulanmıştı ama düşüncelerini göremiyordum. Düşüncelerinde geri dönüp hangi yollardan gittiyse bunu yalnız başına yapmıştı.

'Tensel ve ruhsal,' dedi Gabrielle. 'Tablolarda olduğu gibi tiyatroda da bir araya gelir. Doğamız gereği duygusal canavarlarız biz. Bu senin anahtarın olsun.'

Bir an için sanki bizi dışında tutmak istermiş gibi gözlerini kapadı Armand.

'Onlara git, Nicki'nin yaptığı müziği dinle,' dedi Gabrielle. 'Vam-

pirler Tiyatrosunda onlarla birlikte sanat yap. Seni yüzüstü bırakanı bir yana itip seni ayakta tutacak olana geçmen gerekiyor. Yoksa hiç umut yok.'

Bunu böylesine kestirmeden söylememiş, böylesine kesin olarak bildirmemiş olmasını isterdim.

Ama Armand başını salladı. Dudakları acılı bir gülümsemeyle gerilmişti.

'Senin için gerçekten önem taşıyan tek şey,' dedi Gabrielle yavaşça. 'Bir aşırılığa gidiyor olman.'

Anlamaz gözlerle baktı ona. Gabrielle'nin bununla ne demek istediğini anlamasına olanak yoktu. Ben de bunun söylenmeyecek denli acımasız bir gerçek olduğunu düşünüyordum. Ama Armand buna direnmedi. Yüzü düşünceli, pürüzsüz ve çocuksu oldu yeniden.

Uzun bir süre ateşe baktı. Sonra konuştu:

'Peki ama sizin niçin gitmeniz gerekiyor?' diye sordu. 'Artık kimse sizinle savaşmıyor. Kimse sizi kovalamaya çalışmıyor. Neden siz de benimle birlikte bu küçük girişime katılmayasınız ki?'

Bu onu yapacağı anlamına mı geliyordu? Ötekilerin yanına gidip bulvardaki tiyatronun bir parçası olacak mıydı?

Bana karşı çıkmadı. Yine bana aynı soruyu soruyordu. Niçin yaşama öykünme diye adlandırdığım şeyi bulvarda yaratmayı istemiyordum?

Ama aynı zamanda vazgeçiyordu. Tiyatroyu ya da Nicolas'ı görmeye dayanamadığımı biliyordu. Onu bu konuda yüreklendirmek bile benim için zordu. Bunu Gabrielle yapmıştı. Bizi daha fazla zorlamak için artık çok geç olduğunu biliyordu.

Sonunda Gabrielle konuştu:

'Biz kendi türümüzün arasında yaşayamayız, Armand.'

Evet, diye düşündüm. En gerçek yanıt buydu aslında ve benim bunu niçin söyleyemediğimi bilmiyorum.

'Bizim istediğimiz şey Şeytanın Yolu,' dedi Gabrielle. 'Şimdilik birbirimize yetiyoruz. Belki gelecekte, yıllar yıllar sonra, binlerce yer ve binlerce şey gördükten sonra geri geliriz. Bu gece olduğu gibi birlikte konuşuruz.'

Bu onu çok sarsmıştı. Ama ne düşündüğünü bilmek olanaksızdı.

Uzun bir süre konuşmadık. Odada sessizce ne kadar uzun süre oturduğumuzu bilmiyorum.

Marius'u daha fazla düşünmemeye çalışıyordum, ne de Nicolas'ı. Şimdi tüm tehlike duygusu ortadan kalkmıştı ama ayrılmadan, bunun

vereceği üzüntüden korkuyordum. Bu yaratıktan onun büyüleyici öyküsünü almış ve geriye neredeyse hiçbir şey vermemiş gibi hissediyordum kendimi.

Sonunda sessizliği bozan Gabrielle oldu. Doğruldu ve zarif hareketleriyle Armand'ın yanındaki sıraya gitti.

'Armand,' dedi. 'Gidiyoruz. Eğer benim düşündüğüm gibi yaparsak yarın geceyarısından önce Paris'ten millerce uzakta olacağız.'

Armand dingin bir kabullenmişlikle Gabrielle'ye baktı. Şimdi gizlediği şeyin ne olduğunu bilmek olanaksızdı.

'Tiyatroya gitmesen bile,' dedi. 'Sana verebildiğimiz şeyleri kabul et. Oğlumun senin dünyaya girişini çok kolaylaştırmaya yetecek kadar hazinesi var.'

'Sığınağın olarak bu kuleyi alabilirsin,' dedim. 'İstediğin sürece kullan onu. Magnus burayı yeterince güvenli bulmuştu.'

Bir an durakladıktan sonra ağır bir kibarlıkla başını salladı ama hiçbir şey söylememişti.

'İzin ver Lestat sana bir beyefendi olman için gereken altını versin,' dedi Gabrielle. 'Buna karşılık senden tek istediğimiz şey eğer aralarına katılmak onları yönetmek istemezsen sözleşmedekileri kendi hallerine bırakman.'

Yeniden ateşe bakıyordu Armand. Yüzü dingin ve dayanılmaz bir güzellikteydi. Sonra yine sessizce başını salladı. Başını sallamasının tek anlamı söylediklerimizi duyduğunu belirtmek istemesiydi, hiçbir şeye söz vermiyordu.

'Eğer onlara gitmezsen,' dedim yavaşça. 'O zaman onlara zarar verme. Nicolas'a zarar verme.'

Bu sözleri söylediğimde yüzünde çok hafif bir değişiklik oldu. Yüzünün çizgileri arasında bir gülümseme belirdi neredeyse. Gözlerini yavaşça bana çevirdi. Bunlardaki aşağılamayı gördüm.

Başımı çevirdim ama gördüğüm bakış bir tokat gibi etkilemişti beni.

'Nicolas'ın yaralanmasını istemiyorum,' dedim gergin bir fısıltıyla.

'Hayır. Sen onun yok edilmesini istiyorsun,' diye fısıldadı gerisin geri. 'Öyle ki bundan böyle ondan korkman ya da onun yüzünden acı çekmen gerekmesin artık.' Aşağılayıcı bakışları ürkütücü bir keskinlik aldı.

Gabrielle araya girdi.

'Armand,' dedi, 'Nicolas onlar için bir tehlike değil. Kadın yalnız başına denetleyebilir onu. Ayrıca Nicolas'ın, eğer onu dinlerseniz bu zaman konusunda hepinize öğreteceği şeyler var.'

Bir süre sessizce bakıştılar. Armand'ın yüzü yeniden yumuşadı, kibarlaştı ve güzelleşti.

Garip bir zerafetle Gabrielle'nin elini elleri arasına alıp sıkıca tuttu. Sonra birlikte ayakta durdular, ardından elini bırakıp Gabrielle'den biraz uzağa çekildi ve omuzlarını kaldırdı. İkimize birden baktık.

'Onlara gideceğim,' dedi en yumuşak sesiyle. 'Bana sunduğun altını alacağım ve bu kuleye sığınacağım. Senin değerli süt kuzundan bana öğreteceği şeyleri de öğreneceğim. Ama bunları yapmamın tek nedeni onların da benim içinde boğulduğum karanlığın yüzeyinde yüzüyor olmaları. Daha iyi bir anlayışa ulaşmadan batmayacağımı bilin. Sonsuz yaşamı size bırakmadan önce son bir savaş daha vereceğimi bilin.'

Onu inceliyordum. Ama bu sözcükleri durulaştıracak hiçbir düşünce gelmiyordu ondan.

'Belki de yıllar geçtikçe,' dedi. 'Yeniden istemeye başlarım. İştahın, giderek tutkunun ne olduğunu anlarım yine. Belki de başka bir çağda yeniden karşılaştığımızda bu şeyler benim için soyut ve uçucu olmaya son vermiş olurlar. Yalnızca senin gücünü yansıtmak yerine seninkiyle denk bir canlılıkla konuşuyor olurum. O zaman ölümsüzlük ve bilgelik sorunlarına kafa yoranız. Öç almadan ve bunu kabul etmeden söz ederiz. Şimdilik söyleyeceğim tek şey sizi yeniden görmek istediğim. Gelecekte yollarımızın kesişmesini istiyorum. Yalnızca bu nedenle yapmamı söylediğin ama yapmamı istemediğin şeyi yapacağım. Senin kötü yazgılı Nicolas'ını kollayacağım.'

Duyulabilir biçimde içimi çektim. Yine de sesinin tonu öylesine değişmiş, öylesine güçlenmişti ki içimde derinlerde sessiz bir alarm çaldı. Karşımda sözleşmenin efendisi vardı. Bu sessiz ama güçlü yaratık içindeki öksüz ne denli ağlarsa ağlasın sağ kalacaktı.

Ama sonra yavaşça ve kibarca gülümsedi, yüzünde acıklı ve sevimli bir şeyler vardı. Yeniden da Vinci azizlerinden biri olmuştu, ya da daha doğrusu Caravaggio'nun tablolarındaki azizlerden biri. Bir an için kötü ve tehlikeli olmanın dışında her şey olabilirmiş gibi göründü. Çok parlaktı, bilgece ve iyi şeylerle dopdoluydu.

'Uyarılarımı anımsayın,' dedi. 'Sövgülerimi değil.'

Gabrielle de ben de başımızı salladık.

'Bir gün bana gereksinim duyduğunuzda,' dedi. 'Ben burada olacağım.'

Bunun üzerine Gabrielle beni çok şaşırtan bir şey yapıp onu kucakladı ve öptü. Ben de aynısını yaptım.

Kollarımızda yumuşak, ince ve sevecendi. Sözcükleri kullanmaksızın bize sözleşmedekilerin yanına gideceğini ve yarın gece onu orada bulabileceğimizi bildirdi.

Bir an sonra yanımızdan uzaklaşmıştı. Gabrielle ve ben baş başa kalmıştık, sanki bizimle birlikte odada olmamıştı hiçbir zaman. Kuleden hiçbir ses duyamıyordum. Yalnızca uzaklardaki ormandan rüzgârın uğultusu geliyordu.

Merdivenlerden çıktığımda kulenin kapısını açık buldum. Önümüzdeki tarlalar kesiksiz bir dinginlikle ağaçlıklara dek uzanıyordu.

Onu seviyordum. Bu bana onun kendisi denli anlaşılmaz gelse de onu sevdiğimi biliyordum. Ama bittiği için çok mutluydum. Eskisi gibi sürdürebileceğimiz için çok mutluydum. Yine de uzun bir süre parmaklıklara dayandım ve uzaktaki ormanları, uzaklardaki kentin alçalan bulutlara vuran silik pırıltısını seyrettim.

Duyduğum üzüntü yalnızca Armand'ı yitirmekten gelmiyordu, bu aynı zamanda Nicki, Paris ve kendim için duyduğum bir üzüntüydü.

5

Mezar odasına geldiğimde Gabrielle'nin son kalan odunlarla ateşi canlandırdığını gördüm. Yavaş ve kaygılı hareketlerle ateşi tutuşturdu. Kırmızı ışık profiline ve gözlerine vuruyordu.

Sessizce sıranın üzerine oturdum, Gabrielle'nin hareketlerini seyrettim. Kararmış tuğlaların önünde kıvılcımların patlamasını seyrettim.

'Sana istediğin şeyi verdi mi?' diye sordum.

'Kendi yolunda evet,' dedi. Maşayı yana koyup karşıya oturdu. Ellerini sıranın üzerine, iki yanına dayamıştı, saçları omuzlarına dökülüyordu. 'Sana söyledim, kendi türümüzden bir tanesini bile görmesem aldırmam,' dedi soğuk bir sesle. 'Onların efsanelerinden, lanetlerinden, acılarından bıktım. Dayanılmaz insanlıklarından da bıktım. Belki de açığa vurdukları en ilginç yanları da bu. Yeniden dünyaya hazırım Lestat, tıpkı öldüğüm gece olduğu gibi.'

'Ama Marius...' dedim heyecanla. 'Anne aralarında çok yaşlılar var. Bu yaşlılar ölümsüzlüğü bütünüyle ayrı bir yolda kullanıyor olabilirler.'

'Var mı onlar?' diye sordu. 'Lestat, çok zengin bir hayal gücün var. Marius'un öyküsü daha çok bir masala benziyor.'

'Hayır, bu doğru değil.'

'Böylece öksüz şeytan kendisine benzeyen pis köylü şeytanlardan gelmediğini öne sürüyor,' dedi. 'Hayır, onun atası yitik bir efendi, neredeyse bir tanrı. Mutfakta ocağın başında düşler gören her pis suratlı köy çocuğu sana böyle öyküler anlatabilir.'

'Anne, Marius'u uydurmuş olamazdı,' dedim. 'Benim hayal gücüm çok zengin olabilir ama onda bu neredeyse hiç yok. Bana gösterdiği imgeleri kendisi uydurmuş olamaz. Bu şeyleri gördüğüne eminim...'

'Tam olarak böyle düşünmemiştim,' diye itiraf etti hafif bir gülümsemeyle. 'Ama Marius'u duyduğu efsanelerden ödünç almış olabilir pekâlâ...'

'Hayır,' dedim. 'Bir Marius vardı ve hâlâ bir Marius var. Ona benzer başkaları da var. Kendilerine verilen armağanları Karanlık Çocuklarından daha iyi kullanan Binyıl Çocukları var.'

'Lestat, önemli olan bizim daha iyisini yapmamız,' dedi. 'Eninde sonunda Armand'dan tek öğrendiğim şey ölümsüzlerin ölümü kışkırtıcı ve sonunda dayanılmaz çekici buldukları, kafalarında ölümü ya da insanlığı yenmeyi başaramadıkları. Şimdi bu bilgiyi almak ve dünyada dolaşırken bunu bir zırh gibi kuşanmak istiyorum. Benim dünyam bu yaratıkların böylesine tehlikeli buldukları değişim dünyası olmadığı için şanslıyım.'

Ateşe yeniden bakarken saçlarını arkaya attı. 'Düşlerimde karla kaplı dağları görüyorum,' dedi yavaşça. 'Engin çölleri, içine girilemez cangılları, Amerika'nın kuzeyindeki ormanları, beyaz adamın ayak basmadığı yerleri görüyorum.' Bana bakarken yüzünde biraz daha sıcak bir anlatım belirmişti. 'Bir düşün,' dedi. 'Bizim gidemeyeceğimiz hiçbir yer yok. Eğer Binyıl Çocukları varsa belki onların da gittikleri yerler buralardır. İnsanların dünyasından çok uzaklardadırlar belki.'

'Peki, böyle yaptılarsa nasıl yaşıyorlar?' diye sordum. Ben de kendi dünyamı çiziyordum kafamda ve bu dünya ölümlü varlıklarla ve ölümlü varlıkların yaptıkları şeylerle doluydu. 'Biz insanlarla besleniyoruz,' dedim.

'Bu ormanlarda da çarpan yürekler var,' dedi düş görür gibi. 'Orada da isteyenin alabileceği kan akıyor. Şimdi bir zamanlar senin yaptığın şeyleri yapabilirim. O kurtlarla kendi başıma dövüşebilirim...' Düşüncelerine daldı ve sesi zayıflayıp söndü. Uzun bir aradan sonra 'Önemli olan şey,' dedi. 'Şimdi istediğimiz her yere gidebiliriz, Lestat.

Özgürüz.'

'Ben önceden özgürdüm,' dedim. 'Armand'ın anlattığı şeylerin hiçbirine aldırmıyorum. Ama Marius. Marius'un yaşadığını biliyorum. Bunu hissediyorum. Armand öyküyü anlatırken hissettim bunu. Marius bir şeyler biliyor. Yalnızca bizimle ilgili şeyleri söylemek istemiyorum, ya da Korunması Gerekenlerle ilgili şeyler veya eski gizem konusunda anlatılanlar değil demek istediğim. Marius yaşamın kendisi ile ilgili şeyler biliyor. Zamanın içinde nasıl hareket edileceğini biliyor.'

'Peki istiyorsan o da senin koruyucu azizin olsun o zaman,' dedi.

Bu beni kızdırdı ve daha fazla bir şey söylemedim. Aslında cangıllardan ve ormanlardan konuşması beni korkutmuştu. Armand'ın bizi ayıracağını söylediği şeyler geldi aklıma. Tıpkı ustaca seçilmiş sözlerle bunu anlattığında olduğu gibi anlıyordum onu. Öyleyse biz de ölümlülerin yaptıkları gibi kendi ayrımlarımızla yaşamayı öğreneceğiz. Belki tutkularımız ve sevgimiz gibi ayrımlarımız da abartılıdır.

'Marius'un öyküsünün doğru olabileceğini gösteren küçücük bir gösterge var ama,' dedi ateşe bakarken.

'Binlerce gösterge var,' dedim.

'Marius'un kötülük yapanları öldürdüğünü söyledi Armand,' diye sürdürdü. 'Ve kötülük yapanlara Typhon diyordu. Typhon'un erkek kardeşini öldürdüğünü söyledi anımsıyor musun?'

'Ben bunun Abel'i öldüren Cain olduğunu düşünmüştüm. Öteki adı duymama karşın imgelerde gözümün önüne gelen Cain'di.'

'Tam da bu işte. Armand'ın kendisi de Typhon'un adını bilmiyordu. Yine de bunu yineledi. Ama ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum.'

'Anlat bana.'

'Eski Yunan ve Roma mitlerinden gelir. Mısırlı tanrı Osiris erkek kardeşi Typhon tarafından öldürülür. Böylece Typhon yeraltı dünyasının efendisi olur. Kuşkusuz Armand bunu Plutark'ta okumuş olabilirdi ama okumamış, garip olan şey bu.'

'Ah, öyleyse sen de görüyorsun ki Marius vardı. Armand onun bin yıldır yaşadığını söylerken gerçeği söylüyordu.'

'Belki, Lestat, belki,' dedi.

'Anne, bana bu Mısır öyküsünü bir kez daha anlat...'

'Lestat, tüm bu eski öyküleri kendi başına okuman için önünde yıllar var.' Yerinde doğruldu ve beni öpmek için eğildi. Şafak sökerken Gabrielle'nin üzerine yayılan soğukluk ve sarsaklığı hissettim. 'Bana gelince. Benim kitaplarla işim bitti. Başka hiçbir şey yapamaz-

ken okurdum onları.' İki elimi elleri arasına aldı. 'Söyle bana, yarın yola çıkacağız değil mi? Bir daha Paris'in surlarını görmeden önce dünyanın öteki yanını da görmüş olacağız değil mi?'

'Tam senin istediğin gibi olacak,' dedim.

Merdivenleri çıkmaya başladı.

'Ama nereye gidiyorsun?' dedim onun peşinden giderken. Kapıyı açtı ve dışarıya, ağaçlara doğru yürüdü.

'Kaba toprağın üzerinde uyuyup uyuyamayacağımı görmek istiyorum,' dedi omuzunun üstünden geri bakarak. 'Eğer yarın kalkmazsam başaramadığımı anlarsın.'

'Ama bu çılgınlık,' dedim arkasından giderken. Bu düşüncenin kendisinden bile nefret etmiştim. Yaşlı kayın ağaçlarının iyice sıklaştığı bir yere gitti, diz üstü çöktü, ellerini ölü yapraklara ve nemli toprağa daldırdı. Sarı saçlı güzel bir cadı kadar korkunç görünüyordu elleri hızla yeri kazarken.

Sonra doğruldu bana bir öpücük gönderdi. Tüm gücünü toplayıp toprağın içine gömüldü. Biraz önce onun durduğu yerdeki boşluğa inanmaz gözlerle bakakaldım. Kuru yapraklar sanki hiçbir şey olmamış gibi yerlerine inmişlerdi.

Ağaçların yanından uzaklaştım. Kuleden güneye doğru yürüdüm. Adımlarım hızlandıkça yavaşça kendi kendime küçük bir şarkı söylemeye başladım. Belki de bu gece Krallık Sarayında kemanların çaldığı melodinin bir parçasıydı.

Yeniden üzerime bir üzüntü çöktü. Gerçekten gidiyorduk, Nicolas'la, Karanlık Çocukları ve onların önderleri ile işimiz bitmişti. Paris'i ya da yıllardır tanıdığım bir yığın şeyi bir daha görmeyecektim. Özgür olmak için duyduğum tüm isteğe karşın ağlamak istiyordum.

Ama dolaşırken kendime bile itiraf etmediğim bir amacım var gibi görünüyordu. Sabah ışıkları ortalığı aydınlatmadan yarım saat kadar önce posta yolunun üzerinde eski bir hanın kalıntılarının yakınından geçiyordum. Terkedilmiş bir köyün bu son yapısı da yıkılmak üzereydi, yalnızca sağlam sırıklarla desteklenmiş duvarları kalmıştı ayakta.

Kamamı çıkarıp yumuşak taşı derinlemesine kazıyarak yazmaya başladım:

ESKİLERDEN GELEN MARİUS; LESTAT SENİ ARIYOR, 1780 YILININ MAYIS AYINDAYIZ, PARİS'TEN GÜNEYE, LYON'A GİDİYORUM. LÜTFEN KENDİNİ BANA GÖSTER.

Birkaç adım gerileyip yazıya baktığımda yaptığım şey gözüme büyük bir küstahlık gibi göründ̈ü. Bir ölümsüzün adını söyleyerek ve bunu yazılı sözcüklere dökerek şimdiden karanlık emirlere karşı gelmiştim. İyi işte, bunu yapmak bana nefis bir doyum vermişti. Eninde sonunda ben hiçbir zaman kurallara uyma konusunda pek başarılı olmamıştım.

Bölüm Altı
Şeytanın Yolunda
Paris'ten Kahire'ye

1

On sekizinci yüzyılda Armand'ı son kez gördüğümüzde Renaud'un tiyatrosunun kapısının önünde duruyordu. Yanında Eleni, Nicolas ve diğer vampir oyuncular vardı. Arabamız bulvardaki trafik selinde kendine yol açarken o da bizi seyrediyordu.

Daha önce onu Nicolas ile birlikte eski soyunma odama kapanmış bulmuştum. Nicki'nin alaycılığı ve kendine özgü ateşinin egemen olduğu garip bir konuşmaya dalmışlardı. Başında bir peruk vardı. Ciddi bir kırmızı ceket giymişti üzerine. Bana öyle göründü ki şimdiden yeni bir yoğunluk kazanmıştı. Sanki eski sözleşmenin ölümünden bu yana geçirdiği her uyanık dakika ona daha büyük bir güç veriyordu.

Bu son dakikalarda Nicki ve benim birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. Ama Armand kulenin anahtarlarını ve yüklü miktardaki parayı benden kibarca aldı. İstediği zaman Roget'den daha fazlasını alabileceğine söz verdim.

Düşüncelerini bana kapatmıştı ama Nicolas'ın ondan hiçbir zarar görmeyeceğini söyledi sessizce. Birbirimizle vedalaşırken Nicolas ve küçük sözleşmenin sağ kalmak için gereken her şeylerinin olduğuna ve Armand'la dost olduğumuza inanıyordum.

İlk gecenin sonunda Gabrielle ve ben söz verdiğimiz gibi Paris'ten çok uzaklardaydık. İzleyen aylarda Lyons, Turin ve Viyana'ya gittik. Buradan Prag, Leipzig, St. Petersburg'a uzandık. Sonra yine güneye, İtalya'ya döndük ve uzun yıllar burada yaşadık.

Ardından Sicilya'ya, sonra Yunanistan'ın kuzeyine ve Türkiye'ye gittik. Yeniden güneye dönüp Küçük Asya'nın eski kentlerine ve en sonunda Kahire'ye vardık. Burada bir süre kalacaktık.

Tüm bu yerlerde duvarlarda Marius'a çağrımı yineleyecektim.

Zaman zaman bu bıçağımın ucuyla kazıdığım birkaç sözcük oluyordu. Başka yerlerde taşlara çağrılarımı kazımak için saatler harcıyordum. Ama nerede olursam olayım adımı, tarihi ve bundan sonra gideceğim yeri yazıyor ve çağrımı yineliyordum: 'Marius, kendini bana göster.'

Eski sözleşmelere gelince, birçok yerde bunlarla karşılaşacaktık. Ama en başından açık olan şey eski kuralların her yerde yıkılıyor olduğuydu. Eski ayinleri sürdüren vampirlerin sayısı üç ya da dördü geçmiyordu buralarda. Bizim onlara katılmak istemediğimizi anladıklarında bizi rahat bırakıyorlardı.

Toplumun tam ortasında zaman zaman gözümüze çarpan başıbozuklar çok çok daha ilginçti. Bunlar yalnız ve gizli yaşamlar süren vampirlerdi, ölümlüymüş gibi davranıyorlardı ve bu işte bizim olabileceğimiz denli ustaydılar. Ama bu yaratıklara hiçbir zaman yaklaşmadık. Eski sözleşmelerden kaçtıkları gibi kaçıyorlardı bizden. Gözlerinde korkudan başka bir şey görmediğim için içimden onları kovalamak gelmiyordu.

Yine de kurbanlarını balo salonlarında arayan ilk aristokrat canavar olmadığımı bilmek garip bir rahatlık veriyordu bana. Çok geçmeden öykülerde, şiirlerde, ucuz korku romanlarında boy gösterecek olan ölümcül beyefendi bizim türümüzün temsilcisi oluyordu yavaş yavaş. Bir de her zaman ortaya çıkan başkaları vardı.

Ama yolculuklarımız sırasında daha garip yaratıklarla karşılaşacaktık. Yunanistan'da nasıl yapıldıklarını bilmeyen cinler bulduk. Zaman zaman akılları ya da dilleri olmayan çılgın yaratıklar sanki ölümlüymüşüz gibi bize saldırdılar ve onları kovalamak için söylediğimiz duaları duyunca kaçtılar.

İstanbul'daki vampirler evlerde yaşıyorlardı. Yüksek duvarların ve kapıların arkasında güvenlikteydiler. Mezarları kendi bahçelerindeydi ve dünyanın bu parçasındaki ölümlülerin giyindiği gibi giyiniyor, uçuşan uzun kaftanlarıyla geceleri sokaklarda avlanıyorlardı.

Yine de benim Fransızlar ve Venedikliler arasında yaşadığımı, arabalara bindiğimi, Avrupa elçiliklerinde ve evlerde toplantılara katıldığımı görmek onları bile dehşete düşürdü. Bizi lanetlediler, arkamızdan sövgüler sıraladılar, sonra onlara döndüğümüzde panik içinde kaçıştılar ama sonra yine geri dönüyor ve bize kötülük yapmaya çalışıyorlardı.

Kahire'deki Memluk mezarlarında dolaşan hayaletler hayvana benziyorlardı. Bir Koptik manastırının yıkıntılarında yaşayan çukur gözlü bir efendi onları eski yasalarla yönetiyordu. Ayinleri Doğu büyüleriyle doluydu. Garip adlarla adlandırdıkları bir yığın cin ve kötü ruhu çağırıyorlardı bu ayinlerde. Tüm yakıcı gözdağlarına karşın bizden uzak durdular. Yine de adlarımızı biliyorlardı.

Yıllar geçiyor, tüm bu yaratıklardan hiçbir şey öğrenmiyorduk. Bu beni hiç şaşırtmamıştı.

Birçok yerde vampirlerin Marius ve diğer eski vampirleri işitmiş olmalarına karşın hiçbiri böyle yaratıkları kendi gözleriyle görmemişlerdi. Armand bile onlar için bir efsane olmuştu. Bize 'Gerçekten vampir Armand'ı gördünüz mü?' diye soruyorlardı. Hiçbir yerde gerçekten yaşlı bir vampirle karşılaşmamıştım. Hiçbir yerde kendi yolunda çekici bir yaratık olan bir vampirle, çok bilge ya da özel başarıları olan bir varlıkla, Karanlık Armağanın beni ilgilendiren özel bir etki yarattığı alışılmadık biriyle karşılaşmamıştım.

Armand bu varlıklarla karşılaştırıldığında karanlık bir Tanrıydı. Gabrielle ve ben de böyleydik.

Ama öykünün ilerlerine atlıyorum.

Başlarda, ilk kez İtalya'ya geldiğimizde eski ayinler konusunda daha tam ve daha canayakın görünen bilgiler edinmiştik. Roma sözleşmesi bizi kollarını açarak karşılamıştı. 'Sabbat'a gelin,' dediler. 'Yeraltı mezarlarına gelin ve ilahilere katılın.'

Evet, bizim Paris sözleşmesini dağıttığımızı ve karanlık sırların büyük ustası Armand'ı yendiğimizi biliyorlardı. Ama bunun için bizi aşağılamıyorlardı. Tersine Armand'ın gücünden vazgeçmesinin nedenini anlayamıyorlardı. Niçin sözleşme zamana uyarak kendini değiştirmemişti?

Çünkü burada bile törenler öylesine incelikli ve öylesine duygu yüklüydü ki soluğumu kesmişlerdi. Vampirler insanların yollarından çekilmek bir yana ne zaman işlerine gelse kendilerini insanmış gibi gösteriyorlardı. Venedik'te gördüğümüz iki vampir de daha sonra Floransa'da karşılaşacaklarımız da böyleydi.

Siyah pelerinlerle operadaki kalabalığın arasına karışıyor, büyük evlerde verilen balolarda gölgeli koridorlarda dolaşıyor ve giderek zaman zaman tavernalarda ya da meyhanelerde oturup insanları yakından inceliyorlardı. Başka yerlerde olduğundan çok burada vampirlerin doğdukları dönemin giysileriyle giyinme alışkanlıkları vardı. Bu giysiler çok şık ve göz kamaştırıcıydı. Vampirlerin mücevherleri ve değerli eşyaları vardı ve canları istediğinde bunları sergileyerek

dolaşıyorlardı.

Yine de uyumak için pis kokulu mezarlarına dönüyorlardı. Göksel bir güçle ilgili her türlü simgeden çığlıklar atarak uzaklaşıyorlardı. Ürkütücü ve güzel Sabbat'larında yabanıl bir boşvermişlikle kendilerini bırakıyorlardı.

Onlarla karşılaştırıldığında Paris vampirleri ilkel, kaba ve çocuksuydular. Ama Armand ve sürüsünün ölümlü yollardan böylesine uzak durmalarının nedeninin tam olarak Paris'in incelikli ve dünyasal yolları olduğunu görebiliyordum.

Fransız başkenti laik olunca vampirler eski büyüye sarılmışlardı. Oysa İtalyan canavarlar koyu dindar insanlar arasında yaşıyorlardı. Bunların yaşamları Roma Katolik törenleriyle doluydu, kadınlar ve erkekler Roma Kilisesine saygı duydukları gibi Şeytana da saygılıydılar. Kısaca canavarların eski yolları İtalya'daki insanların eski yollarından ayrı değildi. Bu yüzden İtalyan vampirler iki dünyada da dolaşabiliyorlardı. Peki eski yollara inanıyorlar mıydı? Omuz silkiyorlardı bu soruya. Onlar için Sabbat büyük bir haz kaynağıydı. Gabrielle ve ben de beğenmemiş miydik? Sonunda dansa katılmamış mıydık?

'Ne zaman isterseniz gelin bize,' diyordu Romalı vampirler.

Paris'teki Vampirler Tiyatrosuna yani tüm dünyada bizim türümüzü derinden sarsan bu büyük skandala gelince, buna ancak kendi gözleriyle görürlerse inanacaklardı. Sahnede gösteri yapan vampirler, yaptıkları numaralarla ölümlü izleyicilerinin gözlerini kamaştıran vampirler. Onlara göre bu tam Paris'e göre bir şeydi. Gülüyorlardı.

Kuşkusuz, tüm bu zaman boyunca tiyatro konusunda daha doğrudan bilgiler alıyordum. Daha St. Petersburg'a ulaşmadan Roget bana uzun bir mektup göndermiş ve bu yeni grubun ne denli usta olduğunu anlatmıştı.

Dev tahta kuklalar gibi kendilerini yukarı kaldırıyorlar -diye yazıyordu-. *Tavandaki kirişlerden el ve ayak bileklerine ve başlarının tepesine altın kordonlar iniyor. Sanki bunlar onları hareket ettiriyormuş gibi yaparak dans ediyorlar. Beyaz yanaklarına rujla kırmızı yuvarlaklar boyuyorlar ve gözleri cam düğmeler gibi açık. Kendilerini hareketsizleştirdikleri zaman bunu öylesine eksiksiz yapıyorlar ki gözlerinize inanamazsınız.*

Ama en inanılmaz olanı orkestra. Yüzleri aynı tarzda boyanmış çalgıcılar mekanik müzikçileri taklit ediyorlar. Sokakta satılan kolları ve bacakları oynayan bebekler gibi davranıyorlar bir tuşa basarken, küçük aletlerinin yaylarını çekerken ya da küçük borularını üflerken. Ve bütün bunlarla gerçek müzik yapıyorlar!

Bu öylesine etkileyici bir gösteri ki izleyicilerin arasında hanımlar ve beyler bu çalgıcıların oyuncak bebekler mi yoksa gerçek insanlar mı oldukları konusunda kendi aralarında kavga ediyorlar. Kimileri onların hepsinin tahtadan yapıldığında ve oyuncuların ağzından çıkan seslerin aslında karından konuşanların çıkardıkları sesler olduklarında diretiyorlar.

Oyunların kendilerine gelince, böylesine güzel ve ustaca oynanıyor olmasalardı aşırı rahatsız edici olabilirlerdi.

En popüler dramlarından birinde sahneye yerleştirdikleri bir platformda mezarından doğrulan vampir gibi bir hayaleti oynuyorlar. Kafasında karışık saçları ve köpek dişleriyle ürkütücü bir yaratık bu. Ama birden dev bir tahta kukla kadına âşık oluyor ve onun canlı olmadığını anlayamıyor. Bununla birlikte kadının boynundan kan ememediğinden zavallı vampir çok geçmeden ölüyor. Tam bu anda kuklalar kadının tahtadan yapılmış olmasına karşın aslında yaşadığını anlatıyorlar. Kadın yüzünde kötü bir gülümsemeyle yenilen canavarın gövdesinin üzerinde zafer dansı yapıyor.

İnanın bunu görmek insanın kanını donduruyor. Yine de izleyiciler çığlıklar atıyor ve alkışlıyorlar.

Bir başka küçük tabloda kukla dansçılar bir kızın çevresinde halka oluyorlar ve onu da sanki bir kuklaymış gibi altın kordonlara bağlanmaya kandırıyorlar. İpler kızı da dans ettiriyor ve kız yaşam bedeninden çıkıncaya dek dans ediyor. Kız bırakılması için yalvarıyor ama gerçek kuklalar yalnızca gülüyor ve kız gözlerinin önünde tükenirken onu oynatmayı sürdürüyorlar.

Müzik sanki başka bir dünyadan geliyor. Kasaba panayırlarındaki çingeneleri anımsatıyor insana. Mösyö de Lenfent yönetici. Akşam gösterilerini başlatan sıklıkla onun kemanı oluyor.

Avukatınız olarak bu dikkate değer grubun kazandığı paralardan bir bölümünü kendinize istemenizi öneririm. Her gösteriden önce kapının önündeki sıra bulvarın içlerine uzanıyor.

Roget'nin mektupları her zaman beni rahatsız ediyordu. Beni yürek çarpıntıları içinde bırakıyordu bu mektuplar. Düşünmemek elimden gelmiyordu: Grubun ne yapmasını bekliyordum ki? Gözü karalıkları ve yaratıcılıkları niçin beni şaşırtıyordu? Hepimizin böyle şeyler yapacak gücü var.

Bu sırada Venedik'e yerleşmiştim, zamanımın büyük bir bölümünü Marius'un tablolarını arayarak geçiriyordum. Eleni ile doğrudan yazışıyorduk. Mektuplarının her biri vampirlere özgü bir yetenekle yazılmış oluyordu. Vampirler Tiyatrosunun Paris'in en beğenilen ge-

ce eğlencesi olduğunu yazıyordu bana. Onlara katılmak için Avrupa'nın her yanından 'oyuncu'lar geliyordu. Bu yüzden grupları yirmi kişiye çıkmıştı ki bu sayı metropolün bile güçlükle 'besleyebileceği' bir sayıydı.

Yalnızca en usta oyuncular alınıyor. Gerçekten dikkat çekici yetenekleri olanlar. Ama her şeyin üstünde gizliliğe değer veriyoruz. Çok iyi anlayabileceğiniz gibi skandal istemiyoruz.

Sevgili kemancılarına' gelince, ondan derin bir sevgiyle söz ediyor, en büyük esinlerinin o olduğunu, en ustaca oyunları onun yazdığını, bunları okuduğu öykülerden çıkardığını anlatıyordu.

Ama çalışmadığı zamanlar çok çekilmez olabiliyor. Aramıza daha fazlasını almaması için sürekli gözlenmesi gerekiyor. Yemek alışkanlıkları çok özensiz. Zaman zaman yabancılara en olmadık şeyleri anlatabiliyor. Neyse ki insanlar bunlara inanmayacak kadar akılcı düşünüyorlar.

Başka bir deyişle Nicolas başka vampirler yapmaya çalışıyordu ve gizlice avlanmıyordu.

Genellikle En Eski Dostumuzun -bunun Armand olduğu açıktı- *onu denetleyeceğine güveniyoruz. Bunu yaparken ona sert gözdağları vermesi gerekiyor. Ama bunların Kemancımız üzerinde kalıcı bir etkilerinin olmadığını söylemem gerekiyor. Sık sık eski dinsel geleneklerden, ayin ateşlerinden, varlığın yeni alanlarına geçmekten söz ediyor.*

Onu sevmediğimizi söyleyemem. Sizin hatırınız için onu sevmeseydik bile bakardık ona. Ama onu seviyoruz. En Eski Dostumuz özellikle ona büyük bir yakınlık duyuyor.

Yine de eskiden böyle kişilerin aramızda uzun zaman dayanmadıklarını belirtiyor.

En Eski Dostumuza gelince, şimdi onu tanıyıp tanımayacağınızı merak ediyorum. Kulenizin eteğinde büyük bir ev yaptırdı ve burada gerçek dünyayla pek ilgilenmeyen bir bilim adamı gibi kitaplar ve tablolar arasında yaşıyor.

Bununla birlikte her gece siyah bir arabayla kapıya gelir ve kendi perdeli locasından oyunumuzu seyreder.

Oyundan sonra aramızdaki anlaşmazlıkları çözmeye gelir. Her zaman yaptığı gibi bizi yönetir, Usta Kemancımızı yola getirir. Ama asla ve asla sahnede gösteriye katılmaz. Aramıza yeni üyeleri alan o. Size söylediğim gibi bunlar her yerden geliyorlar. Onları çağırmamıza gerek kalmıyor. Kapımızı kendileri çalıyorlar...

Yanımıza dönün -diye yazıyordu mektubun sonunda-. *Bizi ön-*

cekinden çok daha ilginç bulacaksınız. Kâğıda dökemeyeceğim binlerce karanlık mucize var. Kendi türümüzün tarihinde bizler yıldız patlamalarıyız. Küçük katkımız için bu büyük kentin tarihinde daha uygun bir an seçemezdik. Şimdi sürdürdüğümüz bu göz kamaştırıcı yaşam sizin eseriniz. Niçin bizi terkettiniz? Eve dönün.

Mektupları sakladım. Auvergne'deki ağabeylerimden gelen mektuplara gösterdiğim özeni gösterdim onlara. Kuklalar gözlerimin önünde belirdiler. Nicki'nin kemanının çığlığını duydum, siyah arabasıyla gelip locadaki yerine yerleşen Armand'ı gördüm. Üstelik tüm bunları Marius'a yazdığım uzun mesajlarda ilginç terimlerle anlattım. Zaman zaman ölümlüler uyurken karanlık bir sokakta bunları yazmak için deliler gibi çabaladım.

Ama ne denli yalnız kalmış olursam olayım, benim için Paris'e geri dönüş yoktu. Çevremdeki dünya sevgilim ve öğretmenim olmuştu. Gördüğüm katedraller, şatolar, müzeler ve saraylar beni kendimden geçiriyordu. Gittiğim her yerde toplumun tam ortasına giriyordum. Onların eğlencelerini ve dedikodularını yudum yudum içiyor, yazınları, müzikleri, mimarileri ve sanatlarıyla susuzluğumu gideriyordum.

İncelediğim şeyleri, anlamaya çabaladığım şeyleri anlatsam ciltler doldurabilirdim. Çingene kemancılar ve sokak kuklacıları kadar yaldızlı operalardaki sopranolar ve katedral koroları tarafından da büyüleniyordum. Genelevlerde, kumarhanelerde, gemicilerin içki içip kavga ettiği yerlerde dolaştım. Gittiğim her yerde gazeteleri okudum, tavernalarda oturup yemekler ısmarladım ama bu yemeklere hiçbir zaman dokunmadım. Durmaksızın sokaklarda, halka açık yerlerde ölümlülerle konuşuyor, başkalarına sayısız bardak şarap ısmarlıyor, içtikleri pipo ve sigaraların kokusunu burnuma çekiyordum. Saçlarıma ve giysilerime bu ölümlü kokular sinmişti.

Böyle dolaşmadığım zamanlar evdeki ölümlü yıllarımızda yalnızca Gabrielle'nin okuduğu kitaplara gömülüyordum.

Daha İtalya'ya ulaşmadan klasikleri okumama yetecek kadar Latince öğrenmiştim. İçine yerleştiğim eski Venedik palazzosunda bir kütüphane kurdum ve sık sık bütün gece boyunca kitap okuyordum.

Doğal olarak Osiris'in öyküsü beni büyülemişti. Armand'ın öyküsündeki romansı ve Marius'un bilmece gibi sözlerini anımsatıyordu bana. Tüm eski versiyonların içine gömüldükçe okuduklarım şimşek gibi çakıyordu kafamda.

Eski bir kral olan Osiris dünyada görülmeyecek kadar iyiydi. Mısırlılar'ı yamyamlıktan vazgeçirmiş, onlara ekin ekmeyi ve şarap yapmayı öğretmişti. Erkek kardeşi Typhon nasıl öldürmüştü onu? Osiris

tam bedeni boyunda bir kutunun içine yatması için kandırılmıştı, sonra Typhon kapağı kapatıp çivilemişti. Sonra Osiris ırmağa atılmıştı. Sadık İsis onun bedenini bulduğunda bu kez de Typhon ona saldırmış ve kollarını, bacaklarını koparmıştı. Bedeninin bir parçası dışında bütün parçaları bulunmuştu.

Şimdi, Marius niçin böyle bir mite gönderme yapıyordu? Ve tüm vampirlerin kendi bedenleri boyunda yapılmış kutular olan tabutlar içinde uyudukları olgusunu düşünmemek elimde miydi? Les Innocents'in sefil yaratıkları bile tabutlarının içinde uyuyorlardı. Magnus bana, 'Bu kutuda ya da buna benzer bir şeyde yatmalısın her zaman,' demişti. İsis'in hiçbir zaman bulamadığı yitik parçaya gelince, bu bizde Karanlık Armağanın dokunmadığı parça değil miydi? Konuşabiliriz, görebiliriz, tat alabiliriz, soluk alabiliriz, insanlar gibi hareket edebiliriz, ama üreyemeyiz. Osiris de bunu yapamıyordu ve Ölüm Efendisi oldu.

Bu bir vampir Tanrı mıydı?

Ama kafamı karıştıran ve beni sarsan çok fazla şey vardı. Bu tanrı Osiris Mısırlılar için şarap tanrısıydı ve daha sonra Yunanlılar bu tanrıya Dionysius adını verdiler.

Dionysius tiyatronun 'karanlık tanrısıydı', küçük oğlanlarken Nicolas bana onun kötü bir tanrı olduğunu anlatmıştı. Şimdi bizim Paris'te vampirlerle dolu bir tiyatromuz vardı. Oh, bu çok karışık ve çok zengin bir öyküydü.

Tüm bunları Gabrielle'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum.

Ama o ilgisizce anlattıklarımı bir yana attı. Böyle yüzlerce öykü olduğunu söylüyordu.

'Osiris ekin tanrısıydı,' dedi. 'Mısırlılar için o iyi bir tanrıydı. Bunun bizimle ne ilgisi olabilir?' İncelediğim kitaplara göz attı. 'Öğreneceğin çok şey var oğlum. Eski tanrılardan pek çoğu parçalanmış ve tanrıçası onun için yas tutmuştur. Aktaeon ve Adonis'i oku. Eskiler bu öyküleri çok severlerdi.'

Sonra da gitmişti. Mum ışıklarıyla aydınlanan kütüphanede yalnızdım, tüm bu kitapların arasında dirseklerime dayanmış oturuyordum.

Armand'ın Korunması Gerekenlerin dağlardaki sığınağını gördüğü düş üzerine kafa yordum. Bu Mısır dönemine giden bir büyü müydü? Karanlık Çocukları böyle şeyleri nasıl unutmuşlardı? Belki de bunların hepsi şiirdi. Venedikli usta, Typhon'un sözünün edilmesi, ağabeyini öldürmesi, bunlar bir şiirden başka bir şey değildi.

Gece keskimi alıp dışarı çıktım. Marius'a sorduğum soruları ikimizden de daha yaşlı taşların üzerine kazıdım. Marius benim için öy-

lesine gerçek olmuştu ki bir zamanlar Nicki ile yaptığımız gibi onunla konuşuyordum. Heyecanlarımı, coşkumu, dünyanın tüm mucizeleri ve anlaşılmaz şeyleri karşısında duyduğum yüce duyguları ona anlatıyordum.

Ama incelemelerim derinleştikçe, eğitimim genişledikçe ölümsüzlüğün ne olabileceği konusunda ilk ürkütücü ipuçlarını bulmaya başlamıştım. İnsanlar arasında yalnızdım. Marius'a yazdıklarım kendi canavarlığımı bilmemin önüne geçmiyordu. Tıpkı uzun zaman önce Paris'te o ilk gece hissettiğim gibi hissediyordum bunu. Eninde sonunda Marius gerçekten de orada değildi.

Ve Gabrielle de yoktu.

Neredeyse en başında Armand'ın söyledikleri doğru çıkmıştı.

2

Daha Fransa'dan bile ayrılmadan önce Gabrielle zaman zaman birkaç geceliğine gözden kaybolmaya başlamıştı. Viyana'da sık sık iki hafta benden uzakta kalıyordu. Venedik'teki palazzoya yerleştiğimde yanımdan ayrılıp aylarca gelmediği oluyordu. Roma'ya ilk gittiğimizde altı ay boyunca gözden kayboldu. Napoli'de beni terkettiği zaman Venedik'e o olmadan döndüm. Kızmıştım, Venedik'e dönüş yolunu kendi başına bulsun, diye bırakmıştım onu. Yolu buldu.

Onu çeken şey kırlar, orman, dağlar ya da üzerinde hiçbir insanın yaşamadığı adalardı. Geri döndüğünde ayakkabıları parçalanmış, elbiseleri yırtılmış, saçları karmakarışık olurdu. Eski Paris sözleşmesinin paçavralar giyinmiş vampirleri denli korkunç görünürdü. Sonra üzerindeki pis, dağınık giysilerle odamda dolaşır, duvardaki çatlakları ya da elle yapılmış camda parlayan mum ışığına bakar dururdu.

Ölümsüzler niçin gazetelere gömülür ya da saraylarda yaşarlar diye sorardı. Ya da ceplerinde altın taşıyorlardı? Ya da arkalarında bıraktıkları ölümlü aileye mektuplar yazıyorlardı?

Ürkütücü, hızlı, kısık sesli bir konuşmayla tırmandığı dağları, içlerine gömüldüğü kar yığınlarını, gizemli işaretlerle dolu kayaları ve bulduğu fosilleri anlatırdı.

Sonra geldiği gibi sessizce giderdi. Onun gidişini seyretmem ve gelişini beklemem için terkedilmiş olurdum. Sonunda geri geldiğin-

de ona kızmış olurdum.

Verona'da kaldığımız sırada bir gece karanlık bir sokakta beni şaşırttı.

'Baban hâlâ yaşıyor mu?' diye sordu. Bu kez iki aylığına gitmişti. Onu çok özlemiştim ve o sonunda önemsemeye başlamış gibi aileyi soruyordu. Yine de ben, 'Evet, ve çok hasta,' diye yanıtladığımda söylediğimi duymamış gibi görünüyordu. Ona Fransa'da işlerin kötüye gittiğini anlatmaya çalıştım Bir devrim olacağı kesindi. Başını salladı ve elinin bir hareketiyle önemsemediğini anlattı.

'Artık düşünme onları,' dedi. 'Onları unut.' Bir kez daha gitmişti.

İşin gerçeği onları unutmak istemiyordum. Ailemden haber almak için Roget'ye yazmayı hiç kesmemiştim. Tiyatroda Eleni'ye yazdığımdan daha sık yazıyordum Roget'ye. Yeğenlerimin ve kuzenlerimin resimlerini gönderdi bana. Durduğumuz her yerden Fransa'ya armağanlar gönderiyordum. Her ölümlü Fransız'ın yaptığı gibi devrim konusunda kaygılanıyordum.

Sonunda, Gabrielle'nin yoklukları uzayınca ve birlikte geçirdiğimiz zamanlar giderek daha gergin ve güvenilmez olmaya başlayınca onunla bu konularda tartışmaya başladım.

'Zaman ailemizi bizden alacak,' dedim. 'Zaman tanıdığımız Fransa'yı bizden alacak. Öyleyse hâlâ onları görebilecekken niçin vazgeçeyim onlardan daha şimdiden? Sana söylüyorum, bunlar benim için gerekli şeyler. Yaşam benim için bu demek!'

Ama bu işin yalnızca yarısıydı. Ötekileri yitirdiğim gibi onu da yitirmiştim. Gerçekte ne söylüyor olduğumu anlamış olmalıydı. Tüm bunların arkasında yatan suçlamaları duymuş olmalıydı.

Böyle küçük söylevler üzerdi onu. İçindeki yumuşaklığı dışarı sererdi. Ona temiz giysiler getirmeme, saçlarını taramama izin verirdi. Ardından birlikte avlanır ve birlikte konuşurduk. Belki de benimle birlikte bir gazinoya ya da bir operaya bile giderdi. Kısa bir süre için büyük ve güzel bir hanımefendi olurdu.

Bizi bir arada tutan şey böyle anlardı. Hâlâ küçük bir sözleşme, bir çift sevgili olduğumuz inancını ölümlü dünyaya karşı sürdürebilmemizi sağlıyordu bunlar.

Bir kır villasında ateşin önünde ya da, dizginleri elime almış birlikte bir at arabasının sürücü sandalyesinde oturmak, gece yarısı ormanda birlikte yürümek. Zaman zaman çeşitli gözlemlerimizi birbirimize anlatmayı da sürdürüyorduk.

Birlikte perili evleri araştırmaya bile gittik. Bu yeni bulduğumuz boş zaman eğlencesi ikimizi de heyecanlandırıyordu. Aslında Gabri-

elle zaman zaman bu nedenle gezilerinden bile dönüyordu. Eğer bir hayalet öyküsü duyarsa benimle birlikte oraya gitmek ve ne yapabileceğimizi görmek isterdi.

Doğal olarak ruhların kendilerini gösterdikleri söylenen boş yapılarda çoğunlukla hiçbir şey bulamazdık. Şeytanın eline düştüğü söylenen sefil insanlar da sık sık sıradan delilerden başkaları değildi.

Yine de uçuşan bir şeyler ya da açıklayamadığımız bir kargaşa gördüğümüz zamanlar oluyordu. Çevreye saçılmış nesneler, ecinni çocukların ağızlarından çıkan gürlemeler, kapalı bir odada mumlarımızı söndüren buz gibi rüzgârlar.

Ama bunlardan hiçbir zaman bir şey öğrenemedik. Yüzlerce bilimcinin şimdiden anlattıklarından daha ötesini görmedik.

Sonunda bu bizim için yalnızca bir oyun oldu. Şimdi geriye baktığıma anlıyorum ki bunlara birlikte gitmemizin nedeni bunun bizi bir arada tutmasıydı. Başka türlü yaşamadığımız dostça anlar yaşatıyordu bize.

Ama yıllar geçtikçe birbirimize düşkünlüğümüzü azaltan tek şey Gabrielle'nin yoklukları değildi. Benimle birlikte olduğu zamanlardaki tutumu da bunu etkiliyordu. Özellikle de ortaya sürdüğü düşünceler.

Eskisi gibi kafasında ne varsa onu söylemek ve daha öte pek bir şey söylememek alışkanlığındaydı.

Bir gece Floransa'da Via Ghibellina'daki küçük evimizde bir aylık bir yokluktan sonra ortaya çıkmıştı ve hemen anlatmaya başladı.

'Biliyorsun, gece yaratıkları büyük bir önder için olgunlaştılar,' dedi. 'Eski ayinleri mırıldanıp duran boş inançlı biri değil ama bizi yeni ilkelerle harekete geçirecek büyük karanlık bir tek güç.'

'Hangi ilkeler?' diye sordum. Sorumu duymazdan gelerek konuşmayı sürdürdü Gabrielle.

'Bir düşün,' dedi. 'Yalnızca şu pis ve berbat yoldan karınlarımızı ölümlülerden doyurmanın yerine Babil Kulesi gibi büyük bir şey. Tanrının gazabıyla yıkılmadan önceki Babil Kulesi gibi. Demek istediğim Şeytanca bir saraya yerleşmiş bir önder. Bu önder izleyicilerini ölümlülerin arasına gönderecek, onlar da kardeşi kardeşe düşman edecekler, annelere bebeklerini öldürtecekler, insanlığın bütün büyük başarılarını ateşe verecekler, toprağın kendisini bile tutuşturacaklar. Böylece hepsi açlıktan ölecekler, masumlar da suçlular da. Her yerde acı ve kaos yaratacaklar. İyi güçleri yerden yere vurup insanları umutsuzluğa düşürecekler. İşte şeytan diye adlandırılmaya layık olan şey böyle bir şey olmalı. Bir şeytanın işi aslında bu olmalı.

Biz hiçbir şeyiz, sen ve ben. Biz Yabanıl Bahçedeki ilginç parçalarız yalnızca. İnsanların dünyası benim yıllar önce Auvergne'de kitaplarda gördüğümden ne daha azı ne de daha fazlası şimdi de.

Bu konuşmadan nefret ediyordum. Yine de odada benimle birlikte olmasından, zavallı aldatılmış bir ölümlüden başka biriyle konuşuyor olmaktan mutluydum. Evden gelen mektuplarımla yalnız başına olmadığım için mutluydum.

'Peki ama senin estetik sorularına ne oldu?' diye sordum. 'Hani daha önce Armand'a anlattığın şeyler vardı. Güzelliğin niçin varolduğunu, niçin bizi etkilemeyi sürdürdüğünü öğrenmek istiyordun.'

Omuz silkti.

'İnsanların dünyası yıkılıp çöktüğünde bunun yerini güzellik alacak. Sokakların olduğu yerlerde ağaçlar büyüyecek yeniden, şimdi ağıllarla kaplı çayırlıkta yeniden çiçekler açacak. Şeytan efendinin amacı bu olacak. Bir zamanlar büyük kentlerin olduğu yerleri geriye hiçbir şey kalmayıncaya dek yabanıl otlar ve sık ormanlarla kaplamak.'

'Peki, niçin bütün bunlara Şeytanca diyelim ki?' diye sordum. 'Niçin kaos demeyelim? Sonunda olacak olan şey yalnızca bu.'

'Çünkü,' dedi, 'İnsanlar bunu böyle adlandıracak. Şeytanı onlar keşfetmemişler miydi? Şeytanca sözcüğü yalnızca insanların yaşamak istedikleri düzenli yolu dağıtanların davranışlarına verdikleri ad.'

'Anlamıyorum.'

'Peki, doğaüstü beynini kullan biraz mavi gözlüm,' diye yanıtladı. 'Altın saçlı oğlum, benim yakışıklı kurtöldürücüm. Tanrının dünyayı Armand'ın söylediği gibi yaratmış olması mümkün.'

'Ormanlarda bunu mu keşfettin? Bunu sana yapraklar mı anlattı?'

Bana güldü.

'Doğal olarak, Tanrının insan biçimli olması zorunlu değil ki,' dedi. 'Ya da korkunç bir bencillik ve duygusallıkla "saygın bir kişi" diye adlandırdığımız türden bir şey olması da gerekmiyor. Ama Tanrı var herhalde. Bununla birlikte Şeytan insanın buluşu. Şeylerin uygar düzenini yıkmaya çalışan güce verdikleri ad. Yasaları yapan ilk insan, bu ister Musa olsun, isterse eski Mısır kralı Osiris, bu yasa yapıcı şeytanı yarattı. Şeytanın anlamı seni yasaları çiğnemeye kışkırtan şey demek. Bizler insanın korunması için yapılmış hiçbir yasayı izlemediğimiz için gerçekten Şeytancayız. Öyleyse niçin gerçekten yıkıcı olmayalım? Niçin dünyanın tüm uygarlığını tutuşturacak bir kötülük alevi yakmayalım ki?'

Yanıtlayamayacak kadar şaşırıp kalmıştım.

'Kaygılanma.' Güldü. 'Ben yapmayacağım bunu. Ama önümüzdeki on yıllarda neler olacağını merak ediyorum. Birileri yapacak mı bunu acaba?'

'Umarım yapmaz!' dedim. 'Ya da şöyle söyleyeyim. Eğer bizden biri bunu yapmaya kalkışırsa savaş olacak.'

'Niçin? Herkes onu izleyecek.'

'Ben değil. Ben savaşacağım.'

'Oh, çok eğlendiricisin Lestat,' dedi.

'Bu küçüklük,' dedim.

'Küçüklük!' Başını çevirdi, avluya baktı, ama geri döndüğünde yüzü renklenmişti. 'Yeryüzünün tüm kentlerini baş aşağı getirmek? Vampirler Tiyatrosuna küçüklük demeni anlamıştım, ama şimdi kendinle çelişiyorsun.'

'Yalnızca yıkma uğruna bir şeyi yıkmak küçüklük anlamıyor musun?'

'Seninle konuşulmaz,' dedi. 'Uzak gelecekte bir gün böyle bir önder olabilir. Bu önder insanı ortaya çıktığı zamanki çıplaklığına ve korkusuna geri döndürecek. Bizler her zaman yaptığımız gibi çaba göstermeden karnımızı bu insanla doyuracağız ve senin deyişinle Yabanıl Balhçe tüm dünyayı kaplayacak.'

'Birinin böyle bir şeye kalkışmasını neredeyse umut etmeye başladım,' dedim. 'Çünkü ona baş kaldırırdım ve onu yenmek için her şeyi yapardım. Üstelik de bunu başarabilirdim belki. Kendi gözümde yeniden iyi olurdum insanları ondan kurtardığım için.'

Kızgındım. Sandalyemden kalkmış avluya yürümüştüm.

Hemen arkamdan geldi.

'Tam şimdi Hıristiyanlığın kötülüğün niçin varolduğu konusundaki en eski kanıtlarını anlattın bana,' dedi. 'Kötülük vardır ki onunla dövüşebilelim ve iyi şeyler yapabilelim.'

'Çok korkunç ve aptalca,' dedim.

'Seninle ilgili anlamadığım bir şey var,' dedi. 'İyiliğe duyduğun eski inanca sarsılmaz bir güçle sarılıyorsun. Yine de şimdi olduğun durumda son derece başarılısın, iyi bir vampirsin! Kara bir melek gibi avlıyorsun kurbanlarını. Acımasızca öldürüyorsun. Canın isterse bütün gece kurbanlarından karnını doyuruyorsun.'

'Eee?' Soğuk soğuk baktım ona. 'Kötü olmada nasıl başarısız olunacağını, kötü bir vampir olmanın ne olduğunu bilmiyorum.'

Güldü.

'Genç bir adamken iyi bir izsürücüydüm,' dedim. 'Sahnede iyi bir

aktördüm. Şimdi de iyi bir vampirim. "İyi" sözcüğünden anlayabildiğimiz de bu işte.'

Gabrielle gittikten sonra avludaki taşların üzerine sırtüstü yattım ve yıldızlara baktım. Tek bir kentte, Floransa'da ne denli çok tablo ve heykel gördüğümü düşünüyordum. Yalnızca göğe yükselen ağaçların olduğu yerlerden nefret ettiğimi biliyordum. Benim için en yumuşak, en tatlı müzik insan seslerinin müziğiydi. Ama benim ne düşündüğümün ya da ne hissettiğimin gerçekte ne önemi vardı ki?

Gabrielle her zaman beni garip felsefelerle dürtmüyordu. Zaman zaman ortaya çıktığında öğrendiği işe yarar şeyleri de anlattığı oluyordu. Aslında benden daha yürekli ve daha serüvenciydi. Bana bir şeyler öğretiyordu.

Toprağın içinde uyuyabiliyorduk, Fransa'dan ayrılmadan önce öğrenmişti bunu. Tabutlar ya da mezarlar gerekmiyordu. Güneş batarken daha uyanmadan önce doğal olarak toprağın dışına doğru yükseldiğini bulmuştu Gabrielle.

Gündüz saatlerinde bizi bulan ölümlüler hemen bizi güneşe tutmazlarsa başlarına kötü şeyler geliyordu. Örneğin Gabrielle, Palermo'nun dışında terkedilmiş bir evin derinlerinde uyumuştu bir kez. Uyandığında gözleri ve yüzü kavrulmuş gibi yanıyordu ve sol elinde öldürülmüş bir insan vardı. Bu insanın onun dinlenirken rahatsız etmeye kalktığı ortadaydı.

'Boğulmuştu,' dedi. 'Ellerim hâlâ boğazındaydı. Yüzüm açık kapıdan sızan zayıf ışıktan yanmıştı.'

'Peki daha çok sayıda ölümlü olsaydı ne olurdu?' diye sordum. Anlattıkları bulanık bir yolda büyüleyici gelmişti.

Başını salladı ve omuz silkti. Şimdi artık her zaman toprakta uyuyordu, bodrumlarda ya da tabutlarda değil. Hiç kimse onu dinlenirken rahatsız edemezdi bir daha. Artık böyle bir sorunu kalmamıştı.

Ona söylemedim ama mezarda uyumakta bir soyluluk olduğuna inanıyordum. Mezardan doğrulmada romantik bir yan vardı. Aslında ben de öteki uçta aşırılığa götürmüştüm işi. Dolaştığım yerlerde kendim için yaptırdığım tabutlar vardı. Aramızdaki yaygın geleneğe göre çoğumuzun yaptığı gibi mezarlıklarda ya da kiliselerde uyumuyordum. Evin içersinde gizli yerlerim vardı.

Ona böyle şeyler anlattığım zaman beni sabırla dinlemediğini söyleyemem. Vatikan müzesinde gördüğüm sanat ürünlerini, katedralde dinlediğim koroyu ya da uyanmadan önceki son saatte gördüğüm düşleri anlattığımda beni dinlerdi. Bu düşler sığınağımın yakınlarından geçen ölümlülerin düşüncelerinden tutuşturulmuş gibi görü-

nüyordu. Ama belki de yalnızca dudaklarımın hareketini izliyordu. Kim bunu bilebilir ki? Sonra hiçbir açıklama vermeksizin giderdi yeniden. Sokaklarda yalnız başıma dolaşır, Marius'a fısıltıyla seslenir, kimi zaman tamamlaması bütün bir geceyi alan uzun uzun mektuplar yazardım ona.

Gabrielle'den ne istiyordum? Daha insan gibi olmasını mı? Bana benzemesini mi? Armand'ın söyledikleri kafama takılıyordu. Nasıl olur da Gabrielle bunları düşünmüyor olabilirdi? Neler olup bittiğini, birbirimizden giderek uzaklaştığımızı, yüreğimin kırıldığını ve ona bunu söylemeyecek denli gururlu olduğumu biliyor olmalıydı.

'Lütfen Gabrielle, yalnızlığa dayanamıyorum! Benimle kal,' diyemezdim ona.

İtalya'dan ayrıldığımız sırada ölümlülerle tehlikeli küçük oyunlar oynuyordum. Gözüme ruhsal olarak eksiksiz bir insan gibi görünen bir kadın ya da erkek seçer ve onu her yerde izlerdim. Bunu bir hafta, bir ay, zaman zaman daha da uzun süre sürdürüyordum. O varlığa âşık oluyordum. Dostluk, sohbet, hiçbir zaman sahip olamayacağım yakınlık düşleri kurardım. Büyülü ve düşsel bir anda şöyle diyecektim: 'Ama benim ne olduğumu görüyorsun,' ve bu insan üstün bir ruhsal anlayışla şöyle diyecekti: 'Evet, görüyorum. Anlıyorum.'

Gerçekten de saçmalıktı bu. Bir canavara dönüşmesi için büyü yapılan prensi çıkarsız bir sevgiyle sevip onu bu durumundan kurtaran prensesin masalına benziyordu. Yalnız bu karanlık masalda ben ölümlü sevgilime geçecektim doğrudan doğruya. İkimiz tek bir varlık olacaktık ve ben yeniden et ve kandan yapılı bir varlık olacaktım.

Sevimli bir düşünceydi. Ama Armand'ın uyarılarını giderek daha fazla düşünür olmuştum. Beni daha öncekilerle aynı nedenle Karanlık Hileyi uygulayacağım konusunda uyarmıştı Armand. Bu yüzden bu oyunu oynamayı bütünüyle bıraktım. Bütün eski kötülüğüm ve acımasızlığımla yalnızca ava çıkmaya başladım. Üstelik öldürdüklerim yalnızca kötülük yapanlar değildi.

Atina kentinde Marius'a şu mektubu yazdım:

'Bu işi yapmayı niçin sürdürdüğümü bilmiyorum. Gerçeği aramıyorum. Buna inanmıyorum. Senden eski sırları öğrenmek istemiyorum, bunların neler oldukları benim için önemli değil. Ama inandığım bir şey var. Belki bu yalnızca içinde dolaştığım dünyanın güzelliği ya da yaşama isteğinin kendisi. Bu armağan bana çok erken verildi. Verilmesinin hiçbir nedeni de yoktu. Şimdiden, daha ölümlü yaşıyla otuz yaşındayken bizim türümüzden birçoğunun niçin har-

candığını, her şeyden vazgeçtiklerini biraz anlıyorum. Yine de bunu sürdüreceğim. Seni arayacağım.'

Avrupa ve Asya'da böyle dolaşmayı daha ne kadar sürdürebilirdim bilmiyorum. Yalnızlıktan tüm yakınmalarıma karşın bunların tümüne alışmıştım. Yeni kentler, yeni kurbanlar, yeni diller ve dinlenecek yeni müzikler vardı. Acılarıma aldırmaksızın düşüncelerimi yeni yönlere kilitliyordum. Yeryüzündeki tüm kentleri görmek istiyordum. Sonunda Hindistan ve Çin'in uzak kentlerini de görecektim. Oralarda en yalın nesneler gözüme yabancı görünecekti. Düşüncelerini dağıttığım kafalar başka bir dünyadan gelme yaratıklar denli garip olacaklardı.

Ama İstanbul'dan güneye, Küçük Asya'ya yola çıktığımızda Gabrielle yeni ve garip toprakların çekimini daha da güçlü duyar olmuştu, bu yüzden neredeyse hiçbir zaman yanımda olmuyordu.

Fransa'da işler ürkütücü bir doruğa doğru gidiyordu. Bu yalnızca özlemini çektiğim ölümlü dünyayı ilgilendirmiyordu, tiyatronun vampirleri için de durum böyleydi.

3

Daha Yunanistan'dan ayrılmadan İngiliz ve Fransız gezginlerden evdeki sorunlarla ilgili rahatsız edici haberler duymaya başlamıştım. Ankara'da bir Avrupa hanına ulaştığımda koca bir paket dolusu mektup beni bekliyordu.

Roget tüm paramı Fransa'dan dışarı çıkarmış, yabancı bankalara yatırmıştı. *'Paris'e geri dönmeyi düşünmemelisiniz,'* diye yazıyordu. *'Babanızı ve ağabeylerinizi her tür çatışmadan uzak durmaları konusunda uyardım. Buradaki iklim krallıklara uygun değil.'*

Eleni'nin mektupları da kendi yollarında aynı şeylerden söz ediyordu:

İzleyiciler soylularla alay edildiğini görmek istiyorlar. Sarsak bir kukla kraliçeyi oynadığımız küçük bir oyunumuz var. Kraliçe yönetmek istediği kukla askerlerden bir birlik tarafından acımasızca dövülüyor bu oyunda. İzleyiciler bu oyunu yüksek kahkahalar ve çığlıklarla seyrediyor.

Din adamları da alay edilecek bir başka grup oldu. Bir başka kü-

çük dramda saygın olmayan davranışları yüzünden bir grup dansçı kız kuklayı cezalandırmaya hazırlanan kendini beğenmiş bir rahip var. Ama kızların dans öğretmeni aslında kırmızı boynuzlu bir şeytan ve zavallı rahibi bir kurt adama dönüştürüyor. Sonra da altın bir kafese kapatıyor ve çevresindeki kızlar gülerek onunla alay ediyorlar.

Bunların hepsi Usta Kemancımızın parlak düşünceleri, ama şimdi uyanık her anında onun yanında olmamız gerekiyor. Onu yazmaya zorlamak için sandalyesine bağlamamız gerekiyor. Önüne kâğıt ve mürekkep koyuyoruz ve bu bir işe yaramazsa onun söylediği oyunları kendimiz kâğıda geçiriyoruz.

Sokaklarda yoldan geçenlerin önünü kesiyor ve onlara tutkulu bir sesle bu dünyada düşlerinde bile göremeyecekleri denli dehşetli şeyler olduğunu anlatıyor. İnanın bana, eğer Paris Kraliçe Marie Antoinette'ye karşı yazılan bildirileri okumakla bu denli meşgul olmasa şimdiye kadar çoktan hepimizin yok olmasına neden olurdu. En Eski Dostumuz her geçen gece daha fazla kızmaya başladı.

Hemen ona yanıt yazdım ve Nicki'ye karşı sabırlı olmalarını, bu ilk yıllarını geçirmede ona yardımcı olmaya çalışmalarını istedim. 'Onun da etkilenebileceğinden eminim,' dedim. Ve ilk kez sordum: 'Eğer geri dönecek olsaydım olayların gidişini değiştirecek gücüm olur muydu?' Altına imzamı atmadan önce bu sözcüklere uzun bir süre baktım. Ellerim titriyordu. Sonra mektubu mühürledim ve hemen postaya verdim.

Nasıl geri dönebilirdim? Ne denli yalnız olursam olayım Paris'e geri dönme, o küçük tiyatroyu yeniden görme düşüncesine dayanamıyordum. Oraya gittiğimde Nicolas için ne yapacaktım? Armand'ın yıllar önce söyledikleri kulaklarımda çınlıyordu.

Aslında öyle görünüyordu ki nerede olursam olayım Armand ve Nicki'nin ikisi de benimle birlikteydiler. Armand karanlık uyarıları ve tahminleriyle doluydu. Nicolas sevgiyi nefrete dönüştüren mucizeyle düşüncelerimi dolduruyordu.

Hiçbir zaman Gabrielle'nin yanımda olmasını şimdi olduğu denli istememiştim. Ama yolculuğumuzun en başlarında önden gitmişti. Zaman zaman Paris'ten ayrılmadan önce nasıl yaşadığımızı anımsıyordum. Ama artık ondan hiçbir şey beklemez olmuştum.

Şam'a vardığında beni Eleni'nin yanıtı bekliyordu.

'Sizi eskiden olduğundan da daha çok küçümsüyor. Belki de sizin yanınıza gelmesinin iyi olabileceğini söylediğimizde gülüyor gülüyor. Size bunları anlatmamın nedeni sizi rahatsız etmek değil ama

şunu anlatmak: bu çocuğu korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, ama aslında hiçbir zaman Karanlığa Doğmamış olması gerekirdi onun. Güçlerinin altında eziliyor, çılgınca düşünceleriyle gözleri kamaşıyor. Tüm bunları ve bunların acıklı sonunu daha önceleri de gördük.

Yine de bu ay en büyük oyununu yazdı. Kukla dansçılar bu kez ipleri olmadan dans ediyorlar. Hepsi gençliğinin baharındayken bir salgın hastalıkla ölüyor mezar taşlarının altında yatıyorlar. Üzerlerinde çiçeklerden çelenkler var. Rahip uzaklaşmadan önce onlar için gözyaşı döküyor. Ama genç bir sihirbaz kemancı geliyor mezarlığa. Müziğinin aracılığıyla onları mezarlarından kaldırıyor. Kara ipekler ve kara ipek kurdeleler giyinmiş vampirler olarak mezarlarından çıkıyor bu gençler. Kemancının peşine takılıp sevinçle dans ederek Paris'e gidiyorlar. Paris sahnede güzel bir tabloyla gösteriliyor. Kalabalık coşkunluk çığlıkları atıyor. İnanın bana sahnede ölümlü kurbanlarımızla karnımızı doyurabiliriz istesek ve tüm bunların çok yeni bir yanılsama olduğunu düşünen Parisli'ler yaptığımız şey için bizi alkışlar yalnızca.'

Roget'den de ürkütücü bir mektup gelmişti.

Paris devrimci çılgınlığın pençelerindeydi. Kral Louis Ulusal Meclisi tanımaya zorlanmıştı. Tüm sınıflardan insanlar ona karşı hiçbir zaman yapmadıkları kadar güçlü bir yolda birlik olmuşlardı. Roget ailemi görmesi ve kırlarda devrimci havanın ne durumda olduğunu anlaması için güneye bir ulak göndermişti.

İki mektuba da beklenebilecek kaygı ve beklenebilecek çaresizlik duygusuyla yanıt verdim.

Ama eşyalarımı Kahire'ye gönderirken bağımlı olduğum her şeyin tehlikeye düştüğü korkusuna kapılmıştım. Dışarıya karşı sürdürdüğüm yolculuk yapan beyefendi rolümde kimse bir değişiklik sezmiyordu oysa içimde kıvrımlı arka sokaklarda dolaşan avcı şeytan sessizce ve gizlice yok olmuştu.

Kuşkusuz güneye, Mısır'a gitmenin önemli olduğunu söylüyordum kendime. Mısır eski görkemin ve zamanı aşan mucizelerin ülkesiydi, beni büyüleyecek ve Paris'te olanları bana unutturacaktı. Nasıl olsa bunları değiştirecek gücüm yoktu.

Ama kafamda başka bir bağlantı kurulmuştu. Mısır dünyada başka her yerden daha fazla ölüme âşık bir ülkeydi.

Sonunda Gabrielle bir ruh gibi Arap çöllerinden geldi ve birlikte yola çıktık.

Kahire'ye varmamız neredeyse bir ay sürmüştü. Bir Avrupa hanın-

da beni bekleyen eşyalarımı bulduğumda yanlarında garip bir paket vardı.

Eleni'nin yazısını hemen tanımıştım, ama niçin bana bir paket gönderdiğini anlamıyordum. On beş dakika boyunca pakete baktım durdum. Kafamın içi bomboştu.

Roget'den tek bir söz bile yoktu.

Roget niçin bana yazmamıştı, diye düşündüm. Bu paket ne? Niye burada duruyor?

Sonunda bir saattir sandıklar ve kutularla dolu bir odada oturduğumun ve bir pakete bakıp durduğumun ayrımına vardım. Henüz ortadan kaybolmayı doğru bulmamış gibi görünen Gabrielle beni seyrediyordu.

'Dışarı çıkacak mıydın?' diye fısıldadım.

'Eğer istersen,' dedi.

Bunu açmak önemliydi, evet açmak ve ne olduğunu anlamak. Yine de bana çıplak küçük odada çevreme bakmak ve bunun Auvergne'deki köy hanında bir oda olduğunu hayal etmek daha önemli görünüyordu nedense.

'İkimizle ilgili bir düş gördüm,' dedim yüksek sesle, pakete bakıyordum. 'Birlikte dünyayı dolaştığımızı gördüm, sen ve ben. İkimiz de soylu ve güçlüydük. Marius'un yaptığı gibi kötülük yapanlarla karnımızı doyurduğumuzu gördüm. Çevremize baktığımızda gördüğümüz gizemler bize üzüntü veriyordu. Ama güçlüydük. Sonsuza dek yaşayacaktık. Sonra konuştuk. 'Konuşmamız' sürdü durdu.'

Paketi açtım ve Stradivarius kemanının kutusunu gördüm.

Yine bir şey söylemeye çalıştım, yalnızca kendime söyleyecektim bunu. Ama boğazım kilitlenmişti. Düşüncelerim kendi başlarına sözcükleri taşıyamıyorlardı. Cilalı tahtanın yanına kaymış olan mektuba uzandım.

Korktuğum gibi sonunda en kötüsü oldu. En Eski Dostumuz Kemancımızın aşırılıklarından çılgına döndü ve sonunda onu sizin eski evinize kapattı. Hücresine kapatıldığında kemanı yanına verildi ama elleri kesilmişti.

Ama biliyorsunuz bizde böyle çıkıntılar her zaman yeniden yerine koyulabilirler. Söz konusu çıkıntılar En Eski Dostumuz tarafından güvenli bir yere yerleştirildiler. Yaralı kemancıya beş gün hiçbir besin verilmedi.

Sonunda bütün grup En Eski Dostumuza N.'yi bırakması ve onun olan her şeyi geri vermesi için yalvarınca bu yerine getirildi.

Ama N. acıdan ve açlıktan çıldırmıştı. Çünkü bunlar birinin bü-

tün ruhsal yapısını değiştirebilirler. N. derin bir sessizliğe gömüldü ve uzunca bir süre böyle kaldı.

Sonunda yanımıza geldi ve yalnızca bir ölümlünün yapacağı gibi işlerini düzene koyduğunu bildirmek için konuştu bizimle. Yeni yazılmış oyunlar veriyordu bizlere. Kırlarda bir yerlerde onun için geleneksel ateşi ile bir Sabbat düzenlememizi istedi. Eğer böyle yapmazsak tiyatroyu kendi cenaze ateşi olarak kullanacaktı.

En Eski Dostumuz bu isteğini kabul etti. Hiçbir zaman görülmemiş bir Sabbat oldu. Çünkü sanırım peruklarımız, güzel giysilerimiz, siyah fırfırlı vampir kostümlerimizle halka oluşturmuş bir aktörün ustalığıyla eski ilahileri söylerken hepimiz daha da kutsal görünüyorduk.

Bunu bulvarın üstünde yapmalıydık, dedi. 'Ama bakın, bunu benim yaratıcıma gönderin,' sonra kemanı elime verdi. Geleneksel çılgınlığı yaratmak için hepimiz dans etmeye başladık. Hiçbir zaman bu denli duygulanmamış, bu denli dehşet duymamış ve bu denli üzülmemiştik sanırım. Ve ateşe atladı.

Bu haberin sizi nasıl etkileyeceğini biliyorum. Ama bunun olmasını önlemek için elimizden gelen her şeyi yaptığımıza inanın. En Eski Dostumuz acılı ve kederliydi. Ayrıca bilmeniz gereken bir şey daha var. Paris'e döndüğümüzde N.'nin tiyatronun adını resmi olarak Vampirler Tiyatrosu'na değiştirmiş olduğunu bulduk. Bu sözcükler şimdiden tiyatronun önüne de yazılmıştı. En iyi oyunları her zaman vampirler, kurt adamlar ve başka doğaüstü varlıklar içerdiği için halk bu yeni adı eğlenceli buldu ve kimse değiştirmeye kalkışmadı. Böyle bir zamanda Paris'te yalnızca akıllıca bir buluş gibi görünüyor yeni adımız.

Saatler sonra sonunda merdivenlerden inip sokağa çıktığımda gölgelerin arasında soluk ve sevimli bir hayalet gördüm. Kirli keten gömleği, kahverengi deri çizmeleri, gözlerinin üzerine indirdiği hasır şapkasıyla güzel Fransız kaşifinin imgesiydi bu.

Kim olduğunu biliyordum tabii. Bir zamanlar birbirimizi sevdiğimizi de biliyordum. Ama o an için gözüme zorlukla anımsayabildiğim ya da gerçekten inanamadığım biri gibi göründü.

Sanırım Gabrielle'ye kötü bir şeyler söylemek, onu yaralamak ve yanımdan kaçırmak istedim. Ama yanıma gelip benimle birlikte yürümeye başladığında hiçbir şey söylemedim. Yalnızca mektubu verdim ona ki konuşmak zorunda kalmayalım. Mektubu okuyup cebine koydu, sonra çok eskilerde yaptığı gibi kolunu bana doladı. Karanlık sokaklarda birlikte yürüyorduk.

Ölüm ve yemek ateşlerinin kokusu, kum ve deve pisliği kokusu. Mısır kokuyordu. Altı bin yıldır aynı kalmış bir yerin kokusu vardı burada.

'Senin için ne yapabilirim canım?' diye fısıldadı.

'Hiçbir şey,' dedim.

Bunu yapan bendim. Onu kandırmış, bu duruma düşürmüş sonra da orada terketmiştim. Yaşamının alabileceği yolu saptıran ben olmuştum. Yaşamının insanca yolunu değiştirmiştim ve sonunda bu olmuştu.

Daha sonra eski bir tapınağın duvarına Marius'a mektubumu yazarken Gabrielle sessizce yanımda duruyordu. Nicolas'ın, Vampirler Tiyatrosunun kemancısının sonunu anlattım ona, yazılarımı eski Mısırlı ustaların yaptığı denli derine kazıdım. Bu Nicki'nin mezar taşıydı. Belki de hiç kimsenin okumayacağı ve anlamayacağı bir yol taşı.

Gabrielle'nin yanımda olması garipti. Saatlerce yanımda kalması garipti.

'Fransa'ya geri dönmeyeceksin, değil mi?' diye sordu bana sonunda. 'Bu yaptıkları yüzünden geri dönmeyeceksin herhalde?'

'Eller?' diye sordum ona. 'Elleri kesmek?'

Bana baktı, yüzü bir sarsıntıyla bütün anlatımını yitirmiş gibi pürüzsüzleşti. Ama biliyordu. Mektubu okumuştu. Onu sarsan neydi? Belki de bunu söyleyiş yolum.

'İntikam almak için geri döneceğimi mi düşündün?'

Kararsızca başını salladı. Bu düşünceyi kafama sokmak istemiyordu.

'Nasıl yapabilirim böyle bir şeyi?' dedim. 'Bu bir ikiyüzlülük olurdu öyle değil mi? Nicolas'ı onlara bırakmıştım, yapılması gereken her şeyi yapacaklarını düşünüyordum bırakırken.'

Yüzündeki değişiklikler anlatılamayacak denli hafifti. Onun bu kadar çok şey hissettiğini görmek istemiyordum. Bu Gabrielle'ye benzemiyordu.

'İşin aslına bakarsak küçük canavar bunu yaparken ona yardım etmek istiyordu. Elleri keserken yardımcı olmaya çalıştığını düşünmüyor musun? Nicki'yi kolayca, dönüp geriye bakmaksızın yakabilecekken böyle bir şey yapması ona bir yığın sorun çıkarmış olmalı.'

Başını salladı, ama sefil ve yine de çok güzel görünüyordu. 'Ben de öyle düşündüm,' dedi. 'Ama senin bunu kabul edeceğini sanmıyordum.'

'Ben de bunu anlayabilecek kadar canavarım,' dedim. 'Bana yıllar önce, henüz evi terketmemişken ne anlattığını anımsıyor musun?

Nicolas'ın bana kırmızı pelerini vermek için tüccarlarla birlikte dağa çıktığı gündü tam. Nicki'nin babasının keman çaldığı için ona çok kızdığını ve ellerini kırmakla tehdit ettiğini söylemiştin. Ne olursa olsun sonunda kendi yazgımıza uğrayacağımızı düşündün mü hiç? Yani ölümsüzler olarak bile henüz yaşarken bizim için çizilmiş bir yolu izlediğimizi düşündün mü demek istiyorum? Bir düşün, sözleşmenin efendisi ellerini kesiyor.'

İzleyen gecelerde beni yalnız bırakmak istemediği açıkça belli oldu. Nicki'nin ölümü yüzünden nerede olursak olalım yanımda kalacağını hissettim. Ama Mısır'da olmamız biraz daha değiştiriyordu her şeyi. Bu yıkıntıları ve anıtları başka hiçbir şeyi sevmediği kadar sevmesi işi kolaylaştırmıştı.

Belki de Gabrielle'nin insanları sevmesi için altı bin yıldır ölü olmaları gerekiyordu. Bunu ona söylemeyi, onunla biraz alay etmeyi düşündüm, ama düşünce geldi geçti. Bu anıtlar sevdiği dağlar kadar yaşlıydı. Kayıtlı zamanın başından bu yana Nil nehri insanların düşüncelerinde kendi yatağını oymuştu.

Birlikte piramitleri ölçtük, dev Sfenksin kollarına tırmandık. Eski taş parçalarının üzerindeki yazılara gömüldük. Hırsızlardan azıcık para, birkaç parça mücevher karşılığı satın alınabilecek mumyaları inceledik. Nehrin suyunu parmaklarımızın arasından akıttık ve Kahire'nin daracık sokaklarında birlikte avlandık. Yastıklara dayanıp oğlanların danslarını seyretmek ve sıcak erotik müzikler çalan müzikçileri dinlemek için genelevlere gittik. Bu sesler daima kafamın içinde çalan kemanın sesini bir an olsun bastırdılar.

Bu ilginç seslere uyarak çılgınca dans eder buldum kendimi. Benim dans etmemi isteyenlerin kıvrılıp bükülmelerini taklit ediyordum. Boruların çığlıkları ve lutların mırıltıları arasında tüm zaman duygumu yitirmiştim.

Gabrielle sessizce oturuyor, gülümsüyordu. Kirli beyaz hasır şapkasını gözlerinin üstüne indirmişti. Birbirimizle daha fazla konuşmadık. Yalnızca solgun ve kedi gibi bir güzeldi şimdi. Çamurlu yanaklarıyla bitmeyen gecelerde yanımda dolaşıyordu. Ceketi kalın deri bir kemerle sıkılmıştı, saçları kalın bir örgü yapılıp arkaya atılmıştı. Bir kraliçe soyluluğu ve bir vampir kıvraklığıyla yürüyordu. Yanağının kıvrımı karanlıkta parlıyordu, küçük ağzı kızıl bir gül gibiydi. Çok güzeldi ve kuşkusuz yakında yine gidecekti.

Yine de küçük ama pahalı bir ev tuttuğumda bile yanımda kaldı. Burası bir zamanlar bir Memluk beyinin eviydi. Yerleri güzel taşlarla kaplıydı, tavanından ince işli bir çadır sarkıyordu. Avluyu begonya-

lar, palmiyeler ve her türden tropik bitkiyle doldurmama bile yardımcı oldu. Sonunda avlu verimli küçük bir cangıla dönmüştü. Kafeslerde papağanlar, ispinoz kuşları ve parlak renkli kanaryalar satın aldı.

Paris'ten hiçbir mektup almadığımı mırıldandığımda, haber almak için yanıp tutuştuğumda arada sırada duygularımı anlıyormuş gibi bir tutumla başını sallıyordu bana.

Roget niçin bana yazmamıştı? Paris ayaklanmalar ve kargaşa içine mi düşmüştü? Olsun, bu hiçbir zaman benim uzaklardaki aileme dokunmazdı öyle değil mi? Ama Roget'ye bir şey olmuştu. Niçin yazmamıştı?

Gabrielle benden onunla birlikte nehrin yukarlarına çıkmamı istemişti. Mektupları beklemek, İngiliz gezginlere sorular sormak istiyordum aslında ama yine de razı oldum. Eninde sonunda Gabrielle'nin yanında beni götürmek istemesi dikkate değer bir şeydi. Kendi yolunda beni gözetiyordu şimdi.

Temiz beyaz gömlekler, ceketler giymeye başlamasının yalnızca beni hoşnut etmek için olduğunu biliyordum. Benim için uzun saçlarını fırçalar olmuştu.

Ama bunların hiçbiri bir işe yaramıyordu. Batıyordum. Bunu hissedebiliyordum. Dünyada sanki bir düşteymiş gibi dolaşıp duruyordum.

Çevremde artistlerin binlerce yıl önce krallık mezarlarının duvarlarına boyadıklarından bu yana hiç değişmemiş bir manzara görmek bana çok doğal geliyordu. Ay ışığında palmiye ağaçlarının o zamanlar göründükleri gibi görünmeleri doğaldı. Köylülerin nehirden sularını binlerce yıldır yaptıkları yoldan çekmeleri doğaldı. Suladığı inekler de aynıydı.

Dünyanın yeni olduğu zamanlardan kalma dünya manzaraları.

Acaba Marius hiç bu kumun üzerinde durmuş muydu?

Dev Ramses tapınağını dolaştık. Duvarlara kazınmış milyonlarca minicik resimden büyülenmiştik. Osiris'i düşünüp duruyordum, ama küçük figürler yabancıydı. Luksor yıkıntılarını gezdik. Nehirdeki küçük teknede yıldızların altında yattık.

Kahire'ye dönüş yolumuzun üzerinde, büyük Memluk Sarayına geldiğimizde Gabrielle tutkulu bir sesle Roma imparatorlarının da tıpkı bizim gibi bu heykellere hayran kalmak için buralara yolculuk yaptıklarını fısıldıyordu.

'Bunlar Sezar'ın zamanında bile eskiydiler,' dedi. Serin kumlarda sürüyorduk develerimizi.

Rüzgâr böyle bir gece için çok kötü sayılmazdı. Koyu mavi gö-

ğün önünde dev taş figürleri açıkça görebiliyorduk. Yüzlerinin uçmuş olmasına karşın önlerine bakıyor gibi görünüyorlardı. Zamanın geçişinin dilsiz tanıkları. Sessizlikleri beni üzmüş ve korkutmuştu.

Piramitlerin önünde hissettiğimle aynı hayranlığı hissettim. Eski tanrılar, eski gizemler. İçimi ürpertiyordu bunlar. Oysa şimdi bu figürler yüzleri olmayan gözcülerden, bitmez tükenmez bir boşluğun yöneticilerinden başka neydiler ki?

'Marius [redacted] dadım kendi kendime. 'Bunları gördün mü? Acaba içim[redacted]li çok dayanacak biri çıkacak mı?'

Ama [redacted] girdiğim dalgınlıktan çıkardı. Develerden inme[redacted]ykelle[redacted]kadar yolun geri kalanını yürümemizi istiyordu. Be[redacted]şe vardım ama o koçaman, kokuşu inatçı develere ne yapacağımızı bilmiyordum. Onlara nasıl diz çöktüreceğiz?

Gabrielle bunu başardı. Bizi beklemeleri için bıraktı onları. Kumların arasından yürüdük.

'Benimle Afrika'ya, cangıllara gel,' dedi. Yüzü ciddiydi, sesinde alışılmadık bir yumuşaklık vardı.

Bir an için yanıt vermedim. Davranışlarında bir şey beni ürkütmüştü ya da en azından ürkmem gerekiyor gibi görünmüştü.

Cehennem Çanlarının sabah çınlamaları denli keskin bir ses duymam gerekirdi.

Afrika'nın cangıllarına gitmek istemiyordum. Gabrielle istemediğimi biliyordu. Roget'den ailem konusunda haber almayı bekliyordum endişe içinde. Sonra da Şark'ın kentlerine gidecektim, Hindistan'dan Çin'e oradan da Japonya'ya yolculuk yapacaktım.

'Senin seçtiğin varoluş biçimini anlıyorum,' dedi. 'Ve bunda gösterdiğin dayanıklılığa hayranlık duymaya başladım, bunu bilmeni isterim.'

'Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim,' dedim biraz acı bir sesle.

Durdu.

Dev heykellerin çok yakınına gelmiştik. Sanırım daha yakınlaşmak olanaklı değildi. Onların altında ezilme duygusundan beni kurtaran tek şey yakınlarda onların gerçek büyüklüklerini gösterecek hiçbir şeyin olmamasıydı. Tepemizdeki gök uçsuz bucaksız uzanıyordu, kumların sonu yoktu, sayısız parlak yıldız sonsuza dek yükseliyordu yukarda.

'Lestat,' dedi yavaşça, sözcüklerini ölçerek konuşuyordu. 'Senden yalnızca bir kez dünyada benim yaptığım gibi dolaşmanı istiyorum.'

Dolunay parlıyordu yukarda, ama şapkası küçük, köşeli, beyaz

yüzünü gölgeliyordu.

'Kahire'deki evi unut,' dedi birden. Sanki söylediği şeyin önemine gösterdiği saygı yüzünden sesini alçaltmıştı. 'Tüm değerli şeylerini, giysilerini, seni uygarlığa bağlayan şeyleri terket. Benimle birlikte güneye gel. Nehri izleyip Afrika'nın içlerine gidelim. Benim gibi yolculuk yap sen de.'

Henüz yanıt vermemiştim. Yüreğim çarpıyordu.

Yumuşak bir sesle Afrika'da dünyanın tanım[illegible]li kabileler göreceğimizi mırıldanıyordu. Çıplak ellerimizle [illegible]arslanla dövüşecektik. Nil'in kaynağını bulabilir[illegible]elki[illegible]

Her yanım titremeye başlamıştı. Sar[illegible]gece [illegible]zgârlarla dolmuştu ve gidecek hiçbir yer yoktu.

Eğer gelmezsem beni sonsuza dek terkedeceğini söylüyorsun öyle mi?

Tepemdeki korkunç heykellere baktım. Sanırım şöyle dedim:

'Demek sonunda buraya vardık.'

Benim yanımda kalmasının nedeni buydu, benim hoşuma gitmesi için bir yığın küçük şey yapmasının nedeni buydu. Şimdi beraber olmamızın nedeni buydu. Nicki'nin yok olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu bunların. Şimdi onu ilgilendiren başka bir ayrılıktı.

Sanki kendisiyle konuşuyormuş, nasıl sürdüreceğini kendi kendine tartışıyormuş gibi başını salladı. Kısık bir sesle tropik gecelerin sıcağını anlattı bana. Bu sıcaktan daha ıslak ve daha tatlıydı.

'Benimle gel, Lestat,' dedi. 'Gündüzleri kumun içinde uyuyorum. Geceleri gerçekten uçarmış gibi kanatlarım var. Bana hiçbir ad gerekmiyor. Arkamda ayakizi bırakmıyorum. Afrika'nın en ucuna dek gitmek istiyorum. Öldürdüklerim için bir tanrıça olmak istiyorum.'

Yanıma yaklaştı, kolunu omuzuma doladı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. Şapkasının siperinin altında gözlerinin derin pırıltısını gördüm. Ay ışığı ağzını buz gibi parlatıyordu.

İçimi çektiğimi duydum. Başımı salladım.

'Yapamam bunu ve sen de biliyorsun yapamayacağımı,' dedim. 'Sen nasıl benimle kalamazsan ben de seninle gelemem.'

Kahire'ye dönüş yolu boyunca bunu düşündüm. Bu acılı anlarda aklıma neler gelmişti. Memluk Sarayının önünde kumların üzerinde dururken düşündüğüm şeyler vardı, ama söylememiştim bunları.

Şimdiden yitirmiştim onu! Yıllardır yitirmiştim. Nicki için üzülerek merdivenlerden inip onu beni beklerken gördüğüm zaman biliyordum bunu.

Yıllar önce kulenin altındaki zindanda söylenmişti bunların tümü

şu ya da bu biçimde. Gabrielle ondan istediğim şeyi bana veremezdi. Onu olmadığı bir şey yapmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ve en korkunç yanı da aslında onun benden hiçbir şey istemiyor olmasıydı!

Onunla gitmemi istemişti çünkü böyle yapmak zorunda hissediyordu kendini. Acıma, üzüntü, belki bunlar da nedenlerdi. Ama onun asıl istediği şey özgür olmaktı.

Kente döndüğümüzde benimle birlikte kaldı. Hiçbir şey yapmadı ve hiçbir şey söylemedi.

Giderek daha da fazla çöküyordum. Sessiz, hareketsiz biçimde bekliyordum. Çok geçmeden yeni bir vuruş daha geleceğini biliyordum. Bunu açıkça ve dehşetle görebiliyordum. Bana veda edecekti ve bunu engelleyemezdim. Ne zaman aklımı yitirmeye başlayacaktım? Ne zaman denetlenemez biçimde ağlamaya başlayacaktım?

Şimdi değil.

Küçük evin lambalarını yaktığımızda renkler üzerime saldırdı. İncecik çiçeklerle kaplı İran halıları, üzerine milyonlarca minik ayna işlenmiş perdeler, uçuşan kuşların parlak renkli tüyleri.

Roget'den bir paket gelip gelmediğine baktım, gelmemişti. Birden çok öfkelendim. Şimdiye dek yazmış olması gerekirdi. Paris'te neler olup bittiğini bilmem gerekiyordu. Sonra birden korktum.

'Anlamıyorum, neler olup bitiyor Fransa'da?' diye mırıldandım. 'Gidip başka Avrupalılar bulmam gerek. İngilizler'in her şeyden haberleri oluyor. Gittikleri her yere kahrolası Hint çaylarını ve Londra gazetelerini götürür onlar.'

Onun böylesine sessizce durduğunu görmek beni çıldırtıyordu. Sanki odada bir şeyler oluyor gibiydi. Armand bize uzun öyküsünü anlatmadan önce yeraltı mezarında hissettiğim o korkunç gerginlik ve beklenti duygusu vardı.

Ama hiçbir şey olduğu yoktu. Yalnızca Gabrielle gitmek ve beni sonsuza dek terketmek üzereydi. Sonsuza dek zamanın içine kaymak üzereydi. Peki bir daha birbirimizi nasıl bulacaktık?

'Kahrolsun,' dedim. 'Bir mektup bekliyordum.' Hiç hizmetçi yoktu. Ne zaman döneceğimizi bilmiyorlardı. Müzikçiler kiralaması için birini göndermek istiyordum. Karnımı yeni doyurmuştum, sıcaktım ve kendime dans etmek istediğimi söylüyordum.

Birden sessizliği bozdu. Biraz çekingen bir tavırla hareket ediyordu. Beklenmedik bir hareketle dosdoğru avluya çıktı.

Havuzun önünde diz çöküşünü seyrettim. Sonra kaldırım taşlarından ikisini kaldırdı, altından bir paket çıkardı, üzerindeki kumlu top-

rağı silkeleyip paketi bana getirdi.

Daha paketi ışığa çıkarmadan önce bunun Roget'den geldiğini görmüştüm. Daha biz Nil nehrine gitmeden önce gelmişti ve Gabrielle bunu saklamıştı!

'Ama niçin yaptın böyle bir şeyi?' dedim. Çok öfkelenmiştim. Paketi elinden çekip aldım ve masanın üzerine koydum.

Ona gözlerimi dikmiştim. Ondan nefret ediyordum, daha önce hiç nefret etmediğim gibi nefret ediyordum ondan. Çocukluğumun bencilliği içinde bile ondan böylesine nefret etmemiştim.

'Niçin sakladın bunu benden?' dedim.

'Çünkü tek bir şans istiyordum!' diye fısıldadı. Çenesi titriyordu. Alt dudağı büküldü ve gözlerinde kan gözyaşları gördüm. 'Ama bunu almadan bile,' dedi. 'Sen seçimini yapmıştın.'

Uzandım ve paketi parçalayarak açtım. İçinden bir mektup düştü, yanında bir İngiliz gazetesinden sayfalar vardı. Mektubu açtığımda ellerim titriyordu. Okumaya başladım:

Mösyö, sanırım 14 Temmuz'da kalabalığın Bastille'e saldırdığı kulağınıza gelmiştir. Kent tam bir kaos içinde. Fransa'nın her yanında ayaklanmalar oluyor. Aylardır ailenize ulaşmaya ve eğer elimden gelirse onları güvenlik içinde ülke dışına çıkarmaya çalışıyordum.

Ama sonunda geçen pazartesi köylülerin ve ortakçıların babanızın evine karşı ayaklandıklarını duydum. Ağabeyleriniz, eşleri ve çocukları ve şatoyu savunmaya çalışan herkes öldürülmüş. Şatonuz yağmalanmış. Yalnızca babanız kaçmayı başarmış.

Kendisine bağlı hizmetçiler kuşatma sırasında babanızı gizlemeyi başarmışlar ve sonra onu kıyıya götürmüşler. Bugün babanız New Orleans kentinde bulunuyor. Burası Louisiana'daki eski bir Fransız kolonisi. Sizden yardımına gitmenizi istiyor. Acı içinde ve yabancılar arasında kalmış. Gelmeniz için yalvarıyor.

Mektup daha sürüyordu. Özür diliyor, güvence veriyor, özel ayrıntılarla ilgileniyordu... ama bunların bir anlamı yoktu.

Mektubu masanın üzerine koydum. Tahtaya ve lambanın altındaki ışıklı halkaya baktım.

'Ona gitme,' dedi Gabrielle.

Sessizliğin içinde sesi zayıf ve önemsiz duyuluyordu. Ama çığlık kulaklarıma sonsuz ve korkunç bir çığlık gibi geliyordu.

'Gitme ona,' dedi yeniden. Gözyaşları yüzüne bulaşmıştı. Yüzü gözlerinden aşağı inen iki kırmızı çizgiyle bir palyaçoya benzemişti.

'Çık dışarı,' diye fısıldadım. Sözcükler havada dağıldı, sonra birden sesim yükseldi. 'Çık dışarı,' dedim. Yine sesim durmadı. Sonun-

da sarsıcı bir şiddetle bağırdım: 'ÇIK DIŞARI!'

4

Düşümde ailemi gördüm. Hepimiz birbirimize sarılıyorduk. Gabrielle bile kadife bir elbiseyle oradaydı. Şato kararmıştı, her şey yanmıştı. Sakladığım hazineler ya ateşte erimiş ya da kül olmuştu. Her şey sonunda küle dönüşüyor. Ama o eski söz nasıldı kül küle döner mi diyordu yoksa toz toza döner mi?

Bunun önemi yoktu. Geri dönmüştüm ve hepsini vampire dönüştürmüştüm. Şimdi Lioncourt Şatosunda beyaz yüzlü güzellerdik hepimiz. Beşiğinde yatan karı emici bebek ve onu beslemek için kıvranan gri bir fare uzatan annesi bile.

Gülüyorduk, küller arasında yürürken birbirimizi öpüyorduk. Benim beyaz ağabeylerim, beyaz karıları, hayalete benzer çocukları. Hepimiz kurbanlarımızdan konuşuyorduk. Kutsal kitaplardan çıkmışa benzeyen kör babam yerinde doğrulmuş bağırıyordu:

'GÖREBİLİYORUM!'

En büyük ağabeyim kolunu bana dolamıştı. Güzel giysiler içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Hiçbir zaman onun böyle iyi göründüğünü görmemiştim. Vampir kanı onu inceltmiş ve yüzüne anlamlı bir ifade vermişti.

'Biliyor musun bütün bu Karanlık Armağanlarınla gelmen çok iyi oldu.' Neşeyle gülüyordu.

'Karanlık Hileler, canım, Karanlık Hileler,' dedi karısı.

'Çünkü eğer gelmemiş olsaydın,' diye sürdürdü. 'Düşünsene, hepimiz ölmüş olacaktık!'

5

Ev boştu. Sandıklar gönderilmişti. Gemi iki gece sonra İskenderiye'den ayrılacaktı. Yanımda yalnızca küçük bir çanta vardı. Gemide

Markizin oğlunun zaman zaman elbiselerini değiştirmesi gerekirdi. Ve tabi keman.

Gabrielle bahçeye uzanan patikada duruyordu. İnce, uzun bacaklı, beyaz keten giysileri içinde keskin çizgili. Şapkası her zamanki gibi başındaydı, saçlarını omuzlarına bırakmıştı.

Omuzlara dökülen bu uzun saçlar benim için miydi?

Üzüntüm dalga dalga yayılıyordu. Ölü ya da ölmemiş tüm yitikleri içine alıyordu bu dalga.

Ama sonra uzaklaştı ve bir batma duygusu geldi yeniden. İsteyerek ya da istemeden içinde gezindiğimiz bir düş duygusu.

Saçlarına altın yağmuru denilebileceği geldi birden aklıma. Tüm eski şiirler anlam kazanıyordu sevdiğiniz birine baktığınız zaman. Yüzünün çizgileri öyle sevimliydi ki. Küçücük, güzel ağzını anlatmak olanaksızdı.

'Benden ne istediğini söyle Anne,' dedim yavaşça. Bu uygar oda. Masa. Lamba. Sandalye. Parlak renkli kuşlarının tümü pazarda satılmak üzere birilerine verilmişti. İnsanlar kadar uzun yaşayan gri Afrika papağanları. Nicki ancak otuz yaşına dek yaşamıştı.

'Para vermemi ister misin?'

Yüzünde tatlı bir pembelik belirdi. Gözleri hareket eden ışık kümeleriydi, mavi ve mor. Bir an için insan gibi göründü. Şu anda onun odasında duruyor olabilirdik. Kitaplar, nemli duvarlar, ateş. O zamanlar insan mıydı?

Başını eğdiğinde bir an için şapkasının kenarı yüzünü bütünüyle örttü. Karışık bir sesle sordu:

'Peki ama nereye gideceksin?'

'Eski Fransız kenti New Orleans'da rue Dumaine'de küçük bir eve,' diye yanıtladım soğukça. 'Babam öldükten ve huzura kavuştuktan sonra ne yapacağım konusunda en ufak bir düşüncem yok.'

'Böyle düşünüyor olamazsın,' dedi.

'İskenderiye'den ayrılacak bir sonraki gemide yer ayırttım,' dedim. 'Napoli'ye, oradan da Barselona'ya gideceğim. Lizbon'dan Yeni Dünya'ya yola çıkacağım.'

Yüzü daralmış, yüz çizgileri keskinleşmiş gibi göründü. Dudakları birazcık kımıldadı, ama hiçbir şey söylemedi. Sonra gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. Sanki uzanıp bana dokunmuş gibi hissediyordum duygularını. Başımı çevirip masanın üstünde bir şeylerle uğraşmaya başladım. Sonra ellerimin titremesine engel olmak için onları hiç kımıldatmadan durdum. Nicki'nin ateşe atlarken ellerini de yanında götürmesinden dolayı mutlu olduğumu düşündüm. Çünkü

eğer böyle yapmamış olsaydı yola düşmeden önce Paris'e geri dönüp onları almam gerekecekti.

'Ama ona gidiyor olamazsın!' diye fısıldadı Gabrielle.

O? Ha evet. Babam.

'Ne önemi var ki. Gidiyorum!' dedim.

Olumsuz bir mimikle başını hafifçe kımıldattı. Masaya yaklaştı. Adımları Armand'ınkilerden bile hafifti.

'Bizim türümüzden böyle bir yolculuk yapmış olan var mı?' diye sordu kısık bir sesle.

'Bildiğim kadarıyla yok. Roma'da olmadığını söylemişlerdi.'

'Belki de bu yapılamaz. Bu yolculuk demek istiyorum.'

'Yapılabilir. Yapılabileceğini biliyorsun.' Daha önce mantar kaplı tabutlarımızla deniz yolculuğu yapmıştık. Beni rahatsız edecek deniz canavarına acırdım.

Daha da yakınıma geldi ve eğilip bana baktı. Yüzündeki acıyı daha fazla gizleyemiyordu. Kendinden geçirici bir güzelliği vardı. Niçin onu balo elbiseleri, tüylü şapkalar ya da inciler içersine sokmuştum ki?

'Bana ulaşmak için nerede olacağımı biliyorsun,' dedim, ama sesimin acılığında hiçbir inandırıcılık kalmamıştı. 'Londra ve Roma'daki bankalarımın adreslerini de biliyorsun. Bu bankalar şimdiden vampirler kadar uzun yaşadılar. Her zaman orada olacaklar. Tüm bunları biliyorsun, her zaman bildin...'

'Yeter,' dedi dudaklarının arasından. 'Bana böyle şeyler söyleme.'

Ne büyük bir yalandı bu, ne büyük bir saçmalık. Her zaman nefret ettiği konuşma buydu, kendisi hiçbir zaman böyle konuşamazdı. En çılgın düşlerimde bile bunun böyle olacağını düşünmemiştim. Ben soğuk soğuk konuşacaktım ve o ağlayacaktı. Gideceğini söylediğinde ağlayanın ben olacağımı sanırdım. Kendimi onun ayaklarına atacağımı düşünürdüm.

Uzun bir an boyunca birbirimize baktık. Gözleri kızarmıştı, dudakları titriyordu.

Sonra denetimimi yitirdim.

Ayağa kalkıp yanına gittim. Küçük, narin bedenini kollarımın arasına aldım. Ne denli debelenirse debelensin gitmesine izin vermemeye kararlıydım. Ama benimle savaşmadı. İkimiz de sessizce ağlıyor, ağlamamızı durduramıyorduk. Ama bana boyun eğmemişti. Kucaklamam onu eritmemişti.

Sonra geri çekildi. İki eliyle saçlarımı okşadı, eğilip dudaklarımdan öptü, ardından hafifçe ve sessizce uzaklaştı.

'Tamam öyleyse canım,' dedi.

Başımı salladım. Sözcükler, sözcükler, sözcükler, söylenmemiş sözcükler. Onun sözcüklerle bir işi yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı.

Kendine özgü ağır ve akıcı hareketleriyle bahçeye açılan kapının önüne gitti. Dönüp bana bakmadan önce gece göğüne baktı başını kaldırıp.

'Bana bir şey için söz vermelisin,' dedi sonunda.

Yürekli, genç bir Fransız delikanlısına benziyordu. Yüzlerce kentte bir Arap kıvraklığıyla yalnızca bir sokak kedisinin güvenle geçebileceği yerlerden geçmişti.

'Tabii,' diye yanıtladım. Ama ruhum şimdi öylesine kırıktı ki daha fazla konuşmak istemiyordum. Renkler soldu. Gece ne sıcak ne soğuktu. Yalnızca gitmesini istiyordum, yine de bunun olacağı anı düşününce dehşete kapılıyordum. O zaman onu bir daha geri alamayacaktım.

'İlkin benimle birlikte olmadıkça, ikimiz yeniden bir araya gelmedikçe hiçbir zaman bunu sonlandırmaya kalkışmayacağına söz ver bana,' dedi.

Bir an için yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştım. Sonra onu yanıtladım.

'Bunu sonlandırmaya asla kalkışmayacağım,' dedim. Neredeyse aşağılayıcı bir sesle konuşmuştum. 'Şimdi sözünü aldın. Bunu vermek yeterince kolaydı. Peki sen de bana bir söz verebilir misin? Buradan nereye gideceğini, sana nasıl ulaşabileceğimi bana bildireceğine söz vermeni istiyorum. Sanki yalnızca düşlerimde gördüğüm bir şeymiş gibi yok olmayacağına söz ver bana.'

Durdum. Sesimde telaşlı bir ton, yükselen bir histeri vardı. Onun bir mektup yazdığını, bunu postaya verdiğini ya da ölümlülerin alışkanlıkla yaptığı şeylerden herhangi birini yaptığını düşünemiyordum bile. Sanki ikimizi birleştiren hiçbir ortak doğa yok gibiydi ve hiçbir zaman olmamıştı.

'Umarım kendin konusunda yaptığın değerlendirmede haklısındır,' dedi.

'Ben hiçbir şeye inanmıyorum Anne,' dedim. 'Uzun zaman önce Armand'a büyük cangıllarda ve ormanlarda yanıtlar bulacağına inandığını söylemiştin. Yıldızlar sonunda sana engin bir gerçeği gösterecekleri. Ama ben hiçbir şeye inanmıyorum. Bu beni senin sandığından daha güçlü kılıyor.'

'Öyleyse senin için niye bu kadar korkuyorum?' diye sordu. Sesi

neredeyse bir iç çekiş gibiydi. Onu duyabilmek için dudaklarının kımıldadığını görmem gerekiyordu.

'Sen benim yalnızlığımı hissediyorsun,' diye yanıtladım. 'Yaşamın dışına atıldığım için duyduğum acıyı. Kötü olduğum için, sevilmeyi hak etmediğim ama yine de sevgiye aç olduğum için duyduğum acıyı hissediyorsun. Kendimi hiçbir zaman ölümlülere açamamaktan duyduğum dehşeti. Ama bu şeyler beni durdurmuyor Anne. Bunların beni durduramayacağı denli güçlüyüm ben. Bir zamanlar senin de söylediğin gibi ben her zaman ne olduysam onda çok iyi oldum. Bu şeyler yalnızca zaman zaman bana acı çektiriyorlar, hepsi bu.'

'Seni seviyorum oğlum,' dedi.

Bana söz vermesi konusunda, Roma'daki aracılar konusunda, yazması konusunda bir şeyler söylemek istedim. Bir şey daha söylemek istiyordum.

'Sözünü tut,' dedi.

Birden bunun bizim için son an olduğunu anladım. Bunu biliyordum ve değiştirmek için hiçbir şey yapamazdım.

'Gabrielle!' diye fısıldadım.

Ama gitmişti bile.

Oda, dışardaki bahçe, gecenin kendisi sessiz ve dingindi.

Şafak sökmeden bir süre önce gözlerimi açtım. Evde yerde yatıyordum, ağlamıştım ve sonra uyumuştum.

İskenderiye'ye gitmek için yola çıkmam gerektiğini ve güneş doğmadan önce gidebildiğim kadar uzaklaşmam ve sonra da kuma gömülmem gerektiğini biliyordum. Kumlu toprakta uyumak ne güzel gelecekti. Aynı zamanda bahçe kapısının açık kaldığını da biliyordum. Hiçbir kapı kilitli değildi.

Ama kımıldayamıyordum. Soğuk ve sessiz bir yolda kendimi Kahire'de onu ararken düşündüm. Onu çağırıyordum, geri dönmesini söylüyordum. Bir an için neredeyse bunu yapmışım gibi göründü, çok kötü aşağılanmıştım. Arkasından koşmuştum, yeniden ona yazgı üzerine bir şeyler anlatmaya çalışmıştım. Benim yazgım da onu yitirmekti, tıpkı Nicki'nin yazgısının ellerini yitirmek olması gibi. Bir yolda bu yazgıyı tersine çevirmeliydik. Eninde sonunda zafer bizim olmalıydı.

Saçmalık. Onun arkasından koşmamıştım. Avlanmış ve sonra geri dönmüştüm. Şimdi Kahire'den millerce uzakta olmalıydı. Havadaki küçücük bir kum taneciği gibi yitirmiştim onu.

Uzun bir süre sonra, en sonunda başımı çevirdim. Bahçenin üzerindeki gökyüzü kızıllaşmıştı. Uzaktaki çatıdan kızıl bir ışık geliyor-

du. Güneş doğuyordu ve sıcağın gelmesiyle birlikte Kahire'nin sapa arka sokaklarında binlerce küçük ses yükseliyordu. Kumlardan, ağaçlardan, çimenin kendisinden yükseliyormuş gibi duyulan bir ses.

Yavaş yavaş bu şeyleri duydum, çatıda kıpırtayan ışığın parlaklığını gördüm ve yakınlarda bir ölümlü olduğunu ayrımsadım.

Açık bahçe kapısının önünde duruyor ve boş evin içersinde hareketsiz duruşuma bakıyordu. Arap giysileri giymiş genç, sarışın bir Avrupalıydı bu. Oldukça yakışıklıydı. Sabahın ilk ışıklarında terkedilmiş bir evin içinde yatan bir Avrupalı görmüştü.

Terkedilmiş bahçeye girdiğinde onu izliyordum. Göğün aydınlığı gözlerimi yakıyordu, gözlerimin çevresindeki duyarlı deri yanmaya başlamıştı. Temiz başlığı ve çübbesiyle beyaz çarşaflı bir hayalete benziyordu.

Kaçmam gerektiğini biliyordum. Hemen uzaklaşmalı ve yaklaşan güneşten saklanmalıydım. Yerin altındaki mezara gitmek için hiç şansım kalmamıştı artık. Bu ölümlü benim sığınağıma girmişti. Onu öldürüp kurtulmak için bile zaman kalmamıştı, zavallı şanssız ölümlü.

Yine de kımıldamıyordum. Yanıma yaklaşırken bütün gökyüzü arkasında ışıldıyordu, bu yüzden silueti dar ve karanlık görünüyordu.

'Mösyö!' diye dostça fısıldadı. Yıllar önce Notre Dame'da bana yardım etmeye çalışan kadın gibi o da yardım etmek istiyordu. O kadını ve masum çocuğunu kurban etmiştim. 'Mösyö, ne oldu? Yardımcı olabilir miyim?'

Beyaz başlığın kat kat kumaşı altında güneş yanığı bir yüz, altın kaşlar, benimkiler gibi gri gözler.

Ayağa kalktığımı biliyorum ama bunu isteyerek yapmamıştım. Dudaklarımın dişlerimin üzerinde kıvrıldığını biliyordum. Sonra kendi hırıltımı duydum ve yüzündeki dehşeti gördüm.

'Bak!' diye tısladım. Köpek dişlerim alt dudağımın üzerine çıkıyordu. 'Görüyor musun!'

Fırlayıp onu yakaladım, bileğinden tutup açık avucunu yüzüme yapıştırdım.

'Benim insan olduğumu mu sandın?' diye bağırdım. Sonra yakalayıp havaya kaldırdım, tekmeler atıp çırpınıyordu. 'Benim senin kardeşin olduğumu mu sandın?' diye bağırdım. Ağzı açılmıştı, kuru hırıltılı bir ses çıkarıyordu, sonra çığlık attı.

Onu havaya fırlatıp bahçeden dışarı savurdum. Parlak çatının üzerinde gözden kaybolmadan önce kolları ve bacakları iki yana

açılmış bedeni ters dönmüştü.

Gökyüzü gözleri kör edici bir ateşti.

Bahçe kapısından arka sokağa koştum. Küçük saçakların altından, garip sokaklardan koşarak geçtim. Kapıları, geçitleri parçalıyor, yoluma çıkan ölümlüleri sağa sola savuruyordum. Önüme çıkan duvarları delip geçiyordum, alçı tozları nefesimi kesiyordu. Sonra yine çamurlu bir yola ve pis kokulu havaya daldım. Işık arkamdan geliyor, beni kovalıyordu.

Sonunda yanmış bir ev yıkıntısı buldum. Harap kapısını kırdım ve kendimi bahçenin toprağına gömdüm. Sonunda kollarımı ve bacaklarımı kımıldatamaz duruma gelinceye dek kazdım, kazdım.

Serinlik ve karanlık içinde asılıydım.

Güvenlikteydim.

6

Ölüyordum. Ya da öyle sanıyordum. Kaç gece geçtiğini sayamıyordum. İskenderiye'ye gitmek için kalkmam gerekiyordu. Denizi geçmem gerekiyordu. Ama bu hareket etmek, toprakta doğrulmak, susuzluğuma boyun eğmek demekti.

Boyun eğmeyecektim.

Susuzluk geldi, susuzluk geçti. Susuzluk bir ateşti. Beynim susamıştı, yüreğim susamıştı. Yüreğim giderek daha büyüyor, giderek daha yüksek sesle çarpıyordu. Yine de boyun eğmeyecektim.

Belki yukardaki ölümlüler yüreğimi duyabiliyorlardı. Arada sırada görüyordum onları. Karanlıkta ışık kümeleri. Seslerini duyuyordum, yabancı bir dilde gevezelik ediyorlardı. Ama daha da sık gördüğüm şey karanlıktı. Yalnızca karanlığı duyuyordum.

Sonunda toprakta yatan susuzluk olmuştum. Kırmızı bir uyku ve kırmızı düşler. Şimdi üzerimdeki yumuşak kumu itemeyecek, tekerleği yeniden çeviremeyecek kadar zayıf düştüğümü anlıyordum yavaş yavaş.

Bu doğru. İstesem de doğrulamazdım. Hiç kımıldayamazdım. Soluk aldım. Soluk almayı sürdürdüm. Ama bu ölümlülerin yaptığı gibi bir soluk alma değildi. Yüreğim kulaklarımda çarpıyordu.

Yine de ölmedim. Yalnızca yıpranıyordum. Tıpkı Les Inno-

cents'in duvarlarına gömülü işkence çeken varlıklar gibi. Her yerde bulunan ama görülmeyen, tanınmayan, bir işe yaramayan sefillik.

Ellerim pençeler olmuştu, etim kemiklerime yapışmıştı ve gözlerim yuvalarından fırlamıştı. İşin ilginç yanı böyle sonsuza dek sürdürebilirdik. İçmediğimiz zaman bile tatlı ölüm hazzına teslim olmaz ve yaşamayı sürdürebilirdik. Eğer her yürek vuruşu böylesine dayanılmaz bir acı olmasaydı bu ilginç bir şey olabilirdi.

Düşünmeyi bir durdurabilseydim. Nicolas de Lenfent gitti. Ağabeylerim gitti. Şarabın burukluğu tadı, alkış sesi. 'Ama orada yaptığımız şeyin iyi olduğunu düşünmüyor musun? İnsanları mutlu etmemiz iyi değil mi?'

'İyi? Sen neden söz ediyorsun? İyi?'

'Bunun iyi olduğundan, iyi şeyler yaptığından, içinde iyi bir şey olduğundan! Sevgili Tanrım, bu dünyada hiçbir anlam olmasaydı bile yine de kesinlikle iyilik olabilirdi. Yemek yemek, içmek, gülmek... birlikte olmak iyidir.'

Kahkaha. O çılgınca müzik. O çınlama, o yankı, o anlamsızlığın hiç tükenmeyen çığlığı...

Uyanık mıyım? Uykuda mıyım? Tek bir şeyden eminim. Ben bir canavarım. Toprağın içinde acı çekerek yattığım için belli insanlar yaşamlarını zarar görmeksizin sürdürebiliyorlar.

Gabrielle şimdi Afrika'nın cangıllarında olabilir.

Kimi zamanlar yukardaki yanmış eve ölümlüler geliyordu, hırsızlar orada saklanıyorlardı. Yabancı bir dilde bir yığın gevezelik. Ama onları duymamak için tüm yapmam gereken şey iyice kendi içime gömülmek ve çevremdeki serin kumdan bile kendimi çekmekti.

Gerçekten tuzağa mı düşmüştüm?

Yukarda kan kokusu vardı.

Belki son bir umut vardı. Terkedilmiş bahçede konaklayan bu ikisi bir umut olabilirdi. Belki kan beni yukarı çekebilir, dönmemi ve bu korkunç pençeleri uzatmamı sağlayabilirdi.

İçmeden önce bile onları ölümüne korkutacaktım. Utanç verici. Söylediklerine göre ben her zaman çok güzel küçük bir şeytan olmuştum oysa. Ama şimdi değil.

Zaman zaman Nicki ile en iyi konuşmamıza dalmışız gibi görünüyordu. 'Ben tüm acıların ve günahların ötesindeyim,' diyordu bana. 'Ama sen bir şey hissediyor musun?' diye soruyordum. 'Özgür olmanın anlamı bu mu, yani artık hissetmemek mi?' Ne sefillik, ne susuz-

luk ne de kendinden geçme? Bu anlarda benim için ilginç olan şey cennet kavramının bizim için bir kendinden geçme kavramı olmasıydı. Cennetin verdiği neşeyle kendinden geçme. Cehennem kavramımız acıydı. Cehennem ateşleri. Öyleyse bir şey hissetmemenin iyi bir şey olduğunu düşünmüyoruz, öyle değil mi?

Bundan vazgeçebilir misin Lestat? Yoksa aslında bu cehennem acılarını çeksen bile susuzlukla boğuşmayı ölmeye ve hiçbir şey hissetmemeye yeğlediğin doğru değil mi? En azından kan istiyorsun. Sıcak, lezzetli kanın her parçacığını doldurmasını istiyorsun.

Bu ölümlüler yukarda, yıkık bahçede daha ne kadar kalacaklardı? Bir gece, iki gece? Kemanı yaşadığım evde bırakmıştım. Gidip onu almam ve genç bir ölümlü müzikçiye vermem gerekiyordu. Onu isteyecek birine.

Kutsanmış sessizlik. Kemanın sesi dışında. Nicki'nin beyaz parmakları tellere basıyordu, yay ışıkta parlıyordu. Ölümsüz kuklaların yüzlerinden eğlendikleri anlaşılıyordu. Yüz yıl önce, Paris halkı onu yakalardı. Kendini yakmak zorunda kalmazdı. Belki beni de yakalarlardı. Ama bundan kuşkuluyum.

Hayır, benim için asla bir cadıların yeri olmayacaktı.

Nicki şimdi benim kafamın içinde yaşıyor. Ölümlülerin kullandığı dindar bir anlatım bu. Peki bu ne biçim bir yaşam? Ben kendim bile orada yaşamaktan hoşlanmıyorum! Bir başkasının düşüncelerinde yaşamanın anlamı ne? Hiçbir şey. Sanırım. Sen gerçekten orada değilsin değil mi?

Bahçede kediler. Kedi kanı kokusu.

Hayır teşekkür ederim. Acı çekmeyi, dişleri olan bir ağaç kabuğu gibi kurumayı yeğlerim.

7

Gecede bir ses vardı. Neye benziyordu?

Dev bas davul çocukluğumun köy yollarında çalıyordu. İtalyan oyuncular boyalı arabalarının arkasında oynayacakları küçük dramın duyurusunu yapıyorlardı. Evinden kaçmış küçük bir çocukken, onlardan biriyken bu dev bas davulu ben de çalmıştım kasaba sokaklarında.

Ama bundan daha güçlüydü ses. Bir topun patlaması vadilerde

ve dağların arasındaki geçitlerde yankı mı yapıyordu? Sesi kemiklerimde hissettim. Karanlıkta gözlerimi açtım. Yaklaştığını anlıyordum.

Bu adımların ritmiydi, ya da vuran bir yüreğin ritmi miydi yoksa? Dünya sesle dolmuştu.

Her yere yayılan bir çınlama giderek yaklaşıyordu. Yine de içimde bir parça bunun gerçek bir ses olmadığını, ölümlülerin kulaklarının duyabileceği bir şey olmadığını, raflardaki porselenleri ya da camları titreten bir şey olmadığını biliyordu. Bu ses kedileri duvarın tepesine sıçratmazdı.

Mısır sessizlik içinde yatıyor. Sessizlik güçlü nehrin iki yanındaki çölleri kaplıyor. Bir kuzunun melemesi ya da bir ineğin böğürtüsü bile yok. Ya da bir yerlerde ağlayan bir kadın sesi.

Yine de bu ses kulakları sağır ediyordu.

Bir an için korktum. Toprağın altında gerindim. Parmaklarımı toprağın yüzeyine doğru uzattım. Hiçbir ağırlığım yoktu, toprağın içinde yüzüyordum ve birden soluk alamaz olmuştum. Bağıramıyordum ve öyle görünüyordu ki eğer bağırabilseydim öyle yüksek sesle bağırırdım ki benden millerce uzaktaki camlar kırılırdı. Kristal kadehler paramparça olur, pencereler patlardı.

Ses daha yükselmiş ve daha yakına gelmişti. Yattığım yerde dönüp hava almaya çalıştım, ama yapamıyordum.

O zaman bana yaklaşan figürü gördüm sanki. Karanlıkta kırmızı bir pırıltı.

Birisi geliyordu, bu onun sesiydi. Gelen yaratık öylesine güçlüydü ki sessizlik içinde bile ağaçlar, çiçekler ve havanın kendisi hissediyordu onu. Toprağın aptal yaratıkları anlıyorlardı. Solucan ondan kaçtı, kediler yolundan çekildiler.

Belki bu ölümdür, diye düşündüm.

Belki yüce bir mucizeyle bu canlıdır. Ölüm, ve bizi kollarına alır. Bu şey bir vampir değil, göklerin kendilerinin insan kılığına girmesi.

Onunla birlikte yıldızlara yükseliriz. Melekleri ve azizleri geçeriz, aydınlığın kendisini geçeriz ve tanrısal karanlığın, boşluğun içine gireriz. Varoluştan çıkarız. Bu hiçlik içersinde her şeyimiz bağışlanır.

Nicki'nin yok oluşu yiten minicik bir ışık noktası olur. Ağabeylerimin ölümü kaçınılmazın büyük dinginliği içersinde erir.

Toprağı ittim. Tekmeler attım. Ama kollarım ve bacaklarım çok zayıftı. Ağzımda kumlu çamur tadı vardı. Kalkmam gerektiğini biliyordum. Ses bana kalkmamı söylüyordu.

Yeniden onu bir topun gürlemesi gibi hissettim.

Birden bu sesin beni aradığını, beni ortaya çıkarmaya çalıştığını anladım çok açık bir şekilde. Bir ışık demeti gibi beni araştırıyordu. Artık burada yatamazdım. Yanıt vermem gerekiyordu.

Ona çılgınca hoşgeldin dalgaları gönderdim. Burada olduğumu söyledim ona. Dudaklarımı kımıldatmaya çabalarken kendi sefil soluğumu duydum. Ses öylesine yükselmişti ki içimdeki her lifte atıyordu. Çevremdeki toprak onunla birlikte hareket ediyordu.

Bu şey her ne idiyse yanık ve yıkık evin içine girmişti.

Kapı, menteşeleri demirden değil de balmumundan yapılmış gibi kırılmıştı. Tüm bunları gözlerim kapalıyken gördüm. Onun zeytin ağaçlarının altında hareket ettiğini gördüm. Bahçedeydi.

Yeniden çılgınca havaya çıkmak için çırpındım. Ama şimdi duyduğum alçak ve alışıldık ses kumun yukardan kazılmasının sesiydi.

Yüzümde kadife bir fırçanın dokunması gibi yumuşak bir dokunuş hissettim. Başımın üstünde karanlık gecenin ve yıldızların üzerini bir peçe gibi örten bulutların hafif pırıltısını gördüm. Yalın gökyüzü gözüme hiçbir zaman bu kadar kutsal görünmemişti.

Ciğerlerim hava ile doldu.

Duyduğum hazdan inledim. Ama aslında duyduklarım hazzın da ötesindeydi. Soluk almak, ışığı görmek, bunlar mucizelerdi. Vuruş sesleri, kulakları sağır edici patlama tüm bunlara olabilecek en iyi eşlik gibi geliyordu bana.

Sonra beni arayan, sesini duyduğum kişi başımın üstünde duruyordu.

Ses eridi; bir keman telinin titreşimlerinin kalıntısından daha ötesi olmayana dek silindi. Doğruluyordum, sanki yerimden kaldırılıyor, topraktan çıkarılıyor gibi doğruluyordum. Oysa bu figürün elleri yanından sarkıyordu.

Sonunda beni kucaklamak için kollarını kaldırdı. Gördüğüm yüz olanaklı şeyler dünyasının ötesindeydi. Hangimizin böyle bir yüzü olabilirdi? Sabır, iyilik, şefkat konusunda ne biliyorduk ki? Hayır, bu bizlerden biri değildi. Bizlerden biri olamazdı. Oysa bizlerden biriydi. Benimki gibi doğaüstü et ve kandan yapılmıştı. Işıltılı gözler her yönden gelen ışıkları topluyordu, incecik kirpikler en ince kalemle çizilmiş altın çizgileri gibiydi.

Bu yaratık, bu güçlü vampir beni ayağa kaldırıyor, gözlerimin içine bakıyordu. Sanırım çılgınca bir şeyler söyledim. Şimdi sonsuz yaşamın sırrını bildiğim türünden delice sözler ettim.

'Öyleyse anlat bana,' diye fısıldadı ve gülümsedi. İnsan sevgisinin en arı imgesiydi.

'O, Tanrım bana yardım et. Beni cehennemin karanlıklarına at.' Bu konuşan benim sesimdi. Bu güzelliğe bakamıyordum.

Kemikler gibi kollarımı, kuş pençeleri gibi ellerimi gördüm. Yaşayan hiçbir şey benim şimdi olduğum gibi bir hayalete dönüşemezdi. Bacaklarıma baktım. Sopalara benziyorlardı. Giysilerim üzerimden dökülüyordu. Ayakta duramıyor, kımıldayamıyordum. Birden ağzımdan içeri akan kan duygusu her şeye üstün geldi.

Önümde silik bir alev gibi kırmızı kadife giysilerini gördüm. Pelerini yere kadar uzanıyordu, beni tutan ellerinde koyu kırmızı eldivenleri vardı. Yüzünün çevresine ve geniş alnına dökülen saçları gür ve beyazdı, aralarında altın teller parlıyordu. Kalın altın kaşların altındaki mavi gözleri düşünceli görünüyordu. İri gözleri sesinde açığa vurduğu duygularla yumuşacık bakıyorlardı.

Ölümsüzlük armağanını aldığında yaşamının en iyi dönemini yaşayan bir adam. Kare biçimindeki yüz, hafifçe çökük yanaklar, geniş ve dolgun ağız, bunların hepsine müthiş bir incelik ve barış yayılmıştı.

'İç,' dedi. Kaşlarını hafifçe kaldırmıştı, dudakları sözcüğü dikkatlice, sanki bir öpücük gibi söylemişti.

Yıllar yıllar önce o öldürücü gecede Magnus'un yaptığı gibi elini kaldırmıştı şimdi. Sonra yakasını araladı. Teninin doğaötesi parlaklığı altında koyu mor damar kendini bana sunuyordu. Yeniden ses başladı. Bu ses her şeyi bastırıyordu. Ses beni yerden havalandırdı ve ona doğru götürdü.

Kan ışığın kendisi gibiydi, sıvı ateşti. Bizim kanımız.

Kollarım inanılmaz bir güç kazanıyordu, omuzlarına sarılmıştım, yüzüm serin beyaz tenine gömülüydü. Kan tüm bedenimden akıyordu ve içimdeki her damar bununla tutuşmuştu. Bu kanı arılaştırmak, güçlerini damıtmak için kaç yüzyıl geçmişti.

Sanki akan kanın arasından geliyormuş gibi duyuldu sesi konuşurken.

'İç benim yaralı küçüğüm.'

Yüreğinin genişlediğini, bedeninin dalgalandığını hissettim. Birbirimize yapışmıştık.

Sanırım şöyle dediğimi duydum:

'Marius.'

Ve o yanıtladı:

'Evet.'

Bölüm Yedi
Eski Büyü, Eski Gizemler

1

Uyandığımda bir teknedeydim. Tahtaların gıcırtısını duyuyor, deniz kokusu alıyordum. Teknedeki adamların kanlarının kokusunu alabiliyordum. Bunun bir kadırga olduğunu biliyordum çünkü dev yelkenlerin hafif uğultusunun altında küreklerin ritmini duyabiliyordum.

Gözlerimi açamıyordum, kollarımı bacaklarımı oynatamıyordum. Yine de çok huzurluydum. Susuz değildim. Aslında alışılmadık bir barış duygusu kaplamıştı içimi. Sanki karnımı yeni doyurmuşum gibi sıcaktı bedenim. Orada yatmak, denizin yumuşak dalgalarına kendimi bırakıp uyanıkken düşler görmek çok hoştu.

Sonra kafam durulaşmaya başladı.

Oldukça dingin sular üzerinde çok hızla ilerlediğimizi anladım. Güneş daha yeni batmıştı. Gökyüzü yavaş yavaş kararıyor, rüzgâr diniyordu. Bu dinginlik içinde açıkça duyulan tek ses inip çıkan küreklerin sesiydi ve aynı zamanda çok da rahatlatıcı bir sesti.

Şimdi gözlerim açıktı.

Artık bir tabutun içinde değildim. Uzun geminin arkasındaki kamaradan dışarı çıkmıştım. Güvertede duruyordum.

Serin ve tuzlu havayı soludum. Alacakaranlık gökyüzünün güzelim mavisini, tepede parlayan binlerce yıldızı gördüm. Karadan yıldızlar hiçbir zaman böyle görünmezler. Hiçbir zaman bu kadar yakın değildirler.

İki yanımızda karanlık, dağlık adalar vardı. Kayaların üzerlerinde minik ışıklar parlıyordu. Lava çiçeklerin, karanın kendisinin kokusuyla doluydu.

Küçük ve çevik tekne ilerdeki kayaların arasındaki dar bir geçide doğru hızla ilerliyordu.

Kafam alışılmadık ölçüde duruydu ve kendimi çok güçlü hissediyordum. Bir an için buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışmam gerektiğini hissettim. Ege denizinde miydim yoksa Akdenizde mi, Kahire'den ne zaman ayrılmıştık ve anımsadığım şeyler gerçekten olmuş muydu?

Ama bu merakım hemen söndü, bütün olanları sakin bir şekilde kabul ediyordum.

Marius ana yelken direğinin yanında köprünün üstündeydi.

Köprüye doğru yürüdüm, direğin yanında durup yukarı baktım. Kahire'de giydiği uzun kırmızı kadife pelerini vardı üzerinde. Rüzgâr gür beyaz saçlarını arkaya uçuruyordu. Gözleri önümüzdeki geçide dikiliydi. Sığ sulardan tehlikeli kayaların uçları dışarı çıkıyordu. Marius sol eliyle küçük güvertenin parmaklığını kavramıştı.

Ona yönelik dayanılmaz bir çekim hissettim ve içime bir huzur duygusu yayıldı.

Yüzünde ve duruşunda karşısındakinin davranışlarını kısıtlayan bir büyüklenme ya da beni küçültecek, ürkütecek bir ağırlık yoktu. Yalnızca dingin bir soyluluk vardı üzerinde.

Gözleri ileriye bakarken biraz büyümüştü. Ağzı inanılmaz incelikte ve yumuşak bir karakterinin olduğunu düşündürüyordu.

Evet yüzü çok pürüzsüzdü. Öyle pürüzsüzdü ki neredeyse parlıyordu. Bu karanlık bir sokakta insanları şaşırtabilir giderek korkutabilirdi. Ama yüzündeki anlatım öylesine sıcak, öylesine insanca ve iyiydi ki yalnızca davetkâr olabilirdi.

Armand, Caravaggio'nun çizdiği bir tanrı gibi görünüyordu, Gabrielle bir kilisenin kapısındaki mermer bir melek gibi.

Ama şimdi gördüğüm şey ölümsüz bir insan figürüydü.

Bu ölümsüz insan sağ elini öne uzatmış, sessizce ve ustaca kayalar arasından geçide giden yolda geminin dümenini yönetiyordu.

Çevremizdeki sular erimiş metal gibi parlıyorlardı. Bakır, gümüş pırıltıları saçıyor sonra kararıyorlardı. Sığ sularda dalgalar kayaların üzerinde patladığında çevreye bembeyaz köpükler saçılıyordu.

Yaklaştım ve elimden geldiğince sessizce küçük merdivenlerden köprüye tırmandım.

Marius gözlerini sulardan bir an bile ayırmamıştı ama sol elini uzattı ve elimin üzerine koydu.

Elimin üzerinde sıcak, yumuşak bir basınç. Zaman konuşulacak zaman değildi. Benim geldiğimi anlaması bile şaşırtmıştı beni.

Kaşları çatıldı ve gözleri biraz kısıldı. Sanki sessiz bir emre boyun eğer gibi kürekçiler yavaşladılar.

Gördüğüm şeylerden büyülenmiştim. Dikkatimi yoğunlaştırdığımda ondan yayılan gücü hissedebildiğimi ayrımsadım. Yüreğiyle aynı zamanda çarpan hafif bir vuruştu bu.

Aynı zamanda çevredeki kayaların ve sağımızda, solumuzda uzanan dar kıyı şeritlerinin üzerindeki ölümlüleri de duyabiliyordum. Adalardaki küçük burunların üzerinde toplandıklarını ya da ellerinde meşalelerle suyun kıyısına doğru koştuklarını gördüm. Akşamın alaca karanlığında durmuş gemimizin fenerlerine bakarken düşündükleri şeyleri duyabiliyordum. Dilleri Yunancaydı, bu dili bilmiyordum ama iletileri açıktı:

Efendi geçiyor. Gelin aşağıya da bakın: Efendi geçiyor. 'Efendi' sözcüğü her nasılsa doğaüstü bir anlam kazanmıştı bu söylenenlerde. Kıyılardaki fısıltılar korosundan heyecanla karışmış derin bir saygı yayılıyordu her yana.

Bunu dinlerken soluksuz kalmıştım! Kahire'de dehşete düşürdüğüm ölümlüyü düşündüm, Renaud'un sahnesinde yaptıklarımı düşündüm. Ama bu iki küçük düşürücü olaya karşın on yıl boyunca dünyaya görünmeden geçmiştim, oysa bu insanlar, bu koyu renk giysili köylüler geminin geçişini görmek için toplanmışlardı, Marius'un kim olduğunu biliyorlardı. Ya da en azından ne olduğu konusunda bir şeyler biliyorlardı. Vampir sözcüğünün Yunanca karşılığını söylemediklerini anlamıştım.

Ama kıyıları arkamızda bırakıyorduk. Kayalar iki yandan da üzerimize doğru geliyorlardı. Teknenin kürekleri suyun üzerinde kayıyordu. Sonra göğün ışığını örten yüksek duvarlar yükseldi.

Birkaç saniye için önümüzde geniş, gümüş bir koyun açıldığını gördüm, tam karşımızda da kayalardan bir duvar yükseliyordu. Şimdi daha yumuşak eğimli tepeler suyu çevreliyordu. Kayalık duvarın yüzeyi öylesine yüksek ve dikti ki tepesini göremiyordum.

Yaklaşırken kürekçiler hızlarını kestiler. Tekne hafifçe yana dönüyordu. Kayalığa doğru kayarken parlak yosunlarla kaplı eski taş bir setin bulanık gölgesini gördüm. Kürekçiler küreklerini dosdoğru göğe kaldırmışlardı.

Marius hiç ses çıkarmıyordu. Bir elini elimin üzerine koymuş yumuşak bir şekilde bastırıyordu. Öteki eliyle seti ve gecenin kendisi gibi kapkara yükselen kayalığı gösterdi.

Fenerlerimizden ıslak kayanın üzerine ışık düşüyordu.

Setin beş ya da altı metre yakınına geldiğimizde teknenin durdu-

ğunu hissettim. Bu büyüklükte ve bu ağırlıkta bir tekne için bu tehlikeli bir yakınlıktı.

Sonra Marius elimi tuttu, birlikte güverteyi geçtik ve geminin yan tarafına indik. Koyu renk saçlı bir hizmetçi yanımıza yaklaştı ve Marius'un eline bir torba verdi. Birlikte suyun üzerinden taş sete atladık. Aradaki uzaklığı hiç ses çıkarmadan, kolayca geçmiştik.

Geriye dönüp baktığımda gemi hafifçe sallanıyordu. Kürekler yeniden indirilmişti. Birkaç dakika içinde gemi koyun uzak kıyısındaki minik bir kasabanın ışıklarına doğru yola koyulmuştu.

Marius ve ben karanlıkta yalnız başımıza duruyorduk. Gemi yakamozlu suların üzerinde karanlık bir nokta gibi görünecek kadar uzaklaştığında kayaların içine oyulmuş dar bir merdiveni gösterdi.

'Önümden git, Lestat,' dedi.

Tırmanmak iyi gelmişti. Hızla yukarı çıkmak, kabaca oyulmuş basamakları ve zigzaglı dönüşleri izlemek, rüzgârın giderek güçlendiğini hissetmek, uzaklaştıkça suyun giderek donup kalmış gibi görünmeye başladığını görmek çok güzeldi. Sanki dalgaların hareketleri durmuştu.

Marius yalnızca birkaç basamak arkamdaydı. Yine gücün vuruşunu duyabiliyor ve hissedebiliyordum. Bu kemiklerime yayılan bir titreşim gibiydi.

Kayalığın yarısına gelmeden kabaca oyulmuş basamaklar bitti. Çok geçmeden bir dağ keçisi için bile yeterince geniş olmayan bir patikayı izlemeye başlamıştım. Zaman zaman kayalardaki çıkıntılar aşağıdaki suyla aramızda bir engel oluyordu. Ama çoğu zaman kayalık yüzeydeki tek çıkıntı patikanın kendisiydi. Yükseklere çıktıkça aşağıya bakmaya korkar olmuştum.

Bir keresinde elimle bir ağacı kavrayıp arkama döndüm ve Marius'un ağır ağır bana doğru geldiğini gördüm. Torbayı sırtına asmıştı, sağ eli yanında sallanıyordu. Koy, uzaklardaki küçük kasaba ve liman oyuncaklara benziyorlardı. Bir çocuğun bir masanın üzerinde bir ayna, kum ve küçücük odun parçalarıyla yaptığı bir harita gibiydi manzara. Geçidin ötesindeki açık denizi ve hareketsiz denizden yükselen başka adaların gölgemsi şekillerini bile görebiliyordum. Marius gülümsedi ve bekledi. Sonra çok kibarca fısıldadı:

'Devam et.'

Büyülenmiş olmalıydım. Yeniden tırmanmaya başladım ve doruğa ulaşana dek durmadım. Son bir kaya ve yosun yığınının üzerinde emekleyerek yumuşak çimenlerin üzerinde ayağa kalktım.

Çevrede daha yüksek kayalıklar ve tepeler vardı. Bir evin çevre-

sini kuşatan dev bir kale sanki bunlardan doğmuş gibi görünüyordu. Pencerelerinde ve kulelerinde ışıklar vardı.

Marius kolunu omuzuma doladı ve birlikte girişe doğru yürüdük.

Kocaman kapının önünde durduğumuzda bana sarılan kolunu gevşettiğini hissettim. Sonra içerden kayan bir sürgünün sesi geldi. Kapı açıldı, beni yeniden sıkıca kavradı. Bir çift meşalenin yeterince ışık sağladığı bir hole girdik.

Çevrede sürgüyü çekecek ve bize kapıyı açacak hiç kimsenin olmadığını görünce biraz sarsıldım. Marius arkasını döndü, kapıya baktı ve kapı kapandı.

'Sürgüyü sür,' dedi.

Bunu niçin başka her şeyi yaptığı gibi yapmadığını merak ettim. Ama hemen istediği şeyi yaptım.

'Böyle yapmak çok daha kolay,' dedi. Anlatımında hafif bir muziplik belirdi. 'Güvenle uyuyabileceğin bir oda göstereceğim sana. Sonra istediğin zaman benim yanıma gelebilirsin.'

Evde başka hiç kimseyi duyamıyordum. Ama burada ölümlülerin bulunmuş olduğunu anlayabiliyordum. Evin her yanında kokularını bırakmışlardı. Üstelik meşalelerin hepsi kısa bir süre önce yakılmışlardı.

Sağdaki küçük bir merdivenden yukarı çıktık. Benim olacak odaya girdiğimde şaşkınlıktan donakalmıştım.

Burası dev bir salondu. Duvarlarından birinin tamamı denizin üzerine uzanan taş parmaklıklı bir terasa açılıyordu.

Arkamı döndüğümde Marius gitmişti. Torba da gitmişti. Ama odanın ortasındaki taştan bir masanın üzerinde Nicki'nin kemanı ve eşyalarımı koyduğum bavulum duruyordu.

Kemanı gördüğümde içimden bir üzüntü ve rahatlama dalgası geçti. Onu yitirdiğimi düşünüp korkmuştum.

Odada taş sıralar vardı. Bir sehpanın üzerinde bir yağ lambası yanıyordu. Uzaktaki bir girintide bir çift ağır tahta kapı vardı.

Bu kapılara gidip açtığımda keskin bir L çizerek dönen bir geçitle karşılaştım. Kıvrımın ötesinde süssüz bir kapağı olan bir lahit vardı. Dünyanın en sert taşlarından biri olan yeşil mermerden yapılmıştı. Kapağı aşırı ağırdı. Kapağın içini incelediğimde demirle kaplanmış olduğunu ve içerden açılabilecek bir sürgüsünün olduğunu gördüm.

Kutunun dibine birçok parlak nesne saçılmıştı. Elime aldığımda odadan sızan ışıkta neredeyse büyülü bir pırıltı saçmaya başladılar.

Altın bir maske vardı, yüz çizgileri dikkatle yapılmıştı maskenin. Dudakları kapalı, göz delikleri dar ama açıktı. Dövülmüş altın taba-

kalarından yapılmış bir kukuleta vardı yanında.

Maskenin kendisi çok ağırdı ama kukuleta hafif ve çok oynaktı. Her bir plaka diğerlerine altın iplerle tutturulmuştu. Aynı zamanda minik ve incecik altın plakaları ile kaplanmış bir çift de deri eldiven vardı. Son olarak yumuşacık kırmızı yünden yapılmış büyük bir örtü katlanıp yerleştirilmişti. Örtünün de bir yüzüne daha büyük altın plakaları dikilmişti.

Eğer bu maskeyi takar, eldivenleri giyer ve üzerime örtüyü örtersem ben uyurken birisi lahitin kapağını açarsa gelecek olan ışıktan korunacağımı anlamıştım.

Ama birinin lahite girmesi olanaklı değildi zaten. İstelik L biçimindeki geçidin kapıları da demirle kaplıydı ve üzerlerinde demir sürgüler vardı.

Yine de bu gizemli nesnelerde bir çekicilik vardı. Onlara dokunmak, uyurken onları giydiğimi gözümün önüne getirmek hoşuma gitmişti. Maske Yunanlıların komedi ve trajedi maskelerini anımsatmıştı bana.

Tüm bunlar eski bir kralın mezarını düşündürüyordu.

Biraz isteksizce bıraktım bu şeyleri yerlerine.

Tekrar odaya geri döndüm, Kahire'de toprak altında geçirdiğim gecelerde giydiğim giysileri çıkardım ve üzerime yeni giysiler giydim. Zamanın dışındaki bu yerde inci düğmeli menekşe rengi bir ceket, her zamanki dantel gömleğim ve altın tokalı saten ayakkabılarımla kendimi biraz saçma buluyordum, ama elimde yalnızca bu giysiler vardı. Tüm saygın on sekizinci yüzyıl beyefendilerinin yaptığı gibi saçlarımı arkaya toplayıp siyah bir kurdeleyle bağladım ve evin efendisini aramaya çıktım.

2

Evin her yerinde meşaleler yakılmıştı. Kapılar açık duruyordu. Pencereler kayalıklara ve denize baktıklarından perdeleri yoktu.

Odamdan aşağı inen çıplak küçük merdivenden inerken tüm dolaşmalarım boyunca ilk kez ölümsüz bir varlığın sığınağında güvende olduğumu ayrımsadım. Burası ölümsüz bir varlığın isteyebileceği her şeyle döşenmiş ve doldurulmuştu.

Koridorlarda mermer altlıklar üzerine yerleştirilmiş göz kamaştırıcı Yunan vazoları, duvarlardaki girintilerde Doğunun büyük bronz heykelleri, göğe açılan her pencere ve balkonda çiçek açmış ender bulunan bitkiler vardı. Yürüdüğüm her yerde mermer zeminler Hindistan, İran ve Çin'den gelmiş güzelim halılarla kaplıydı.

Yaşıyormuş gibi görünen dev doldurulmuş hayvanlar gördüm. Kahverengi ayı, arslan, kaplan ve kendi dev odasına yerleştirilmiş bir fil, ejderhalar denli büyük yılanlar, gerçek ağaç dalları gibi görünecek şekilde yerleştirilmiş kuru dalların üzerine tünemiş yırtıcı kuşlar.

Ama tüm bunlara üstün gelen şey parlak renklerle yapılmış duvar resimleriydi. Tavandan yere kadar bütün yüzeyleri kaplıyordu bunlar.

Bir odada güneşte kavrulmuş bir Arap çölü tablosu vardı. Tablo en ince ayrıntılarıyla çizilmiş bir develer kervanı ve kumların üzerinde yürüyen başları türbanlı tüccarlarla tamamlanmıştı. Bir başka odada çevremi bir cangıl sardı. İnce ince işlenmiş tropik çiçekler, sarmaşıklar, dikkatle boyanmış yapraklar.

Tablonun eksiksizliği beni şaşırtmış ve büyülemişti. Ama resmi ne denli yakından incelersem o denli daha çok şey görüyordum.

Cangılın dokusu içersinde her yerde yaratıklar vardı. Böcekler, kuşlar, toprakta solucanlar. Tablonun milyonlarca inceliği sonunda bana öyle bir duygu verdi ki sanki uzay ve zamanın dışına kaymış, bir tablodan daha fazlası olan bir şeyin içine girmiştim. Oysa tüm bunlar duvarın üzerine çiziliydi.

Başım dönmeye başlamıştı. Nereye dönsem karşıma yeni tablolar, yeni dünyalar açılıyordu. Gördüğüm renklerin ve tonların kimilerinin adını bile bilmiyordum.

Bu tabloların biçemine gelince bu da beni hoşuma gittiği denli şaşırtmıştı. Tekniği son derece realist görünüyordu. Vinci, Raphael, Michelangelo gibi geç Rönesans ressamlarının tümünde görülen klasik oranları ve incelikleri kullandığı gibi Wateau ve Fragonard gibi daha yakın dönem ressamlarının tekniklerini de kullanmıştı. Işığı kullanışı inanılmazdı. Yaşayan yaratıklar onlara baktığımda soluk alır gibi görünüyorlardı.

Ama ayrıntılar. Ayrıntılar realist ya da orantılı olamazdı. Cangılda çok fazla maymun, yaprakların üzerinde çok fazla böcek vardı. Yaz göğünü gösteren bir tabloda binlerce minik böcek vardı.

Büyük bir galeriye girdim. İki yanında bana bakan kadın ve erkek tabloları çizilmişti, neredeyse çığlık atacaktım. Bunlar her çağdan insanlardı. Bedeviler, Mısırlılar, Yunanlılar ve Romalılar, zırhlı şöval-

yeler, köylüler, krallar ve kraliçeler. Yelekleri ve dar pantolonlarıyla Rönesans dönemi insanları, kıvırcık gür saçlarıyla Güneş Kral ve sonunda kendi çağımızın insanları.

Ama yine ayrıntılar bana öyle bir duygu vermişti ki sanki bunlar yalnızca benim hayalimde düşünebileceğim insanlardı. Bir pelerinin üzerindeki su damlaları, bir yüzün yanağındaki kesik, cilalı deri bir çizmenin altında yarısı ezilmiş bir örümcek.

Gülmeye başladım. Gülünç değildi. Yalnızca çok hoştu. Güldüm, güldüm.

Galeriden çıkmak için kendimi zorlamam gerekti. Bunu yapabilmemi sağlayan tek şey ışıl ışıl parlayan kütüphaneyi görmem oldu.

Duvarlar, duvarlar dolusu kitaplar, el yazması ruloları, tahta ayaklarının üzerinde dev parlak yer küreler, eski Yunan tanrı ve tanrıçalarının büstleri, masalara serili kocaman haritalar.

Masaların üzerine her dilden gazeteler yığılmıştı. Çevreye saçılmış garip nesneler vardı. Fosiller, mumyalanmış eller, ilginç deniz kabukları. Kurumuş çiçek demetleri, eski heykellerden küçük parçalar, Mısır hiyeroglifleriyle kaplı su mermerinden kavanozlar.

Odanın ortasına, masaların ve cam kutuların çevresine ayak dayama yerleri olan rahat koltuklar, şamdanlar ve yağ lambaları yerleştirilmişti.

Kütüphane rahat bir dağınıklık, haz içinde geçirilecek uzun saatlerin habercisi gibiydi. Burası aşırı insanca bir yerdi. İnsan bilgisi, insan kalıntıları, insanların oturabilecekleri koltuklar.

Burada uzun süre kaldım. Latince ve Yunanca kitap başlıklarını anlamaya çalıştım. Kendimi biraz sarhoş hissediyordum. Sanki kanında çok fazla şarap olan bir ölümlüyü avlamış gibiydim.

Ama Marius'u bulmam gerekiyordu. Bu odadan dışarı çıktım, küçük merdivenlerden aşağı indim, tablolar asılı bir başka holden geçip ışık dolu kocaman bir odaya girdim.

Daha buraya varmadan kuşların şarkılarını duymuş ve çiçeklerin tatlı kokularını almıştım. Sonra kendimi bir kafesler ormanında kaybolmuş buldum. Burada yalnızca her büyüklükte ve her renkte kuşlar değil aynı zamanda maymunlar da vardı. Odada dolaşırken hepsi kafeslerinde çırpınmaya başladılar.

Kafeslerin çevreleri saksılarda bitkilerle doluydu. Muz ağaçları, güller, yaseminler ve başka tatlı kokulu gece sarmaşıkları. Mor ve beyaz orkideler vardı, böcekleri avlayan balmumu yapraklı çiçekler, şeftali, limon ve armut dolu minik ağaçlar sarmıştı her yanı.

Sonunda bu küçük cennetten dışarı çıktığımda heykellerle dolu

bir hole girmiştim. Burası Vatikan müzesindeki galerilerle denkti. Hole açılan tablolar, Doğu mobilyaları ya da mekanik oyuncaklarla dolu odalara şöyle bir göz attım.

Artık her nesneye ya da yeni buluşa takılıp kalamıyordum. Bu evin içindeki şeyleri öğrenmek için bütün bir yaşam gerekirdi. Dolaşmayı sürdürdüm.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Ama tüm bu şeyleri görmeme izin verildiğini anlıyordum.

Sonunda Marius'un başka hiçbir şeyle karıştırılamayacak sesini duydum. Kahire'de duyduğum kısık, ritmik yürek atışı. Ona doğru gittim.

3

Parlak ışıklarla aydınlatılmış bir on sekizinci yüzyıl salonuna gelmiştim. Taş duvarlar gül ağacından panellerle kaplıydı. Çerçeveli aynalar tavana yükseliyordu. Alışıldık boyalı dolaplar, kabarık koltuklar, karanlık ve gösterişli manzaraların çizildiği tablolar, porselen saatler vardı salonda. Cam kapaklı kitaplıklara biraz kitap koyulmuştu. İşlemeli bir kanepenin yanındaki küçük bir masanın üzerinde yeni tarihli bir gazete vardı.

Dar ve yüksek Fransız kapıları taş bir terasa açılıyordu. Burada beyaz leylak ve kırmızı gül yığınları çevreyi mis gibi kokutuyordu.

Ve taş parmaklığın yanında sırtı bana dönük bir on sekizinci yüzyıl beyefendisi duruyordu.

Dönüp bana dışarı çıkmamı işaret ettiğinde bunun Marius olduğunu gördüm.

Benim giyindiğim gibi giyinmişti. Ceketi mor değil kırmızıydı, danteli Brüksel değil Valensiya danteliydi. Ama hemen hemen aynı kostümü giymişti. Parlak saçları tıpkı benimki gibi koyu renk bir kurdeleyle arkadan gevşek biçimde bağlanmıştı. Armand gibi uçucu bir görünüşü yoktu, daha çok üstün bir varlık gibi görünüyordu. İnanılmaz beyazlık ve eksiksizlikte bir yaratık. Yine de çevresindeki her şeyle bağlantılıydı. Giydiği giysiler, üzerine elini dayadığı taş parmaklık. Neredeyse parlak ayın üzerinden küçük bir bulutun geçtiği anla bile bağlantısı vardı.

Bu anın tadını çıkarıyordum. Birazdan o ve ben konuşacaktık, ben gerçekten buradaydım. Kafam hâlâ gemide olduğu gibi tertemizdi. Susuzluk hissedemiyordum. Bunu sağlayanın içimde onun kanının dolaşması olduğunu anlıyordum. İçimde tüm eski gizemler toplanmıştı, bunlar beni yükseltiyor, keskinleştiriyorlardı. Korunması Gerekenler bu adada bir yerlerde miydiler? Tüm bu şeyler bilinecek miydi?

Parmaklığa doğru gittim, onun yanında durup denize baktım. Gözleri şimdi aşağıdaki kıyıdan yarım mil kadar uzaktaki bir adaya dikilmişti. Benim duyamadığım bir şeyi dinliyordu. Yandan görünen yüzü arkamızdaki açık kapılardan gelen ışıkta ürkütecek kadar taşa benziyordu.

Ama hemen neşeli bir anlatımla bana doğru döndü. Bir anda pürüzsüz yüzü inanılmaz bir canlılık kazanmıştı. Sonra kolunu bana doladı ve beni odaya geri götürdü.

Ölümlü bir insanın ritmiyle yürüyordu. Adımları hafif ama sağlamdı. Bedeni hareket ederken beklenmedik şeyler yapmıyordu.

Beni karşı karşıya duran iki koltuğun yanına götürdü. Bunlara oturduk. Burası odanın hemen hemen ortasıydı. Teras sağımda kalıyordu. Tepemizdeki avize ve panelle kaplı duvarlardaki bir düzine şamdan çevreyi apaydınlık yapıyordu.

Her şey doğal ve uygardı. Marius işlemeli yastıkların üzerine rahatça yerleşti ve ellerini koltuğun kollarına koydu.

Gülümserken bütünüyle insan gibi görünüyordu. Gülümseme yeniden eriyinceye dek tüm çizgiler ve canlılık yerindeydi.

Ona bakmamaya çalıştım ama elimden gelmiyordu.

Yüzünde muzipçe bir şeyler belirdi.

Yüreğim çarpıyordu.

'Senin için hangisi daha kolay olurdu?' diye sordu Fransızca. 'Ben sana seni niçin buraya getirdiğimi mi anlatayım yoksa sen niçin beni görmek istediğini mi anlatmak istersin?'

'Oh, ilki daha kolay olur,' dedim. 'Sen konuş.'

Yumuşak, huzur verici bir gülüşle güldü.

'Sen dikkate değer bir yaratıksın,' dedi. 'Toprağın altına bu denli erken gideceğini beklemiyordum. Çoğumuz ilk ölümü çok daha geç yaşar. Yüzyıl ya da kimi zaman iki yüzyıl sonra.'

'İlk ölüm? Yani bunun sıradan bir şey olduğunu mu söylüyorsun? Benim yaptığım gibi toprağa girmenin.'

'Sağ kalanlar arasında bu sıradandır. Ölürüz. Yeniden diriliriz. Dönem dönem toprağın altına girmeyenler genellikle dayanmazlar.'

Şaşırmıştım. Ama çok anlamlı geliyordu. Birden acı bir gerçek geldi aklıma. Nicki ateşe atlamak yerine toprağa girmiş olsaydı...Ama şimdi Nicki'yi düşünemezdim. Eğer böyle yaparsam saçma sapan sorular sormaya başlayacaktım. Nicki de bir yerlerde mi? Nicki bitti mi? Ağabeylerim neredeler? Yalnızca yok mu oldular?

'Ama senin durumunda bu olduğu zaman çok şaşırmamam gerekirdi,' diye toparladı. Sanki düşüncelerimi duymamış gibiydi ya da henüz bunlara girmek istemiyordu. 'Senin için değerli olan çok fazla şey yitirdin. Olağünüstü bir hızla çok fazla şey gördün ve öğrendin.'

'Bana neler olup bittiğini nasıl biliyorsun?' diye sordum.

Yine gülümsedi. Neredeyse kahkaha atacaktı. Ondan yayılan sıcaklık ve yakınlık şaşırtıcıydı. Konuşma tarzı çok canlı ve akıcıydı. Yani iyi eğitimli bir Fransız gibi konuşuyordu.

'Seni korkutmuyorum değil mi?' diye sordu.

'Bunu yapmaya çalışmadığını sanıyorum,' dedim.

'Yapmıyorum.' Aldırmaz bir hareket yaptı. 'Ama yine de böylesine kendini denetleyebilmen biraz şaşırtıcı. Senin soruna gelince, tüm dünyada bizim türümüzün başına gelenleri bilirim. Açık sözlü olmak gerekirse her zaman bunun nasıl ve niçin olduğunu anladığımı söyleyemem. Bu güç de başka bütün güçlerimiz gibi yaşla birlikte artıyor. Ama tutarlı bir güç değil, denetlenmesi zor. Roma'da ya da Paris'te bile bizim türümüze neler olduğunu duyabildiğim zamanlar oluyor. Senin yaptığın gibi birisi beni çağırırsa bu çağrıyı inanılmaz uzaklıklardan duyabilirim. Çağrının kaynağını bulabilirim. Bunu sen kendin de gördün.

'Ama bana başka yollardan da bilgiler gelir. Bütün Avrupa'da duvarlarda bana yazdığın mektupları biliyorum, çünkü onları okudum. Ayrıca başkalarından da duydum seni. Zaman zaman sen ve ben birbirimizin yakınlarında olduk. Senin düşündüğünden daha da yakın. O zamanlar düşüncelerini duydum. Tabii şimdi de düşüncelerini duyabiliyorum. Bunu anlamış olduğuna eminim. Ama sözcüklerle iletişim kurmayı yeğliyorum.'

'Niçin?' diye sordum. 'Ben yaşlıların dili bütünüyle bir yana iteceklerini sanırdım.'

'Düşünceler yeterince kesin olmuyor,' dedi. 'Eğer düşüncelerimi sana açarsam senin orada okuyacaklarını denetleyemem. Eğer ben senin düşüncelerini okursam duyduklarımı ya da gördüklerimi yanlış anlamam olanaklı. Dili kullanmayı ve kafa güçlerimi onunla birlikte çalıştırmayı yeğliyorum. Önemli bir şey söyleyeceğimde sesteki

yükselişi seviyorum. Sesimin duyulmasını seviyorum. Uyarmaksızın bir başkasının düşüncelerine girmekten hoşlanmıyorum. Ayrıca ölümlüler ve ölümsüzlerin paylaştıkları en büyük armağan dil bence."

Buna ne yanıt vereceğimi bilmiyordum. Yine son derece anlamlıydı söyledikleri. Yine de kendimi başımı sallarken buldum. 'Peki ya davranışların,' dedim. 'Armand'ın ya da Magnus'un hareket ettiği gibi hareket etmiyorsun. Ben eskilerin hareketlerinin böyle olduğunu sanırdım.'

'Yani bir hayalet gibi mi demek istiyorsun? Niçin öyle yapayım ki?' Yeniden yumuşak ve sevimli bir gülüşle güldü bana. Koltuğunda biraz daha geri yaslandı, dizini kaldırdı, ayağını küçük bir taburenin üzerindeki yastığa dayamıştı, tıpkı kendi çalışma odasında oturan bir adama benziyordu.

'Kuşkusuz benim için de tüm bunların çok ilginç olduğu zamanlar oldu,' dedi. 'Adım atıyor gibi gözükmeksizin kaymak, ölümlülere olanaksız ya da rahatsız görünen fiziksel duruşlar takınmak. Kısa uzaklıkları uçmak ve hiç ses çıkarmadan yere inmek. Yalnızca isteğinle nesneleri hareket ettirmek. Ama bunlar sonunda kabaca görünmeye başlıyorlar. İnsan hareketleri kibar. Tende, insan bedeninin yaptığı şeylerde bilgelik var. Yere değen ayaklarının sesini, parmaklarımla nesneleri hissetmeyi seviyorum. Üstelik, kısa uzaklıkları uçmak ya da yalnızca istençle nesneleri harekete geçirmek tüketici bir şey. Yapmak zorunda kalırsam yaparım bunları, ama bir şey yapmak için elleri kullanmak çok daha kolay.'

Bu duyduklarımın ne denli hoşuma gittiğini gizlemedim.

'Bir şarkıcı yeterince yüksek bir notayla bir camı kırabilir,' dedi. 'Ama herkes için bir camı kırmanın en yalın yolu onu yere atmaktır.'

Bu kez açık açık güldüm.

Şimdiden yüzünün bir maske pürüzsüzlüğü ve canlı anlatımlar arasındaki geçişlerine ve bunların ikisini birleştiren bakışlarındaki değişmez canlılığa alışmaya başlamıştım. Anlatımı çarpıcı güzellikte ve bilge bir adamın açık ve dingin anlatımı olarak kalıyordu hep.

Ama alışamadığım şey olağanüstü güçlü, tehlikeli ölçüde güçlü bir şeyin böylesine yakınımda olmasıydı.

Birden biraz heyecanlanmış, bunun altında ezildiğimi hissetmeye başlamıştım. Rahatsız edici bir ağlama isteği duyuyordum.

Öne eğildi ve parmaklarıyla elimin üzerine dokundu. İçimden bir şok dalgası geçti. Dokunması bizi birbirimize bağlamıştı. Teninin tüm vampirlerin teni gibi ipeksi olmasına karşın daha az esnekti. Doku-

nuşu bana ipek eldiven giymiş taş bir elin dokunuşu gibi gelmişti.

'Seni buraya getirdim, çünkü sana bildiklerimi anlatmak istiyorum,' dedi. 'Bildiğim tüm sırları seninle paylaşmak istiyorum. Pek çok nedenle beni kendine çektin.'

Büyülenmiştim. Her şeyden güçlü bir sevgi olanağı karşısında olduğumu hissettim.

'Ama seni uyarıyorum,' dedi. 'Bu tehlikeli bir şey. Ben de en son yanıtları bilmiyorum. Dünyayı kimin yaptığını ya da insanın niçin varolduğunu sana anlatamam. Bizim niçin varolduğumuzu anlatamam sana. Sana yalnızca bizimle ilgili olarak şimdiye dek başka herkesin anlattıklarından daha fazlasını anlatabilirim. Korunması Gerekenleri gösterebilirim sana ve onlar konusunda bildiklerimi anlatabilirim. Bu denli uzun sağ kalmayı başarabilmemin nedeni konusunda ancak kendi düşüncelerimi söyleyebilirim. Bu bilgi seni bir şekilde değiştirebilir. Aslında bilginin de tüm yaptığı şey bu bence...'

'Evet!'

'Ama sana vermem gerekenlerin hepsini verdiğimde önceden olduğundan başka bir yerde olmayacaksın: varoluşu için kendi nedenlerini bulmak zorunda olan ölümsüz bir varlık.'

'Evet,' dedim. 'Varolmak için nedenler.' Sesim biraz acılıydı. Ama bunun böyle açıkça söylendiğini duymak iyiydi.

Ama kendim konusunda karanlık bir duyguya kapıldım. Aç, öldürücü bir yaratıktım, nedenler olmaksızın varolmayı pek iyi başarmıştım. Kim ne söylerse söylesin canının istediği herkesi avlayan güçlü bir vampirdim. Benim ne denli eksiksiz bir kötülüğüm olduğunu bilip bilmediğini merak ettim.

Öldürme nedeni kandı.

Tamam. Kan ve kanın verdiği kendinden geçme. Bu olmadığında bizler benim Mısır topraklarında olduğum gibi kuru kabuklardık.

'Benim uyarımı unutma,' dedi. 'Her şeyin sonunda koşullar aynı kalacak. Yalnızca sen değişmiş olacaksın. Buraya geldiğin zaman olduğundan daha fazla yoksunluk çeker bir durumda bulabilirsin kendini.'

'Peki niçin bana bir şeyler açıklamayı seçtin?' diye sordum. 'Eminim seni aramaya çıkmış başkaları da olmuştur. Armand'ın nerede olduğunu biliyor olmalısın.'

'Sana söylediğim gibi, bunun birçok nedeni var,' dedi. 'Belki de en güçlü neden senin beni arayış tarzın. Bu dünyada çok az varlık gerçekten bilgiyi arar. Ölümlü ya da ölümsüz çok azı gerçekten soru sorar. Tersine, bilinmeyenden kafalarında şimdiden oluşturulmuş

yanıtları sökmeye çalışırlar. Aklamalar, onaylamalar, onlarsız yapamayacakları avutmalar. Gerçekten soru sormak kapıyı bir kasırgaya açmak gibidir. Yanıt soruyu da soru soranı da yok edebilir. Ama on yıl önce Paris'ten ayrıldığından beri sen gerçekten soruyorsun.'

Bunu anlamıştım ama söze dökemiyordum.

'Çok az hazır düşünceyle yola çıktın,' dedi. 'Aslında beni şaşırttın, çünkü alışılmadık bir yalınlıkla düşünüyorsun. Bir amaç istiyorsun. Sevgi istiyorsun.'

'Doğru,' dedim hafif bir ürpertiyle. 'Biraz kaba, öyle değil mi?'

Yumuşak bir kahkaha attı.

'Yok. Aslında değil. Sanki on sekiz yüzyıllık Batı uygarlığı sonunda bir masum üretmiş gibi.'

'Bir masum? Benden söz ediyor olamazsın.'

'Bu yüzyılda herkes yabanıl olanın soyluluğundan söz etmeye başladı,' diye açıkladı. 'Uygarlığın çürütücü etkisinden, yitik masumluğa geri dönmek için bulmamız gereken yoldan. Aslında bunun tümü saçma. Gerçekte ilkel insanlar varsayımlarında ve beklentilerinde canavarca olabilirler. Onlar masumluğu anlayamazlar. Ne de çocuklar anlayabilir bunu. Ama uygarlık sonunda masumca davranan insanlar yarattı. İlk kez kendilerine bakıyor ve "Hey, nedir tüm bunlar!" diyorlar.'

'Doğru. Ama ben masum değilim,' dedim. 'Tanrısız, evet. Ben tanrısız bir aileden geldim ve bundan hoşnutum. Ama çok uygulamaya dönük bir anlamda iyi ve kötünün ne olduğunu biliyorum. Ben ağabeyini öldüren Typhon'um, Typhon'un öldürücüsü değil. Senin de bunu bildiğine eminim.'

Kaşlarını hafifçe kaldırarak başını salladı. İnsan gibi görünmek için artık gülümsemesi gerekmiyordu. Şimdi yüzünde hiçbir çizgi olmadığı zaman bile bu duyguyu görüyordum.

'Ama bunu aklamak için bir dizge de aramıyorsun,' dedi. 'Benim masumlukla söylemek istediğim şey bu. Ölümlüleri öldürdüğün için suçlusun, çünkü kan ve ölümle beslenen bir şeye dönüştürüldün. Ama yalan söylemekten suçlu değilsin, kendi içinde karanlık ve kötü büyük düşünce dizgeleri yaratmıyorsun.'

'Doğru.'

'Tanrısız olmak belki de masumluğun ilk adımı,' dedi. 'Günah ve boyun eğme duygusunu, yitirilmiş olduğu varsayılan şeyler için duyulan yalancı üzüntüyü yitirmek.'

'Öyleyse masumlukla deneyim yokluğunu değil ama yanılsama yokluğunu söylemek istiyorsun.'

'Yanılsama gereksinimi yoksunluğu,' dedi. 'Tam gözlerimizin önünde durana duyulan sevgi ve saygı.'

İçimi çektim. İlk kez koltuğa sırtımı yasladım, söylediklerini düşünüyordum. Bunun Nicki ile ve Nicki'nin ışık, her zaman ışık deyişi ile ilgisini düşünüyordum. Acaba Nicki bunu mu demek istemişti?

Marius şimdi düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. O da koltuğa yaslanmıştı. Açık kapılardan gece göğüne bakıyordu. Gözleri kısık, ağzı biraz gergindi.

'Ama beni çeken yalnızca ruhun ve dürüstlüğün değildi,' dedi, 'Merak ediyorsan söyleyeyim. Bizlerden biri olarak doğuş yolun da çekti beni.'

'Öyleyse onun tümünü de biliyorsun.'

'Evet, her şeyi,' dedi önemsemeksizin. 'Öyle bir çağda varlığa geldin ki dünya düşlerde bile görülmemiş değişikliklerle yüz yüzeydi. Benim için de böyle olmuştu. Ben şimdi bizim deyişimizle antik dünyanın sonuna yaklaştığı bir zamanda doğdum ve büyüdüm. Eski inançlar zayıflamışlardı. Yeni bir tanrı doğmak üzereydi.'

'Ne zamandı bu?' diye sordum heyecanla.

'Daha yeni bir imparatorluk olan Roma'yı yöneten Augustus Sezar zamanında. O sırada tanrılara inanç tüm yüce amaçlarına karşın ölmüştü.'

Yüzüme yayılan şoku ve hazzı görmesine izin verdim. Bir an için bile ondan kuşkulanmamıştım. Kendimi biraz sakinleştirmek ister gibi elimi başıma koydum.

Ama o konuşmayı sürdürüyordu:

'O günlerin sıradan insanları,' dedi. 'Henüz tıpkı bugün yaptıkları gibi inanıyorlardı dine. Bu onlar için gelenek, boş inanç, basit büyüler, kökenleri antik çağda yitirilmiş törenlerdi, tıpkı bugün olduğu gibi. Ama bu düşünceleri başlatmış olanların dünyası, tarihin gidişini yöneten ve ilerletenlerin dünyası bugünün Avrupa'sı gibi tanrısız ve umutsuz ikiyüzlü bir dünyaydı.'

'Cicero, Ovid ve Lukretius'u okuduğumda bana da öyle görünmüştü,' dedim.

Başını salladı ve hafifçe omuz silkti.

'Kuşkuculuğa, o zamanlarki alışıldık kafa yapımız olan gündelik düşünce düzeyine geri dönmek,' dedi. 'On sekiz yüzyıl aldı. Ama tarih hiçbir biçimde kendini yinelemiyor. Bu şaşırtıcı bir şey.'

'Nasıl söylüyorsun bunu?'

'Çevrene bak! Avrupa'da bütünüyle yeni şeyler oluyor. İnsan yaşamına verilen değer her zamankinden daha yüksek. Bilgelik ve fel-

sefe bilimdeki yeni buluşlarla birleştiler. Yeni buluşlar insanların yaşama yollarını bütünüyle değiştirecekler. Ama bu kendi içinde bir öykü. Bu gelecek. Asıl nokta senin şeyleri görmenin eski yolunun doruğunda doğmuş olman. Ben de öyleydim. İnanç taşımaksızın büyüdün ama yine de maddeci değilsin. Ben de öyleydim. İnanç ve umutsuzluk arasındaki yarıktan dışarı fırladık sanki.'

Ve Nicki bu yarığın içine düştü ve yok oldu, diye düşündüm.

'Sorularının değişik olmasının nedeni bu,' dedi. 'Hıristiyan bir tanrı altında ölümsüzlüğe doğanların sorularından başka sorular soruyorsun sen.'

Kahire'de Gabrielle ile konuşmamızı düşündüm, benim son konuşmamı. Kendim Gabrielle'ye benim gücümün buradan geldiğini söylemiştim.

'Tam olarak öyle,' dedi. 'Sen ve ben bu konuda ortağız. Büyürken başkalarından pek fazla bir şey bekleyemeyeceğimizi öğrendik. Vicdan yükü ne denli ağır olursa olsun kişiye özel bir yüktür.'

'Peki senin ölümsüzlüğe doğuşun...söylediğin gibi Hıristiyan tanrının ilk günlerine rastladığına göre sen de Hıristiyan bir Tanrı altında mı doğdun?' diye sordum.

'Hayır,' dedi hafif bir iğrenme duygusuyla. 'Biz hiçbir zaman Hıristiyan Tanrıya hizmet etmedik. Bunu hemen aklından çıkarıp atabilirsin.'

'Peki İsa ve Şeytan adlarının arkasındaki iyilik ve kötülük güçleri?'

'Bunların da bizimle hemen hemen hiçbir ilgisi yok.'

'Ama herhalde şu ya da bu biçim altında kötülük kavramı...'

'Hayır, biz bundan daha eskiyiz, Lestat. Beni yapan insanların tanrılara tapınan insanlar oldukları doğru. Onlar benim inanmadığım şeylere inanıyorlardı. Ama inançları Roma İmparatorluğunun tapınaklarından çok daha eski bir zamandan geliyordu. İyilik adına insan kanının dökülmesinin yığınlar üzerinde uygulandığı bir zamandan. Kötülük kuraklık, çekirge saldırıları ve ekinlerin ölümü demekti. Bu insanlar beni iyilik adına yapmışlardı.'

Tüm bunlar korkunç heyecanlı ve büyüleyiciydi.

Göz kamaştırıcı bir şiir korosu gibi tüm mitler geldi aklıma. Osiris Mısırlılar'ın iyi tanrısıydı, ekin tanrısıydı. Bunun bizimle en ilgisi var? Düşüncelerim fırıl fırıl dönüyorlardı. Gözümde sessiz bir şimşek çaktı, Auvergne'de babamın evini terkettiğim gece Lenten ateşinin çevresinde dans eden köylüleri anımsadım. Ekinleri arttırmak için ayin yapıyorlardı. Bunlar putperest demişti annem. Uzun

süre önce geri gönderdikleri rahip de putperest olduklarını söylemişti.

Şimdi bu her zamankinden daha fazla Yabanıl Bahçe öyküsüne benzemeye başlamıştı. Bahçenin tek yasası olan estetik yasadan başka hiçbir yasanın egemen olmadığı Yabanıl Bahçe. Ekinler yükselecek, başaklar önce yeşerip sonra sararacak, güneş parlayacaktı burada. Ağacın yaptığı eksiksiz biçimli elmaya bakın! Köylüler ellerinde Lenten ateşinden aldıkları yanan odunlarla elmaların büyümesi için meyve bahçelerinde dolaşacaklardı.

'Evet, Yabanıl Bahçe,' dedi Marius, gözlerinde bir ışık kıvılcımı vardı. 'Ben bunu bulmak için İmparatorluğun uygarlaşmış kentlerinden dışarı çıkmak zorundaydım. Kuzey bölgelerindeki ormanlara dalmam gerekti, buralarda bahçe henüz verimliydi. Senin doğduğun yerlere Güney Galya'ya gittim. Bize mavi gözlerimizi, sarı saçlarımızı ve beden yapımızı veren barbarların eline düştüm. Annem Keltik bir reisin Romalı bir patrisyenle evlenen kızından doğmuştu. Sen de baban yoluyla bu kanı taşıyorsun. Üstelik garip bir rastlantı ile senin Magnus tarafından benim de beni yakalayanlar tarafından ölümsüzlüğe seçilmemizin nedeni aynı. Biz sarışın ve mavi gözlü ırkımızın en güzel örnekleriyiz, başkalarından daha uzun boylu ve daha yakışıklıyız.'

'Ooooh, bana bunların tümünü anlatmalısın. Bana her şeyi açıklamalısın!' dedim.

'Her şeyi açıklıyorum sana,' dedi. 'Ama ilkin sanırım ilerledikçe senin için çok önemli olacak bir şeyi görmen gerekiyor.'

Sözlerinin etki yapması için bir an bekledi.

Sonra insanlar gibi yavaşça doğruldu. Elleriyle hafifçe koltuğun kollarına dayanmıştı. Bana bakıyor ve bekliyordu.

'Korunması Gerekenler?' diye sordum. Sesim korkunç zayıflamıştı, kendine güvensiz bir çocuğun sesi duyuluyordu.

Yüzünde yine küçük bir muziplik gördüm, ya da daha doğrusu için için biraz eğleniyor gibiydi.

'Korkma,' dedi ağırbaşlı bir sesle. Eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu. 'Korkmak sana hiç yakışmıyor.'

Onları görmek, ne olduklarını bilmek için yanıp tutuşuyordum, yine de kımıldamadım. Onları göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunun ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim...

'Bu korkunç görünüşlü bir şey mi?' diye sordum.

Yavaşça ve sevecen bir yüzle gülümsedi ve elini omuzuma koydu.

'Eğer evet dersem bu seni durdurur mu?'

'Hayır,' dedim, ama korkmuştum.

'Yalnızca zaman ilerlediğinde korkunçlaşıyor,' dedi. 'Başlangıçta güzeldi.'

Bekledi, beni gözlüyor ve sabırlı olmaya çalışıyordu. Sonra yumuşak bir sesle konuştu:

'Gel, gidelim.'

4

Yerin derinliklerine inen bir merdiven.

Bu merdiven evden çok daha eskiydi. Ama bunu nasıl anladığımı söyleyemem. Basamakların ortası üzerlerine basan ayaklardan hafifçe çukurlaşmıştı. Kayanın içinde döne döne aşağılara iniyordu.

Zaman zaman kabaca oyulmuş açıklıklardan deniz görünüyordu. Buraları bir insanın içinden geçemeyeceği kadar dardı ve üzerlerinde kuşların konduğu ya da yarıklarından yaban otlarının büyüdüğü çıkıntılar vardı.

Her yerde açıklanamaz bir serinlik vardı. Zaman zaman eski manastırlarda, kilise yıkıntılarında ya da hayaletli evlerde hissedilen türden bir serinlik.

Durdum ve kollarımı ellerimle oğuşturdum. Serinlik merdivenlerden yukarı doğru geliyordu.

'Bunu onlar yapmıyor,' dedi yumuşak bir sesle. Birkaç basamak aşağıda beni bekliyordu.

Yarı karanlıkta yüzünde beliren ışık ve gölge çizgileri yaşlı bir ölümlüye benzetmişti onu.

'Ben onları getirmeden önce de bu serinlik vardı burada,' dedi. 'Pek çok insan tapınmak için bu adalara gelir. Belki de onlar gelmeden önce bile bu serinlik buradaydı.'

Yine kendine özgü sabırla beni bekledi. Gözleri sevecendi.

'Korkma,' dedi yeniden inmeye başlarken.

Onu izlememek benim için utandırıcı olacaktı. Basamaklar sonsuzluğa uzanırcasına gidiyor, gidiyordu.

Büyük açıklıkların önünden geçtik ve buralarda denizin gürültüsü geldi kulağımıza. Ellerimde ve yüzümde soğuk su serpintisini his-

sediyor, taşlarda suyun parlaklığını görüyordum. Ama daha da aşağılara doğru inmeyi sürdürüyorduk. Ayak seslerimizin yankısı yuvarlak tavanda ve kabaca işlenmiş duvarlarda büyüyordu. Burası her tür zindandan daha derindeydi. Çocukluğunuzda kazdığınız ve dünyanın öteki ucuna ulaşacağını umduğunuz tüneldi burası.

Sonunda bir başka dönemeci döndüğümüzde bir ışık öbeği gördüm. Bir çift kapının önünde iki lamba yanıyordu.

Lambaların fitillerini beslemek için derin, yağ dolu kaplar yerleştirilmişti. Kapıların kendileri dev bir meşe kütüğüyle sürgülenmişlerdi. Bunu kaldırmak için çok sayıda adam, belki de ipler gerekliydi.

Marius kütüğü kolayca kaldırdı ve yana koydu. Sonra geri çekilip kapılara baktı. İçerde başka bir kütüğün kaldırıldığını duydum. Sonra kapılar yavaşça açıldı. Soluğumun kesildiğini hissettim.

Bunun tek nedeni bu işi dokunmadan yapmış olması değildi. Bu küçük numarayı daha önce de görmüştüm. Asıl soluğumu kesen şey odanın yukarda, evde gördüğümle aynı güzel çiçeklerle ve yanan lambalarla dolu oluşuydu. Burada yeraltının derinliklerinde beyaz leylaklar, üzerlerinde çiğ damlaları parlayan pembe ve kırmızı güller vardı. Mumların yumuşak ışıklarıyla aydınlanan ve binlerce buketin tatlı kokusuyla dolu bu oda bir mabetti.

Duvarlarda eski İtalyan kiliselerinin duvarlarındakilere benzer altınla işlenmiş freskolar vardı. Ama resimler Hıristiyan azizlerin resimleri değildi.

Mısır'ın palmiye ağaçları, sarı çöl, üç piramit, Nil'in mavi suları. Narin çizgili teknelerinin içinde Nil üzerinde yolculuk yapan Mısırlı kadın ve erkekler, altlarındaki suyun derinliklerinde rengârenk balıklar, tepelerindeki gökyüzünde mor kanatlı kuşlar.

Hepsinin aralarına altın motifler işlenmişti. Göklerde parlayan güneşe, uzaklarda parlayan piramitlere, balıkların pullarına, kuşların kanatlarına ve narin Mısırlı figürlerin üzerlerindeki takılara. Bu Mısırlılar dar yeşil tekneleri içinde donmuş gibi duruyor ve ileri bakıyorlardı.

Bir an için gözlerimi kapadım. Sonra yavaşça açtığımda bütün bunlar ve bu yer gözüme büyük bir tapınak gibi göründü.

Üzerinde dev sarı bir tente olan taştan yapılmış alçak adak taşının her yanı aynı Mısır motifleriyle işlenmişti ve üzerinde leylak dalları vardı. Yukardaki derin yarıklardan aşağıya gelen hava hiç sönmeyen lambaların alevlerini titreştiriyor, su kaplarının içindeki leylakların yeşil bıçaklara benzeyen yapraklarını karıştırıyor ve güçlü parfümlerini çevreye yayıyordu.

Bu yerde kulağıma ilahiler geldiğini hissediyordum neredeyse. Ağıtları ve eski büyüleri duyabiliyordum. Artık korkmuyordum. Buradaki güzellik öylesine yüce ve öylesine yatıştırıcıydı ki.

Marius da buna bakıyordu. Ondan yükselen gücü, yenilmez kuvvetinin hafif sıcaklığını hissettim ve tentenin arkasında kapıların açıldıklarını duydum.

Eğer cesaret edebilseydim Marius'a birazcık daha yaklaşacaktım. Altın kapılar bütünüyle açılıp arkalarında göz kamaştırıcı iki Mısır figürünü gözler önüne serdiklerinde soluk almaz olmuştum. Bunlar yan yana oturmuş bir kadın ve bir erkekti.

Işık narin, ince çizgili beyaz yüzleri, güzelce yerleştirilmiş beyaz kolları ve bacakları üzerine düştü, kara gözlerinin içinde parladı.

Şimdiye dek gördüğüm tüm Mısır heykelleri gibi yalın ve soyluydular. Ayrıntılar az, çizgiler güzeldi. Bu yalınlıkları içinde göz kamaştırıcıydılar. Sertlik ve soğukluk izlenimini gideren tek şey yüzlerindeki açık ve çocuksu anlatımdı. Ama gördüğüm tüm başka heykellerde olmayan bir şey vardı. Giysileri gerçek kumaştandı ve gerçek saçları vardı.

İtalyan kiliselerinde böyle giydirilmiş azizler görmüştüm. Mermerin üzerine giydirilmiş kadifeler içinde heykeller ve pek de hoş görünmüyorlardı.

Ama burada bu iş büyük bir özenle yapılmıştı.

Uzun, gür, siyah bukleleri olan perukları vardı, alınlarında düz bir perçem kesilmiş ve başlarına altın bir halka takılmıştı. Çıplak kollarında yılanlara benzer bilezikler ve parmaklarında yüzükler vardı.

Giysileri en ince pamuklulardan yapılmıştı. Erkek beline dek çıplaktı ve üzerinde yalnızca bir tür eteklik vardı, kadına uzun, dar, hoş kıvrımlı bir giysi giydirilmişti. İkisinin de boyunlarında birçok altın kolye vardı ve kimilerinin içlerine değerli taşlar yerleştirilmişti.

İkisi de hemen hemen aynı büyüklükteydi ve oturuşları birbirlerine çok benziyordu. Ellerini dümdüz uzatıp bacaklarının üzerine koymuşlardı. Böylesine birbirlerine benzer olmaları da beni çarpıcı sevimlilikleri ve gözlerinin mücevhere benzer parlaklığı kadar şaşırtmıştı.

Hiçbir yerde böylesine yaşıyor görünen heykellerle karşılaşmamıştım. Ama aslında onlarda canlıya benzer hiçbir şey yoktu. Belki de bunun nedeni kolyelerinde ve yüzüklerinde parlayan ışıklar, ve gözlerindeki ışık yansımalarıydı.

Bunlar Osiris ve İsis miydi? Kolyelerinde ve başlarındaki altın halkaların üzerinde incecik yazılar mı görmüştüm?

'Yakınlarına gidebilir miyim?' diye fısıldadım.

'Tabii,' dedi.

Bir katedraldeki küçük bir çocuk gibi adak taşına doğru ilerledim. Her adımda daha da çekingenleşiyordum. Onlara birkaç adım kala durdum ve dosdoğru gözlerine baktım. Oh, inanılmaz bir derinlik ve renklilik vardı bu gözlerde. Çok gerçektiler.

Her bir siyah kirpik, yumuşak kıvrımlı kaşlarındaki her siyah tüy inanılmaz bir dikkatle yerleştirilmişti.

Sonsuz bir dikkatle biçimlendirilen ağızları hafif aralıktı, dişlerin parıltısı görülebiliyordu. Yüzleri ve kolları öylesine cilalanmıştı ki parlaklığı bozacak en küçük bir pürüz bile yoktu. Doğrudan önlerine bakan tüm heykellerde ve tablolarda olduğu gibi bunlar da bana bakıyor gibi görünüyorlardı.

Kafam karışmıştı. Eğer bunlar Osiris ve İsis değilse kimlerin heykelleriydiler? Hangi eski gerçeğin simgeleriydiler ve niçin onlara Korunması Gerekenler deniyordu?

Bunları düşünmeye daldım, başımı biraz yana eğmiştim.

Gözleri aslında kahverengiydi, derin, siyah gözbebekleri vardı. Gözlerinin akları nemli gibi parlıyordu. Dudaklar en yumuşak pembe güllerin rengindeydi.

'İzin veriliyor mu, acaba...?' diye fısıldadım Marius'a dönerek, ama birden kendime güvenimi yitirip sustum.

'Onlara dokunabilirsin,' dedi.

Yine de bunu yapmak kutsal bir şeye saygısızlık gibi görünüyordu. Bir süre daha baktım onlara. Bacaklarının üzerine yerleştirdikleri açık ellerine, bizim tırnaklarımıza benzeyen tırnaklarına, sanki bu tırnaklar camdan yapılmışlardı.

Erkeğin elinin üzerine dokunabileceğimi düşündüm, bu o denli saygısızca görünmeyecekti, ama aslında istediğim şey kadının yüzüne dokunmaktı. Sonunda parmaklarımı kararsızca kadının yanağına uzattım. Bu beyazlığın üzerinden hafifçe kaydırdım parmaklarımı. Sonra da gözlerinin içine baktım.

Bunun bir taş olamayacağını hissediyordum. Olamazdı... Niçin böyle bir şey hissetmiştim...Kadının gözlerinde bir şeyler...

Elimde olmadan geriye doğru sıçradım.

Aslında geriye düşmüş, leylak vazolarını devirmiş ve kapının yanındaki duvara çarpmıştım.

Korkunç bir biçimde titriyordum, bacaklarım beni taşımaz olmuşlardı.

'Canlılar!' dedim. 'Bunlar heykel değil! Tıpkı bizim gibi vampir

bunlar!'

'Evet,' dedi Marius. 'Bununla birlikte onlar bu sözcüğü bilmiyorlar.'

Biraz önümde durmuş onlara bakıyordu, elleri iki yanından sarkıyordu.

Yavaşça döndü, yanıma geldi ve sağ elimi tuttu.

Kan yüzüme fırladı. Bir şey söylemek istiyor ama bunu yapamıyordum. Onlara bakıp duruyordum. Şimdi de Marius'a ve elimi tutan beyaz ele bakmaya başlamıştım.

'Hiç sorun yok,' dedi neredeyse üzgün bir sesle. 'Senin onlara dokunmandan hoşlanmadıklarını sanmıyorum.'

Bir an için onu anlayamadım. Sonra anladım. 'Yani senin de bunu bilmediğini mi söylemek istiyorsun. Yani onlar burada oturuyorlar ve .... Oooh, Tanrım!'

Birden Armand'ın öyküsünde söylediği sözleri anımsadım: Korunması Gerekenler barış içinde ya da sessizler. Bundan ötesini hiçbir zaman bilemeyebiliriz.

Her yanım titriyordu. Kollarımdaki ve bacaklarımdaki sarsılmayı durduramıyordum.

'Bizim gibi soluk alıyorlar, düşünüyorlar ve yaşıyorlar,' diye kekeledim. 'Ne zamandır böyleler?'

'Sakin ol,' dedi elimi okşayarak.

'Oh, Tanrım,' dedim yeniden aptal gibi. Bunu söyleyip duruyordum. Başka hiçbir söz yetmiyordu. 'Peki kim onlar?' diye sordum sonunda. Sesim histeriye kapılmış gibi yükseliyordu. 'Osiris ve İsis mi? Onlar mı bunlar?'

'Bilmiyorum.'

'Onlardan uzaklaşmak istiyorum. Buradan çıkmak istiyorum.'

'Niçin?' diye sordu sakin bir sesle.

'Çünkü...çünkü onlar canlı ama...konuşamıyorlar, kımıldayamıyorlar!'

'Yapamadıklarını nereden biliyorsun?' derken sesi her zamanki gibi yatıştırıcıydı.

'Ama yapmıyorlar işte. Önemli nokta da bu değil mi? Yapmıyorlar bunları.'

'Gel,' dedi. 'Onlara biraz daha bakmanı istiyorum. Sonra seni geri götüreceğim ve söylediğim gibi her şeyi anlatacağım sana.'

'Onlara daha fazla bakmak istemiyorum, Marius, gerçekten istemiyorum,' derken elimi kurtarmaya çalışıyor ve başımı sallıyordum. Ama beni bir heykel gibi sıkıca tutuyordu. Marius'un teninin de on-

larınkine ne kadar benzediğini, onun da aynı inanılmaz parlaklığa sahip olduğunu düşünmeden edemiyordum. Dingin dururken Marius'un yüzü de onların yüzü gibi pürüzsüzdü!

Marius da onlar gibi oluyordu. Sonsuz yaşamın bir noktasında ben de onlar gibi olacaktım! Eğer bu denli uzun sağ kalırsam.

'Lütfen, Marius...' dedim. Utanmayı ve gururu bir yana atmıştım. Odadan çıkmak istiyordum.

'Öyleyse beni bekle,' dedi sabırla. 'Burada kal.'

Elimi bıraktı. Döndü, ezdiğim çiçeklere ve dökülen suya baktı.

Gözlerimin önünde bu şeyler düzeldiler, çiçekler vazonun içine girdi, yerdeki su gitmişti.

Önünde duran çifte bakarak durdu. Düşüncelerini okudum o zaman. Kişisel bir yolda onları selamlıyordu, bunun için bir ad ya da unvan gerekmiyordu. Son birkaç gecedir niçin gelmediğini açıklıyordu onlara. Mısır'a gitmişti. Onlar için armağanlar getirmişti oradan. Yakında denizi görmeleri için onları dışarı çıkaracaktı.

Biraz sakinleşmeye başlamıştım. Şimdi kafam o sarsıntı anında birden anladığı şeyleri çözümlemeye başlamıştı. Marius onları seviyordu. Her zaman sevmişti onları. Bu odayı güzelleştirmişti çünkü onlar görüyordu bu yaptıklarını ve yaptığı tabloların, getirdiği çiçeklerin güzelliğinin onların hoşuna gidebileceğini düşünüyordu.

Ama bilmiyordu. Yeniden dehşete kapılmak için tek yapmam gereken şey yan gözle onlara bakmaktı. Canlıydılar ve kendi içlerine kapatılmışlardı!

'Buna dayanamam,' diye mırıldandım. Marius'un bana onları niçin burada tuttuğunu anlatmasına gerek yoktu. Nedenini biliyordum bunun. Yerin derinliklerinde bir yere gömemezdi onları, çünkü bilinçliydiler. Onları yakamazdı çünkü kendilerini koruyamıyorlardı ve bunu yapması konusunda Marius'a onaylarını bildiremezlerdi. Oh, Tanrım giderek daha kötüleşiyordu.

Marius eski putperestlerin tanrılarını onların evleri olan tapınaklarda tutmaları gibi bakıyordu onlara. Çiçekler getiriyordu.

Şimdi benim önünde onlara tütsüler yakıyordu, ipek bir mendilden küçük bir şey çıkardı. Onlara bunu Mısır'dan getirdiğini söyledi ve önlerindeki küçük bronz bir tabakta yaktı onu.

Gözlerim yaşarmaya başladı. Ağlıyordum.

Başımı kaldırdığımda Marius onlara arkasını dönmüştü, omuzunun üzerinden görebiliyordum onları. Aralarında sarsıcı bir benzerlik vardı, kumaşlarla giydirilmiş bir heykel.

Belki de isteyerek böyle yaptığını düşündüm, yüzünü bir heyke-

le benzetiyordu.

'Seni düş kırıklığına uğrattım öyle değil mi?' diye fısıldadım.

'Yok, hiç de değil,' dedi sevgiyle.

'Böyle yaptığım için üzgünüm.'

'Hayır, yanlış bir şey yapmadın.'

Biraz yaklaştım. Korunması Gerekenlere kabalık yaptığımı hissediyordum. Marius'a kabalık yapmıştım. O bana bu sırrı açıklamıştı ve benim tek yaptığım şey dehşete kapılmak olmuştu. Kendimden utanıyordum.

Daha da yaklaştım. Yaptığım şeyleri düzeltmek istiyordum. Marius yeniden onlara döndü, kolunu bana doladı. Tütsü baş döndürücüydü. Gözlerinin derinliklerinde lambaların alevleri parlıyordu.

Beyaz tenlerinde hiçbir kırışık, hiçbir damar ya da kıvrım görünmüyordu. Marius'un dudaklarında bile görebildiğim ince çizgiler yoktu onların dudaklarında. Soluk alıp verirken kımıldamıyorlardı.

Sessizlik içinde dinlerken onların hiçbir düşüncelerini duyamıyordum, hiçbir yürek atışı, hiçbir kan hareketi.

'Ama orada, öyle değil mi?' diye fısıldadım.

'Evet, orada.'

'Peki sen...?' Onlara kurbanlar getirip getirmediğini sormak istiyordum.

'Artık içmiyorlar.'

Bu bile korkunçtu! Böyle bir hazdan bile yoksundular. Yine de onların bir kurbanı yakalamaya yetecek kadar bir süre için kımıldamaya başlamaları sonra yine sessizliğe gömülmelerini düşünmek, ah! Hayır, böyle yapmadıkları için rahatlamam gerekirdi. Ama rahatlamamıştım.

'Çok uzun zaman önce henüz içmeyi sürdürüyorlardı, ama yalnızca yılda bir kez. Mabede onlar için kurbanlar bırakıyordum. Zayıflamış ve ölümü yaklaşmış kötü insanlar. Geri döndüğümde onların alındığını ve Korunması Gerekenlerin eskisi gibi olduklarını buluyordum. Yalnızca tenlerinin rengi biraz değişmiş oluyordu. Bir damla kan bile dökülmemiş olurdu.

'Bunu yaptıklarında her zaman dolunay olurdu ve genellikle ilkbaharda oluyordu. Başka zamanlar bıraktığım kurbanları hiçbir zaman almadılar. Sonra bu yılda bir beslenme de durdu. Arada sırada kurbanlar getirmeyi sürdürdüm. Bir keresinde on yıl aradan sonra bir başka kurbanı aldılar. Yine dolunay vardı ve ilkbahardı. Sonra en azından yarım yüzyıldır hiçbir şey içmiyorlar. Sayısını ben de unuttum. Belki de ayı görmeleri ve mevsimlerin değiştiğini bilmeleri ge-

rekir diye düşünmüştüm ama bunun da bir öneminin olmadığı ortaya çıktı.

'Onları İtalya'ya götürmeden önce içmeyi bırakmışlardı. Bu üç yüz yıl önceydi. Mısır'ın sıcağında bile hiçbir şey içmediler.'

'Ama içtikleri zaman bile sen bunu kendi gözlerinle görmedin öyle mi?'

'Hayır,' dedi.

'Onları hiç kımıldarken görmedin mi?'

'Hayır, başından beri.'

Yeniden titremeye başlamıştım. Onlara bakarken soluk aldıklarını, dudaklarının kımıldadığını gördüğümü hayal ettim. Bunun yanılsama olduğunu biliyordum. Ama beni çılgına çeviriyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Yeniden ağlamaya başlayacaktım.

'Zaman zaman onlara geldiğimde,' dedi Marius. 'Bazı şeyleri değişmiş buluyorum.'

'Nasıl? Neyi?'

'Küçük şeyler,' dedi. Düşünceli bir yüzle onlara bakıyordu. Uzandı ve kadının kolyesine dokundu. 'Bu kolyeyi seviyor. Herhalde kendisine yakışanın bu olduğunu düşünüyor. Başka bir kolye vardı, yerde kopmuş bulurdum onu.'

'Öyleyse kımıldayabiliyorlar.'

'İlkinde kolyenin düştüğünü düşünmüştüm. Ama üç kez tamir ettikten sonra bunun aptalca olduğunu anladım. Boynundan koparıp atıyordu ya da düşünceleriyle onu düşürüyordu.'

Dehşet içinde ağzımdan küçük bir fısıltı çıktı. Sonra onların önünde bunu yaptığım için korkuya kapıldım. Hemen dışarı çıkmak istiyordum. Kadının yüzü tüm düşlerimin bir aynası gibiydi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, ama aslında kıvrılmamışlardı.

'Başka süslerde de aynı şeyler oldu. Sanırım sevmedikleri tanrıların adları yazılıydı bu süslerde. Bir keresinde bir kiliseden getirdiğim bir vazoyu kırmış. Minicik parçalara ayırmışlardı. Sanki bunu bakışlarıyla yapmış gibiydiler. Sonra daha çarpıcı başka değişiklikler de oldu.'

'Anlat bana.'

'Mabede geldiğimde birini ya da diğerini ayakta bulduğum oldu.'

Bu çok korkutucuydu. Elini yakalayıp onu buradan dışarı çekip çıkarmak istiyordum.

'Bir keresinde erkeği koltuğundan birkaç adım uzakta buldum. Bir başkasında kadın kapının yanındaydı.'

'Dışarı mı çıkmaya çalışıyordu?' diye fısıldadım.

'Belki de,' dedi düşünceli bir sesle. 'Ama eğer isteselerdi kolayca dışarı çıkabilirlerdi. Bütün öyküyü dinlediğinde kendin karar verebilirsin. Ne zaman onları kımıldamış bulsam yerlerine geri taşıdım. Kollarını ve bacaklarını önceki gibi yerleştirdim. Bunu yapmak korkunç bir güç istiyor. Bir taşı kımıldatmak ne denli zorsa onları kımıldatmak da öyle. Benim gücümün büyüklüğünü bildiğine göre bir de onlarınkini düşün.'

'Sen isterlerse dedin. Ya her şeyi yapmak istiyorlarsa ama artık yapamaz oldularsa? Ya kadının gücünün sınırı ancak kapıya kadar ulaşmaksa!'

'Sanırım eğer isteseydi kapıları kırabilirdi. Eğer ben kafamla sürgüleri açabiliyorsam onun neler yapabileceğini düşünsene.'

Soğuk, uzak yüzlerine, dar, çökük yanaklarına, büyük ve ciddi ağızlarına baktım.

'Peki ama ya yanılıyorsan. Ya birbirimize söylediğimiz her sözü duyuyor ve buna öfkeleniyorlarsa...'

'Sanırım duyuyorlar,' dedi. Yeniden beni yatıştırmaya çalışıyordu. Elini elimin üzerine koymuştu, sesi yumuşaktı. 'Ama buna aldırmadıklarını düşünüyorum ben. Eğer aldırsalardı kımıldarlardı.'

'Ama nasıl bilebilirsin bunu?'

'Çok büyük güç isteyen başka şeyler yapıyorlar. Örneğin zaman zaman tenteyi kapatıyorum, hemen açıyorlar. Bunu onların yaptığını biliyorum çünkü onlardan başka kimse yapamaz. Kapılar fırlayıp açılıyor ve onları orada görüyorum. Denize bakmaları için onları dışarı çıkarıyorum. Şafak sökmeden önce onları almaya geldiğimde daha ağır, daha katı ve daha kımıldatılmaz oluyorlar. Kimi zamanlar bunları yapmalarının nedeninin beni uğraştırmak, benimle oyun oynamak olduğunu düşünüyorum.'

'Hayır, bir şey yapmaya çalışıyorlar, ama ellerinden gelmiyor.'

'Bu denli çabuk karar verme,' dedi. 'Odalarına geldiğimde gerçekten garip şeylerin kanıtlarını bulduğum oldu. Üstelik başlangıçta olan şeyler de var...'

Ama durdu. Bir şey dikkatini çekmişti.

'Onların düşüncelerini duyuyor musun?' diye sordum. Bir şey dinliyor gibi görünüyordu.

Yanıt vermedi. Onları inceliyordu. Bana bir şey değişmiş gibi geldi! Arkamı dönüp kaçmamak için bütün irademi kullandım. Dikkatle onlara baktım. Hiçbir şey göremedim, duyamadım, hissedemedim. Eğer Marius niçin onlara baktığını açıklamasaydı çığlıklar atmaya başlayacaktım.

'Bu kadar tez canlı olma, Lestat,' dedi sonunda. Hafifçe gülümsüyordu, gözleri hâlâ erkeğin üzerindeydi. 'Arada sırada onları duyuyorum. Ama duyduklarımdan bir şey anlaşılmıyor. Yalnızca onların varlığını hissediyorum. Bilirsin o sesi sen de.'

'Sen tam şimdi onu mu duydun.'

'Eveeet... Belki.'

'Marius, lütfen buradan dışarı çıkalım, sana yalvarıyorum. Beni bağışla, buna dayanamıyorum! Lütfen Marius, gidelim.'

'Tamam,' dedi yumuşak bir sesle. Omuzumu sıktı. 'Ama önce benim için bir şey yap.'

'Ne istersen.'

'Onlarla konuş. Bunun yüksek sesle olması gerekmez. Ama konuş. Onları güzel bulduğunu söyle onlara.'

'Biliyorlar,' dedim. 'Onları anlatılmaz ölçüde güzel bulduğumu biliyorlar.' Bunu yaptıklarından emindim. Ama Marius bunu bir törendeymiş gibi söylememi istiyordu. Kafamdan tüm korkuları ve tüm çılgınca düşünceleri temizledim ve onlara bunu söyledim.

'Yalnızca konuş onlarla,' diye yüreklendirdi beni Marius.

Konuştum onlarla. Erkeğin gözlerinin içine baktım, kadının gözlerinin içine baktım. İçimi çok garip bir duygu kapladı. Gerçek sözcüklerin en yalın biçiminde. Sizi güzel buluyorum, sizi hiçbir şeyle karşılaştırılmayacak kadar güzel buluyorum, cümlelerini yineliyordum. Çok küçükken dağın yamacındaki çayırlıkta yatıp Tanrıdan beni babamın evinden uzaklaştırmasını isterken yaptığım gibi dua ediyordum.

Şimdi onunla bunları konuşuyordum. Yakınına gelmeme ve onun eski gizlerini görmeme izin verdiği için ona teşekkür ettiğimi söyledim ve bu duygu fiziksel bir duyguya dönüştü. Tüm derimin yüzeyini ve saçlarımın köklerini kapladı. Yüzümden gerilimin çekildiğini hissedebiliyordum. Bunun bedenimi terkettiğini hissedebiliyordum. Hafiflemiştim. Kadının derin kahverengi gözlerine bakarken ruhumu tütsü ve çiçekler sarmalamıştı.

'Akaşa,' dedim yüksek sesle. Söylediğim anda bu adı duymuştum. Kulağıma çok güzel gelmişti. Her yanımdaki tüyler dikildi. Tente onun çevresinde ateşten bir sınır oldu, erkeğin oturduğu yerde yalnızca bulanık bir şey vardı. İstemeye istemeye yanına yaklaştım, öne doğru eğildim ve dudaklarını neredeyse öpmek üzereydim. Bunu yapmak istiyordum. Daha yakına eğildim, sonra dudaklarını hissettim.

Kanın ağzıma dek yükselmesini ve ona akmasını istedim. Gabri-

elle tabutta yatarken de böyle hissetmiştim.

Büyü derinleşiyordu, gözlerinin dipsiz derinliklerinin içine baktım.

Bir tanrıçayı ağzından öpüyorum, bana neler oluyor! Böyle bir şeyi düşünmek için deli olmam gerekir.

Geri çekildim. Kendimi yeniden duvara yaslanmış buldum, titriyordum, ellerimi başımın iki yanına bastırmıştım. En azından bu kez leylakları devirmemiştim ama yeniden ağlıyordum.

Marius tentenin kapılarını kapattı. Sürgüyü içerden kapattı.

Geçide girdik, kapının iç tarafındaki sürgüyü bakışlarıyla yerleştirdi. Dışardaki sürgüyü çekmek için ellerini kullandı.

'Gel bakalım delikanlı,' dedi. 'Yukarı gidelim.'

Ama birkaç adım yürümüştük ki bir tıkırtı sesi duyduk, ardından bir ses daha. Döndü ve geriye baktı.

'Yine aynı şeyi yaptılar,' dedi. Yüzünden bir sıkıntı gölgesi geçti.

'Neyi?' Duvara doğru gerilemiştim.

'Tente. Açtılar onu. Gel. Daha sonra, güneş doğmadan önce geri dönerim. Şimdi benim oturma odama gideceğiz ve sana kendi öykümü anlatacağım.'

Aydınlatılmış odaya vardığımızda koltuğa çöktüm, başımı ellerimin arasına almıştım.

Marius sessizce durmuş yalnızca bana bakıyordu, sonunda bunun ayrımına vardığımda başımı kaldırdım.

'Sana adını söyledi,' dedi.

'Akaşa!' dedim. Çözülüp yiten bir düşün içerisinden bir sözcük yakalıyor gibiydim. 'Bana bunu söyledi. Yüksek sesle Akaşa dedim.' Marius'a baktım, ondan bir yanıt istiyordum. Bana gözlerini dikip bakmasının bir açıklamasını istiyordum ondan.

Eğer yüzü yeniden sevecen bir ifade almazsa aklımı yitireceğimi düşündüm.

'Bana kızgın mısın?'

'Şşşt. Ses çıkarma,' dedi.

Sessizlikte hiçbir şey duyamadım. Belki denizin sesi. Belki odadaki mumların çıtırtısı. Belki rüzgâr. Onların gözleri bile Marius'un gözlerinin şimdi göründüğü denli cansız görünmemişti.

'İçlerinde bir şeylerin uyanmasına neden oldun,' diye fısıldadı.

Ayağa kalktım.

'Bu ne anlama geliyor?'

'Bilmiyorum,' dedi. 'Belki hiçbir anlamı yoktur. Tente hâlâ açık ve onlar da her zamanki gibi oturuyorlar. Kim bilir?'

Birden Marius'un bilme isteğiyle geçirdiği bütün o uzun yılları hissettim. Yüzyıllar demem gerekirdi ama yüzyılların ne demek olduğunu düşünemiyordum. Şimdi bile düşünemiyorum bunu. Onlardan en küçük bir işaret çıkarmak için çabalayarak ve hiçbir şey alamadan yıllar, yıllar geçirmesinin nasıl bir şey olduğunu hissettim. Kadından adının sırrını nasıl çekip çıkardığımı merak ettiğini biliyordum. Akaşa. Bir şeyler olmuştu, ama bunlar Roma dönemindeydi. Karanlık şeyler. Korkunç şeyler. Acılar, dayanılmaz acılar.

İmgeler bembeyaz oldu. Sessizlik. Bir kilisenin mihrabından indirilip ortasına yerleştirilmiş bir aziz gibi duruyordu odanın ortasında.

'Marius!' diye fısıldadım.

Uyandı, yüzü yavaş yavaş ısındı, sevgiyle, neredeyse merakla bana baktı.

'Evet, Lestat,' dedi, güven veren bir hareketle elimi tuttu.

Koltuğuna oturdu ve bana da aynı şeyi yapmamı işaret etti. Yeniden karşılıklı rahatça oturmuştuk. Odanın ışığı güven vericiydi. Pencerelerin ötesinde gece göğünü görmek güven vericiydi.

Daha önceki hızlılığı, gözlerindeki neşeli pırıltılar geri dönüyordu.

'Henüz geceyarısı olmadı,' dedi. 'Adalarda her şey yolunda. Eğer rahatsız edilmezsem sanırım bütün öyküyü anlatacak kadar zaman var.'

Marius'un Öyküsü

5

'Tüm bunlar kırk yaşımdayken başladı. Galya'daki Roma kenti Massilia'da sıcak bir ilkbahar gecesi, limandaki kalabalık bir tavernada kendi dünya tarihimi yazmaya başlamıştım.

'Taverna kirli ve kalabalık olmasına karşın çok sevimliydi. Gemicilerin, gezginlerin ve benim gibi yolcuların takıldıkları bir yerdi. Genelde orada olanların hepsini sevdiğimi düşünüyordum. Aslında pek çoğu yoksuldu oysa ben yoksul değildim ve omuzlarımın üzerinde baktıklarında yazdığım şeyleri okuyamıyorlardı.

'İmparatorluğun tüm büyük kentlerini kapsayan uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra gelmiştim Massilia'ya. İskenderiye, Bergama ve

Atina'yı gezmiş, insanları gözlemiş ve onlar üzerine yazılar yazmıştım. Şimdi de Galya'daki Roma kentlerini dolaşıyordum.

'O gece Roma'daki kütüphanemde olsam daha rahat olmazdım. Aslına bakılırsa tavernayı kütüphanemden daha çok sevmiştim. Gittiğim her yerde mumumu, mürekkebimi ve parşömenimi üzerine yerleştireceğim kapıya yakın bir masa arardım. En iyi çalışmamı buraların en gürültülü olduğu akşam saatlerinde yapardım.

'Geriye bakınca tüm yaşamımı çılgınca bir etkinliğin ortasında geçirdiğimi görmek kolay oluyor. Beni hiçbir şeyin ters etkilemeyeceği düşüncesine alışmıştım.

'Bir Roma evinin yasadışı çocuğu olarak büyümüştüm. Sevilmiş, şımartılmıştım, istediğim her şeyi yapmama izin verilmişti. Yasal yollardan doğan ağabeylerimin evlilik, politika ve savaşla kaygılanmaları gerekmişti. Yirmi yaşıma geldiğimde bir bilimadamı ve tarih yazıcı olmuştum. Sarhoş toplantılarındaki tarihi ve askeri tartışmaları yatıştırmak için sesini yükselten biriydim.

'Yolculuklarımda yanımda bol bol para, her yerde kapıları açan belgeler olurdu. Yaşamın bana iyi yüzünü gösterdiğini söylemek az bile gelir. Olağanüstü mutlu bir bireydim. Ama buradaki asıl önemli nokta yaşamın beni hiçbir zaman sıkmamış ve yenmemiş olmasıydı.

'Bir yenilmezlik duygusu, bir merak duygusu taşıyordum. Sonraları bu benim için önemli olacaktı, tıpkı senin için öfkenin ve gücünün önemli olması gibi. Tıpkı başka ruhlar için umutsuzluk ya da acımasızlığın önemli olması gibi.

'Ama konumuza geri dönersek... Oldukça serüvenli yaşamımda eksikliğini çektiğim bir şey varsa bu da Keltik annemin sevgisi ve onu tanımaktı. Doğduğum zaman ölmüştü, onunla ilgili olarak tek bildiğim şey bir köle olduğu ve Julius Sezar'la dövüşen savaşçı Galyalılar'ın kızı olduğuydu. Ben de onun gibi sarışın ve mavi gözlüydüm. Öyle görünüyor ki ailesinin insanları çok iriymiş. Çok küçük yaşta babamın ve ağabeylerimin tepesinden bakıyordum.

'Ama Galyalı atalarımı neredeyse hiç merak etmiyordum. Galya'ya eğitimli bir Romalı olarak gelmiştim. Barbar kanımın ayrımında bile değildim. Zamanımın ortak inançlarını taşıyordum ben de. Sezar büyük bir yöneticiydi ve bu kutsal Pax Romana çağında eski boş inançlar yerlerini yasaya ve akla bırakmışlardı bütün İmparatorlukta. Roma yollarının uzanamayacağı ve askerlerin, bilimadamlarının ve onları izleyen satıcıların gidemeyeceği denli uzak hiçbir yer yoktu.

'O gece deli gibi yazıyordum. Tavernaya girip çıkan adamları, her ırktan çocukları, bir düzine değişik dili konuşanları anlatıyordum.

'Görünürde hiçbir neden yokken yaşam konusunda garip bir düşünceye kapıldım. Neredeyse hoş bir saplantı denebilecek garip bir kaygı duyuyordum. Bunun bana o gece geldiğini anımsıyorum çünkü sonradan olanlarla ilişkili gibi görünmüştü. Ama aslında bir ilişkisi yoktu. Bunları daha önce de düşünmüştüm. Bir Roma yurttaşı olarak geçirdiğim son üç saat içinde aklıma gelmiş olması yalnızca bir rastlantıydı.

'Düşünce şuydu: bir yerlerde her şeyi bilen, her şeyi görmüş olan biri vardı. Bunu söylerken bir Üstün Varlığın olduğunu söylemek istemiyorum, demek istediğim şey yeryüzünde sürekli bir aklın, sürekli bir bilginin olduğu. Bunu uygulamaya yönelik olarak düşünmeye başladığımda düşündüğüm şeyler beni hem heyecanlandırıyor hem de rahatlatıyordu. Gezilerimde altı yüzyıl önce ilk Yunanlı tüccarlar geldiğinden Massilia'nın nasıl bir yer olduğunun bir bilgisiyle, Keops piramitler yaptırdığı sırada Mısır'ın nasıl bir yer olduğunun bilgisiyle karşılaşmıştım. Kimileri Truva, Yunanlılar'ın eline düştüğü zaman ışığın nereden parladığını biliyordu. Birisi ya da bir şey Ispartalılar surları yıkmadan hemen önce Atina'nın dışındaki küçük çiftlik evlerinde çiftçilerin birbirlerine neler söylediklerini biliyordu.

'Bunun kim ya da ne olduğu konusundaki düşüncem bulanıktı. Ama karşıma çıkan şey ruhsal olan hiçbir şeyin bizim için yitirilmiş olmadığıydı ve bilmek de ruhsaldı. Bu sürekli bir bilmeydi...

'Biraz daha şarap içip bunun üzerinde düşünerek yazı yazmayı sürdürürken bu benimkinin bir inanç olmaktan çok bir önyargı olduğunu gördüm. Yalnızca sürekli bir bilginin olduğunu hissediyordum.

'Yazmakta olduğum tarih buna bir öykünmeydi. Tarihimde gördüğüm her şeyi birleştirmeye çalışıyordum. Uluslar ve insanlar üzerine gözlemlerimi bana Yunanlılar'dan, Ksenefon'dan, Herodotüs'ten, Poseidon'dan gelen yazılı gözlemlerle bağlamaya, kendi yaşamım süresince dünyanın sürekli bir bilgisini oluşturmaya çabalıyordum. Gerçek bilgiyle karşılaştırıldığında benim yaptığım donuk ve sınırlı kalıyordu. Yine de yazmayı sürdürürken kendimi iyi hissediyordum.

'Ama geceyarısına doğru biraz yorulmaya başlamıştım. Oldukça uzun ve yoğun bir çalışmadan sonra başımı kaldırdığımda tavernada bir şeylerin değişmiş olduğunu ayırımsadım.

'Açıklanamaz bir sessizlik vardı. Aslında taverna neredeyse boştu. Tam karşımda, mum ışığının ancak aydınlattığı yerde sarışın bir adam sırtı odaya dönük olarak oturuyor ve sessizce beni izliyordu. Görünüşünün çarpıcı olmasına karşın beni asıl şaşırtan şey bu değildi. Bir

süredir yakınımda oturmuş olmasına ve beni izlemesine rağmen ona dikkat etmemiş olmamdı.

'Bütün Galyalılar gibi çok iri bir adamdı. Benden bile uzun boyluydu. Dar, uzun bir yüzü, aşırı güçlü bir çenesi, kartal gagası gibi burnu vardı. Kalın ve karışık kaşlarının altında gözleri çocuksu bir zekâyla parlıyordu. Demek istediğim şey çok ama çok zeki gibi göründüğü. Ama aynı zamanda genç ve saf görünüyordu oysa o denli genç de değildi. Kafa karıştırıcı bir etkisi vardı.

'Tüm bunların üstüne gür ve kaba sarı saçları o sıralar Romalılar arasında yaygın olan biçimde kısa kesilmemişti, omuzlarından aşağı dökülüyordu. O sıralar her yerde görülen alışıldık tünik ve pelerin yerine kemerli eski bir yelek vardı üzerinde. Bunu Sezar'dan önce barbarlar giyerlerdi.

'Bu adam ormanlardan çıkıp gelmiş gibiydi. Gri gözleri beni oyacakmış gibi bakıyordu. Nedense hoşuma gitmişti. Hızla giysisinin ayrıntılarını yazmaya başladım, Latince okuyamayacağına emindim.

'Ama karşımda sessizce oturması biraz sinirimi bozuyordu. Gözleri aşırı iriydi, dudakları hafifçe titriyordu, sanki yalnızca görünüşüm bile onu heyecanlandırıyormuş gibi duruyordu. Masanın üzerinde duran temiz ve ince eli geri kalan özelliklerine uymuyordu.

'Hızla çevreme baktığımda kölelerimin tavernada olmadıklarını gördüm. Pekâlâ, belki de bitişik kapıda kâğıt oynuyorlardır, diye düşündüm, ya da yanlarına kadın alıp yukarı çıkmışlardır.

Her an gelebilirler.

'Garip ve sessiz dostuma biraz zorla gülümsedim ve yazı yazmaya döndüm. Ama o doğrudan konuşmaya başladı.

'"Sen eğitimli bir adamsın, değil mi?" diye sordu. İmparatorluktaki evrensel Latinceyi konuşuyordu ama kalın bir aksanı vardı, ağzından her sözcük dikkatle çıkıyor ve neredeyse müzik gibi duyuluyordu.

'Ona eğitimli olma gibi bir şansımın olduğunu söyledim ve yeniden yazmaya başladım. Bunun onu caydıracağını düşünüyordum. Eninde sonunda ona bakmak güzeldi ama onunla konuşmayı istemiyordum ki.

'"Hem Yunanca hem Latince yazıyorsun, değil mi?" diye sordu. Önümdeki bitmiş yazılara bakıyordu.

'Kibarca ona parşömenin üzerine yazmış olduğum Yunanca yazının başka bir metinden alıntı olduğunu açıkladım. Kendi metnim Latince'ydi. Yine yazıma döndüm.

'"Ama sen bir Keltoi'sin değil mi?" diye sordu bu kez. Bu eski Yunanlılar'ın Galyalılar'a verdiği addı.

'"Yok aslında değilim. Ben Romalı'yım," diye yanıtladım.

'"Bizlerden biri gibi, bir Keltoi gibi görünüyorsun," dedi. "Bizim gibi uzun boylusun ve bizim gibi yürüyorsun."

'Bu söylediği garipti. Burada saatlerdir oturmuş şarabımı yudumluyordum yalnızca. Hiçbir yere yürümemiştim. Yine de annemin Keltli olduğunu ama onu tanımadığımı anlattım. Babam Romalı bir senatördü.

'"Peki Yunanca ve Latince yazdığın şey ne?" diye sordu. "Tutkularını uyandıran şey ne?"

'Hemen yanıtlamadım. İlgimi çekmeye başlamıştı. Ama kırk yaşıma geldiğimde artık tavernalarda karşılaşılan insanların ilk birkaç dakika ilginç olduklarını, sonra sizi dayanılmaz ölçüde sıktıklarını biliyordum.

'"Kölelerin diyor ki," dedi ciddi bir sesle. "Sen büyük bir tarih yazıyormuşsun."

'"Öyle mi diyorlar?" diye yanıtladım biraz katı bir sesle. "Peki nerede bu benim kölelerim acaba!". Yeniden çevreme bakındım. Hiçbir yerde görünmüyorlardı. Sonra ona yazdığım şeyin tarih olduğunu söyledim.

'"Sen Mısır'a da gitmişsin," dedi. Elini masaya dayamıştı.

'Durakladım ve ona bir kez daha dikkatle baktım. Üzerinde değişik bir hava vardı. Oturuşu, eliyle yaptığı hareketler. İlkel insanların üzerinde sık sık onları derin bir bilgelik taşıyormuş gibi gösteren bir hava olduğunu biliyordum, oysa aslında sahip oldukları tek şey derin bir inançtı.

'"Evet," dedim biraz kaygıyla. "Mısır'da kaldım."

'Bunun onu heyecanlandırdığı açıktı. Gözleri önce hafifçe açıldı sonra kısıldı, sanki kendi kendine konuşur gibi dudakları kımıldadı.

'"Peki Mısır dilini ve onların yazısını biliyor musun?" diye sordu içtenlikle, kaşları çatılmıştı. "Mısır kentlerini biliyor musun?"

'"Evet, konuşulan dili biliyorum. Ama yazıyla eski resim yazısını söylemek istiyorsan hayır, onu okuyamam. Onu okuyabilen birini de tanımıyorum. Yaşlı Mısırlı rahiplerin bile bunu okuyamadıklarını duymuştum. Bugünkü yazıya çevirdikleri metinlerin yarısını kendileri de çözemiyorlarmış.

'Garip bir biçimde güldü. Bunun onu heyecanlandırdığını mı yoksa benim bilmediğim bir şeyi mi bildiğini anlayamamıştım. Derin bir soluk alıyor gibi göründü, burun delikleri biraz genişlemişti. Sonra yüzü sakinleşti. Aslında çok yakışıklı bir adamdı.

'"Tanrılar okuyabilirler onu," diye fısıldadı.

'"Bana öğretmiş olmalarını isterdim," dedim dostça.

'"Gerçekten mi?" dedi, bunu söylerken derin bir soluk almıştı. Masanın üzerine eğildi. "Bu söylediğini bir kez daha söyle!"

'"Şaka yapıyordum" dedim. "Yalnızca eski Mısır yazısını okuyabilmeyi isterdim demek istedim. Eğer okuyabilseydim o zaman Mısır halkı konusunda Yunanlı tarihçilerin yazdıkları saçmalıklar yerine gerçek bilgilere ulaşabilirdim. Mısır yanlış anlaşılmış bir ülke..." Kendimi tuttum. Niçin bu insanla Mısır üzerine konuşuyordum ki?

'"Mısır'da hâlâ gerçek tanrılar var," dedi ağır bir sesle. "Orada sonsuzluktan bu yana varolan tanrılar. Sen Mısır'ın en dibine indin mi?"

'Bu garip bir anlatım biçimiydi. Nil boyunca oldukça ilerlere gittiğimi anlattım ona, birçok inanılmaz şey görmüştüm. "Ama orada gerçek tanrıların olmasına gelince," dedim. "Hayvan kafalı tanrıların gerçekliğini kabul edebilmem güç..."

'Neredeyse üzüntü içinde başını salladı.

'"Gerçek tanrılar onlar için heykeller dikilmesini beklemezler," dedi. "Kafaları insan kafasıdır ve istedikleri zaman kendilerini insanlara gösterirler. Topraktan çıkan ekinlerin yaşadığı gibi, göğün altındaki tüm şeyler gibi yaşıyorlar. Taşlar ve sessizce zamanı hiç değişmeyen döngülere bölen ayın yaşadığı gibi yaşıyor onlar."

'"Bu olabilir," dedim kısık bir sesle, onu rahatsız etmek istemiyordum. Demek ki onda algıladığım bu gençlik ve zekâ karışımı coşkuydu. Bunu bilmem gerekirdi. Julius Sezar'ın yazılarından Galya ile ilgili söylediği kimi şeyleri anımsadım. Keltler gece tanrısı olan Dis Pater'den geliyorlardı. Bu garip yaratık böyle şeylere inanan biri miydi?

'"Mısır'da eski tanrılar var," dedi yavaşça. "Eski tanrılar onlara nasıl tapınacaklarını bilenler için bu ülkede de varlar. Benim söylemek istediğim şey sunu taşlarını kirleten hayvan satıcıları ve ardından geriye kalan eti satan kasaplarla çevrelenmiş tapınaklarınız değil. Ben doğru tapınmadan söz ediyorum, tanrıya doğru adak adamadan, onun dikkatini çekecek tek adaktan."

'"İnsan adak demek istiyorsun değil mi?" diye sordum. Sezar, Keltler arasındaki bu uygulamayı anlatıyordu ve bunu düşünmek kanımı donduruyordu biraz. Roma'daki arenada korkunç ölümler görmüştüm kuşkusuz, tüyler ürpertici idamlar da görmüştüm, ama tanrılara insan adamak, bunu yüzyıllardır yapmamıştık.

'Şimdi bu dikkat çekici adamın aslında ne olabileceğini anlamıştım. Bir Druid, Keltlerin antik rahiplerinden biri. Sezar da anlatıyordu onları. Öylesine güçlüydü ki bu Druidler bildiğim kadarıyla İmparatorluğun hiçbir yerinde bunlara benzer güçleri olan başka kim

se yoktu. Ama Romalı Galya'da artık bulunmadıkları düşünülüyordu.

'Kuşkusuz Druidler'den uzun beyaz tünikler giyiyorlar diye söz ediliyordu. Ormanlara gidiyor, geleneksel oraklarıyla meşe ağaçlarından ökse otu topluyorlardı. Oysa bu adam daha çok bir çiftçiye ya da bir askere benziyordu. Ama hangi Druid limanda bir tavernaya giderken beyaz tüniğini giyerdi ki? Üstelik Druidler'in artık Druidler olarak dolaşmaları yasal değildi.

'"Gerçekten bu eski tapınmaya inanıyor musun?" diye sordum öne doğru eğilerek. "Sen kendin Mısır'ın en diplerine gittin mi?"

'Eğer bu gerçek, yaşayan bir Druid'se inanılmaz bir şey yakaladığımı düşünüyordum. Bu adam bana Keltoi konusunda hiç kimsenin bilmediği şeyleri anlatabilirdi. Peki ama bütün bunların Mısırla ne ilgisi vardı acaba?

'"Hayır" dedi. "Ben Mısır'a gitmedim hiç. Ama tanrılarımız Mısırdan geldiler bize. Oraya gitmek bizim yazgımız değil. Benim yazgım eski dili okumayı öğrenmek değil. Tanrılara benim konuştuğum dil yetiyor. Onu dinliyorlar."

'"Peki hangi dil bu?"

'"Keltoi dili tabi ki," dedi. "Bunu sormadan önce de biliyordun."

'"Peki tanrılarınla konuştuğunda onların seni duyduklarını nereden biliyorsun?"

'Gözleri yeniden büyüdü, ağzında gururlu bir gülümseme belirdi.

'"Tanrılarım beni yanıtlıyorlar," dedi sakin bir sesle.

'Bu adamın bir Druid olduğu kesindi. Birden üzerinde hafif bir parlaklık belirmiş gibi göründü. Onu üzerinde beyaz tüniğiyle getirdim gözümün önüne. O anda Massilia'da bir deprem olmuş olsaydı farkeder miydim bilmiyorum.

'"Öyleyse sen kendin duydun onları," dedim.

'"Tanrılarımı gözlerimle gördüm," dedi. "Benimle hem sözlerle hem de sessizce konuştular."

'"Peki ne dediler? Bizim tanrılarımızdan farklı olacak ne yapıyorlar? Yani adaklarının doğası dışında demek istiyorum."

'Konuşurken sesi bir şarkının nakarat bölümünü mırıldanır gibi duyulmaya başlamıştı. "Tanrıların her zaman yaptıkları şeyi yapıyorlar; iyiyi kötüden ayırıyorlar. Onlara tapınanların hepsini kutsuyorlar. İnananları evrenin tüm döngüleri ile, sana söylediğim gibi ayın döngüleriyle uyum içine getiriyorlar. Toprağı verimli kılıyorlar. İyi olan her şey onlardan gelir."

'Evet, en yalın biçimlerinde eski din bu, diye düşündüm. Bu yalın biçimler, İmparatorluğun sıradan insanları üzerinde büyük bir et-

ki yapmayı sürdürüyorlardı.

"'Tanrılarım beni buraya gönderdi," dedi. "Seni aramak için."

"'Beni mi?" diye sordum. Şaşırmıştım.

"'Tüm bunları anlayacaksın," dedi. "Tıpkı antik Mısır'daki gerçek tapınmayı da anlayacağın gibi. Tanrılar öğretecekler bunları sana."

"'Niçin böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordum.

"'Yanıt çok yalın," dedi. "Çünkü sen onlardan biri olacaksın."

'Tam yanıt vermek üzereyken başımın arkasında sert bir vuruş hissettim, ağrı bütün kafamın içinde yayıldı. Bayılmak üzere olduğumu anlamıştm. Masanın yükseldiğini gördüm, tepemde tavanı görüyordum. Sanırım eğer fidye istiyorsa evimi alabileceğini söylemek istiyordum.

'Ama o anda bile benim dünyamın kurallarının bu olanlarla hiçbir ilgisinin olmadığını anlamıştım.

'Uyandığımda gündüz olmuştu. Büyük bir arabanın içindeydim. Araba engin bir ormanın içinden geçen toprak bir yolda hızla yukarı doğru çıkıyordu. Ellerim ve ayaklarım bağlıydı, üzerime bir örtü atılmıştı. Sağımı ve solumu görebiliyordum. Arabanın yanları hasır kaplıydı, hasırın aralıklarından dışarısı görünüyordu. Arabanın yanında atın üzerinde benimle konuşan adam gidiyordu. Onunla birlikte başka atlılar da vardı. Hepsinin üzerlerinde pantolonlar ve kemerli deri yelekler vardı. Demir kılıçları ve demir bilezikleri vardı. Parlak güneşin altından saçları neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Birlikte arabanın yanında giderlerken hiç konuşmuyorlardı.

'Bu ormanın kendisi Titanlar'ın ölçülerine göre yapılmış gibi görünüyordu. Meşeler çok yaşlı ve dev gibiydiler. Yukarda birbirine sarılan dalları ışığın büyük bir bölümünü kesiyordu. Saatlerce nemli ve koyu yeşil yapraklar ve derin gölgelerle kaplı bir dünyada yol aldık.

'Kasabaları anımsamıyorum. Köyleri anımsamıyorum. Yalnızca kabaca yapılmış bir kale anımsıyorum. Kalenin kapılarından içeri girdiğimizde iki sıra çatıları çalılarla kaplı ev gördüm. Her yerde deri giysili barbarlar vardı. Sonra evlerden birine sokuldum. Burası karanlık, alçak tavanlı bir yerdi. Orada beni yalnız bıraktılar. Ayaklarıma kramp girmişti, zorlukla ayağa kalkabiliyordum. Öfkeli olduğum ölçüde kaygılıydım da.

'Şimdi antik Keltoi'nin el değmemiş bir köşesinde olduğumu biliyordum. Yalnızca birkaç yüzyıl önce büyük Delfi tapınağını yağmalamış olanlarla aynı savaşçılardı bunlar. Ardından çok geçmeden Sezar'a karşı savaşlarında çırıl çıplak onun üzerine yürümüşlerdi. Borozanlarının sesleri ve attıkları çığlıklar Romalı askerleri korkutmuş ve

yola getirmişti.

'Başka bir deyişle, güvendiğim her şeyden ulaşılamaz ölçüde uzaktaydım. Eğer benim tanrılardan biri olacağım konusunda söylenen şeyler meşe ağacından yapılmış kanlı bir sunu sehpası üzerinde öldürüleceğim anlamına geliyorsa bir an önce buradan kaçmam gerekiyordu.

6

'Yakalayıcım yeniden geldiğinde üzerinde o ünlü beyaz tunik vardı. Karışık sarı saçları taranmıştı. Bakımlı, etkileyici ve ağır başlı bir görünüşü vardı. Odaya arkasından başka uzun boylu, beyaz tunikli adamlar girmişti. Kimisi genç, kimisi yaşlı bu adamların hepsinin de sarı saçları pırıl pırıldı.

'Sessizce çevremde bir halka oluşturdular. Uzun bir sessizlikten sonra aralarında bir fısıltı dolaştı.

'"Tanrı olmak için mükemmelsin," dedi en yaşlıları. Beni buraya getirenin bundan duyduğu hoşnutluğu görebiliyordum. "Sen tam tanrının istediği gibisin," dedi en yaşlı olan.

"Büyük Samhain törenine dek bizimle kalacaksın, sonra kutsal koruluğa götürülüp Kutsal Kanı içeceksin ve bir tanrılar babası olacaksın. Anlaşılmaz bir şekilde elimizden alınmış olan bütün büyülerin sahibi."

'"Peki bu olunca bedenim ölecek mi?" diye sordum. Keskin, ince yüzlerine, fırlak gözlerine bakıyor, çevrelerine yaydıkları ağırbaşlı havayı hissediyordum. Savaşçıları Akdeniz halklarını kasıp kavururken bu ırk kimbilir nasıl dehşet saçıyordu. Korkusuzlukları konusunda bu denli çok şey yazılmış olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ama karşımdakiler savaşçı değildi. Onlar rahipler, yargıçlar ve öğretmenlerdi. Bunlar gençliği eğitenler, hiçbir dilde yazılmamış şiirleri ve yasaları taşıyıp aktaranlardı.

'"Yalnızca ölümlü parçan ölecek," dedi başından beri benimle konuşanı.

'"Ne kötü," dedim. "Benim de tek sahip olduğum şey bu."

'"Hayır," dedi. "Biçimin kalacak ve çok daha güzel olacak. Göreceksin. Korkma. Üstelik bunları değiştirmek için yapabileceğin hiç-

bir şey yok. Samhain törenine dek saçlarını uzatacaksın, dilimizi, ilahilerimizi ve yasalarımızı öğreneceksin. Sana bakacağız. Benim adım Mael ve sana bunları ben kendim öğreteceğim."

'"Ama ben tanrı olmak istemiyorum ki," dedim. "Tanrıların isteksiz birini istemeyeceklerine eminim."

'"Buna eski tanrı karar verecek," dedi Mael. "Ama, kutsal kanı içtiğinde tanrı olacağını biliyorum ve o zaman her şeyi açıkça göreceksin."

'Kaçış olanaksızdı.

'Gece gündüz çevremde nöbetçiler vardı. Saçımı kesmeyeyim ya da kendime zarar vermeyeyim diye bana bıçak vermemişlerdi. Zamanımın çoğunu karanlık ve boş odada arpa şarabıyla sarhoş, bana verdikleri kızarmış etlerle tıka basa doymuş yatarak geçiriyordum. Yazı yazmak için hiçbir şeyim yoktu ve bu benim için bir işkenceydi.

'Sıkıntıdan bana bir şeyler öğretmeye gelen Mael'i dinlemeye başlamıştım. Bana marşlar söylemesine, eski şiirler okumasına, yasalardan konuşmasına izin veriyordum. Zaman zaman bir tanrının böyle eğitilmesinin gerekmeyeceğinin ortada olduğunu söyleyerek takılıyordum ona.

'Bunu kabul ediyordu, ama başıma gelecekleri anlamamı sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapamazdı ki.

'"Bana buradan çıkmam için yardımcı olabilirsin. Benimle Roma'ya gelebilirsin,' diyordum. "Napoli Körfezinin kayalıklarının üzerinde kendi villam var. Böylesine güzel bir yer görmemişsindir hiç. Eğer bana yardımcı olursan orada sonuna dek yaşamana izin veririm. Senden tek isteyeceğim şey tüm bu marşları, duaları ve yasaları bir kez daha söylemen olur ki onları kaydedebileyim."

'"Niçin beni bozmaya çalışıyorsun?" diye sorardı, ama geldiğim dünyanın onun kafasını karıştırdığını görebiliyordum. Ben yanlarına gelmeden önce Yunan kenti Massili'yı haftalarca dolaştığını, Roma şarabını, limanda gördüğü büyük gemileri ve yediği ilginç yemekleri çok sevdiğini itiraf etmişti.

'"Ama seni bozmaya çalışmıyorum ki," derdim. "Senin inandığın şeye inanmıyorum ve sen beni tutsak ettin."

'Ama sıkıntı, merak ve beni bekleyenlerden duyduğum bulanık korku yüzünden dualarını dinlemeyi sürdürüyordum.

'Onun gelişini beklemeye başlamıştım. Soluk, hayalet gibi figürü çıplak odayı beyaz bir ışık gibi aydınlatıyordu. Sakin ölçülü sesiyle tüm bu eski melodili saçmalıkları anlatışını bekler olmuştum artık.

'Çok geçmeden açığa çıktı ki okuduğu şiirler Yunanca ve Latin-

ceden bildiğimiz tanrı öykülerini anlatmıyorlardı. Tanrıların kimlikleri ve özellikleri katman katman açığa çıkmaya başlamıştı. Göklerde düşünülebilecek her türden tanrı vardı.

'Ama benim kendisine dönüşeceğim tanrının Mael ve onun yetiştirdikleri üzerinde büyük bir gücü vardı. Bu tanrının birçok sanı olmasına karşın hiçbir adı yoktu. En sık yinelenen san Kan İçiciydi. Aynı zamanda ona Beyaz Tanrı, Gece Tanrısı, Meşe Tanrısı, Ana Sevgilisi de deniyordu.

'Bu tanrıya her dolunayda kan adağı veriliyordu. Ama Samhain'de -şimdiki Hıristiyan takvimimize göre bu kasım ayının ilk günü, yani Azizler Günü, ya da Ölüler Günü oluyor- bu tanrı ekinleri arttırmak için olduğu kadar her türlü kehanet ve yargıyı da bildirmek için bütün kabilenin önünde çok sayıda insan kurban kabul ediyordu.

'O Büyük Ana'ya hizmet ediyor. Ananın görülür bir biçimi yok ama her şeyde bulunur. Tüm şeylerin, yeryüzünün, ağaçların, tepemizdeki göğün, tüm insanların, Kan İçicinin kendisinin Anası odur.

'İlgimle birlikte beklentilerim de derinleşiyordu. Büyük Anaya tapınıldığını biliyordum önceden. İmparatorluğun bir uçtan ötekine her yerinde bir düzine ad altında Yeryüzünün Anası ve Tüm Şeylerin Anasına tapınanlar vardı. Bir de oğlu vardı, Ölen Tanrı. Ekinlerin büyüdüğü gibi büyüyüp erkek olduktan sonra bu oğul da ekinler gibi kesiliyordu oysa Ana sonsuza dek kalıyordu. Bu mevsimlerle ilgili antik ve yumuşak bir mitti. Ama pek çok yerde yapılan kutlamalar için yumuşak olduklarını söylemek çok güçtü.

'Çünkü Kutsal Ana aynı zamanda Ölüm'dü. Genç sevgilinin artıklarını yutan toprak, hepimizi yutan toprak. Tohum atma kadar eski bu antik gerçekle uyum içinde binlerce kanlı ayin doğmuştu.

'Tanrıçaya Roma'da Kibele adı veriliyordu. Çılgın Kibele rahiplerinin çılgın törenlerde kendilerini hadım ettiklerini görmüştüm. Mitlerin tanrılarını daha da acımasız sonlar bekliyordu. Attis hadım ediliyor, Dionisus'un kolları ve bacakları koparılıyordu. Eski Mısır tanrısı Osiris, Büyük Ana İsis onu eski haline getirmeden önce parça parça ediliyordu.

'Ve şimdi ben Büyüyen Şeylerin Tanrısı olacaktım. Şarap tanrısı, buğday tanrısı, ağaç tanrısı. Beni bekleyen şey her neyse bunun dehşet dolu olacağını biliyordum.

'Bu durumda sarhoş olmak ve bana bakarken zaman zaman gözleri dolan Mael'le birlikte duaları mırıldanmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

'"Çıkar beni buradan sefil yaratık," dedim bir kez umutsuzluk

içinde. "Niçin sen kendin Ağaç Tanrısı olmuyorsun sanki? Beni böyle onurlandırmanıza ne gerek vardı?"

'"Söyledim sana, tanrı bana isteklerini bildirdi. Ben seçilmedim."

'"Peki seçilmiş olsan yapar mıydın bunu?" diye sordum.

'Hastalık ya da talihsizlik tehlikesi karşısında bir insanın eğer bunlardan sakınmak istiyorsa tanrıya bir insan adaması konusundaki eski gelenekleri duymaktan bıkmıştım. Bunun dışındaki bütün kutsal inançlarında da aynı çocuksu barbarlık vardı.

'"Korkardım ama kabul ederdim," diye fısıldadı. "Ama yazgındaki en korkunç yanın ne olduğunu biliyor musun? Ruhun sonsuza dek bedeninin içinde tutsak kalacak. Doğal bir ölümle başka bir bedene ya da başka bir yaşantıya geçme şansı olmayacak. Hayır, tüm zaman boyunca ruhun tanrının ruhu olacak. Ölüm ve yeniden doğum döngüsü senin için kapalı olacak."

'Kendime ve onun inancına duyduğum genel küçümsemeye karşın bu beni susturmuştu. İnancının ürkütücü ağırlığını hissettim, üzüntüsünü hissettim.

'Saçlarım uzamış ve gürleşmişti. Yaz sıcağı yerini serin sonbahar günlerine bırakmıştı. Her yıl yapılan büyük Samhain törenine yaklaşıyorduk.

'Yine de soru sormayı bırakmamıştım.

'"Tanrılara bu yolda kaç kişi getirdiniz? Beni seçmek için ne buldunuz bende?"

'"Ben tanrı olmak üzere hiç kimse getirmedim," dedi. "Ama tanrı yaşlı; büyüsü ondan çalındı. Korkunç bir felakete uğradı. Bu şeylerden söz etmemem gerekiyor. Tanrı kendi yerine geçecek olanı seçti." Korkmuş görünüyordu. Gereğinde çok konuşmuştu. İçinde bir şeyler en derinlerdeki korkularını uyandırmıştı.

'"Peki beni isteyeceğini nereden biliyorsunuz. Kaleye benden başka altmış aday daha mı doldurdunuz?"

'Başını salladı ve onda görmeye alışık olmadığım bir sertlikle konuştu:

'"Marius, eğer Kanı İçmeyi başaramazsan, yeni bir tanrılar ırkının babası olmazsan bize ne olur biliyor musun?"

'"Ah dostum buna önem veriyor olmak isterdim ama..." dedim.

'"Felaket," diye fısıldadı. Bunu uzun bir anlatı izledi. Roma'nın yükselişi, Sezar'ın korkunç işgalleri, bu dağlarda ve ormanlarda zamanın başından bu yana yaşamış olan bir halkın yıkılışı, güçlü kabile liderlerinin onurlu kalelerine tepeden bakan Yunan Etrüsk ve Roma kentleri.

'"Uygarlıklar yükselir ve çöker dostum," dedim. "Eski tanrılar yerlerini yenilerine bırakırlar."

'"Anlamıyorsun Marius," dedi. "Bizim tanrımızı yenenler sizin putlarınız ve saçma sapan şehvet öyküleri anlatanlar değil. Tanrımız ay ışığından yaratılmış kadar güzeldir ve ışık gibi tertemiz bir sesle konuşur. Umutsuzluk ve yalnızlıktan tek kurtuluş olan her şeyle bir olma yolunda bizi o yönetti. Ama büyük bir felakete uğradı. Tüm kuzey ülkelerinde başka tanrılar bütünüyle yok oldular. Güneş tanrısının ondan aldığı öç bu. Ama karanlık ve uyku saatlerinde güneşin ona nasıl ulaştığını ne biz biliyoruz ne de o. Bizim esenliğimiz sensin Marius. Sen Bilen, Öğrenmiş, Öğrenebilen ve Mısır'ın Derinlerine Gidebilen ölümlüsün.'

'Bunu düşündüm. Eski İsis ve Osiris dinini, İsis'in Toprak Ana, Osiris'in buğday ve Osiris'in katili Typhon'un güneş ışığının ateşi olduğunu söyleyenleri düşündüm.

'Şimdi tanrının bu dindar ulağı bana güneşin kendi gece tanrısını bulduğunu ve onun başına büyük bir felaket getirdiğini anlatıyordu.

'Sonunda düşünemez duruma geldim.

'Sarhoşluk ve yalnızlık içinde uzun günler geçirdim.

'Karanlıkta yattım ve kendi kendime Büyük Ana'nın ilahilerini söyledim. Yine de o benim için bir tanrıça değildi. Ne de sıra sıra süt dolu memeleriyle Efesli Diana ya da korkunç Kibele'ydi. Ölüler ülkesinde Persephone'ye tuttuğu yasla kutsal Eleusis gizemlerini esinlendirmiş olan kibar Demeter bile değildi. Kaldığım yerin parmaklıklı pencerelerinden kokusunu aldığım güçlü, iyi topraktı o. Koyu yeşil ormanın nemini ve tatlı kokusunu taşıyan rüzgârdı. Çayır çiçekleri, rüzgârın önünde sağa sola yatan otlar, dağlarda bir kaynaktan akışını duyduğum suydu. Bu küçük çıplak odada başka her şey benden alındıktan sonra bile benimle kalan şeylerdi o. Yalnızca tüm insanların bildiği şeyi biliyordum. Kış ve ilkbahar döngüsü, büyüyen şeylerin kendi döngüleri, bunlar kendi içlerinde üstün bir gerçeklik taşırlar ki hiçbir mite ya da dile gerek yoktur bunun kurulması için.

'Parmaklıklardan yukardaki yıldızlara bakıyordum ve bana öyle geliyordu ki en saçma ve aptalca şekilde ölüyordum. Saygı duymadığım insanlar arasında ve ortadan kaldırmak istediğim geleneklerle ölecektim. Yine de tüm bunların görünüşteki kutsallıkları bana da bulaşmıştı. Olayları dramatikleştirmeme, düşler görmeme, boyun eğmeme, kendimi yüceltilmiş bir güzellik taşıyan bir şeyin merkezi olarak görmeme neden olmuştu.

'Bir sabah yerimde doğruldum, saçıma dokunduğumda gür ve

kıvrım kıvrım omuzlarıma indiğini ayrımsadım.

'İzleyen günlerde kalede bitmez tükenmez bir gürültü vardı. Kalenin kapılarına her yönden arabalar geliyordu. Binlerce insan yürüyerek içeri girdi. Her saat gelen, dolaşan insan sesleri duyuluyordu.

'Sonunda Mael ve sekiz Druid geldi yanıma. Tunikleri beyazdı, yıkanıp kurutuldukları kaynak suyu ve güneş kokusu sinmişti üzerlerine. Saçları taranmış, pırıl pırıl kokuyordu.

'Dikkatle çenemdeki ve üst dudağımın üstündeki tüm tüyleri kestiler. Tırnaklarımı düzelttiler. Saçlarımı tarayıp bana da aynı beyaz tuniği giydirdiler. Sonra her yanımı beyaz perdelerle kuşatıp beni evden çıkardılar ve beyaz tentelerle örtülü bir arabaya bindirdiler.

'Tüm çevrede başka beyaz tunikli adamlardan korkunç bir kalabalık toplandığını görebilmiştim. Beni görmesine izin verilenlerin yalnızca seçilmiş birkaç Druid olduğunu anladım o zaman.

'Mael ve ben arabanın tentelerinin altına girdiğimizde tentenin önü de kapatıldı. Tam olarak gizlenmiştik. Kaba bankların üzerine oturduğumuzda araba gitmeye başladı. Saatlerce konuşmadan yol aldık.

'Zaman zaman tentenin beyaz kumaşından içeri güneş ışığı giriyordu. Yüzümü kumaşın yakınına getirdiğimde ormanı görebiliyordum. Anımsadığımdan daha derin, daha sık bir ormandı. Arkamızda sonu gelmeyen bir arabalar sırası uzanıyordu. Bunlarda tahta parmaklıklara sarılmış bırakılmaları için çığlıklar atan adamlar vardı. Sesleri korkunç bir koro oluşturuyordu.

'"Kim bunlar? Niçin böyle bağırıyorlar?" diye sordum sonunda. Gerilime daha fazla dayanamamıştım.

'Mael sanki bir düşteymiş gibi doğruldu. "Bunlar kötülük yapanlar, hırsızlar, katiller, hepsi yargılanıp cezalandırıldılar, şimdi kutsal adakta yok olacaklar."

'"İğrenç," diye söylendim. Ama öyle miydi? Biz de Roma'da kendi suçlularımızı çarmıha gererek, kazıkta yakarak, ya da başka her türden acıyı çektirerek öldürmüyor muyduk? Bunu dinsel bir adak olarak adlandırmıyor oluşumuz bizi daha mı uygar yapıyordu? Belki de Keltoi ölülerini harcamadığı için bizden daha bilgeydi.

'Ama bu saçmaydı. Başım hafiflemişti. Araba tırmanıyordu. Yürüyerek ya da atla yanımızdan geçenleri duyabiliyordum. Herkes Samhain törenine gidiyordu. Ben ölmek üzereydim. Bunun ateşle olmasını istemiyordum. Mael solgun ve ürkmüş görünüyordu. Tutsakların doldurulduğu arabalardaki adamların iniltileri beni delirtmek üzereydi.

'Ateş yakıldığında ne düşünecektim? Yanmaya başladığımı hissettiğimde ne düşünecektim? Buna dayanamıyordum.

'"Başıma neler gelecek!" diye sordum birden. Mael'i boğmak istiyordum. Başını kaldırıp bana baktı, kaşları hafifçe kımıldadı.

'"Ya tanrı şimdiden ölmüşse..." diye fısıldadı.

'"O zaman Roma'ya gideriz, sen ve ben. Güzel İtalyan şarabıyla sarhoş oluruz!" diye fısıldadım.

'Araba durduğunda akşam yaklaşıyordu. Çevremizdeki sesler giderek yükseliyorlardı.

'Bakmaya gittiğimde Mael beni durdurmadı. Her yanı dev meşe ağaçlarıyla çevrili çok geniş bir açıklıkta olduğumuzu gördüm. Bizimki de içlerinde olmak üzere tüm arabalar ağaçların dibine çekilmişti. Açıklığın ortasında yüzlerce kişi çalı çırpı yığınları, millerce uzunlukta halatlar ve yüzlerce kabaca doğranmış ağaç gövdesinden bir şeyler kurmaya çalışıyordu.

'Şimdiye dek gördüğüm en büyük ve en uzun keresteler iki dev X oluşturacak biçimde havaya dikilmişti.

'Ormanlar izleyenlerle doluydu. Açıklık bu denli çok insanı kaldıramazdı. Yine de ormanın kıyısında kendilerine bir yer bulmaya çalışan arabalar kıvrıla kıvrıla yükselen yoldan gelmeyi sürdürüyordu.

'Arabaya girip oturdum, arkama yaslandım ve orada ne yaptıklarını bilmiyormuş gibi davrandım, ama biliyordum. Güneş batmadan hemen önce tutsak arabalarından daha da yüksek ve umutsuz çığlıklar yükselmeye başladı.

'Alacakaranlık çökmek üzereydi. Mael tentenin kapısını açıp bana dışarıyı gösterdi. Karşımdaki iki dev figüre baktım dehşet içinde. Bir kadın ve erkek figürüydü bunlar. Tüm kütükler ve halatlar bunları yapmak için kullanılmıştı. Saç ve giysi yerine geçen sarmaşıklar vardı üzerlerinde. İçleri en dipten en tepeye dek suçluların bağlı ve kıvranan gövdeleriyle doldurulmuştu.

'Bu korkunç iki deve bakarken konuşamaz duruma gelmiştim. İçlerindeki çırpınan insan gövdelerini sayamıyordum. Bu devlerin kocaman bacakları, kalçaları, kolları, elleri ve sarmaşık yapraklarıyla, çiçeklerle taçlandırılmış kafes gibi başlarının içine bile kurbanlar tıkıştırılmıştı. Kadının giysisi halatlar ve çiçeklerden oluşuyordu. Erkeğin sarmaşıklardan yapılmış kemerine buğday başakları takılmıştı. Figürler her an devrilecekmiş gibi titriyorlardı. Ama onları destekleyen X biçimindeki dev iskeleyi görmüştüm. Bu figürlerin ayaklarının dibinde her yere çalı çırpılar ve katrana bulanmış odunlar koyulmuştu. Birazdan yakılacaktı bunlar.

'"Ölmesi gereken bu adamların tümünün kötü bir şeyler yaptıkları için suçlu olduklarına mı inanmamı istiyorsun?" diye sordum Mael'e.

'Her zamanki ağırbaşlılığıyla kafasını salladı. Bu onu ilgilendirmiyordu.

'Kurban edilmek için aylarca, kimileri yıllarca beklediler," dedi neredeyse ilgisiz bir sesle. "Ülkenin her yanından geliyorlar. Tıpkı bizim kendi yazgımızı değiştiremeyeceğimiz gibi onlar da yazgılarını değiştiremezler. Onların yazgısı Büyük Ana ve Sevgilisinin figürleri içinde yok olmak."

'Gittikçe daha fazla umutsuzluğa kapılıyordum. Kaçmak için her şeyi yapabilirdim. Ama şimdi bile arabanın çevresinde yirmi kadar Druid vardı ve biraz ilerde bir savaşçılar grubu duruyordu. Üstelik kalabalık ağaçların arasından benim göremeyeceğim uzaklıklara kadar yayılmıştı.

'"Karanlık hızla bastırıyordu. Her yerde meşaleler yakılmaya başlamıştı.

'Heyecanlı seslerin gürlediklerini hissedebiliyordum. Suçluların çığlıkları daha da kulak tırmalayıcı olmuştu.

'Kımıldamadan durdum ve içine düştüğüm panikten sıyrılmaya çalıştım. Eğer kaçamıyorsam o zaman bu garip törenleri belli bir dinginlikle karşılamalıydım. Bunların nasıl bir aldatmaca oldukları açıkça ortaya çıktığı zaman saygın ve adaletli bir biçimde yargımı başkalarının duyabileceği kadar yüksek bir sesle bildirecektim. Benim son eylemim bu olacaktı. İyi bir eylem. Bunun güçlü bir biçimde yapılması gerekiyordu yoksa olayların gidişinde hiçbir etkisi olmazdı.

'Araba yürümeye başladı. Çevrede çok fazla gürültü ve haykırış vardı. Mael yerinde doğruldu, beni sakinleştirmek için elimi tuttu. Tentenin kapısı açıldığında açıklıktan epey uzakta, ormanın derinliklerinde bir yerde duruyorduk. Arkama dönüp dev figürlere, meşalenin ışığıyla aydınlanan figürlerin içlerindeki acıklı hareketler kargaşasına baktım. Bu korkunç figürler canlı gibi görünüyorlardı. Sanki birden yürümeye başlayacak ve hepimizi ezecek gibiydiler. Dev kafaların içine tıkıştırılanların üzerindeki ışık ve gölge oyunları korkunç yüzler görüyormuşum gibi bir izlenim yaratıyordu bende.

'Onlara ve her yerde toplanmış olan kalabalığa arkamı dönmek elimden gelmiyordu. Ama Mael kolumu sıkıca yakaladı ve şimdi seçilmiş rahiplerle birlikte tapınağa gelmem gerektiğini söyledi.

'Diğerleri iyice yakınlaşmışlardı bana. Beni gizlemeye çalıştıkları açıktı. Kalabalığın şimdi olan şeylerden haberinin olmadığını anla-

dım. Büyük olasılıkla tek bildikleri şey çok geçmeden adakların başlayacağı ve Druidler'in tanrıdan kendini göstermesini isteyecekleriydi.

'Beni götürenler arasında yalnızca birinin elinde meşale vardı ve akşamın gittikçe koyulaşan karanlığında yolu o gösteriyordu. Mael yanımdaydı, diğer beyaz tunikliler önümden, iki yanımdan ve arkamdan beni çevrelemiş yürüyorlardı.

'Çok durgundu her şey. Nemliydi. Ağaçlar uzak gökyüzünün solan aydınlığında baş döndürücü yüksekliklere çıkıyorlardı. Öyle ki ben onlara bakarken bile büyüyormuş gibi görünüyorlardı.

'Şimdi koşabilirim, diye düşündüm. Ama bütün bu insan yığınları peşime düşmeden önce nereye kadar gidebilirdim ki?

'Şimdi bir koruluğa gelmiştik. Alevlerin titrek ışığında ağaçların kabuklarına oyulmuş korkunç yüzler ve gölgelerde sopalara takılmış sırıtan insan kafatasları gördüm. Başka ağaçların gövdeleri oyulmuş buralara sıra sıra kafatasları dizilmişti. Aslında burası bir ceset yığma yeriydi. Çevremizi saran sessizlik bu korkunç şeylere yaşam verecek, birden onları konuşturmaya başlayacak gibiydi.

'Kendimi sarsıp bu yanılsamadan kurtulmaya çalıştım. Üzerime gözlerini dikmiş beni izleyen kafataslarını düşünmemeye uğraştım.

'Aslında kimsenin izlediği yok, diye düşündüm.

'Ama öylesine dev bir meşenin yanından geçmiştik ki duyularımdan kuşkulanmaya başladım. Bu ağaç böylesine kalın bir gövdeye ulaşabilmek için kaç yaşında olmalıydı düşünemiyordum. Ama başımı kaldırdığımda sallanan dallarının canlı olduklarını gördüm, üzerlerinde yeşil yapraklar vardı, her yerinde büyüyen ökse otlarıyla süslüydü.

'Druidler sağa ve sola ayrıldılar. Yanımda yalnızca Mael kalmıştı. Meşe ağacının karşısında duruyordum, Mael sağımda biraz uzaktaydı. Ağacın dibine yüzlerce çiçek demeti bırakılmış olduğunu gördüm. Gölgelerde minik çiçeklerin renkleri çok zor seçiliyordu.

'Mael başını eğmişti. Gözleri kapalıydı. Diğerleri de aynı şekilde duruyorlardı ve bedenleri titriyordu. Yeşil çimenleri titreten serin bir esinti hissettim. Her yanda yaprakların esintiyi yüksek bir iç çekiş gibi taşıdıklarını ve ormanın kıyısına gelince sesin söndüğünü duydum.

'Sonra çok açıkça karanlıkta söylenen sözler duydum ama hiç sesleri yoktu bunların!

'Ağacın kendisinden geldikleri kesindi. Bu gece Kutsal Kanı içecek olanın tüm koşulları yerine getirip getirmediğini soruyorlardı.

'Bir an için delirdiğimi düşündüm. Bana ilaç vermişlerdi herhalde. Ama sabahtan bu yana hiçbir şey içmemiştim! Bilincim çok açıktı, acı verecek denli açıktı. Yeniden konuşanın sessiz vuruşunu duydum, sorular soruyordu:

'Eğitimli bir adam mı?'

'Soruyu kendinden emin biçimde yanıtlarken Mael'in narin bedeni ışıldıyor gibi göründü. Diğerlerinin yüzleri de dikkat kesilmişti, gözlerini ağaca dikmişlerdi. Çevredeki tek hareket meşalenin alevinin titreşimiydi.

'Mısır'ın içlerine gidebilir mi?

Mael'in başını salladığını gördüm. Sonra gözlerine yaşlar doldu, yutkunurken solgun boynu kımıldadı.

'Evet yaşıyorum, benim inançlı rahibim, ve konuşuyorum. İyi bir iş başardın. Yeni tanrıyı yapacağım. Gönder onu bana.

'Konuşamayacak denli şaşırmıştım, üstelik söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Her şey değişmişti. İnandığım, dayandığım her şey birden kuşkulu olmuştu. En ufak bir korku duymuyordum, yalnızca şaşkınlığım beni felç etmişti. Mael kolumu tuttu. Diğer Druidler yardımına geldiler ve meşe ağacının çevresinden dolaştırdılar beni. Sonunda ağaca dayalı dev bir taş yığınına geldik.

'Korunun bu yanında da oyulu imgeler ve kafatası yığınları vardı. Burada daha önce görmediğim başka solgun Druidler'le karşılaştım. Uzun beyaz sakallı bu adamlar ellerini taşların üzerine dayadılar ve onları yerlerinden kaldırmaya başladılar.

'Mael ve diğerleri de onlarla çalışıyorlardı. Bu dev taşları sessizce kaldırıyor ve yana fırlatıyorlardı. Kimi taşlar öyle ağırdı ki ancak üç kişi kaldırabiliyordu.

'Sonunda meşenin dibinde demirden yapılmış, üzerinde dev kilitler olan ağır bir kapı çıktı ortaya. Mael demir bir anahtar çıkardı ve Keltoi dilinde uzun kimi sözcükler söyledi, diğerleri de bunlara yanıtlar verdiler. Mael'in elleri titriyordu. Ama çok geçmeden tüm kilitleri açmıştı, kapıyı itmek için dört Druid gerekiyordu. Sonra meşale taşıyıcı benim için bir dal tutuşturup elime verdi. Benimle konuşan Mael oldu:

'"Gir, Marius."

'Dalgalanan ışıkta birbirimize baktık. Zavallı bir yaratığa benziyordu. Bana bakarken yüreğinin titremesine karşın elini kolunu oynatamaz gibi görünüyordu. Şimdi onu biçimlendiren ve alevlendiren merakın minik bir parçacığını anlayabilmiştim. Bunun kökenlerini düşündüğümde kendi bilgilerimin ne denli önemsiz olduğunu kavraya-

biliyordum.

'Ağacın içersinden, kabaca oyulmuş kapı ağzının arkasındaki karanlıktan sessiz ses geldi yeniden:

'Korkma, Marius. Seni bekliyorum. Işığı al ve bana gel.

7

'Kapıdan içeri adım attığımda Druidler kapıyı kapattılar. Uzun taş bir merdivenin tepesinde durduğumu ayrımsadım. Bu daha sonraki yüzyıllarda birçok kez göreceğim bir yapıydı, sen de şimdiden iki kez gördün böyle yapıları ve daha da göreceksin. Merdivenler Toprak Ana'nın içlerine, Kan İçenlerin her zaman saklandıkları hücrelere iniyordu.

'Meşenin içersinde de alçak tavanlı, kaba duvarlı bir odacık vardı. Meşalemin ışığı odunun üzerinde keskilerle bırakılmış işaretlerin üzerinde parlıyordu ama beni çağıran şey merdivenlerin dibindeydi. Yeniden bana korkmamamı söyledi.

'Korkmuyordum. En inanılmaz düşlerimin ötesinde bir canlılık duyuyordum. Düşündüğüm gibi ölüp gitmeyecektim. Düşünebileceğim her şeyden daha ilginç bir gizeme doğru iniyordum.

'Ama dar basamakların dibine ulaşıp orada kendimi küçük bir odacıkta bulduğumda gördüğüm şeyden dehşete kapıldım. Dehşete kapılmış ve iğrenmiştim ondan. İğrenme ve korku öylesine birdenbire olmuştu ki boğazımda beni boğacak ya da kusturacak bir yumrunun yükseldiğini hissettim.

'Merdivenin ayağının karşısında taş bir sıranın üzerinde bir yaratık oturuyordu. Meşalenin ışığında bir insan yüzü, insan kolları ve bacaklarına sahip olduğunu görebiliyordum. Ama tepeden tırnağa kapkara yanmıştı. Korkunç bir biçimde yanmıştı. Derisi kemiklerine dek soyulmuştu. Aslında sarı gözlü, katran kaplı bir iskelete benziyordu. Yalnızca gürül gürül beyaz saçları dokunulmadık kalmıştı. Ağzını açıp konuştuğunda beyaz dişlerini, köpek dişini gördüm. Bir aptal gibi çığlık atmamaya çalışarak meşaleye sımsıkı sarıldım.

'"Bana çok yaklaşma," dedi. "Seni gerçekten görebileceğim yerde dur, onların seni gördüğü gibi değil ama benim gözlerimin henüz görebildiği gibi."

'Yutkundum, rahat soluk almaya çalıştım. Hiçbir insan oğlu böyle yandıktan sonra sağ kalamazdı. Yine de bu şey yaşıyordu. Çıplak, kurumuş ve karaydı. Sesi alçak ve güzeldi. Yerinden doğruldu ve yavaşça oda boyunca yürüdü.

'Parmağını bana uzattı, sarı gözler hafifçe irileşti, ışıkta kan kırmızısı bir pırıltı gözüktü.

'"Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadım elimde olmadan. "Niçin buraya getirildim?"

'"Felaket," dedi aynı sesle, sesinde gerçek bir duygu tonu vardı, böyle bir yaratıktan bekleyeceğim hırıltılı sesi çıkarmıyordu. "Sana kendi gücümü vereceğim, Marius. Seni bir tanrı yapacağım ve ölümsüz olacaksın. Ama bu bittiğinde burayı terketmelisin. Bize tapınan bu sadık insanlardan bir yolunu bulup kaçmalı ve Mısır'a gitmelisin. Benim başıma bunun... bu felaketin niçin geldiğini bulmak için gitmen gerekiyor."

'"Karanlıkta yüzüyor gibi görünüyordu, saçları beyaz çalılar gibi dökülüyordu omuzlarından aşağı, köpek dişleri kararmış meşin gibi derisini geriyor, konuşurken kafatasına yapıştırıyordu.

'"Biliyorsun, bizler ışığın düşmanlarıyız, biz Karanlık Tanrılarıyız, Kutsal Anaya hizmet ederiz ve yalnızca ay ışığında yaşar ve egemenliğimizi sürdürürüz. Ama düşmanımız, yani güneş doğal yolundan çıktı ve karanlıkta bizi avladı. Bize tapınılan bütün kuzey topraklarında, kar ve buzlar ülkesinin kutsal korularında, verimli topraklarında ve doğuda güneş gündüz tapınaklara girmenin yolunu buldu ya da geceleri dünyanın üzerinde parladı ve tüm tanrıları canlı canlı yaktı. En gençleri bütünüyle yok oldular, kimileri onlara tapınanların gözleri önünde göktaşları gibi patladı! Başkaları öyle bir sıcaklık içinde öldüler ki kutsal ağaç onların cenaze ateşi oldu. Yalnızca yaşlılar, Büyük Anaya en uzun süre hizmet etmiş olanlar yürümeyi ve konuşmayı sürdürdüler benim yaptığım gibi. Ama bunu yaparken büyük acılar çekiyoruz ve bize inananların karşısına çıktığımızda onları korkutuyoruz.

'"Bu yüzden yeni bir tanrı olması gerekiyor, Marius. Benim bir zamanlar olduğum gibi güçlü ve güzel, Büyük Ananın sevgilisi, ama her şeyden önemlisi tapınanlardan kaçabilecek, bir yolunu bulup meşe ağacından dışarı çıkabilecek, Mısır'a gidip eski tanrıları arayacak ve bu felaketin niye olduğunu bulabilecek biri. Mısır'a gitmelisin Marius. İskenderiye'ye, başka eski kentlere gitmelisin. Seni tanrı yaptıktan sonra senin de sessiz bir sesin olacak. Bu sesinle tanrılara seslenmeli ve henüz kimlerin yaşadığını, yürüdüğünü ve bu felaketin ni-

çin ortaya çıktığını bulmalısın."

'Şimdi gözlerini kapamıştı. Sessizce duruyordu, hafif bedeni sanki siyah kâğıttan yapılmış gibi istemsizce dalgalanıyordu. Birden, açıklanmaz bir biçimde sert bir imgeler yığını gördüm. Korunun tanrıları alev alev yanıyorlardı. Çığlıklarını duyuyordum. Benim akılcı Romalı kafam bu imgelere direniyordu. Onlara kendimi bırakmaktan çok onları bellemeye çalışıyordum. Ama bu imgelerin yapıcısı, bu şey sabırlıydı ve imgeler durmadan sürüyordu. Bir ülke gördüm ki Mısır'dan başka bir yer olamazdı burası. Her şeyde yanık sarı bir görünüş vardı. Her şeyi örten kum onları aynı renge boyuyordu. Yerin diplerine inen başka merdivenler, başka mabetler gördüm.

'"Bul onları," dedi. "Bu olup bitenlerin nasıl ve niçin olduğunu bul. Bir daha olmaması için ne yapılabileceğini bul. İskenderiye'nin sokaklarında eskileri buluncaya dek güçlerini kullan. Dua et ki benim burada olduğum gibi eskiler de henüz oralarda olsunlar."

'Yanıt veremeyecek denli sarsılmış, gizemin karşısında ufalmıştım. Belki de bir an için bu yazgıyı bütünüyle kabul etmiş bile olabilirim ama buna emin değilim.

'"Biliyorum," dedi. "Benden hiçbir sır saklayamazsın. Sen Korunun Tanrısı olmak istemiyorsun ve kaçmaya çalışacaksın. Ama görüyorsun bu felaket nerede olursan ol seni bulabilir. Tek yolun nedenini ve bundan sakınmanın yolunu bulmak. Onun için Mısır'a gideceğini biliyorum, yoksa sen de gecenin kucağında ya da karanlık toprağın kucağında yatarken bu doğal olmayan güneş tarafından yakılabilirsin."

'Kuru ayaklarını taş zemin üzerinde sürükleyerek biraz bana doğru yaklaştı. "Şimdi sözlerime dikkat et. Tam bu gece kaçabilirsin," dedi. "Tapınanlara senin Mısır'a gitmek zorunda olduğunu, hepimizin esenliği için bunu yapmak zorunda olduğunu söyleyeceğim. Yeni ve yetenekli bir tanrıları olmuşken ondan ayrılmak zorunda olmak hoşlarına gitmeyecek. Ama sen gitmelisin. Törenden sonra seni meşenin içinde tutsak etmelerine izin vermemelisin. Hızlı yolculuk yapmalısın. Güneş doğmadan önce ışıktan kaçmak için Toprak Ananın içine gir. O seni koruyacaktır. Şimdi bana gel. Sana Kanı vereceğim. Dua et de sana eski gücümü verecek kadar kuvvet bulayım kendimde. Bu yavaş olacak ve uzun sürecek. Alacağım, vereceğim, alacağım, vereceğim. Ama bunu yapmam gerek, senin de tanrı olman ve sana söylediklerimi yapman gerek."

'Benim onayımı beklemeksizin bir anda üzerimdeydi. Kararmış parmakları beni yakalamıştı, meşale elimden düştü. Sırtüstü basa-

makların üzerine düştüm ama dişleri boynuma saplanmıştı bile.

'Ne olduğunu sen de biliyorsun. İçinden kanın çekildiğini hissetmenin, baygınlık hissetmenin nasıl olduğunu biliyorsun. O anlarda gözümün önüne Mısır'ın mezarları ve tapınakları geldi. Sanki bir tahtın üzerindeymiş gibi yan yana oturan iki figür gördüm. Benimle başka dillerde konuşan başkalarını duydum. Hepsinin sözlerinin altında aynı buyruk yatıyordu: Anaya hizmet et, kurbanlardan kan al, tek tapınma olan koruluktaki bu tapınmaya baş ol.

'Sanki bir düşteymiş gibi dövüşüyordum, bağıramıyor, kaçamıyordum. Özgür olduğumu ve artık yere çivilenmiş olmadığımı anladığımda yeniden tanrıyı gördüm. Daha önce olduğu gibi karaydı ama şimdi daha gürbüzdü, sanki ateş onu yalnızca kızartmış ama güçlerine dokunmamıştı. Yüzünde anlam ve güzellik vardı. Kararmış, buruşuk meşin gibi görünen derisinin altındaki çizgileri düzgündü. Sarı gözlerin çevresinde şimdi onları bir ruhun kapıları gibi gösteren doğal ten kıvrımları vardı. Ama hâlâ sakattı, hâlâ acı çekiyordu, neredeyse kımıldayamaz durumdaydı.

'"Doğrul Marius," dedi. "Susuzluğun senin içmeni sağlayacak. Doğrul ve bana gel."

'Sonra, onun kanı benim içime dolduğu zaman hissettiğim kendinden geçmeyi tanıyorsun. Her damarıma, her eklemine doldu kan. Ama korkunç sarkaç salınımına daha yeni başlamıştı.

'Benden kanımı alıp geriye vermeyi kimbilir kaç kez yinelediğinde meşenin içinde saatler geçmişti. Kanım çekildiğinde hıçkırarak yerde yatıyordum. Önümde duran ellerim gözüme kemik yığınları gibi görünüyordu. Onun gibi kupkuru olmuştum. Sonra yine bana içmem için kan veriyor, nefis bir duygunun sarhoşluğuna kapılıyordum ama hemen sonra yeniden geri vermek üzere.

'Her değişim sırasında yeni dersler geliyordu. Ölümsüzdüm, yalnızca güneş ve ateş öldürebilirdi beni, gündüzleri toprağın içinde uyuyacaktım, hastalık ya da doğal ölümü tanımayacaktım. Ruhum hiçbir zaman bir biçimden bir başkasına göçmeyecekti, Ananın hizmetçisiydim, ay bana güç verecekti.

'Kötülük yapanların ve Anaya kurban edilen masumların kanlarıyla beslenecektim, adak verilmediği zamanlar açlık çekecektim, öyle ki bedenim kışın tarlalardaki ölü buğday gibi kuru ve boş olacaktı. Bunu yeniden kanla dolduracak olan tek şey kurban kanıydı. O zaman ilkbaharın yeni bitkileri gibi dolu ve güzel olacaktım.

'Acılarım ve hazla kendimden geçtiğim anlar mevsimlerin döngüsüne benzeyecekti. Sonra kafamın güçlerini öğrendim. Başkalarının

düşüncelerini ve niyetlerini okuyabilecektim. Adak kanından başka hiçbir kan içmemem gerekiyordu. Hiçbir zaman güçlerimi kendi başıma kan bulmak için kullanmaya kalkışmamalıydım.

'Bunları öğrenmiş ve anlamıştım. Ama o saatler boyunca bana öğretilen şey aslında hepimizin Kan İçme anında öğrendiğimiz şeydi. Artık ölümlü bir insan değildim. Bildiğim her şeyden uzaklaşmış, çok güçlü bir şeye dönüşmüştüm. Bu öylesine güçlüydü ki eski öğretiler bunu zorlukla dizginleyebiliyor ya da açıklayabiliyorlardı. Mael'in sözcüklerini kullanırsam benim yazgım ölümlü ya da ölümsüz herkesin verebildiği bilginin ötesindeydi.

'Sonunda tanrı beni ağaçtan dışarı çıkmaya hazırladı. Şimdi benden o denli çok kan çekmişti ki zorlukla ayakta durabiliyordum. Sefil bir durumdaydım. Susuzluktan ağlıyordum, her yerde kan görüyor, kan kokusu alıyordum. Eğer gücüm olsa onun üzerine atlayacak, yakalayacak ve kanını çekecektim. Ama tabi bu güç aslında onun gücüydü.

'"Şimdi boşsun. Törenlerin başlangıcında her zaman olacağın gibii," dedi. "Böylece adak kanını istediğin kadar içebilirsin. Ama sana söylediklerimi unutma. Törene başkanlık ettikten sonra kaçmak için yol bulmalısın. Bana gelince, beni de kurtarmaya çalış. Onlara senin yanında olmam gerektiğini söyle. Ama bana öyle geliyor ki benim zamanımın sonu yaklaştı."

'"Niçin, ne demek istiyorsun?" diye sordum.

'"Göreceksin. Burada yalnızca bir tanrı gerekiyor. Bir tane iyi tanrı," dedi. "Seninle Mısır'a gidebilseydim eskilerin kanından içebilirdim ve bu beni iyileştirebilirdi. Ama şimdi iyileşmem yüzlerce yıl alacak. Bana bu kadar zaman tanınmayacağını biliyorum. Ama unutma, Mısır'a git. Söylediklerimin hepsini yap."

'Şimdi bana döndü ve beni merdivenlere doğru itti. Meşale köşede yerde yanıyordu. Kapıya doğru ilerlerken dışarda bekleyen Druidler'in kan kokusunu aldım, neredeyse ağlayacaktım.

'"Sana istediğin kadar kan verecekler," dedi arkamdan. "Kendini onların ellerine bırak."'

8

'Meşe ağacından dışarı adım atarken nasıl göründüğümü gözünün önüne getirebilirsin. Druidler kapıyı vurmamı bekliyorlardı, sessiz sesimle konuştum onlarla:

'Açın. Tanrı.

'İnsan ölümüm çoktan bitmişti. Açlıktan gözüm hiçbir şey görmüyordu. Yüzüm yaşayan bir kafatasına dönmüştü herhalde. Gözlerimin yuvalarından fırladıkları ve dişlerimin dışarı çıktığı kuşkusuzdu. Beyaz tunik üzerimden bir iskeletin üzerinden sarkar gibi sarkıyordu. Ağaçtan çıkarken saygıyla beni bekleyen Druidler için tanrı olduğum konusunda daha açık bir kanıt verilemezdi herhalde.

'Ama onların yalnızca yüzlerini değil yüreklerinin içini de görüyordum. Mael'in içerdeki tanrının beni yaratamayacak denli zayıflamamış olmasından duyduğu rahatlamayı gördüm. Onda inandığı tüm şeylerin onaylandığını gördüm.

'Sonra yalnızca bizim görebileceğimiz çok büyük bir şey daha gördüm. Her insanın sıcak eti ve kanının içine gömülü büyük ruhsal derinliği gördüm.

'Susuzluğum dayanılmaz acı çektiriyordu. Tüm yeni güçlerimi toplayarak konuştum onlarla: "Beni adak taşına götürün. Samhain töreni başlayacak."

Druidler tüyler ürpertici çığlıklar attılar. Ormandakilerden uğultular geliyordu. Kutsal korudan çok çok uzaklardaki kalabalıklar bekledikleri bu çığlığı duyunca kulakları sağır edici bir uğultu koptu.

'Sıraya girip hızla açıklığa doğru yürüdük. Yürürken beyaz tunikli rahipler bizi selamlamak için yanımıza geliyorlardı. Kendimi her yandan taze ve güzel kokulu çiçeklerle sarılmış buldum. İlahilerle karşılanırken ayaklarımın altına çiçekler atıyorlardı.

'Yeni görüşümle dünyanın gözüme nasıl göründüğünü, ince karanlık peçesinin altında her yüzeyi nasıl görebildiğimi, bu ilahi ve duaların kulaklarımı nasıl rahatsız ettiğini sana anlatmama gerek yok sanırım.

'İnsan Marius bu yeni varlığın içinde erimişti.

'Taş mihraba çıkıp orada toplanmış binlerce insana bakarken trompetler var güçleriyle çalıyorlardı. Karşımda beklenti dolu yüzlerden bir deniz uzanıyordu. Dev figürlerin içindeki lanetli kurbanlar dövüşmeyi ve çığlıklar atmayı sürdürüyorlardı.

'Adak taşının önünde büyük gümüş bir su kazanı duruyordu. Rahipler şarkı söylerken kolları arkalarından bağlı tutuklulardan bir zin-

cir bu kazanın önüne getirildi.

'Rahipler saçlarıma, omuzlarıma, ayaklarımın dibine çiçekler koyarlarken çevremdeki sesler şarkı söylüyorlardı.

'"Güzel tanrı, güçlü tanrı, kırların ve ormanların tanrısı, sana sunulan adağı iç şimdi, yorgun kolların ve bacakların yaşamla dolarken toprak da kendini yenileyecek. Böylece hasat zamanı buğdayı kesmemizi affedeceksin, ektiğimiz tohumu kutsayacaksın."

'Karşımda kurbanım olmak üzere seçilenler duruyordu. Üç güçlü adam ötekiler gibi bağlanmışlardı, ama bunlar temizdi ve üzerlerinde beyaz tunikler vardı. Omuzlarına ve saçlarına çiçekler koyulmuştu. Gençtiler, yakışıklı ve masumdular. Tanrının istencini beklerken duydukları derin saygı yüzlerinden okunuyordu.

'Trompetler kulakları sağır ediyordu. Gürlemeler hiç tükenmiyordu. Onlara seslendim:

'"Adaklar başlasın." İlk delikanlı bana sunulduğunda, o gerçekten tanrısal kupadan, insan yaşamından ilk kez içmeye hazırlanırken kurbanın sıcak etini ellerimde tutuyordum. Kan açık ağzımdan girmeye hazırdı. Tam bu anda dev figürlerin altında ilk ateşlerin yandığını ve ilk iki tutuklunun kafalarının gümüş kazanın içindeki suya batırıldığını gördüm.

'Ateşle ölüm, suyla ölüm, aç tanrının keskin dişleriyle ölüm.

'İnsanlığın bu çok eski kendinden geçme töreni içinde ilahiler sürüyordu: "Solan ve parlayan ay tanrısı, kırların ve ormanların tanrısı, açlığında ölümün imgesinin kendisisin sen. Kurbanların kanları ile güçlen, yakışıklı ol ki Büyük Ana seni kendine alsın."

'Bu ne kadar sürdü? Bilmiyorum. Belki de sonsuza dek sürmüştür. Dev figürlerden yükselen alevlerin parıltısı, kurbanların çığlıkları, boğulacak olanların uzun sırası. İçtim, içtim, yalnızca benim için seçilen üç adaktan değil ama kazanın önüne getirilen bir düzine tutukludan da içtim. Rahipler ölülerin kafalarını kanlı kılıçlarla kesiyor, bunları adak taşının yanında piramit biçiminde diziyorlardı. Bedenler uzaklaştırılıyordu.

'Ne yana dönsem terli, kendinden geçmiş yüzler görüyor, ilahiler ve çığlıklar duyuyordum. Ama sonunda çılgınlık yavaş yavaş sönmeye başladı. Devler yanıp çökmüşlerdi, insanlar üzerlerine daha fazla katran ve çalı çırpı atıyorlardı.

'Şimdi yargı zamanı gelmişti. İnsanlar karşıma geliyor ve başkalarına karşı öç davalarını sunuyorlardı. Benim yapmam gereken tek şey yeni gözlerimle ruhlarının içine bakmaktı. Başım dönüyordu. Çok fazla kan içmiştim. Ama içimde öyle bir güç hissediyordum ki

bir sıçrayışta bütün açıklığı geçip ormanın içine dalabilirdim. Sanki görünmez kanatlarım varmış gibi geliyordu bana.

'Ama Mael'in deyişiyle "yazgı"ma uydum. Birini haklı, bir başkasını haksız buldum, biri suçsuzdu, bir başkası ölümü hak etmişti.

'Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyorum çünkü artık bedenim öylesine yorulmuştu ki zamanı ölçecek durumda değildi. Ama sonunda bitti ve eylem zamanının geldiğini anladım.

'Bir şekilde yaşlı tanrının buyruğunu yerine getirmem gerekiyordu. Meşedeki tutsaklıktan kaçmalıydım ve bunu yapmak için çok ama çok az zamanım kalmıştı. Şafağın sökmesine bir saatten daha az zaman vardı.

'Mısır'da beni neyin beklediği konusunda karar vermemiştim henüz. Ama eğer Druidler'in beni yeniden kutsal ağaca kapatmalarına izin verirsem bir sonraki dolunayda verilecek küçük bir adağa dek açlık çekecektim. O zamana kadar geçireceğim geceler benim için susuzluk ve işkence olacaktı. Bunun yanısıra eski tanrının deyişiyle "tanrının düşlerini" görecek ve bunlarda ağacın, büyüyen otların ve sessiz Ananın gizlerini de öğrenecektim. Ama ben bunları istemiyordum.

'Şimdi Druidler çevremi sarmışlardı. Yeniden kutsal ağaca ilerlemeye başladık. İlahiler bana ormanı kutsamak, onun bekçisi olmak için meşenin içinde kalmamı buyuran bir nakarata dönüşmüşlerdi. Zaman zaman rahipler yol göstermem için bana geldiklerinde meşenin içersinden onlarla konuşacaktım.

'Ağaca erişmeden önce durdum. Korunun ortasında dev bir ateş yanıyor, oyulmuş suratların ve kafatası yığınlarının üzerine ürkütücü ışıklar düşüyordu. Rahiplerin geri kalanı bunun çevresine toplanmış bekliyordu. Birden içimde bir dehşet dalgası uyandı ve bu duygu kendisiyle birlikte böyle duyguların bizler için taşıdığı bütün güçleri de yanında getirdi.

'Hızla konuşmaya başladım. Yetkeli bir sesle onlara hepsinin koruluktan ayrılmalarını istediğimi söyledim. Şafak sökerken eski tanrı ile birlikte kendimi meşenin içersine kapatacaktım. Ama bunun işlemediğini görebiliyordum. Bana soğuk soğuk bakıyor, birbirlerine göz atıyorlardı. Gözleri cam parçaları gibi duygusuzdu.

'"Mael!" dedim. "Sana buyurduğum şeyi yap. Rahiplere koruluğu terketmelerini söyle."

'Birden, en küçük bir uyarı olmaksızın toplanan rahiplerin yarısı ağaca doğru koştu. Kalanlar da kollarımı yakaladılar.

'Ağacın çevresindeki kuşatmayı yöneten Mael'e durması için ba-

ğırdım. Ellerinden kurtulmaya çalıştım ama on iki rahip kollarımı ve bacaklarımı yakalamıştı.

'Eğer gücümün boyutlarını bilseydim kendimi kolayca kurtarabilirdim. Ama bilmiyordum. Törenden dolayı hâlâ başım dönüyordu. Şimdi olacağını düşündüğüm şeylerden aşırı dehşete kapılmıştım. Kollarımı kurtarmak için çırpınır, beni tutanları tekmelerken çıplak ve kara eski tanrı ağaçtan dışarı taşındı ve ateşe atıldı.

'Onu yalnızca bir an için görebilmiştim ve hissedebildiğim tek şey vazgeçtiğiydi. Dövüşmek için bir kez bile kollarını kaldırmamıştı. Gözleri kapalıydı, bana bakmamıştı, hiçbir şeye ya da hiç kimseye bakmamıştı. O anda bana anlattıklarını, çektiği acıları anımsadım ve ağlamaya başladım.

'Onu yakarlarken şiddetle sarsılıyordum. Ama alevlerin tam ortasından sesinin yükseldiğini duydum. "Sana buyurduklarımı yap, Marius. Umudumuz sensin." Bunun anlamı: Şimdi Hemen Buradan Uzaklaş'tı.

'Beni yakalayanların ellerinin arasında birden hareketsizleştim ve ufaldım. Ağladım, ağladım, tüm bu büyülerin üzgün kurbanıymışım gibi davrandım. Yalnızca alevlerin içine giden babası için yas tutan zavallı bir tanrıydım. Ellerinin gevşediğini hissettiğimde, hepsinin birlikte ateşe baktıklarını gördüğümde, tüm güçlerimi topladım ve kendimi ellerinden kurtarıp elimden geldiğince hızla ağaçlara doğru koştum.

'Bu ilk koşum sırasında ilk kez güçlerimin ne olduğunu anlamıştım. Bir anda yüzlerce metre geçmiştim, ayaklarım neredeyse yere değmiyordu.

'Ama hemen çığlıklar yükseldi: "TANRI KAÇTI!" ve saniyeler içinde açıklıktaki kalabalık bağırmaya başlamıştı. Bu arada binlerce ölümlü ağaçların arasına daldı.

'Tüm bunlar nasıl olup bitti, diye düşündüm birdenbire. Ben şimdi insan kanıyla tıka basa dolu bir tanrıyım ve bu kahrolası ormanda binlerce Keltik barbarın elinden kaçıyorum!

'Beyaz tuniği üzerimden çıkarmak için bile durmadım, yalnızca koşmamı kesmeden parçalayıp attım. Sonra başımın üzerindeki dallara sıçradım ve meşelerin tepelerinden daha da hızlı gitmeye başladım.

'Birkaç dakika içinde kovalayanlardan öylesine uzaklaşmıştım ki artık onları duyamıyordum. Ama koşmayı sürdürdüm, daldan dala sıçrıyordum Artık sabah güneşinden başka korkacak bir şey kalmamıştı.

'O zaman Gabrielle'nin birlikte dolaşmanızın başında öğrendiği bir şeyi öğrenmiştim. Kendimi ışıktan kurtarmak için kolayca toprağın içine gömebilirdim.

'Uyandığımda hissettiğim yakıcı susuzluk beni şaşırttı. Yaşlı tanrının geleneksel açlığa nasıl katlandığını düşünemiyordum. İnsan kanından başka bir şey düşünemez durumdaydım.

'Ama Druidler bütün gün benim izime sürmüşlerdi. Çok dikkatli ilerlemem gerekiyordu.

'Ormanın içinden hızla geçerken bütün gece aç kaldım, ancak sabahın erken saatlerinde bir hırsız çetesiyle karşılaşabildim. Bunlar bana hem kötülük yapan birinin kanını hem de iyi bir takım elbise sağladılar.

'Şafak sökmeden hemen önceki saatlerde olanları gözden geçirdim. Güçlerim konusunda epey şey öğrenmiştim ve daha fazlasını öğrenecektim. Mısır'a gidecektim. Bunu tanrılar ya da onlara tapınanlar için değil ama tüm bunların arkasında neyin yattığını anlamak için yapacaktım.

'Görüyorsun, on yedi yüzyıl önce bile bize verilen açıklamaları sorguluyor ve reddediyorduk. Büyüyü ve gücü seviyorduk.

'Yeni yaşamımın üçüncü gecesinde Massilia'daki eski evime gittim, kütüphanemin, yazı masamın ve kitaplarımın hepsinin yerinde olduklarını buldum. Sadık kölelerim beni gördükleri için çok mutlu oldular. Bu şeylerin benim için ne anlamı vardı? Bu tarihi yazmış olmam, bu yatakta yatmış olmam ne anlama geliyordu?

'Bundan böyle Romalı Marius olamayacağımı biliyordum. Ama ondan alabildiğim her şeyi alacaktım. Sevgili kölelerimi evlerine geri gönderdim. Babama mektup yazıp ciddi bir hastalık yüzünden kalan günlerimi Mısır'ın sıcak ve kuru havasında geçirmek zorunda olduğumu anlattım. Tarihimi Roma'da onu okuyup yayınlayacak olanlara gönderdim ve cebim altın dolu, yanımda eski yolculuk belgelerimle İskenderiye'ye yola çıktım. Yanıma aptal iki köle almıştım, bunlar hiçbir zaman niçin geceleri yolculuk yaptığımı sormadılar.

'Galya'daki büyük Samhain töreninin üzerinden bir ay geçmeden geceleri İskenderiye'nin karanlık, dar sokaklarında dolaşıyor, sessiz sesimle eski tanrıları arıyordum.

'Delirmiştim, ama deliliğimin geçeceğini biliyordum. Eski tanrıları bulmam gerekiyordu. Niçin onları bulmam gerektiğini biliyorsun. Bunun nedeni yalnızca yeniden bir felaket olabileceği için, güneş tanrı, gündüz uykumda beni bulacağı ya da gecenin karanlığını ateşlerle aydınlatabileceği için duyduğum korku değildi.

'Eski tanrıları bulmalıydım çünkü insanlar arasında yalnız olmaya dayanamıyordum. Bunun tüm dehşeti çökmüştü üzerime. Yalnızca katilleri, kötülük yapanları öldürmeme karşın vicdanım kendimi aldatmama izin vermeyecek kadar duyarlıydı. Yaşamında böylesi sevmiş ve mutlu olmuş olan Marius'un, yani benim acımasız bir ölüm getirici olmam düşüncesine dayanamıyordum.

9

'İskenderiye eski bir kent değildi. Üç yüz yıldan biraz daha uzun bir süre önce kurulmuştu. Ama büyük bir limandı ve Roma dünyasının en büyük kütüphaneleri buradaydı. Burada inceleme yapmak için İmparatorluğun her yanından bilginler gelirdi ve bir başka yaşamda ben de onlardan biri olmuştum. Şimdi de kendimi yine orada bulmuştum.

'Tanrı bana gelmemi söylememiş olsaydı Mısır'ın derinlerine, Mael'in deyişiyle 'dibe' gidecektim. Tüm bulmacaların yanıtlarının eski tapınaklarda yattığını düşünüyordum.

'Ama İskenderiye'deyken garip bir duyguya kapıldım. Tanrıların orada olduklarını biliyordum. Genelevlerin ve hırsız yuvalarının olduğu sokakları, insanların ruhlarını yitirmek için gittikleri yerleri dolaşırken ayaklarımı yönlendirenlerin onlar olduğunu biliyordum.

'Geceleri küçük Roma evimde yatağımda yatıyor ve tanrıları çağırıyordum, delilik yakamı bırakmıyordu. Tıpkı şimdi senin benim kuvvetim, gücüm ve felç edici duygularımdan kafanın karışması gibi benim de kafam karışmıştı o zaman. Bir gece sabaha yakın, tek bir lambanın ışığı yattığım yatağın ince perdeleri arasından içeri süzülürken gözlerimi uzaklarda bir bahçe kapısına çevirdim ve orada hareketsiz duran siyah bir gölge gördüm.

'Bir an için bu gölge bir düş gibi göründü, çünkü hiçbir kokusu yoktu, soluk alıyor gibi görünmüyordu, hiç ses çıkarmıyordu. Sonra tanrılardan biri olduğunu anladım ama gitmişti. Oturduğum yerden arkasından bakakalmıştım. Görmüş olduğum şeyi anımsamaya çalışıyordum. Kara, çıplak bir şeydi. Kel bir başı, kırmızı, keskin bakışlı gözleri vardı. Kendi hareketsizliği içinde yitmiş gibi görünüyordu, garip bir çekingenliği vardı. Güçlerini tam olarak farkedilmeden önce,

son anda kımıldamak için kullanmıştı.

'Ertesi gece arka sokaklarda bana gelmemi söyleyen bir ses duydum. Ama bu ses çok belirgin değildi. Bana yalnızca kapının yakında olduğunu bildiriyordu. Sonunda kapının önünde durduğum hareketsiz ve sessiz an geldi.

'Bana kapıya açan bir tanrıydı. Gel diyen bir tanrıydı.

'Merdivenlerden dar ve dönemeçli bir tünele inerken korkuyordum. Yanımda getirdiğim mumu yakmıştım. Bir yeraltı tapınağına girdiğimi gördüm. İskenderiye kentinden daha yaşlı bir yerdi burası. Belki de eski firavunlar zamanında yapılmış bir mabetti. Duvarları eski Mısır'da yaşamı anlatan renkli resimlerle kaplıydı.

'Her yerde yazılar vardı. Küçücük mumyaları, kuşları, kıvrık yılanlarıyla o güzelim resim yazılar.

'İlerledim, kare biçiminde sütunları olan çok yüksek tavanlı geniş bir yere gelmiştim. Burada taşların her noktası aynı resimlerle kaplıydı.

'Sonra gözümün ucuyla bir şey gördüm. Bu ilkin bana bir heykel gibi göründü. Bir elini taşa dayamış olarak bir sütunun yanında duran siyah bir figür. Ama bunun bir heykel olmadığını anlamıştım. Su mermerinden yapılmış hiçbir Mısır tanrısı böyle durmazdı, ayrıca hiçbiri kalçalarına uzanan pamuklu bir etek giymezdi.

'Kendimi göreceklerime hazırlayarak yavaşça döndüm. Aynı yanık eti, aynı gür saçları ve aynı sarı gözleri gördüm, yalnızca saçlar siyahtı. Dişlerin çevresindeki dudaklar titriyordu. Gırtlağından acı dolu bir soluk yükseliyordu.

'"Nasıl ve nerelerden geldin?" diye sordu Yunanca.

'Kendimi onun beni gördüğü gibi gördüm. Parlak ve güçlü. Mavi gözlerim bile onun için gizemli bir şeydi. Romalı giysilerimi, omuzlarımda altın tokalarla toplanmış pamuklu tuniğimi, kırmızı pelerinimi onun gözleriyle görmeye çalıştım. Sarı saçlarımla ona kuzeyin ormanlarından gelmiş bir gezgin gibi görünüyor olmalıydım. Yalnızca yüzeyde uygarlaşmış bir barbar ve belki de bu doğruydu.

'Ama beni asıl o ilgilendiriyordu. Şimdi onu net olarak görebiliyordum. Yanık eti kaburgalarına yapışmış ve köprücük kemiğinin biçimini almıştı. Bu şey açlık çekmiyordu. Çok yakınlarda insan kanı içmişti. Ama çektiği acılar ondan yükselen bir sıcaklığa benziyordu. Sanki ateş hâlâ içinde yanıyormuş gibiydi. Sanki kendi içine kapanmış bir cehennem gibiydi.

'"Yanmaktan nasıl kaçtın?" diye sordu. "Seni ne kurtardı? Yanıt ver bana!"

'"Beni hiçbir şey kurtarmadı," dedim, onun gibi Yunanca konuşuyordum.

'Ona doğru ilerledim, mumdan kaçındığı için mumu geride tutuyordum. Yaşarken eski firavunlar gibi zayıf, geniş omuzlu biriydi herhalde. Uzun siyah saçları eskilerin yaptığı gibi alnında düz bir perçem bırakacak biçimde kesilmişti.

'"Bu olduğunda ben yapılmamıştım," dedim. "Beni sonradan Galya'daki kutsal korunun tanrısı yaptı."

'"Ah, öyleyse o seni yapan yaralanmamıştı demek."

'"Hayır, sizin gibi yanmıştı, ama bunu yapmaya yetecek gücü kalmıştı. Pek çok kez kan verdi ve aldı. Bana Mısır'a gitmemi ve neler olup bittiğini bulmamı söyledi. Ormanın tanrılarının alev alev yandıklarını söyledi bana. Kimisi uyurken, kimisi uyanıkken. Bunun kuzeyde her yerde olduğunu anlattı."

'"Evet." Başını salladı, sonra kuru bir kahkaha attı. Bu kahkaha bütün bedenini sarsmıştı. "Yalnızca en eskilerin sağ kalacak, ancak ölümsüzlerin dayanacağı acıları taşıyacak güçleri vardı. Biz de acı çekiyoruz. Ama sen yapıldın. Üstelik de buraya geldin. Daha başkalarını da yapacaksın. Ama başkalarını yapmak haklı bir davranış mı? Eğer zamanı gelmemiş olsaydı Baba ve Ana başımıza bunların gelmesine izin verirler miydi?"

'"Peki ama kim bu Baba ve Ana?" diye sordum. Ana dediğinde toprak demek istemediğini anlamıştım.

'"Bizlerin ilki," diye yanıtladı. "Hepimizin onlardan geldiği ilk tanrılar."

'Düşüncelerine girmeye, bunların doğruluğunu hissetmeye çalıştım ama ne yaptığımı biliyordu. Kafası, akşamları yapraklarını kapatan bir çiçek gibi kapanmıştı.

'"Gel benimle," dedi. Ayaklarını sürüye sürüye odadan dışarı doğru yürüdü. Uzun bir koridoru geçtik. Burası da salon gibi süslenmişti.

'Daha da eski bir yerde olduğumuzu hissediyordum. Şimdi deminki tapınaktan daha önce yapılmış bir yerdeydik. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Bu adada basamaklarda hissettiğin serinlik yoktu orada. Mısır'da böyle şeyler hissetmezsin. Başka bir şey hissedersin. Havanın kendisinde yaşayan bir şeyin varlığını hissedersin.

'Ama buranın eskiliği konusunda daha elegelir kanıtlar da vardı. Duvarlardaki resimler daha eskiydi, boyalar daha soluktu, boyalı alçının kabarıp düştüğü yerler buranın eskiliğini anlatıyordu. Resimlerin biçemi de değişmişti. Küçük insan resimlerinde siyah saçlar daha

uzun ve daha gürdü. Ve resimler daha güzeldi. Daha ışık dolu ve incelikliydiler.

'Çok aşağılarda bir yerlerden taşın üzerine damlayan su sesi geliyordu. Ses geçitte bir şarkıya benzer bir yankıyla yayılıyordu. Duvarlar bu ince ve narin insan resimlerindeki yaşamı yakalamış gibi görünüyordu. Antik dinsel sanatçılar bu küçücük güç kaynağının ışıltısını yakalamışlardı sanki. Hiçbir fısıltının olmadığı yerde yaşam fısıltıları duyabiliyordum. Hiç kimse bunun farkında olmasa da tarihin büyük sürekliliğini hissedebiliyordum.

'Ben duvarlara bakarken yanımdaki karanlık varlık durakladı. Bir kapıdan geçerken onu izlememi işaret etti. Büyük dikdörtgen biçiminde bir salona girdik. Her yan ustaca yazılmış hiyerogliflerle kaplanmıştı. Bu salonda durmak bir elyazısının içine girmek gibiydi. Duvarın önünde başları birbirine bakan iki eski Mısır lahiti gördüm.

'Bunlar kendileri için yapıldıkları mumyaların biçimlerine uygun olarak oyulmuş kutulardı. İçlerindeki ölüyü temsil edecek biçimde boyanmışlardı. Yüzler dövme altından yapılmış, göz kısımlarının bunların içine lapis yerleştirilmişti.

'Mumu yukarı kaldırdım. Yol göstericim içlerini görebilmem için büyük bir çabayla lahitlerin kapaklarını kaldırıp açtı.

'Başlangıçta beden gibi gözüken bir şeyler gördüm, ama yakınına geldiğimde bunların insan biçimine getirilmiş kül yığınları olduğunu anladım. Bir diş, burada birkaç kemik parçası dışında hiçbir doku kalmamıştı geriye.

'"Ne kadar kan bulursan bul onları geri getiremezsin artık," dedi yol göstericim. "Yeniden diriltilemeyecek durumdalar. Kan damarları gitmiş. Doğrulabilenler doğruldular ve biz iyileşene dek yüzyıllar geçecek. Acılarımızın dinmesi için yüzyıllarca bekleyeceğiz."

'Mumya sandıklarını kapatmadan önce kapakların içlerinin kararmış olduğunu gördüm. Onları yakan ateş Lahitide yakmış olmalıydı. Kapakların kapatılmaları beni rahatlatmıştı.

'Geri döndü ve yeniden kapıya yürüdü, ben de mumla onu izledim. Ama aniden geri dönüp boyalı tabutlara baktı.

'"Küller ortalığa serpildiğinde ruhları özgür olacak," dedi.

'"Öyleyse niçin küllerini dağıtmıyorsunuz!" diye sordum. Sesimdeki umutsuzluğu çok fazla belli etmemeye çalışıyordum.

'"Böyle mi yapmalıyım?" diye sordu. Gözlerinin etrafındaki buruşuk deri genişlemişti. "Sence böyle mi yapmalıydım?"

'"Bana mı soruyorsun bunu!" dedim.

'Yeniden o kuru gülüşüyle güldü. Bu gülüş sanki ona acı veriyor-

du. Aydınlatılmış bir odaya giden geçide girdi.

'Girdiğimiz yer bir kütüphaneydi. Ortalıktaki birkaç mumun ışığında altıgen kutular içinde parşömenler ve papirüs ruloları görünüyordu.

'Doğal olarak bu çok hoşuma gitmişti, çünkü bir kütüphane anlayabildiğim bir şeydi. Eski insan kafamı belli bir ölçüde hissedebildiğim tek insanca yer burasıydı.

'Ama yazı masasının yanında bizlerden birinin oturduğunu görünce şaşırmıştım. Orada öylece oturmuş, gözlerini yere dikmişti.

'Bu adamın başında hiç saç yoktu ve katran gibi simsiyah olmasına karşın derisi gergin ve düzgün biçimliydi, ayrıca yağlanmış gibi parlıyordu. Yüzünün çizgileri çok güzeldi. Çıplak göğsündeki bütün kaslar görünüyordu.

'Dönüp bana baktı. Bir anda aramızda bir iletişim kurulmuştu. Sessizlikten daha sessiz bir şey.

'"Bu Yaşlı Danışman," dedi beni buraya getiren. "Ateşe nasıl dayanmış olduğunu kendin de görüyorsun. Bu olduğundan beri hiç konuşmadı. Yine de Ana ve Babanın nerede olduklarını ve başımıza bunların niçin geldiğini bildiğine eminim."

'Yaşlı Danışman yalnızca önüne bakıyordu. Ama yüzünde ilginç bir anlatım vardı. Alaycı, hafifçe eğlenen, biraz küçümseyici bir anlatım.

'"Felaketten önce bile," dedi öteki. "Yaşlı Danışman bizimle pek konuşmazdı. Ateş onu pek değiştirmedi, daha alaycı yaptı. Sessizce oturur. Giderek daha fazla Ana ve Babaya benzemeye başladı. Arada sırada okur. Arada sırada yukardaki dünyada dolaşır. Kan İçer, şarkıcıları dinler. Arada sırada dans eder. İskenderiye sokaklarında ölümlülerle konuşur ama bizimle konuşmuyor. Bize söyleyecek hiçbir şeyi yok. Ama biliyor... Başımıza bunun niçin geldiğini biliyor."

'"Beni onunla yalnız bırak," dedim.

'Bende de tüm varlıkların böyle durumlarda hissettiği duygu vardı. Ben bu adamı konuşturacaktım. Ondan hiç kimsenin öğrenemediği şeyler öğrenecektim. Ama beni buna zorlayan yalnızca kendini beğenmişlik değildi. Yatak odama gelen bu adamdı, buna emindim. Kapımda durup beni gözleyen oydu.

'Üstelik bakışında bir şey hissetmiştim. Buna ister anlayış de, ister ilgi, ister ortak bir bilginin tanınması, orada bir şeyler vardı.

'Ayrıca kendimle birlikte apayrı bir dünyanın olanaklarını taşıdığımı da biliyordum. Bu Koru Tanrısının bilmediği bir şeydi. Yanımda durmuş, Yaşlı Danışmana umutsuzluk içinde bakan zayıf ve yara-

lı varlık da bilmiyordu bunu.

'Zayıf olan söylediğimi yaptı ve dışarı çıktı. Yazı masasına gittim ve Yaşlı Danışmana baktım.

'"Ne yapmam gerekiyordu?" diye sordum Yunanca.

'Birden bana baktı ve yüzünde anlayış diyebileceğim bir şey gördüm.

'"Seni daha fazla sorgulamamın bir anlamı var mı?" diye sordum.

'Sesimin tonunu dikkatle seçmiştim. Resmi ya da saygılı değildi. Olabildiğince yakın bir sesle konuşuyordum onunla.

'"Peki tam olarak ne arıyorsun?" diye sordu birden Latince. Sesi soğuktu, ağzının kenarları aşağı kıvrılmıştı, biraz saldırgan bir tutum takınmıştı.

'Latinceye dönmek beni rahatlatmıştı.

'"Ötekine ne söylediğimi duydun," dedim aynı rahat tutumla. "Keltoi ülkesinde Koru Tanrısı tarafından nasıl yapıldığımı anlatmıştım ona. Tanrıların niçin alevlerle yanarak öldürüldüklerini bulmam gerekiyor."

'"Sen Koru Tanrıları adına gelmiyorsun!" dedi, daha önce olduğu gibi alaycıydı. Başını kaldırmamıştı, yalnızca yukarı doğru bakıyordu, bu da bakışlarına daha saldırgan ve küçümser bir hava veriyordu.

'"Hem evet, hem hayır," dedim. "Eğer bu yolda yok olabiliyorsak bunun niçin olduğunu bilmek isterdim. Bir kez olan bir şey ikinci bir kez de olabilir. Aynı zamanda gerçekten tanrılar olup olmadığımızı bilmek istiyorum, ve eğer tanrılarsak insanlara karşı ne gibi yükümlülüklerimiz var? Ana ve Baba gerçek varlıklar mı yoksa bunlar yalnızca bir efsane mi? Tüm bunlar nasıl başladı? Tabi bunu da bilmek isterdim."

'"Rastlantı sonucu," dedi.

'"Rastlantı sonucu mu?" diye sorarken öne eğilmiştim. Yanlış duyduğumu düşünüyordum.

'"Başlaması öylesine oldu," dedi biraz soğukça. Sorumun saçma olduğunu gösteren ve daha fazla bir şey sormamı engellemek isteyen bir tutumla konuşuyordu. "Dört bin yıl önce bir rastlantıyla başladı her şey ve o günden bu yana çevresine büyüler ve dinler örüldü."

'"Bana gerçeği söylüyorsun değil mi?"

'"Niye söylemeyeyim ki? Seni niçin gerçeklerden koruyayım ki? Sana yalan söylemekle niçin kendimi sıkıntıya sokayım? Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Umurumda da değil üstelik."

'"Öyleyse bana ne demek istediğini açıklar mısın? Yani tüm bun-

ların bir rastlantıyla başlaması ne demek oluyor?"

"'Bilmiyorum. Bilebilirim. Bilmeyebilirim. Şu son birkaç dakikada yıllardır konuştuğumdan daha fazla konuştum. Bu rastlantının öyküsü başkalarının böylesine hoşuna giden mitlerden daha fazla gerçek olmayabilir. Başkaları her zaman mitleri seçtiler. Senin de aslında istediğin bu, öyle değil mi?" Sesi yükselmişti ve sanki kızgınlığını engellemek ister gibi hafifçe doğrulmuştu oturduğu yerden.

"'Yaratılışımızın öyküsü, tıpkı İbraniler'in Genesis'i, Homer'in destanları, senin Romalı şairlerin Ovid ve Virgil'in gevezelikleri gibi. Büyük ve parlak bir simgeler bataklığı, yaşamın kendisinin oradan doğacağı düşünülen verimli bir bataklık." Şimdi ayağa kalkmıştı ve neredeyse bağırıyordu. Siyah alnındaki damarlar kabarmıştı, elini yumruk yapıp masaya dayamıştı. "Bu odadaki belgeleri dolduran bu türden bir öykü. Bu eski dua ve ilahi parçalarından derlenmiş bir öykü. Duymak ister misin? Başka herhangi bir şey kadar doğru olduğunu söyleyebilirim."

"'Ne istiyorsan onu anlat bana," dedim. Sakin olmaya çalışıyordum. Sesinin yüksekliği kulaklarımı rahatsız ediyordu. Yanımızdaki odada bir şeylerin kımıldadığını duyuyordum. Beni buraya getiren kurumuş varlık gibi başka yaratıklar ortalıkta dolaşıyorlardı.

"'İstersen," dedim biraz alaycı bir sesle. "Niçin İskenderiye'de benim odama geldiğini anlatarak başlayabilirsin. Beni buraya yönlendiren sendin. Niçin yaptın bunu? Bana bağırıp çağırmak için mi? Tüm bunların nasıl başladığını sorduğum için bana sövmek miydi amacın?"

"'Sakin ol."

"'Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirdim."

'Sakin bir yüzle yukardan aşağı süzdü beni, sonra gülümsedi. Selamlarmış ya da bir şey sunarmış gibi iki elini açtı, sonra omuz silkti.

"'Bana o rastlantıyı anlatmanı istiyorum," dedim. "Eğer bir işe yarayacağını düşünsem anlatman için sana yalvarırdım. Sana bunu anlattırmak için ne yapabilirim?"

'Yüzü bir yığın ilginç dönüşüm geçirdi. Düşüncelerini hissedebiliyor ama duyamıyordum. Keskin bir alaycılık hissediyordum. Yeniden konuştuğunda sesi kalınlaşmıştı, sanki onu boğan bir acıyı içine gömmeye çalışıyordu.

"'Eski öykümüze kulak ver," dedi. "Mısır'ın ilk firavunu iyi tanrı Osiris, yazının bulunuşundan çok uzun yıllar önce kötü insanlar tarafından öldürüldü. Karısı İsis bedeninin parçalarını bir araya topla-

yınca ölümsüz oldu ve bundan sonra ölüler ülkesinden yönetti. Onun yönettiği dünya ayın, gecenin dünyasıydı. Büyük tanrıça için ona kan adakları sunuldu ve o da bunları içti. Ama rahipler ondan ölümsüzlüğünün sırlarını çalmaya kalktılar, böylece ona tapınmak bir sır oldu. Tapınakları yalnızca onu güneş tanrıdan koruyan kendi inananları tarafından biliniyordu. Güneş tanrı Osiris'i güneşin öldürücü ışınlarıyla öldürmek için peşine düşmüştü. Ama efsanedeki gerçeği görebilirsin. İşin en başında kral bir şey keşfetmişti, ya da daha doğrusu kötü bir rastlantının kurbanı olmuştu. Çevresindekiler tarafından her tür kötülük için kullanılabilecek bir güç sahibi olmuştu ve bu yüzden bundan bir din yaptı. Bunu bir törenin gerekleri içersine kısıtlamaya, Güçlü Kanı yalnızca beyaz büyü uygulayanlara sınırlamaya çalıştı. Ve şimdi de buradayız işte."

"'Peki Ana ve Baba, İsis ve Osiris mi?"

"'Evet ve hayır. Onlar ilk ikili. İsis ve Osiris onların anlattıkları mitlerde kullanılan adlar, ya da kendilerinden yola çıkarak kurdukları eski dinin adları."

"'Öyleyse rastlantı olan ne? Nasıl ortaya çıkarıldı tüm bunlar?"

'Uzun bir süre sessizce bana baktı, sonra yeniden yerine oturdu, daha önceki gibi boşluğa bakmaya başladı.

"'Sana bunu niçin anlatayım ki?" diye sordu. Yine de bu kez soruyu sorarken sanki bunu yeni bir duyguyla kapılarak sormuştu, sanki gerçekten de böyle bir soruya yanıt vermesi gerektiğini hissediyordu. "Niçin bir şey yapayım ki? Eğer Ana ve Baba güneş ufka yaklaştığında kendilerini kurtarmak için kumlardan kalkmıyorlarsa ben niçin kımıldayayım? Ya da konuşayım? Ya da bu işi sürdüreyim?" Yeniden bana baktı.

"'Böyle mi oldu, Ana ve Baba güneş doğduğunda dışarı mı çıktılar?"

"'Güneşte bırakıldılar sevgili Marius," dedi. Adımı bilmesi beni şaşırtmıştı. "Güneşte bırakıldılar. Ana ve Baba kendi istekleriyle yerlerinden kımıldamazlar. Tek yaptıkları şey zaman zaman birbirlerine fısıldamak, onlardan iyileştirici kan istediğimizde bizi yere savurmaktır. Eğer iyileştirici kanı içmemize izin verselerdi yananlarımızın hepsini iyileştirebilirlerdi. Ana ve Baba dört bin yıldır varlar ve biliyorsun bizim kanımız her mevsim, her yeni kurbanla daha güçlü olur. Açlık bile güçlendirir kanımızı, çünkü açlık sona erdiğinde yeni bir güç kazanılmış olur. Ama Ana ve Baba çocuklarına bakmadılar. Şimdi de kendilerine bile bakmıyor gibi görünüyorlar. Belki de dört bin gece sonra canları güneşi görmek istemişti!

"'Yunanlılar Mısır'a geldiğinden bu yana, eski sanat saptırıldığından bu yana bizimle konuşmadılar. Gözlerini kırptıklarını görmemize izin vermediler. Peki şimdi Mısır, Roma'nın tahıl ambarından başka ne? Ana ve Baba bizi boyunlarındaki damarlardan uzaklaştırmak için bize vurduklarında demir gibidirler ve kemiklerimizi kırabilirler. Eğer onlar artık aldırmıyorlarsa niçin ben aldırayım ki?"

'Uzun bir süre inceledim onu.

'"Yani diyorsun ki başkalarının yanmasına neden olan şey bu, öyle mi?" diye sordum. "Ana ve Baba güneşte bırakıldılar?"

Başını salladı.

'"Bizim kanımız onlardan gelir!" dedi. "Onların kanı. Aramızda doğrudan bağ var, onların başına ne gelirse bizim başımıza da o gelir. Eğer yanarlarsa biz de yanarız."

'"Biz onlarla bağlıyız!" diye fısıldadım şaşkınlık içinde.

'"Tam olarak öyle sevgili Marius," dedi, beni izliyor, korkumla eğleniyor gibi görünüyordu. "Bin yıldır korunmalarının nedeni bu Baba ve Ananın. Onlara adaklar getirilmesinin, onlara tapınılmasının nedeni bu. Onların başına ne gelirse bize de gelir aynı şey."

'"Kim yaptı bunu? Onları güneşe kim bıraktı?"

'Hiç ses çıkarmadan güldü.

'"Onlara bakan kimse o bıraktı," dedi. "Buna daha fazla dayanamayan biri. Bu ağır görevi gereğinden uzun süre üstlenmiş biri. Böyle bir yükü kabul etmeye kimseyi razı edemeyen biri. Sonunda ağlayarak ve titreyerek onları çöl kumları üzerine çıkardı ve iki heykel gibi bıraktı orada."

'"Ve benim yazgım buna bağlı," diye mırıldandım.

'"Evet. Ama görüyorsun, onlara bakanın buna artık inanmaz olduğunu sanıyorum. Bu yalnızca eski bir öyküydü. Eninde sonunda onlara tapınıldığını anlatmıştım sana. Biz onlara tapınıyorduk, ölümlüler bize tapınıyordu ve kimse onlara zarar vermeye cesaret edemiyordu. Hiç kimse bir meşaleyi onlara yaklaştırıp bizlerin de acı hissedip hissetmediğimizi anlamaya kalkmadı. Hayır. Onları güneşe bırakan buna inanmıyordu. Onları çöle bıraktı ve o gece tabutunda gözlerini açıp yanmış, tanınmaz bir dehşete dönüştüğünü gördüğünde bağırdı, bağırdı."

'"Onları yeniden yeraltına indirdiniz mi?"

'"Evet."

'"Sizin gibi kararmışlardı onlar da..."

'"Hayır." Başını salladı. "Altınımsı bir bronz rengi almışlardı, kendi suyunda kızaran et gibi, daha fazlası değil. Eskisi gibi güzeldiler.

Sanki güzellik onların bir parçasıydı. Yazgıları güzel olmaktı onların. Her zaman yaptıkları gibi gözlerini dikmiş önlerine bakıyorlardı. Ama artık başlarını birbirlerine eğmiyor, kendi aralarında mırıldanmıyorlardı. Artık bizim onların kanını içmemize izin vermiyorlardı. Onlara getirilen kurbanları almadılar. Bunu yalnız arada sırada ve ancak yalnız olduklarında yapıyorlar şimdi. Ne zaman içeceklerini ne zaman içmeyeceklerini kimse bilmiyor."

'Başımı salladım. İleri geri sallandım, başım öne eğilmişti, mum elimde titreyip duruyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum, düşünmek için zaman gerekiyordu bana.

'Masanın karşı tarafındaki sandalyeye oturmamı işaret etti. Düşünmeksizin oturdum.

'"Ama Romalı, bunun böyle olması gerekmiyor muydu?" diye sordu. "Onların kumlar üzerinde ölmeleri gerekmiyor muydu? Sessiz, kımıldamayan heykeller gibi. Kent yabancı askerlerin eline geçince onlar da dışarı atılmışlardı zaten. Bizim de ölmemiz gerekmiyor muydu? Mısır'a bak. Nedir Mısır? Yeniden soruyorum. Burası Roma'nın buğday ambarı olmaktan başka nedir ki? Bütün dünyada hepimiz yıldızlar gibi yandıktan sonra onların da ertesi gün yanmaları gerekmez miydi?"

'"Neredeler şimdi?" diye sordum.

'"Niçin bilmek istiyorsun?" diye tısladı. "Bu sırrı niçin sana vereyim ki? Parçalara doğranamazlar, bunun için çok güçlüler. Bir bıçak derilerini bile kesemez onların. Yine de eğer onları kesersen bizi kesmiş olursun. Onları yakarsan bizi yakmış olursun. Bize her ne hissettirirlerse kendileri onun yalnızca bir parçacığını hissediyorlar, çünkü yaşları onları koruyor. Yine de hepimizi yok etsen onların yalnızca birazcık canlarını sıkmış olursun! Kan onlara gerekmiyor bile! Belki düşünceleri de bizimkilerle bağlantılıdır. Belki hissettiğimiz üzüntü, sefalet, dünyanın kendisinin yazgısından duyduğumuz dehşet bize onların düşüncelerinden geliyordur. Belki hissettiklerimiz onların düşleridir yalnızca. Hayır. Sana onların nerede olduğunu söyleyemem, öyle değil mi? Bunların hiçbirine aldırmadığıma, hepimizin ölme zamanının geldiğine karar verinceye dek söyleyemem bunu."

'"Nerede onlar?" dedim yeniden.

'"Niçin onları denizin derinliklerine gömmeyeyim ki?" diye sordu. "Dünyanın kendisi onları büyük bir dalganın tepesinde güneşin ışığına çıkarıncaya kadar kalırlardı orada."

'Yanıt vermedim. Onu izliyordum. Niçin bu denli heyecanlandığını merak ediyor, bunu anlıyor ama yine de derin bir hayranlık duyuyordum.

"'Niçin onları toprağın derinlerine gömmüyorum? Yaşamın en küçük bir sesinin bile ulaşmadığı derinliklere demek istiyorum. Orada onları sessizlik içinde bırakabilirim. Ne düşündükleri ya da hissettikleri hiç önemli değil."

'Ne yanıt verebilirdim ki? Onu izledim. Daha sakin göründüğü bir anı bekledim. Bana baktı, yüzü dinginleşti, neredeyse bana güvenen bir anlatım belirdi gözlerinde.

"'Nasıl Ana ve Baba olduklarını anlat bana," dedim.

"'Niçin?"

"'Niçin olduğunu pekâlâ biliyorsun. Bilmek istiyorum! Eğer bana anlatmayı amaçlamıyorduysan niçin geldin benim yatak odama?" diye sordum yeniden.

"'Ne olmuş yani yaptıysam?" dedi acı bir sesle. "Romalı'yı kendi gözlerimle görmek istediysem ne olmuş? Biz öleceğiz ve sen de bizimle birlikte öleceksin. Bu yüzden büyümüzü yeni biçimi içinde görmek istedim. Eninde sonunda şimdi bize kim tapınır ki? Kuzey ormanlarının sarı saçlı savaşçıları mı? Kumun altındaki gizli yeraltı mezarlarında yaşlı mı yaşlı Mısırlılar'ız biz. Yunan ve Roma tapınaklarında yaşamıyoruz. Hiçbir zaman yaşamadık. Yine de bizim mitimizi kutluyorlar. Tek mit de bu zaten. Ana ve Babaya adlar veriyorlar..."

"'Umurumda değil," dedim. "Sen de böyle olduğunu biliyorsun. Sen ve ben birbirimize benziyoruz. O insanlardan bir tanrılar ırkı yaratmak için kuzey ormanlarına gitmeyeceğim! Ama öğrenmek için buraya geldim ve sen anlatmak zorundasın."

"'Tamam. Böylece sen de bunun ne denli boşuna olduğunu anlayabilirsin. Ana ve Babanın sessizliğini anlayabilmen için anlatacağım. Ama sözlerime kulak ver. Hepimizi yok edecek gücüm var henüz. Anayı ve Babayı bir fırının sıcağında yakabilirim hâlâ. Ama uzun girişleri ve ukalalığı bir yana bırakacağız. Güneşin Ana ve Babanın üzerinde parladığı gün ölmüş olan mitleri bir yana bırakacağız. Ana ve Baba tarafından bırakılan tüm o rulolarda nelerin açıklandığını anlatacağım sana. Mumunu koy ve beni dinle."'

10

"'Eğer şifrelerini çözebilirsen rulolar sana iki insan olduğunu anlatır," dedi. "Daha eski başka bir ülkeden Mısır'a gelen Akaşa ve Enkil'dir bunlar. Bu ilk yazıdan, ilk piramitlerden çok önce olmuştu. O zamanlar Mısırlılar henüz yamyamlık aşamasındaydılar ve düşmanlarını bedenlerini yemek için avlıyorlardı.

"'Akaşa ve Enkil insanları bundan vazgeçirdiler. Onlar İyi Toprak Anaya tapıyorlardı. Mısırlılarsa İyi Anaya nasıl tohum ekileceğini, et, süt ve derileri için hayvanların nasıl güdüleceğini öğrettiler.

"'Büyük olasılıkla tüm bu şeyleri öğretirken yalnız değillerdi, yanlarında onlarla birlikte gelen halkın başka önderleri de vardı. Ama bunların geldikleri eski kentler Lübnan'ın kumları altında yitmişti.

"'Gerçek her ne olursa olsun bu ikisi iyiliksever yöneticilerdi. Onlar için en değerli şey başkalarının iyiliğiydi, çünkü İyi Ana, Besleyen Anaydı ve tüm insanların barış içinde yaşamasını istiyordu. Yeni doğan ülkede tüm yargılamaları da onlar üstlerine almışlardı.

"'Belki de saray kâhyasının evinde eşyaları sağa sola fırlatan bir cinin saçmalıklarıyla başlayan karışıklıklar ortaya çıkmasaydı iyi bir mite dönüşeceklerdi bu ikisi.

"'Bu sıradan bir cinden başka bir şey değildi. Tüm topraklarda, her zaman duyulan türden bir cin. Belli bir yerde yaşayanlara belli bir süre boyunca kötülük yapan bir cin. Kimi zaman masum birinin içine girip yüksek bir sesle onun ağzından gürler. Zavallı masumun çevresindekilere kötü sözler söylemesine, ahlaksız tekliflerde bulunmasına neden olur. Böyle şeyleri biliyorsun değil mi?"

'Başımı salladım. Her zaman böyle öyküler duyduğumu söyledim. Roma'da bakire bir rahibeyi ele geçirdiği söylenen böyle bir cin vardı. Çevresindekilere kösnül çağrılar yapıyordu, yüzü kendini zorlamaktan mosmor oluyor ve sonra bayılıyordu. Ama cin bir biçimde kovulmuştu. "Ben kızın deli olduğunu düşünmüştüm," dedim. "Onun bakire bir rahibe olmaya uygun olmadığını düşünmüştüm o zaman..."

"'Tabi!" derken sesi alay yüklüydü. "Ben de aynı şeyi düşünürdüm. Tepemizde, İskenderiye sokaklarında dolaşan en zeki adamların çoğu da aynı şeyi düşünürlerdi. Yine de böyle öyküler gelir geçer. Eğer dikkat çekici tek bir yanları varsa o da insan yaşamlarının gidişini hiç etkilememeleridir. Bu cinler kimi evleri ya da insanları rahatsız ederler yalnızca, sonra gözden yiterler ve kendimizi başladığımız yerde bulurız."

"'Tam olarak öyle," dedim.

"'Ama benim anlattıklarımın eski Mısır'da olduğunu anlaman gerekiyor. Bu öyle bir zamandı ki insanlar gök gürültüsünden kaçıyor, ölülerin ruhlarını kendi içlerine almak için onların bedenlerini yiyorlardı."

"'Anlıyorum," dedim.

"'İyi Kral Enkil kâhyasının evine girmiş olan cinle kendisi konuşmaya karar verdi. Bu şeyin uyumun dışına çıkmış olduğunu söylüyordu. Tabi krallık büyücüleri de bunu görmek için, cini kovalamak için yalvardılar. Ama bu kral herkese iyilik yapan bir kraldı. Her şeyin iyide birleştirileceğini, tüm güçlerin aynı tanrısal yola yönlendirilebileceklerini düşünüyordu. Bu cinle konuşacak, onun güçlerini dizginleyip genel iyinin yararına kullanmaya çalışacaktı. Ancak bu yapılamazsa cinin kovulmasına izin verecekti.

"'Böylece kâhyasının evine gitti. Burada eşyalar duvarlara fırlatılıyor, kavanozlar kırılıyor, kapılar çarpılıyordu. Cinle konuşmaya ve onu kendisiyle konuşmaya davet etmeye girişti. Başka herkes kaçmıştı.

"'Cinli evden çıkmadan önce tam bir gece geçmişti. Çıktığında şaşırtıcı şeyler söylüyordu:

"'Bu cinler düşüncesiz ve çocuk gibiler,' dedi büyücülerine. 'Ama davranışlarını inceledim ve bütün gördüklerimden niçin böyle öfkeye kapıldıklarını öğrendim. Bedenleri olmadığı için, bizim gibi hissedemedikleri için deliriyorlar. Masumların kötü şeyler söylemesine neden oluyorlar çünkü sevgi ve tutku onların bilemeyecekleri ve tadamayacakları şeyler. Bedenin yalnızca bölümlerini ele geçirebiliyorlar ama bütünüyle içine yerleşemiyorlar, bu yüzden ele geçiremedikleri ten onlar için bir saplantı olmuş. Zayıf güçleriyle nesnelerin üzerinde atlıyor, kurbanlarını kıvrandırıyor ve zıplatıyorlar. Öfkelerinin kökeni insan bedenine duydukları bu özlem. Çektikleri acıların bir göstergesi bu.' Bu inançlı sözlerden sonra daha fazla şey öğrenmek için kendini bir gece daha cinlerin dolaştığı odalara kapamaya hazırlandı.

"'Ama bu kez karısı buna karşı çıktı. Cinlerle kalmasına izin vermeyecekti. Aynaya bakmasını istedi ondan. Evde yalnız kaldığı birkaç saat içinde dikkat çekecek kadar yaşlanmıştı.

"'Kocasını vazgeçiremeyince kendisi de onunla birlikte cinli eve kapandı. Evin dışında bekleyenlerin hepsi eşyaların atılıp kırıldıklarını duyuyor ve Kral ve Kraliçenin kendilerinin çığlıklar atacakları ya da cinlerin sesleriyle konuşmaya başlayacakları anı korku içinde

bekliyorlardı. İç odalardan gelen gürültü ürkütücüydü. Duvarlarda çatlaklar beliriyordu.

"'Bir önceki gibi herkes kaçtı, geriye yalnızca ilgilenen birkaç kişi kalmıştı. Bu geride kalanlar yönetiminin başından bu yana kralın düşmanlarıydılar. Mısır'da eskiden insan eti için çıkılan avları yöneten eski savaşçılardı bunlar ve Kralın iyiliğinden bıkmışlardı. İyi Anadan, çiftçilikten bıkmışlardı. Bu ruh avcılığı onların gözünde yalnızca kralın boş bir kendini beğenmişlikle saçmalaması değildi, burada kendilerine iyi bir olanak sağlayabilecek bir durum da görüyorlardı.

"'Gece çöktüğünde cinli evin içine girdiler gizlice. Tıpkı firavunların mezarlarını soyan mezar soyucular gibi korkusuz ruhları vardı bunların. İnanıyorlardı ama açgözlülüklerini denetleyecek kadar güçlü değildi inançları.

"'Uçuşan nesnelerle dolu bir odanın ortasında Akaşa ve Enkil'i gördüklerinde kralın üzerine atladılar ve sizin Romalı senatörlerinizin Sezar'ı hançerledikleri gibi onları birçok kez hançerlediler. Tek tanıkları kralın karısıydı.

"'Kral haykırıyordu, 'Hayır, ne yaptığınızı görmüyor musunuz? Cinlerin içeri girmesi için yol açtınız onlara! Bedenimi açtınız onlara! Görmüyor musunuz?' Ama Kralın ve Kraliçenin öldüğünden emin olan adamlar kaçtılar. Dizüstü çökmüş olan Kraliçe kocasının başını elleri arasına aldı. İkisi de sayılamayacak kadar çok yaradan kanlarını yitiriyorlardı.

"'Hainler şimdi de halkı karıştırmaya başladılar. Herkes Kralın cinler tarafından öldürüldüğünü biliyor muydu? Onun da başka her kralın yapacağı gibi cinleri büyücülerine bırakmış olması gerekirdi. Ellerinde meşalelerle cinli evin çevresinde toplandılar. Ev şimdi birdenbire bütünüyle sessizleşmişti.

"'Hainler büyücüleri içeri girmeye zorladılar, ama büyücüler korkuyorlardı. 'Öyleyse biz girip neler olduğunu görürüz,' dedi kötülerden biri. Kapıları kırıp açtılar.

"'İçerde Kral ve Kraliçe durmuş sakin bir yüzle hainlere bakıyorlardı. Bütün yaraları iyileşmişti. Gözlerine ürkütücü bir ışık yerleşmişti, tenlerinde beyaz bir pırıltı, saçlarında gözalıcı bir parlaklık vardı. Hainler korku içinde kaçışırken Kral ve Kraliçe evden dışarı çıktı. Tüm halkı ve rahipleri yanlarından uzaklaştırıp yalnız başlarına saraya döndüler.

"'Kimseyle görüşmemiş olmalarına karşın başlarına ne geldiğini biliyorlardı.

"'Tam ölümlü yaşamlarının onlardan kaçacağı anda yaralarından

içeri cin girmişti. Yüreğin tam durmak üzere olduğu o alacakaranlık anında cin kana işlemişti. Belki de öfkeyle aradığı şey her zaman buydu. Yaptığı bütün saçmalıklar kurbanlarından kan çıkarmak içindi ama kurbanını öldürmeden yeterince yaralamayı hiçbir zaman başaramamıştı. Ama şimdi kanın içindeydi. Kan yalnızca cin ya da yalnızca Kral ve Kraliçe değildi, ama insan ve cinin bir karışımıydı ki bu da bütünüyle ayrı bir şeydi.

"'Kral ve Kraliçeden geriye kalan tek şey bu kanın canlandırabildiği şeydi. Bu kanın verebildiği ve kendisinin olduğu için geri isteyebildiği şey. Bedenleri başka tüm bakımlardan ölüydü. Ama kan beyini, yüreği ve deriyi besliyordu, böylece Kral ve Kraliçenin düşünce güçlerine bir şey olmamıştı. Eğer istersen ruhları da onlara kalmıştı diyebilirsin, çünkü ruh da bu organlarda yerleşmiş bir şeydir, gerçi bunun niçin böyle olduğunu bilmesek de böyledir bu. Cinli kanın kendine özgü düşünceleri ya da kendi karakterinin olmamasına karşın Kral ve Kraliçe onun yine de kendi düşünce güçlerini ve karakterlerini zenginleştirdiğini görebiliyorlardı. Çünkü düşünceyi yaratan organların içinden akıyordu. Ayrıca yeteneklerine arı ruhsal güçler de eklenmişti. Kral ve Kraliçe artık ölümlülerin düşüncelerini okuyabiliyor ve ölümlülerin anlayamadığı şeylerin anlamlarını görebiliyorlardı.

"'Kısaca cin onlara bir şeyler eklemiş ve onlardan bir şeyler almıştı. Kral ve Kraliçe artık Yeni Şeylerdi. Artık yemek yiyemiyor, yaşlanamıyor, ölemiyorlardı, çocukları olamazdı. Oysa kendilerini dehşete düşüren bir yoğunlukta hissediyorlardı tüm duyguları. Cin istediğini elde etmişti: içinde yaşayacak bir beden. Sonunda dünyada olmanın, hissetmenin yolunu ele geçirmişti.

"'Ama sonra daha da korkunç bir buluş yaptılar. Cesetlerini canlı tutmak için kanın beslenmesi gerekiyordu. Kendi yararına kullanabileceği tek şey de kendisinin yapıldığı şeydi, yani kan. Sürekli yeni kan istiyordu, ona böylesine hoşuna giden duygular sağlayan bedenin kollarını ve bacaklarını beslemek için durmadan kan vermek gerekiyordu.

"'Hissettiği duyguların en yücesi kendisini onunla yenilediği, büyüttüğü kan içmenin verdiği duyguydu. Kan içmenin bu noktasına geldiğinde kurbanın ölümünü hissedebiliyordu, kurbanın kanını öyle hızlı çekiyordu ki yürek buna dayanamıyordu.

"'Cin Kral ve Kraliçeyi ele geçirmişti. Onlar Kan İçiciler olmuşlardı. Cinin onları tanıyıp tanımadığını hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Ama Kral ve Kraliçe cinin içlerinde olduğunu ve ondan kurtulama-

yacaklarını biliyorlardı. Eğer ondan kurtulurlarsa öleceklerdi çünkü bedenleri şimdiden ölüydü zaten. Cin sıvısının bütünüyle canlandırıldığı bu ölü bedenlerin ateşe ve gün ışığına dayanmadığını hemen öğrenmişlerdi. Bir yandan gündüz çölünde solup kararan beyaz çiçekler kadar narindiler. Öte yandan içlerindeki kan öylesine kolay tutuşan bir şeydi ki eğer ısıtılırsa kaynayabilir ve içinde aktığı dokuları zedeleyebilirdi.

"'Bu çok eski zamanlarla ilgili olarak anlatılanlara göre, o zamanlar parlak hiçbir ışığa dayanamıyorlarmış. Yakınlardaki bir ateş bile derilerinden duman çıkmasına neden oluyormuş.

"'Her ne ise, onlar artık yeni bir varlık türüydüler ve düşünceleri bu yeni varlık türünün düşünceleriydi. Gördükleri şeyleri, onları bu yeni durumda etkileyen koşulları anlamaya çalıştılar.

"'Rulolara Kral ve Kraliçenin buldukları her şey kaydedilmemiş. İlk kez kanı aktarmaya ne zaman karar verdikleri konusunda yazılı ya sözlü hiçbir anlatı yok. Bunun nasıl yapılması gerektiği konusunda yöntemleri gösteren bir şey de bulunmadı. Bu yönteme göre kurbanın kanı yaklaşan ölümün alacakaranlığında iyice boşaltılmalı yoksa ona verilen cin kanı içerde kalmaz, ama kayıtlarda bu konuda bir bilgi bulamazsın.

"'Sözlü anlatılardan Kral ve Kraliçenin başlarına gelenleri gizli tutmaya çalıştıklarını biliyoruz. Ama gündüzleri ortadan kaybolmaları kuşku uyandırıyordu. Ülkenin dinsel görevleriyle ilgilenemiyorlardı.

"'Böylece daha belirgin kararlar almadan önce bile halkı İyi Anaya ay ışığında tapınma konusunda yüreklendirmeleri gerekmişti.

"'Ama kendilerini hainlere karşı koruyamıyorlardı. Bunlar onların nasıl olup ta kurtulabildiklerini henüz anlamamış, onlardan kurtulmak için yeniden yollar aramaya başlamışlardı. Kralın ve Kraliçenin bütün önlemlerine ve güçlerine karşın hainler onlara saldırmayı başarabildiler ama bunun sonucu hainler için çok kötü bir yıkım oldu. Kral ve Kraliçeye vermeyi başardıkları yaraların da mucizevi bir yolda anında iyileşivermesi onları daha da çok korkuttu. Kralın bir kolunu kılıçla koparmışlardı, kral kolu omuzuna yerleştirdi ve kol yeniden canlanınca hainler kaçtılar.

"'Bu saldırılar ve dövüşler yoluyla sırları yalnızca Kralın düşmanları değil rahipler de öğrenmişlerdi.

"'Şimdi Kral ve Kraliçeyi yok etmek istemiyorlardı. Onları tutsak etmek ve onlardan ölümsüzlüğün sırrını öğrenmek istiyorlardı. Onların kanlarını içmeye çalıştılar ama başlangıçta bu çabaları başarısız oldu.

"'Kan içmeye kalkışanlar ölüme yakın değillerdi; bu yüzden yarı tanrı, yarı insan melez yaratıklar oldular ve korkunç biçimlerde yok oldular. Yine de kimileri başarıya ulaşmıştı. Belki bunlar ilkin damarlarını boşaltıyorlardı. Bu konuda bir kayıt yok. Ama daha sonraki çağlarda kan çalma yolu olarak hep bu gösterildi.

"'Belki de Ana ve Baba yavrular yapmaya karar verdiler. Belki de yalnızlık ve korku onları iyiler arasında güvenebildiklerine bu sırrı aktarmaya götürdü. Yine bunlar da anlatılmıyor. Durum her ne idiyse, başka Kan İçicilerin ortaya çıktığı kesin. Bunları yapma yöntemi de sonunda bilinir olmuştu.

"'Ruloların anlattıklarına göre Ana ve Baba bu başlarına gelenlerden zaferle çıkmaya çalıştılar. Tüm bu olanlar için bir neden aradılar ve artmış güçlerinin bir iyiliğe hizmet etmesi gerektiğine inandılar. İyi Ana bunun olmasına izin vermişti, öyle değil mi?

"'Bu olanları bir kutsallık ve gizem perdesiyle örtmeleri gerekiyordu. Yoksa Mısır bir kan-içen cinler ırkına dönüşebilirdi. Bunlar dünyayı Kan İçenler ve yalnızca kan vermesi için yetiştirilenler diye ikiye böleceklerdi. Böyle bir tiranlık bir kez kurulduktan sonra ölümlü insanların bunu kendi başlarına yıkmaları olanaksız olabilirdi.

"'Böylece Kral ve Kraliçe ayin ve mit yolunu seçtiler. Kendilerinde parlayan ve solan ayın imgelerini gördüler. Kan içmeleri tanrının kendini adayanlarda yaşamasıydı. Üstün güçlerini yönetme, olayları önceden görme ve yargılamada kullandılar. Kendileri kan içerken tanrının kanını kabul ediyorlardı aslında, onlar içmese de bu kan adak taşında akıtılacaktı. Herkesin bilmesinin kabul edilemeyeceği konuları simgeler ve gizemlerle ördüler, ölümlü insanların gözlerinin önünden uzaklaşıp tapınaklara yerleştiler. Buralarda onlara tapınanlar içmeleri için kan getiriyorlardı. Kendileri için yalnızca en uygun adakları kabul ettiler, ülkenin iyiliği için her zaman yapılmış olan adakları. Aptallar, toplum dışı olanlar, kötülük yapanlar. Ana için, İyilik için içiyorlardı kanı.

"'Osiris öyküsünü ortaya attılar. Bu öykünün bir bölümü onların kendi korkunç acılarını anlatıyordu. Hainlerin saldırıları, iyileşmeleri, karanlık dünyada yaşama gereksinimleri, yaşamdan sonraki dünya, bundan böyle güneşte dolaşamamaları. Bunu gelmiş oldukları topraklarda anlatılan başka öykülerle birleştirdiler. Bunlar İyi Anaya duydukları sevgiyle yükselen tanrılarla ilgili daha eski öykülerdi.

"'Ve bu öyküler bizlere dek geldiler; Ana ve Babaya tapınılan gizli yerlerin ötelerine yayıldılar. Buralarda Ana ve Babanın yerine onların yaptıkları yavrular kahraman olmuşlardı.

"'İlk firavun ilk piramidini yaptığında bu öyküler şimdiden eskiydiler. Bunları kaydeden en eski metinlerin biçimleri bile garipti.

"'Mısır'da da başka ülkelerde olduğu gibi yüzden fazla başka tanrı vardı. Ama Ana, Baba ve Kan İçenlere tapınma her zaman gizli ve güçlü bir kült olarak kaldı. Buna inananlar tanrıların sessiz seslerini dinlemeye, düşlerinde tanrıların düşlerini görmeye çalışıyorlardı.

"'Ana ve Babanın ilk yaptıkları yavruların kimler olduğu bize anlatılmıyor. Tek bildiğimiz şey dini büyük denizin adalarına, iki nehrin aktığı topraklara ve kuzeyin ormanlarına yaydıkları. Her yerde ay tanrının egemen olduğu, adak kanı içtiği ve güçlerini insanların yüreklerinin içine bakmak için kullandığı mabetler var. Adaklar arası dönemlerde, açlık sırasında, tanrının düşünceleri bedeninden ayrılabilir, göklerde dolaşabilir, binlerce şey öğrenebilir. En temiz yürekli ölümlüler mabede girebilir, tanrının sesini duyabilirler ve tanrı da onları duyabilir.

"'Ama benim zamanımdan bile önce, bin yıl kadar önce bu yalnızca eski ve tutarsız bir öyküydü. Ay tanrıları Mısır'ı belki de üç bin yıldır yönetiyorlardı ve dine bir yığın saldırı yapılmıştı bu dönem içinde.

"'Mısırlı rahipler güneş tanrı Amon Ra'ya döndükleri zaman ay tanrının mezarlarını açtılar ve güneşin onu yakmasına izin verdiler. Bizim türümüzden pek çoğu yok edildi. İlk kaba savaşçılar Yunanistan'ın içlerine girip tapınaklara daldıklarında anlamadıkları her şeyi öldürdüler.

"'Şimdi de Delfi bilicisinin gevezelikleri yönetiyor bir zamanlar bizim yönettiğimiz yerleri. Bir zamanlar bizim durduğumuz yerlerde heykeller var şimdi. Son saatlerimizin tadını senin geldiğin kuzey ormanlarında çıkardık. Oralarda adak taşlarımızı kötülük yapanların kanlarıyla yıkayanlar arasındaydık. Bir de Mısır'da işte. Burada da bir ya da iki rahip mezarda yatan tanrıya bakmayı sürdürüyor ve inananların ona kötülük yapanları getirmesine izin veriyor, çünkü eğer masumları alırlarsa kuşku uyandırırlar. Üstelik her zaman kötülük yapanlar ve toplum dışılar bulunabiliyor. Afrika'nın cangıllarının içlerinde, kimsenin anımsamadığı eski kent yıkıntılarının yakınlarında da hâlâ bize boyun eğenler var.

"'Ama tarihimizi haydutların öyküleri kesintiye uğratıyor. Bu Kan İçiciler kendilerine yol gösterecek bir tanrıça aramazlar ve güçlerini her zaman canlarının istediği gibi kullanırlar.

"'Onlar Roma'da, Atina'da, imparatorluğun tüm kentlerinde yaşarlar. Doğru ve yanlışı gösteren hiçbir yasayı tanımazlar ve güçlerini

her zaman kendi amaçlarının hizmetinde kullanırlar.

"'Onlar da koruların ya da tapınakların tanrıları gibi sıcak ve alevler arasında korkunç bir ölümle öldüler. Eğer aralarında sağ kalanlar varsa bunların bizim bu öldürücü ateşe niçin uğradığımızdan, Ana ve Baba'nın nasıl güneşe çıkarıldığından haberleri bile yoktur.'"

'Durmuştu.

'Benim tepkilerimi inceliyordu. Kütüphane sessizdi. Eğer diğerleri duvarın arkasında dolaşıyorlarsa onları artık duyamıyordum.

"'Bunların hiçbirine inanmıyorum," dedim.

'Aptallaşmıştı, bir an için sessizce yüzüme bakakaldı, sonra kahkahalar atmaya başladı:

'Öfkeden köpürerek kütüphaneden ayrıldım, tapınağın odalarından ve tünelden geçip sokağa çıktım.

11

Bu benim hiç yapmadığım bir davranıştı. Böyle öfkeyle ayrılmak, karşımdakinin birden sözünü kesip çekip gitmek. Ölümlü bir insanken böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmamıştım. Ama söylediğim gibi deliliğin kıyısındaydım. Pek çoğumuzun çektiği ilk deliliğin. Özellikle zorla bu işin içine sokulanlar yaşar bunu.

'Büyük İskenderiye kütüphanesi yakınındaki küçük evime geri döndüm ve yatağıma yattım. Bir uyuyabilsem bu şeyden kaçabilecektim sanki.

Aptalca saçmalıklar, diye mırıldandım kendi kendime.

'Ama öyküyü düşündükçe bana daha anlamlı gelmeye başlamıştı. Kanımda beni daha çok kan içmeye zorlayan bir şey olması anlamlı görünüyordu. Bütün güçlerimi arttırması, aslında durmuş olması gereken bedenimin işleyişini sürdürmesi de anlamlı geliyordu. Üstelik bu şeyin kendi kafasının olmamasına karşın kendi yaşamını sürdürme isteği taşıyan bir güç, bir kuvvet örgütlenişi olması da saçma değildi.

'Ayrıca hepimizin Ana ve Baba ile bağlantılı olmamız da anlamlıydı, çünkü bu şey bedensel değil ruhsaldı, bedensel olarak tek sınırı denetimi altına aldığı bireysel bedenlerin sınırlarıydı. Bu şey sarmaşıktı ve biz onun üzerinde her yana dağılmış çiçeklerdik, dolam-

başlı saplarla birbirimize bağlanmıştık, bu saplar dünyanın her yanına ulaşabilirlerdi.

'Biz tanrıların birbirimizi bu denli iyi duyabilmemizin, diğer tanrıların İskenderiye'de olduklarını, daha onlar beni çağırmadan önce bilebilmemin nedeni buydu. Evime gelebilmelerinin ve beni orada bulabilmelerinin, beni gizli kapıya götürebilmelerinin nedeni de buydu.

'Peki. Belki de anlattıkları doğruydu. Belki bu bir rastlantıydı. Yaşlı Danışmanın deyişiyle Yeni Şeyi yapmak için adsız bir güç ve bir insan bedeni ve kafasının bu kaynaşması bir rastlantı olabilirdi.

'Ama yine de...Bu hoşuma gitmiyordu.

'Bütün bunlara isyan ediyordum, çünkü en önemli özelliğim bir birey olmamdı. Kendi hakları ve görevleri konusunda güçlü bir duygu taşıyan özel bir varlık olarak tanıyordum kendimi. Benim yaptığım şeyin aslında yabancı bir varlığa ev sahipliği yapmak olduğunu kabul edemiyordum. Bana ne yapılmış olursa olsun ben hâlâ Marius'tum.

'Sonunda kafamda tek bir düşünce kalmıştı: eğer bu Ana ve Baba ile bir bağlantım varsa o zaman onları görmem gerekiyordu. Güvenlikte olduklarını bilmeliydim. Ne anlayabildiğim ne de denetleyebildiğim bir olay yüzünden her an ölebileceğim düşüncesiyle yaşayamazdım.

'Ama yeraltı tapınağına geri dönmedim. Sonraki birkaç geceyi sefil düşüncelerimi içinde boğacak kadar kan içmekle geçirdim. Sonra da sabahın erken saatlerinde büyük İskenderiye kütüphanesinde dolaşıyor ve her zaman yapmış olduğum gibi bol bol okuyordum.

'İçimdeki delilik biraz çözülmüştü. Ölümlü ailemi özlemeye son vermiştim. Yeraltı tapınağındaki lanetli şeye kızmayı bırakmıştım, şimdi daha çok elimdeki yeni gücü düşünüyordum. Yüzyıllarca yaşayacaktım: her tür sorunun yanıtlarını bilecektim. Zaman geçtikçe şeylerin sürekli bilgisi ben olacaktım! Yalnızca kötülük yapanları öldürdüğüm sürece kan içiciliğime dayanabilirdim. Uygun zaman geldiğinde ben de kendime yoldaşlar yapacaktım ve onlar da benim gibi iyi olacaklardı.

'Şimdi, geriye ne kaldı? Yaşlı Danışmana geri dönmek ve Ana ve Babayı nereye koyduğunu öğrenmek. Bu yaratıkları kendi gözlerimle görmek. Sonra da Yaşlı Danışmanın yapmakla tehdit ettiği şeyi yapmak, onları hiçbir ölümlünün bulup gün ışığına çıkaramayacağı denli derinlere gömmek.

'Bunu düşünmek kolaydı. Onlardan böyle yalın bir yolda kurtul-

mayı düşünmek kolaydı.

'Yaşlı Danışmanın yanından ayrıldıktan beş gece sonra, tüm bu düşünceler içimde gelişecek zaman buldukları sırada odamda uzanmış yatıyordum. Lamba daha önce olduğu gibi ince yatak perdelerinin önünde duruyordu. Uyuyan İskenderiye'nin seslerini dinliyordum, hafif ve parlak bir düşler dünyasına dalmıştım. Yaşlı Danışmanın geri dönmediğim için düş kırıklığına uğrayıp bana yeniden gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Tam bu düşünce aklıma geldiği sırada yine kapıda birinin durduğunu ayrımsadım.

'Birisi beni gözlüyordu. Bunu hissedebiliyordum. Bu kişiyi görmek için başımı döndürmem gerekiyordu. O zaman Yaşlı Danışmanın üzerinde üstünlüğümü göstermiş olacaktım. Şöyle diyecektim, "Demek yalnızlık ve düş kırıklığından çıkıp yanıma geldin ve şimdi bana daha fazlasını anlatmak istiyorsun, değil mi? Niçin geri dönmüyorsun? Sessizce oturup hayalet gibi yoldaşlarını, yanık çıra yığınını üzmeyi sürdürsene yine." Kuşkusuz ona böyle bir şey demeyecektim. Ama bunları düşünecek ve eğer kapıdaysa bunları duymasına izin verecek kadar düşmüştüm.

'Orada duran dönüp uzaklaşmadı.

'Gözlerimi yavaşça kapı yönüne çevirdim. Kapıda duranın bir kadın olduğunu gördüm. Bronz tenli, göz kamaştırıcı bir Mısırlı kadın. Eski kraliçeler gibi giyinmiş ve takılar takmıştı. Üzerinde ince pilili keten bir etek vardı. İnce altın ipliklerle örülmüş siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Üzerinden sınırsız bir güç yayılıyordu. Bu küçük ve önemsiz odada duruşunda saygın ve buyurgan bir hava vardı.

'Yatağımda doğrulup oturdum ve perdeleri geri çektim. Odadaki lambalar söndüler. Karanlıkta tavana doğru yılan gibi kıvrım kıvrım yükselen dumanları gördüm. O yerinden kımıldamamıştı. Geriye kalan ışık hiçbir anlam okuyamadığım yüzünün sınırlarını belirginleştiriyor, boynundaki mücevherlerin ve iri badem gözlerinin üzerinde kıvılcımlar saçıyordu. Sessizce konuştu:

'Marius, bizi Mısır'dan dışarı götür.

'Sonra gitti.

'Yüreğim korkunç bir hızla çarpıyordu. Onu aramak için bahçeye çıktım. Duvarın üzerinden atladım, boş sokakta durup çevremi dinledim.

'Kentin eski bölgelerine doğru koşmaya başladım. Kapıyı da orada bulmuştum. Amacım yeraltı tapınağına gitmek, Yaşlı Danışmanı bulup ondan beni ona götürmesini istemekti. Kraliçeyi görmüştüm, kımıldamıştı, konuşmuştu, bana gelmişti! Çılgın gibiydim, ama kapı-

ya vardığımda aşağı inmem gerekmediğini biliyordum. Eğer kentten çıkıp çöle gidersem onu bulabileceğimi biliyordum. Şimdiden beni bulunduğu yere doğru yönlendiriyordu.

'İzleyen saatte Galya ormanlarında öğrendiğim ve o zamandan bu yana kullanmamış olduğum gücümü ve hızımı anımsamam gerekmişti. Kentten dışarı çıkıp yıldızlardan başka tek bir ışığın olmadığı yerlere gittim. Bir tapınak yıkıntısına gelinceye dek yürüdüm, orada kumu kazmaya başladım. Merdivenin kapağını bulmak bir grup ölümlü için birçok saat alabilirdi ama ben kolayca buldum. Kapağı yerinden kaldırdım ki bunu ölümlüler yapamazlardı.

'İzlediğim dönemeçli basamaklar ve koridorlar aydınlatılmamıştı. Bir mum getirmemiş olduğum için, onu görür görmez sanki âşıkmışım gibi peşinden koşmaya başladığım için kendime sövdüm.

'"Yardım et bana Akaşa," diye fısıldadım. Ellerimi önüme uzatmış ölümlüler gibi karanlıktan korkmamaya çalışıyordum. Bu karanlıkta ben de onlar gibi hiçbir şey görmüyordum çünkü.

'Ellerim önümde sert bir şeye dokundu. Durakladım, soluğumu toparladım ve kendime söz geçirmeye çalıştım. Ellerim bu şeyin üzerinde dolaşırken bir insan heykelinin göğsünü, omuzlarını ve kollarını hissettim. Ama bu şey bir heykel değildi, taştan daha esnek bir şeyden yapılmıştı. Elim yüzü bulduğunda dudakların geri kalan yerlerden biraz daha yumuşak olduğunu hissettim ve elimi çektim.

'Yüreğimin vuruşunu duyabiliyordum. Korkaklığın verdiği utancı duyuyordum. Akaşa adını söylemeye cesaret edemedim. Dokunduğum bu şeyin bir erkek biçiminde olduğunu anlamıştım. Bu Enkil'di.

'Gözlerimi kapatıp aklımı başıma toplamaya, arkamı dönüp çılgın gibi kaçmayı düşünmemeye çalışarak eylem planı yapmaya çalıştım. Kuru, hırıltılı bir ses duydum ve kapalı göz kapaklarımın arasından ateşi gördüm.

'Gözlerimi açtığımda arkasındaki duvarda bir meşale alev alev yanıyordu. Karanlık gölgesi üzerime düşüyordu. Gözleri canlıydı, soru sormaksızın bana bakıyorlardı. Kara göz bebekleri donuk gri bir ışığın içinde yüzüyorlardı. Bunun dışında cansızdı, kolları iki yanına sarkıktı. Akaşa gibi takılar takmıştı. Üzerinde görkemli firavun giysileri vardı ve onun da saçları altın tellerle örülmüştü. Teni Akaşa gibi bronz rengindeydi, Yaşlı Danışmanın dediği gibi hafifçe parlıyordu. Bana bakarken sessizliği içinde kötü niyetin bedenselleşmesi gibiydi.

'Arkasındaki çıplak odada taş bir sıranın üzerinde Akaşa oturuyordu. Başı yana eğik, kolları iki yanda sallanıyordu. Sanki buraya

sürüklenmiş cansız bir bedendi. Üzerindeki giysiye kum bulaşmıştı, sandallı ayaklarında kurumuş çamurlar vardı gözleri boş boş bakıyordu. Tam bir ölü gibi duruyordu.

'Enkil krallık mezarındaki taştan bir nöbetçi gibi yolumun üzerinde duruyordu.

'Ben de o zaman seni onların yanlarına götürdüğümde duyduklarından daha fazla bir şey duymadım. Korkudan durduğum yerde tükeneceğimi düşünüyordum.

'Ama Akaşa'nın ayağı çamurlu ve giysileri kumluydu. Bana gelmişti! O bana gelmişti!

'Arkamdaki koridora biri girmişti. Geçit boyunca ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Arkamı döndüğümde yanıklardan birini gördüm. Geriye yalnızca iskeleti kalmıştı. Kara dişetleri ortaya çıkmıştı. Köpek dişleri üst dudağı olması gereken parlak siyah derinin içine batmıştı.

'Bu görünüş karşısında yutkundum. Kemikli elleri ve kolları her adımda sallanıyordu. Bize doğru neredeyse sürünerek ilerliyordu ama beni görmüş gibi davranmıyordu. Ellerini yukarı kaldırdı ve Enkil'i itekledi.

'"Hayır, hayır, geriye dön, içeri gir!" diye fısıldadı, alçak ve çatlak bir sesle. "Hayır, hayır!" söylediği her hece tüm gücünü alıyor gibi görünüyordu. Zayıf kolları karşısındakini itiyor ama yerinden oynatamıyordu.

'"Yardım et bana," dedi. "Kımıldadılar. Niçin kımıldadılar? Onları geri gönder. Ne kadar ilerlerlerse geri döndürmek o kadar zor olur."

'Enkil'e baktım ve senin hissettiğin dehşeti hissettim. Bu heykelin içinde yaşam vardı. Kımıldayamıyor ya da kımıldamayı istemiyordu yalnızca. Baktıkça karşımdaki şey bana daha da korkunç görünmeye başladı, çünkü şimdi kararmış hayalet bağırıyor ve Enkil'i tırmalıyordu.

'Ona hiçbir şey yaptırmak elinden gelmiyordu. Bu ölmesi gerekirken ortalarda dolaşan varlık ve karşısında bir tanrı gibi görkemle duran diğerinin görüntüsü dayanılmazdı.

'"Yardım et bana!" dedi hayalet. "Onu odaya sokalım. Onları içeri sokmalıyız, orada kalmaları gerekiyor."

'Bunu nasıl yapabilirdim? Bu varlığa nasıl el sürebilirdim? Onu istemediği bir yere götürmek için itmeye nasıl kalkışabilirdim?

'"Eğer bana yardım edersen onlar için de iyi olacak," dedi öteki. "Birlikte olacaklar, barış içinde olacaklar. İt onu. Yapsana hadi. İt. Oh, ötekine bak, ne olmuş ona. Bak."

'Peki, lanet olsun!' diye fısıldadım ve utancımı yenip itmeye çalış-

tım. Ellerimi Enkil'in üzerine koydum ve onu ittim. Ama bu olanaksızdı. Burada benim gücümün hiçbir değeri yoktu. Yanık hayalet gereksiz itiştirmelerinden dolayı daha da sinirlenmeye başlamıştı.

'Ama birden içini çekti, kesik bir ses çıkardı, iskelet gibi kollarını havaya kaldırıp geriledi.

'"Ne oluyor sana!" dedim. Çığlık atarak kaçmamaya çalışıyordum. Ama çok geçmeden ne olduğunu gördüm.

'Akaşa, Enkil'in arkasında belirmişti. Tam arkasında duruyor ve omuzunun üzerinden bana bakıyordu. Akaşa'nın parmaklarının Enkil'in kaslı kolunu yakaladığını gördüm. Gözleri ışıltılı güzellikleri içinde daha önceki gibi bomboş bakıyordu. Ama Enkil'i kımıldatıyordu. Bu iki şey kendi istekleri ile yürümeye başlamışlardı. Enkil yavaş yavaş geriliyordu. Ayakları yere güçlükle dokunuyordu. Akaşa, Enkil'in arkasında kaldığı için onun yalnızca ellerini, başının üst bölümünü ve gözlerini görebiliyordum.

'Gözlerimi kırpıştırdım, kafamı toplamaya çalıştım.

'Yeniden birlikte sıranın üzerine oturmuşlardı. Bu gece aşağıda onları gördüğün zamanki duruşlarını almışlardı.

'Yanık yaratık çökmek üzereydi. Dizleri üzerine çökmüştü ve bana bunun nedenini açıklamasına gerek yoktu. Zaman içersinde onları değişik konumlarda bulduğu olmuştu ama hiçbir zaman hareketlerine tanık olmamıştı. Ve Akaşa'yı hiçbir zaman böyle görmemişti.

'Akaşa'nın niçin böyle göründüğünü biliyordum ve bu bilgiyi aktarmak için yanıp tutuşuyordum. Akaşa bana gelmişti. Ama gururum ve tükenmişliğim bir noktada yerlerini başka bir şeye bıraktılar: ezici bir saygı ve en sonunda üzüntü.

'Ağlamaya başladım. Korulukta yaşlı tanrının yanında öldüğümde, bu lanet, bu büyük, parlak ve güçlü lanet üzerime çöktüğünde ağladığım gibi kendimden geçmiş bir biçimde ağlıyordum. Senin ilk kez onları gördüğünde ağladığın gibi ağladım. Onların sessizliklerine, yalıtılmışlıklarına ağladım. Bu küçücük, korkunç yerde, karanlıkta oturmuş hiçbir şey görmeksizin önlerine bakıp durdukları için, yukarda Mısır ölmekte olduğu için ağladım.

'Tanrıça, ana, yeni şey ya da her ne idiyse, Akaşa, bu düşüncesiz, sessiz ya da çaresiz yaratıcı bana bakıyordu. Uzun siyah kirpikli kocaman ve parlak gözleri üzerime dikilmişti. Yeniden sesini duydum ama eski gücünden iz yoktu. Bu yalnızca kafamın içinde beliren bir düşünceydi.

'Bizi Mısır'dan dışarı götür, Marius. Yaşlı Danışman bizi yok etmek istiyor. Bizi koru Marius, yoksa burada yok olup gideceğiz.

'"Kan mı istiyorlar?" diye bağırdı yanık varlık. "Adak istedikleri için mi kımıldamışlar?" diye soruyordu kurumuş hayalet.

'"Git, onlara adak getir," dedim.

'"Şimdi yapamam. Gücüm yok. Bana iyileştirici kan da vermezler. Bana bir damlacık verselerdi yanık tenim iyileşirdi, içimdeki kan yenilenirdi. O zaman onlara ne güzel adaklar getirirdim..."

'Ama bu küçük konuşmada bir ikiyüzlülük vardı, çünkü onlar artık güzel adaklar istemiyorlardı.

'"Onların kanlarını içmeyi yeniden dene," dedim ve bu yaptığım korkunç bir bencillikti. Yalnızca ne olacağını görmek istiyordum.

'"Ama o beni utandırıp yanlarına yaklaştı. Yere eğildi, ağlayarak güçlü ve yaşlı kanlarından vermeleri için yalvardı onlara. Verirlerse yaraları iyileşecekti. Onlara kendisinin suçsuz olduğunu, onları güneşe çıkaranın o olmadığını söylüyordu. Bunu Yaşlı Danışman yapmıştı. Lütfen, lütfen asıl kaynağından içmesine izin verirler miydi?

'"Sonra korkunç bir açlığa kapıldı. Titreyerek bir kobra yılanı gibi dişlerini öne çıkararak ileri atıldı, siyah pençeleriyle Enkil'in boynunu yakaladı.

'Yaşlı Danışmanın söylediği gibi Enkil'in bir kolu havaya kalktı ve yanık yaratığı odanın öte yanına fırlattıktan sonra yeniden yerine indi.

'Yanık zavallı hıçkırıyordu. Yaptığımdan dolayı çok utanmıştım. Bu yaratık kurbanlar getirmeyi bırak, kendisine kan bulamayacak denli zayıftı. Onu bunu görmeye zorlamıştım. Bu yerin karanlığı, yerdeki kirli kumlar, meşalenin kokusu, yanık yaratığın çirkin görünüşü ve sızlayarak ağlaması, bunların tümü beni sözcüklerin ötesinde üzüyordu.

'"Öyleyse benden iç," dedim. Onun görünüşü bile içimi titretiyordu. Köpek dişleri yine dışarı çıkmış, eller beni yakalamak için uzanmıştı. Ama en azından bunu yapabilirdim.'

12

Yaratıkla işim biter bitmez ona mezara kimseyi sokmamasını buyurdum. Onun bu işi nasıl başarabileceğini düşünemiyordum bile, ama böyle yapması gerektiğini söyledim ve aceleyle uzaklaştım.

'İskenderiye'ye geri döndüğümde antika eşyalar satan bir dükkâna girdim ve güzel boyanmış, altın kaplamalı iki mumya sandığı çaldım. Bunları sarmak için yanıma tonlarca kumaş aldım ve çöldeki mezara geri döndüm.

'Korkum da cesaretim de doruktaydı.

'Kendi türümüze kan verdiğimiz ya da onlardan kan aldığımızda sık sık olduğu gibi, yanık yaratığın dişleri boynuma saklıyken düşler gibi bir şeyler görmüştüm. Bu gördüklerim Mısır ile, Mısır'ın yaşı ile ilgiliydi. Dört bin yıldır bu ülke dilinde, dininde ya da sanatında neredeyse hiçbir değişiklik yaşamamıştı. Bunun nedenini ilk kez anlayabiliyordum. Anladığım şeyler beni Ana ve Babaya derin bir saygı ve sevgi duymamı sağladılar. Tıpkı piramitler gibi onlar da bu toprakların kutsal kalıntılarıydılar. Bu merakımı yoğunlaştırmış ve neredeyse kendini adamaya benzer bir şeye dönüştürmüştü.

'Yine de dürüst olmak gerekirse yalnızca sağ kalmak için de olsa çalacaktım Ana ve Babayı.

'Akaşa ve Enkil'i tahta mumya sandıklarına yerleştirmek için yanlarına yaklaşırken bu yeni bilgi ve bu yeni tutku esinlendiriyordu beni. Akaşa'nın buna izin vereceğini çok iyi bildiğim gibi Enkil'in bir vuruşunun kafatasımı paramparça edebileceğini de biliyordum.

'Ama Akaşa gibi Enkil de kendini bıraktı. Onları çarşaflara sarıp mumyalara dönüştürmeme, üzerlerine başkalarının yüzleri boyanmış ve ölülerle ilgili bitmez tükenmez hiyerogliflerle kaplanmış tahta tabutlara yerleştirmeme ve yanıma alıp İskenderiye'ye götürmeme izin verdiler.

'Her bir kolumun altında bir mumya sandığı taşıyarak uzaklaştığımı gören hayalet korkunç heyecanlanmıştı.

'Kente ulaştığımda bu tabutları evime taşıyacak adamlar tutmayı daha uygun buldum. Sonra onları bahçeye gömdüm. Bunları yaparken Akaşa ve Enkil'e toprağın altında kalışlarının uzun sürmeyeceğini anlatıyordum.

'Ertesi gece onları bahçede bırakıp yanlarından uzaklaşmaya korkuyordum. Kendi bahçe kapımın yanıbaşında avlanmak zorunda kaldım. Sonra kölelerimi bana bir araba bulmaya ve yolculuk hazırlıkları yapmaya gönderdim. Antioch körfezi çevresinden dolaşıp Orontes nehri kıyısında tanıdığım, sevdiğim ve güvenlikte olacağımı hissettiğim bir kente gidecektim.

'Korktuğum gibi çok geçmeden Yaşlı Danışman belirdi. Aslında gölgeli yatak odamda, kanepeme bir Romalı gibi uzanmış onu bekliyordum. Yanımda bir lamba, elimde eski bir Roma şiiri vardı. Aka-

şa ve Enkil'in yerlerini hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordum, özellikle yanlış şeyler düşündüm. Onları büyük piramidin içine kapattığımı düşünüyordum.

'Yanık yaratıktan bana gelmiş olan Mısır düşünü görmeyi sürdürüyordum. Yasaların ve inançların insan kafasına sığmayacak kadar uzun zamandır aynı kaldığı bir ülke. Yunanistan karanlık içindeyken, henüz Roma hiç yokken resim yazıları, piramitleri, Osiris ve İsis mitlerini bilen bir ülke. Nil nehrinin taşkınlarını gördüm. İki yanda vadiyi yaratan dağları gördüm. Gözümün önünde zaman bambaşka bir biçim altında beliriyordu. Bu yalnızca yanık yaratığın düşü değildi. Mısır konusunda gördüklerimin ve bildiklerimin tümüydü bu. Çok zamanlar önce, şimdi yanıma almayı amaçladığım Ana ve Babanın çocuğu olmamdan çok önceleri kitaplardan öğrendiklerim bana her şeyin burada başladığını anlatıyordu.

'"Sana onları bırakacak kadar güvendiğimizi nasıl düşünebildin!" dedi Yaşlı Danışman kapıda belirir belirmez.

'Odada dolaşırken korkunç büyük görünüyordu. Üzerinde yalnızca kısa pamuklu bir etek vardı. Lambanın ışığı saçsız başının üzerinde, yuvarlak yüzünde ve patlak gözlerinde parlıyordu. "Ana ve Babayı almaya nasıl cesaret edersin! Ne yaptın onları!" dedi.

'"Onları güneşe koyan sendin," diye yanıtladım. "Onları yok etmeye kalkışan sendin. Eski öyküye inanmayan sendin. Ana ve Babanın koruyucusu sendin ve bana yalan söyledin. Dünyanın bir ucundan ötekine bizim türümüze ölüm getirdin. Sen yaptın bunu ve bana yalan söyledin."

'Şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Benim sözle anlatılamayacak denli gururlu ve başa çıkılmaz olduğumu düşünüyordu. Ben de öyle. Ama ne olmuş yani? Ana ve Babayı yaktığı zaman beni kül edecek gücü vardı ve Ana bana gelmişti! Bana!

'"Neler olacağını bilmiyordum!" dedi şimdi, alnında damarları kabarmış, yumrukları sıkılmıştı. Beni korkutmaya çalışırken kocaman, kel bir Nubian'a benziyordu. "Kutsal her şey adına sana yemin ederim ki bilmiyordum. Sen onları korumanın, yıllarca, onyıllarca, yüzyıllarca onlara bakmanın ve konuşabildiklerini, hareket edebildiklerini ve bunu yapmayacaklarını bilmenin ne anlama geldiğini bilemezsin!"

'Ne ona ne de söylediklerine hiçbir şekilde hak veremiyordum. Benim gözümde o yalnızca İskenderiye'deki bu küçük odanın ortasında düşünülemeyecek acılardan yakınan bulmacamsı bir figürdü. Onunla nasıl aynı duyguları paylaşabilirdim ki?

'"Ben onları miras aldım," dedi. "Onlar bana verilmişlerdi! Ben ne yapabilirdim?" dedi. "Onların cezalandırıcı sessizlikleriyle, dünyaya yitirdikleri kabilelerini yönlendirmeyi reddetmeleriyle yetinmem gerekiyordu. Peki bu sessizlik niçindi? Öç. İnan bana. Bizden öç alıyorlar. Ama ne için? Şimdi bin yıl öncesini anımsayan kim kaldı? Hiç kimse. Kim anlıyor tüm bu şeyleri? Eski tanrılar güneşe, ateşe gittiler, şiddete uğrayıp yok edildiler ya da bir daha doğrulmamak üzere kendilerini yerin en derinlerine gömdüler. Ama Ana ve Baba sonsuza dek sürüyor ve konuşmuyorlar. Niçin kendilerini onlara hiçbir zararın gelmeyeceği derinliklere gömmüyorlar? Niçin yalnızca gözlüyor, dinliyor ve hiç konuşmuyorlar? Ancak birisi Akaşa'yı ondan uzaklaştırmaya çalışırsa Enkil hareket ediyor. O zaman canlanmış dev bir heykel gibi düşmanlarını yerden yere vuruyor. Bak sana söyledim, onları kuma koyduğum zaman kendilerini kurtarmaya çalışmadılar! Ben koşarken onlar durmuş nehri seyrediyorlardı."

'"Sen bunu ne olacağını görmek için yaptın, bunun onları kımıldatıp kımıldatmayacağını görmek istiyordun!"

'"Kendimi kurtarmak için! 'Artık size bakmayacağım. Kımıldayın. Konuşun.' demek için. Eski öykünün doğru olup olmadığını, o zaman hepimizin yanıp yanmayacağını görmek için."

'Tükenmişti. Sonunda zayıf bir sesle konuşmaya başladı. "Ana ve Babayı alamazsın. Senin bunu yapmana izin vereceğimi nasıl düşünebildin ki! Sen ki bir yüzyıl bile dayanamayacaksın, sen ki korunun yükümlülüklerinden kaçtın. Sen Ana ve Babanın gerçekte ne olduklarını bilmiyorsun. Benden duyduklarının içinde başka yalanlar da vardı."

'"Sana söyleyecek bir şeyim var," dedim. "Şimdi özgürsün. Bizim tanrı olmadığımızı biliyorsun. Biz insan da değiliz. Biz Toprak Ana'ya hizmet etmiyoruz, çünkü biz onun meyvelerini yemiyoruz ve doğal olarak onun kollarına dönmüyoruz. Bizler ondan yapılmadık. Mısır'dan ayrılırken sana karşı daha öte bir yükümlülüğüm yok. Onları yanıma alıyorum çünkü benden bunu yapmamı istediler, ben de onlara ya da kendime yok olmanın acısını çektirmeyeceğim.

'Yeniden şaşkınlıktan konuşamaz olmuştu. Bana nasıl somuşlardı? Ama öylesine kızgın ve nefret doluydu ki söyleyecek söz bulamıyordu. Birden benim hiç ama hiç bilemeyeceğim karanlık sırlarla dopdolu olduğunu ayrımsadım. Benimki denli eğitimli bir kafası vardı. Güçlerimiz konusunda hiç tahmin edemeyeceğim şeyler biliyordu. Ölümlüyken hiçbir insanı öldürmemiştim. Acımasız kan gereksinimi dışında yaşayan bir varlığı öldürmenin nasıl bir şey olduğunu

bilmiyordum.

'Doğaüstü gücünü nasıl kullanacağını biliyordu. Gözleri iyice kısılmış, bedeni sertleşmişti. Üzerinden tehlike fışkırıyordu.

'"Bana yaklaşırken amaçları kendisinden önde gidiyordu. Bir anda kendimi kanepeden doğrulmuş buldum. Vuruşlarından korunmaya çalışıyordum. Beni boynumdan yakalayıp taş duvara fırlattı. Omuzumdaki ve sol kolumdaki kemikler ezilmişti. İnanılmaz acılar çektiğim sırada onun kafamı taşlara vuracağını, kollarımı ve bacaklarımı kıracağını ve sonra yağ lambasını üzerime döküp beni yakacağını anlamıştım. Bu sırları hiçbir zaman öğrenmemiş ya da bunları deşmeye hiç cesaret etmemiş gibi onun kendi kişisel sonsuzluğundan çıkıp gidecektim.

'Şimdiye dek hiç yapmadığım gibi dövüştüm. Ama yaralı kolumun ağrısı dayanılmazdı. Benim gücüm seninkinden ne denli fazlaysa onunki de benimkinden o denli fazlaydı. Ama içgüdülerime boyun eğip boynumu sıkan parmaklarını açmaya çalışmak yerine parmaklarımı gözlerine batırdım. Kolumu korkunç ağrısına karşın gözlerini kafasının içine bastırmak için tüm gücümü kullandım.

'Beni bıraktı ve acı içinde bağırmaya başladı. Yüzüne gürül gürül kan boşanıyordu. Elinden kurtulunca bahçe kapısına doğru kaçtım. Boynuma verdiği zarardan dolayı soluk alamıyordum. Cansız sallanan kolumu yakaladığım sırada yan gözle gördüğüm şeyler kafamı karıştırdı. Bahçede bir toprak fıskiyesi yükseliyordu. Hava dumanlı gibi görünüyordu. Kapı çerçevesine çarptım, sanki bir rüzgâr beni savurmuş gibi dengemi yitirdim. Arkama baktığımda peşimden geldiğini gördüm. Kafasının derinlerine gömülü gözleri parlamayı sürdürüyorlardı. Bana Mısır dilinde sövgüler sıralıyordu. Cinlerle birlikte yeraltı dünyasına gideceğimi söylüyordu.

'Sonra birden yüzü bir korku maskesi gibi dondu kaldı. Koşmayı bıraktı. Korkusu ona neredeyse gülünç bir görünüş vermişti.

'Sonra gördüğü şeyin ne olduğunu ben de gördüm. Akaşa benim sağımdan geçip ona doğru ilerliyordu. Başının çevresindeki çarşaf örtüler çözülmüştü, kollarını da örtülerden kurtarmıştı. Üzeri kumlu toprakla kaplıydı. Gözlerinde her zamanki anlamsız bakış vardı. Yavaş yavaş Yaşlı Danışmana doğru ilerliyordu. Yaşlı Danışman kendini kurtarmak için kımıldayamayacak durumdaydı.

'Danışman dizlerinin üzerine çöktü ona Mısır dilinde bir şeyler söylemeye başladı. Sesinde önce şaşkınlık sonra da korku belirdi. Akaşa üzerine gelmeyi sürdürüyordu. Kayar gibi attığı adımların her birinde üzerindeki çarşaflar yırtılıyordu. Danışman arkasını döndü,

ellerinin üzerine düştü ve sanki Akaşa görünmez bir güçle onun ayaklarının üzerinde doğrulmasını engelliyormuş gibi emeklemeye başladı. Bunu yaptığı kesindi, çünkü sonunda yere yapışmış, kendini kımıldatamaz duruma gelmişti.

'Akaşa sessizce ve yavaşça sağ dizinin üzerine bastı, ayağının altında yamyassı ezdi. Topuğunun altından kan fışkırıyordu. Bir sonraki adımıyla kalça kemiği ezildiğinde çılgın bir hayvan gibi bağırmaya başlamıştı. Akaşa'nın bundan sonraki adımı omuzuna ve sonraki de başının üzerine geldi. Başı dağılınca çığlıklar kesildi. Her yer kan olmuştu.

'Akaşa bana döndüğünde yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yoktu, Danışmanın başına gelenlerle ilgili hiçbir belirti görünmüyordu. Karşısında duvara yapışmış yalnız ve korkunç tanığına bile aldırmıyor gibiydi. Danışmanın kalıntıları üzerinde aynı yavaş ve çabasız adımlarıyla ileri geri yürüyerek son kalan parçaları da ezdi.

'Şimdi geriye bir insana benzer hiçbir şey kalmamıştı. Yerde yalnızca kanlı bir yığın vardı ama bu bile pırıldıyor, köpükler çıkarıyor, sanki içinde yaşam sürüyormuş gibi şişiyor ve kasılıyordu.

'Taş kesilmiştim. Bunun içinde yaşam olduğunu biliyordum. Ölümsüzlük bu anlama da gelebiliyordu.

'Ama Akaşa durmuştu. Öyle yavaşça sola doğru döndü ki bu zincire bağlı bir heykelin dönüşüne benziyordu. Eli havaya kalkınca kanepenin yanındaki lamba da havaya kalktı ve kanlı yığının üzerine düştü. Lambadan dökülen yağ ateşi bir anda büyüttü.

'Danışman bir anda alev aldı. Kan sanki alevi daha da canlandırıyordu. Havada keskin bir koku vardı ama bu yalnızca yağ kokusuydu.

'Dizlerimin üstüne çökmüş başımı kapıya doğru çevirmiştim. Geçirdiğim sarsıntıdan bilincimi yitirmek üzereydim. Yanıp yok olmasını izledim. Akaşa'nın orada, alevlerin ötesinde duruşunu izledim. Bronz yüzünde en küçük bir düşünce, zafer ya da istenç belirtisi yoktu.

'Soluğumu tuttum, gözlerinin bana dönmesini bekliyordum. Ama dönmediler. Bu an uzadıkça uzuyordu. Ateş sönerken Akaşa'nın artık kımıldamadığını ayırımsadım. Başka herkesin ondan görmeyi beklediği tam sessizlik ve hareketsizliğinin içine gömülmüştü yine.

'Şimdi oda karanlıktı. Ateş sönmüştü. Yanık yağ kokusu midemi bulandırıyordu. Akaşa üzerindeki yırtık örtülerle ışıltılı korların yanında dururken Mısırlı bir hayalete benziyordu. Mobilyaların cilası gökyüzünden gelen ışıkla parlıyor, Romalı ustaların becerilerini ser-

giliyordu. Burası bir krallık mezarına benzemeye başlamıştı bir anda.

'Ayağa kalktım. Omuzumdaki ve kolumdaki sancı dayanılmaz oldu yine. Yaraları iyileştirmek için kanın buraya aktığını hissedebiliyordum ama çok zarar görmüştüm. Bu ağrıların ne kadar süreceğini bilmiyordum.

'Tabi eğer Akaşa'dan kan içecek olsaydım iyileşmenin çok daha hızlı, belki de anında olacağını ve bu gece İskenderiye'den ayrılabileceğimizi biliyordum. Onu Mısır'dan çok çok uzaklara götürebilecektim.

'Sonra birden aslında bana onun bunları söylediğini ayrımsadım. Çok çok uzaklardan gelen sözcükler duygulu bir sesle içime üfleniyordu.

'Onu yanıtladım: Dünyanın her yerine gittim ve sizleri güvenli bir yere götüreceğim. Ama belki de bu diyaloğu ben kendi başıma uyduruyordum. Ondan geldiğini hissettiğim yumuşak, tatlı sevgi duygusu benim kendi uydurmamdı. Bu karabasanın hiç ama hiç son bulmayacağını, tek yolun biraz önceki gibi ateşin içinden geçtiğini düşünürken neredeyse tümüyle delirmek üzereydim. Doğal yaşlılık ya da ölüm bir zamanlar onlardan yapmalarını beklediğim şeyi yapmayacaklardı benim için artık, korkularımı dindirmeyecek, acılarımı geçirmeyecekti onlar.

'Bunun bir önemi kalmadı. Şimdi önemli olan şey Akaşa ile yalnız olduğumuzdu. Karanlıkta bir insana benziyordu orada dururken. Genç, yaşam dolu, tatlı dilli, düşünceler ve düşlerle dolu bir kadındı karşımdaki.

'Ona yaklaştım. Gözüme yumuşak, tatlı bir yaratık gibi göründü. İçimde onunla ilgili bilgiler vardı, anımsanmayı bekleyen bilgiler. Yine de korkuyordum. Danışmana yaptığını bana da yapabilirdi. Ama bu saçmaydı. Yapmazdı. Ben onun koruyucusuydum şimdi. Kimsenin beni yaralamasına izin vermeyecekti. Hayır. Bunu anlamam gerekiyordu. Dudaklarım neredeyse bronz boynuna değinceye kadar yaklaştım yanına. Elinin serin basıncını başımın arkasında hissettiğimde karar verilmişti.

13

'Nasıl kendimden geçtiğimi anlatmaya çalışmayacağım. Sen bunu biliyorsun. Magnus'tan kan aldığında biliyordun bunu. Sana Kahire'de kan verdiğimde de biliyordun. Öldürdüğünde biliyorsun. Sana bunun aynı şey olduğunu ama bunun bin katı olduğunu söylediğimde ne demek istediğimi anlayabilirsin.

'Sonsuz bir mutluluk ve doyumdan başka hiçbir şey görmedim, duymadım, hissetmedim.

'Yine de çok uzun zaman önce başka yerlerde, başka odalarda sesler konuşuyor, savaşlar yitiriliyordu. Birisi acı içinde ağlıyordu. Hem bildiğim hem bilmediğim sözcüklerle bağırıyordu birisi: Anlamıyorum. Anlamıyorum. Büyük bir karanlık kuyusu açıldı önümde. Durmadan derinlere düşmem için bir çağrı geldi. Sonra Akaşa içini çekti ve konuştu: Daha fazla dövüşemem.

'Sonra uyandım, kendimi kanepenin üzerinde yatar buldum. Akaşa odanın ortasında, eskisi gibi hareketsiz duruyordu. Gecenin geç saatleri olmuştu, çevremizde İskenderiye kendi uykusunda mırıldanıyordu.

'Binlerce başka şey daha anlamıştım.

'Öyle çok şey öğrenmiştim ki eğer bunlar bana ölümlülerin sözcükleri ile anlatılacak olsaydı geceler alırdı. Ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum.

'Binlerce yıl önce Kan İçenler arasında büyük bir savaş olmuştu. İlk yaratılanlar arasında pek çoğu acımasız ölüm getiricilere dönüşmüşlerdi. İyi Ananın yalnızca adakları içen ve aralarda açlık çeken iyi sevgililerine benzemeyen bu ölüm melekleri her an kendilerine kurbanlar avlayabiliyorlardı. Bireysel insan yaşamlarının hiçbir öneminin olmadığı, ölüm ve yaşamın arasında hiçbir ayrımın bulunmayan bir düzenin parçaları olduklarına inanıyorlardı. Canları ne zaman isterse acı çektirebilir ve öldürebilirlerdi.

'Bu korkunç tanrıların insanlar arasında sadık izleyicileri vardı. Onlara kurbanlar getiren insan köleleri kendilerinin tanrının bir kaprisine kurban gidecekleri anın korkusu içinde titriyorlardı.

'Eski Babil'de, Assyria'da, çoktan unutulmuş kentlerde, Hindistan'ın uzak bölgelerinde ve adlarından başka hiçbir şeylerini tanımadığım uzak ülkelerde bu türden tanrılar egemen olmuşlardı.

'Şimdi bile bu imgelerden sersemlemiş bir biçimde otururken anlıyorum ki bu tanrılar Doğu dünyasının bir parçası olmuşlardı. Burası benim doğduğum Roma dünyasına yabancıydı. İnsanları kralın kö-

leleri olan Pers dünyasının bir parçasıydı onlar. Oysa onlarla dövüşen Yunanlılar özgür insanlar olmuşlardı.

'Ne denli acımasız ve aşırı olursak olalım, en aşağı çiftçi bile bizim için değerliydi. Yaşamın değeri vardı. Ölüm yalnızca yaşamın sonuydu. Onur başka seçenek bırakmadığı zaman yürekli bir biçimde karşılanması gereken bir şeydi. Ölüm bizim için yüce bir şey değildi. Aslında ölüm bizim için hiçbir şey değildi.

'Akaşa'nın bu tanrıları bana bütün yücelikleri ve gizemleri içinde sergilemesine karşın onlardan tiksinmiştim. Onları hiçbir zaman kucaklayamazdım ve kucaklayamam. Onların yarattıkları ya da onları aklayan felsefelerin benim öldürmemi hiçbir zaman aklamayacağın ya da bir Kan İçici olarak beni rahatlatmayacağını biliyordum. Ölümlü ya da ölümsüz, ben Batılıydım. Batının düşüncelerini seviyordum. Yaptıklarımdan dolayı her zaman suçlu olacaktım.

'Ne olursa olsun bu tanrıların güçlerini, hiçbir şeyle karşılaştırılamaz güzelliklerini görmüştüm. Benim hiçbir zaman tanımadığım bir özgürlüğün tadını çıkarıyorlardı. Onlara baş kaldıran herkesi nasıl küçümsediklerini gördüm. Başka ülkelerin tapınaklarında başlarında parlak taçlarıyla gördüm onları.

'Sonra Ana ve Babanın kökensel ve çok güçlü kanını çalmak için Mısır'a geldiklerini gördüm. Tüm iyi tanrıların karşılarında dize geldiği bu karanlık ve korkunç tanrıların egemenliğine son vermek üzere Ana ve Babanın kendilerini yakmaya kalkmalarını engellemek istiyorlardı.

'Ana ve Babanın tutuklandığını gördüm. Bir yeraltı mezarında bedenlerinin üzerine su mermeri ve granit blokları yığılmış bir biçimde gömülü olduklarını gördüm. Yalnızca başları ve boyunları açıktaydı. Böylece karanlık tanrılar Ana ve Babayı insan kanıyla besleyebiliyor ve onların boyunlarından güçlü kanlarını çalabiliyorlardı. Dünyanın tüm karanlık tanrıları bu en eski kaynaklardan içmeye geliyordu.

'Baba ve Ana acı içinde çığlıklar atıyorlardı. Bırakılmaları için yalvarıyorlardı. Ama karanlık tanrılar için bunun hiçbir anlamı yoktu. Karanlık tanrılar böyle acıları çok seviyorlardı. Kemerlerinden insan kafatasları sallanıyordu, giysileri insan kanıyla boyanmıştı. Ana ve Baba kurban kanı içmeyi reddettiler ama bu onların çaresizliğini arttırıyordu yalnızca. Taşları yerinden oynatmaları, yalnızca düşünceleriyle nesneleri harekete geçirmeleri için kendilerine güç verecek tek şeyi almıyorlardı.

'Yine de güçleri artıyordu.

'Bu işkence çok uzun yıllar sürdü. Tanrılar arasında yıllarca savaş-

lar oldu, kimileri yaşadı, kimileri öldü.

'Sayılamayacak kadar çok yıl geçti. Sonunda Ana ve Baba sessizleştiler. Artık onların yalvardıkları, dövüştükleri ya da konuştukları zamanı hatırlayabilen kimse kalmamıştı. Geçen yıllarla Ana ve Babanın niçin tutsak edildiklerini ya da niçin dışarı bırakılmamaları gerektiğini anımsayabilen kimse kalmamıştı. Kimileri Ana ve Babanın her şeyin kökeni olduğuna ya da onlara zarar vermenin başkalarına da zarar vermek olacağına bile inanmıyorlardı. Bu yalnızca eski bir masaldı.

'Tüm bu zaman boyunca Mısır hiç değişmeden kalmıştı. Dışardan hiçbir etkiyle bozulmayan dini sonunda vicdana duyulan bir inanca dönüşmüştü. Tüm varlıklar ölümden sonra yargılanacaklardı. İster yoksul ister varsıl olsunlar yeryüzündeki iyiliğe ve ölümden sonraki yaşama duydukları inanç yargılanacaktı.

'Sonra bir gece Ana ve Babanın tutsaklıktan kurtulmuş olduğunu buldular. Onlara bakanlar o taşları yalnızca o ikisinin kaldırabileceğini anlamışlardı. Sessizlik içinde güçleri inanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Yine de heykel gibiydiler. Yüzyıllar boyunca kapalı tutuldukları kirli ve karanlık odada birbirlerine sarılmışlardı. Çıplaklardı, üzerlerindeki giysiler çok çok önce çürümüş gitmişti. Hafif bir ışık saçıyorlardı çevrelerine.

'Eğer onlara sunulan kurbanlardan içerlerse bunu yaparken kışın sürüngenlerin davranışlarına benzer bir ağırlıkla davranıyorlardı. Zaman sanki onlar için bütünüyle başka bir anlam kazanmıştı. Yıllar onlar için geceler olmuştu, yüzyıllar birer yıl gibi geçiyordu.

'Antik din eskisi kadar güçlüydü. Bu din ne Doğunun ne de tam olarak Batının diniydi. Kan İçiciler iyi simgeler olarak kalmışlardı. En aşağı Mısırlının bile ruhunun gidebileceği ve mutlu olabileceği öte dünyadaki yaşamın parlak imgeleriydiler.

'Bu sonraki dönemlerde ancak kötülük yapanlar adak olarak adanıyordu. Bunun anlamı tanrıların insanların içinden kötülüğü çekip çıkarmaları ve halkı korumalarıydı. Tanrının sessiz sesi zayıfları avutuyor, açlık sırasında öğrendiği gerçekleri anlatıyordu insanlara. Dünya güzelliklerle doluydu ve burada hiçbir ruh yalnız değildi.

'Ana ve Baba tapınakların en güzeline yerleştirilmişti. Onlara gelen tüm tanrılar isterlerse değerli kanlarından damlalar alabiliyorlardı.

'Ama o sırada olması olanaksız olan şey oluyordu. Mısır sonuna yaklaşıyordu. Değiştirilemez olduğu düşünülen şeyler sonuna dek değişmek üzereydi. İskender gelmişti, Ptolemiler yönetici olmuşlardı,

Sezar ve Anton. Her Şeyin Sonu dramının tüm bu kaba ve garip başrol oyuncuları.

'Sonunda karanlık ve maddeci Yaşlı Danışman, bu kötü niyetli ve düş kırıklığına uğramış zavallı Ana ve Babayı güneşe çıkarmıştı.

'Kanepeden doğruldum, İskenderiye'deki bu odanın içinde ayağa kalktım ve hareketsiz durmuş bakan Akaşa'yı gördüm. Üzerinden sarkan kirli örtüler gözüme onu aşağılayıcı bir şey gibi göründü. Aklımdan eski şiirler geçiyordu. Sevgiyle dolmuştum.

'Bedenimde Yaşlı Danışmanla yaptığım dövüşün hiçbir izi kalmamıştı. Kemikler düzelmişti. Dizüstü çöktüm, Akaşa'nın yanından sarkan sağ elini öptüm. Başımı kaldırdım ve eğilmiş bana baktığını gördüm. Başını hafifçe yana eğmişti, yüzünden çok garip bir bakış geçti. Onun acıları da benim biraz önce tanımış olduğum mutluluk denli arıydı. Sonra başı çok yavaşça, bir insanın yapamayacağı kadar yavaşça eski konumuna döndü, yeniden önüne bakmaya başladı. O anda Yaşlı Danışmanın hiçbir zaman bilmediği şeyleri görüp öğrenmiş olduğumu anladım.

'Bedenini yeniden örtüye sararken uyurgezer gibiydim. Onu ve Enkil'i koruma görevimin ağırlığını her zamankinden de güçlü olarak hissediyordum. Her an Yaşlı Danışmanın korkunç ölümü geçiyordu gözlerimin önünden. Akaşa'nın bana verdiği kan fiziksel gücümü olduğu gibi coşkunluğumu da arttırmıştı.

'İskenderiye'yi terketmeye hazırlanırken sanırım Enkil'i ve Akaşa'yı uyandırmayı düşlemiştim. Önümüzdeki yıllarda onlardan çalınan tüm canlılığı geri kazanacaklardı. Birbirimizi öylesine yakından ve öylesine şaşırtıcı yollarda tanıyacaktık ki kanla birlikte bana verilen bilgi ve deneyim düşleri bunların yanında soluk kalacaktı.

'Kölelerim çoktan yolculuk için gereken atları ve arabayı bulup gelmişlerdi. Yanlarında getirmelerini istediğim taş lahitler, zincirler ve kilitler de vardı. Duvarların dışında bekliyorlardı.

'İçlerinde Ana ve Babanın yattığı tabutları lahitlerin içinde arabaya yan yana yerleştirdim, zincirler, kilitler ve kalın örtülerle kapattım ve yola çıktık. Kentin kapılarına giden yolumuzun üzerinde tanrıların yeraltı tapınağının kapısının önünden geçiyorduk.

'Kapıya vardığımızda kölelerime eğer yaklaşan biri olursa bağırarak beni çağırmalarını söyledim, sonra deri bir torba alıp tapınağa indim, Yaşlı Danışmanın kütüphanesine girdim. Bulabildiğim tüm ruloları torbaya doldurdum. Orada bulduğum taşınabilir her türlü yazıyı çaldım. Duvarlardaki yazıları da çalabilmiş olmak isterdim.

'Odalarda başkaları vardı ama dışarı çıkamayacak kadar korkmuş-

lardı. Kuşkusuz Ana ve Babayı çaldığımı biliyorlardı. Belki de Yaşlı Danışmanın ölümünü de biliyorlardı.

'Buna aldırmıyordum. Mısır'dan ayrılıyordum ve yanımda tüm gücümüzün kaynağı vardı. Gençtim, ateşliydim ve aptaldım.

'Sonunda Orontes üzerindeki büyük ve güzel Antioch kentine vardığımızda bu eski papirüsleri okudum. Akaşa'nın anlattığı şeyler yazıyordu bunlarda.

'Asya'da ve Avrupa'da Akaşa ve Enkil için yaptıracağım mabetlerin ilkini burada yaptırdım. Benim onları her zaman koruyacağımı ve bana hiçbir zarar verdirtmeyeceklerini bildiğimi anlıyorlardı.

'Yüzyıllar sonra, Karanlık Çocukları çetesi tarafından Venedik'te ateşe verildiğim zaman Akaşa'dan beni kurtaramayacağı denli uzaktaydım. Sonunda tapınağa ulaştığımda artık yanık tanrıların çektikleri acıları anlamıştım. O zaman da iyileşene dek Akaşa'nın kanını içtim.

'Ama Antioch kentinde onları koruduğum ilk yüzyılın sonuna geldiğimde hiçbir zaman yaşama dönmeyeceklerini görüp umutsuzluğa kapılmıştım. Sessizlikleri ve hareketsizlikleri şimdi olduğu gibi neredeyse sürekliydi. Yalnızca geçen yıllarla derileri büyük bir değişikliğe uğramıştı. Güneşin yaptığı zarar geçtikçe giderek mermer gibi olmuşlardı.

'Ama tüm bunların ayrımına vardığım zaman kentte olan bitenleri ve zamanın getirdiği değişiklikleri izlemekle uğraşıyordum. Kahverengi saçlı güzel bir Yunanlı yosma olan Pandora'ya deliler gibi âşık olmuştum. Bir insanda görülebilecek en güzel kollara sahipti. Beni görür görmez ne olduğumu anlamış ve ona zaman vermem için yalvarmıştı. Beni büyülüyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Sonunda ona büyüyü sunmuştum. Akaşa ona kanından içmesi için izin vermişti. Bundan sonra Pandora tanıdığım en güçlü doğaüstü yaratıklardan biri oldu. İki yüzyıl boyunca Pandora ile birlikte yaşadık, kavga ettik, seviştik. Ama bu başka bir öykü.

'O zamandan bu yana yaşadığım yüzyıllardan, Antioch'tan Konstantinopolis'e, oradan geriye İskenderiye'ye, sonra Hindistan'a ve ardından İtalya'ya, Venedik'e, oradan da İskoçyanın dondurucu soğuk tepelerine, sonra da Ege'de şimdi bulunduğumuz adaya yaptığım yolculuklardan sana binlerce öykü anlatabilirdim.

'Yıllar geçerken Akaşa ve Enkil'de beliren minicik değişiklikleri, yaptıkları kafa karıştırıcı şeyleri, çözülmeden bıraktıkları gizemleri de anlatabilirdim sana.

'Belki de çok uzak bir gelecekte bana döndüğünde, bir gece sa-

na tanıdığım başka ölümsüzleri anlatırım. Çeşitli ülkelerde sağ kalan tanrılar tarafından benim gibi yapılmış olan başkalarını. Bunlardan kimileri Ananın hizmetçileri, başkaları Doğunun korkunç tanrıları.

'Benim zavallı Druid rahibim Mael'in kendisinin de sonunda yaralı bir tanrıdan nasıl kan içtiğini ve bir anda eski dine duyduğu tüm inancı yitirdiğini anlatabilirdim. Bundan sonra Mael tıpkı bizler gibi dayanıklı, tehlikeli ve serseri bir ölümsüz oldu. Sana Korunması Gerekenler konusundaki efsanelerin nasıl dünyaya yayıldığını anlatabilirdim. Başka ölümsüzlerin zaman zaman gurura ya da yıkıcı duygularına kapılarak onları benden almaya ve hepimize bir son vermeye nasıl çabaladıklarını da anlatabilirdim.

'Sana kendi yalnızlığımı, benim yaptığım başkalarını, bunların sonlarını anlatacağım. Korunması Gerekenlerle birlikte toprağın içine nasıl girdiğimi, onların kanları sayesinde nasıl yeniden doğrulduğumu ve kendimi yeniden gömmeden önce birçok ölümlü yaşamı boyunca dışarda kaldığımı anlatacağım. Arada sırada karşılaştığım gerçekten ölümsüz başka varlıkları da anlatacağım sana. Pandora'yı son kez Dresden kentinde gördüğümde yanında Hindistan'dan gelen güçlü ve kötü bir vampir vardı. O zaman nasıl kavga ettiğimizi ve birbirimizden ayrıldığımızı anlatacağım. Eski bir yolculuk çantasının dibine düşmüş olan mektubunu bulduğumda çok geç olmuştu. Oysa o buluşmamız için beni Moskova'ya çağırıyordu. Öyle çok şey, öyle çok öykü var ki. İçlerinde bir ders taşıyan öyküler ve hiçbir ders çıkmayan öyküler...

'Ama en önemli şeyleri anlattım sana. Korunması Gerekenlerin nasıl benim elime geçtiklerini ve bizim aslında kim olduğumuzu.

'Şimdi can alıcı nokta şunu anlaman:

'Roma imparatorluğunun sonuna doğru ortaya çıkan Hıristiyanlar putperest dünyanın tüm eski tanrılarını cinler olarak gördüler. Yüzyıllar sonra onlara kendi İsa'larının da bir Orman Tanrısı olduğunu söylemenin bir yararı kalmamıştı. Tıpkı ondan önce Dionisius ya da Osiris'in yaptığı gibi ölmüş ve dirilmişti. Bakire Meryem aslında yeniden kutsallaştırılan İyi Anadan başkası değildi. Ama onlar yeni bir inanç çağında yaşıyorlardı ve bu çağda bizler onların gözünde şeytandık. Eski bilgi unutulduğu ya da yanlış anlaşıldığı için bizleri kendi inançlarından koparıp atmışlardı.

'Ama bunun olması gerekiyordu. İnsan adaklar Yunanlılar ve Romalılar için dehşet verici bir şeydi. Keltoi'nin kötülük yapanları hasır heykeller içinde yakarak tanrılarına adaması bana da iğrenç görünmüştü o zaman. Hıristiyanlara da böyle görünüyordu. O zaman biz-

ler, yani insan kanıyla beslenen tanrılar nasıl "iyi" görülebilirdi ki?

'Ama bizdeki asıl sapıklık Karanlık Çocukları Hıristiyan şeytana hizmet ettiklerine inanmaya başladıkları zaman ortaya çıktı. Doğunun korkunç tanrıları gibi kötülüğü değerli görmeye, olayların gidişatında onun da bir gücünün olduğuna inanmaya, kötülüğe dünyada haklı bir yer vermeye çalıştılar.

'Sana şu sözleri söylediğimde bana kulak ver: Batı dünyasında kötülük için hiçbir zaman haklı bir yer olmadı. Ölüm hiçbir zaman kolayca kabullenilmedi.

'Roma'nın düşüşünden bu yana geçen yüzyıllar ne denli korkunç olmuş olurlarsa olsunlar, savaşlar, idamlar, haksızlıklar ne denli acımasız olurlarsa olsunlar, insan yaşamına verilen değer her zaman daha da arttı.

'Kilise kanlı İsa'sının ve kanlı azizlerinin heykellerini dikerken bile inançlılar tarafından böylesine iyi kullanılan bu ölümlerin yalnızca düşmanların elinden gelebileceğine duyduğu inancı elden bırakmadı. Bunu yapanlar Tanrı'nın kendi rahipleri değildi.

'İşkence odalarının, kazığın ve daha korkunç idam araçlarının şimdi bütün Avrupa'da terkedilmesinin nedeni insan yaşamının değerine duyulan inançtır. Amerika ve Fransa'da insanların tekerk yönetimlerini bırakıp cumhuriyetlere geçmelerinin nedeni insan yaşamının değerine duyulan inançtır.

'Ve şimdi biz tanıtanımaz bir çağın doruğunda duruyoruz. Tıpkı bir zamanlar putperestliğin gücünü yitirmiş olması gibi Hıristiyan inanç gücünü yitiriyor. Yeni insancılık, insana, başarılarına ve haklarına duyulan inanç şimdiye dek olduğundan da güçlü.

'Kuşkusuz eski din bütünüyle öldüğünde ne olacağını bilemeyiz. Hıristiyanlık putperestliğin külleri arasında doğdu ve eski tapınmayı yeni bir biçimde sürdürdü. Belki şimdi de yeni bir din doğacak. Belki de din olmazsa insanlık maddecilik ve bencillik içine düşecek, çünkü gerçekten de tanrılarına gereksiniyor.

'Ama belki de çok daha güzel ve inanılmaz bir şey olacak: dünya gerçekten ilerleyecek, tüm tanrıları ve tanrıçaları, tüm şeytanları ve melekleri geride bırakacak. Böyle bir dünyada Lestat, bizim şimdikinden de daha az yerimiz olacak.

'Sana anlattığım tüm öyküler sonunda bizim için ve insanlar için antik bilgiler denli yararsız. İmgeleri ve şiirleri güzel olabilir; her zaman kuşkulandığımız ya da hissettiğimiz şeyleri anlamak bizi ürpertebilir. Bizi dünyanın insan için yeni ve gizemli olduğu zamanlara geri götürebilir. Ama her zaman geriye, bugünün dünyasına geliriz.

'Bu dünyada vampir yalnızca bir Karanlık Tanrı. O Karanlığın Çocuğu. Başka hiçbir şey olamaz. Eğer insanların düşüncelerinde güzel bir gücü var gibi görünüyorsa bunun tek nedeni insan imgeleminin ilkel anıların ve itiraf edilmemiş isteklerin gizli barınağı olması. Her insan kafası bir Yabanıl Bahçe ki burada her türden yaratıklar doğar ve ölür, ilahiler söylenir. Burada imgelenen her şeyin sonu ya yasaklanmak ya da reddedilmektir.

'Yine de insanlar bize geldiklerinde bizi severler. Şimdi bile seviyorlar bizi. Parisli kalabalıklar Vampirler Tiyatrosunun sahnesinde gördükleri şeyleri sevdiler. Dünyanın balo salonlarında kadife pelerininle dolaştığını görenler senin ayaklarının dibinde soluk yüzlü, öldürücü tanrıya kendi yollarında tapınıyorlardı.

'Ölümsüzlük olanağı, karşılarındaki yüce ve güzel varlığın sonuna dek kötü olması olanağı onları heyecanlandırıyor. Her şeyi bilebilmesi ve hissedebilmesine karşın karanlık iştahını doyurmayı seçmesi onları titretiyor. Belki kendileri de böyle güzel ve kötü bir yaratık olmak istiyorlar. Bunların tümü gözlerine çok yalın görünüyor. İstedikleri şey de bunun böylesine yalın olması.

'Ama onlara Karanlık Armağanı verdiğinde koca kalabalıktan yalnızca bir tanesi senin gibi sefil hissetmeyecektir kendini.

'Sonunda senin en kötü korkularını doğrulamayacak ne söyleyebilirim ki? Ben on sekiz yüzyıl yaşadım ve diyorum ki yaşamın bize gereksinimi yok. Hiçbir zaman gerçek bir amacım olmadı. Yerimiz yok bizim.'

14

Marius durakladı.

İlk kez bakışlarını benden uzaklaştırdı ve pencereden görünen gökyüzüne baktı. Sanki adalardan gelen ve benim duyamadığım sesleri dinliyordu.

'Sana söyleyeceğim birkaç şey daha kaldı,' dedi. 'Bunlar önemli ve işine yarayacak şeyler...' Ama dikkati dağılmıştı. 'Bir de verilmiş sözler var,' dedi sonunda. 'Bunları da yerine getirmeliyim...'

Sonra sessizliğe gömüldü, dinliyordu, yüzü Akaşa ve Enkil'in yüzlerine benzemişti.

Sormak istediğim binlerce soru vardı. Ama benim için daha da önemlisi söyledikleri içinde kendime söylemek istediğim binlerce şey vardı. Sanki bunları anlayabilmek için yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Eğer konuşsaydım pek anlamlı şeyler söylemezdim.

Koltuğun serin döşemesine yaslandım, ellerimi kavuşturmuş önüme bakıyordum. Sanki anlattıkları okumam için önüme serilmişti. İyi ve kötü konusunda söylediklerinin doğruluğunu düşündüm. Eğer Doğunun korkunç tanrılarının felsefelerinin doğru olduğuna, yaptıklarımızda bir tanrısallık olduğuna beni inandırmaya çalışmış olsaydı ne denli dehşete düşebileceğimi ve düş kırıklığına uğrayacağımı düşündüm.

Ben de Batının bir çocuğuydum ve kısacık yaşamım boyunca Batının kötülüğü ya da ölümü kabul etmedeki yeteneksizliğiyle boğuşmuştum.

Ama tüm bu irdelemelerin altında dehşet verici bir olgu yatıyordu. Marius, Akaşa ve Enkil'i yok ederek tümümüzü ortadan kaldırabilirdi. Eğer Marius, Akaşa ve Enkil'i yakacak olursa varolan her vampiri öldürebilir ve böylece dünyadaki eski ve yıpranmış kötülük biçiminden kurtulabilirdi. Ya da böyle görünüyordu.

Bir de Akaşa ve Enkil'in kendilerinin yarattığı dehşet vardı... Bunun için diyebileceğim tek şey benim de onun bir zamanlar hissettiği şeylerin aynını hissettiğimdi. Ben onları uyandırabilirdim, yeniden konuşturabilirdim. Kımıldatabilirdim. Ya da daha doğrusu onları gördüğüm zaman birinin bunu yapabileceğini ve yapması gerektiğini görmüştüm. Birileri onların gözleri açık uykularını sonlandırabilirdi.

Peki eğer yeniden yürür ve konuşurlarsa neye benzeyeceklerdi? Eski Mısırlı canavarlar. Ne yaparlardı?

Birden çok kışkırtıcı iki olanak gördüm. Onları uyandırmak ya da onları yok etmek. İkisi de kışkırtıyordu. Onları parçalamak ve onlarla iletişim kurmak istiyordum. Yine de onları yok etmeye çalışma isteği uyandıran karşı koyulmaz deliliği de anlıyordum. Bir ışık fırtınasının içinde onlarla birlikte yok olmak ve kara yazgılı türümüzü de yanımda sürüklemek.

Her iki durumun da güç ile ilgisi vardı. Bir de zamanın üzerinde birçok emekler sonucunda kazanılmış bir zaferdi bunlar.

'Hiçbir zaman bunu yapma isteğine kapılmadın mı?' diye sordum, sesimde acı vardı. Aşağıdaki mabetlerinde beni duyup duymadıklarını merak ettim.

Marius silkinip dinlemeyi bıraktı, bana dönüp başını salladı. Hayır.

'Bizim hiçbir yerimizin olmadığını herkesten iyi bilmene karşın mı?'

Yine başını salladı. Hayır.

'Ben ölümsüzüm,' dedi. 'Gerçekten ölümsüz. Tam olarak dürüst olmak gerekirse şimdi beni öldürebilecek bir şeyin olup olmadığını, varsa bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama asıl nokta bu değil. Ben bunu sürdürmek istiyorum. Böyle bir şeyi düşünmem bile. Ben kendimin sürekli bilgisiyim, yaşıyorken yıllarca düşlerini kurduğum sürekli anlayışım ben. Üstelik insanlığın büyük ilerlemesine her zaman olduğum kadar âşığım. Dünya şimdi dönüp dolaşıp yeniden tanrılarını sorgulama noktasına geldiğinde ne olacağını görmek istiyorum. Şimdi hiçbir neden beni gözlerimi kapatmaya ikna edemez.'

Dediklerini anlıyordum.

'Ama ben senin çektiğin acıları çekmiyorum,' dedi. 'Kuzey Fransa'daki koruda bu duruma getirildiğim zaman bile genç değildim. O günden beri yalnızım, deliliğe yaklaştım, anlatılmaz acılar çektim, ama hiçbir zaman ölümsüz ve genç olmadım. Senin şimdi yapman gereken şeyi kimbilir kaç kez yaptım ben. Bu şey çok kısa süre sonra seni benden uzaklaştıracak.'

'Uzaklaştırmak mı? Ama ben istemiyorum ki...'

'Gitmen gerekiyor, Lestat,' dedi. 'Üstelik dediğim gibi çok kısa süre sonra. Burada benimle kalmaya hazır değilsin. Sana söylemem gereken önemli şeylerden biri bu. Daha öncekileri dinlediğin gibi dikkatle dinlemelisin bunları da.'

'Marius, buradan ayrılmayı düşünemiyorum şimdi.' Birden öfkelenmiştim. Eğer dışarı atacaksa beni niçin buraya getirmişti. Armand'ın bana verdiği öğütleri anımsadım. Yalnızca yaşlılarla aramızda bir birlik duygusu hissedebilirdik, kendi yarattıklarımızla değil. Ben de Marius'u bulmuştum. Ama bunlar yalnızca sözde kalıyordu. Şimdi hissettiğim şeylerin özüne dokunmuyordu. Hissettiğim yalnızlığın ve ayrılma korkusunun.

'Dinle beni,' dedi yumuşak bir sesle. 'Galyalılar tarafından alınmadan önce ben güzel bir yaşam sürdüm. Bugünlerde birçok insanın yaşadığı kadar uzun yaşadım. Korunması Gerekenleri, Mısır'dan çıkardıktan sonra Antioch'ta yıllarca varsıl bir Romalı bilgin gibi yaşadım. Bir evim, kölelerim ve Pandora'nın sevgisi vardı yanımda. Antioch'ta bir yaşamımız vardı. Olan biten şeyleri gözlüyorduk. Böyle bir yaşam geçirdiğim için ilerde yaşayacağım sonsuz zamana yetecek gücüm vardı. Venedik'in bir parçası olacak gücüm vardı, biliyorsun bunu. Bu adayı şimdi yaptığım gibi yönetecek gücüm var. Kendini

erkenden ateşe ya da güneşe atanların pek çoğu gibi senin de gerçek hiçbir yaşamın olmadı.

'Genç bir delikanlıyken Paris'te ancak altı ay bakabildin gerçek yaşamın tadına. Vampir olduğunda bir gezgindin, toplum dışı biriydin. Bir yerden bir başkasına sürüklenirken evleri ve başka yaşamları avladın.

'Eğer sağ kalmayı amaçlıyorsan bir an önce tam bir yaşam sürdürmen gerekiyor. Bunu ertelemek her şeyi yitirmek, umutsuzluğa düşmek, yeniden toprak altına girip bir daha hiç çıkmamak anlamına gelebilir. Ya da daha kötüsü...'

'Bunu istiyorum. Anlıyorum,' dedim. 'Yine de Paris'te tiyatroyla birlikte kalmamı teklif ettiklerinde bunu yapamadım.'

'Orası senin için doğru yer değildi. Üstelik Vampirler Tiyatrosu bir sözleşme. Nasıl benim bu adadaki sığınağım bir dünya değilse orası da bir dünya değil. Ayrıca orada başına çok kötü şeyler geldi.

'Ama gitmek üzere yola çıktığın yabanıl Yeni Dünyada, New Orleans adındaki küçük barbar kentte dünyaya daha önce hiç girmediğin gibi girebilirsin. Oraya bir ölümlü gibi yerleşebilirsin. Tıpkı Gabrielle ile dolaşırken birçok kez denediğin gibi. Orada seni rahatsız edecek eski sözleşmeler, korktukları için seni yok etmek isteyecek serseriler olmayacak. Ve yeniler yaptığın zaman, ki yalnızlık sana bunu yaptıracak, onları elinden geldiğince insanca yap ve insanca kalmalarını sağla. Bir sözleşmenin değil bir ailenin üyeleri gibi yakınında tut onları. İçinde yaşadığın çağı, geçirdiğin onyılları anlamaya çalış. Bedenine yakışan giysiler, dinlenme saatlerini geçireceğin rahat konutlar, avlanacağın yerler bul. Zamanın geçişini hissetmenin ne anlama geldiğini anla!'

'Evet, ve şeylerin ölümlerini görmenin vereceği acıları hisset...' Armand'ın yapmamam için uyardığı şeylerdi bunların tümü.

'Kuşkusuz. Sen zaman üzerinde zafer kazanmak için yapıldın, ondan kaçmak için değil. Canavarlığının sırrını içinde taşıdığın için, öldürmek zorunda olduğun için acı çekeceksin. Belki de vicdanını susturmak için yalnızca kötülük yapanlarla beslenmeye çalışacaksın, bunu başarabilirsin ya da başaramayabilirsin. Ama yalnızca sırrını içinde kilitleyerek yaşamın çok yakınına geleceksin. Sen yaşama yakın olacak bir yapıdasın. Zaten kendin de Paris'teki sözleşmeye bunları anlatmıştın. Sen bir insan taklidisin.'

'Bunu yapmak istiyorum, gerçekten istiyorum...'

'O zaman sana söylediğimi yap. Ayrıca bir şey daha anlaman gerekiyor. Sonsuz yaşam aslında yalnızca bir insan yaşamının ardından

bir başkasını yaşamaktan başka bir şey değil. Kuşkusuz uzun dönemler boyunca geri çekilebiliriz; uyukladığımız ya da yalnızca gözlediğimiz zamanlar olabilir. Ama her seferinde yeniden dalarız ırmağa ve elimizden geldiğince uzaklara yüzeriz, ta ki sonunda zaman ya da trajedi bizi de ölümlüleri yaptığı gibi aşağıya çekinceye dek.

'Sen bunu yeniden yapacak mısın? Bu sığınağı terkedip ırmağa dalacak mısın?'

'Evet, kesinlikle. Doğru an karşıma çıktığında. Dünya dayanamayacağım denli ilginç olduğunda. O zaman kent sokaklarında dolaşacağım. Kendime bir ad bulacağım. Yeni şeyler yapacağım.'

'Öyleyse benimle gel!' Ah, Armand'ın acılı yankısı. On yıl önce Gabrielle'nin boş çağrılarının yankısı.

'Senin anladığından daha kışkırtıcı bir davet bu,' diye yanıtladı. 'Ama eğer seninle gelirsem senin için iyi olmaz. O zaman seninle dünyanın arasına girerim. Bunu yapmamak elimden gelmez.'

Başımı sallayıp uzaklara baktım, acı doluydum.

'Devam etmek istiyor musun?' diye sordu. 'Yoksa Gabrielle'nin tahminlerinin doğru çıkmasını mı istiyorsun?'

'Devam etmek istiyorum,' dedim.

'Öyleyse gitmelisin,' dedi. 'Belki yüzyıl, belki de daha kısa bir zaman sonra yeniden karşılaşacağız. Bu adada olmayacağım o zaman. Korunması Gerekenleri başka bir yere götürmüş olacağım. Ama nerede olursam olayım ve sen nerede olursan ol, seni bulacağım. O zaman ben senin beni terketmemeni isteyeceğim. Kalman için yalvaran ben olacağım. Senin birlikteliğine, seninle konuşmaya, yalnızca seni görmeye, dayanıklılığına ve gözüpekliğine ve hiçbir şeye inanmayışına âşık olacağım. Sendeki tüm bu şeyleri şimdiden öyle çok seviyorum ki.'

Bunları dinlerken yıkılmamak için kendimi zor tutuyordum. Kalmama izin vermesi için yalvarmak istiyordum ona.

'Şimdi bütünüyle olanaksız mı?' diye sordum. 'Marius hiç olmazsa tek bir yaşamı burada geçiremez miyim?'

'Bütünüyle olanaksız,' dedi. 'Sana sonsuza dek öyküler anlatabilirim, ama bunlar yaşamın yerine geçmezler. İnan bana, başkalarında denedim bunu. Bir ölümlünün yaşamı süresinde öğreneceklerini öğretemem sana. Armand'ı da gençliğinde almamalıydım. Yüzyıllar süren aptallığı ve acıları benim için bugün bile bir ceza. Onu bu yüzyılın Paris'ine sürmekle büyük bir iyilik yaptım, ama korkarım onun için çok geç artık. Bunun olması gerektiğini söylediğimde bana inan Lestat. Bu yaşam süresini geçirmen gerekiyor, çünkü bundan yoksun

bırakılanlar en sonunda bir yerlerde bunu yaşayıncaya ya da yok oluncaya dek doyumsuzluk içinde kıvranırlar.'

'Peki Gabrielle'ye ne olacak?'

'Gabrielle bütün yaşamını yaşadı, neredeyse ölümünü de görecekti. Kendi istediğinde dünyaya geri dönecek ya da belirsiz bir süre onun kıyılarında yaşayacak gücü var onun.'

'Onun dünyaya geri döneceğini düşünüyor musun?'

'Bilmiyorum,' dedi. 'Gabrielle benim deneyimlerimi değil ama anlayışımı aşıyor. Pandora'ya çok benziyor. Ama Pandora'yı da hiçbir zaman anlamadım. İşin gerçeği kadınların çoğunun zayıf oldukları, ister ölümlü olsunlar isterse ölümsüz. Ama güçlü oldukları zaman ne yapacaklarını kimse bilemez.'

Başımı salladım. Bir an için gözlerimi kapattım. Gabrielle'yi düşünmek istemiyordum. Gabrielle gitmişti, bizim burada söylediklerimizin hiçbir önemi yoktu.

Yine de gitmem gerektiğini kabul edemiyordum. Burası bana cennet gibi görünüyordu. Ama daha fazla tartışmadım. Marius'un kararlı olduğunu biliyordum, aynı zamanda beni zorlamayacağını da biliyordum. Benim kafama ölümlü babamla ilgili kaygılar doldurmaya başlayacaktı, sonra yanına gelmemi sağlayacak ve gitmem gerektiğini söyleyecekti. Birkaç gecem kalmıştı burada.

'Evet,' dedi yumuşak bir sesle. 'Sana anlatabileceğim başka şeyler de var.'

Yeniden gözlerimi açtım. Sabırla ve sevgiyle bana bakıyordu. Gabrielle'ye duyduğum sevgi gibi bir sevginin sızısını duydum içimde. Kaçınılmaz gözyaşlarının akmaya başlayacağını hissettim ve onları engellemek için elimden geleni yaptım.

'Armand'dan oldukça çok şey öğrendin,' dedi. Kendimle yaptığım savaşta bana yardımcı olmak ister gibi sesi dingindi. 'Ama çok daha fazlasını kendi başına öğrendin. Yine de sana öğretebileceğim şeyler var.'

'Evet, lütfen,' dedim.

'Pekâlâ, her şeyden önce,' dedi. 'Güçlerin olağanüstü, ama önümüzdeki elli yıl içinde yaratacağın yenilerin sana ya da Gabrielle'ye eşit olmalarını bekleyemezsin. İkinci çocuğunda Gabrielle'nin gücünün yarısı bile yoktu ve bundan sonrakilerde daha da azı olacak. Sana verdiğim kan işleri biraz değiştirecek. Eğer Akaşa ve Enkil'den içersen, ki içmemeyi de seçebilirsin, bu da belli bir değişiklik yapacak. Ama ne olursa olsun tek bir yüzyıl içersinde yapabileceğin çocukların sayısı sınırlı. Ve yeniler zayıf olacaklar. Bununla birlikte bu-

nun kötü bir şey olması gerekmiyor. Eski sözleşmelerdeki gücün zamanla gelmesi kuralı aslında bilgece bir kural. Sonra yine eski bir gerçek var: titanlar ya da budalalar da yapabilirsin ve kimse bunun niçin ve nasıl olduğunu bilmiyor.

'Her ne olacaksa olacak, ama yoldaşlarını özenle seç. Onlara bakmayı, seslerini duymayı sevdiğin için, onlarda bilmek istediğin derin sırlar yattığı için seç onları. Başka bir deyişle onları seçmenin nedeni onları sevmen olsun. Yoksa onların yoldaşlıklarına çok uzun süre dayanamazsın.'

'Anlıyorum,' dedim. 'Onları sevgiyle yapacağım.'

'Tam olarak öyle, onları sevgiyle yap. Onları yapmadan önce belli bir yaşam süresi geçirmiş olduklarından emin ol ve hiçbir zaman Armand denli genç birini yapma. Benim kendi türüme karşı işlediğim en kötü suç bu oldu. Genç delikanlı Armand'ı almak.'

'Ama sen bunu yaptığında Karanlık Çocuklarının geleceklerini ve onu senden ayıracaklarını bilmiyordun.'

'Hayır, ama yine de beklemem gerekirdi. Yalnızlık götürdü beni bunu yapmaya. Bir de Armand'ın çaresizliği, ölümlü yaşamının böylesine bütünüyle benim ellerimde olması. Unutma, bu güce dikkat et. Bir de ölmekte olanlar üzerindeki gücüne. İçimizdeki yalnızlık ve bu güç duygusu kan için duyulan susuzluk denli güçlü olabilir. Eğer bir Enkil olmasaydı belki bir Akaşa da olmazdı, eğer bir Akaşa olmasaydı bir Enkil de olmazdı.'

'Evet. Senin söylediklerinden öyle görünüyor ki Enkil, Akaşa'ya imreniyor. Akaşa zaman zaman...'

'Evet, bu doğru.' Birden yüzü çok durgunlaştı ve gözlerinde sırdaş bir anlatım belirdi. Sanki başkalarının duymasından korktuğumuz bir şeyler fısıldıyorduk birbirimize. Bir an için ne söyleyeceğini düşünür gibi bekledi. 'Eğer onu tutacak bir Enkil olmasa Akaşa'nın neler yapabileceğini kim bilebilir? Niçin fısıldıyorum ki? Enkil beni istediği zaman yok edebilir. Belki de onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey Akaşa'dır. Ama eğer beni yok ederlerse onlara ne olur sonra?'

'Niçin güneşin onları yakmasına izin verdiler?' diye sordum.

'Nereden bilebiliriz? Belki de onlara zarar vermeyeceğini biliyorlardı. Yalnızca onlara bunu yapanları yakacak ve cezalandıracaktı. Belki de içinde yaşadıkları durumda kendi dışlarında olup bitenleri anlamaları yavaş oluyor. Güçlerini toplayacak, düşlerinden uyanacak ve kendilerini kurtaracak zaman bulamamış olabilirler. Belki de bu olduktan sonraki hareketleri, benim Akaşa'da tanık olduğum hare-

ketler ancak güneş tarafından uyandırıldıktan sonra mümkün oldular. Şimdi yeniden gözleri açık uyuyorlar. Yeniden düşler görüyorlar. Kan bile içmiyorlar.'

'Onların kanını içmeyi seçersem derken ne demek istedin?' diye sordum. 'Bunu nasıl seçmeyebilirim ki?'

'Bu ikimizin de üzerinde düşünmesi gereken bir şey,' dedi. 'Üstelik her zaman sana içmen için izin vermemeleri olasılığı da var.'

Titredim. O kollardan birinin bana vurduğunu, odanın bir ucundan ötekine fırlattığını ya da taş zeminde ezildiğimi düşündüm.

'Akaşa sana kendi adını söyledi, Lestat,' dedi. 'Sanırım içmene izin verecek. Ama eğer onun kanını içersen o zaman şimdi olduğundan da daha dayanıklı olacaksın. Birkaç damla seni güçlendirecek, ama eğer sana bundan fazlasını verirse, tam bir ölçü verirse, bunun arkasından dünyada seni yok edecek hemen hemen hiçbir güç olmayacak. Bunu istediğinden emin olmalısın.'

'Niçin istemeyeyim bunu?' dedim.

'Kömür gibi yandıktan sonra bile acılar içinde yaşamayı ister misin? Binlerce kez bıçaklandıktan ya da kurşun yaraları aldıktan sonra delik deşik bir durumda, kendini yenileyemeden yaşamak ister misin? İnan bana, Lestat, bu çok korkunç bir şey de olabilir. Güneşe çıkabilir, tanınmayacak biçimde yanabilir ve yine de yaşayabilirsin. Mısır'ın eski tanrıları gibi ölmüş olmayı isteye isteye yaşamayı sürdürebilirsin.'

'Ama ben daha hızlı iyileşmez miyim?'

'Bu kesin değil. Yaralı durumunda ondan bir kez daha kan almadıkça zor. İnsan kurbanlardan sürekli olarak içilen kan, ya da eskilerin kanı, bunlar iyileştirici. Ama ölmüş olmayı da isteyebilirsin. Bunu düşün. Kendine düşünmek için zaman ver.'

'Benim yerimde olsaydın ne yapardın?'

'Kuşkusuz Korunması Gerekenlerden içerdim. Daha güçlü ve daha tam ölümsüz olmak için içerdim. Akaşa'ya buna izin vermesi için diz çöküp yalvarırdım, sonra da kollarına atılırdım. Ama bunları söylemek kolay. Bana hiçbir zaman vurmadı. Bana hiçbir zaman kanını yasaklamadı ve ben sonsuza dek yaşamak istediğimi biliyorum. Ateşe yeniden dayanırdım. Güneşe dayanırdım. Yaşamı sürdürmek için her tür acıya dayanırdım. Sen istediğin şeyin sonsuz yaşam olduğundan bu denli emin olmayabilirsin.'

'İstiyorum,' dedim. 'Bunu düşünüyormuş gibi yapabilirdim, bunu ölçüp tartarak bilgece davranıyormuş gibi yapabilirdim. Ama canı cehenneme? Seni kandırmaz ki bunlar. Ne diyeceğimi biliyordun.'

Gülümsedi.

'Öyleyse sen ayrılmadan önce mabede gideceğiz, Akaşa'ya soracağız ve ne dediğine bakacağız.'

'Şimdi biraz daha soru sorabilir miyim?' dedim.

Sormamı işaret etti.

'Ben hayaletleri gördüm,' dedim. 'Senin anlattığın belalı cinleri gördüm. Onların ölümlülerin ve evlerin içlerine yerleştiklerini gördüm.'

'Senin bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum. Hayaletlerin çoğu gözlendiklerinden haberi olmayan görüntüler gibi görünüyorlar. Hiçbir zaman bir hayaletle konuşmadım ya da benimle konuşan bir hayalet olmadı. Belalı cinlere gelince, Enkil'in çok eski açıklamalarına ne ekleyebilirim ki. Bunlar öfkeliler çünkü bedenleri yok. Ama daha ilginç başka ölümsüzler de var.'

'Nedir bunlar?'

'Avrupa'da en az iki tane var ki bunlar kan içmiyorlar ve hiçbir zaman içmediler. Karanlıkta olduğu gibi gün ışığında da dolaşabiliyorlar, bedenleri var ve çok güçlüler. Tıpkı insanlara benziyorlar. Eski Mısır'da da bir tane vardı, Mısır sarayında Lanetli Ramses olarak tanınırdı ama benim bildiğim kadarıyla hiç de lanetli değildi. Ortadan kalktıktan sonra adı tüm krallık anıtlarından silinmişti. Mısırlılar bir varlığı öldürmek istedikleri zaman böyle yaparlardı. Onun başına ne geldiğini bilmiyorum. Eski rulolarda bu konuda bir şey yazılmamış.'

'Armand ondan söz etmişti,' dedim. 'Armand, Ramses'in eski bir vampir olduğunu anlatan efsanelerden söz ediyordu.'

'Hayır, vampir değil o. Diğerlerini kendi gözlerimle görmeden önce onunla ilgili olarak okuduğum şeylere inanmamıştım. Ama onlarla da hiçbir iletişim kurmadım. Onları yalnızca gördüm, beni çok korkuttular ve kaçtım. Onlardan korkmuştum çünkü güneşte dolaşıyorlardı. Güçlü ve kansızdılar. Ne yapabileceklerini kim bilebilirdi? Ama sen yüzyıllarca yaşayabilir ve yine de onlarla karşılaşmayabilirsin.'

'Peki ama kaç yaşındalar?'

'Çok yaşlılar, belki de benim kadar yaşlılar. Bunu söyleyemiyorum. Varsıl ve güçlü insanlar gibi yaşıyorlar. Belki de bunlardan benim bildiğimden daha fazlası var. Kendilerini çoğaltmak için özel bir yolları olabilir. Bundan emin değilim. Bir keresinde Pandora aralarında bir de kadın olduğunu söylemişti. Ama Pandora ve ben onlar konusunda hiçbir şey üzerinde anlaşamıyorduk. Pandora onların eskiden bizler gibi olduklarını, antik varlıklar olduklarını ve Ana ve Ba-

ba gibi kan içmeyi bıraktıklarını söylüyordu. Ben onların hiçbir zaman bizim gibi olduklarını sanmıyorum. Onlar başka bir şeyler, kanı olmayan bir şey. Bizim gibi ışığı yansıtmıyorlar. Çok yoğun ve güçlüler. Onları hiçbir zaman görmeyebilirsin, ama seni uyarmak için anlatıyorum bunları. Nerede yaşadığını onların hiçbir zaman bilmemesi gerek. İnsanlardan daha tehlikeli olabilir.'

'Peki ama insanlar gerçekten tehlikeli mi? Onları aldatmak her zaman çok kolay oluyor.'

'Tabi tehlikeliler. İnsanlar bizi gerçekten anlarlarsa silip süpürebilirler. Gündüzleri avlayabilirler bizi. Bu tek üstünlüklerini hiçbir zaman önemsiz görme. Burada da eski sözleşmelerin bilgeliği gösteriyor kendini. Asla, asla ölümlülere bizi anlatma. Bir ölümlüye nerede yattığını ya da başka vampirlerin nerede yattıklarını hiçbir zaman anlatma. Ölümlüleri denetleyebileceğini düşünmek tam bir aptallık olur.'

Başımı salladım, ama benim için ölümlülerden korkmak çok güçtü. Hiçbir zaman korkmamıştım onlardan.

'Paris'teki vampir tiyatrosu bile,' diye uyardı. 'Bizimle ilgili en küçük bir gerçeği ele vermiyor. Folklor ve yanılsamalarla oynuyor. İzleyicileri bütünüyle aldatıyorlar.'

Bunun doğru olduğunu ayrımsadım. Eleni mektuplarında bile her zaman anlamları gizliyor ve adlarımızı hiçbir zaman kullanmıyordu.

Bu gizlilikte bir şey beni eziyordu. Her zaman da ezmişti.

Ama beynimi zorluyor ve kansız varlıkları hiç görüp görmediğimi bulmaya çalışıyordum... İşin gerçeği ben onları serseri vampirlerle karıştırmış olabilirdim.

'Doğaüstü varlıklarla ilgili olarak sana söylemem gereken bir şey var,' dedi Marius.

'Nedir bu?'

'Bundan tam emin değilim ama ne düşündüğümü sana söyleyeceğim. Yakıldığımız zaman, bütünüyle ortadan kaldırıldığımız zaman başka bir biçim altında geri gelebildiğimizden kuşkulanıyorum. Şimdi insanların yeniden doğuşlarından söz etmiyorum. İnsan ruhlarının yazgısı üzerine hiçbir şey bilmiyorum. Ama biz sonsuza dek yaşıyoruz ve sanırım geri geliyoruz.'

'Bunu sana söyleten nedir?' Nicolas'ı düşünmemek elimde değildi.

'Ölümlülerin yeniden doğuş diye bir şeyden söz etmeleri ile aynı şey. Daha başka yaşamları anımsadıklarını öne sürenler var. Bizim karşımıza ölümlüler olarak çıkıyorlar, bizimle ilgili her şeyi bildikle-

rini, kendilerinin de bizlerden biri olmuş olduğunu öne sürüyorlar ve yeniden Karanlık Armağanı onlara vermemizi istiyorlar. Pandora bunlardan biriydi. Pek çok şey biliyordu ve bilgisi için hiçbir açıklama yoktu. Tek açıklama bunları kendi düşüncelerinde yaratmış olması ya da ayrımına varmadan benim kafamdan çekip çıkarmış olması mümkün. Bu gerçek bir olasılık. Belki de yalnızca onlar sıradan ölümlüler ama bizim yönlendirilmemiş düşüncelerimizi almalarını sağlayan bir işitme duyuları var.

'Durum her ne olursa olsun, bunlardan çok fazla yok. Eğer vampirseler o zaman gerçekten yok edilen çok az vampir olduğu kesin. Ya da diğerlerinin geri dönecek güçleri yoktu. Ya da böyle yapmamayı seçtiler. Kim bilir? Pandora, Ana ve Babanın güneşe çıkarıldıklarında öldüğüne inanıyordu.'

'Aman Tanrım, ölümlüler olarak yeniden doğuyorlar ve yine vampir olmak istiyorlar?'

Marius gülümsedi.

'Daha gençsin Lestat. Kendinle nasıl çeliştiğini görmüyor musun? Yeniden ölümlü olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten düşündün mü? Ölümlü babanı gördüğün zaman düşün bunu.'

Söylemek istediği şeyi anlamıştım. Ama düşüncelerimde ölümlülük konusunda yarattığım şeyleri de yitirmek istemiyordum. Yitirdiğim ölümlülüğün yasını tutmayı sürdürmek istiyordum. Ölümlülere duyduğum sevginin onlardan korkmamamla ilgili olduğunu biliyordum.

Marius yeniden dikkati dağılmış gibi uzaklara bakmaya başladı. Tam bir dinleme durumuna girmişti. Sonra yüzü yeniden dikkatle bana döndü.

'Lestat önümüzde iki ya da üç geceden fazlası olmayacak,' dedi üzüntüyle.

'Marius!' diye fısıldadım. Dışarı dökülmek isteyen sözcükleri içimde tuttum.

Tek avuntum yüzündeki ifadeydi. Şimdi her zaman tam bir insan gibi göründüğünü düşünüyordum.

'Burada kalmanı ne kadar istediğimi bilemezsin,' dedi. 'Ama yaşam dışarda, burada değil. Yeniden karşılaştığımızda sana daha çok şey anlatacağım ama şimdilik tüm gerekenleri öğrendin. Louisina'ya gitmen, babanın yaşamının sonlanışını görmen ve bundan elinden geldiğince çok şey öğrenmen gerekiyor. Ben yaşlanan ve ölen bir yığın ölümlü gördüm. Sen hiç görmedin. Ama inan bana genç dostum, burada kalmanı çok ama çok isterdim. Zamanı geldiğinde seni bula-

cağıma söz verdiğimde sana verdiğim sözün büyüklüğünü bilmiyorsun.'

'İyi ama niçin ben sana geri dönemem? Niçin buradan ayrılman gerekiyor?'

'Zamanı geldi,' dedi. 'Bu insanları gereğinden uzun süre yönettim. Kuşku uyandırıyorum. Ayrıca Avrupalılar bu sulara gelmeye başladılar. Buraya gelmeden önce Vezüv'ün altında gömülü olan Pompei kentinde saklanıyordum. Bu yıkıntıları kazıp araştıran ölümlüler beni oradan uzaklaştırdılar. Şimdi yine aynı şey oluyor. Başka bir sığınak aramalıyım. Daha uzaklarda ve böyle kalmayı sürdürmesi daha olası bir sığınak. Üstelik açık sözlü olmak gerekirse, eğer burada kalmayı tasarlasaydım seni hiçbir zaman buraya getirmezdim.'

'Niçin?'

'Niçin getirmeyeceğimi biliyorsun. Korunması Gerekenlerin yerini sen de içinde olmak üzere hiç kimsenin bilmesine izin veremem. Bu da bizi çok önemli bir noktaya getiriyor. Bana vermen gereken sözler var.'

'Her istediğin sözü veririm,' dedim. 'Ama sana verebileceğim ne olabilir ki?'

'Yalnızca şu. Sana anlattığım şeyleri hiçbir zaman başkalarına anlatmamalısın. Korunması Gerekenleri hiçbir zaman anlatma. Eski tanrılarla ilgili efsanelerden hiç söz etme. Başkalarına beni gördüğünü asla söyleme.'

Sözlerini derinden onaylayarak başımı salladım. Bunu bekliyordum, ama düşünmeden bile bunun çok güç olacağını biliyordum.

'Tek bir parçayı bile anlatsan,' dedi. 'Bunu başkaları izleyecek ve Korunması Gerekenlerle ilgili anlatacağın her sır onların bulunması tehlikesini arttıracak.'

'Evet,' dedim. 'Ama efsaneler, kökenlerimiz... Kendi yapacağım çocuklarım ne olacak? Onlara anlatamaz mıyım?'

'Hayır. Sana söylediğim gibi, eğer bir parçasını anlatırsan, sonunda hepsini anlatırsın. Üstelik bu yeniler Hıristiyan Tanrının çocukları olacaklar. Eğer Nicolas gibi ilk günah ve suç duygularıyla zehirlenmişlerse bu eski öyküler onları yalnızca delirtecek ve düş kırıklığına uğratacak. Bunların tümü onlara kabul edemeyecekleri dehşetli bir şey gibi görünecek. Rastlantılar, inanmadıkları putperest tanrılar, anlamadıkları gelenekler. Bu bilgiye hazır olmak gerekir. Bunun yerine onların sorularını dikkatle dinle ve onlara doyum verecek şeyler anlat. Eğer onlara yalan söyleyemeyeceğini hissedersen o zaman da hiçbir şey anlatma. Onları bugünün tanrısız insanları gibi güçlü yap-

maya çalış. Ama sözlerimi sakın unutma, hiçbir zaman eski efsaneleri anlatma. Bunları yalnızca ben anlatabilirim.'

'Eğer onlara anlatırsam bana ne yapacaksın?' diye sordum.

Bu onu şaşırttı. Neredeyse bir saniye boyunca bocaladı, sonra güldü.

'Sen benim tanıdığım en lanetli yaratıksın Lestat,' diye mırıldandı. 'Eğer anlatırsan sana canım ne isterse onu yapabilirim. Bunu bildiğine eminim. Akaşa'nın yaşlı danışmanı ayaklarının altında ezdiği gibi ezebilirim seni. Kafamın gücüyle seni tutuşturabilirim. Ama böyle gözdağları vermek istemiyorum. Ben senin bana geri gelmeni istiyorum. Ama bu sırların bilinmemesi gerekiyor. Yeniden bir ölümsüzler çetesinin Venedik'te olduğu gibi tepeme binmesini istemiyorum. Kendi türümüz tarafından bilinmeyeceğim. Bilerek ya da yanlışlıkla hiç kimsenin Korunması Gerekenleri ya da Marius'u aramaya çıkmasına neden olmamalısın. Adımı başkalarına asla söylemeyeceksin.'

'Anlıyorum,' dedim.

'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Yoksa sana gözdağı vermem mi gerekiyor? Seni benim öcümün korkunç olacağı konusunda uyarmalı mıyım? Cezamın seni olduğu gibi sırrı anlattığın başkalarını da içereceğini söylemem gerekiyor mu? Lestat, beni aramaya çıkan başkalarını yok ettim. Onları yok ettim, çünkü eski efsaneleri ve Marius adını biliyorlardı ve aramaktan hiçbir zaman vazgeçmediler.'

'Buna dayanamam,' diye mırıldandım. 'Hiçbir zaman kimseye söylemeyeceğim. Yemin ediyorum. Ama doğal olarak başkalarının benim düşüncelerimi okuyacaklarından korkuyorum. İmgeleri kafamdan çıkarıp alacaklarından korkuyorum. Armand bunu yapabilir. Böyle bir şey olursa...'

'İmgeleri gizleyebilirsin. Bunun nasıl yapılacağını biliyorsun. Onların kafalarını karıştırmak için başka imgeler çıkarabilirsin. Kafanı kilitleyebilirsin. Bu senin şimdiden bildiğin bir yetenek. Ama gözdağları ve korkutmalara bir son verelim. Senin için sevgi duyuyorum.'

Bir an için yanıt vermedim. Kafamdan her türlü yasak olanak geçiyordu. Sonunda bunları söze döktüm:

'Marius, hiçbir zaman içinden tüm bunları herkese anlatma isteği geçmedi mi? Yani bütün dünyada bizim türümüzden olanların hepsine bunları anlatıp onları bir araya getirme isteği demek istiyorum.'

'Aman Tanrım, hayır, Lestat. Niçin bunu yapayım ki?' Gerçekten kafası karışmış gibi görünüyordu.

'O zaman biz de insanlar gibi kendi efsanelerimizi anlatır, en azından tarihimizdeki bulmacalar üzerine kafa yorabilirdik. Birbirimi-

ze kendi başımızdan geçenleri anlatır ve güçlerimizi paylaşırdık...'

'Ve Karanlığın Çocuklarının yaptığı gibi bunları insanlara karşı kullanmayı sürdürürdük, öyle mi?'

'Yok... öyle değil.'

'Lestat, sonsuz yaşam içersinde sözleşmeler aslında seyrek görülür. Vampirlerin çoğu güvensiz ve yalnız varlıklardır, başkalarını sevmezler. Yanlarında zaman zaman gezdirdikleri bir iki seçilmiş yandaştan fazlasını bulundurmazlar, av alanlarını ve gizliliklerini korurlar. Bir araya gelmek istemeyeceklerdir. Eğer bir gün onları bölen kötü niyetlerini ve kuşkularını yenecek olsalar bile birlikleri, üstünlük için Akaşa'nın bana binlerce yıl önce olduklarını anlattığı gibi korkunç savaşlar ve dövüşlerle sonlanacaktır. En sonunda biz kötü yaratıklarız. Bizler öldürücüleriz. Bu yeryüzünde birleşenlerin ölümlüler olmaları ve iyilik için birleşmeleri daha iyi.'

Bunu kabul ettim. Böyle bir şey beni heyecanlandırdığı için utanmıştım. Tüm zayıflıklarımdan, düşünmeden söylediğim şeylerden utanmıştım. Yine de başka olanakların olması şimdiden kafama takılmıştı.

'Ya ölümlülere ne olacak, Marius? Hiç kendini onlara göstermek, tüm öyküyü anlatmak istedin mi?'

Yine bu düşünce onu gerçekten sersemletmiş gibi göründü.

'Hiç iyisiyle kötüsüyle dünyanın bizi bilmesini istedin mi? Bu hiç sana gizli bir yaşam sürdürmeye yeğlenebilir gibi görünmedi mi?'

Bir an için gözlerini yere indirdi, çenesini elinin üzerine koydu. İlk kez ondan gelen bir imgeler yığını algıladım ve bunları görmeme izin verdiğini anladım çünkü vereceği yanıttan emin değildi. Öylesine bir anımsama gücü vardı ki kendi güçlerim bunun yanında zayıf ve kırılgan görünüyordu. Anımsadığı şeyler en eski zamanlardı. Roma dünyayı yönetiyordu, o henüz normal bir insan yaşamı süresi içersindeydi.

'Onlara tüm bunları anlatmak istediğini anımsıyorsun,' dedim. 'Bu canavarca sırrı bildirmek istediğin zamanları.'

'Belki,' dedi. 'Başlangıçta iletişim kurmak için umutsuzca bir tutku vardı.'

'Evet iletişim kurmak,' dedim, bu sözcüğü sevmiştim. O eski gecede sahnede Paris izleyicilerini öylesine korkutmuş olmamı anımsadım.

'Ama bu bulanık başlangıç sırasındaydı,' dedi yavaşça, neredeyse kendi kendine konuşuyordu. Gözleri kısılmıştı, sanki yüzyıllar öncesine bakıyor gibiydi. 'Bu aptalca olurdu, çılgınlık olurdu. İnsanlık

gerçekten bizlerin kim olduğunu bilirse bizi yok eder. Ben yok edilmek istemiyorum. Böyle tehlikeler ve felaketler ilginç değil benim için.'

Yanıt vermedim.

'Sen de bu şeyleri açığa vurmak için bir güdü hissetmiyorsun,' dedi bana, neredeyse yatıştırıcı bir sesle.

Ama hissettiğimi düşünüyordum. Parmaklarını elimin üstünde hissettim. Ondan ötelere, kısacık geçmişime bakıyordum. Tiyatroya, masalımsı düşlerime bakıyordum. Üzüntüden felç olduğumu hissettim.

'Senin hissettiğin şey yalnızlık ve canavarlığın,' dedi. 'Ayrıca sen duygusal ve yüreklisin.'

'Doğru.'

'Ama bir şeyleri birilerine anlatmanın ne anlamı var. Kimse bağışlayamaz. Kimse kefaretini ödeyemez. Böyle düşünmek çocukça bir yanılsama. Kendini açığa vur ve seni yok etsinler. Ne yapmış olacaksın o zaman? Yabanıl Bahçe senin kalıntılarını sessizce yutacak. Hak ya da anlayış nerede?'

Başımı salladım.

Elinin benimkini tuttuğunu hissettim. Yavaşça ayağa kalktı. Ben de ona uydum ve kararsızca doğruldum.

'Geç oldu,' dedi tatlı bir sesle. Gözlerinde şefkatli ve yumuşak bir bakış vardı. 'Şimdilik yeteri kadar konuştuk. İnsanlarımın yanına gitmem gerekiyor. Yakınlarda bir köyde kimi sorunlar var. Bunların olmasını bekliyordum. Bu gece ve yarın gece bu sorunlarla uğraşmam gerekecek. Yeniden konuşmamız belki de yarın geceyarısından sonrayı bulabilir...'

Yeniden dikkati dağılmıştı, başını eğdi ve dinledi.

'Evet, gitmem gerekiyor,' dedi. Yumuşak ve rahatlatıcı bir biçimde sarıldı bana.

Bir yandan onunla birlikte gitmek ve köyde neler olduğunu, orada işlerini nasıl yürüttüğünü görmek istiyordum. Ama aynı zamanda odalarımı araştırmak, denize bakmak ve sonunda uyumak da istiyordum.

'Uyandığında aç olacaksın,' dedi. 'Sana bir kurban getireceğim. Ben gelene dek sabret.'

'Evet, tabii...'

'Yarın beni beklerken,' dedi. 'Evde istediğin şeyi yap. Eski rulolar kütüphanede kasaların içinde. Onlara bakabilirsin. Tüm odalarda dolaşabilirsin. Yalnızca Korunması Gerekenlerin bulunduğu tapınağa

yaklaşmamalısın. Merdivenlerden yalnız başına inmemen gerek.'

Başımı salladım.

Ona bir şey daha sormak istiyordum. Ne zaman avlanacaktı? Ne zaman kan içecekti? Kanı bana iki gece, belki de daha fazla yetmişti. Ama onu ayakta tutan kimin kanıydı? Daha önceden bir kurban bulmuş muydu? Şimdi avlanacak mıydı? Artık benim gibi kana gereksinmediği konusunda kuşkularım artıyordu. Korunması Gerekenler gibi giderek daha az kan içmeye başlamıştı belki de. Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyordum.

Ama o beni terkediyordu. Köyün onu çağırdığı kesindi. Terasa çıktı ve gözden kayboldu. Bir an için kapılardan geçip sağa ya da sola doğru gittiğini düşündüm. Ama kapıya geldiğimde terasın boş olduğunu gördüm. Parmaklığa gidip aşağı baktığımda çok aşağılarda kayaların üzerinde ceketini küçük ve renkli bir nokta gibi gördüm.

Demek ki hepimizin beklentisi bu olacak, diye düşündüm. Artık kana gereksinmeyecektik, yüzlerimiz aşamalı olarak tüm insan anlatımlarını yitirecekti, kafamızın gücüyle nesneleri hareket ettirebilecektik ve uçmaktan başka her şeyi yapabilecektik. Binlerce yıl sonra bir gece Korunması Gerekenlerin şimdi oturdukları gibi sonsuz bir sessizlik içinde oturuyor olacaktık. Bu gece ne denli sık sık Marius onlara benzer görünmüştü. Burada kimse olmadığı zaman kimbilir ne kadar uzun zaman hiç kımıldamadan oturuyordu.

Uzaklarda, denizin öte yanında bir ölümlü yaşamı sürdüreceğim yarım yüzyılın onun için ne anlamı olacaktı?

Arkamı döndüm, evin içinden geçip bana verilen yatak odasına gittim. Hava aydınlanmaya başlayıncaya dek oturup denizi ve gökyüzünü seyrettim. Lahitin içindeki küçük gizli yeri açtığımda içerde taze çiçekler vardı. Altın maskeli başlığı ve eldivenleri taktım, taş tabutun içine yattım. Gözlerimi kapatırken çiçeklerin kokusunu duyabiliyordum.

Korkulu an geliyordu. Bilincimi yitirme anı. Düşün kıyısındayken bir kadının güldüğünü duydum. Bir konuşmanın ortasında ve mutluymuş gibi hafif ve uzun bir kahkahayla gülüyordu. Karanlığa dalacağım sırada kadın başını arkaya atınca beyaz boynunu gördüm.

15

Gözlerimi açtığımda aklımda bir düşünce vardı. Düşünce bir anda kafamda belirivermişti ve beni öylesine etkilemişti ki susuzluğumun, damarlarımdaki çekilmenin bile pek ayrımında değildim.

'Boş gurur,' diye fısıldadım. Ama bu düşüncede büyüleyici bir güzellik vardı.

Hayır, unut bunu. Marius sığınaktan uzak durmamı söyledi, üstelik gece yarısı geldiğinde bu düşünceyi ona söyleyebilirdim. Peki o ne diyebilirdi ki? Üzüntüyle başını sallayacaktı.

Odamdan dışarı çıktım. Her şey bir önceki gece olduğu gibiydi. Mumlar yanıyordu, pencerelerden solan ışığın yarattığı yumuşak manzaralar görünüyordu. Çok geçmeden buradan ayrılmak gözüme olanaklı görünmüyordu. Buraya bir daha geri dönmeyecektim, Marius bu olağanüstü yerden ayrılacaktı.

Kendimi üzgün ve mutsuz hissediyordum. Sonra yine düşünceye geri döndüm.

Bunu o yanımda yokken yapacaktım. Sessizce ve gizlice. Böylece kendimi aptal hissetmeyecektim. Yalnız başına gitmek.

Hayır. Yapma bunu. Eninde sonunda hiçbir işe yaramayacak. Bunu yaptığında hiçbir şey olmayacak.

Ama eğer durum buysa niçin yapmayayım ki? Niçin şimdi yapmayayım?

Evi yeniden dolaştım. Kütüphaneyi, galerileri, kuşlar ve maymunlarla dolu odayı ve daha önce girmediğim başka odaları gezdim.

Ama düşünce kafamdan çıkmıyordu. Ayrıca susuzluk içimi kazıyor, beni daha da düşüncesiz, biraz huzursuz yapıyordu. Marius'un bana anlattığı şeyler üzerine düşünmem zaman geçtikçe güçleşmeye başlamıştı.

Marius evde değildi. Bu kesindi. Sonunda bütün odaları dolaşmıştım. Nerede uyuduğunu söylememişti, aynı zamanda eve girip çıktığı başka gizli yollarının da olduğunu biliyordum.

Ama Korunması Gerekenlere giden merdivene açılan kapıyı kolayca bulabildim. Kapı kilitli değildi.

Duvar kâğıtlarıyla kaplı, cilalı mobilyalı odada saate bakarak durdum. Akşamın yedisiydi daha. Gelmesine beş saat vardı. Susuzluktan kavrulacağım beş saat. Ve düşüncem...

Bunu yapmaya karar vermemiştim aslında. Yalnızca saate sırtımı döndüm ve odama doğru yürümeye başladım. Benden önce yüzlercesinin böyle düşünceleri olduğunu biliyordum. Marius onları uyan-

dırabileceğini düşündüğü zaman hissettiği gururu ne güzel anlatmıştı. Onları kımıldatabileceğini düşünmüştü.

Hayır, ben yalnızca bunu yapmak istiyordum, hiçbir şey olmasa bile. Zaten hiçbir şey de olmayacaktı. Tek istediğim şey yalnız başına aşağı inmek ve bunu yapmaktı. Belki de Nicki ile ilgisi vardı bunun. Bilmiyorum. Bilmiyorum!

Odama gittim ve denizden yükselen beyazımsı ışıkta keman kutusunun kapağını açtım ve Stradivarius kemanına baktım.

Kuşkusuz onun nasıl çalınacağını bilmiyordum, ama öykünme güçlerimiz çok yüksektir. Marius'un dediği gibi üstün bir dikkatimiz ve üstün yeteneklerimiz var. Ben de Nicki'nin bunu çaldığını çok kereler görmüştüm.

Nicki'nin yaptığını gördüğüm gibi yayı gerdim, kılları küçük reçine parçası ile ovaladım.

Yalnızca iki gece önce bu kemana dokunma düşüncesine bile dayanamıyordum. Sesini duymak benim için yalnızca acı verici olurdu o zaman.

Şimdi kemanı kutusundan çıkardım, Vampirler Tiyatrosunda Nicki'ye götürdüğüm gibi taşıdım evin içinden geçerken. Bu sırada boş gurur aklıma bile gelmiyordu. Gizli merdivenlere açılan kapıya doğru giderek daha hızlı ilerliyordum.

Sanki beni kendilerine çekiyorlardı, ben kendi istencimle hareket etmiyor gibiydim. Şimdi Marius'u düşünmüyordum bile. Dar, ıslak basamaklardan elimden geldiğince hızla aşağıya inmekten başka bir şey düşünmüyordum. Dalgaların serpintisiyle ıslanmış, akşamın soluk ışıklarıyla aydınlanan pencerelerin önünden geçtim.

Aslında tutkum öylesine güçleniyor, öylesine her şeyi içine alır duruma geliyordu ki birdenbire durdum. Bunun benim kendimden kaynaklandığından kuşkuya düşmüştüm. Ama bu aptalcaydı. Bunu kafama kim koymuş olabilirdi ki? Korunması Gerekenler mi? İşte bu gerçekten boş gururdu, üstelik bu yaratıklar bu garip, narin küçük tahta aletin ne olduğunu biliyorlar mıydı?

Antik dünyada hiç kimsenin duymamış olduğu bir ses çıkarıyordu öyle değil mi? Çıkardığı ses öylesine insancaydı, öylesine güçlü bir etki yapıyordu ki insanlar kemanın şeytanın işi olduğunu düşünmüş ve en usta çalgıcıları içlerine şeytan girmiş olmakla suçlamışlardı.

Hafifçe başım dönüyordu, kafam karışmıştı.

Basamaklardan bu kadar aşağıya nasıl indiğimi bilmiyordum. Kapıların içerden sürgülü olduklarını unutmuştum. Belki beş yüz yıl uğraşırsam bu sürgüyü açabilirdim, ama şimdi değil.

Yine de iniyordum. Bu düşünceler aklıma gelir gelmez çözülüp dağılıyorlardı. Yeniden yanmaya başlamıştım, susuzluk her şeyi daha da kötü yapıyordu. Ama yanmamın asıl nedeni susuzluk değildi.

Son kıvrımı döndüğümde tapınağın kapılarının sonuna dek açık olduklarını gördüm. Lambaların ışığı merdivenlere yayılıyordu. Çiçek ve tütsü kokuları sarmıştı birden her yanı. Bu kokular boğazımda bir yumru gibi duruyorlardı.

Yaklaştım. Kemanı iki elimle kavramış göğsümün üzerinde tutuyordum ama niçin böyle yaptığımı bilmiyordum. Tentenin kapılarının açık olduğunu ve onların oturduklarını gördüm.

Birisi onlara yeni çiçekler getirmişti. Birisi altın tabaklar içine tütsüler yerleştirmişti.

Tapınağın içine girer girmez durdum ve yüzlerine baktım. Daha önce olduğu gibi doğrudan bana bakıyorlardı.

Beyazlardı, öylesine beyaz ki onların bronzlaşmış olduklarını düşünemiyordum bile. Üzerlerindeki mücevherler kadar katıydılar. Akaşa'nın kolunda yılan şeklinde bir bilezik, göğsünde kat kat bir kolye vardı.

Akaşa'nın yüzü Enkil'inkinden daha dardı, burnu birazcık daha uzundu. Enkil'in gözleri hafifçe çekikti. İkisinin de birbirine çok benzer uzun siyah saçları vardı.

Huzursuz biçimde soluk alıyordum. Birden kendimi çok zayıf hissettim. Ciğerlerim çiçeklerin ve tütsülerin kokusuyla doluyordu.

Lambaların ışıkları duvarlardaki resimleri süsleyen binlerce küçük altın parçacığının üzerinde dans ediyordu.

Kemana baktım ve düşüncemi anımsamaya çalıştım. Parmaklarımı tahtanın üzerinde dolaştırdım ve bu aletin onların gözüne nasıl göründüğünü merak ettim.

Kısık bir sesle ne olduğunu açıkladım onlara. Bunu dinlemelerini istiyordum, nasıl çalınacağını bilmiyordum ama çalmaya çalışacaktım. Kendimin bile duyamayacağım denli kısık bir sesle konuşuyordum ama isterlerse beni duyabileceklerinden emindim.

Kemanı omuzuma kaldırdım, çenemin altına yerleştirdim ve yayı kaldırdım. Gözlerimi kapadım, müziği, Nicki'nin müziğini, müziğiyle birlikte dalgalanan bedenini anımsadım. Parmakları birer çekiç gibi iniyordu tellerin üzerine, ruhundan gelen ileti parmaklarından dışarı çıkıyordu.

Birden müziğin içine daldım. Parmaklarım dans ederken müzik yükselen bir çığlık ya da bir fısıltıya dönüyordu. Bu bir şarkıydı, pekâlâ ben bir şarkı yapabiliyordum. Duvarlardan yankılanan sesler te-

miz ve zengindi. Yalnızca kemanın çıkarabildiği o yakaran, araştıran sesi çıkarabiliyordum ben de. Çalarken ileri geri sallanıyordum, Nicki'yi unutmuştum, tellerin üzerine basan parmaklarımda duyduğum histen ve bunu yapabildiğimi ayrımsamaktan başka her şeyi unutmuştum. Bu sesler benden geliyordu. Yayı çılgınca çekerken ses giderek yükseliyor, yükseliyordu.

Çalarken bir yandan da söylüyordum. Önce mırıldanıyordum, sonra yüksek sesle şarkı söylemeye başladım. Küçük odanın bütün altın pırıltısı bir ışıltıya dönüşmüştü. Birden kendi sesim yükseliyor gibi geldi bana. Açıklanamaz biçimde yükseliyordu. Hiçbir zaman benden çıkamayacağını bildiğim ince bir notaya yükselmişti. Bu ses benden çıkıyor olamazdı. Ama bu güzel notayı duyuyordum. Titremeksizin yükseliyor, yükseliyordu, kulaklarımı acıtmaya başlamıştı. Daha da sert, daha da çılgınca çalmaya başladım. Kendi soluğumu duyabiliyordum. Birden bu garip ve ince sesi çıkaranın ben olmadığımı anladım.

Eğer bu ses kesilmezse kan kulaklarımdan dışarı fışkıracaktı. Ve bu sesi ben çıkarmıyordum! Müziği durdurmaksızın, başımı çatlatan ağrıya boyun eğmeksizin ileri baktım ve Akaşa'nın yerinde doğrulmuş olduğunu gördüm. Gözleri kocaman açıktı, ağzı tam bir O biçimini almıştı. Ses ondan geliyordu, bu sesi o çıkarıyordu ve tentenin merdivenlerinden inmiş bana doğru ilerliyordu. Kollarını öne uzatmıştı. Çıkardığı ses çelik bir bıçak gibi kesiyordu kulak zarlarımı.

Göremiyordum. Kemanın taş zemine çarptığını duydum. Ellerimi başımın iki yanına koyduğumu hissettim. Bağırdım, bağırdım ama o ince ses benim çığlığımı bastırıyordu.

'Kes şunu! Kes şunu!' diye gürlüyordum. Birden Akaşa'yı tam karşımda gördüm. Kollarını bana uzatıyordu.

'Oh, Tanrım, Marius!' Geri döndüm ve kapıya doğru koştum. Kapılar yüzüme kapandı, öyle sert çarptılar ki dizlerimin üstüne düştüm. O ince notanın kesilmeyen titreşimi içersinde ağlıyordum.

'Marius, Marius, Marius!'

Başıma ne geleceğini görmek için arkamı döndüğümde Akaşa'nın ayağının kemanın üzerine doğru indiğini gördüm. Keman topuğunun altında paramparça oldu. Bu orada söylediği nota da yavaş yavaş sönüyor, kayboluyordu.

Sessizliğin içinde hiçbir şey işitemez durumda kalakalmıştım. Marius'u çağırarak çığlıklar atmayı sürdürüyordum ama kendi çığlıklarımı bile duyamıyordum. Ayaklarımın üzerinde doğrulmaya çabaladım.

Kulaklarımda çınlayan sessizlik, titreşen sessizlik. Akaşa tam önümdeydi, ince siyah kaşları hafifçe çatılmış, beyaz teninde incecik bir iki çizgi oluşmuştu. Gözleri acı ve soru doluydu. Pembe dudakları aralandığında köpek dişleri ortaya çıktı.

Yardım et bana Marius, yardım et. Kekeliyordum. Kendi söylediklerimi duyamaz durumdaydım. Sonra Akaşa'nın kolları beni sardı ve kendine çekti. Elinin Marius'un anlattığı gibi başımı yavaşça, çok yumuşak biçimde bastırdığını ve dişlerimin onun boynuna değdiğini hissettim.

Duraksamadım. Beni saran kolların bir anda beni sıkıp öldürebileceğini düşünmedim. Dişlerim buzdan bir kabuğu kırar gibi deriye daldı ve kan ağzıma akmaya başladı.

Oh, evet, evet ... oh, evet. Kolumu sol omuzuna atmıştım, ona yapışmıştım. Benim yaşayan heykelimdi o. Mermerden daha sert olması sorun değildi, onun böyle olması gerekiyordu, o eksiksizdi. Annemdi o, sevgilimdi. Kan içimdeki canlı her parçacığın içine işliyordu. Ama onun dudakları da benim boynumdaydı. Beni öpüyordu, kendi kanının böyle şiddetle aktığı damarı öpüyordu. Dudakları damarın üzerinde açılıyordu. Kanını tüm gücümle çeker, emerken onun dişlerinin de benim boynuma girdiklerini hissettim.

Birden her zerresine varıncaya dek tüm damarlarımdan kanın onun içine akmaya başladı, onunki de benim içime akıyordu.

Bunu görebiliyordum. Parlayan bir döngüydü bu. İkimizin de ağızları birbirimizin boğazına kilitlenmişti, kan durmaksızın akıyordu birimizden ötekine. Tanrısal bir şeydi bu olanlar. Hiçbir düş, hiçbir hayal yoktu. Yalnızca bu vardı. İnanılmaz güzel, sağır edici ve sıcak bir şey. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Yalnızca bu döngü sürdükçe geri kalan her şey önemsizdi. Ağırlığı olan, yer kaplayan ve ışığın akışını kesen tüm şeylerin dünyası yok olmuştu.

Ama korkunç bir ses bunu kesti. Kırılan taş sesi gibi, yerde sürüklenen taş sesi gibi çirkin bir sesti bu. Marius geliyordu. Hayır Marius, gelme. Geri dön, dokunma. Bizi ayırma.

Ama bu korkunç ses Marius değildi. Her şeyi kesen, saçımı yakalayıp beni Akaşa'dan koparan şey Marius değildi. Öylesine sertçe çekilmiştim ki kan ağzımdan dışarı fışkırmıştı. Bu Enkil'di. Güçlü elleri başımı iki yandan kavramıştı.

Kan çeneme doğru aktı. Akaşa'nın endişeli yüzünü gördüm. Ellerini Enkil'e uzattığını gördüm. Gözlerinde öfke parlıyordu, başımı yakalayan elleri yakalarken parlak beyaz kolları canlıydı. Ağzından çıkan sesi duydum. Biraz önce söylediği notadan daha yüksek sesle

bağırıyor, çığlık atıyordu. Ağzının kenarından kan damlıyordu.

Ses bu kez beni sağırlaştırdığı gibi körleştirmişti de. Her yer kararardı. Kafatasım çatlamak üzereydi.

Enkil beni dizlerimin üstüne çökmeye zorluyordu. Üzerime eğilmişti. Birden bütün yüzünü gördüm. Her zaman olduğu gibi durgundu. Gerçek yaşamın tek kanıtı kollarındaki kasların gerginliğiydi.

Akaşa'nın çığlıklarının her şeyi boğan gürültüsüne karşın arkamdaki kapının Marius tarafından zorlandığını biliyordum. Neredeyse Akaşa'nın çığlıklarına denk bir yükseklikte bağırıyordu.

Bu çığlıklarla kulaklarımdan dışarı kan geliyordu. Dudaklarımı kımıldatıyordum.

Başımı yakalamış olan taş kıskaç birden gevşedi. Yere düştüğümü hissettim. Dümdüz yere yapışmıştım. Göğsümde Enkil'in ayağının soğuk basıncını hissediyordum. Bir saniye sonra yüreğimi ezecekti. Akaşa her an biraz daha yükselen çığlıklarla onun arkasına geçmiş kolunu boynuna dolamıştı. Akaşa'nın çatılmış kaşlarını, uçuşan siyah saçlarını gördüm.

Ama Akaşa'nın çığlıklarının beyaz sesinin arasından Marius'un sesi duyuluyordu. Kapının yanında durmuş Enkil ile konuşuyordu.

Eğer onu öldürürsen Enkil, Akaşa'yı sonsuza dek senin yanından uzaklaştırırım ve bunu yapmam için Akaşa da bana yardım eder! Yemin ediyorum.

Birden sessizlik oldu. Yeniden sağır olmuştum. Boynumun yanlarından damlayan kanın sıcaklığını duyuyordum.

Akaşa yana çekildi, dosdoğru önüne baktı, kapılar açıldı, dar taş geçitte Marius'u karşımda gördüm. Ellerini Enkil'in omuzlarına koymuştu. Enkil kımıldayamaz görünüyordu.

Ayak midemi sıyırarak yana kaydı ve gitti. Marius yalnızca düşünceler olarak duyabildiğim sözcüklerle konuşuyordu: Çık dışarı Lestat. Koş.

Doğrulmak için çabaladım. Marius'un ikisini de yavaşça tenteye doğru götürdüğünü gördüm. İkisi de önlerine değil Marius'a bakıyorlardı. Akaşa, Enkil'in kolunu yakalamıştı. Sonra yüzleri yeniden donuklaştı. Ama ilk kez bu donukluk ruhsuz göründü gözüme. Bu bir merak maskesi değil bir ölüm maskesiydi.

'Lestat, koş!' dedi yeniden Marius arkasını dönmeden. Bu kez dinledim onu.

16

Sonunda Marius aydınlatılmış salona geldiğinde balkonun en uzak köşesinde duruyordum. Tüm damarlarımda sanki kendi yaşamını soluyan bir sıcaklık vardı. Adaların bulanık, gölgelerinden çok çok öteleri görebiliyordum. Uzaklarda bir kıyıda bir geminin ilerleyişini duyabiliyordum. Ama tek düşündüğüm şey Enkil yeniden üzerime gelirse parmaklıktan atlamaktı. Denize atlayabilir ve yüzebilirdim. Başımı yakalayan ellerini, göğsümün üzerindeki ayağını hissetmeyi sürdürüyordum.

Taş parmaklığa dayanmış titreyerek duruyordum. Yüzümdeki şimdiden iyileşen yaralardan ellerime kan bulaşmıştı.

'Üzgünüm, bunu yaptığım için üzgünüm,' dedim Marius balkona çıkar çıkmaz. 'Niçin yaptığımı bilmiyorum. Yapmamam gerekirdi. Üzgünüm. Yemin ederim çok üzgünüm, Marius. Bir daha asla bana yapmamamı söylediğin bir şeyi yapmayacağım.'

Kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Öfkeden köpürüyordu.

'Lestat, dün gece ne söyledim ben?' diye sordu. 'Sen en lanetli yaratıksın!'

'Marius, bağışla beni. Lütfen bağışla. Bir şey olmayacağını düşünmüştüm. Hiçbir şey olmayacağından emindim...'

Sessiz olmamı işaret etti. Birlikte aşağıya, kayalıklara gidecektik. Önce parmaklıklardan o atladı ben de arkasından gittim. Bunun kolaylığı hoşuma gitmişti. Ama böyle şeylere aldırmayacak denli sersemlemiştim. Akaşa'nın varlığı hoş bir koku gibi her yanımı sarmıştı, ama onun hiç kokusu yoktu. Üzerindeki tek koku sert beyaz tenine işlemeyi başarabilmiş tütsü ve çiçek kokularıydı. Bu sertliğine karşın garip bir biçimde kolayca kırılabilir görünmüştü bana.

Kaygan kayaların üzerinden aşağıya inip beyaz kumsala vardık. Sessizce yürüdük burada. Pürüzsüz, sıkı beyaz kumların üzerinde bize doğru gelen ya da kayalara çarpan kar beyaz köpüklere bakıyorduk. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Bu bende her zaman uyandırdığı yalnızlık duygusunu uyandırmıştı. Sesle birlikte başka tüm duyumları da uzaklaştıran rüzgâr uğultusu.

Bir yandan giderek üzerime bir dinginlik çöküyor, öte yandan da kendimi daha uyarılmış ve yalnız hissediyordum.

Marius kolunu bana dolamıştı, Gabrielle de böyle yapardı. Nereye gittiğime hiç dikkat etmiyordum. Küçük bir koya geldiğimizde burada demir atmış, çift kürekli uzun bir sandal gördüğümde şaşırdım.

Durduğumuzda yeniden özür dilemeye başladım. 'Bunu yaptığım

için üzgünüm! Yemin ederim üzgünüm. İnanmamıştım...'

'Pişman olduğunu söyleme bana,' dedi Marius sakince. 'Bu olduğu için hiç de üzgün filan değilsin. Sen buna neden oldun ve şimdi güvenliktesin. Tapınağın zemininde yumurta kabuğu gibi ezilmiş yatmıyorsun.'

'Oh, ama asıl nokta bu değil,' dedim. Ağlamaya başlamıştım. Mendilimi, bir on sekizinci yüzyıl beyefendisinin bu gösterişli giysi eklentisini çıkarıp yüzümdeki kanları sildim. Akaşa'nın beni tuttuğunu hissediyordum. Onun kanını, Enkil'in ellerini hissedebiliyordum. Bütün olanlar yeniden olmaya başlayacaktı. Eğer Marius zamanında gelmemiş olsaydı...

'Ama ne oldu Marius? Sen ne gördün?'

'Enkil'in duyamayacağı bir yere gitmek isterdim,' dedi Marius kaygıyla. 'Onu daha çok rahatsız edecek şeyler söylemek ya da düşünmek çılgınlık. Onun eski durumuna dönmesi gerekiyor.'

Şimdi gerçekten öfkeli görünüyordu, sırtını bana dönmüştü.

Ama bunu düşünmemeyi nasıl başarabilirdim ki? Kafamı açabilmeyi ve düşünceleri onun içinden çıkarıp atabilmeyi istedim. Akaşa'nın kanı gibi bunlar da içimde dönüp duruyorlardı. Akaşa'nın bedeninin içinde kilitli bir düşünce gücü vardı, bir iştah, alev alev yanan ruhsal bir çekirdek gizliydi bu bedende. Bu alevlerin sıcağı içimde sıvı bir şimşek gibi dolaşıyordu. Enkil'in Akaşa üzerinde öldürücü bir güç uyguladığından emindim. Ondan nefret ediyordum. Onu yok etmek istiyordum. Beynim her tür çılgınca düşünceye sarılıyordu. Belki de geride Akaşa kalırsa Enkil'i yok etmek bizleri ortadan kaldırmayabilirdi.

Ama bunun pek anlamı yoktu. Cinler ilkin Enkil'e girmemişler miydi? Peki ya öyle değilse...

'Kes şunu çocuk!' diye Marius şimşek gibi çaktı.

Yeniden ağlamaya giriştim. Boynumda Akaşa'nın dokunduğu yere dokundum, dudaklarımı yalayıp yeniden onun kanının tadını aldım. Yukarıya saçılmış yıldızlara baktım ve bu güzellikler bile bana kötü niyetli ve anlamsız göründüler. Boğazımda tehlikeli bir biçimde büyüyen bir çığlık hissettim.

Akaşa'nın kanının etkileri şimdiden zayıflıyordu. İlk duru imgeler bulanmaya başlamışlardı. Kollarım ve bacaklarım bir kez daha benim kollarım ve bacaklarım olmuşlardı. Evet daha güçlü olabilirlerdi şimdi ama içlerindeki büyü ölüyordu. Büyüden geriye yalnızca ikimizin birden içinde dolaşan kanın anısından daha güçlü bir şey kalmıştı.

'Marius, ne oldu!' diye sordum, rüzgâra karşı bağırıyordum. 'Bana

kızma, bana sırtını dönme. Yapamam...'

'Şşşt, Lestat,' dedi. Geri döndü ve kolumu tuttu. 'Benim kızgınlığıma aldırma,' dedi. 'Önemli değil ve sana yönelik değil. Kendimi toplamam için bana birazcık daha zaman ver.'

'Ama Akaşa ile benim aramda ne olduğunu gördün mü?'

Denize bakıyordu. Sular kapkara, köpükler bembeyaz görünüyordu.

'Evet, gördüm,' dedi.

'Kemanı aldım ve onlara çalmak istedim. Düşünüyordum ki...'

'Evet, tabi, biliyorum...'

'Müziğin onları etkileyeceğini düşünüyordum. Özellikle o garip, doğa dışı duyulan müziğin, biliyorsun bir kemandan nasıl...'

'Evet...'

'Marius, Akaşa bana kanını verdi...ve benden aldı...'

'Biliyorum.'

'Onu Enkil orada tutuyor. Onu tutsak etmiş!'

'Lestat, yalvarırım...' Kaygılı ve üzgün bir gülümseme vardı yüzünde.

Onu tutsak etmiş Marius. Tıpkı ötekilerin yaptığı gibi, bırak Akaşa gitsin!

'Düş görüyorsun çocuğum,' dedi. 'Düş görüyorsun.'

Geri döndü ve beni bıraktı. Onu yalnız bırakmamı işaret etti. Aşağıya, ıslak kumsala gitti, ileri geri yürürken sular ayaklarını yalıyordu.

Yeniden sakinleşmeye çalıştım. Bana bu adadan başka hiçbir yerde bulunmamışım gibi geliyordu. Ölümlülerin dünyası buranın dışındaydı. Korunması Gerekenlerin garip trajedileri bu ıslak ve parlak kayalıkların ötesinde kimse tarafından bilinmiyordu.

Sonunda Marius geri geldi.

'Dinle beni,' dedi. 'Tam batıda benim korumam altında olmayan bir ada var. Bu adanın kuzey ucunda eski bir Yunan kenti bulacaksın. Orada bütün gece açık bir denizci tavernası vardır. Şimdi sandalla oraya git. Avlan ve burada olanları unut. Akaşa'dan almış olabileceğin yeni güçleri öğrenmeye çalış. Ama ne Akaşa'yı ne de Enkil'i düşünmemeye çalış. Her şeyden önemlisi Enkil'e karşı komplolar kurmaya çalışma. Şafak sökmeden önce eve geri dön. Bu zor olmayacak. Bir düzine açık kapı ve pencere bulacaksın. Şimdi benim dediğimi yap, benim için yap bunu.'

Başımı eğdim. Kafamı dağıtacak tek şeyi bulmuştu. Kafamdaki soylu ya da sinirlerimi yıpratıcı düşünceleri silebilecek tek şey buy-

du. İnsan kanı, insan savaşımı ve insan ölümü.

Karşı çıkmaksızın sandala bindim ve sığ sularda ilerlemeye başladım.

Sabahın erken saatlerinde küçük bir handa bir denizcinin pis yatak odasının duvarına çivilenmiş metalik ayna parçasında kendi yansımama baktım. Üzerimdeki kabartmalı ceket ve beyaz dantellerle, yüzümde öldürmenin verdiği sıcaklıkla kendimi gördüm. Ölü adam arkamda masanın üzerine serili yatıyordu. Boynumu kesmeye çalıştığı bıçağı hâlâ elindeydi. Yanında içine ilaç koyulmuş bir içki şişesi vardı. Bunu bana içirmeye çalıştıkça anlamamazlıktan gelerek içmeyi reddediyordum. Sonunda sabrını yitirmiş ve son çareye başvurmuştu. Arkadaşı da yatakta ölü yatıyordu.

Genç, sarışın aptal adama baktım aynada.

'İşte karşınızda vampir Lestat,' dedim.

Ama dünyanın tüm kanı bir araya gelse dinlenmeye gittiğim zaman üzerime çöken dehşeti durduramazdı.

Akaşa'yı düşünmeden edemiyordum. Bir gece önce uykumda duyduğum gülüşün onun gülüşü olup olmadığını merak ediyordum. Kanını verirken bana bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyordum. Sonunda gözlerimi kapadım ve birdenbire her şey geri geldi. Bunlar inanılmaz güzel şeylerdi, büyülü ve tutarsız şeyler. Akaşa ve ben birlikte holde yürüyorduk. Burada değil ama bildiğim bir yerde. Sanırım burası Almanya'da Haydn'ın müziğini yazdığı saraydı. Benimle her zaman konuşurmuş gibi konuşuyordu. Tüm bunları anlat bana. İnsanlar neye inanıyorlar. İçlerindeki tekerlekleri ne döndürüyor. Bu inanılmaz buluşlar nedir... Geniş kenarında kocaman beyaz bir tüy olan modaya uygun siyah bir şapka vardı başında. Beyaz bir eşarp şapkanın çevresinde dolanıp çenesinin altından bağlanmıştı. Yüzü öyle gençti ki.

Gözlerimi açtığımda Marius'un beni beklediğini biliyordum. Odaya girdiğimde onu boş keman kutusunun başında dururken buldum. Sırtı denize bakan açık pencereye dönüktü.

'Şimdi gitmen gerekiyor küçüğüm,' dedi üzüntüyle. 'Daha uzun zamanımız olur diye ummuştum ama bu olanaksız. Seni götürecek olan tekne bekliyor.'

'Yaptığım şey yüzünden mi?' diye sordum derin bir üzüntüyle. Demek ki kovuluyordum.

'Tapınaktaki her şeyi parçaladı Enkil,' dedi Marius. Ama sesi beni sakin olmaya çağırıyordu. Kolunu omuzuma doladı, çantamı öteki eline aldı. Kapıya doğru yürüdük. 'Senin şimdi gitmeni istiyorum

çünkü onu yatıştıracak tek şey bu. Aynı zamanda asıl anımsayacağın şeyin Enkil'in öfkesi değil benim sana anlattıklarım olmasını istiyorum. Söylediğim gibi yeniden buluşacağımıza güven.'

'Peki ama sen ondan korkuyor musun, Marius?'

'Oh, hayır, Lestat. Bu kaygıyla ayrılma benden. Daha önce de buna benzer küçük şeyler yaptı zaman zaman. Ne yaptığını gerçekten bilmiyor. Buna eminim. Tek bildiği şey Akaşa ile arasına birinin girdiği. Eski durumuna dönmesi için gereken tek şey zaman.'

Yine aynı şeyi söylemişti, eski durumuna dönmek.

'Akaşa da sanki hiç kımıldamamış gibi oturuyor değil mi?' diye sordum.

'Onu kışkırtmaman için uzaklaşmanı istiyorum,' dedi Marius. Beni evden çıkarmış kayaların arasındaki merdivenlere götürüyordu. Konuşmayı sürdürdü:

'Bizim gibi yaratıkların nesneleri hareket ettirme, onları tutuşturma ya da düşünce gücüyle gerçek zararlar verme gücümüz, bulunduğumuz fiziksel noktadan çok uzaklara erişmez. Onun için senin bu gece buradan ayrılmanı ve Amerika'ya yola çıkmanı istiyorum. Artık onun bunları unuttuğu ve kızgın olmadığı zaman geldiğinde de bir an önce bana geri döneceksin. Ben hiçbir şeyi unutmamış ve seni bekliyor olacağım.'

Kayanın kenarına ulaştığımızda aşağıdaki limanda kadırgayı gördüm. Bu basamaklardan inmek olanaksız gibi görünüyordu, ama olanaksız değildi. Asıl olanaksız olan şey tam şimdi Marius'u ve bu adayı terkediyor olmamdı.

'Benimle birlikte aşağıya gelmene gerek yok,' dedim. Çantayı elinden aldım. Acı çektiğimi ya da yıkıldığımı belli etmemeye çalışıyordum. Ayrıca bütün bu olanlara ben neden olmuştum. 'Başkalarının önünde ağlamak istemiyorum. Beni burada terket.'

'Birlikte geçireceğimiz birkaç gece daha olsun isterdim,' dedi. 'Bu olanları sakince konuşabilelim isterdim. Ama sevgim seninle olacak. Sana söylediğim şeyleri anımsamaya çalış. Yeniden buluştuğumuzda birbirimize söyleyecek çok şeyimiz olacak...' Duraksadı.

'Ne var, Marius?'

'Bana doğruyu söyle,' dedi. 'Kahire'de sana geldiğim için, seni buraya getirdiğim için üzgün müsün?'

'Nasıl üzgün olabilirim?' diye sordum. 'Yalnızca gittiğim için üzülüyorum. Ya seni yeniden bulamazsam, ya da sen beni bulamazsan?'

'Zamanı geldiğinde seni bulacağım,' dedi. 'Şunu aklından çıkarma: beni çağırma gücün var, daha önce de yaptın bunu. Bu çağrıyı

duyduğum zaman kendi başıma geçemeyeceğim uzaklıkları aşabilirim. Eğer zamanı geldiyse sana yanıt vereceğim. Bundan emin olabilirsin.'

Başımı salladım. Söylenecek öyle çok şey vardı ki tek bir sözcük bile söylemedim.

Uzun bir süre sarıldık birbirimize, sonra döndüm ve yavaş yavaş inmeye başladım. Niçin dönüp geriye bakmadığımı anlayacağını biliyordum.

17

Gemim çamurlu St. Jean körfezinden New Orleans kentine doğru yola çıkıncaya ve parlak gökyüzü altında kara bataklık çizgisini görünceye dek 'dünya'yı ne kadar çok istediğimi bilmiyordum.

Bizim türümüzden hiç kimsenin bu yabanıllığın içine girmemiş olması düşüncesi beni heyecanlandırıyor ama aynı zamanda alçakgönüllü olmaya zorluyordu.

O ilk sabah güneş doğmadan önce bu alçak ve ıslak topraklara âşık olmuştum. Tıpkı Mısır'ın kuru sıcağına âşık olduğum gibi. Zaman geçtikçe buraları dünyanın başka her yerinden daha çok sever oldum.

Burada kokular öylesine güçlüydü ki pembe ve sarı çiçeklerin kokularının yanısıra yaprakların koyu yeşilinin de kokusunu alıyordunuz. Bakımsız ve küçük d'Armes ovasının ve minicik katedralinin çevresini dolaşan büyük kahverengi nehir şimdiye dek gördüğüm başka tüm ünlü nehirleri gölgede bırakıyordu.

Kimseye hissettirmeden çamurlu sokaklı, delik deşik kaldırımlı yıkık koloniyi, tembel ve kirli, yıllardır tutuklu olan İspanyol askerlerini inceledim. Kumar oynayan ve kavga eden denizcilerle ve koyu renk tenli sevimli Karaibli kadınlarla dolu tehlikeli liman barakalarında buldum kendimi. Sonra yine dolaşmaya başlıyordum. Şimşeğin sessiz çakışını görmek, fırtınanın uzak uğultusunu dinlemek, yaz yağmurunun ipeksi sıcaklığını hissetmek için dışarı çıkıyordum.

Küçük kulübelerin alçak çatıları ay ışığı altında parlıyordu. Güzel İspanyol kasaba evlerinin demir kapıları ışığı yansıtıyorlardı. Yeni yı-

kanmış cam kapıların içlerine asılan gerçek dantel perdelerin arkasında lambalar yanıyordu. Surların dibine saçılmış kaba, küçük bungalovlar arasında dolaştım. Pencerelerden içerdeki yaldızlı mobilyalara, varsıllığın ve uygarlığın simgesi olan cilalı küçük eşyalara baktım. Bu barbar topraklarda bunlar çok değerli, incelikli ve biraz da üzücü görünüyorlardı.

Zaman zaman çamurların arasında başka şeyler de görünüyordu: kar beyaz peruğu, süslü ceketiyle gerçek bir Fransız beyefendisi, yanında kat kat etekleriyle karısı, arkalarında siyah bir köle.

Yabanıl Bahçenin en terkedilmiş köşesine gelmiş olduğumu biliyordum. Burası benim ülkemdi ve ben New Orleans'da kalacaktım, yani New Orleans ayakta kalmayı başarabilirse. Bu yasasız topraklarda her türlü acıyı daha hafif hissedecektim. Özlediğim şeyleri bir kez ele geçirdiğimde bunlar bana daha büyük haz vereceklerdi.

O ilk gece bu küçük cennette tüm gizli güçlerime karşın her ölümlü insanla akraba olmak için dua ettiğim anlar oldu. Belki de ben düşündüğüm gibi ilginç ve toplum dışı bir yaratık değildim, yalnızca her insan ruhunun bulanık bir büyütülüşüydüm.

Eski gerçekler, antik büyüler, devrimler, buluşlar, bunların tümü bizi şu ya da bu şekilde hepimizi yenen tutkudan uzaklaştırmak için elbirliği ederler.

Sonunda bu karmaşadan yorgun düşüp annemizin dizinde oturduğumuz ve her bir öpücüğün isteğimizi tam olarak doyurduğu o eski günleri düşleriz. Şimdi hem cenneti hem de cehennemi içeren kucaklamaya doğru uzanmaktan başka ne yapabiliriz ki: her seferinde yazgımız bu.

Sonsöz

Vampirle Görüşme

1

Ve böylece Vampir Lestat'ın İlk Eğitimi ve Gençlik Maceralarının sonuna geldim. Size anlatacağım öykü buydu. Tüm yasaklamalara ve buyruklara karşın Eski Dünyanın büyü ve gizemlerinden kendi seçtiklerimi size aktardım.

Ama sürdürme konusunda ne denli ikircikli olursam olayım öyküm burada bitmiyor. Beni 1929'da toprağa girme kararını vermeye götüren acılı olayları da en azından kısaca anlatmam gerekiyor.

Bu Marius'u adada terkettikten yüz kırk yıl sonra oldu. Marius'u bir daha görmedim. Gabrielle'yi de bütünüyle yitirdim. O gece Kahire'de ortadan kaybolduktan sonra tanıdığım hiçbir ölümlü ya da ölümsüzden onunla ilgili bir şey duymadım.

Yirminci yüzyılda mezarımı yaptığımda yalnızdım, kaygılıydım, hem ruhum hem de bedenim çok kötü biçimde yaralanmıştı.

Marius'un bana önerdiği gibi 'bir yaşam süresi' yaşamıştım. Ama bunu yaşama yolumdan ve yaptığım korkunç yanlışlardan dolayı Marius'u suçlayamazdım.

Başımdan geçenleri şekillendiren en önemli özelliğim güçlü irademdi, bunun dışındaki bütün insansal özelliklerin önemi ikinci planda kalıyordu. Bütün yol göstermelere ve uyarılara karşın her zaman yaptığım gibi trajedi ve felaketlerin kıyılarında dolaştım durdum. Yine de kazandığım şeyler oldu bu süreçte, bunu yadsıyamam. Neredeyse yetmiş yıl benim de kendi yavru vampirlerim oldu. Louis ve Claudia. Bu ikisi yeryüzünde dolaşmış en göz kamaştırıcı ölümsüzlerdi ve onları kendi istediğim gibi yapmıştım.

Koloniye ulaştıktan çok kısa süre sonra Louis'ye âşık olmuştum.

Tarımla ilgilenen koyu renk saçlı genç bir burjuvaydı Louis. Konuşması kibar, davranışları inceydi. Gerçekçiliği ve kendine yönelik yıkıcılığıyla Nicolas'ın ikizi gibi görünüyordu.

Nicki'nin derinliği, başkaldırıcılığı vardı onda. O da Nicki gibi bir yandan inanırken bir yandan da inanmayarak kendine işkence etme ve sonunda umutsuzluğa kapılma yeteneğini taşıyordu.

Yine de Louis'nin beni kendine bağlaması Nicolas'ınkinden çok ama çok daha güçlüydü. En acımasız anlarında bile Louis içimde yumuşak bir yere dokunuyordu. Bana olan bağımlılığı ile, her davranışıma, söylediğim her söze karşı duyduğu coşku ile beni baştan çıkarıyordu.

Gösterdiği saflıkla kazanıyordu beni her zaman. Tanrının sırtını bize dönse bile yine de Tanrı kaldığına inanıyordu. Onun burjuva inancına göre lanet ve esenlik küçük ve umutsuz dünyanın sınırlarını oluşturuyordu.

Louis'nin öyle bir kafa yapısı vardı ki bu onu her zaman acı çekmeye eğilimli kılıyordu. Ölümlüleri benden de çok seviyordu. Zaman zaman Louis'ye bakmamın nedeninin Nicki'ye olanlardan dolayı kendimi cezalandırmak olup olmadığını merak ederim. Belki de Louis'yi yaratmamın nedeni çekmem gerektiğini hissettiğim cezayı yıllar boyunca bana vereceğini ve benim vicdanım olacağını düşünmüş olmamdır.

Ama onu seviyordum, açık ve yalın olan şey bu. Yaşayan ölüler arasındaki tüm yaşamım boyunca yaptığım en bencil ve düşüncesizce eylemi yapmaya beni götüren şey onu yanımda tutmak, en değerli anlarda onu kendime daha yakından bağlamak için duyduğum dayanılmaz istekti. Bu en büyük suçumu işleyip Louis'yi yaratarak kendimi yeniden yaratıyordum. Louis için de bu Claudia'yı yaratmak olmuştu. Çarpıcı güzellikte bir vampir çocuk.

Onu aldığımda bedeni daha altı yaşında bile değildi. Louis gibi Claudia da onu aldığım sırada ölmek üzereydi. Eğer bunu yapmasaydım ölecek olmasına karşın bu yaptığım şey tanrılara bir başkaldırıydı ve hem Claudia hem de ben bunu ödeyecektik.

Ama bu öyküyü Louis, Vampirle Görüşme'de anlatmış zaten. Bu anlattıklarında, tüm çelişkilerine ve korkunç yanlış anlamalarına karşın Claudia, Louis ve benim bir araya gelişimizin ve birlikte geçirdiğimiz altmış dört yılın atmosferini yakalamayı başarmış.

Bu süre boyunca biz kendi türümüzün eşi bulunmaz örnekleriydik. İpek ve kadifeler giyinmiş bir öldürücü avcılar üçlüsü. Bizi büyük bir lüks içinde ağırlayan ve tükenmez taze kurbanlar sağlayan

New Orleans kentinin büyümesini kendi görkemli yerimizden izliyorduk.

Gerçi Louis güncesini yazarken bunu bilmiyor olsa da altmış beş yıl bizim dünyamızda herhangi bir birliktelik için çok dikkat çekecek bir süre.

Söylediği yalanlara, yaptığı yanlışlara gelince, onun aşırı düş gücünü, acı sözlerini ve boş gururunu bağışlıyorum. Aslında çok da gururlu değildi. Ona kendi güçlerimin yarısını bile vermemiştim. Çünkü suçluluk duygusu ve kendini aşağılama eğilimi onu verdiklerimin bile yarısını kullanamaz durumda tutuyordu.

Alışılmadık güzelliği ve dayanılmaz çekiciliği bile onun için bir sırdı. Onu bir vampir yapmamın nedeninin onun çiftlik evine imrenmem olduğunu okuduğunuzda bunu aptallığından çok alçak gönüllülüğüme bağışlayabilirsiniz sanırım.

Benim bir çiftçi olduğum inancına gelince, bunu anlamak kolay. Louis orta sınıftan ayrımcı ve kısıtlayıcı bir ailenin çocuğuydu. Tüm koloni tarımcıları gibi gerçek bir aristokrat olmayı düşlüyordu ama şimdiye dek karşısına böyle biri çıkmamıştı. Oysa ben uzun bir feodal beyler zincirinden geliyordum ve bu beyler yemekte parmaklarını yalar ve yedikleri etlerin kemiklerini omuzlarının üzerinden arkaya, köpeklerine atarlardı.

Benim suçsuz yabancılarla oynadığımı, önce onlarla dost olduğumu sonra da öldürdüğümü yazıyor. Oysa yalnızca kötülük yapanları öldüreceğim konusunda kendime verdiğim söze kendimi de şaşırtacak biçimde bağlı kaldığımı ve yalnızca kumarbazları, hırsızları ve katilleri öldürdüğümü nasıl bilebilirdi ki? -Örneğin Louis'nin yazılarında umutsuzca romantikleştirdiği bir tarımcı olan genç Frenier aslında önüne çıkanı öldüren bir katil, hileci bir kumarbazdı, onu öldürdüğüm sırada kumar borcu karşılığında ailesinin çiftliğini vermek üzereydi. Bir keresinde Louis'yi aşağılamak için onun önünde karnımı doyurduğum fahişeler birçok gemiciyi ilaçlarla uyutup soymuşlardı ve bu gemicileri bir daha kimse canlı görmemişti.-

Ama aslında böyle küçük şeylerin önemi yok. O kendi inandığı öyküyü anlatmış.

Louis her zaman kendi eksiklerinin ve yanlışlarının bir toplamı oldu. Tanıdığım en ayartıcı insan düşmanıydı. Marius bile böylesine tutkulu ve derin düşünceli bir yaratık düşünemezdi. Her zaman bir beyefendiydi. Claudia'ya masada çatal bıçağın nasıl kullanılacağını bile öğretmişti. Oysa bu minik yaratığın bir bıçağa ya da çatala dokunmak için en küçük bir gereksinimi bile yoktu.

Başkalarının güdülerine ve acılarına karşı körlüğü, yumuşak ve karışık siyah saçları ya da yeşil gözlerindeki sorunlu bakışları kadar bir parçasıydı Louis'nin.

Niçin içini kavuran bir endişeyle bana geldiği, onu terketmememe için yalvardığı zamanları, birlikte yürüdüğümüz ve birlikte konuştuğumuz, Claudia'yı eğlendirmek için Shakespeare oynadığımız ya da kol kola nehir kıyısındaki tavernalarda avlanmaya gittiğimiz zamanları ya da ünlü melez balolarında koyu renk tenli güzellerle dans ettiğimiz zamanları anlatma sıkıntısına gireyim ki?

Satır aralarını okuyun.

Onu yarattığım zaman ona ihanet etmiştim, önemli olan bu. Tıpkı Claudia'ya ihanet ettiğim gibi. Yazdığı saçmalıkları bağışlıyorum, çünkü o, ben ve Claudia'nın paylaştığı ürkütücü hoşnutluk konusunda gerçeği söylemiş. Antik rejimin tavuskuşu renkleri ölürken, Mozart ve Haydn'ın güzelim müzikleri yerlerini Beethoven'in zaman zaman benim imgelemimdeki Cehennem Çanlarına benzeyen patlamalarına bırakırken bizim o uzun on dokuzuncu yüzyılın altmış yılında böyle bir hoşnutluk hissetmeye hiç hakkımız yoktu.

Ben istediğimi, her zaman istemiş olduğum şeyi elde etmiştim. Onlara sahiptim. Zaman zaman Gabrielle'yi unutabiliyordum, Nicki'yi unutabiliyordum, giderek Marius'u ve Akaşa'nın durgun yüzünü, elinin dondurucu dokunuşunu ve kanının sıcaklığını unutabiliyordum.

Ama ben her zaman birçok şey istedim. Onun Vampirle Görüşme'de anlattığı yaşam nasıl açıklanabilirdi? Biz niçin bu kadar uzun süre dayanmıştık?

Bütün on dokuzuncu yüzyıl boyunca Avrupa'nın edebiyat yazarları vampirleri keşfediyorlardı. Lord Ruthven'in yaratısı Dr. Polidori yerini Sir Francis Varney'in ucuz korku kitaplarına bırakmıştı. Ardından Sheridan Le Fanu'nun yarattığı göz kamaştırıcı ve çarpıcı Kontes Carmilla Karnstein ve en son olarak vampirlerin dev maymunu, kıllı Slav Kontu Drakula geliyordu. Kont Drakula'nın kendini bir yarasaya çevirebilmesine ya da ortadan kaldırabilmesine karşın yine de şatosunun duvarlarına bir sürüngen gibi tırmanma huyu vardı, ki herhalde bunu eğlenmek için yapıyordu. Bunlar ve bunlara benzer daha birçokları gotik ve fantastik masallar için doyurulmaz bir açlığı beslemeye hizmet ediyorlardı.

Biz on dokuzuncu yüzyıl kavramlarına çok uygunduk. Aristokrat bir uzaklığımız vardı insanlardan, her zaman kibardık, acımasızdık. Bizim türümüz için olgunlaşmış ama kendi türümüzden başkaları ol-

madığı için sorunsuzca dolaştığımız bir toprakta birbirimize tutunmuş yaşıyorduk.

Belki de tarihteki en uygun anı bulmuştuk. Canavar ve insan arasındaki eksiksiz dengeydi bizim ulaştığımız şey. Kafamdaki vampir romansı düşüncelerine göre yarattığım çocuklarımda, eskilerin tavus rengi brokarları uçuşan siyah pelerin ve siyah şapkayla birlikte en iyi sergilenişlerini buluyorlardı, küçük kızın mor kurdeleyle bağlı bukleleri ipek elbisesinin kabarık kolları üzerine dökülüyordu.

Ama Claudia'ya ne yapmıştım? Bunun cezasını ne zaman ödeyecektim? Louis ve beni, birbirimize sıkıca bağlayan gizem olmak ona ne kadar yetecekti. Claudia bizim ay ışığıyla aydınlanan gecelerimizin sanat perisiydi, ikimiz de kendimizi ona adamıştık.

Hiçbir zaman bir kadın bedeni taşımayacak olan küçük kızın onu küçük bir porselen bebek bedenine hapseden şeytan babasına vurması kaçınılmaz bir şey miydi?

Marius'un uyarılarını dinlemem gerekirdi. O büyük ve kendinden geçirici deneyin kıyısında dururken bir an durup düşünmem gerekirdi: bir vampir yaparken kimlerin seçilmesi gerektiğini biliyordum. Derin bir soluk almış olmam gerekirdi.

Ama anlıyorsunuz, bu da Akaşa'ya keman çalmaya benziyordu. Bunu yapmak istiyordum. Ne olacağını görmek istiyordum, yani böylesine güzel küçük bir kızla demek istiyorum.

Oh, Lestat, sen başına gelenlerin hepsini hak ettin. Ölüm senin için bir kurtuluş olurdu onun için senin ölmemen gerekir. Sen aslında cehenneme gitmeliydin.

Peki ama niçin yalnızca bencil kafam bana verilen öğütlerin hiçbirini dinlemiyordu? Niçin bunlardan hiçbir şey öğrenmiyordum? Gabrielle, Armand, Marius, hiçbiri bana bunu öğretememişti. Ama ben aslında hiç kimseyi dinlememiştim. Şöyle ya da böyle bunu hiçbir zaman yapamam.

Şimdi bile Claudia'dan dolayı pişman olduğumu, onu hiç görmemiş olmayı istediğimi söyleyemem. Ona sarılmamış, kulağına gizli şeyler fısıldamamış, gülüşünün yaşadığımız bütünüyle insanca evin gölgeli odalarında yankılanışını duymamış olmayı istediğimi söyleyemem. Cilalı mobilyalı, karanlık yağlıboya resimli ve pirinç çiçek saksılı evimizde Claudia benim karanlık çocuğumdu, sevgilimdi. Claudia benim yüreğimi yaraladı.

1860 ilkbaharının sıcak, bunaltıcı bir gecesinde bana bütün hesapları ödetmeye girişti. Beni kandırdı, tuzağa düşürdü, ilaçlarla ve zehirlerle doldurulmuş bedenime bir bıçağı durmaksızın saplıyordu.

Sonunda vampir kanımın neredeyse her damlası yaraların iyileşmesi için gereken o birkaç değerli saniye geçmeden önce dışarı akmıştı.

Onu suçlamıyorum. Ben kendim de böyle bir şey yapabilirdim.

O çılgın anları hiçbir zaman unutmayacağım, o anlar kafamın araştırılmayan bir bölgesine kapatılmayacak hiçbir zaman. Beni yere yıkan şey, boynumu kesen ve yüreğimi parçalayan bıçak değil onun kurnazlığı ve iradesiydi. Yaşadığım sürece her gece o anları düşüneceğim, ayaklarımın altında açılan uçurumu, ölümsüzlerin ölümüne öylesine yaklaştığım o düşüşü göreceğim. Bunu bana Claudia verdi.

Ama kanım kendisiyle birlikte görme, işitme ve hareket etme gücümü de götürerek akarken düşüncelerim gerilere uzandı. Duvar kâğıtlı ve dantel perdeli cennetimizdeki lanetli vampir ailemizin yaratılışının çok gerilerine gitti. Korunun eski Dionisian tanrısının etinin parçalandığını, kanının aktığını hissettiği o eski mitsel ülkelerin ormanları canlandı gözümün önünde.

Eğer anlam yoksa bile en azından uyumun pırıltısı, aynı eski temanın çarpıcı bir yinelenişi vardı.

Tanrı ölür. Tanrı dirilir. Ama bu kez kimsenin kefareti ödenmez.

Daha sonra bataklığın pis kokulu karanlığında terkedildiğimde susuzluğun bana kendimi toparlattığını, ileri ittiğini hissettim. Bulanık suda ağzım açıldı, köpek dişlerim sıcak kanlı yaratıklar aradılar. Böylece ayaklarım uzun geri dönüş yoluna çıkacak güce kavuştular.

Üç gece sonra, yeniden dövülmüştüm ve çocuklarım beni kasaba evimizin yerinde yükselen cehennem alevlerine terketmişlerdi. Alevlerden sürünerek kaçarken beni koruyan şey eskilerin, Magnus, Marius ve Akaşa'nın kanlarıydı.

Ama bu iyileştirici kandan yeni bir destek almadıkça yaralarımın iyileşmesi zamanın eline kalmıştı.

Louis'nin tarihinde anlatamayacağı şey bundan sonra başıma gelenlerdi. Yıllarca insan sürüsünün kıyılarında avlanan, yalnızca çok gençleri ya da sakatları yakalayabilen bir canavar olarak sürdürdüğüm yaşantıyı bilemezdi. Kurbanlarım benim için sürekli tehlikeydi. Romantik şeytanın tam tersi olmuştum. Kendinden geçme değil dehşet getiriyordum. Les Innocents'in paçavralara bürülü yaşlı hayaletlerine benzemiştim.

Yaralarımın verdiği acı ruhumu, düşünme gücümü de etkilemişti. Bakmaya cesaret ettiğimde aynada gördüğüm yaratık ruhumu titretiyordu.

Yine de tüm bu zaman boyunca bir kez bile Marius'u çağırmadım, ona ulaşmaya çalışmadım. Onun iyileştirici kanını isteyemezdim. Bir

yüzyıl sürecek cehennem acılarını çekmek Marius'un beni kınamasından daha iyiydi. En kötü yalnızlık, en kötü acılar onun yaptığım şeyleri bilmesinden ve sırtını bana dönmesinden daha iyiydi.

Gabrielle'ye gelince, o beni yaptığım her şey için bağışlayabilirdi, kanı en azından iyileşmemi hızlandırmaya yetecek denli güçlüydü, ama onu aramak için nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Uzun Avrupa yolculuğuna çıkacak kadar iyileştiğimde yardım isteyebileceğim tek kişiden yardım istedim: Armand. Armand benim ona verdiğim toprakta yaşamayı sürdürüyordu, Magnus'un beni yarattığı kulede yaşıyordu. Temple Bulvarındaki Vampirler Tiyatrosunda sözleşmenin önderi olmayı sürdürüyordu ve bu tiyatro da benimdi. Ve bunların ötesinde Armand'a hiçbir açıklama yapmak zorunda değildim. Peki onun bana bir borcu yok muydu?

Kapının çalındığını duyup açmaya geldiğinde onu görmek benim için çok sarsıcı oldu. Üzerindeki güzel dikilmiş siyah ceketle Dickens'ın romanlarından fırlamış genç bir kahramana benziyordu. Rönesans bukleleri kesilmişti. Yüzündeki sonsuz gençliğe bir David Copperfield saflığı ve bir Steerforth gururu yerleşmişti. İçindeki ruhun gerçek doğasından başka her şeydi bunlar.

Bana bakarken bir an için içinde parlak bir ışık yandı. Sonra ellerimi ve yüzümü kaplayan yaralara baktı ağır ağır ve hafif bir sesle, neredeyse şefkatle konuştu:

'İçeri gir, Lestat.'

Elimi tuttu. Magnus'un kulesinin dibinde yaptırdığı eve girdik birlikte. Bu garip çağın Byronik dehşet öykülerine uygun karanlık ve ürkütücü bir yerdi burası.

'Mısır'da ya da Uzak Doğu'da bir yerlerde yaşamının son bulduğuna ilişkin söylentiler var, biliyor musun?' dedi gündelik bir Fransızca'yla. Üzerinde onda hiçbir zaman görmediğim bir canlılık vardı. Artık yaşayan bir varlık gibi davranmakta ustalaşmıştı. 'Eski yüzyılla birlikte ortadan kayboldun ve o zamandan bu yana kimse bir şey duymadı.'

'Ya Gabrielle?' diye sordum hemen. Kapıdan girer girmez bunu sormadığıma kendim bile şaşırmıştım.

'Paris'ten ayrıldığınızdan bu yana kimse onu görmedi ya da onunla ilgili bir şey duymadı,' dedi.

Bir kez daha gözleri okşarcasına üzerimde dolaştı. Heyecanını pek gizleyemiyordu. Yakındaki ateşin sıcaklığını hissettiğim gibi hissediyordum ondan yayılan sıcaklığı. Düşüncelerimi okumaya çalıştığını biliyordum.

'Sana neler oldu?' diye sordu.

Yaralarım kafasını karıştırıyordu. Bunlar çok fazla sayıda ve çok derindi. Ölüm anlamına gelmesi gereken bir saldırının yaralarıydı bunlar. Kafa karışıklığım yüzünden her şeyi ele verdiğimi düşünüp birden paniğe kapıldım. Yıllar önce Marius'un anlatmayı bana yasakladığı şeyleri açığa vurmuş olabilirdim.

Ama dışarı dökülen Louis ve Claudia'nın öyküsü oldu. Kekeleyen yarı gerçekler kendilerini açığa vurdular, yalnızca tek bir olgu dışında. Bu da Claudia'nın küçük bir çocuk olduğuydu.

Louisiana'daki yılları anlattım kısaca. Çocuklarımın sonunda nasıl tam onun tahmin ettiği gibi bana başkaldırdıklarını anlattım. Kurnazlık yapmaya kalkışmadım. Şimdi bana gereken şeyin onun kanı olduğunu açıkladım. Tüm bunları ona anlatmak, anlattıklarımı değerlendirdiğini hissetmek çok acıydı. Ona evet sen haklısın demek. Öykümün tamamı bu değil, ama genelde sen haklısın demek.

O zaman yüzünde gördüğüm şey üzüntü müydü? Bunun zafer olmadığı kesindi. Ellerimin titreyişine bakıyordu. Tökezlediğimde, doğru sözcükleri bulamadığımda sabırla bekliyordu.

Kanından birazcık vermesinin iyileştirmemi hızlandıracağını fısıldadım. Birazcık kan kafamı toparlamamı sağlayacaktı. Ona içinde yaşadığı kuleyi, evini yapmada kullandığı altını verdiğimi anımsatırken kendini beğenmiş ya da hakkını arayan biri gibi duyulmamaya çalıştım. Vampirler Tiyatrosu hâlâ benimdi, o da herhalde benim için bu küçücük şeyi yapabilirdi. Ona söylediğim sözcüklerde çirkin bir saflık vardı. Şaşkın, zayıf ve susuzdum. Ateşin parlaklığı beni endişelendiriyordu. Bu boğucu odaların tahta işlemeleri üzerine düşen titrek ışık oynamalarında garip yüz imgeleri beliriyor ve kayboluyordu.

'Paris'te kalmak istemiyorum,' dedim. 'Sana ya da tiyatrodaki sözleşmeye sorun yaratmak istemiyorum. Senden yalnızca küçük bir şey istiyorum. Tek istediğim...' Cesaretim ve söyleyecek sözlerim tükenmiş gibi görünüyordu.

Uzun bir süre geçti.

'Bana bu Louis'yi anlat,' dedi.

Gözlerim yaşlarla doldu. Louis'nin yıkılmaz insanlığı, başka ölümlülerin kavrayamadıkları şeyler konusunda gösterdiği derin anlayış konusunda aptalca birkaç söz söyledim. Yüreğimden gelen şeyler fısıldadım. Bana saldıran Louis değildi. O kadın saldırdı bana, saldıran Claudia'ydı.

Armand'ın içinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettim. Yanaklarında hafif bir pembelik belirdi.

'Onları burada, Paris'te görenler olmuş,' dedi yumuşak bir sesle. 'Bu yaratık bir kadın değil. O bir vampir çocuk.'

Bunu neyin izlediğini anımsayamıyorum. Belki yaptığım yanlışı açıklamaya çalışmışımdır. Belki yaptığım şeyin hiçbir açıklamasının olmadığını itiraf etmişimdir. Belki de yeniden ziyaretimin amacına geri dönmüş, bana neyin gerektiğini anlatmışımdır. Beni evden dışarı çıkarıp dışarda bekleyen bir arabaya götürürken onunla Vampirler Tiyatrosuna gelmemi söylediğinde çok aşağılanmış olduğumu hissediyordum.

'Anlamıyorsun,' dedim. 'Oraya gidemem. Ötekilerin beni böyle görmelerini istemiyorum. Arabayı durdurman gerekiyor. Senden istediğim şeyi yapmalısın.'

'Hayır, her şeyi tersine görüyorsun,' dedi çok sevecen bir sesle. Şimdiden Paris'in kalabalık caddelerine gelmiştik bile. Anımsadığım kenti göremiyordum. Bu kent, gürleyen buharlı trenler ve dev beton bulvarlarla dolu bu metropol bir karabasan gibiydi. Endüstri çağının tozu, dumanı ve pisliği hiçbir yerde bu Işık Kentinde olduğu kadar korkunç görünmemişti.

Beni güçlükle arabadan çıkardığını zorlukla anımsıyorum. Geniş kaldırımlardan tiyatro kapılarına doğru itilerek götürülürken tökezliyordum. Bu dev bina neydi böyle? Burası Temple Bulvarı mıydı? Sonra her yanı Goya, Brueghel ve Bosch'un kanlı tablolarıyla dolu ürkütücü bir bodruma inmiştik.

Sonunda tuğla duvarlı bir hücrede yerde yatarken hissettiğim açlık. Öylesine bitkindim ki ona sövgüler sıralamak bile elimden gelmiyordu. Üzerimizden geçen tramvayların demir tekerleklerinden çıkan titreşimlerle dolu bir karanlığın içinde yatıyordum.

Bir süre sonra orada ölümlü bir kurbanın olduğunu farkettim. Ama kurban ölüydü. Soğuk kan, mide bulandırıcı kan. En iğrenç beslenme yolu. Yapış yapış cesedin üzerine uzanmış, artıkları emiyordum.

Sonra Armand geldi. Gölgelerin arasında hareketsiz durdu. Beyaz gömleği ve siyah yünlü giysisiyle bakımlı ve tertemizdi. Kısık bir sesle Louis ve Claudia'dan söz etti. Bir tür yargılama yapılacaktı. Dizlerinin üzerine çöküp yanıma oturdu. Bir an için insanca davranmayı unutmuş, pis ve ıslak yere oturmuştu. 'Başkalarının önünde Claudia'nın ne yaptığını anlatacaksın,' dedi. Sonra kapıya başkaları, tanımadığım yeniler gelip bana baktılar.

'Ona giysiler getirin,' dedi Armand. Eli omuzumun üzerindeydi. 'Yitik efendimiz şık görünmeli,' dedi onlara. 'O her zaman böyle ol-

muştu.'

Eleni, Felix ya da Laurent'le konuşmak için onlara yalvardığımda bana güldüler. Bu adları bilmiyorlardı. Gabrielle'nin adını hiç duymamışlardı.

Peki Marius neredeydi? Aramızda kimbilir kaç ülke, nehir ve dağ yatıyordu? Acaba bu olanları duyabiliyor ve görebiliyor muydu?

Yukarda, tiyatroda ölümlü izleyiciler vardı. Ağıla kapatılmış koyunlar gibi tahta basamakların, tahta zeminin üzerinde gürültü yapıyorlardı.

Buradan uzaklaştığımı, Louisiana'ya geri döndüğümü düşledim. Zamanın beni iyileştirmesini bekleyecektim. Yeniden toprağı düşledim. Kahire'deyken serin derinlikleriyle tanıştığım toprağı. Louis ve Claudia ile yeniden birlikte olduğumuzu düşledim. Bir mucize olmuş, Claudia büyümüş ve güzel bir kadın olmuştu. Gülerek konuşuyordu benimle, 'Avrupa'ya bunu bulmak için gelmiştim, böyle büyümenin yolunu bulmak için.'

Buradan çıkmama hiçbir zaman izin verilmeyeceğinden, Les Innocents'in altındaki sefiller gibi buraya gömüleceğimden, ölümcül bir yanlış yaptığımdan korkuyordum. Kekeliyor, ağlıyor ve Armand ile konuşmaya çalışıyordum. Sonra Armand'ın orada olmadığını ayrımsadım. Geldiyse bile hemen gitmiş olmalıydı. Düş görüyordum.

Sonra kurban, sıcak kurban. 'Onu bana ver, sana yalvarıyorum!' dediğimde Armand hep aynı şeyi söylüyordu:

'Benim sana dediğim şeyleri söylemen gerekiyor.'

Bu ayaktakımı mahkemesinde canavarlar, beyaz suratlı cinler suçlamalar yağdırıyorlardı. Louis umutsuzca yalvarıyordu, Claudia dili tutulmuş gibi duruyor ve bana bakıyordu. Sonra kendi sesimi duydum, evet diyordum, bana bunu yapan Claudia'ydı. Beni gerisin geri gölgelerin arasına sürükleyen Armand'a sövgüler yağdırıyordum. Oysa Armand'ın yüzü her zamanki gibi pırıl pırıldı.

'Tamam Lestat, iyi başardın. İyi başardın bu işi.'

Ne yapmıştım? Çocuklarımın eski kuralları çiğnedikleri konusunda tanıklık mı etmiştim? Sözleşmenin efendisine baş mı kaldırmışlardı? Eski kurallar konusunda ne biliyorlardı ki? Louis için çığlıklar atıyordum. Sonra karanlıkta kan içiyordum, bu kez bana canlı bir kurban vermişlerdi ama içtiğim kan iyileştirici kan değildi, yalnızca kandı.

Yeniden arabadaydık, dışarda yağmur yağıyordu. Kırlardan geçiyorduk. Sonra eski kulenin içinden geçip tepesine çıktık. Elimde Claudia'nın kanlı sarı elbisesi vardı. Dar, ıslak bir yerde güneş tarafın-

dan yakılışını görmüştüm. 'Külleri savurun!' demiştim. Oysa kimse yapmamıştı bunu. Yırtık sarı elbise bodrumda yerde duruyordu. Şimdiyse elimdeydi. 'Külleri savuracaklar, değil mi?' dedim.

'Adalet istemiyor muydun?' diye sordu Armand. Siyah yün pelerini rüzgârla uçuşuyordu, yüzü yeni öldürdüğü kurbanın verdiği güçle karanlık görünüyordu.

Bunun adaletle ne ilgisi vardı? Niçin bu şeyi, bu küçük elbiseyi elimde tutuyordum?

Magnus'un surlarından dışarı baktım ve kentin beni almaya geldiğini gördüm. Kuleyi kucaklamak için uzun kollarını uzatmıştı, havada fabrika dumanlarının kokusu vardı.

Armand taş parmaklığa dayanmış sessizce duruyor ve beni seyrediyordu. Birden Claudia kadar genç göründü. Onları yapmadan önce arkalarında geçirilmiş bir yaşantılarının olduğundan emin ol, hiçbir zaman Armand kadar genç birini alma. Clauida ölmüştü, hiçbir şey söylemiyordu. Çevresindeki devler anlamadığı bir dilde konuşuyorlarmış gibi çevresine bakınıyordu.

Armand'ın gözleri kızarmıştı.

'Louis, nerede o?' diye sordum. 'Onu öldürmediler. Louis'yi gördüm. Yağmurda dışarı çıktı...'

'Onun peşinden gittiler,' diye yanıtladı. 'Şimdiden yok edildi bile.'

Yalancı, koroda şarkı söyleyen bir çocuğun yüzüyle bakıyordu oysa bana.

'Durdur onları, bunu yapmak zorundasın! Eğer hâlâ zaman varsa...'

Başını salladı.

'Niçin durduramıyorsun onları? Niçin yaptın bunu, tüm bu yargılamalar, cezalar niçin? Onların bana ne yaptıkları senin umurunda mı sanki?'

'Bitti.'

Rüzgârın uğultusu arasında buharlı bir düdüğün çığlığı duyuldu. Düşüncelerimin bağlantısı kopuyordu. Geri dönmek istemiyordum. Louis, geri dön.

'Bana yardım etmeyeceksin değil mi?' diye sordum umutsuzca.

Öne doğru eğildi. Yıllar, yıllar önce olduğu gibi yüzü başka bir şeye dönüşmüştü. Sanki içindeki öfke yüzünü eritiyordu.

'Sana mı? Sen hepimizi yıkıma götürdün, her şeyi aldın elimizden. Sana yardım edeceğimi nasıl düşünebilirsin anlamıyorum!' İyice yaklaşmıştı yanıma. 'Temple Bulvarında hepimizi korkunç posterlere dönüştürdün, bizleri ucuz öykülerin ve salon gevezeliklerinin konusu

yaptın!'

'Ama ben böyle bir şey yapmadım. Yemin ediyorum, bunu yapan ben değildim.'

'Bizim sırlarımızı gün ışığına çıkaran sendin. Herkesin dilinde beyaz eldivenli Markiz, kadife pelerinli canavar dolaşıyordu!'

'Her şeyin suçunu bana yüklemen çılgınlık. Böyle bir şey yapmaya hakkın yok,' diye direttim, ama sesim öylesine titriyordu ki kendi sözcüklerimi kendim anlayamıyordum.

Armand'ın sesi ağzından bir yılan tıslaması gibi çıkıyordu.

'Eski mezarlığın altı bizim cennet bahçemizdi,' diye söylendi. 'Orada inancımız ve bir amacımız vardı. Bizi alevden bir kılıçla oradan dışarı çıkaran sen oldun! Peki şimdi geriye neyimiz kaldı? Yanıt ver bana! Elimizdeki tek sevgi birbirimize duyduğumuz sevgi. Bizim gibi yaratıklar için bu ne anlama gelebilirse o!'

'Hayır, bu doğru değil, tüm bunlar daha önceden başlamıştı. Sen hiçbir şeyi anlamıyorsun. Hiçbir zaman da anlamadın.'

Ama beni dinlemiyordu. Üstelik beni dinleyip dinlemediğinin önemi de yoktu. Yanıma doğru yaklaşıyordu, karanlık bir şimşek gibi yükseldi eli, sonra başım arkaya devrildi. Gökyüzünü ve Paris kentini baş aşağı gördüm.

Düşüyordum.

Düşerken kulenin pencerelerinin önünden geçtim, sonunda taş zemin yükseldi ve beni yakaladı. Bedenimdeki tüm kemikler ufacık parçalara ayrılmıştı.

2

Louisiana'ya giden bir gemiye binecek kadar güçlenmem iki yılımı almıştı. Hâlâ sakattım ve yaralarım kapanmamıştı. Ama Avrupa'dan ayrılmam gerekiyordu. Yitik Gabrielle'den bir fısıltı bile duymamıştım. Güçlü ve büyük Marius'tan da ses çıkmamıştı. Marius'un benimle ilgili yargısını verdiğinden emindim.

Eve gitmem gerekiyordu. Ev New Orleans'tı. Sıcak oradaydı, çiçekler orada her zaman açıyordu. Üstelik hiç tükenmeyen para kaynağımla orada beş ya da altı konut almıştım kendime. Beyaz kolonları çürümeye, balkonlarının boyaları dökülmeye yüz tutmuştu ama

yine de benim konutlarımdı bunlar.

1800'lerin son yıllarını eski Garden District'te, Lafayette Mezarlığından birkaç blok ötede, evlerimden en güzelinin bahçesindeki yüksek meşelerin dibinde, hiç kimseyle ilişki kurmadan geçirdim.

Mum ya da yağ lambası ışığında elime geçirebildiğim tüm kitapları okudum. Şatodaki odasına kapanıp okuyan Gabrielle'ye benzemiştim, yalnızca benim yanımda hiçbir mobilya yoktu. Bir odadan diğerine geçerken arkamda tavana kadar uzanan kitap yığınları bırakıyordum. Zaman zaman bir kütüphaneye ya da eski bir kitapçı dükkânına girip yeni kitaplar çalacak güç buluyordum kendimde, ama giderek daha az dışarı çıkar olmuştum. Dergileri bir yana atmıştım. Mumlar, yağ şişeleri biriktiriyordum.

Ne zaman yirminci yüzyıl oldu anımsamıyorum. Tek anımsadığım her şeyin daha da karardığı ve çirkinleştiğiydi. On sekizinci yüzyılda tanıdığım güzellik giderek bir düş gibi görünmeye başlamıştı. Şimdi dünyayı korkunç ilkeleriyle burjuvazi yönetiyordu. Eski rejimin öylesine sevdiği duygusallık ve aşırılık, güvenilmez şeyler olmuşlardı.

Ama görüşüm ve düşüncelerim giderek daha da bulutlanıyordu. Artık insan avlamaz olmuştum. Oysa bir vampir insan kanı ve insan ölümü olmaksızın kuvvetlenemez. Eski mahallenin bahçe hayvanlarını, iyi beslenmiş ve şımartılmış kedileri ve köpekleri kandırarak yaşamımı sürdürüyordum. Bunları ele geçiremediğim zaman da fareli köyün kavalcısı gibi şişman, uzun kuyruklu, gri fareleri çağırıyordum yanıma.

Bir gece limandaki barakaların yakınlarında Mutlu Saat adında küçük bir tiyatroya gidebilmek için sessiz sokaklardan uzun bir yolculuğu göze aldım. Yeni sessiz hareketli resimleri görmek istiyordum. Yaralı yüzümü saklamak için kürk yakalı bir paltoya sarınmıştım. İskelet gibi ellerimi eldivenlerle gizlemiştim. Gündüz gökyüzünün görünüşü, bu bulanık filmde bile beni dehşete düşürmüştü. Ama ürkütücü siyah ve beyaz tonları bu renksiz çağa çok uygun görünmüştü gözüme.

Başka ölümsüzleri düşünmüyordum. Yine de zaman zaman bir vampir çıkıyordu ortaya. Bunlar benim sığınağıma yanlışlıkla gelmiş öksüz bir yeni vampir, ya da efsanelerin Lestat'ını arayan bir gezgin olabiliyordu. Onlarla karşılaşmak bana dehşet veriyordu.

Doğaüstü sesin tınısı bile sinirlerimi zedeliyor, beni uzak köşelere kaçırıyordu. Yine de acılarım ne denli büyük olursa olsun her yeni kafada Gabrielle'mle ilgili bilgiler arıyordum ve hiçbir zaman bulamadım. Bunun ardından da gelen vampirin beni iyileştirme umu-

duyla getirdiği zavallı insan kurbanları görmezden gelmekten başka yapacak bir şey kalmıyordu.

Ama böyle birliktelikler çok sürmüyordu. Gelen vampir korkmuş, öfkelenmiş, bağıra çağıra ayrılıyordu yanımdan ve ben yine sevgili sessizliğime geri dönüyordum.

Bu tür şeylerden kaçmak için biraz daha derine kayıyor ve karanlıkta yatıyordum.

Artık çok fazla okumaz olmuştum. Okuduğum zaman da Kara Maske dergisini okuyordum. Yirminci yüzyılın çirkin, nihilist adamlarının öykülerini okuyordum. Gri ceketli dolandırıcılar, banka soyguncuları ve dedektifler. Bir şeyler anımsamaya çalışıyordum ama çok zayıftım ve çok yorgundum.

Sonra bir akşam Armand geldi.

İlkin bunun bir sanrı olduğunu düşündüm. Evin yıkık girişinde kımıldamadan duruyordu. Küçük kahverengi kasketi ve yirminci yüzyıla göre kesilmiş saçlarıyla daha da genç görünüyordu. Üzerinde koyu renk kumaştan dar bir giysi vardı.

Bu bir yanılsama olmalıydı. Evin girişine gelmişti. Ben sırtımı kırık Fransız penceresine dayamış olarak yerde oturuyor ve ay ışığında Sam Spade okuyordum o sırada. Beni seyreden bu figür gerçek olamazdı. Ama burada tek bir terslik vardı. Eğer kendime düşlerimde bir konuk uyduracak olsaydım bunun Armand olmayacağı kesindi.

Yan gözle baktım ona. Bu kadar çirkin göründüğüm için, orada yatmış fırlak gözleriyle bakan bir iskelete benzediğim için biraz utanır gibi oldum. Sonra Maltese Falcon'u okumayı sürdürdüm. Dudaklarım Sam Spade'in sözlerini söylemek için kıpırdıyordu.

Yeniden başımı kaldırdığımda Armand hâlâ oradaydı. Aynı gece miydi yoksa bir sonraki gece mi hiç bilmiyordum.

Louis ile konuşuyordu. Bir süredir orada durduğu kesindi.

Paris'te bana Louis konusunda söylediğinin yalan olduğunu anladım. Tüm bu yıllar boyunca Louis, Armand'ın yanında kalmıştı. Louis beni arıyordu. Beni bulmak için kasabaya inmiş o kadar uzun süre yaşadığımız kasaba evine gitmişti. Sonunda buraya gelmiş ve pencereden görmüştü beni.

Bunu düşünmeye çalıştım. Louis buradaydı, bu kadar yakındaydı ve ben bilmiyordum bile.

Sanırım biraz güldüm. Louis'nin yanmadığı düşüncesinin anlamını tam olarak göremiyordum. Ama hâlâ yaşıyor olması inanılmaz güzel bir şeydi. O yakışıklı yüzün, o çarpıcı anlatımın, o yumuşacık se-

sin hâlâ varolması inanılmaz güzeldi. Benim güzel Louis'm yaşıyordu, ölmemişti, Claudia ve Nick gibi yok olmamıştı.

Ama belki de ölmüştü. Armand'a niçin inanacaktım ki? Ay ışığında okuduğum kitaba geri döndüm. Bahçedeki bitkilerin bu kadar yükseğe çıkmamış olmasını istiyordum. Armand'a dışardaki sarmaşıklardan birkaçını koparmasının iyi olacağını söyledim, nasıl olsa çok güçlüydü. Sabah sefası sarmaşıkları ve mor salkımlar üst kat balkonlarından sarkıyor ve ay ışığını kesiyorlardı. Ayrıca eskiden yalnızca bataklık olan yerlerde şimdi yaşlı, koyu renk meşeler vardı.

Gerçekten Armand'dan bunu yapmasını istediğimi sanmıyorum.

Bulanık olarak anımsadığım tek şey Armand'ın bana Louis'nin onu terkettiğini, daha fazla sürdürmek istemediğini anlattığı. Armand'ın sesi boş ve kuru duyuluyordu. Yine de durduğu yerde ay ışığı onun üzerinde parlıyordu. Sesinin eski yankısı yerindeydi, derinlerden gelen bir acının sesiydi bu.

Zavallı Armand. Bir de bana Louis'nin öldüğünü söylemiştin. Git Lafayette Mezarlığı altında kendine bir yer kaz. Hemen yolun karşısında.

Hiçbir sözcük söylenmemişti. Duyulur hiçbir gülüş de yoktu, yalnızca içimde bir gülüşün verdiği gizli haz duygusu vardı. Kirli ve boş odanın ortasında duran Armand'ın duru bir imgesini anımsıyorum, her yanda uzanan sıra sıra kitaba bakıyordu. Çatıdaki çatlaklardan içeri akan yağmur kitapların içine işlemiş kâğıtlarını eritip hamura döndürmüştü. Armand'ı bunların önünde gördüğümde kitapların eriyip tükenmiş olduklarını açıkça anlamıştım. Evin tüm odalarındaki kitapların da bu durumda olduklarını anlamıştım. O bunlara bakmaya başlayıncaya dek buna dikkat etmemiştim. Yıllardır girmemiştim o odalara.

Bundan sonra sanırım birçok kez daha geri geldi.

Onu görmüyordum ama dışardaki bahçede dolaştığını duyabiliyordum. Düşünceleri bir ışık demeti gibi beni arıyordu.

Louis batıya gitmişti.

Bir keresinde, temellerin altındaki yıkıntılar arasında yatarken Armand pencere kenarına geldi ve bana baktı. Onu görmedim, yalnızca bana tısladığını ve fare avcısı olduğumu söylediğini duydum.

Delirdin. Her şeyi bilen, bizimle alay eden sen delisin artık. Delisin ve karnını farelerle doyuruyorsun. Biliyorsun, Fransa'da eskiden senin türünü, derebeylerini tavşan avcıları diye çağırırlardı, çünkü aç kalmamak için tavşan avlardınız. Şimdi bu evin içinde sen nesin peki? Paçavralı bir hayalet, bir fare avcısı. Artık anlamlı sözler etmeyi

bırakmış ağızlarına ne gelirse söyleyen eskiler gibi delirdin sen de. Bir de üstüne ataların gibi fare avlıyorsun.

Yine güldüm. Güldüm, güldüm. Kurtları anımsadım ve güldüm.

'Beni her zaman güldürüyorsun,' dedim ona. 'Paris'teki o mezarın altında da sana gülecektim ama bunu yapmak kibarca görünmemişti gözüme. Beni lanetlediğin ve bizimle ilgili tüm öykülerin suçunu bana yıktığın zaman bile gülünçtün. Eğer beni kuleden aşağı atmak üzere olmasaydın o zaman da gülerdim. Hep güldürüyorsun beni.'

Aramızdaki bu nefret bana nefis bir şey gibi görünüyordu. Böylesine alışılmadık bir heyecan. Yanımda olması ve onunla alay edebilmem, onu küçümseyebilmem.

Yine de çevremdeki sahne değişmeye başlamıştı. Yıkıntıların arasında yatmıyordum. Evimin içinde dolaşıyordum. Üzerimde yıllardır giydiğim pis paçavraların yerine siyah, kuyruklu şık bir ceket ve saten astarlı bir pelerin vardı. Üstelik ev güzelleşmişti, tüm kitaplar raflardaki yerlerine yerleşmişlerdi. Yerdeki parkeler şamdandaki mumların ışığında parlıyordu, her yerden müzik geliyordu. Bir Viyana valsinin sesleri, kemanların zengin uyumu duyuluyordu. Her adımda kendimi yeniden güçlü ve hafif hissediyordum. İnanılmaz bir hafiflik hissediyordum. Merdivenleri kolayca çift çift atlayabilirdim. Karanlığın içersinde siyah pelerinim arkamda kanat gibi dalgalanarak uçabilirdim.

Sonra karanlıkta hareket etmeye başladık. Armand ile birlikte yüksek bir çatıda duruyorduk. Aynı eski moda akşam giysileriyle Armand ışık saçıyordu. Nehrin uzaktaki gümüş kıvrımının iki yanında karanlık, şarkı söyleyen ağaçlar uzanıyordu. Alçak gökyüzünde inci grisi bulutların arasından yıldızlar parlıyordu.

Yalnızca bunları görmek, nemli rüzgârı yüzümde hissetmek beni ağlatmıştı. Armand yanımda duruyordu, kolunu omuzuma dolamıştı. Bana bağışlamaktan, üzüntüden, bilgelikten, acı yoluyla öğrenilen şeylerden söz ediyordu. 'Seni seviyorum benim karanlık kardeşim,' diye fısıldadı.

Sözcükler içimde kan gibi yayıldılar.

'Ben öç almak istemiyordum,' diye fısıldadı. Yüzü acı dolu, yüreği kırıktı. 'Ama sen iyileştirilmek için bana geldin ve beni istemedin. Yüzyıl boyunca seni bekledim ama sen beni istemedin!'

Ve biliyordum, tüm bu zaman boyunca biliyordum ki yeniden güçlenmem bir yanılsamaydı, ben paçavralar içindeki aynı iskelettim. Ev hâlâ bir yıkıntıdan başka bir şey değildi. Bana sarılan bu doğadışı varlığın içinde bana gökyüzünü ve rüzgârı geri verecek güç vardı.

'Sev beni, kanım senin olsun,' dedi. 'Bu kanı şimdiye dek hiç kimseye vermedim.' Dudaklarını yüzümde hissettim.

'Seni aldatamam,' diye yanıtladım. 'Seni sevemem. Sen benim için nesin ki seni seveyim? Başkalarının gücü ve tutkusu için açlık çeken ölü bir şeysin sen. Susuzluğun bedenselleşmesi.'

Bir anlık korkunç bir güçle ona vuran ve çatıdan aşağıya yuvarlayan ben oldum. Hiç ağırlığı yoktu, gri gecenin içinde gözden kayboldu.

Ama kim yenilmişti? Yumuşak ağaç dalları arasından ait olduğu toprağa düşen kimdi? Yeniden eski evin dibine, paçavralar ve pislik içine yuvarlanan. Sonunda elleri ve yüzü soğuk toprağa dayalı olarak yıkıntılar arasında yatan kimdi?

Yine de bellek oyun oynayabilir. Belki de yalnızca düşünmüştüm bunları. O son davetini ve arkasından gelen derin acıyı. Gözyaşlarını. Bildiğim şey aylar sonra onun yine orada olduğuydu. Zaman zaman o eski Garden District sokaklarında yürüdüğünü duyuyordum onun. Onu çağırmak, ona söylediğim şeylerin yalan olduğunu, onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Onu seviyordum.

Ama belki de benim her şeyle barışma zamanım gelmişti. Açlık çekme ve sonunda toprağın altına girme zamanım gelmişti. Belki de tanrının düşlerini görme zamanıydı. Armand'a tanrının düşlerini nasıl anlatabilirdim ki?

Artık mumlar yoktu, lambalar için yağ da yoktu. Bir yerlerde sağlam bir kutu olacaktı. Paralar, mücevherler, avukatlarıma ve bankacılarıma yazdığım mektuplarla dolu bir kutu. Mektuplarda onlara bıraktığım paralarla mallarımı yönetmeyi sürdürmeleri yazılıydı.

Peki öyleyse niçin şimdi toprağa girmeyeyim? Başka yüzyılların yıkıntıları üzerindeki bu eski kentte hiçbir zaman rahatsız edilmeyeceğimi biliyordum. Her şey eskisi gibi sürecek, sürecekti.

Gökyüzünden gelen ışıkla biraz daha Sam Spade öyküsü okudum. Dergideki tarihe baktım. 1929 olduğunu öğrendiğimde bunun olanaklı olmadığını düşündüm. Sonunda gerçekten derinlere gömülmek için bana güç vermeye yetecek kadar kan içtim farelerden.

Toprak beni kucaklıyordu. Kalın ve nemli katmanları arasından yaşayan şeyler geçiyor ve kurumuş etimin üzerine düşüyordu. Eğer bir gün yeniden doğrulursam, eğer yıldızlarla dolu gece göğünün küçücük bir parçasını görürsem, bir daha asla kötü şeyler yapmayacağımı düşündüm. Hiçbir zaman suçsuzları öldürmeyecektim. Zayıfları avladığım zaman bile bunlar umutsuz ve ölmek üzere olan-

lardı. Karanlık Hileyi bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim. Yalnızca sürekli bilgi olacaktım, hiçbir amacım olmayacaktı başka.

SUSUZLUK. Işık kadar duru bir acı.

Marius'u gördüm. Onu öylesine canlı gördüm ki bu bir düş olamaz, diye düşündüm. Yüreğim acı verici biçimde genişledi. Marius göz kamaştırıcı görünüyordu. Üzerinde dar bir giysi vardı, modern çizgilerde kesilmişti ama kadifeden yapılmıştı. Beyaz saçı kısa kesilmiş ve yüzünden arkaya taranmıştı. Bu modern Marius'un üzerinde çarpıcı bir hava bir canlılık vardı.

Eski günlerden kalan giysileri üzerinde olduğu zaman bunlar pek göze çarpmıyorlardı.

Marius çok dikkate değer şeyler yapıyordu. Önünde üç ayak üzerine yerleştirilmiş siyah bir kamera vardı. Bembeyaz bir ışıkla dolu bir stüdyoda ölümlülerin filmlerini çekerken sağ eliyle kamerayı çeviriyordu. Bunu gördüğümde yüreğim nasıl kabarıyordu. Onu bu ölümlülerle konuşurken, onlara nasıl birbirlerine sarılıp dans edeceklerini, nasıl hareket edeceklerini anlatırken görmek çok etkilemişti beni. Evet, arkalarında boyalı sahne vardı. Yüksek tuğla bir bina olan stüdyonun pencerelerinden sokaktan geçen motorlu arabaların gürültüsü duyuluyordu.

Hayır, bu bir düş değildi, dedim kendime. Bu gördüklerim oluyor. Marius orada. Bir pencerelerin ötesindeki kenti görebilseydim nerede olduğunu anlayacaktım. Genç oyuncularla hangi dili konuştuğunu bir duyabilseydim. 'Marius,' dedim, ama beni kuşatan toprak sesi yuttu. Sahne değişti.

Marius büyük bir kafese binmiş bir bodruma iniyordu. Metal kapılardan sürtünme ve şangırtılar çıkıyordu. Korunması Gerekenlerin bulundukları büyük bir tapınağa girdi. Burası ne kadar farklıydı. Artık duvarlarda Mısır resimleri, çiçek kokuları ve altın pırıltısı yoktu.

Yüksek duvarlar izlenimcilerin fırçalarının binlerce renk parçacığıyla çizdiği canlı bir yirminci yüzyıl dünyası sergiliyorlardı. Güneşte parlayan kentlerin üzerlerinde uçaklar uçuyor, çelik köprülerin kemerleri üzerinde kuleler yükseliyor, gümüş denizlerde dev gemiler dolaşıyordu. Bu üzerine çizildiği duvarları gözden silen, Akaşa ve Enkil'in hareketsiz ve değişmeyen figürlerini çevreleyen bir evrendi.

Marius tapınakta dolaşıyordu. Karanlık karışık heykellerin, telefon aygıtlarının, tahta sehpaların üzerindeki daktiloların önünden geçti. Korunması Gerekenlerin önüne kocaman bir gramofon yerleştirdi.

Dönen plağın üzerine iğneyi yavaşça yerleştirdi. Metal borudan ince bir Viyana valsi döküldü.

Bu tatlı buluşun bir adak gibi onların önlerine konduğunu görmek beni güldürdü. Vals de onlar için havada yükselen tütsü gibi miydi acaba?

Ama Marius'un görevleri bitmemişti. Duvara beyaz bir perde indirdi. Oturmuş tanrı ve tanrıçanın arkasında yüksek bir setin üzerinden beyaz perdenin üzerine ölümlülerin filmlerini yansıttı. Korunması Gerekenler bu titreşen imgelere sessizce bakıyorlardı. Bir müzedeki heykellere benziyorlardı, elektrik ışığı beyaz tenlerinin üzerinde parlıyordu.

Sonra mucize gibi bir şey oldu. Filmdeki sinirli küçük insancıklar konuşmaya başladılar. Gramofondan yükselen müziğin önünde gerçekten konuşuyorlardı.

Heyecandan, tüm bunları görmenin verdiği neşeden donmuş bir biçimde bunları izlerken birden üzerime büyük bir üzüntü çöktü, ezici bir şeyin ayrımına vardım. Bu yalnızca bir düştü. Çünkü filmlerdeki küçük insancıkların konuşması olanaksızdı.

Oda ve içindeki inanılmaz şeyler bulanıklaştılar.

Tüm bunları uydurmam korkunç bir yanlıştı, korkunç bir şekilde kendini ele vermeydi. Kendi bildiğim minik parçacıkları birleştirerek uydurmuştum bunları. Sessiz filmleri Mutlu Saat adındaki küçük tiyatroda kendi gözlerimle görmüştüm, karanlıkta çevremdeki yüzlerce evden gramofonları duymuştum.

Ve Viyana valsi, ah, bu da Armand'ın benim üzerimde yaptığı büyüden alınmaydı. Bunu düşünmek yüreğimi parçalıyordu.

Peki ama niçin kendimi aldatma konusunda biraz daha ustaca davranmamıştım. Niçin filmi sessiz tutmamıştı düşlerim. Bunu yapmış olsaydım bu gördüklerimin gerçek olduğuna inanmayı sürdürebilirdim sonsuza dek.

Ama tüm bunları uydurduğumun, kendimi bunlarla avutmaya çalıştığımın son bir kanıtı daha vardı. Akaşa, benim sevgili Akaşa'm benimle konuşuyordu!

Akaşa odanın kapısında durmuş, yeraltı koridorundan ileriye, Marius'un yukardaki dünyaya geri döndüğü asansöre bakıyordu. Gür siyah saçları beyaz omuzlarına dökülüyordu. Selam vermek için soğuk beyaz elini kaldırdı. Dudakları kırmızıydı.

'Lestat!' diye fısıldadı. 'Gel.'

Düşünceleri sessizce ondan bana akıyordu. Yıllar yıllar önce Les Innocents'in altında benimle konuşan yaşlı kraliçe vampirin sözcük-

lerini yineliyordu.

Taş yastığımda yatıp yukardaki ölümlü dünyanın düşlerini gördüm. Seslerini, yeni müziğini, ninnilerini dinledim mezarımda yatarken. İnanılmaz buluşlarını gözlerimin önüne getirdim. Düşüncelerimin zaman ötesi derinliklerinde bu dünyanın ne denli yürekli olduğunu biliyordum. Beni göz kamaştırıcı biçimlerinin dışında bırakmış olmasına karşın orada özgürce dolaşacak kadar güçlü birini özlüyordum. Bu dünyanın yüreğine girip orada Şeytanın Yolunu izleyecek olan birini.

'Lestat,' diye fısıldadı yeniden. Mermer yüzünde trajik bir canlılık vardı. 'Gel!'

'Oh, sevgilim,' dedim, dudaklarımın arasında toprağın tadı vardı. 'Bir yapabilseydim benden istediğini.'

Lestat de Lioncourt
Yeniden Dirilişinin 1984'üncü yılında

Dionisios San Francisco'da 1985

1

Albümümüzün satışa çıkmasından bir hafta önce onlar ilk kez kendilerini gösterdiler. Telefonda bize gözdağı verdiler Vampir Lestat adındaki rock grubunu çevreleyen gizlilik çok yoğun ve neredeyse aşılamazdı. Yaşamöykümü yayımlayan yayıncılar bile bizimle tam bir işbirliği içindeydiler. Kayıtların yapıldığı ve filmlerin çekildiği uzun aylar boyunca New Orleans'ta onlardan tek birini bile görmemiştim, ne de çevrede dolaştıklarını duymuştum.

Yine de nasılsa gizli telefon numaramızı ele geçirmiş ve elektronik mesaj makinesine sövgülerini ve gözdağlarını doldurmuşlardı.

'Toplum dışısın sen. Senin ne yaptığını biliyoruz. Sana dumanı buyuruyoruz.' 'Çık dışarı da seni görebilelim, dışarı çıkmaya çağırıyoruz seni.'

Grubu New Orleans'ın kuzeyinde güzel, eski bir çiftlik evine yerleştirmiştim. Onlar esrarlı sigaralarını içerken ben de kadehlerine Dom Perignon dolduruyordum. Beklenti ve hazırlık hepimizi yormuştu. San Francisco'da vereceğimiz ilk konseri, başarının ilk kesin tadını hevesle bekliyorduk.

Sonra avukatım Christine ilk telefon mesajlarını gönderdi. Dünya dışı seslerin o tuhaf tınısını çok iyi yakalamıştı makine nasılsa. Gecenin ortasında müzikçilerimi havaalanına götürdüm ve batıya gittik.

Bundan sonra Christine bile bilmiyordu nerede saklandığımızı. Müzikçilerin kendileri de nerede olduklarından tam olarak emin değillerdi. Carmel Vadisinde lüks bir çiftlik evinde müziğimizi ilk kez radyoda duyduk. Kablolu televizyon ilk video filmlerimizi göster-

diğinde neşe içinde dans ettik.

Her akşam yalnız başıma bir kıyı kenti olan Monterey'e gidiyor ve Christine'in gönderdiği haberleri alıyordum. Sonra avlanmak için kuzeye gidiyordum.

San Francisco'ya gidiyordum şık ve güçlü siyah Porsche'me binip. Sahil yolunun virajlarını baş döndürücü bir hızla geçiyordum. Büyük kentin. kenar mahallelerinin bulanık sarı ışığında kurbanlarımı eskisinden biraz daha acımasızca ve biraz daha yavaş öldürüyordum.

Gerginlik dayanılmaz olmaya başlamıştı.

Ama hâlâ ötekileri görmemiş, seslerini duymamıştım. Elimdeki tek şey hiç tanımadığım ölümsüzlerden bana gönderilen telefon mesajlarıydı.

'Seni uyarıyoruz. Bu çılgınlığı sürdürme. Senin düşündüğünden daha tehlikeli bir oyun oynuyorsun.' Sonra ardından ölümlü kulakların duyamayacakları bir fısıltının kaydı geliyordu.

'Hain!' 'Toplum dışı!' 'Kendini göster, Lestat!'

Eğer San Francisco'da avlanıyorlarsa onları görmemiştim. Ama San Francisco yoğun ve kalabalık bir kent. Ben de her zaman olduğu gibi kurnaz ve sessizdim.

Sonunda Monterey posta kutusuna telgraflar yağmaya başladı. Başarmıştık. Albümümüzün satışları burada ve Avrupa'da rekorlar kırıyordu. San Francisco'dan sonra istediğimiz her kentte konser verebilirdik. Yaşamöyküm bir kıyıdan ötekine tüm kitapçılarda satılıyordu. Vampir Lestat listelerin tepesindeydi.

Gece San Francisco'da her zamanki gibi avlandıktan sonra arabamı Divisadero Caddesi boyunca sürerdim. Porsche'nin siyah kaportası yıkık Viktoryan evlerin arasından süzülürken Louis'nin Vampirle Görüşme'deki öyküleri ölümlü gence bunlardan hangisinde anlattığını merak ediyordum. Sürekli olarak Louis ve Gabrielle'yi düşünüyordum. Armand'ı düşünüyordum. Marius'u düşünüyordum. Bütün öyküyü anlatarak ihanet etmiştim Marius'a.

Acaba Vampir Lestat'ın elektronik duyargaları onlara ulaşacak denli uzun muydu? Video filmlerini görmüşler miydi: Magnus'un Kalıtı, Karanlık Çocukları, Korunması Gerekenler? Adlarını açığa vurduğum başka eskileri düşündüm: Mael, Pandora, Lanetli Ramses.

Aslına bakılırsa Marius istese beni bulabilirdi, onun için tüm bu gizliliklerin ve önlemlerin hiçbir anlamı yoktu. Güçleri Amerika'nın engin uzaklıklarını kolayca aşabilirdi. Eğer beni arıyorsa, eğer duyduysa...

Eski düşüm geldi gözlerimin önüne. Marius film kamerasının ko-

lunu çeviriyordu, Korunması Gerekenlerin tapınağının duvarlarında titrek resimler oynuyordu. Bunları yalnızca anımsamam bile yüreğimi çarptırıyordu.

Yavaş yavaş yeni bir yalnızlık kavramına ulaştığımı anlamaya başlıyordum. Dünyanın bir ucundan ötekine uzanan sessizliği ölçmek için yeni bir yöntemim vardı. Bu sessizliği bölen tek şey hiçbir imge taşıyamayan o mesajlardı. Zamanla gözdağları da giderek daha artmıştı.

'San Francisco'da sahneye çıkmaya kalkma. Seni uyarıyoruz. Bu yaptığın şey çok kaba ve aşağılık bir davranış. Seni cezalandırmak için her şeyi göze alırız.'

Arkaik dil ve kolayca tanınan Amerikan sesinin tuhaf birleşimine gülüyordum. Bu modern vampirler neye benziyorlardı acaba? Bir kez ölümsüzlerle dolaşmaya başladıklarında eğitiliyorlar mıydı? Belli bir tarz edinmişler miydi? Sözleşmelerin içinde mi yaşıyorlardı yoksa tıpkı benim gibi motosikletle mi dolaşıyorlardı?

İçimde denetlenemez bir heyecan yükseliyordu. Gece boyunca yalnız başıma, kulağımda radyodan yükselen müzikle araba sürerken içimde tümüyle insanca bir coşku doğduğunu hissediyordum.

Ölümlülerim Tough Cookie, Alex ve Larry'nin yapmak istedikleri gibi gösteri yapmak istiyordum. Kayıtlar ve filmlerle uğraşıp didindikten sonra şimdi çığlıklar atan bir kalabalığın karşısında hep birlikte seslerimizi yükseltmek istiyordum. Zaman zaman Renaud'un küçük tiyatrosundaki o geçmiş geceyi çok duru olarak anımsıyordum. En garip ayrıntılar geliyordu gözümün önüne. Yüzüme sürdüğüm beyaz boyanın verdiği duygu, pudra kokusu, sahne ışıklarına çıkmadan hemen önceki an.

Evet, her şey bir araya geliyordu. Eğer Marius'un gazabı da bunlarla birlikte gelecekse bunu da hak etmiştim öyle değil mi?

San Francisco beni büyülemişti, biraz da yumuşatmıştı nasılsa. Louis'min burayı niçin seçtiğini anlamak zor değildi. Neredeyse Venedik'i andırıyordu. Çok renkli, ağır başlı konutları, karanlık dar sokaklarda birbirine yapışık uzanan apartmanlarıyla karşı koyulmaz bir çekiciliği vardı. Kentin merkezindeki gökdelenler bir okyanus sisi içersinden masal ormanları gibi yükseliyordu.

Her gece Carmel Vadisine dönerken New Orleans'tan Monterey'e iletilen hayran mektuplarıyla dolu torbaları da yanıma alıyordum. Bunlarda vampir yazıları arıyordum. Biraz bastırarak yazılmış harfler, hafifçe eski moda bir yazı biçimi, belki de doğaüstü bir yeteneği gösterecek türden bir mektup, örneğin el yazısıyla yazılmış ama

Gotik bir baskı gibi görünen bir yazı. Ama ölümlülerin ateşli hayranlıklarını belirten mektuplardan başka hiçbir şey yoktu.

Sevgili Lestat, arkadaşım Sheryl ve ben seni seviyoruz. Altı saat sırada beklememize karşın San Francisco konseri için bilet alamadık. Lütfen bize iki bilet gönder. Senin kurbanların olmak istiyoruz. Kanımızı içebilirsin.

San Francisco konserinden önceki gece saat üç:

Carmel Vadisinin serin yeşil cenneti uykuda. Dağlara bakan çayırların önündeki dev sığınağımda uyukluyordum. Ara sıra Marius'u görüyordum düşümde. Marius benimle konuşuyordu:

'Niçin benim öç almamı göze alıyorsun?'

'Çünkü bana sırtını döndün,' dedim ona.

'Asıl neden bu değil,' dedi. 'Bir dürtüyle davranıyorsun. Tüm parçaları havaya fırlatmak istiyorsun.'

'Olayları etkilemek istiyorum, bir şeyler olmasını istiyorum!' dedim. Düşümde bağırıyordum. Birden çevremde Carmel Vadisindeki evin varlığını hissettim. Bu yalnızca bir düştü, zayıf, ölümlü bir düş.

Yine de başka bir şey daha vardı...yanlış bir dalga boyundan yayın yapıp her şeyi karıştıran bir radyo dalgası gibi bir şey. Bir ses Tehlike. Hepimiz için tehlike diyordu. Bir an için gözümün önünde karlar ve buzlar belirdi. Rüzgâr uğulduyordu. Taş zeminde bir şey kırıldı, kırık camlar. Lestat! Tehlike!

Uyandım.

Artık kanepede uzanmıyordum. Ayağa kalkmış cam kapılara bakıyordum. Hiçbir şey göremiyor, duyamıyordum. Karşımda yalnızca tepelerin bulanık çizgileri ve beton iniş alanında dev bir sinek gibi duran helikopterin kara gölgesi vardı.

Ruhumla dinledim. Öyle dikkatle dinliyordum ki terlemeye başlamıştım. Yine de hiçbir ileti, hiçbir imge alamıyordum.

Sonra karanlıkta bir yaratık olduğunu ayrımsadım yavaş yavaş. İncecik fiziksel sesler duyuyordum.

Dışarda sessizce yürüyen bir şey vardı. Hiç insan kokusu gelmiyordu.

Dışarda onlardan biri vardı. Onlardan biri gizliliğimizin içine girmişti. Çayırlığın içersinden geçmiş, uzaktaki helikopter siluetinin yanından bana doğru yaklaşıyordu.

Yeniden dinledim. Tehlike mesajını güçlendirecek en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Aslında gelen yaratığın kafası bana kapalıydı. Yalnızca uzakta yürüyen bir yaratıktan gelen kaçınılmaz sinyalleri alıyordum.

Alçak çatılı ev beni sarıyordu. Beyaz duvarlar ve sessiz televizyondan gelen mavi, titrek ışıkla burası dev bir akvaryuma benziyordu. Tough Cookie ve Alex birbirlerinin kolları arasında boş şöminenin önündeki halının üzerinde yatıyorlardı. Larry hücreye benzeyen yatak odasında uyuyordu. Yanında batıya gelmeden önce New Orleans'tan 'topladıkları' Salamander adındaki aşka doymaz sevgilisi vardı. Başka alçak tavanlı, modern odalarda ve mavi istiridye kabuğu biçimindeki yüzme havuzunun yanındaki kulübede koruyucular uyuyorlardı.

Dışarda, bulutsuz kara göğün altında, bu yaratık yoldan yürüyerek bize doğru geliyordu. Şimdi bu şeyin tek başına geldiğini duyabiliyordum. İnce karanlıkta doğaüstü bir yüreğin vuruşları. Evet, bunu çok açıkça duyabiliyorum. Tepeler uzakta hayaletler gibi görünüyorlardı. Akasyaların sarı çiçekleri yıldızların altında mat bir beyazlıkla parlıyor.

Gelen yaratık hiçbir şeyden korkmuyor gibi görünüyordu. Yalnızca geliyor. Düşünceleri bütünüyle kapalı, içine işlenemez. Bunun anlamı gelenin eskilerden biri olduğu olabilir ancak. Çok usta biri, ama ustalar hiçbir zaman ayaklarının altındaki çimenleri ezmezler. Bu gelen neredeyse bir insan gibi hareket ediyordu. Bu vampir benim kendi yaptığım bir vampirdi.

Yüreğim çırpınıyordu. Köşede toplanmış perdelerin altında yarı yarıya gizlenmiş alarm kutusunun küçücük ışıklarına baktım. Ölümlü ya da ölümsüz her kim olursa olsun, birisi eve girmeye kalkarsa sirenlerini çalmaya başlayacaktı.

Yaratık helikopter iniş alanının yanına gelmişti. Uzun, ince bir figür. Kısa, koyu renk saçlar. Sonra camın arkasındaki elektrik mavisi aydınlıkta beni görebiliyormuş gibi durakladı.

Evet, beni görmüştü. Bana doğru ilerledi, ışığa doğru.

Kıvraktı, bir ölümlü için biraz fazla hafifti hareketleri. Siyah saçlar, yeşil gözler, özensiz giysilerin altında ipek gibi hareket eden kollar: üzerinde omuzlarından sarkan yıpranmış siyah bir kazak vardı, bacakları uzun siyah sırıklar gibiydi.

Boğazımda bir yumru hissettim. Titriyordum. O anda bile neyin önemli olduğunu anımsamaya çalışıyordum. Geceyi tarayıp diğerlerini bulmalıydım, dikkatli olmalıydım. Tehlike. Ama şimdi bunların hiçbirinin önemi yoktu. Biliyordum. Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım. Hiçbir işe yaramadı, hiçbir şeyi kolaylaştırmadı.

Sonra aklıma alarm düğmeleri geldi, bunları kapattım. Dev cam kapıları açtım. Odadan içeri serin ve taze hava doldu.

Yaratık helikopteri geçmişti, bir dansöz gibi çevresinde dönüp onu seyrediyordu. Başını arkaya eğmiş, baş parmaklarını siyah pantolonunun ceplerinin kenarına geçirmişti. Yeniden bana baktığında yüzünü açıkça gördüm. Ve gülümsedi.

Anılarımız bile bizi aldatabilir. Louis bunun kanıtıydı. İnce ve bir lazer ışığı gibi göz alıcıydı yanıma yaklaşırken. Bütün eski imgeler toz gibi havaya savruldular.

Alarm sistemini yeniden çalıştırdım. Kapıları ölümlülerimin üzerine kapattım ve anahtarı kilide sokup döndürdüm. Bir an için buna dayanamayacağımı sandım. Oysa bu yalnızca başlangıçtı. Eğer Louis burada, benden yalnızca birkaç adım ötedeyse ardından başkalarının da geleceği kesindi. Hepsi geleceklerdi.

Döndüm ve ona doğru yürüdüm. Camdan dışarı taşan mavi ışığın altında bir an sessizce süzdüm onu. Konuşurken sesim kısıktı.

'Siyah pelerin, güzel kesimli siyah ceket, ipek boyunbağı ve geri kalan bütün saçmalıklar nerede?' diye sordum.

Gözler birbirlerine kilitlendiler.

Sonra dinginlik bozuldu, Louis hiç ses çıkarmadan gülüyordu. Ama bir yandan da yüzünde bana gizli bir sevinç veren dikkatli bir anlatımla beni inceliyordu. Bir çocuk rahatlığıyla uzandı, parmaklarını gri kadife ceketimin üzerinde dolaştırdı.

'Her zaman yaşayan bir efsane olunamaz,' dedi. Sesi bir fısıltı gibiydi ama fısıltı değildi. Fransızca aksanını kolayca duyabiliyordum, oysa kendiminkini hiçbir zaman duyamamıştım.

Ağzında çıkan hecelerin sesine, bunun kulağıma böylesine tanıdık gelmesine neredeyse dayanamıyordum.

Ona söylemeyi planladığım tüm katı ve ekşi sözleri unutmuştum, yalnızca sarıldım ona.

Geçmişte hiç sarılmadığımız gibi sarıldık birbirimize. Gabrielle ve benim bir zamanlar yaptığımız gibi sıkıca yakalamıştık birbirimizi. Sonra ellerimi saçlarında, yüzünde dolaştırdım, onu gerçekten görmek istiyordum, bana ait olduğunu hissetmek istiyordum. O da aynısını yapıyordu. Sanki hem konuşuyor hem konuşmuyorduk. Gerçekten sessiz seslerle konuşuyorduk ve bunları karşılayan sözcükler yoktu. Şefkatle ve neredeyse benimki kadar güçlü ve ateşli bir doyum duygusuyla dolup taştığını hissediyordum.

Ama birden duruldu, yüzü biraz asıldı.

'Senin öldüğünü sanıyordum biliyorsun,' dedi. Sesi zorlukla duyulabiliyordu.

'Beni burada nasıl buldun?' diye sordum.

'Benim bunu yapmamı istedin,' diye yanıtladı. Saf bir kafa karışıklığı belirdi yüzünde. Yavaşça omuzlarını silkti.

Yaptığı her şey beni kendine çekiyordu, tıpkı yüzyıl önce olduğu gibi. Uzun ve narin parmakları vardı ama buna karşın elleri çok güçlüydü.

'Seni görmemi ve seni izlememi sağladın,' dedi. 'Divisadero Caddesinde aşağı yukarı dolaşıyor ve beni arıyordun.'

'Sen hâlâ orada mıydın?'

'Benim için dünyada en güvenli yer orası,' dedi. 'Oradan hiç ayrılmadım. Beni bulamadıklarında orada aramaya geldiler, sonra da gittiler. Şimdi istediğim zaman aralarında dolaşıyorum ve beni tanımıyorlar. Hiçbir zaman neye benzediğimi bilmiyorlardı aslında.'

'Eğer bilselerdi seni yok etmeye kalkışacaklardı,' dedim.

'Evet,' diye yanıtladı. 'Vampirler Tiyatrosunda olanlardan bu yana bunu yapmaya çalışıyorlardı. Kuşkusuz Vampirle Görüşme onlara yeni nedenler de vermişti. Biliyorsun küçük oyunlarını oynayabilmek için nedenler gerekir onlara. Bu güdüye, heyecana gereksiniyorlar. Bu onlar için kan gibi bir besin.' Sesi bir saniye için zorlanıyormuş gibi duyuldu.

Derin bir soluk aldı. Tüm bunları konuşmak güçtü. Yeniden ona sarılmak istedim ama bunu yapmadım.

'Ama tam şimdi,' dedi. 'Sanırım yok etmek istedikleri asıl sensin. Üstelik senin nasıl göründüğünü de biliyorlar.' Küçük bir gülümseme. 'Şimdi herkes senin nasıl göründüğünü biliyor. Mösyö Le Rock Yıldızı.'

Gülümsemesi genişledi. Ama sesi her zamanki gibi kibar ve alçaktı. Yüzü duygu doluydu. Yüzünde henüz en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı.

Kolumu omuzuna attım, birlikte evin ışıklarından uzaklaştık. Helikopterin kocaman gri gölgesinin yanından geçtik, güneşten kavrulmuş tarlalar arasından tepelere doğru yürüdük.

Bu denli mutlu olmak tuhaf bir duygu veriyordu, bu denli çok doyum hissetmek yanmak gibi bir şeydi.

'Söylediklerini yapacak mısın?' diye sordu. 'Yarın geceki konseri?'

Hepimiz için tehlike. Bu bir uyarı mıydı yoksa bir gözdağı mı?

'Evet, kuşkusuz,' dedim. 'Bunu yapmamı ne engelleyebilir ki?'

'Seni durdurmak isterdim,' diye yanıtladı. 'Eğer yapabilseydim daha çabuk gelecektim. Bir hafta önce senin izini bulabildim, sonra yeniden yitirdim.'

'Peki niçin beni durdurmak istiyorsun?'

'Niçin olduğunu biliyorsun,' dedi. 'Seninle konuşmak istiyorum.' Böylesine yalın sözcüklerde ne kadar çok anlam vardı.

'Konserden sonra bunun için zaman olacak,' diye yanıtladım. 'Yarın ve yarın ve yarın. Hiçbir şey olmayacak. Göreceksin.' Bir yandan ona bakıyor, bir yandan da gözlerimi kaçırıyordum. Sanki yeşil gözler beni yaralıyordu. Modern konuşmalarda ona bir laser ışığı denebilirdi. Öldürücü ve narin görünüyordu. Kurbanları onu her zaman sevmişlerdi.

Ben de ne olursa olsun onu her zaman sevmiştim, öyle değil mi? Eğer önünüzde sevgiyi beslemek için sonsuzluk uzanıyorsa bu sevgi nasıl da güçlenebiliyor. Eski ivmesini, eski sıcaklığını yeniden kazanabilmesi için zamanda yalnızca kısacık bir an gerekiyor.

'Bundan nasıl emin olabiliyorsun Lestat?' diye sordu. Benim adımı söyleyişinde bambaşka bir yakınlık vardı. Ben hiçbir zaman aynı doğal yolda Louis demeyi başaramamıştım.

Şimdi nereye gittiğimize bakmaksızın yavaş yavaş yürüyorduk, kollarımızı gevşek biçimde birbirimize dolamıştık.

'Bizi koruyan bir ölümlüler taburum var,' dedim. 'Helikopterde ve limuzinde ölümlülerimin yanında koruyucuları olacak. Havaalanından sonra ben Porsche ile yalnız başıma yolculuk yapacağım, böylece kendimi daha kolay koruyabileceğim, ama çevremizde büyük bir araba konvoyu olacak. Üstelik bir avuç yirminci yüzyıl vampiri ne yapabilir ki? Bu budala yaratıklar tehditleri için telefonu kullanıyorlardı biliyor musun?'

'Bir avuçtan daha fazlalar,' dedi. 'Peki ama Marius'tan ne haber? Dışardaki düşmanların aralarında bunu tartışıyorlar. Marius'un öyküsünün doğru olup olmadığını, Korunması Gerekenlerin varolup olmadıklarını...'

'Bu doğal, peki ya sen inandın mı buna?'

'Evet, okur okumaz,' dedi. Aramızda bir an sessizlik oldu. O anda belki ikimiz de uzun zaman önce beni sorguya çeken ölümsüzü anımsamıştık. Tüm bunlar nasıl başladı?

Bunları anımsamak çok fazla acı veriyordu. Bir bodrumdan tablolar çıkarıp üzerlerindeki tozu temizleyince renklerin canlılıklarını sürdürdüklerini bulmaya benziyordu bu. Bu tabloların ölü ataların resimleri olması gerekirdi, oysa bunlar bizim resimlerimizdi.

Ölümlüler gibi küçük bir el hareketi yaptım, saçlarımı alnımdan arkaya attım. Soğuk esintiyi hissetmeye çalışıyordum.

'Böylesine kendine güvenmeni sağlayan şey ne?' diye sordu.

'Yarın gece sahneye adımını atar atmaz Marius'un bu deneyi sonlandırmayacağını nereden biliyorsun?'

'Eskilerden herhangi birinin bunu yapacağını mı sanıyorsun?' diye yanıtladım.

Uzunca bir süre derin derin düşündü. Her zaman yaptığı gibi düşüncelerinin derinlerine dalmıştı. Öylesine derinlere ki benim orada olduğumu bile unutmuştu. Çevresinde eski odaları görür gibi oldum. Gaz lambasının titrek aydınlığı belirdi gözlerimin önünde. Sokaklardan o eski günlerin seslerinin ve kokularının geldiğini duyuyordum. İkimiz New Orleans'daki salonda oturuyorduk. Mermer şöminenin ızgarasının arkasında kömürler gürül gürül yanıyordu, bizden başka her şey yaşlanıyordu.

Şimdi eski bir kazak ve yıpranmış bir pantolon giymiş bu modern çocuk terkedilmiş tepelerin önünde duruyordu. Saçları karmakarışıktı, gözlerinde içinde yanan ateşin pırıltıları vardı. Sanki yeniden yaşama döner gibi yavaşça doğruldu.

'Hayır, sanırım eskiler böyle bir şeye kafalarını hiç yormazlar bile. Eğer yorarlarsa da sonlandırmayacak kadar ilgilerini çeker olanlar.'

'Senin de ilgini çekiyor mu?'

'Evet, çektiğini biliyorsun,' dedi.

Yüzü hafifçe renklendi. Daha da çok insan yüzüne benzemeye başladı. Aslında bizim türümüzden tanıdığım herkesten daha çok insana benziyordu. 'Buradayım, öyle değil mi?' dedi. İçinde bir acının dolaştığını hissettim. Bütün varlığının içinde dolaşan, en soğuk derinliklerine dek ulaşan bir damar gibiydi çektiği acı.

Başımı salladım. Derin bir soluk aldım ve uzaklara baktım. Gerçekten söylemek istediğim şeyi, onu sevdiğimi söylemek isterdim. Ama bunu yapamıyordum. Duygularım aşırı güçlüydü.

'Ne olursa olsun, bu her şeye değecek,' dedim. 'Yani eğer sen, ben, Gabrielle, Armand ve Marius kısacık bir an için bile birlikte olursak buna değer. Bir düşün, belki Pandora da kendini göstermeye karar verir, ve Mael. Başka kimlerin geleceğini yalnızca Tanrı bilir. Ya tüm eskiler gelirlerse. Buna değecek Louis. Geri kalanlara gelince, hiç mi hiç aldırmıyorum.'

'Hayır, aldırıyorsun,' dedi gülümseyerek. Derinden etkilenmişti. 'Yalnızca bunun çok heyecanlı olacağına ve girdiğin her savaşı kazanacağına güveniyorsun.'

Başımı eğdim. Güldüm. Bu günlerde ve bu çağlarda ölümlü erkeklerin yaptıkları gibi ellerimi pantolonumun ceplerine soktum ve çimenlerin üzerinde yürüdüm. Soğuk California gecesinde bile

çayırda hâlâ güneş kokusu vardı. Ona bu işin ölümlülerle ilgili kısmını anlatmamıştım. Gösteriş duygusunu, kendimi televizyon ekranında gördüğüm zaman, Kuzey Kumsalı plakçısının vitrinlerine dizilmiş plak kapaklarında kendi yüzümü gördüğüm zaman üzerime çöken ürkütücü deliliği.

Yanımda yürüyordu.

'Eğer eskiler beni gerçekten yok etmek isteselerdi,' dedim. 'Şimdiden bunu yapmış olmazlar mıydı?'

'Hayır,' dedi. 'Seni gördüm ve izledim. Ama daha önce seni bulamadım. Senin ortaya çıktığını duyar duymaz aramaya girişmiştim.'

'Nasıl duydun?' diye sordum.

'Büyük kentlerde vampirlerin buluştuğu yerler var,' dedi. 'Herhalde şimdiye dek bunu öğrenmişsindir.'

'Hayır, bilmiyordum. Anlat bana,' dedim.

'Vampir Bağlantısı adını taktığımız barlar bunlar,' dedi. Bunu söylerken yüzünde biraz ironik bir gülümseme vardı. 'Kuşkusuz buralara ölümlüler geliyorlar. Bu yerlerin adlarını biliyoruz. Londra'da Dr. Polidori, Paris'te Lamia var. Los Angeles kentinde Bela Lugosi, New York'ta Carmilla ve Lord Ruthven. Burada San Francisco'da olanı en güzelleri. Castro Caddesindeki Drakula'nın Kızı kabaresi.'

Gülmeye başladım. Gülmemek elimden gelmiyordu. Onun da gülmek üzere olduğunu görebiliyordum.

'Peki Vampirle Görüşme'deki adlar nerede?' diye sordum şakacı bir öfkeyle.

'Verboten,' dedi kaşlarını hafifçe yukarı kaldırarak. 'Onlar kurgu değil. Onlar gerçek. Ama senin video kliplerinin şimdi Castro Caddesinde oynatıldığını söyleyebilirim sana. Ölümlü müşteriler istiyorlar bunu. Ellerindeki Bloody Mary kadehleriyle seni selamlıyorlar. Les Innocents Dansı duvarlarda yankılanıyor.'

Tam bir kahkaha krizine yakalanmak üzereydim. Bunu durdurmaya çalıştım. Başımı sarstım.

'Ama karanlık odalardaki konuşmalarda da devrime benzer bir şeye neden oldun,' diye sürdürdü aynı alaycı ciddiyetiyle. Gülümsemesini bastırmakta güçlük çekiyordu.

'Ne demek istiyorsun?'

'Karanlık Hile, Karanlık Armağan, Şeytanın Yolu. Hepsi birbirlerine bu sözlerle takılıyorlar. Kendilerine henüz vampir kılığı bile edinmemiş yeni vampirlerin dilinde bu sözler. Kitabı sonuna dek lanetlerken bir yandan da içinde yazan şeylere öykünüyorlar. Tepeden tır-

nağa Mısır takılarıyla donatıyorlar kendilerini. Siyah kadife yeniden zorunlu giysi durumuna geldi.'

'Harika,' dedim. 'Ama bu yerler, neye benziyor buralar?'

'Vampir tuzaklarıyla dolu buraları,' dedi. 'Duvarları vampir filmlerinin posterleri süslüyor, yükseğe asılmış ekranlarda sürekli bu filmler gösteriliyor. Buralara gelen ölümlüler tiyatrolarda gördükleri tiplerin kılığına girmeye çalışan insanlar. Punk gençler, siyah pelerinlere sarınmış, beyaz plastik köpek dişleri takmış artistler. Bize neredeyse hiç dikkat etmiyorlar. Onlarla karşılaştırıldığımızda biz çok sıradan görünüyoruz. Kadifelere ve Mısır mücevherlerine karşın soluk ışıkta göze bile çarpmıyoruz. Tabi kimse buralardaki ölümlü müşterileri avlamıyor. Buralara gitmemizin nedeni bilgi edinmek. Tüm Hıristiyan dünyada bir ölümlü için en güvenli yer vampir barları. Bir vampir barında öldüremezsin.'

'Niçin kimse daha önce böyle bir şey düşünmedi acaba,' dedim.

'Düşünmüşler,' dedi. 'Paris'te Vampirler Tiyatrosu vardı biliyorsun.'

'Tabi ya,' dedim. Louis anlatmayı sürdürdü:

'Vampir Bağlantısında bir ay önce senin geri döndüğün sözü dolaşmaya başladı. Bu haber o zaman bile eskimişti. New Orleans'da avlandığını söylüyorlardı. Sonra ne yapmayı amaçladığını öğrendiler. Yaşamöykünün ilk kopyalarını ele geçirmişlerdi. Video filmleri üzerine bitmez tükenmez konuşmalar oldu.'

'Peki New Orleans'da niçin görmedim onları?' diye sordum.

'Çünkü yarım yüzyıldır New Orleans, Armand'ın alanıydı. Hiç kimse New Orleans'da avlanmaya cesaret edemez. Bu bilgileri Los Angeles ve New York'daki ölümlü kaynaklarından öğrenmişlerdi.'

'New Orleans'da Armand'ı da görmedim,' dedim.

'Biliyorum,' diye yanıtladı. Bir an için sorunlu ve kafası karışmış gibi göründü.

'Armand'ın nerede olduğunu kimse bilmez,' dedi sonunda biraz sıkkın bir sesle. 'Ama oradayken genç vampirleri öldürmüştü. New Orleans'ı Armand'a bıraktılar. Eskilerden pek çoğunun böyle yaptığını, genç vampirleri öldürdüklerini söylüyorlar. Benim için de aynı şeyi söylüyorlar aslında. Ama ben San Francisco'da bir hayalet gibi avlanıyorum. Zavallı ölümlü kurbanlarımdan başka hiç kimseye sorun çıkarmıyorum.'

Tüm bunlar beni çok şaşırtmamıştı.

'Bizlerden çok fazla sayıda var,' dedi. 'Ve her zaman da böyle oldu. Çok fazla savaşıyoruz birbirimizle. Herhangi bir kentteki bir

sözleşmenin tek anlamı en güçlü üç vampirin birbirlerini yok etmeme konusunda anlaşmaları ve alanı kurallara uygun olarak paylaşmaları.'

'Kurallar, her zaman kurallar,' dedim.

'Kurallar şimdi değişti, daha dikkat çekici oldular. Arkanda ölümle ilgili hiçbir kanıt bırakmaman gerekiyor. Ölümlülerin araştırma yapabileceği tek bir ceset bile bırakılmamalı.'

'Tabii.'

'Yakın çekim fotoğrafların, odak değiştiren merceklerin olduğu, videoların dondurulup incelenebildiği bir dünyada kendimizi ne olursa olsun bunların karşısına çıkarmamamız gerekiyor. Ölümlü dünyanın bizim resimlerimizi çekmesine, bilimsel olarak kanıtlamasına götürecek hiçbir risk almamalıyız.'

Başımı salladım. Ama nabzım hızlanıyordu. Toplum dışı olmayı çok seviyordum. Her yasayı şimdiden çiğnemiş biriydim ben. Şimdi de benim kitabıma öykünüyorlardı öyle mi? Oh, şimdiden başlamıştı. Tekerlekler dönüşe geçmişlerdi.

'Lestat, anladığını sanıyorsun,' dedi sabırla. 'Ama gerçekten anlıyor musun? Dünya bizim dokularımızdan küçücük bir parçacığı mikroskoplarının altına koyarsa bundan sonra efsaneler ya da boş inançlarla ilgili tüm tartışmalar son bulacaktır. Kanıt orada olacak.'

'Seninle anlaşmıyorum Louis,' dedim. 'Bu kadar yalın değil.'

'Ellerinde bizi tanıyacak, sınıflandıracak araçlar var. Tüm insanlığı bize karşı ayaklandırabilirler.'

'Hayır, Louis. Bu çağın bilim adamları sürekli olarak birbirleriyle savaşan büyücü doktorlardan başka bir şey değiller. En temel ve yalın konularda bile birbirleriyle tartışıp duruyorlar. O doğaüstü doku parçacığını dünyanın tüm mikroskoplarının altına yerleştirebilirsin ve yine de halk bu söylenenlerin tek bir sözcüğüne bile inanmaz.'

Bir an için düşündü.

'O zaman birini yakalarlar,' dedi. 'Yaşayan bir örnek geçirirler ellerine.'

'Bu bile bir işe yaramaz,' dedim. 'Üstelik beni nasıl tutabilirler ki?'

Ama bunu düşünmek bile çok hoştu. Peşime düşmeleri, hileler, sonunda yakalanmak ve kaçmak. Bayılmıştım buna.

Şimdi garip bir yolda gülümsüyordu. Beni hiç mi hiç onaylamadığı ama yine de tüm bunlardan çok hoşlandığı belliydi.

'Sen her zamankinden de daha delisin,' dedi yavaşça. 'Eski günlerde insanları korkutmak için New Orleans sokaklarında dolaştığın

zamanlardan bile daha delisin.'

Güldüm, güldüm. Ama sonra sessizleştim. Sabaha çok zamanımız kalmamıştı. Yarın gece San Francisco'ya kadar bütün yol boyunca gülebilirdim.

'Louis bunu her açıdan düşündüm,' dedim. 'Ölümlülerle gerçek bir savaş başlatmak senin düşündüğünden çok daha güç olacak...'

'...Sen de bunu başlatmaya kararlısın değil mi? Ölümlü, ölümsüz herkesin senin ardından gelmesini istiyorsun.'

'Niye olmasın?' diye sordum. 'Bırak başlasın. Bırak başka şeytanları yok ettikleri gibi bizi de yok etmeye çalışsınlar. Bırak bizim kökümüzü kazımaya çalışsınlar.'

Yüzünde eskiden binlerce kez gördüğüm saygılı ve biraz da kuşkucu ifade belirdi. Bu anlatımın bana söylediği şey benim böyle düşündüğüm için bir aptal olduğumdu.

Ama tepemizdeki gökyüzü yavaş yavaş soluyor, yıldızlar hızla gözden kayboluyorlardı. Erken ilkbahar sabahının gelişinden önce bize azıcık bir zaman kalmıştı ve bu çok değerliydi.

'Demek bunun olmasını gerçekten istiyorsun?' dedi açık yüreklilikle. Sesinin tonu öncekinden daha kibardı.

'Louis benim amacım bir şeyler olması, bu her şey olabilir,' dedim. 'Artık değişmemizin gerektiğini düşünüyorum! Şimdi sülüklerden başka neyiz ki? Aşağılanmış, gizlenen ve hiçbir haklılığı olmayan yaratıklarız biz. Eski romans bitti artık. Öyleyse bırak yeni bir anlam kazanalım. Kana susadığım gibi susadım parlak ışığa. Tanrısal görülürlüğün özlemini çekiyorum. Savaşa susadım.'

'Senin eski sözlerini kullanırsak yeni kötülük yani,' dedi. 'Ve bu kez bu bir yirminci yüzyıl kötülüğü olacak.'

'Tam olarak öyle,' dedim. Ama sonra yine içimdeki arı ölümlülere özgü güdüyü düşündüm. Dünyasal ün için, tanınmışlık için duyduğum güdüyü. Utançtan hafifçe kızardım. Her şey öylesine zevkli olacaktı ki.

'Ama niçin, Lestat?' diye sordu biraz kuşkulu bir sesle. 'Tehlikenin, riskin ne gereği var? Eninde sonunda sen istediğini yaptın. Geriye döndün. Her zamankinden de güçlüsün. İçinde eski ateş hiç sönmemişçesine yanıyor ve bunun ne kadar değerli olduğunu biliyorsun. Bu böyle sürüp gidecek. Niçin bunları tehlikeye atıyorsun? Çevremizde koca bir dünyanın olduğu ve bize kendimizden başka hiç kimsenin zarar veremediği zamanların neye benzediğini unuttun mu?'

'Bu bir teklif mi, Louis? Sevgililerin söyledikleri gibi bana geri mi

geldin?'

Gözleri karardı ve benden uzaklara baktı.

'Seninle alay etmiyorum, Louis,' dedim.

'Sen bana geri geldin, Lestat,' dedi sakin bir sesle, yeniden bana bakıyordu. 'Drakula'nın Kızı'ndaki ilk fısıltıları duyduğumda sonsuza dek yitirdiğimi sandığım bir şey hissettim...' durakladı.

Ama neden söz ettiğini anlıyordum. Şimdiden söylemişti bile bunu. Yüzyıllar önce Armand'ın eski sözleşmenin ölümü üzerine kapıldığı umutsuzluğu hissettiğimde anlamıştım bunları. Heyecan, sürdürmek için istek, bu şeylerin bizim için değeri ölçülemezdi. Tüm bunlar rock konseri için daha da çok neden sağlıyorlardı. Süreklilik, savaşın kendisi.

'Lestat, yarın gece sahneye çıkma,' dedi. 'Bırak kitaplar ve filmler yapsın senin yapmak istediğin şeyi. Ama kendini koru. Bir arada olalım, birlikte konuşalım. Bu yüzyılda geçmişte hiç olmadığı gibi birbirimizin olalım. Hepimiz demek istiyorum.'

'Çok kışkırtıcı bunlar güzelim,' dedim. 'Son yüzyılda bu sözcükleri duymak için neredeyse her şeyimi verebileceğim anlar olmuştu. Bir araya geleceğiz, konuşacağız hepimiz ve birbirimizin olacağız. Çok nefis olacak, eskiden olanların hepsinden daha güzel olacak. Ama sahneye çıkacağım. Yeniden Lelio olacağım, hem de Paris'te hiç olamadığım bir yolda yapacağım bunu. Vampir Lestat olacağım ve bunu herkes görecek. Bir simge, toplumdan dışlanmış biri, doğanın bir yanlışı, sevilen bir şey, aşağılanan bir şey, bunların tümü. Şimdi vazgeçemem bunlardan. Bunu kaçıramam. Üstelik çok açık yürekli olarak söylemek gerekirse hiç ama hiç korkmuyorum.'

Onun üzerine çöken soğukluk ya da üzüntüden kendimi kollamaya çalıştım. Yaklaşan güneşten geçmişte hiç yapmadığım denli çok nefret ediyordum. Louis sırtını güneşe döndü. Aydınlık onu biraz rahatsız ediyordu. Ama yüzü önceki gibi sımsıcak bir anlatımla doluydu.

'Pekâlâ öyleyse,' dedi. 'Seninle birlikte San Francisco'ya gitmek isterdim. Çok isterdim bunu. Beni de yanına alır mısın?'

Hemen yanıt veremedim ona. Heyecandan tükenmiş gibi hissediyordum kendimi. Ona duyduğum sevgi gerçekten aşırıydı.

'Tabi yanıma alırım seni,' dedim.

Bir an için birbirimize baktık. Şimdi beni terketmesi gerekiyordu. Onun için sabah olmuştu.

'Tek bir şey var Louis,' dedim.

'Evet?'

'Üzerindeki giysiler. Bunlar hiç uymuyorlar. Yarın gece, yirminci yüzyılda söylendiği gibi, bu kazağa ve pantolona boş vereceksin.

O gittikten sonra sabah gözüme çok boş göründü. Bir süre duyduğum mesajı düşünerek durdum, Tehlike. Uzaklardaki dağları, uzanıp giden çayırları taradım gözlerimle. Gözdağı, uyarı, ne önemi vardı ki? Genç vampirler telefon numarasını çeviriyorlar, yaşlılar doğaüstü sesleri kullanıyorlardı. Bunda ne gariplik var?

Şimdi yalnızca Louis'yi, benimle birlikte olduğunu düşünebiliyordum. Bir de diğerleri geldiği zaman neler olacağını.

2

San Francisco İnek Sarayının her yöne yayılan araba park yerleri çılgın ölümlülerle kaynıyordu konvoyumuz kapılardan geçerken. Müzikçilerim en öndeki limuzinin içindeydiler. Louis deri kaplı Porsche'de yanımda oturuyordu. Grubun siyah pelerinli kostümü içinde bakımlı ve parlak görünüyordu. Kendi öyküsünün sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Yeşil gözleri biraz korkuyla çığlık atan gençlerin ve onları bizden uzak tutan motosikletli koruyucuların üzerinde dolaşıyordu.

Salonun biletleri bir ay önce satılıp bitmişti. Düş kırıklığına uğramış hayranlarımız müziğin dışarıya da yayınlanmasını istiyorlardı, böylece onlar da işitebileceklerdi. Yerlere bira kutuları saçılmıştı. Ayaklarında botları, kafalarında boneleri olan gençler arabaların tepelerine tırmanmışlardı. Sonuna kadar açılmış radyolardan Vampir Lestat duyuluyordu.

Menajerimiz penceremin kenarında koşuyor ve dışarıya video ekranları ve hoparlörler koyacağımızı açıklıyordu. Bir ayaklanmayı engellemek için bütün San Francisco polisleri alarma geçmişlerdi.

Louis'nin endişesinin giderek arttığını hissedebiliyordum. Bir grup genç polis kordonunu geçip onun penceresine dayanmışlardı. Bu sırada konvoy keskin bir dönüş yaptı uzun, çirkin, tüp biçimindeki salona daldı.

Olanlar beni gerçekten büyülemişti. Hiçbir şeye aldırmaz olmuştum. Hayranlar sık sık arabayı kuşatıyor, sonra geri

püskürtülüyorlardı. Önümüzde bizi bekleyenler konusunda ne denli yanlış düşünmüş, bunu ne denli hafife almış olduğumu anlamaya başlıyordum.

Filmlerde izlediğim rock gösterileri beni şimdiden içimde akmaya başlayan elektriklenmeye hazırlamamıştı. Müzik şimdiden kafamın içinde dalga dalga yayılıyordu. Bir ölümlüymüş gibi kapıldığım kendini beğenmişlik uçup gitmişti.

Salonun girişi tam bir kargaşaydı. Korumaların arasından tam güvenlik altına alınmış olan sahne arkasına geçtik. Tough Cookie beni sıkı sıkı tutuyordu, Alex önündeki Larry'yi itiyordu.

Hayranlar saçlarımızı yoldular, pelerinimizi parçaladılar. Geriye uzanıp Louis'yi kolumun altına aldım ve bizimle birlikte kapıdan geçirdim.

Sonra perdeli soyunma odasında ilk kez kalabalıktan gelen yabanıl hayvanlara özgü sesleri duydum. Tek bir çatının altında çığlıklar atan on beş bin ruh.

Hayır, bu benim denetimimde değildi. Tüm bedenimi titreten bu çılgınca coşku. Böylesine coşkun bir neşe daha önce ne zaman başıma gelmişti ki?

Çevremdekileri itip öne geçtim ve bir gözetleme deliğinden salona baktım. Uzun oval salonun iki yanı kirişlere dek ölümlülerle doluydu. Ortadaki çok geniş açıklıkta dans eden, sarılan, yumruklarını dumanlı havaya sallayan, sahne platformunun yakınına gelmek için kıvranan binlerce insan vardı. Esrar, bira, insan kanı kokusu havalandırmanın yarattığı akımla birbirine karışmıştı.

Mühendisler hazır olmamız için bağırıyorlardı. Yüz boyaları tazelendi, siyah kadife pelerinler fırçalandı, siyah boyun bağları düzeltildi. Bu kalabalığı bir an bile bekletmemek gerekiyordu.

Salonun ışıklarını söndürme işareti verilmişti. Karanlıkta insanca olmayan, dev bir çığlık yükseldi, duvarlara çarpıp yankılandı. Titreşimleri ayağımın altındaki zeminde hissedebiliyordum. Cızırtılı elektronik bir zil aletlerin bağlandığı haberini verince çığlıklar daha da güçlendi.

Titreşim şakaklarımdan içeri giriyordu. Derimin bir tabakası soyuluyor gibi geldi bana. Louis'nin kolunu yakaladım, ona küçük bir öpücük verdim ve sonra beni bıraktığını hissettim.

Perdenin ön tarafında her yerde insanlar küçük sigara çakmakları yaktılar, öyle ki sonunda karanlığın içinde binlerce minicik alev titreşmeye başlamıştı. Ritmik alkışlar yavaşlayıp söndü. Genel bir uğultu yükseldi, arada çığlıklar duyuluyordu. Başım kaynıyordu.

Yine de düşüncelerim uzun zaman öncesine, Renaud'un tiyatrosuna kaydı. Tam olarak gözümün önüne geldi orası. Ama şimdi durduğum yer Roma Koloseum'una benziyordu. Kasetleri ve filmleri yaparken her şey çok denetimli, çok soğuktu. Bunun tadının nasıl bir şey olacağını hiç anlayamamıştım.

Mühendis işaret verdi, perdelerin arasından dışarı fırladık. Ölümlüler hiç çaba göstermeden kabloların ve tellerin arasından geçişimi göremedikleri için homurdanıyorlardı.

Sahnenin ucuna gelmiştim. Sallanan, bağıran kalabalığın kafalarının tam üzerindeydim. Alex davulların başına geçmişti. Tough Cookie yassı, parlak elektrogitarını almıştı eline. Larry synthesizerın dev, çember biçiminde klavyesinin önündeydi.

Dönüp dev video ekranlarına baktım. Bunlar salondaki her çift gözün izleyebilmesi için bizim görüntülerimizi büyüteceklerdi. Sonra çığlıklar atan gençler denizinin arkasına baktım.

Gürültü dalgaları karanlıkta sel gibi üzerimize geliyordu. Sıcağın ve kanın kokusunu alabiliyordum.

Sonra tepemizdeki kocaman spotlar yandı. Keskin gümüş, mavi ve kırmızı ışıklar bizi yakalamadan önce kesişiyorlardı. Çığlıklar inanılmaz bir yüksekliğe ulaşmıştı. Bütün salon ayaktaydı.

Beyaz tenimde dolaşan, sarı saçlarımda patlayan ışığı hissedebiliyordum. Gözlerimi çevremde dolaştırdığımda kabloların ve gümüş iskelelerin ortasına tünemiş ölümlülerimin şimdiden görkemli bir havaya girdiklerini gördüm.

Her yerde bizi selamlamak için havaya kaldırılan yumrukları gördüğümde alnımdan terler fışkırdı. Salonun her yanında Cadılar Bayramı için dikilmiş vampir kostümleriyle çocuklar vardı, yüzlerinde yapay kan damlaları parlıyordu, kimileri omuzlarına dökük sarı kanatlar tutuşturmuşlardı, kimilerinin gözlerinin çevresine siyah halkalar çizilmişti, bu onları daha da masum gösteriyordu. Genel uğultunun arasında kimileri laf atıyor, ıslık çalıyor ya da çığlık çığlığa bağırıyordu.

Hayır, bu küçük filmleri yapmaya benzemiyordu. Bu havası serinletilmiş, kapı kenarları mantarla çevrili stüdyo odalarında şarkı söylemeye benzemiyordu. Bu vampirikleştirilmiş bir insan deneyimiydi. Tıpkı müziğin kendisinin vampirik olması gibi, tıpkı video filmindeki görüntülerin kabaran kan görüntüsü olması gibi.

Bu saf ve coşkun neşeden titriyordum, yüzümden kırmızımsı bir ter boşanıyordu.

Spotlar izleyicilerin üzerinde dolaşırken bizi civa rengi bir ala-

cakaranlık içinde bırakmıştı. Işığın vurduğu her yerde kalabalık kendinden geçiyor, çığlıklar iki katına çıkıyordu.

Bu nasıl bir sesti? İnsanların yığınlara dönüştüğünün sinyalini veriyordu bu ses. Giyotini çevreleyen yığınlar, Hıristiyan kanı için çığlık atan antik Romalılar. Sonra koruda toplanmış tanrı Marius'u bekleyen Keltoi. Marius'un bana öyküyü anlattığı zamanki gibi koruyu görebiliyordum. Acaba meşaleler bu renkli ışıklardan daha mı canlıydı? Acaba odunlardan örülmüş o korkunç devler sahnenin iki yanına yerleştirilmiş, üzerlerinde hoparlörleri ve projektörleri taşıyan çelik merdivenlerden daha mı büyüktü?

Ama burada şiddet yoktu; ölüm yoktu. Yalnızca genç ölümlülerden ve genç bedenlerden taşan çocuksu coşku vardı. Özgür bırakılması halinde doğal olarak odaklanan bir enerjiydi bu.

Ön sıralarda yeni bir esrar dalgası geldi geçti. Uzun saçlı, çivili kemerli, deri giysili motosikletliler ellerini başlarının üzerinde çırpıyorlardı. Keltoinin hayaletleri gibi görünüyorlardı. Barbarca bukleleri omuzlarına dökülüyordu. Bu uzun, dumanlı alanın her köşesinde sevgi gibi hissedilen bir şeyin kısıtlanmaksızın döküldüğünü hissediyordunuz.

Işıklar yanıp söndükçe kalabalığın hareketleri kopuk kopuk görünüyordu. Sanki kasılmalar ve titremeler geçiriyorlarmış gibiydi.

Şimdi tek bir ses olmuş bağırıyorlardı, ses giderek yükseliyordu. Neydi bu, LESTAT, LESTAT, LESTAT.

Oh, bu tanrısal bir şey. Bu tapınmaya hangi ölümlü karşı koyabilir ki? Siyah pelerinimin eteklerini yakaladım. Sinyal buydu. Saçlarımı iyice savurdum. Bu hareketlerim salonun en arkalarında yeni bir çığlık dalgasına neden oldu.

Işıklar sahne üzerinde birleştiler. Pelerinimi bir yarasa gibi iki yandan tutup yukarı kaldırdım.

Çığlıklar tek bir uğultu kütlesi içinde eridi.

'BEN VAMPİR LESTAT'IM!' diye bağırdım ciğerlerimin tüm gücüyle. Bu sırada mikrofondan uzaklaşmıştım. Ses oval tiyatronun üzerinden bir kemer yaparak arkaya uzanırken neredeyse gözle görülür duruma gelmişti. Kalabalığın sesi daha da yükseldi, sanki kulaklarını çınlatan sesi yutmak istiyorlardı.

'HAYDİ, SESİNİZİ DUYAYIM! BENİ SEVİYORSUNUZ!' diye bağırdım birden. Böyle bir şey yapmaya karar vermemiştim. Her yerde insanlar ayaklarını yere vuruyorlardı. Yalnızca beton zemine değil tahta sıralara da vuruyorlardı ayaklarını.

'İÇİNİZDEN KAÇINIZ VAMPİR OLACAK?'

Uğultu bir gökgürültüsüne dönüştü. Bir yığın insan önden sahneye tırmanmaya çalışıyordu. Korumalar onları aşağıya çekiyorlardı. Kocaman, esmer, dağınık saçlı motosikletçilerden biri olduğu yerde yukarı aşağı zıplıyordu, iki elinde birer bira kutusu vardı.

Işıklar bir patlamanın ışığı gibi parlıyorlardı. Arkamdaki hoparlörlerden ve aletlerden bir lokomotifin tam gaz çalışan motorunun sağır edici sesi gibi bir ses yükseldi. Sanki bir tren hızla sahnenin üzerine geliyordu.

Bu ses anfideki başka tüm sesleri yutmuştu. Gürültüden sağırlaşmış kalabalık önümde dans ediyor, yukarı aşağı dalgalanıyordu. Sonra elektrogitarın kulak tırmalayan tiz sesi duyuldu. Davullar bir marş çalmaya başladılar. Synthesizerın lokomotif sesi yükseldi, yükseldi sonra marşa kendini uydurup kaynayan bir kazanın sesine dönüştü. Şimdi minör tuşlarda şarkıya başlama zamanı gelmişti. Şarkının çocukça sözleri arkadaki seslere eşlik ediyordu:

KARŞINIZDA VAMPİR LESTAT
BEKLİYOR SİZLERİ BÜYÜK SABBAT
AMA ACIRIM SİZE HEYHAT

Mikrofonu yakaladım, sahnenin bir ucundan diğerine koştum, pelerinim arkamda dalgalanıyordu:

DİRENEMEZSİNİZ GECENİN EFENDİLERİNE
ACIMAZLAR ONLAR SİZİN ÇEKTİĞİNİZ ACILARA
GÜLERLER KORKULARINIZA

Ayak bileklerime uzanıyor öpücükler gönderiyorlardı. Kızlar başlarının üzerinde uçuşan pelerinime dokunabilsinler diye erkek arkadaşları tarafından havaya kaldırılıyorlardı.

SİZİ ALIRKEN BİZİ SEVECEKSİNİZ
SİZİ YARALADIĞIMIZDA KENDİNİZDEN GEÇECEKSİNİZ
VE ÖLÜMDE ÖZGÜRLÜĞÜNÜZÜ HİSSEDECEKSİNİZ

HİÇ KİMSE SÖYLEYEMEZ
UYARILMADIĞINIZI

Gitarını çılgın gibi tıngırdatan Tough Cookie arkamda dans ediyor, deliler gibi dönüp duruyordu. Müzik çınlayan bir yükselişe geçmişti. Davullar ve çembalolar vuruyordu, synthesizerın kaynayan kazanı yeniden duyulmaya başlamıştı.

Müziğin kemiklerimin içine işlediğini hissettim. Eski Roma

Sabbatı bile beni böylesine etkilememişti.

Ben de dans etmeye başladım. Kalçalarımı esnek biçimde sallıyordum, sonra ikimiz sahnenin sonuna doğru yürürken ileri geri hareket ettirmeye başladım. Puchinello, Harlequin ve başka bütün eski komedi oyuncularının özgür ve erotik danslarını yapıyorduk. O zamanlar onların da yaptığı gibi doğaçlamalarla zenginleştiriyorduk hareketlerimizi. Enstrümanlar ince melodiden ayrılıyor sonra onu yeniden buluyorlardı. Dansımızda önceden hazırlanmış hiçbir şey yoktu, her şey o ana uygundu ve her şey sonuna dek yeniydi.

Korumalar bize katılmaya çalışan insanları kabaca yerlerine itiyorlardı. Yine de biz platformun en ucunda dans ediyor ve onları kışkırtıyorduk. Saçlarımızı onların yüzlerine doğru sallıyor, dev ekranlarda kendimizi görebilmek için arkamızı dönüyorduk. Sırtımı kalabalığa döndüğümde ses bütün bedenimde dolaştı. Ses kalçalarımda, omuzlarımda çelik bir top gibi dolaşıyordu. Sonunda kendimi yavaş ve büyük bir sıçrayışla yerden yükselirken buldum ve sessizce yere indim ardından. Siyah pelerinim dalgalanıyordu, ağzım açılmış köpek dişim görünüyordu.

Çılgın bir neşe. Kulakları sağır edici alkışlar.

Baktığım her yerde çıplak ve soluk ölümlü boyunlar görüyordum. Kızlar ve oğlanlar yakalarını açıyor ve boyunlarını uzatıyorlardı. Kimileri boyunlarına rujla yara gibi işaretler yapmışlardı. Bana onların yanına gidip onları almam için işaret ediyor, beni çağırıyor, bana yalvarıyorlardı. Kızlardan kimileri ağlıyordu.

Havada kan kokusu duman kadar yoğundu. Et, et, et. Yine de her yerde o çekici saflık vardı. Bunun sanat olduğuna, sanattan başka bir şey olmadığına duyulan sarsılmaz güven! Kimse yaralanmayacaktı. Bu güzelim histeride hiçbir tehlike yoktu.

Çığlık attığımda bunun ses sisteminden geldiğini sandılar. Zıpladığımda bunun bir hile olduğunu düşündüler. Neden olmasın ki? Her yandan üzerlerine büyülü çığlıklar yağarken, bizleri tepemizdeki parlak devler olarak görürlerken bu niye olmasın?

Marius, bunu görebilmeni isterdim! Gabrielle, neredesin?

Şarkının sözleri dökülüyordu, bu kez tüm grup tek bir sesle söylüyordu şarkıyı. Tough Cookie'nin güzelim soprano sesi hepsini bastırıyordu. Daha önce başını döndüre döndüre dans etmişti. Saçları havada uçuyor, ayaklarının önünde yere değiyordu. Elindeki gitar dev bir fallus gibi zıplıyordu. Binlerce insan tek ses olmuş el çırpıyor ve bağırıyordu.

'SİZE SÖYLÜYORUM, BEN BİR VAMPİRİM!' diye bağırdım birden.

Kendinden geçme, çılgınlık.

'BEN KÖTÜYÜM! KÖTÜ!'

'Evet, Evet, Evet, Evet, EVET, EVET, EVET.'

Kollarımı uzattım, ellerimi yukarı doğru kıvırdım:

'SİZLERİN RUHLARINIZI İÇMEK İSTİYORUM!'

İri, kıvırcık saçlı, siyah deri ceketli motosikletli arkasındakileri devirerek geriledi, sıçrayıp sahneye yanıma atladı, yumruklarını başına dayamıştı. Korumalar onu yakalamak üzereydiler ama ben daha hızlı davranıp onu tuttum ve göğsüme bastırdım. Tek kolumla onu havaya kaldırdım, ağzımı boynuna dayadım. Dişlerim yukarı fışkırmak üzere bekleyen kanın üzerine dokuyordu.

Ama ellerimden çektiler onu. Bir balığı denize atar gibi kalabalığa geri fırlattılar. Tough Cookie yanımda duruyordu. Işık siyah saten pantolonunun, uçuşan pelerininin üzerinde parlıyordu. Ben kurtulmaya çalışırken kolu bana yardım etmek ister gibi uzanmıştı.

Şimdi rock şarkıcıları konusunda okuduklarımda eksik bırakılan şeyin ne olduğunu anlamıştım. İlkel ve bilimselin bu delice evliliği, bu dinsel çılgınlık. Evet bizler antik korudaydık. Tanrılarla birlikteydik biz.

Şimdi ilk şarkının son notalarını söylerken ikinciye doğru ilerliyorduk. Kalabalık ritmi yakalamış, albümlerden ve kliplerden öğrendikleri sözleri söylemeye başlamıştı. Tough Cookie ve ben birlikte söylüyorduk:

KARANLIĞIN ÇOCUKLARI
BULUŞUN AYDINLIĞIN ÇOCUKLARIYLA

İNSAN ÇOCUKLARI
SAVAŞIN GECENİN ÇOCUKLARIYLA

Yine kalabalık sözcüklere aldırmaksızın alkışlıyor, şarkı söylüyor ve çığlıklar atıyordu. Acaba Keltoi katliamın kıyısında daha yoğun ulumalar çıkarabilir miydi?

Ama yine burada hiçbir katliam olmayacaktı, yakılan kurbanlar da yoktu.

Tutkular kötülüğün imgesine doğru akıyordu, kötülüğün kendisine değil. Tutku ölümün imgesini kucaklıyordu, ölümün kendisini değil. Bunu tenimin gözeneklerinde, saçlarımın diplerinde hissedebiliyordum, yakıcı bir aydınlık gibi hissedebiliyordum.

Tough Cookie'nin hoparlörlerden yükselen sesi bir sonraki dizeleri haykırıyordu. Gözlerim en uzak köşeleri tarıyordu. Bütün amfi yakaran bir çığlığa dönüşmüştü.

Beni bundan kurtarın, bunu sevmekten kurtarın. Beni başka her şeyi unutmaktan, tüm amaçları, tüm kararları terketmekten kurtarın.

Sizleri istiyorum bebeklerim. Sizlerin kanlarınızı, masum kanlarınızı istiyorum. Dişlerimi batırdığım anda hayranlığınızı istiyorum. Evet bu tüm kışkırtmaların ötesinde.

Ama bu sessizlik ve utanç dolu anda onları gördüm ilk kez. Gerçek vampirler oradaydılar. Biçimsiz ölümlü yüzler denizinin arasına serpiştirilmiş maskeler gibi küçük beyaz yüzler. Uzun zaman önce Renaud'un tiyatrosundaki Magnus'un yüzü gibi diğer bütün yüzlerden ayrılıyorlardı. Perdelerin arkasında Louis'nin de onları gördüğünü biliyordum. Ama onlarda tek gördüğüm şey, onlardan yayıldığını hissettiğim tek şey şaşkınlık ve korkuydu.

'SİZLER, ORADAKİ GERÇEK VAMPİRLER,' diye bağırdım. 'KENDİNİZİ GÖSTERİN!' Çevrelerindeki boyalı ve kostümlü ölümlüler çılgına döndüklerinde onlarda hiçbir değişiklik olmadı.

Üç saat boyunca dans ettik, şarkı söyledik, metal enstrümanları dövüp durduk. Alex, Larry ve Tough Cookie'nin ellerinde içkiler dolaşıyordu. Kalabalık üzerimize doğru ilerliyordu sürekli olarak. Sonunda polisler iki katına çıkarıldılar. Işıklar yukarı yükseltildi. Amfinin yüksek köşelerinde tahta sıralar kırılıyor, beton zeminin üzerinde kutular yuvarlanıyordu. Gerçek vampirler bir adım ilerlemediler. Kimileri gözden kaybolmuştu.

Olacağı buydu.

Kasabaya inmiş on beş bin sarhoşun kesilmeyen çığlıkları son anlara dek sürdü. Sıra en son klipteki yumuşak şarkıya gelmişti, Masumluk Çağı.

Müzik yumuşamaya başladı. Davullar ağır ağır vuruyor, gitarın sesi alçalıyordu. Synthesizer bir arpiskordun güzel ve duru notalarını çalmaya başlamıştı. Aydınlık ve yumuşak notalar. İçine altın tozu üflenmiş hava gibi.

Durduğum yere yumuşak bir ışık düşüyordu. Giysilerim kanlı terimle lekelenmiş, saçlarım ıslanmış ve karışmıştı. Pelerinim bir omuzumdan sarkıyordu.

Tüm sarhoşluğuna karşın dikkat kesilmiş olan kalabalığın karşısında sesimi yavaşça yükselttim. Her sözcüğü çok duru bir biçimde söylüyordum.

Bu çağ Masumluk Çağı
Gerçek Masumluk
Görünürde artık tüm Şeytanlarınız
Ele gelir oldular tüm Şeytanlarınız
Acı deyin onlara
Açlık deyin onlara
Savaş deyin onlara

Size gerekmez artık mitlerin kötülükleri
Vampirleri ve şeytanları savurun dışarıya
Atın onları hayran olmadığınız tanrıların yanına

Unutmayın
Pelerinli Adamın köpek dişleri keskin
Büyünün yerine geçirdiğiniz şey
Olur büyülü bir şey

Anlayın karşınızda ne olduğunu
Beni gördüğünüzde!

Öldürün bizi, kardeşlerim
Savaş başladı

Anlayın karşınızda ne olduğunu
Beni gördüğünüzde.

Yükselen alkışlar karşısında gözlerimi kapadım. Aslında neyi alkışlıyorlardı onlar? Kutladıkları şey neydi?

Dev amfide elektirikli gün ışığı. Gerçek vampirler yavaş yavaş kayboluyorlardı. Üniformalı polisler sahneye atlamış, önümüzde bir duvar oluşturmuşlardı. Perdenin arkasına geçerken Alex kolumu çekiştiriyordu.

'Koşmamız gerekiyor. Kahrolası limoyu çevirmişler. Sen kendi arabana asla ulaşamazsın.'

Hayır, dedim. Gidip limoya binmeleri gerekiyordu. Şimdi gitmeleri gerekiyordu.

Solumda gerçek vampirlerden birinin sert beyaz yüzünü gördüm. Gazeteciler arasından kendine yol açıyordu. Üzerinde motosikletçilerin siyah deri giysilerinden vardı, ipek gibi saçları parlak siyah karmakarışık bir yığındı.

Perdeler askılarından koparılıyor, salondakiler sahnenin arkasına doluşuyorlardı. Louis yanımdaydı. Sağımda bir başkasını gördüm. Küçük kara gözlü, sıska bir erkekti bu, sırıtıyordu.

Park yerine doğru itilirken yüzümüze soğuk hava çarptı. Ölümlüler bağrışıyor, itişip kakışıyorlardı. Polis emirler yağdırıyordu. Tough Cookie, Alex ve Larry içeri itilirken limo bir tekne gibi sallanıyordu. Korumalardan biri benim için Porsche'nin motorunu çalıştırmıştı, ama çocuklar bir davul gibi vuruyorlardı arabanın tepesine.

Siyah saçlı vampir erkeğin arkasında bir başkası belirmişti. Bu bir

kadındı. Hiçbir şeye aldırmadan yanımıza yaklaşıyorlardı. Ne yapacaklarını düşünüyordu bunlar?

Limuzinin dev motoru ona yol açmayan çocuklara bir arslan gibi kükrüyordu. Motosikletli koruyucular küçük motorlarına gaz verdiler, kalabalığın üzerine egzos bulutları püskürttüler.

Vampir üçlüsü birdenbire Porsche'yi sarmıştı. Uzun boylu erkeğin yüzü öfkeden çirkinleşmişti. Güçlü kolunun tek bir hareketiyle arabayı yerinden kaldırdı. Üzerine tutunan çocuklar onu hiç etkilememişe benziyordu. Araba devrilmek üzereydi. Birden boğazımda bir kol hissettim. Louis'nin bedeninin olduğu yerde döndüğünü hissettim, sonra yumruğunun arkamdaki doğaldışı tene ve kemiğe vuruşunu duydum. Birisinin fısıltıyla sövgüler yağdırdığını işittim.

Her yerde ölümlüler birden çığlıklar atmaya başlamışlardı. Bir polis hoparlörden kalabalığa dağılması için sesleniyordu.

İleri atıldım, birkaç çocuğu devirdikten sonra Porsche sırt üstü dönmeden hemen önce onu yakalayıp düzeltmeyi başardım. Kapıyı açmaya çabalarken kalabalığın üzerime yığıldığını hissettim. Her an bu bir ayaklanmaya dönebilirdi. Tam bir panik olabilirdi.

Düdükler, sirenler. Louis ve beni birbirimize doğru iten bedenler. Deri giysili vampir Porsche'nin diğer yanında doğruldu. Başının üzerinde büyük, gümüş bir orak sallanıyordu. Louis'nin uyarı çığlığını işittim. Gözümün ucuyla başka bir orağın pırıltısını gördüm.

Ama bu gürültüleri olağandışı tiz bir ses yardı birden. Gözkamaştırıcı bir şimşek çaktı ve erkek vampir alev aldı. Bir başkası yanımda alevler içinde patladı. Orak betonun üzerine düştü. Benden uzaklarda bir vampirik figür birden çatırdayarak yanan bir çıraya dönüştü.

Kalabalık tam bir panik içinde amfinin içine dalıyor, park yerinden dışarı akıyor, alev alev yanarken kıvranan figürlerden kaçabilmek için her yöne koşuyordu. Başka ölümsüzlerin görülmez bir hızla üzerlerine doğru gelen insanların arasından sıyrılıp kaçtıklarını gördüm.

Louis bana döndüğünde şaşkınlıktan konuşamaz durumdaydı ve eminim benim yüzümdeki şaşkınlık onu daha da şaşırttı. Bunu ikimiz de yapmamıştık! İkimizde de böyle bir güç yoktu! Bunu yapabilecek tek bir ölümsüz tanıyordum.

Ama arabanın kapısı birden açılarak üzerime çarptı, küçük, narin, beyaz bir el uzanıp beni içeri çekti.

'İkiniz de çabuk olun!' dedi bir kadın sesi Fransızca. 'Neyi bekliyorsunuz, kilisenin bunun bir mucize olduğunu bildirmesini mi?' Daha ne olduğunu anlamadan deri koltuğun üzerine çekilmiştim. Louis'yi de üzerime çekmiştim. Louis arabanın içinde arka koltuğa geç-

mek için çabalıyordu.

Porsche ileri atıldı. Farlarının önünden kaçan ölümlüleri sıyırıp geçti. Yanımda oturmuş arabayı süren ince figüre baktım. Sarı saçları omuzlarına dökülüyordu, çamurlu şapkası gözlerinin üzerine indirilmişti.

Kollarımı ona dolamak, onu öpücüklerle ezmek, yüreğimi onun yüreğine dayayıp başka her şeyi unutmak istiyordum. Bu aptal yeni vampirlerin canı cehenneme. Ama park yerinin çıkışında keskin bir dönüş yaptığında Porsche neredeyse devrilecekti. Sonunda caddeye çıktık.

'Gabrielle, dur!' diye bağırdım, elim kolunu yakalamıştı. 'Onları böyle yakan sen değildin...!'

'Tabi ben değildim,' dedi keskin Fransızcasıyla. Hâlâ bana dönüp bakmamıştı. İki parmağıyla direksiyonu çevirip bize yeniden doksan derecelik bir dönüş yaptırırken dayanılmaz görünüyordu. Anayola çıkıyorduk.

'Bizi Marius'tan uzaklara götürüyorsun!' dedim. 'Dur.'

'O zaman söyle ona da arkamızda bizi izleyen arabayı yakıversin!' diye bağırdı. 'O zaman dururum.' Gaz pedalını sonuna dek bastırdı, gözleri önündeki yola kilitlenmiş, elleri deri kaplı direksiyona yapışmıştı.

Geri dönüp Louis'nin omuzu üzerinden baktım. Canavar gibi bir kamyonet inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu. Aşırı büyük bir cenaze arabası gibi görünüyordu. Kocaman ve siyahtı. Basık burnu boyunca bir dizi krom diş sıralanmıştı, içinde dört ölümsüz dumanlı camdan bize bakıyorlardı.

'Onlardan kaçabilmek için bu trafikten kurtulmamız gerek!' dedim. 'Geri dön. Amfiye git. Gabrielle, geri dön!'

Ama beni dinlemiyordu. Önümüzden giden arabaları çılgınca solluyor, kimilerini panik içinde yolun yanına kaçırıyordu.

Arkamızdaki araba yaklaşıyordu.

'Bu bir savaş arabası!' dedi Louis. 'Önüne demir bir çamurluk takmışlar. Bizi ezmeye çalışacak bu küçük canavarlar!'

Oh, burada yanlış yapmıştım. Onları önemsememiştim. Bu modern çağda kendi güçlerimi anlıyordum ama onlarınkini düşünmemiştim.

Şimdi onları Cehennem Krallığına gönderecek tek ölümsüzden giderek uzaklaşıyorduk. Pekâlâ, onlarla başa çıkmak bana haz verecekti. Önce camlarını paramparça edecektim, sonra bir bir başlarını koparacaktım. Pencereyi açtım, iyice dışarı uzanıp arabanın üzerine tırmandım. Onlara gözlerimi dikmiş, camın arkasındaki çirkin beyaz yüzlerine bakarken rüzgâr saçlarımı kırbaçlıyordu.

Anayola açılan rampaya tırmanırken neredeyse tepemize çıkıyorlardı. İyi. Birazcık daha yaklaştıklarında sıçrayacaktım. Ama arabamız

durmak üzereydi. Gabrielle önündeki yolu alamıyordu.

'Sıkı tutun, hazır ol, geliyor!' diye çığlık attı.

'Hem de nasıl!' diye bağırdım, bir anda arabanın üzerine sıçrayıp onlarla birlikte bir şahmerdan gibi uzaklaşacaktım.

Ama o anı yakalayamadım. Tüm güçleriyle bize çarptılar, bedenim havada uçtu, anayolun yan tarafına düştüm. Porsche önümden fırladı, o da havaya uçtu.

Araba daha yere düşmeden Gabrielle'nin yan kapıdan fırladığını gördüm. Şimdi ikimiz de çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorduk. Birdenbire kulakları sağır edici bir gürültüyle araba patladı.

'Louis!' diye haykırdım. Alevlere doğru süründüm. Onun arkasından arabanın içine girecektim. Ama arka kapının camları kırılmış ve Louis oradan dışarı fırlamıştı. Tam ona yetiştiğim sırada kaldırıma çarptı. Pelerinimle üzerinden duman tüten giysilerine vurmaya başladım, Gabrielle de aynı şeyi yapmak için ceketini çıkarıyordu.

Kamyonet yukarda, ana yolun kenarındaki parmaklıkta durmuştu. Yaratıklar kocaman beyaz böcekler gibi yere atlıyor ve aşağı doğru koşuyorlardı.

Onları karşılamaya hazırdım.

Ama en öndeki bize doğru kayarak inerken yeniden orak havaya yükseldi. Aynı ürkütücü, doğaüstü çığlık duyuldu, bize doğru gelen yaratığın yüzü onu çevreleyen kavuniçi alevlerin arasında siyah bir maskeye dönüştü. Bedeni korkunç bir dans yapar gibi kıvranıyordu.

Diğerleri geri döndüler ve anayolun altından kaçmaya başladılar.

Onların peşinden gidecektim ama Gabrielle bana sarılmış ve gitmeme izin vermiyordu. Gücü beni kızdırmış ve şaşırtmıştı.

'Dur, kahrolsun!' dedi. 'Louis, yardım et bana!'

'Bırak beni!' dedim öfkeyle. 'Onlardan birini istiyorum, yalnızca birini. Sürünün en sonundakini yakalayabilirim!'

Ama beni bırakmıyordu ve onunla dövüşmeye kalkışmayacağım kesindi. Şimdi Louis de ona katılmıştı, birlikte kızgın ve umutsuz bir biçimde yalvarıyorlardı bana.

'Lestat, peşlerinden gitme!' dedi Louis. Kibarlığının son kırıntılarını da yitirmek üzere olduğunu duyabiliyordum. 'Başımıza yeterince çok şey geldi. Şimdi burayı terketmeliyiz.'

'Tamam,' dedim. Vazgeçmiştim. Üstelik çok geç olmuştu. Yanık vampirden dumanlar ve alevler çıkıyordu. Ötekiler arkalarında hiçbir iz bırakmadan sessizliğin ve karanlığın içine dalmışlardı.

Çevremizde birden yalnızca bomboş gece kalmıştı. Yalnızca yukarlardaki anayol trafiğinin gök gürültüsü gibi sesi duyuluyordu. Biz ise buradaydık, üçümüz bir arada duruyor, yanan arabanın ışıklarına bakıyorduk.

Louis kaygılı bir hareketle yüzündeki isleri sildi. Beyaz gömleği kirlenmiş, uzun kadife opera pelerini yanmış ve yırtılmıştı.

Ve Gabrielle buradaydı. Aradan geçen bunca zamanda hiç değişmemişti. Tozlu haki safari ceketi ve pantolonu, güzelim başının üzerinde ezilmiş şapkası ile haşarı bir oğlan çocuğu gibiydi.

Kentin gürültülerinin arasından yaklaşan sirenlerin ince çığlıklarını duyduk.

Yine de hareketsiz duruyorduk. Bekliyor ve birbirimize bakıyorduk. Hepimizin Marius'u beklediğini anlıyordum. Bunun Marius olduğu kesindi. O olmalıydı. Marius bizimleydi, bize karşı değildi. Şimdi bizi yanıtlayacaktı.

Adını söyledim alçak sesle. Anayolun altında uzanan karanlığın içlerine, uzaklarda çevreyi saran tepelerin üzerindeki sonu gelmez küçük evlerin aralarına bakmaya çalıştım.

Ama duyabildiğim tek şey sirenlerin seslerinin giderek yükseldiğiydi, bir de yukardaki bulvardan aşağıya doğru inmeye başlayan insanların mırıltıları duyuluyordu.

Gabrielle'nin yüzünde korku gördüm. Ona doğru uzandım, yanına doğru yürümeye başladım. Ölümlüler giderek yaklaşıyorlardı, anayolun üzerinde arabalar durmuştu.

Birden sımsıcak sarıldı bana. Ama aynı zamanda acele etmemi işaret ediyordu.

'Tehlikedeyiz! Hepimiz,' diye fısıldadı. 'Korkunç tehlike. Gel!'

3

Sabahın beşi olmuştu. Carmel vadisindeki çiftlik evinin cam kapıları önünde yalnız başıma duruyordum. Gabrielle ve Louis dinlenecekleri bir yer bulmak için birlikte tepelere gitmişlerdi.

Kuzeyden gelen bir telefon bana müzikçilerimin Sonoma'da saklandıkları yerde güvenlikte olduklarını bildirmişti. Elektrikli parmaklıkların ve kapıların arkasında çılgın bir parti veriyorlardı. Polis ve basının kaçınılmaz sorularına gelince, bunlar biraz bekleyecekti.

Şimdi her zaman yaptığım gibi yalnız başına sabah ışıklarını bekliyor ve Marius'un niçin kendini göstermediğini merak ediyordum. Niçin önce bizi kurtarmış sonra da tek bir söz söylemeden ortadan kaybolmuştu.

'Bunun Marius olmadığını düşün bir,' demişti Gabrielle endişeli bir sesle. Odada ileri geri dolaşıyordu. 'Sana söylüyorum, ezici bir

kötülük duygusu hissettim. Onların olduğu gibi bizim de tehlike içinde olduğumuzu hissettim. Amfinin dışına çıktığımızda hissettim bunu. Yanan arabanın yanında dururken de hissettim. Bu Marius değildi, eminim...'

'Bunlarda neredeyse barbarca bir yan var,' dedi Louis. 'Neredeyse ama tam da barbarca değil...'

'Evet, neredeyse yabanıl,' diye yanıtlamıştı Gabrielle, bakışlarıyla onu onayladığını gösteriyordu. 'Üstelik bu Marius olsa bile onun seni kurtarmasının nedeninin sonradan öcünü kendi istediği gibi almak olmadığını nereden biliyorsun?'

'Hayır,' demiştim, yavaşça gülüyordum. 'Marius öç almak istemiyordu yoksa bunu şimdiden yapmış olurdu. Bu kadarını biliyorum.'

Ama Gabrielle'ye yalnızca bakmak bile beni çok heyecanlandırıyordu. Eskisi gibi yürüyor, elleriyle eskiden tanıdığım hareketleri yapıyordu. Ve ah, yıpranmış safari giysisi. İki yüzyıl sonra hâlâ yılmaz bir araştırmacıydı o. Sandalyenin üzerine bir kovboy gibi oturmuş, çenesini ve ellerini sandalyenin yüksek arkalığına dayamıştı.

Konuşacak, birbirimize anlatacak öyle çok şeyimiz vardı ki korkamayacak kadar mutluydum.

Üstelik korkmak dayanılmaz bir şeydi, çünkü şimdi çok ciddi hesap yanlışları yapmış olduğumu biliyordum. Bunu ilk kez Louis içindeyken Porsche patladığında anlamıştım. Bu küçük savaşım tüm sevdiklerimi tehlikeye atmıştı. Bütün kötülükleri üzerime çekeceğimi düşünerek aptallık etmiştim.

Tamam, konuşmamız gerekiyordu. Kurnaz olmalıydık. Çok dikkatli olmalıydık.

Ama şimdilik güvenlikteydik. Gabrielle'yi sakinleştirmek için bunları söyledim. O ve Louis burada kötülüğü hissetmiyorlardı. Vadiye gelirken bizi izlememişti. Ben hiç hissetmemiştim. Genç ve aptal ölümsüz düşmanlarımız korkuyla kaçmışlardı, istersek hepsini yakabilecek bir gücümüzün olduğunu sanıyorlardı.

'Biliyor musun, yeniden buluşmamızı binlerce, binlerce kez getirdim gözümün önüne,' demişti Gabrielle. 'Ve bir kez bile aklıma böyle bir şey olacağı gelmedi.'

'Bence her şey nefis gitti!' dedim. 'Bir an için bile sizi oradan çıkarmayı başaramayacağımı düşünmedim! Elinde orak tutanı boğazından yakalayıp amfiye fırlatmak üzereydim. Ötekinin geldiğini de görmüştüm. Onu ikiye ayırabilirdim. Tüm bunlarda canımı sıkan tek şey onlardan birini ele geçirememiş olmam.'

'Sen, Mösyö, başa çıkılmaz bir çocuksun!' dedi. 'Seninle uğraşmak olanaksız! Sen, sen... Marius ne demişti senin için. Sen en lanet olası yaratıksın! Ben de onunla tümüyle aynı fikirdeyim.'

Neşe içinde güldüm. Böylesine tatlı övgüler. Üstelik de o güzelim eski Fransızca'yla söyleniyordu.

Louis, Gabrielle'ye hayran kalmıştı. Gölgelerde oturmuş onu izliyordu. Her zamanki gibi çekingen ve düşünceliydi. Yeniden temiz ve bakımlı olmuştu. Sanki giysileri tümüyle onun emrine göre davranıyorlardı, sanki La Traviata'nın son sahnesini seyredip yeni dışarı çıkmış, kafelerde mermer masalarda şampanya içen ölümlüleri ve önümüzden geçen son moda atlı arabaları seyrediyorduk.

Yeni bir sözleşme oluşmuştu. Gözkamaştırıcı bir enerjimizin olduğunu hissediyordum. Üçümüz birlikte insan gerçekliğini reddediyorduk, tüm kabilelere, tüm dünyalara karşı çıkıyorduk. Derin bir güvenlik duygusu kaplamıştı içimi, durdurulamaz bir ivme kazanmıştım. Bunu onlara nasıl açıklayacaktım.

'Anne, kaygılanmayı bırak,' demiştim sonunda. Her şeyi yerine yerleştirmeyi, arı bir dinginlik yaratmayı umuyordum. 'Tüm bunların hiçbir anlamı yok. Düşmanlarını yakacak denli güçlü bir yaratık ne zaman istese bizi bulur ve canı ne isterse onu yapar.'

'Ve bunu düşünmek benim kaygılanmamamı sağlayacak öyle mi?' demişti Gabrielle.

Louis'nin başını salladığını gördüm.

'Bende senin güçlerin yok,' demişti yalın bir sesle. 'Yine de bu şeyi hissettim. Sana söylüyorum, bu yabancı bir şeydi, hiç uygarlaşmamış bir yaratıktı. Onu anlatacak daha iyi bir sözcük bulamıyorum.'

'Ah, yine tam doğru tanıyı koydun,' diye araya girmişti Gabrielle. 'Bütünüyle yabancı bir varlıktı bu, sanki çok uzaklardan geliyor gibiydi...'

'Oysa senin Marius'un çok uygar biri,' diye diretti Louis. 'Felsefeye gömülmüş o. Onun öç almayacağını bilmenin nedeni de bu zaten.'

'Yabancı? Uygarlaşmamış?' İkisine de bakmıştım. 'Peki ben niçin hissetmiyorum onun kötülüğünü?' diye sormuştum.

'Mon Dieu, bu her şey olabilir,' demişti sonunda Gabrielle. 'Senin o müziğin var ya, ölüleri bile uyandırabilir o.'

Son gecenin bulmacamsı mesajı geldi aklıma: Lestat! Tehlike. Ama şafağın sökmesi çok yakındı, bunlarla kafamı yoracak zaman kalmamıştı. Üstelik bu hiçbir şeyi açıklamıyordu. Belki bulmacanın bir başka parçasıydı yalnızca, belki de değildi.

Ve şimdi birlikte gitmişlerdi. Cam kapıların önünde yalnız başıma durmuş Santa Lucia Dağları üzerinde ışığın giderek daha parlak oluşunu seyrediyor ve düşünüyordum:

'Neredesin Marius? Kahrolsun, niçin kendini göstermiyorsun?' Gabrille'nin söylediği her şey doğru olabilirdi pekâlâ. 'Bu senin için bir oyun mu?'

Peki onu gerçekten çağırmamış olmam da benim için bir oyun

muydu? Yani iki yüz yıl önce bana yapmamı söylediği şeyi yapmamıştım. Gizli sesimi tüm gücümle yükselterek çağırmamıştım onu.

Tüm savaşlarım sırasında onu çağırmamak bir gurur sorunu olmuştu. Ama gururun ne anlamı vardı şimdi?

Belki de benden bu çağrıyı bekliyordu. Belki onu çağırmamı istiyordu. İçimdeki tüm eski acılık ve inatçılık dağılmıştı şimdi. Niçin en azından bir çaba göstermeyeyim ki?

Gözlerimi kapadım, o eski on sekizinci yüzyıl gecelerinde Kahire ve Roma sokaklarında ona seslendiğimden bu yana yapmadığım bir şeyi yaptım. Sessizce çağırdım onu. Sessiz çığlığın içimden yükseldiğini, boşlukta yolculuğa çıktığını hissettim. Dünyayı geçtiğini, yavaş yavaş zayıfladığını ve söndüğünü neredeyse hissedebiliyordum.

Bir anda gözümün önünde son gece gördüğüm o uzak ve tanımadığım yer canlandı. Kar, sonu gelmeyen kar, taştan yapılmış garip bir yapı, pencereleri buzla kaplıydı. Bir yükseltinin üzerinde garip modern bir alet vardı. Büyük gri bir metal disk bir eksen üzerinde dönüyor ve yeryüzünün göklerini birbirini keserek geçen görünmez dalgaları kendine çekiyordu.

Televizyon anteni! Kar yığınları arasından bir uyduya uzanıyordu bu anten! Yerdeki kırık camlar bir televizyon ekranının camlarıydı. Bunu görmüştüm. Taş sıra... kırık bir televizyon ekranı. Gürültü.

Görüntü siliniyordu.

MARIUS!

Tehlike. Lestat. Hepimiz tehlikedeyiz. O...yapamıyorum... Buz. Buza gömüldü. Taş zeminde kırık camların ışıltısı, taş sıra boş, hoparlörlerden Vampir Lestat'ın notaları yankılanıyor. 'O... Lestat, bana yardım et! Hepimiz... tehlike. O...

Sessizlik. Bağlantı kopmuştu.

MARIUS!

Bir şeyler vardı, ama çok sönüktü. Tüm yoğunluğuna karşı öylesine sönüktü ki!

MARIUS!

Pencereye dayanmış giderek parlaklaşan sabah ışığına bakıyordum. Gözlerim yaşarıyor, pencerenin sıcak camına dokunan parmaklarımın ucu yanıyordu.

Yanıt ver bana, Akaşa mı bu? Bunları yapanın Akaşa olduğunu mu söylüyorsun? Akaşa mıydı?

Ama güneş dağların üzerinde yükseliyordu. Öldürücü ışıklar vadinin üzerine yayılmaya başlamıştı.

Evden dışarı fırladım, tarlayı geçtim, tepelere doğru koşmaya başladım. Gözlerimi korumak için kolumla siper yapıyordum.

Birkaç saniye içinde yeraltı sığınağıma ulaşmıştım, taşı geri çek-

tim, kabaca oyulmuş basamaklardan aşağı indim. Bir dönüş daha, bir tane daha, sonunda soğuk ve güvenli karanlığın içindeydim, toprak kokuyordu, minik odanın çamurlu zeminine yattım, yüreğim çarpıyor, bacaklarım titriyordu. Akaşa! Senin o müziğin var ya, ölüleri bile uyandırabilir o.

Marius onları yerleştirdiği yere bir de televizyon koymuştu tabi. Uydu yayınları alıyorlardı. Video filmlerini görmüşlerdi! Bunu biliyordum, en küçük ayrıntısına dek anlatılmışçasına biliyordum bunu. Onların tapınağına indirmişti televizyonu. Tıpkı yıllar yıllar önce onlara filmler götürdüğü gibi.

Ve Akaşa uyanmıştı. Senin o müziğin var ya, ölüleri bile uyandırabilir o. Yeniden yapmıştım aynı şeyi.

Oh, yalnızca gözlerimi açık tutabilmek istiyordum. Eğer güneş doğmuyor olsaydı tüm bunları düşünebilecektim.

Akaşa, San Francisco'daydı. Bizim öylesine yakınımıza gelmişti, düşmanlarımızı yakmıştı. Yabancı, bütünüyle yabancı, evet.

Ama uygarlaşmamış, hayır, yabanıl değil. Akaşa böyle değildi. Yalnızca yeni uyanmıştı uykusundan benim tanrıçam. Kozasından çıkan göz kamaştırıcı bir kelebek gibi uyanmıştı. Dünya onun için neydi ki? Nasıl gelmişti yanımıza? Ne düşünüyordu acaba? Hepimiz için tehlike. Hayır. Buna inanmıyorum! Düşmanlarımızı öldürmüştü. Bize gelmişti.

Ama artık üzerime çöken uykusuzluk ve ağırlığa daha fazla dayanamıyordum. Tüm heyecanım ve şaşkınlığım arı bir duyguya çözülüyordu. Bedenim toprağın üzerinde gevşemiş bir biçimde yatıyordu.

Birden elimin üzerine konan bir el hissettim.

Soğuk mermerden bir el, ya da hemen hemen bu kadar güçlü.

Karanlıkta gözlerim açıldı. El daha sıkı yakaladı. İpek bir saç yığını yüzümü okşadı. Soğuk bir el göğsümün üzerinden dolandı.

Oh, lütfen, sevgilim, güzelim, lütfen, demek istiyordum. Ama gözlerim kapanıyordu! Dudaklarım kımıldamıyordu. Bilincimi yitiriyordum. Güneş yükselmişti.

BİTTİ